Ác Huynh Tại Bên (Ác Huynh Bên Người)

Contents

Ác Huynh Tại Bên (Ác Huynh Bên Người) **3**

1. Chương 1: Mộ Dung Thế Gia 4
2. Chương 2: Quan Hệ Giữa Hai Huynh Đệ 6
3. Chương 3: Đệ Đệ Là Tùy Tùng Tốt Nhất? 10
4. Chương 4: Màn Bám Đuôi Bắt Đầu 13
5. Chương 5: Lần Đầu Giao Thủ 15
6. Chương 6: Khách Quý Của Huynh Trưởng 18
7. Chương 7: Bắt Cóc 20
8. Chương 8: Hoa Vũ Lạc Quân Tâm 22
9. Chương 9: Đức Âm Gây Ngược 25
10. Chương 10: Huynh Đệ Bị Cướp 27
11. Chương 11: Nghe Lén Tình Cảm Bất Hòa Cũng Không Khác Gì Đang Giám Thị Người Ta . . 29
12. Chương 12: Khi Tình Cảm Người Ta Đang Mãnh Liệt Thì Không Nên Ngồi Chơi Với Mèo . . 31
13. Chương 13: Làm Mặt Quỷ Cho Xem 33
14. Chương 14: Cách Giải Quyết Êm Thắm Nhất Là Đi Nhận Lỗi Cho Thật Tốt 35
15. Chương 15: Xử Phạt Trên Thể Xác Mỹ Nhân Là Không Đúng Đâu! 37
16. Chương 16: Huynh Trưởng Rất Là Cường Đại Đấy 39
17. Chương 17: Trời Mưa Không Nên Kể Chuyện Ma 41
18. Chương 18: Giục Ngựa Tiến Giang Hồ 44
19. Chương 19: Mộng 46
20. Chương 20: Trăm Năm Phải Cùng Trên Một Thuyền 48
21. Chương 21: Khách Nhân Được Mời 51
22. Chương 22: Thử Luyện Khắc Nghiệt 53
23. Chương 23: Thuyền Càng Hoa Lệ Thì Nguy Cơ Lật Sẽ Càng Cao 56
24. Chương 24: Kiểu Tóc Của Thành Chủ 57
25. Chương 25: Tất Cả Mọi Người Đều Tham Dự Trò Bịp Này 60
26. Chương 26: Vào Thành Tuyệt Ảnh 62
27. Chương 27: Bị Nhốt Đến Nhàm Chán Như Vậy Thì Cùng Nhau Bơi Lội Đi 64
28. Chương 28: Gặp Người Người Gặp Người Thích 66
29. Chương 29: Nhân Sinh Nếu Chỉ Như Thuở Ban Đầu 69
30. Chương 30: Cái Gọi Là Thành Thục Chính Là Khi Cánh Chim Rời Khỏi Tổ 72
31. Chương 31: Huynh Đệ Tình Thâm Đồng Tâm Đồng Lòng 75
32. Chương 32: Khế Bán Mình 77
33. Chương 33: Ráng Học Trước Khi Thi Và Vấn Đến Chán Ghét Nhất 79
34. Chương 34: Người Không Có Chữ Tín Thì Sẽ Không Làm Nên Được Việc Gì Cả 81
35. Chương 35: Rơi Nước Mắt Gặp Lại 83
36. Chương 36: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân Là Một Việc Khổ Sai 85
37. Chương 37: Bị Kẹp Giữa Hai Bên Lãnh Đạo Luôn Khiến Người Ta Ở Thế Khó Xử 87
38. Chương 38: Ngon Miệng Ảnh Vệ Ăn Không Đến Đâu 90
39. Chương 39: Khiêu Khích Của Đại Ca 92
40. Chương 40: Được Rồi, Rốt Cuộc Đã Ăn Luôn Huynh Trưởng 94

41. Chương 41: Sau Khi Ăn Xong Huynh Trưởng, Thật Chán Ghét . . . 96
42. Chương 42: Tham Gia Tụ Hội Thì Nên Biết Cách Ăn Mặc . . . 98
43. Chương 43: Lúc Nào Họp Thì Đầu Óc Cũng Vào Trạng Thái Trống Rỗng Cả, Dù Cho Vấn Đề Có Quan Trọng Đến Đâu . . . 101
44. Chương 44: Huynh Trưởng Đại Nhân Biến Mất Trong Biển Người . . . 104
45. Chương 45: Linh Lung Đầu Tử An Hồng Đậu, Nhập Cốt Tương Tư Tri Bất Tri? . . . 108
46. Chương 46: Nam Nhân Yêu Đồng Tính Là Sinh Vật Bi Ai . . . 110
47. Chương 47: Chỉ Khi Dùng Sắc Dụ Với Huynh Trưởng Mới Có Thể Cảm Thấy Tự Nhiên . . . 113
48. Chương 48: Ca Ca Là Phải Bảo Vệ Đệ Đệ . . . 116
49. Chương 49: Tính Tình Biến Chất Cũng Sẽ Lây Lan . . . 120
50. Chương 50: Sắp Tới Đại Chiến . . . 123
51. Chương 51: Đức Âm Chịu Ấm Ức . . . 126
52. Chương 52: Khi Tuyệt Vọng Hãy Ăn Khoai Lang Nướng . . . 129
53. Chương 53: Một Cục Gạch Rớt Xuống Trúng Năm Người, Hết Ba Là Vương Gia . . . 131
54. Chương 54 . . . 135
55. Chương 55: Có Một Số Việc Quên Đi Sẽ Tốt Hơn . . . 137
56. Chương 56: Giải Độc Cho Huynh Trưởng . . . 141
57. Chương 57: Cùng Huynh Trưởng Đi Thanh Lâu . . . 143
58. Chương 58: Long Sách Cũng Có Sư Môn Đó . . . 147
59. Chương 59: Cuộc Viếng Thăm Của Hái Hoa Tặc . . . 150
60. Chương 60: Trải Nghiệm Màn Hái Hoa Rợn Tóc Gáy . . . 153
61. Chương 61: Thể Nghiệm Bg Không Thành Công Của Đức Âm . . . 156
62. Chương 62: Uống Rượu Say Sẽ Làm Người Ta Lộ Ra Phần Tối Của Mình . . . 160
63. Chương 63: Là Thanh Niên Thì Hãy Hướng Về Phía Mặt Trời Mà Đi! . . . 164
64. Chương 64: Gặp Chuyện Bất Bình Rút Đao Tương Trợ . . . 167
65. Chương 65: Ngược Tới Ngược Lui Ngược Đến Mức Người Ta Phải Ngủ Thiếp Đi . . . 171
66. Chương 66: Đức Âm, Ca Ca Không Cho Ngươi Gia Nhập Tà Giáo! . . . 174
67. Chương 67: Ai Quấy Rầy Đức Âm Đi Ngoài, Ai Đánh Nát Tính Rụt Rè Của Đức Âm . . . 179
68. Chương 68: Ôn Tình Dưới Vực Sâu . . . 182
69. Chương 69: Màn Trời Chiếu Đất Giọt Nước Trân Quý, Nghìn Ngày Ân Ái Hôm Nào Chia Li . 185
70. Chương 70: Chỉ Cần Ta Bỏ Qua Sẽ Làm Mọi Xung Đột Hoà Hoãn Không Ai Phải Bị Thương 189
71. Chương 71: Chương Giao Thời —— Gió Giục Mây Vần . . . 192
72. Chương 72: Khi Chơi Ác Gặp Biến Thái . . . 194
73. Chương 73: Mười Đầu Lĩnh Tụ Lại . . . 198
74. Chương 74: Vì Người Trong Lòng, Dịch Dung Tới Chân Trời . . . 202
75. Chương 75: Thì Ra Gia Hỏa Tẻ Ngắt Cũng Sẽ Se Tơ Hồng . . . 205
76. Chương 76: Kẻ Lừa Đảo Chỗ Nào Cũng Có . . . 209
77. Chương 77: Người Xa Rời Thực Tế . . . 212
78. Chương 78: The. Amazing. Race! Tăng Tốc Tới Đích! . . . 215
79. Chương 79: Võng Tình, Võng Giết — Thêm Zz Ở Ma Giáo Cổ Đại . . . 218
80. Chương 80: Gặp Lại . . . 222
81. Chương 81: Ma Giáo Và Vân Vân Đều Rất Chi Là Cuồng Nhiệt . . . 225
82. Chương 82: Vì Yoyo Mà Ngược Một Chút . . . 229
83. Chương 83: Biên Giới Hoang Mạc . . . 231
84. Chương 84: Diễn Thuyết Trước Mặt Ngàn Người Sẽ Làm Chân Người Ta Mềm Nhũn . . . 233
85. Chương 85: Vì Sao Bóng Ma Thuở Nhỏ Lại Hiện Lên . . . 237
86. Chương 86: Mất Tích . . . 240
87. Chương 87: Khách Không Mời Mà Đến Đều Là Ý Xấu . . . 242
88. Chương 88: Đức Âm Cục Cưng Chấp Nhất Chiếm Được Hồi Báo . . . 245
89. Chương 89: Cảnh Sắc Hoang Dã Kiều Diễm . . . 249
90. Chương 90: Ngọn Nguồn Thích Mèo . . . 252
91. Chương 91: Hỗn Độn Đánh Nhau . . . 254
92. Chương 92: Người Người Đều Cần Phải Phát Tiết . . . 256
93. Chương 93: Vì Sáng Tạo Thế Giới Có Thể Ở Cùng Một Chỗ Với Huynh Trưởng . . . 260

94. Chương 94: Tâm Tính Nhà Giàu Mới Nổi . . . 264
95. Chương 95: Kế Hoạch Lớn Của Huynh Trưởng . . . 267
96. Chương 96: Công Chính Thời Khắc Mấu Chốt Đều Là Diễn Chính . . . 271
97. Chương 97: Giang Hồ Biến Điệu . . . 275
98. Chương 98: Nguyên Nhân Hậu Quả Của Việc Đức Âm Và Zz Sinh Tồn Ở Bên Ngoài Đồng Không Mông Quạnh . . . 279
99. Chương 99: Sóng Gió Thực Hư Đức Âm . . . 283
100. Chương 100: Nhà Giàu Quyền Quý Có Oán Thật Sâu . . . 285
101. Chương 101: Ân Oán Nhà Giàu Quyền Quý Ngày Một Sâu . . . 289
102. Chương 102: Ta Nhấc Lên Hồi Phong Vân Thiên Hạ . . . 292
103. Chương 103: Vào Trong Rồi Thì Xin Hãy Giữ Nguyên Hội Trường Ngay Ngắn Sạch Sẽ . . . 295
104. Chương 104: Mỗi Một Người Có Điểm Kích Thích Riêng Của Mình . . . 299
105. Chương 105: Sau Khi Tự Mình Kiếm Tiền Mới Biết Được Nỗi Vất Vả Của Cha Mẹ . . . 302
106. Chương 106: Võ Lâm Lần Này Không Phải So Võ Công, Mà Là Phô Trương . . . 306
107. Chương 107: Báo Động Gió Lốc Máu Chó Đột Kích . . . 309
108. Chương 108: Long Sách Hoa Lệ Xoay Người . . . 313
109. Chương 109: Chuyện Xx Tối Mật Bị Coi Trộm . . . 317
110. Chương 110: Rình Coi Là Sẽ Phải Gặp Báo Ứng . . . 320
111. Chương 111: Khách Không Mời Mà Đến Yến Hội . . . 324
112. Chương 112: Hoàng Đế Phiền Não . . . 327
113. Chương 113: Nghĩa Thâm Sâu Cao Nhất Của Trung Khuyển . . . 329
114. Chương 114: Người Yêu Trong Lúc Đó Cũng Muốn Cẩn Thận Chặt Chẽ . . . 333
115. Chương 115: Đến Chết Cũng Cố Chấp Không Đổi . . . 336
116. Chương 116: Đi Du Lịch Cũng Muốn Dẫn Theo Tâm Phúc A . . . 339
117. Chương 117: Vào Cửa Mà Muốn Trốn Vé . . . 343
118. Chương 118: Tắm Suối Nước Nóng Ít Nhất Phải Lưu Lại Cái Quần Lót Chứ . . . 346
119. Chương 119: Nỗi Oán Cung Đình Bắt Đầu Mở Màn . . . 349
120. Chương 120: Bái Kiến Ngoại Công Đại Nhân . . . 353
121. Chương 121: Ngoại Công Của Ta Là Úc Cương (lầm Rồi) Úc Sơn . . . 357
122. Chương 122: Địa Ngục Khuyển Đến Đây . . . 360
123. Chương 123: Cỡ Lớn Hung Mãnh Khuyển Loại Chăn Nuôi Cần Biết . . . 364
124. Chương 124: Quang Vinh Của Ảnh Vệ Chính Là Bị Ngược . . . 368
125. Chương 125: Một Trăm Hỏi Đáp Xoay Quanh Đức Âm Và Long Sách . . . 370
126. Chương 126: Một Đêm Cung Đình Hiểm Ác . . . 372
127. Chương 127: Đại Pháp Làm Nũng Thật Là Độc . . . 376
128. Chương 128: Các Loại Ngược Luyến Cung Đình, Ngươi Không Biết Đó Là Ngược Bởi Vì Ngươi Sớm Đã Bị Nếm Đủ Các Loại Ngược V . . . 379
129. Chương 129: Triển Khai Kế Hoạch Lớn, Tế Trời Xanh Gió Mây Xoay Vần . . . 382
130. Chương 130: Cái Được Gọi Là Chủ Nghĩa Giáo Điều Cặn Bã Công . . . 386
131. Chương 131: Tiểu Thụ Chủ Nghĩa Xét Lại Chính Là Hại Chết Người . . . 389
132. Chương 132: Có Người Coi Trọng Long Sách . . . 393

Ác Huynh Tại Bên (Ác Huynh Bên Người)

Giới thiệu
Chuyển tải: Catalyst – Nam Phong Thể loại: Giang hồ, cung đình, huyễn huyễn, hài, quái dị (?), inc

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ac-huynh-tai-ben-ac-huynh-ben-nguoi

1. Chương 1: Mộ Dung Thế Gia

Băng Tiễu Thành, Mộ Dung thế gia chính là thế lực lực mạnh mẽ hiển hách nhất trong chốn võ lâm.

Luận về hiển quý, nhìn khắp thiên hạ, trừ bỏ hoàng gia, không còn có người nào có thể so sánh được với Băng Tiễu Thành Mộ Dung. Mộ Dung gia nằm giữa vạn hộ thành trì, phú khả địch quốc, nghiễm nhiên cắt cứ một phương. Từ lúc Thái tổ hoàng triều khai sáng giang sơn, luôn luôn nhận được trợ giúp đắc lực của Băng Tiễu Thành. Sau lại lập một ám ước, nhiều thế hệ hoàng tộc cùng với Băng Tiễu Thành thành chủ kết thông gia, mượn sức mạnh lẫn nhau trấn áp thế lực của những ám lưu. Bởi vậy các thế hệ Băng Tiễu thành chủ đều có hoàng gia huyết thống, mặc dù không phong vương nhưng thực chất là lợi khí thao túng thiên hạ võ lâm của thiên triều.

Luận về võ lực, tổ truyền kiếm pháp của Băng Tiễu Mộ Dung danh chấn thiên hạ. Tổ tiên họ thu thập thiên hạ võ học kỳ trân, trở thành võ lâm đệ nhất Tàng thư các, đi qua các đời đại thành chủ bổ sung, đã sớm trở thành võ học thánh địa mà giang hồ nhân sĩ luôn hướng tới. Nghe nói, một gã tôi tớ nho nhỏ của Băng Tiễu Thành cũng có là một thân cao thủ. Trong thành ngọa hổ tàng long, cao thủ nhiều như mây. Hơn nữa, các đại thành chủ trước giờ võ công cao thâm khôn lường, ngôi vị Minh chủ võ lâm cùng Thiên hạ đệ nhất chưa bao giờ lọt khỏi tay.

Luận về thế lực, Mô Dung gia không chỉ cai quản Băng Tiễu Thành mà còn nắm trong tay các loại sinh ý mệnh mạch của Giang Nam, chi nhánh trải rộng một nửa giang sơn, còn có quyền uy hiệu lệnh võ lâm, thiên hạ môn phái ai cũng thần phục. Nhất là đương nhiệm thành chủ Mộ Dung Long Sách, dù tuổi còn trẻ đã đem thế lực của Băng Tiễu Thành ngày một lớn mạnh, mấy năm gần đây không chỉ thống nhất võ lâm nam bắc mà còn ngầm chiếm cứ nhiều địa bàn của Tây Nam Ma giáo, rất có hùng tâm tráng chí thống nhất võ lâm thiên hạ.

Với gia tộc hiển hách như vậy, đương nhiệm thành chủ Mộ Dung Long Sách hoàn toàn xứng danh là một thiên chi kiêu tử. Tướng mạo hắn uy nghi bất phàm, thiên tư hơn người. Năm vừa mới mười sáu tuổi đã có được danh Thiên hạ đệ nhất trong võ lâm đại hội, trở thành võ lâm Minh chủ. Thân phận của hắn cũng vô cùng tôn quý, đương kim thiên tử là biểu huynh của hắn. Hắn gan dạ, sáng suốt hơn người, thủ đoạn lại sắc bén. Dưới sự lãnh đạo của hắn, mười đại chiến dịch liên tiếp thắng lợi, khiến cho Ma giáo Tà phái nhiều lần bại lui. Thiên hạ không ai không biết tiếng tăm của Mộ Dung thành chủ, hắn cũng là vị thành chủ vĩ đại nhất trong các thế hệ của Mộ Dung thế gia. Tuy nhiên, một thân vinh quang hiển hách quyền uy tài giỏi như Mộ Dung Long Phách, hiện giờ lại bị nữ nhi tình trường sở mê, vì một nam tử mà ngày đêm thở dài.

Người hầu trong Mộ Dung gia ai cũng biết, Mộ Dung Long Sách chỉ thích nam nhân, không ưa nữ nhân. Mà bên cạnh hắn chưa bao giờ thiếu các nam tử mỹ mạo hầu hạ. Nam tử có thể khiến cho Mộ Dung Long Sách động tâm, trong thiên hạ sợ là chỉ có một người. Mà người kia, hoàn toàn không để vào mắt quyền thế của Băng Tiễu Thành, dứt khoát chống đối Mộ Dung Long Sách, thậm chí còn can đảm dám trốn khỏi Mộ Dung thế gia, U Tuyền công tử.

U Tuyền công tử, được cho là võ lâm đệ nhất mỹ nam tử. Số phận bi thương, suy nhược nhiều bệnh nhưng tính cách cứng cỏi. Từ lúc bị Mộ Dung Long Sách cưỡng ép vào Băng Tiễu Thành, dù chịu tra tấn cũng không khuất phục khiến cho Mộ Dung Long Sách đành lòng nhượng bộ. Tuy nhiên hai ngươi đã có quá nhiều khúc mắc, U Tuyền công tử thủy chung không thể tha thứ cho sự tàn bạo của họ Mộ Dung mà bỏ đi. Điều này khiến Mộ Dung Long Sách bị tổn thương, đường đường là một thành chủ nhưng không tiếc vạn lý truy tình, thề phải dây dưa với U Tuyền công tử đời đời kiếp kiếp.

Có điều, các vị độc giả, dù mọi người thất vọng hay hứng thú thì nhân vật chính của câu chuyện cũng không phải đôi này. Người ở dưới đây, mới thật sự là nhân vật quan trọng nhất. Mộ Dung Long Sách danh chấn thiên hạ còn có một người đệ đệ cùng cha khác mẹ chưa ai từng gặp qua. Vị công tử này luôn luôn ở trong nhà, mặc dù đã đến tuổi hai mươi nhưng chưa từng bước ra khỏi đại môn, thậm chí cả những người hầu cấp thấp đều chưa thấy qua vị nhị công tử thần bí này.

Mẫu thân của vị công tử này, chính là người vợ thứ hai được lấy về sau khi cựu Mộ Dung thành chủ cưới công chúa, là một tuyệt thế mỹ nữ. Tuyệt thế mỹ nữ này có được mỹ mạo khiến cho cả tiên nhân cũng phải ghen tị. Nàng đến từ nơi biên giới xa xôi, nghe nói vì tranh đoạt, độc chiếm vẻ đẹp của nàng đã dẫn đến một trận chiến khá lớn. Do cơ duyên xảo hợp, mỹ nữ cùng cựu thành chủ phải lòng nhau rồi tiến vào Băng Tiễu Thành.

Nghe nói, bởi vì vẻ đẹp của nàng thật sự quá mức nguy hiểm nên sau khi nàng vào thành, đều lấy hắc sa che mặt, rất ít khi lộ diện. Từng có một người hầu vô tình nhìn thấy chân diện của nàng mà mất ăn mất ngủ, cuối cùng tương tư chết đi. Đáng thương cho hồng nhan bạc mệnh, vị tuyệt đại mỹ nữ này ngay sau khi sinh hạ một đứa con trai cho thành chủ liền hương tiêu ngọc vẫn, mà cựu thành chủ thậm chí còn không nhìn đến đứa con mới sinh của mình đã tự vẫn chết cùng mỹ nữ kia.

Bởi vì đoạn bi kịch như vậy, vị công tử được nàng sở sinh trở thành điểm chẳng lành. Nghe nói đại phu nhân cực kì không thích hắn, hơn nữa hắn trời sinh một thân tàn bệnh, liền được nuôi ở thật sâu bên trong nhà, chưa bao giờ xuất đầu lộ diện. Nhị công tử kế thừa tuyệt đỉnh mỹ mạo của mẫu thân, theo nha hoàn hầu hạ của hắn nói, U Tuyền công tử tuy rằng tư dung khuynh tuyệt thiên hạ, nhưng so ra vẫn kém nhị công tử mười phần.

Nhị công tử tên là Mộ Dung Đức Âm, từ sau khi Mộ Dung Long Sách cầm quyền, ngẫu nhiên cũng sẽ ở trước mặt người khác nhắc tới hắn. Hắn nói nhị đệ của mình thân thể vô cùng gầy yếu, Thần y từng nói hắn không sống nổi đến ba tuổi, có thể sống đến bây giờ hoàn toàn dựa vào sự che chở chăm sóc vô cùng tỉ mỉ cùng với các loại dược liệu kéo dài tuổi thọ quý báu. Chỉ cần một cơn gió lạnh bình thường, hay vận động mạnh một chút đều có thể ảnh hưởng đến tính mạng của Đức Âm, va chạm nho nhỏ cũng sẽ làm hắn gãy xương. Thế nhưng, bộ bản thảo kiếm pháp do Đức Âm viết ra làm kinh diễm giang hồ. Do tay phải của Đức Âm vô lực không thể cầm bút, để thị vệ viết giúp cho nên bút tích mới mạnh mẽ sắc bén được như kia.

Mộ Dung Đức Âm tuy rằng cơ thể rất yếu nhưng trí tuệ kinh người. Những thứ do Đức Âm soạn ra được Mộ Dung Long Sách phát hành, từ kiếm pháp, cầm nghệ, kỳ phổ, thi tập đều là kinh thế. Nhất là kiếm pháp cùng với ước thi hai thứ, có thể nói thiên hạ song tuyệt. Kiếm pháp do Mộ Dung Đức Âm nghĩ ra, tuy rằng chỉ có nhất bộ tam thức lại làm cho phần lớn cao thủ mất ăn mất ngủ nghiên cứu tu tập. Còn thơ từ của hắn, ai uyển thê mỹ, nhất là một bộ tiểu thuyết tạp văn vừa qua tên "Trân Châu Hận", kể về một bi kịch tình yêu trong một hào môn đại tộc. Truyện này vô cùng bi thương, cách hành văn tinh mỹ mượt mà, vang rền khắp đại giang nam bắc, lấy đi không ít nước mắt độc giả. Nó sau còn được cải biến thành kịch, buổi diễn chật ních người, ai xem đều lệ ướt xiêm y, lại có danh kỹ hát xong "Trân Châu Hận", bởi vì quá mức nhập tâm, thương tâm quá độ mà tuyệt khí ngay trên đài.

Mộ Dung Đức Âm tuy rằng không thể xuất môn, nhưng là tuyệt thế tài tử, tình nhân trong mộng của đa số các thiếu nữ.

Sự thật thì, trừ bỏ kiếm pháp và cầm kỳ, Mộ Dung Đức Âm chưa bao giờ viết ra cái gì nhi nữ tình trường hết. Bộ truyện làm vô số người khóc muốn chết "Trân Châu Hận" kia là do Mộ Dung Long Sách viết. Nhưng là hắn không dám đề tên mình lên, sợ người ta cười nhạo đường đường thành chủ lại đi viết mấy thứ này

nên nhét tên của Đức Âm vào rồi phát hành.

Chữ viết của Mộ Dung Đức Âm, thường khiến người xem có cảm giác như đang nghiến răng nghiến lợi mà viết, tổng cảm thấy được khí thế của người cầm bút sắc bén như đao, lệ khí trong đao kiếm từ tay xuống mặt chữ.

Mộ Dung Long Sách mỗi khi đem sách của hắn đi ra ngoài cho người in ấn, đều nói do thị vệ của Đức Âm viết.

Kỳ thật đôi khi, Mộ Dung Long Sách cũng muốn khuyên nhủ Đức Âm xuất môn, không cần nằm lỳ ở nhà, ít nhất cũng có thể đi làm ảnh vệ cho huynh trưởng! Có điều mỗi lần nhìn thấy Đức Âm luyện kiếm, hắn liền bỏ ngay ý tưởng này ra khỏi đầu, để Đức Âm xuất môn nhất định sẽ có chuyện không hay phát sinh. Đức Âm say mê kiếm pháp võ nghệ. Mỗi một lần nhìn hắn luyện kiếm, Mộ Dung Long Sách đều cảm thấy võ công của Đức Âm càng đáng sợ, hắn tin tưởng chính mình hiện tại đã không thể đánh quá ba mươi chiêu dưới kiếm của Đức Âm.

Nếu như Đức Âm tính cách hơi yếu nhược một tý, thiện lương một tý, ôn nhu một tý thì Mộ Dung Long Sách nhất định sẽ không từ thủ đoạn đưa hắn đè dưới thân, chẳng cần quan tâm đến việc hắn chính là đệ đệ của mình, bởi vì Đức Âm thật sự là rất đẹp! Đẹp không có chút nữ khí, nhưng lại kinh động tâm phách!

Có điều Đức Âm thật sự, là kẻ dễ làm người ta tức chết, là một tên tai hại trời ném xuống nhân gian. May mắn là hắn không thích xuất môn, đại môn không ra nhị môn không đến, so với tiểu thư khuê các còn kín hơn.

Lấy một trong vô số ví dụ làm Mộ Dung Long Sách cay cú: Mộ Dung Long Sách từng mang một mỹ nam tử của Tà giáo về qua đêm, nam tử kia nổi danh Độc Hạt Tử, hại người vô số. Nhưng Mộ Dung Long Sách cho rằng người như vậy sẽ rất cay, ăn vào sẽ rất có vị. Lúc đang muốn cùng độc mỹ nhân mây mưa thì hàn quang chợt lóe, đầu mỹ nhân rơi xuống đất. Đức Âm cứ như vậy một kiếm chặt đứt luôn trúc lâu tiểu cư của hắn, nghiêm trang nhìn hắn nói: "Chỗ của Đức Âm không thể để cho gian uế, người gian díu với huynh trưởng cũng không được tà môn."

Mà cái đó của Mộ Dung Long Sách vẫn còn cắm trong khối thi thể không đầu!!! Mộ Dung Long Sách lúc ấy tức đến hộc máu.

Nếu Đức Âm không đẹp, cũng không mạnh như vậy, hắn có thể làm một đại hiệp danh chấn thiên hạ, là cái loại đại hiệp hào quang chói lóa suốt trong truyện ấy, nhưng mà… Hắn vầy chỉ ở nhà là thích hợp nhất. Mộ Dung Long Sách ôm mặt nghĩ. Đức Âm căn bản không phải loại mỹ thực mình có thể thưởng thức được!! Hắn thích loại mỹ nhân ốm yếu ấy!! Chân chính mỹ nhân trong lý tưởng của hắn thì phải là dạng mỹ mạo của Đức Âm, và cả sự mềm yếu khiến mình muốn ôm ấy! Sau đó là trải qua một chuyện tình ngược tâm bi thảm!! Mộ Dung Long Sách thật sự thích loại cảm giác đó đến tận xương tủy nên mới viết ra "Trân Châu Hận" để thể hiện lý tưởng tình yêu. Trong tận tâm của hắn, đỉnh điểm của ái tình là cái loại tình yêu dịu dàng ước hẹn, lại duy mỹ mang theo đau xót kia mới là sự hưởng thụ tối mỹ diệu của nhân sinh!

Vì thế, Mộ Dung Long Sách liền vô sỉ trước mặt người khác bóp méo nhị đệ Đức Âm của mình, đem dư luận biến hắn thành một tuyệt đại mỹ nhân bệnh nhược. Dù sao Đức Âm cũng không đi ra khỏi nhà, hắn không có cái gọi là quyền danh dự.

2. Chương 2: Quan Hệ Giữa Hai Huynh Đệ

Mộ Dung Đức Âm, Mộ Dung thế gia, nhị công tử của Băng Tiễu Thành, ốm yếu thần bí mỹ nhân, kỳ thực là một thanh niên bị huynh trưởng ủ ấp. Hắn có một mỹ mạo vô song và võ công tuyệt đỉnh nhưng lại chỉ an phận lẳng lặng ở trong phủ viện tinh xảo của Mộ Dung gia, thong thả tận hưởng ngày trôi qua mà không

cần ai biết đến. Mỗi ngày không luyện võ, luyện chữ, luyện cầm, luyện họa thì là sờ sờ con mèo của huynh trưởng thôi.

Mộ Dung Long Sách nuôi một con mèo mập. Kỳ thật nó là do một nha hoàn mang vào, nhưng nha hoàn kia lập gia đình để lại phì miêu, nó tự nhiên trở thành thú cưng của Mộ Dung Long Sách. Mộ Dung Long Sách không thích mèo nên nó đều do hạ nhân nuôi hết. Lúc hắn không ở thư phòng, Mộ Dung Đức Âm sẽ đến đem phì miêu ôm đi.

Phì miêu kia gọi là gì thì Mộ Dung Long Sách đã quên từ lâu, nhưng Mộ Dung Đức Âm đã đặt cho nó một cái tên thật nổi, gọi là U Tuyền. Điều này khiến cho Mộ Dung Long Sách vô cùng tức giận. Phải biết rằng trong những nam sủng của hắn, người làm hắn tổn thương sâu nhất chính là U Tuyền công tử, làm cho hắn nhớ thương nhất, cũng là U Tuyền. Nếu ai dám ở trước mặt hắn tùy tiện nhắc đến tên này, Mộ Dung Long Sách nhất định liền kêu thủ hạ chém đầu!

Vậy mà Mộ Dung Đức Âm lại lớn mật đem tên này đặt cho con mèo mập kia! Phì miêu lười nhác đến cực điểm, ăn no rồi mặc kệ người ta đùa nghịch, sờ nó nó cũng không thèm phản ứng. Làm sao có thể so sánh với U Tuyền công tử tao nhã trong trẻo được chứ hả?!

"Ta sở dĩ kêu nó U Tuyền, bởi vì nó cùng U Tuyền giống nhau, an tĩnh mỹ hảo." Khi Mộ Dung Đức Âm bị Mộ Dung Long Sách hung hăng hỏi tội, bình tĩnh ngồi ở xe lăn, vuốt ve phì miêu trên đùi mà nói. Xe lăn là quà tặng của huynh trưởng. Mộ Dung Long Sách muốn thưởng thức tư thái ốm yếu khi ngồi trên xe lăn của Đức Âm nên mới sai người làm riêng cho hắn một cái. "Ngươi gặp U Tuyền rồi?! Làm sao ngươi biết?!" Mộ Dung Long Sách cả giận nói.

"Ta chưa thấy qua hắn, nhưng có nghe hạ nhân nhắc đến." Khuôn mặt tuyệt mỹ của Mộ Dung Đức Âm như được làm ra từ băng, thủy chung không bộc lộ tình cảm gì, băng tâm lãnh tình.

"Chỉ thế mà ngươi dùng tên của hắn đặt cho một con mèo thấp hèn!" Mộ Dung Long Sách chỉ vào hắn nói, "Từ hôm nay trở đi, ta kêu người không mang cơm cho ngươi nữa!"

"Ầy, tên chỉ là một dấu hiệu thôi mà. Ở trong mắt ta, miêu nhi mới thật sự là sinh vật xinh đẹp tao nhã. Ngươi chẳng hiểu phong tình gì cả." Mộ Dung Đức Âm thở dài, hắn là một kẻ mê mèo. Bất quá lệnh cấm cơm của huynh trưởng cũng có chút uy lực, Mộ Dung Đức Âm đành phải nói: "Vậy đổi tên là được, kêu Mộ Dung Băng Tuyền thế nào?" "Câm mồm! Không được lấy họ gia tộc đặt tên cho mèo!" Mộ Dung Long Sách lại bị Đức Âm chọc giận. Quả nhiên gần đây không dạy dỗ tốt Đức Âm, hắn liền ra đòn sát thủ: "Mộ Dung Đức Âm, con mèo mập kia vừa mới dạo một vòng chỗ nước cống, ăn chuột úng nước, vậy mà ngươi còn ôm nó, hừ hừ."

Mộ Dung Đức Âm sắc mặt trắng nhợt, vội vàng đem phì miêu ném đi rồi đứng dậy khỏi xe lăn, bước vào hướng phòng rửa, sai hạ nhân nấu nước tắm. Mộ Dung Long Sách biết rất rõ, Đức Âm mắc bệnh sạch sẽ nặng.

Thừa dịp Mộ Dung Đức Âm nằm trong bốn tắm lớn, Mộ Dung Long Sách nhân cơ hội đi vào. Nhìn cơ thể băng cơ ngọc cốt, thon dài cân xứng của Đức Âm lúc ẩn lúc hiện trong khói nước nóng làm hắn không khỏi cảm thấy khô nóng trong người, nhưng lý trí của hắn tự nói với mình, sờ Đức Âm tuyệt đối không có lợi.

"Đức Âm, ngươi cũng không còn nhỏ, không muốn đi ra ngoài lang bạt một chút sao?" Mộ Dung Long Sách một bên nhìn mãn nhãn, một bên nói.

"Thế giới bên ngoài rất dơ bẩn, ta không có hứng thú." Mộ Dung Đức Âm trả lời.

"Vậy ngươi tính để cho ta nuôi cả đời sao? Thật không có chí khí." Mộ Dung Long Sách khích hắn.

"Ầy, không còn cách nào khác." Mộ Dung Đức Âm lắc đầu, "Ta đây tự hủy dung mạo rời khỏi Mộ Dung gia vậy."

"Không cần không cần, mặt đẹp như vậy ta còn chưa nhìn đủ, làm sao có thể hủy? Đức Âm, ta là đại ca của ngươi, tự nhiên sẽ chăm sóc ngươi. Ngươi xem, hiện giờ đã đến lúc ngươi nổi danh trên giang hồ rồi đấy." Mộ Dung Long Sách giảo hoạt vươn tay, nhân cơ hội sờ soạng mặt của Đức Âm một phen.

"Ta không phải đã sớm nổi danh sao? Ta là tài tử nổi tiếng của Giang Nam nhưng do thể chất quá yếu không thể ra cửa. Cho dù ở trong Mộ Dung gia cũng phải thấy xe lăn thay cho đi bộ. Đại ca, bao 'khổ tâm' ngươi dành cho ta, Đức Âm đã sớm tâm lĩnh." Mộ Dung Đức Âm nhếch khóe miệng lên một chút, lạnh lùng cười nhưng lại vô cùng tao nhã khiến cho tâm tư Mộ Dung Long Sách lại nhộn nhạo một chút. Tên đệ đệ này thật chỉ có thể nhìn, không thể nói được!

"Đức Âm, ta vì bảo hộ ngươi nên mới nói vậy thôi. Ngươi không hiểu được khổ tâm của huynh trưởng đâu!" Mộ Dung Long Sách làm bộ đau lòng.

"Đại ca, ngươi cũng biết huynh hữu đệ cung luôn là nguyên tắc của ta, rốt cuộc thì ngươi muốn ta làm cái gì?" Mộ Dung Đức Âm dẹp cái màn ai oán của hắn.

"Cùng ta đi Giang Nam, giúp ta đối kháng thế lực của Ma giáo đang xâm nhập vào Trung Nguyên! Này là vì thiên hạ đại kế!" Mộ Dung Long Sách nắm lấy bả vai của Mộ Dung Đức Âm.

"Giảng giang hồ đạo nghĩa cho nhiều vào, còn cả huynh huynh đệ đệ vớ vẩn, chẳng qua cũng chỉ là mưu đồ đại nghiệp của ngươi. Thật nhàm chán." Mộ Dung Đức Âm đáp lại.

"Thế thì, điểm tâm, cơm trưa, cơm chiều, trà và vân vân trong nửa tháng tới đều không có." Mộ Dung Long Sách nói.

"Vâng, huynh trưởng nói rất đúng. Giang hồ giang hồ chính là tình nghĩa đan hòa. Nếu không có nam nhân cùng nam nhân tình nghĩa gặp nhau, giao hòa, đụng đụng chạm chạm thì gọi gì là giang hồ nữa?" Mộ Dung Đức Âm sửa miệng.

"Đức Âm thật ngoan." Mộ Dung Long Sách sờ sờ đầu Đức Âm khen ngợi, "Ngươi hiện tại còn không biết được hiệu dụng của đụng đụng chạm chạm. Tương lai nhận thức rồi, sẽ không muốn dừng nữa đâu."

"Ầy, bất đắc dĩ thôi." Mộ Dung Đức Âm lắc đầu, bi ai của việc ăn nhờ ở đậu là đây.

Khi Mộ Dung Đức Âm rời khỏi nhà đi lên đường cái thì chỉ mặc một bộ y phục nguyệt sắc đơn giản. Mái tóc dài của hắn được một sợi tơ nhẹ nhàng cột lại, xõa tán trên đầu vai xuống lưng. Lúc này trời chỉ mới tờ mờ sáng, hắn ra khỏi nhà xem tình hình bên ngoài, chuẩn bị ngày mai cùng huynh trưởng xa nhà đi Giang Nam.

Nhưng khi hắn vừa từ cửa sau đi ra đến đường thì bị vài người phu canh chuẩn bị trở về nhà nhìn thấy. Sau một lúc lâu ngây người thì bọn họ hướng hắn dập đầu, miệng nói: "Tiên tử hạ phàm! Tiên tử hạ phàm!!"

"Ta không phải tiên nhân." Mộ Dung Đức Âm nói, song vội vàng trở lại trong hào trạch của Mộ Dung gia, tìm mũ sa mang vào, đem mặt mình che khuất hơn phân nửa rồi mới xuất môn lại.

Chợ sáng dần dần náo nhiệt hẳn lên, Mộ Dung Đức Âm đội mũ sa, chậm rãi tản bộ trên phố xá. Hắn coi như là nhị thành chủ của nơi này. Mỗi khi Mộ Dung Long Sách xuất môn có việc, nhiều khi không rảnh thì đại sự trong thành đều là do Mộ Dung Đức Âm phê duyệt quyết định. Thậm chí các loại chính sách có liên qua đến phát triển thành trì, Mộ Dung Đức Âm đều tham dự đặt ra cả. Luận về tài năng quản lý, Mộ Dung Đức Âm cũng không thua Mộ Dung Long Sách, chỉ là hắn thật sự ít khi lộ diện quá.

Mộ Dung Đức Âm đã rất nhiều năm chưa từng bước ra đại môn, nếu không phải Mộ Dung Long Sách muốn hắn đi Giang Nam thì chắc hắn cũng sẽ như trước ở lì trong nhà. Đối với phàm thế này, hẳn thủy chung cảm thấy được mình rất khó có thể dung nhập.

Khu vực bờ sông của Băng Tiễu Thành cảnh sắc xinh đẹp tuyệt trần, sản vật phong phú, hơn nữa nhờ vào sự quản lý của thành chủ mà nghiễm nhiên trở thành đại đô phồn hoa nổi tiếng. Trong thành quy mô khá lớn, khách nhân lui tới cũng có không ít giang hồ nhân sĩ. Mộ Dung Đức Âm mặc dù đội mũ sa nhưng dáng người cao ngất ưu mỹ của hắn vẫn nổi bật ở trong đám người. Ảnh vệ tuần tra trong thành lập tức chú ý đến hắn, cho rằng đó là nhân vật khả nghi liền âm thầm theo dõi.

Mộ Dung Đức Âm dừng lại trước một tửu đ**m, đùa với hoa miêu ở cửa. Đ**m tiểu nhị thấy hắn ăn mặc sạch sẽ, trên cổ tay còn có một vòng ngọc trong suốt giá trị xa xỉ, liền biết vị này là người có tiền, lật đật chạy tới hướng Mộ Dung Đức Âm vào trong đ**m. Mộ Dung Đức Âm vốn muốn từ chối nhưng rồi vẫn phải

tiến vào. Đ**m tiểu nhị cứ khoe khoang không dứt, nói đồ ăn của bọn họ cực kỳ ngon, ngay cả thành chủ cũng từng đến đây.

Mộ Dung Đức Âm ngồi một chỗ gần cửa sổ, tùy tiện gọi vài món thức ăn. Khi đồ ăn được mang lên, đang tính cầm đũa gắp đĩa rau thì thấy khách nhân trong khách đ**m đều rời đi, sắc mặt ai nấy đều kinh sợ. Mộ Dung Đức Âm ngẩng đầu liền thấy thị vệ của Mộ Dung Long Sách đã vây quanh. Hắn chậm rãi đi đến, liếc mắt nhìn Mộ Dung Đức Âm đội mũ sa. Nguyên lai ảnh vệ theo Mộ Dung Đức Âm nhìn thấy vòng ngọc liền nhận ra thân phận hắn, một mặt phái người âm thầm bảo hộ, một mặt hỏa tốc bẩm báo thành chủ.

"Đức Âm, ngươi làm gì! Vì sao không nói với ta một tiếng đã lén chạy đi!?" Mộ Dung Long Sách tức giận nói.

"A? Ta lớn to đầu thế này, xuất môn cũng phải bẩm báo với ngươi sao? Ta đâu phải là con nít ba tuổi chứ." Mộ Dung Đức nói.

"Ngươi tuy rằng không phải con nít ba tuổi, nhưng mà tâm mạch của ngươi so với con nít ba tuổi còn yếu hơn. Ngươi không muốn sống nữa sao?! Lại còn uống rượu! Ngươi có biết cái này dễ lấy mạng ngươi lắm hay sao!!" Mộ Dung Long Sách làm bộ khiển trách nói.

"Huynh trưởng, ngươi không nên rống ta, ta thật sự chịu không nổi…" Mộ Dung Đức Âm đặt tay ở ngực, "Ta vốn cảm thấy rất tốt, nhưng vì ngươi la như vậy làm ta cảm thấy khó chịu… Ta…" Hắn chống bàn đứng lên, thân hình lảo đảo, té ra sau.

Mộ Dung Long Sách vội vàng nhảy lên phía trước, vừa kịp ôm lấy Mộ Dung Đức Âm, hắn lo lắng nói: "Đức Âm! Đức Âm ngươi đừng làm ta sợ! Người tới! Người tới!! Nhanh đi kêu Thần y đến đây!!"

"Thành chủ, Thần y đã ở trong này!" Ảnh vệ nhắc nhở nói. Nguyên lai Thần y đã sớm thấp thỏm đứng bên cạnh. Thần y ngự dụng của thành chủ làm bộ xem mạch cho Mộ Dung Đức Âm rồi nói: "Nhị công tử là mệt nhọc quá độ, hơn nữa còn bị kinh hách nên không chống đỡ nổi mà té xỉu. Thành chủ không cần lo lắng, chỉ cần để nhị công tử ở trên giường nghỉ ngơi mấy ngày, cẩn thận điều dưỡng là được. Có điều về sau nhất định phải có người ở bên chăm sóc, bình thường tốt nhất lấy xe lăn thay đi bộ."

"Ta đồng ý với vị thần y này." Mộ Dung Đức Âm yếu ớt nói.

"Câm miệng, không có sự cho phép của ta, ngươi không được tự tiện ra khỏi nhà!" Mộ Dung Long Sách đem Đức Âm ôm lấy, tự mình đưa lên xe ngựa.

Vừa vào bên trong, Mộ Dung Long Sách đem Đức Âm để qua một bên, hai huynh đệ bắt đầu cự nhau.

"Tại sao ta không thể ra chứ? Chẳng lẽ ta hiện tại ngay cả tự do đều không có sao! Chính ngươi tạo ra tin đồn nhảm của ta!" Mộ Dung Đức Âm oán hận nói.

"Ta cho ngươi ăn mặc để ngươi phá đi thú vui của ta sao! Về sau ra ngoài phải có ta đi theo! Bằng không thể diện của Mộ Dung gia sẽ bị ngươi làm mất hết!"

"Là do ngươi bịa đặt quá mức, bóp méo hình tượng của ta. Ngươi là huynh trưởng cái khỉ gì! Hủy hoại danh dự đệ đệ để thỏa mãn tư d*c của mình!"

"Ta là đương gia, nơi này do ta định đoạt! Ngươi ăn không phải trả tiền thì đừng nói!"

"Ta ăn không trả tiền? Lúc ngươi không ở, ai lo sự vụ trong thành này?"

"Đó là việc ngươi phải làm! Có đại nam nhân nào hai mươi tuổi đầu còn nằm lì trong nhà không ra khỏi cửa chứ!"

"Hiện tại ta xuất môn, ngươi vì cái gì không cho! Ta chỉ muốn đi tửu điếm uống rượu. Ngươi có thấy kiếm khách nào đã hai mươi tuổi mà cũng không thể tự mình đi tửu điếm uống rượu không!"

"Đó là do ngươi đi không đúng thời điểm! Hiện giờ đã muộn rồi! Lại nói ngươi làm gì là kiếm khách! Ngươi đã từng giao thủ với người ta sao!"

"Câm mồm!"

"Ngươi dám bất kính với huynh trưởng!"

"Ta đã muốn nhịn đã lâu rồi. Từ nhỏ đến lớn, ngươi độc chiếm hết thảy, ta cho tới bây giờ đều là nhẫn nhịn! Chính ngươi bóp chết giấc mộng của ta!"

"Ngươi muốn soán quyền sao!"

"Ta nếu muốn soán quyền đã sớm soán!"

...

Vậy nên, huynh đệ nội chiến gần như mỗi tháng đều phải có một lần đã bắt đầu trong chiếc xe ngựa kia. Hồi tháng trước, cũng bởi vì huynh đệ cãi nhau ngay lúc đang ăn cơm, Mộ Dung Đức Âm đã đem cái bàn hất văng. Hai người thượng cẳng tay hạ cẳng chân. Ảnh vệ bên người của Mộ Dung Long Sách anh dũng hi sinh mới lôi Đức Âm đi được.

Kỳ thực quan hệ của cặp huynh đệ này rất cứng ngắc, mâu thuẫn bất định thỉnh thoảng sẽ bùng nổ một lần. Mộ Dung Đức Âm tuy là thường ngày trầm mặc, nhưng giống như núi lửa, nghẹn một đống khí sau đó đột nhiên nổ ra rất khủng bố.

Hết lần này đến lần khác Mộ Dung Long Sách còn không biết sợ chết, lần nào cũng đi chèn ép đệ đệ cả.

3. Chương 3: Đệ Đệ Là Tùy Tùng Tốt Nhất?

Ở Băng Tiễu Thành, Mộ Dung Long Sách là tôn chủ tuyệt đối, đại diện cho quyền lực. Trong hào trạch giống như cung điện này, bất luận kẻ nào cũng không dám trái lại thành chủ, chỉ một ánh mắt của hắn cũng đủ quyết định quyền sinh tử của họ.

Sự uy quyền tuyệt đối đó tất nhiên thỉnh thoảng cũng áp dụng với Mộ Dung Đức Âm, người thường xuyên bất hòa với ca ca này.

Tỷ như sau vụ kình lộn trong xe ngựa với thành chủ, Mộ Dung Đức Âm đã bị chuyển đến tiểu viện hoang vắng sau núi ở ba ngày.

Mộ Dung Đức Âm tranh thủ ba ngày nay, thu thập một chút đồ đạc thiết yếu để xuất môn, trừ bỏ một bao y phục quần áo sạch sẽ, còn có thanh bảo kiếm hắn trân quý lâu nay, cùng với mũ sa che mặt. Khi Mộ Dung Long Sách một mình đến tìm, hắn đã xong xuôi thỏa đáng, mặc một bộ lam bào giản dị khác hẳn với hoa phục lúc trước, trên chân mang một đôi dày đen, đầu đ mũ sa, nghiễm nhiên giống như một hiệp khách giang hồ.

"Tốt lắm, lần này đi Giang Nam, chúng ta phải ẩn nấp hành tung, chỉ có ta và ngươi hai người, bởi vậy nên không cần phô trương." Mộ Dung Long Sách nói. "Chúng ta phải đi suốt đêm sao?" Mộ Dung Đức Âm hỏi.

"Đương nhiên, ta đã sai người ở phía sau chuẩn bị xe ngựa rồi. Trăng lên là chúng ta có thể đi." Mộ Dung Long Sách chậm rãi đi đến bàn ngồi xuống, "Ba ngày nay, ngươi đã nhận ra sai lầm của mình chưa?"

"Vâng." Mộ Dung Đức Âm gỡ ra mũ sa, "Ta đã thấm thía khắc sâu. Ta không nên ở lúc ngươi đang đạp ta mà đạp lại ngươi."

"Không phải không nên, mà là phải hứa từ sau không bao giờ tái phạm nữa!" Mộ Dung Long Sách hừ lạnh nói. "Vâng." Mộ Dung Đức Âm lúc này rất ngoan ngoãn thuận theo. Mộ Dung Long Sách nheo mắt lại, ngón tay gõ nhịp nhịp trên bàn, uy nghiêm ngồi chờ đợi đến lúc xuất phát.

Đây là lần đầu tiên cùng huynh trưởng xuất môn, thật là một ngày đáng kỷ niệm.

Mộ Dung Đức Âm ngồi trên một cái ghế khác bên cạnh bàn, cánh tay gác lên khung vịn, bàn tay đan vào nhau, nhắm mắt chờ đợi xuất phát.

Người hầu rốt cuộc cũng xuất hiện ở cửa, cung kính cúi đầu bẩm báo: "Chủ nhân, xe ngựa đã chuẩn bị xong, có thể đi rồi." Gã khom lưng, hai tay ôm quyền nhưng ánh mắt lơ đãng thoáng nhìn qua khuôn mặt của Mộ Dung Đức Âm, liền không thể rời ra.

Mộ Dung Đức Âm thức thời đội lên mũ sa mới khiến cho người hầu kia khôi phục lại tinh thần. Gã sợ tới mức cả người phát run, mình dám ở trước mặt chủ nhân thất lễ!

Mộ Dung Long Sách hừ lạnh một tiếng: "Đồ vô dụng!" Lập tức đứng lên hướng ra phía ngoài, Mộ Dung Đức Âm cũng theo sau. Chỉ thấy Mộ Dung Long Sách thân hình phiêu dật, mủi chân một chút liền nhảy ra xa vài thước, như cuồn chuồn lướt nước bay, nháy mắt đã không thấy bóng dáng. Mộ Dung Đức Âm liền ở sát sau đó. Hai người lặng lặng đi vào thiên môn. Nơi đó đã có một chiếc xe ngựa đứng sẵn.

"Tại sao không mang theo người hầu? Như vậy không giống tác phong của đại ca ngươi." Mộ Dung Đức Âm nhìn xem bốn phía, lên tiếng nói.

"Lần này đi Giang Nam sẽ gặp ma đầu âm hiểm nhất của Ma giáo. Tốt nhất không nên đả thảo kinh xà, phải che dấu hành tung, giản lược được bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu." Mộ Dung Long Sách nói, "Cho nên ta mới quyết định chỉ có huynh đệ chúng ta đồng hành. Hành trình như vậy còn có thể tăng thêm tình huynh đệ thắm thiết của chúng ta. Đức Âm, bao nhiêu năm rồi đại ca vẫn muốn cùng ngươi đi xa một lần." Mộ Dung Long Sách nói xong vỗ vỗ bả vai của Đức Âm.

"Vậy xa phu đánh xe đâu?" Mộ Dung Đức Âm không nhìn thấy người hầu thì thôi, còn không thấy cả xa phu.

"Không phải đang ở đây sao?" Mộ Dung Long Sách nhìn Mộ Dung Đức Âm, "Ngươi không nghĩ đường đường Băng Tiễu thành chủ ta lại đích thân đánh xe đó chứ?"

"Ngươi bảo ta đánh xe sao!" Mộ Dung Đức Âm có chút hờn giận.

"Rèn luyện thân thể, lại còn biết thêm một kỹ năng khác càng tốt chứ sao?" Mộ Dung Long Sách vô lại nói, dứt lời đem mã tiên nhét vô tay Mộ Dung Đức Âm còn mình được người hầu đỡ vào trong xe ngựa.

"Ta làm sao biết chạy đi đâu?" Mộ Dung Đức Âm nói.

"Đưa bản đồ cho hắn." Mộ Dung Long Sách phân phó, người hầu lập tức đem bản đồ giao cho Mộ Dung Đức Âm.

"Hảo, huynh trưởng ngươi đối với ta thật sự là rất hảo." Mộ Dung Đức Âm lạnh lùng nói rồi cầm bản đồ ngồi lên vị trí của xa phu.

Mộ Dung Đức Âm lần đầu tiên trong đời tiến vào khách đ**m. Sau khi bọn họ đi suốt một ngày một đêm, Mộ Dung Đức Âm theo chỉ dẫn của Mộ Dung Long Sách đã tìm được một đại khách sạn trên con đường chính trong trấn nhỏ.

Mộ Dung Đức Âm nhảy xuống ngựa, bị đ**m tiểu nhị xem thành người hầu dắt hắn đi uy mã. Xe ngựa dừng, Mộ Dung Long Sách nghênh ngang đi vào phòng ăn cơm của khách đ**m. Sau khi Mộ Dung Đức Âm cho ngựa ăn xong trở về thì Mộ Dung Long Sách đã ăn gần hết một bàn, hắn chỉ vào những thứ đồ còn thừa nói với Đức Âm: "Đây là ta gọi cho ngươi đó."

Mộ Dung Đức Âm ngồi xuống, dùng đũa bới một chén cơm sau đó hỏi: "Tại sao món rau cần xào thịt chỉ còn lại mỗi thịt mỡ?"

"Khách đ**m này toàn bỏ thịt mỡ thôi," Mộ Dung Long Sách nói.

"Tại sao bạch trảm kê chỉ còn lại cổ với phau câu?"

"Khách đ**m này keo kiệt, chỉ đưa lên cổ với phau câu."

"Tại sao canh trứng chỉ còn lại nước lèo với rau?"

"Bọn họ cũng keo kiệt không bỏ trứng."

"…" Mộ Dung Đức Âm không nói nữa, im lặng ăn.

Ăn xong, hắn cầm chén dọng thật mạnh xuống bàn làm Mộ Dung Long Sách đang đứng ở dịch nha phải giật mình.

Vào khách phòng, Mộ Dung Long Sách lại nói khách đ**m này chỉ còn mỗi một phòng cho nên hắn ngủ giường, Mộ Dung Đức Âm ở dưới đất. Mộ Dung Đức Âm không thèm nói gì ở trên đất trải ra một tầng đệm chăn dày, sau đó mở cửa mang bạc kêu đ**m tiểu nhị nấu nước cho mình tắm. Hắn bị mắc chút bệnh sạch sẽ, bởi vậy tắm rửa xong xuôi liền đem quần áo mặc rong ruổi một ngày giặt sạch. Không ngờ Mộ Dung Long Sách đi vào tắm, cũng tranh thủ đưa đống quần áo bẩn của hắn kêu Mộ Dung Đức Âm tiện tay giặt hộ.

Mộ Dung Đức Âm nghiêng đầu ra nói: "Ngươi muốn ta làm thì đưa tiền công trước đây."

Mộ Dung Long Sách lấy một kim nguyên bảo đặt trên bồn tắm nói: "Hầu hạ ta mười ngày, cái này cho ngươi."

Mộ Dung Đức Âm hừ lạnh một tiếng, ngồi ở bên chậu gỗ tiếp tục chà xát quần áo. Chờ Mộ Dung Long Sách ngâm nước xong bắt đầu tắm, hắn cũng đã giặt xong. Đem quần áo của Mộ Dung Long Sách treo lên dây, còn y phục của mình dùng nội công hong khô, lập tức đi ngủ.

Nửa đêm, Mộ Dung Đức Âm đã o o ngủ. Chạy xe một ngày một đêm làm hắn thực mệt mỏi, không giống như Mộ Dung Long Sách thoải mái ở trên xe đã ngủ mãn mắt. Thế nên, Mộ Dung Long Sách mất ngủ. Hắn lăn qua lăn lại không ngủ được, lại cảm thấy muốn đi tiểu đêm nên đành ngồi dậy, mơ hồ đi ra ngoài.

Hắn còn tưởng rằng nơi này còn là phòng ngủ ở nhà, đã quên mất ở dưới đất còn đệ đệ đang ngủ say, vì thế một cước đạp trúng một thứ phẳng phẳng mềm mềm, cái bụng.

Mộ Dung Đức Âm lập tức hô đau một tiếng, nổi giận mắng: "Mộ Dung Long Sách! Ngươi đi chết đi!!"

"A? Đức Âm, ngươi mang thai sao? Ta làm ngươi sinh non?" Mộ Dung Long Sách còn cố ý nói.

Mộ Dung Đức Âm khẽ cắn môi, nâng lên một chân đá vào tên không biết hối cãi Mộ Dung Long Sách. Hai người lập tức lại đánh thành một đoàn.

Ngày hôm sau, hai huynh đệ nửa đêm đánh lộn riết cũng tự lăn ra ngủ. Mộ Dung Long Sách xoa bóp mắt, nhớ rõ mình còn phải gấp rút lên đường, vội vàng đứng lên, nhảy qua Mộ Dung Đức Âm vẫn ngủ vù vù dưới đất, chuẩn bị quần áo xuất môn. Chính là khi hắn đi qua Mộ Dung Đức Âm, nhịn không được ngồi xổm xuống, vươn hai tay sờ mặt của Mộ Dung Đức Âm rồi túm lấy lỗ tai của hắn… Ngươi dám không tôn kính huynh trưởng này! Ngươi suốt ngày ở nhà há mỏ chờ ăn này!!

"Khò ——— khò ———" Mộ Dung Đức Âm ngủ như chết, một chút cũng không biết huynh trưởng đang thừa cơ bắt nạt mình.

"Đồ trư lười biếng." Mộ Dung Long Sách bỏ lại một câu rồi đi đến nhà tắm lấy y phục của mình. Kết quả phát hiện quần áo của Đức Âm thì không sao trong khi y phục của hắn còn ướt nước!! Tên tiểu tử Đức Âm vô liêm sỉ này!

Mộ Dung Long Sách không thể không tự mình dùng nội công hong khô quần áo, sau đó ăn mặc lại chỉnh tề đi xuống lầu dùng điểm tâm. Để cho Đức Âm tiểu tử kia ngủ chết đi khỏi ăn cơm!

Giang hồ là cái gì? Giang hồ chính là nơi không khi nào không có phân tranh.

Mộ Dung Long Sách đang ngồi ở dưới lầu khách đ**m ăn điểm tâm thì có người nhận ra thân phận của hắn. Không có biện pháp, ai bảo Băng Tiễu thành chủ thật sự là quá mức nổi danh.

Nhận ra thân phận của hắn, chính là Lạt Thủ Đầu Đà nổi tiếng bá đạo âm độc trong giang hồ. Người này tuy rằng là cao thủ nhưng tính cách bất thường, đầu óc kém cỏi. Gã tự cho mình luôn đúng, tự nhận thiên hạ vô địch. Cho dù có kẻ gã đánh không lại thì cũng bị gã lén độc chết. Khi Lạt Thủ Đầu Đà nhận ra người ngồi uống rượu bàn bên cạnh chính là Băng Tiễu thành chủ, gã nhếch miệng cười lộ ra một chiếc răng bằng vàng, bàn tay thô kệch cầm lấy nguyệt nha sạn của mình, có ý muốn luận võ cùng Mộ Dung Long Sách.

Nếu có thể đả bại Băng Tiễu thành chủ theo lời đồn là võ lâm đệ nhất kia thì Lạt Thủ Đầu Đà gã sẽ thành đại danh trong võ lâm.

Mộ Dung Long Sách cũng không nhìn phía sau, âm thanh lạnh lùng nói: "Tại sao lại lạc ra đâu một con lừa béo ngốc vậy?"

"Lớn mật! Gia gia chính là Lạt Thủ Đầu Đà! Mộ Dung Long Sách! Có gan thì cùng ta đấu một trận!" Lạt Thủ Đầu Đà quát. Tiếng hô của gã dùng mười phần nội lực làm chén bát xung quanh bị chấn nát. Có những khách nhân không kịp chạy, hai tai chảy máu ngay tại chỗ, té xỉu trên đất.

"Mới sáng sớm kêu la ầm ĩ cái gì!" Một tiếng quát nhỏ từ trên lầu truyền đến. Đột nhiên xuất hiện một chưởng xuyên qua sàn gác đánh xuống, Lạt Thủ Đầu Đà bất ngờ không kịp đề phòng bị chưởng khí như thác nước dội vào đầu, nhất thời ngũ tạng lục phủ bị chấn trọng thương, chảy ra ô uế, ngã ầm xuống.

"Xì, mới rời giường đã nóng nảy như vậy, nếu thực ra giang hồ thì thành cái gì." Mộ Dung Long Sách xuất ra khăn tay che mũi, bỏ lại một ít bạc rồi thản nhiên đi lên lầu.

4. Chương 4: Màn Bám Đuôi Bắt Đầu

Sáng sớm tinh mơ, Đức Âm nhắm mắt ngồi trên đống chăn nệm dưới mặt đất, tóc đen như thác nước từ bả vai đổ xuống thảm, dung nhan tinh mỹ đoan trang thần thánh, hệt như Bồ Tát nơi Cửu thiên đang suy nghĩ. Cảnh tượng động lòng người như vậy đều bị Mộ Dung Long Sách thu vào trong mắt.

"Ầy, Đức Âm, ngươi thật rất đẹp." Từ lúc chào đời đến nay Mộ Dung Long Sách đã cảm khái như vậy không biết bao nhiêu lần, "Vậy nên ngươi làm ơn lấy mũ sa đội vào hộ ta, tránh bớt phiền phức không cần thiết đi."

"Biết rồi, vậy ngươi muốn khi nào thì xuất phát." Mộ Dung Đức Âm nói.

"Lập tức. Lạt Thủ Đầu Đà đã nhận ra ta, chỉ sợ sẽ sớm có người tìm đến nơi này. Chúng ta không nên ở lâu. Phải nhanh một chút đến Giang Nam tìm ra người của Ma giáo trước." Mộ Dung Long Sách đem quần áo của Đức Âm đưa cho hắn, "Cần thiết thì chúng ta nên cải trang giả dạng một chút."

"Ta không cần, dù sao cũng không ai nhận ra ta." Mộ Dung Đức Âm không thích bị cái loại mặt nạ da người bẩn hề hề kia dán lên mặt, "Ngươi cải trang một mình đi." Mộ Dung Long Sách cười không nói. Về dịch dung, hắn cũng là một cao thủ. Mang dụng cụ của mình đến trước gương đồng, hắn bắt đầu giả dạng. Không đến một lát liền phẫn thành một đại hán mặt vàng, khuôn mặt tiều tụy, làm người ta không thể tưởng tượng được hắn vừa rồi còn là một tuấn công tử.

"Thật là kỳ quái. Ta cảm thấy được khuôn mặt của mình cũng không đặc biệt như ngươi nghĩ, cho dù không cần mũ sa che mặt cũng chẳng có vấn đề gì to tát." Mộ Dung Đức Âm nhìn Mộ Dung Long Sách hóa trang, nhịn không được mà nói.

"Đức Âm, đó là ngươi nhìn mặt mình riết nên quen. Đối với người bình thường mà nói, bộ dạng ngươi cùng với những kẻ xấu cùng cực cũng khá giống nhau, rất bắt mắt người khác. Ngoài ra còn mang theo phiền toái không cần thiết." Mộ Dung Long Sách nói.

"Nhưng mà nha hoàn hầu hạ ta đâu có phản ứng gì đặc biệt đâu." Đức Âm cãi lại. "Là do ngươi không biết thôi, từ lúc hầu hạ ngươi, các nàng đều thề cả đời không lấy chồng." Mộ Dung Long Sách bất đắc dĩ nói.

"Ầy." Mộ Dung Đức Âm rốt cuộc cũng im. Hắn đội mũ sa lên, trở thành một xa phu bình thường.

"Đi, chúng ta lên phố mua chút đồ dùng thiết yếu." Mộ Dung Long Sách lôi kéo Đức Âm, để hắn đi khuân đồ.

Phố xá trong trấn phồn hoa, Mộ Dung Đức Âm luôn bị mấy thứ mới lạ hấp dẫn, thường xuyên dừng lại trước mấy quán bán vỉa hè, khiến cho Mộ Dung Long Sách luôn phải lôi kéo hắn đi tiếp.

Tuy rằng đã cùng Mộ Dung Long Sách xuất môn hơn hai ngày nhưng mà Mộ Dung Đức Âm cảm thấy mọi thứ đều giống như ở Băng Tiễu Thành, làm hắn không khỏi nghĩ đến nhân sinh kì thật là thế này yên bình, chỉ cần đứng trên đường trông coi hàng quán, chăm sóc xe ngựa, một ngày liền qua đi.

Chính là Mộ Dung Đức Âm sai lầm rồi, giang hồ hung hiểm vượt xa tưởng tượng của hắn. Cái cuộc sống yên bình mà hắn kì vọng rất nhanh bị đánh vỡ.

Người đánh vỡ cuộc sống nhàn nhã tản bộ của hắn chính là Mộ Dung Long Sách. Hắn đột nhiên quẹo vào một ngõ hẻm, đem Mộ Dung Đức Âm vào một sòng bạc. Mộ Dung Đức Âm chưa từng đến nơi này bao giờ, liền bị khung cảnh ồn ào chật chội đông người tranh cãi hấp dẫn. Hắn qua mũ sa chăm chú nhìn đám đàn ông vây quanh một chiếu bạc, hóa điên với hai cái xúc xắc.

"Lại đây Đức Âm, có người theo dõi chúng ta!" Mộ Dung Long Sách vốn nghĩ muốn tạm thời đi về phía nam hạ lưu Trường Giang trốn một chút, rốt cuộc vẫn bị người theo dõi.

"Là ai vậy?" Mộ Dung Đức Âm hỏi.

"Vài kẻ, mà có nói ngươi cũng không hiểu. Nói chung là phức tạp." Mộ Dung Long Sách mang hắn xuyên qua đám người, đi vào tận cùng bên trong sòng bạc, dùng vài dấu hiệu tay thông báo một chút rồi kéo theo Mộ Dung Đức Âm trực tiếp tiến vào chỗ sâu nhất của hành lang.

Bên trong chướng khí mù mị, một gã tử y gầy dài nằm trên chiếc giường làm từ gỗ hương, hút một loại khói có mùi thật sang. Tẩu thuốc của y cũng rất đặt biệt, làm từ ngọc đen hiếm thấy, mang họa tiết hoa lan. Nam tử kia rất tiều tụy nhưng ánh mắt nhỏ dài rất sắc bén, tinh quang sáng sâu.

"Mộ Dung Long Sách, ngươi tới đây làm cái gì?" Nam tử vươn ngón tay như gậy gộc chỉ vào hắn, giọng nói run run, hiển nhiên là tác hại của việc hút thuốc trường kì.

"Lão Yên Quỷ, ta tới thăm ngươi một chút." Mộ Dung Long Sách chớp mắt, vươn tay phẩy phẩy muốn tản bớt sương khói ra.

Mộ Dung Đức Âm từ mũ sa nhìn ra bọn họ bắt đầu bla la blu lu nói đến điều kiện giao dịch gì đó, rồi bạn bè cũ gì đó. Đúng là đám người giang hồ. Mộ Dung Đức Âm như đầu ngỗ đứng sau Mộ Dung Long Sách, chán chết nghe hai người kia dài dòng văn tự. Rõ ràng là nội dung nói chuyện chả có gì nhưng bọn họ có thể ôm bụng cười to, mà cười cũng thật giả tạo. Đây hẳn là cái được gọi là xã giao.

Rốt cuộc, Yên Quỷ kia chú ý tới Mộ Dung Đức Âm, dùng điếu thuốc chỉ vào hắn nói: "Mộ Dung, ta ra ba vạn lượng hoàng kim, mua người hầu phía sau của ngươi."

"Lão Yên Quỷ, ngươi lại tính toán gì vậy?" Mộ Dung Long Sách cũng không giận, nói.

"Ngươi tiếc phải bán đi thứ yêu thích sao? Ta nhìn đôi tay người hầu của ngươi cũng biết hắn là một tuyệt thế mỹ nhân. Đem đến làm chiêu bài cho Thiên hạ đệ nhất Phường của ta ở Dương Châu, tuyệt đối có thể đem hắn biến thành thiên hạ nhất tuyệt, khuynh quốc họa thủy." Lão Yên Quỷ là một người đầy hoa hoa tâm tính.

Y vừa dứt lời, tẩu thuốc trên tay đã bị cắt làm hai, ngay cả Đức Âm ra tay thế nào cũng không kịp thấy.

"Lão Yên Quỷ, ngươi ngại chết quá chậm sao?" Mộ Dung Đức Âm âm thanh lạnh lùng hỏi.

Mặt mũi Lão Yên Quỷ trắng bệt, sau một lúc lâu mới thốt ra: "Thật không có quy củ… Mộ Dung Long Sách, ngươi khinh người quá đáng!"

"Lão Yên Quỷ, là do ngươi nói chuyện không có chừng mực." Mộ Dung Long Sách cười ha ha lên.

"Mộ Dung, ngươi cũng biết tẩu thuốc của ta giá trị thế nào? Thôi được rồi, tương lai nhất định sẽ đòi lại ngươi gấp đôi, dù sao ngươi cũng dư tiền." Lão Yên Quỷ bỏ đi phần còn lại của tẩu thuốc, ho khan một trận, phất tay kêu thị nữ bên người đến đưa trà súc miệng, súc miệng xong rồi lại hướng vào chiếc bát khảm bạch ngọc nhổ một bãi đàm, ngực được một thị nữ khác nhẹ nhàng vỗ về, y mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Mộ Dung Đức Âm thật sự cảm thấy ghê hết cả người. Lão Yên Quỷ cảm thấy đỡ hơn, mới nói với Mộ Dung Long Sách: "Ngươi lần này đối đầu là Tây Nam Đại Ma giáo, ta cũng không dám dính đến bọn họ. Phiền ngươi tự mình nghĩ cách thoát thân đi, bằng không chỉ sợ Đại Ma giáo giáo chủ đến, độc chết cả thành của ngươi! Lúc này người bám theo ngươi đã đến, ngươi thì lại đem phiền toái vào sòng bạc của ta. Mộ Dung Long Sách, ngươi thiếu ta càng lúc càng nhiều. Nghe nói lần này vì đuổi giết ngươi, Đại Ma giáo giáo chủ đã tự mình ngàn dặm truy tìm, ngươi thực sự có mặt mũi đấy họ Mộ Dung."

Được kể lại, Ma giáo là tà giáo độc bá ngàn dặm biên thùy ở Tây Nam, vạn giáo tôn sư, vốn tên là Thôn Nhật giáo. Bởi vì Ma giáo sở hữu nhiều nhân tài kiệt xuất, hiệu lệnh vạn giáo chúng cho nên tục xưng là Đại Ma giáo. Còn nghe, Đại Ma giáo giáo chủ đã đến mức Ma Thần đồng hóa, bất lão bất tử, tinh thông thiên hạ vạn độc, làm hắn giận lên thì vạn nhân tính mệnh lập tức bị lấy đi, là đại ma đầu thị huyết tàn nhẫn đến cực điểm.

Ngay cả Mộ Dung Đức Âm trạch nam như vậy cũng có nghe nói qua sự đáng sợ của Đại Ma giáo. Hắn trăm triệu không thể tin được đại ca thế nhưng lại có thể đi chọc vào Đại Ma giáo kia, rủi ro khôn cùng. Đức Âm trong đầu đột nhiên có ý nghĩ muốn về nhà.

"Hãy bớt sàm ngôn đi. Tóm lại nhanh nhanh để ta vào mật đạo của ngươi." Mộ Dung Long Sách cũng biết giáo chủ kia cũng đã sắp đuổi kịp, vội vàng thúc d*c.

"Điều kiện cuối cùng, ta muốn nhìn thấy chân diện mục của đệ đệ ngươi." Lão Yên Quỷ có vẻ đã nhìn ra thân phận của Đức Âm.

"Xem đi." Mộ Dung Đức Âm đem mũ sa gỡ ra. Hắn cũng không muốn bị cái loại người như Đại Ma giáo giáo chủ đuổi theo đâu. Vì thế hắn liền lập tức gỡ mũ sa ra, làm cho Mộ Dung Long Sách có cảm giác mình bị lỗ vốn.

Lão Yên Quỷ nhất thời bị mỹ mạo của Đức Âm làm cho ngây dại. Đẹp! Thật sự là rất đẹp! Không hổ là con của Khuynh Quốc Cơ! Lão Yên Quỷ ốm yếu đột nhiên từ giường nhảy xuống, xem tỉ mỉ gương mặt của Mộ Dung Đức Âm. Mộ Dung Đức Âm không đề động, ánh mắt liếc y, nhìn máu mũi của Lão Yên Quỷ dần dần chảy ra.

"Ta vậy mà lại chảy máu mũi! Chết tiệt!" Lão Yên Quỷ che mũi thấp giọng rít gào, bọn thị nữ vội vàng đem y đỡ trở về giường. Lão Yên Quỷ chỉ vào Mộ Dung Đức Âm nói: "Mộ Dung Long Sách! Xem trọng đệ đệ của ngươi! Hắn sẽ làm rất nhiều người vì hắn mà phát cuồng!"

Mộ Dung Long Sách quay đầu nhìn Đức Âm nói: "Đức Âm, ngươi nói với hắn 'Ngươi nguyện ý vì ta mà chết sao', ngữ tốc chậm một chút, nhìn vào mắt mà nói."

"Ngươi nguyện ý vì ta mà chết sao?" Đức Âm dựa theo chỉ thị của ca ca phóng điện với Lão Yên Quỷ.

"Nguyện ý! Nguyện ý! Ôi trời! Mộ Dung Long Sách! Ngươi rất vô liêm sỉ! Ngươi lấy cái mạng già của ta rồi!" Lão Yên Quỷ phát khóc kêu.

"Vậy mang chúng ta đến mật đạo." Mộ Dung Đức Âm nói tiếp.

E/N: trạch nam là những thằng chỉ khoái ru rú trong nhà.

5. Chương 5: Lần Đầu Giao Thủ

Mật đạo chạy dài âm u ẩm ướt dường như không có lối thoát, khó có thể tin công trình lớn như vậy lại ở dưới một sòng bạc. Theo Mộ Dung Long Sách giải thích, nơi này từng là thông đạo tị nạn của hậu duệ một nhà danh môn thế gia cổ đại, sau đã bị Lão Yên Quỷ cải tạo thành mật đạo né tránh cừu gia. Mộ Dung Đức Âm lưng đeo một cái hành trang do Lão Yên Quỷ cho hắn, bên trong là vịt tương quế hoa, chân gà lá sen, cá khô ngũ vị hương, trứng kho, đậu phông, rượu ngon, điểm tâm ngọt, trái cây cùng thịt giáp mô. Mộ Dung Đức Âm lấy ra thịt giáp mô, một bên đi theo phía sau huynh trưởng, một bên ăn.

"Ngươi còn không lo có độc! Ăn chết bây giờ!" Mộ Dung Long Sách đối với tiếng rộp rộp rộp rộp nhai thức ăn vang lên trong không gian yên lặng thế này cảm thấy rất chán ghét, làm hắn cảm thấy đói bụng.

"Ta có thể dùng nội công đem độc bức ra mà." Đức Âm không thuận theo, tiếp tục cắn loại thức ăn tinh xảo kia.

Trên trán Mộ Dung Long Sách hiện ra gân xanh, tiếp tục tiến đến khúc quanh co của mật đạo.

"Huynh trưởng." Đức Âm kêu một tiếng. "Gì? Nếu muốn đi tiểu thì tự mình đứng qua một bên giải quyết đi." Mộ Dung Long Sách nói.

"Ngươi nghĩ rằng ta là đứa nhóc ba tuổi sao? Ta chỉ là vừa nghĩ đến một chuyện thôi." Đức Âm vẫn cầm thịt giáp mô, lại như trước thanh mỹ động lòng người. Cảnh này cũng kì cục, thịt giáp mô không ảnh hưởng chút gì đến mỹ cảm khi nhìn Đức Âm hết, "Ta đang nghĩ, ngươi thật sự nghĩ rằng Lão Yên Quỷ sẽ không phản bội ngươi sao? Nghe nói không ai có can đảm đối địch với Đại Ma giáo giáo chủ cả. Có lẽ người ta sớm dự đoán được ngươi sẽ trốn đến chỗ này, hơn nữa còn ở đầu kia mai phục sẵn hết rồi."

"Nhược điểm trí mệnh của Lão Yên Quỷ ở trong tay ta, hắn sẽ không dám gạt ta đâu." Mộ Dung Long Sách thực sự tin.

"Cho dù là nhược điểm trí mạng cũng sẽ không bằng uy hiếp đe dọa tính mạng trực tiếp chứ." Đức Âm nói, "Tỷ như thực vật hắn đưa cho chúng ta bên trong quả thật có độc, hơn nữa vô sắc vô vị, không thể dùng ngân châm kiểm tra được." "Ngươi làm sao dám chắc được?" Long Sách dừng lại, nhìn Đức Âm.

"Bởi vì chút độc này đối với ta mà nói căn bản không có chút uy hiếp nào, hơn nữa cũng không tổn hại đến hương vị của đồ ăn." Đức Âm nói xong liền đem thịt giáp mô chén sạch sẽ, sau đó lại lấy ra đùi vịt tương l**m l**m," Độc này cũng không phải kịch độc, dược tính chỉ làm người ta tạm thời xụi lơ thôi."

Long Sách nhìn hắn một lúc, rốt cục nói: "Đức Âm ngươi là heo sao! Chỉ biết ăn là giỏi!"

"Người đói bụng mà không thể ăn mới thật sự bi ai kìa." Đức Âm nhĩ lực có thể nghe được âm thanh rầm rì trong bụng Mộ Dung Long Sách, sau đó bình thản cắn một miếng đùi tương thơm phức.

Long Sách nuốt nuốt nước miếng. Hắn không có cái tự tin có thể ăn được đồ ăn tẩm độc. Hắn đột nhiên bắt đầu ghen ghét với Đức Âm.

"Đại ca, ta tin tưởng nếu ngươi đi về phía trước hơn mười trượng, đã có người mai phục ở đó chờ người." Một bên má của Đức Âm vì ngập thịt nên phình ra, hạ giọng nói.

"Mau ăn cho xong cái đùi vịt tương chết tiệt của ngươi! Mang mũ sa vào rồi tấn công đi!" Long Sách mặc dù võ công bản thân cũng cực kỳ cao cường nhưng với thái độ làm việc cực kì quỷ dị của Đại Ma giáo giáo chủ Ân Cốt cũng khá là kiêng kị.

"Hừ." Đức Âm nhẹ nhàng hừ một tiếng, lấy khăn tay chà chà sát sát. Kỳ thực trong đồ ăn không có độc, hắn lừa Long Sách thôi. Ai kêu dọc đường hắn toàn để cơm thừa lại cho mình. Ăn sạch sẽ xong rồi Đức Âm mới bình thản đội mũ sa lên.

Hơn mười trượng phía trước, Đại Ma giáo giáo chủ khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật tự mình mai phục để giết Mộ Dung Long Sách. Không biết Mộ Dung Long Sách tột cùng đã có xung đột rối rắm sâu xa gì với giáo chủ khiến cho y nổi giận đến thế, phải chính mình động thủ?

Mộ Dung Đức Âm đưa tay giữ chuôi kiếm, giống như ảnh vệ lắc mình đi phía trước Long Sách, vô thanh vô tức di động thân hình như u linh, dần dần tiến tới chỗ đối phương. Khoảng cách kia khá xa, Đức Âm liệu định đối phương sẽ không có nhĩ lực có thể nghe được âm thanh cực nhỏ như hắn. Long Sách ở phía sau quan sát khinh công xuất thần nhập hóa của Đức Âm, thân hình huyễn động, mũi chân chạm mặt đất rất ít, chớp mắt đã tiến đến chỗ cách góc ba trượng. Đức Âm nhẹ nhàng xuất kiếm, vô thanh vô tức đến độ không dẫn động ra một tia gió nhẹ. Mũi kiếm điểm nhẹ trên mặt đất, lập tức bị kịch độc sớm được rải trên đất nhuộm thành màu lam nhàn nhạt. Thân thể của hắn nương theo lực này, bật chuyển hướng đi tới, nháy mắt biến mất trong góc, vẫn vô thanh vô thức.

Mộ Dung Long Sách cầm theo hành trang thực vật của Đức Âm, tâm càng lúc càng nặng nề.

Ở một góc khác, năm người sớm ẩn núp bị Đức Âm quỷ dị đột nhiên xuất hiện không khỏi kinh ngạc, nháy mặt liền bị điểm huyệt đạo không thể động đậy, chỉ có một gã thanh niên vận lam y hoa quý, khuôn mặt tà mị cuồng quyến, kiều diễm xuất kỳ, một tay còn để sau lưng, một tay đối chưởng với Đức Âm, động tác nhanh đến khó có thể thấy rõ. Đức Âm thoáng nhìn thấy lòng bàn tay nam từ phát lam sắc, hiển nhiên là độc chưởng, cũng không trực tiếp đối chưởng. Một bên dùng lực của mũi kiếm để không chạm xuống mặt đất, một mặt lấy ra dải khăn từ trong ngực truyền vào chưởng lực, đối kháng lại lam y thanh niên.

Những chiếc khăn này đều được làm từ lụa tốt nhất, Đức Âm tùy thân mang theo năm sáu cái, đều dùng xong là quẳng. Vừa rồi chỉ trong nháy mắt đã được hắn dùng tuyệt diệu thủ pháp cột lại tạo thành một cái khăn dài, trở thành nhuyễn kiếm trong tay hắn.

Chưởng lực của đôi bên thế tới hùng hậu, chỉ so chiêu trong chốc lát đã khiến cho thông đạo hẹp hòi phải nhận một lượng kình lực to lớn khiến nó không ngừng rung động dột vỡ, như muốn sụp xuống.

"Ngay cả tay sai của Mộ Dung Long Sách cũng không tầm thường!" Lam y thanh niên cười lạnh. Chỉ một câu nói kia, Đức Âm có thể dựa vào khí tức mà đoán được trên người người này có ẩn thương. Nếu không có nội thương đó thì độc chưởng cộng nội lực, cùng với bề dày kinh nghiệm thực chiến của y, chính mình sợ khó có thể thoải mái tiếp cận gần như vậy. Dự đoán được thanh niên tất có độc chiêu khác, Đức Âm tỉnh táo lui lại vài bước, vừa kịp khiến cho khói độc phát ra từ ống tay áo của lam y thanh niên bay vào khoảng không, canh thời gian không sai một chút nào.

"Thật là một con chó thông minh." Lam y thanh niên cho tới bây giờ chưa thấy cao thủ nào có thể cùng mình chống lại ba mươi chiêu. Quả nhiên dưới tay Mộ Dung Long Sách ngọa hổ tàng long. Nhưng y lúc này động vào chân khí, nội thương ẩn ẩn muốn phát tác không tiện đánh lâu, liền thả khói độc mượn cơ hội giải huyệt đạo cho thủ hạ rút lui, chuẩn bị một kế hoạch khác đối phó với cao thủ kia và ám sát Mộ Dung Long Sách.

"Tiện thể nhắn cho Mộ Dung Long Sách, ba ngày sau ta nhất định lấy đi tính mệnh của hắn." Lam y thanh niên cười quỉ dị, trước khi thạch bích sụp xuống liền mang theo mấy người còn lại ly khai.

Mộ Dung Đức Âm lui trở về nhắn lại lời của lam y thanh niên, Mộ Dung Long Sách sắc mặt hơi trắng: "Hắn chính là đại Ma giáo giáo chủ Ân Cốt. Đức Âm, chúng ta cũng còn cách Bàn Long Đạo không xa nữa đâu."

Lúc sau, Mộ Dung Long Sách không quên cùng Lão Yên Quỷ bla la blu lu cãi nhau một phen, còn Mộ Dung Đức Âm tất nhiên được thị nữ của Lão Yên Quỷ hảo hảo chiêu đãi. Các thị nữ tặng hắn một y bào thanh nhã tinh mỹ, thỉnh hắn đến một phòng hoa lệ khác có rất nhiều mỹ thực, sau đó còn giúp tắm rửa và mát xa. Bởi vì hắn cực mỹ nên các nàng đều tranh nhau hầu hạ hắn. Trong lúc huynh trưởng kì kèo mặc cả với người ta, Đức Âm lại ăn uống no đủ, ngâm trong nước ấm.

Hai canh giờ sau, Lão Yên Quỷ bị bắt thừa nhận chính mình bị Ân Cốt uy hiếp không thể không tiết lộ hành tung của hai người. Vì xoa dịu lửa giận của Mộ Dung Long Sách, y không thể không đem cái thân tàn tự đi lấy thánh phẩm khắc chế độc dược quý giá nhất, "Bách niên tuyết thiềm" cùng với thần binh gia truyền trân quý của mình đưa cho Mộ Dung Long Sách. Y được thị nữ giúp đỡ run rẩy đỡ ra khỏi phòng, nhưng sau một đợt oanh tạc của Mộ Dung Long Sách cũng không quên hỏi thị nữ: "Âm công tử có vừa lòng không?"

"Âm công tử thực vừa lòng." Thị nữ cười hì hì nói, "Chủ nhân, công tử vẫn đang tắm đấy."

"Mau mang ta đi xem!" Lão Yên Quỷ không cần đến mạng già nữa, được nâng qua phòng tắm cách vách, mở ra cơ quan bí chế ở trên tường nhìn lén mỹ nhân tắm rửa.

Chỉ thấy Đức Âm nằm trong bồn tắm lớn, cẳng chân tuyết trắng trơn mềm gác lên mộc bồn, đang thoải mái tận hưởng nước ấm. Lão Yên Quỷ nhất thời máu mũi chảy dài, nói cho chính xác là thất khiếu xuất huyết. Thị nữ phải phục Mai linh đan diệu dược một lúc sau mới đỡ hơn, đây chính là dược cứu mệnh thường ngày của y.

Sau khi tỉnh lại, Lão Yên Quỷ ôm ngực gào khóc: "Đức Âm không có khả năng coi trọng ta! Ta không xứng với hắn! Cơ thể của ta không thể làm cho hắn hạnh phúc… Ô ô ô ô… Đức Âm Đức Âm Đức Âm…" Vì thế

nên lại tiếp tục vật vã, nếu không phải Mộ Dung Long Sách còn đang ngồi chờ, chỉ sợ y hôm nay cứ như vậy mà tuyệt khí toi luôn.

Lăn lộn như thế một hồi, Lão Yên Quỷ mới hấp hối mang đồ vật đem đến cho Mộ Dung Long Sách.

6. Chương 6: Khách Quý Của Huynh Trưởng

Xe ngựa vẫn là do Đức Âm điều khiển. Dựa theo phương hướng Mộ Dung Long Sách chỉ, Đức Âm đi tới Bàn Long Đạo cách đó hơn mười dặm. Nơi này là một đoạn sơn đạo, bốn phía đều là dã lâm tối đen. Đức Âm dừng lại ở trước một đại thụ có sẵn kí hiệu rồi đánh thức huynh trưởng đang ngủ trong xe dậy.

Mộ Dung Long Sách bị đánh thức tỉnh lại, nhìn sắc trời vẫn còn chưa sáng, thuận tiện nói: "Đức Âm ngươi đi lấy nước, sau đó nhóm lửa, chúng ta ở chỗ này chờ người."

Cũng chả biết Mộ Dung Long Sách còn quân bài gì chưa lật, Đức Âm không nói nhiều, cầm lấy ấm nước trên xe đi tìm nguồn nước. Bốn phía tuy rằng tối đen, nhưng công lực của hắn thâm hậu, sớm nghe thấy tiếng nước chảy róc rách. Đi một lát, Đức Âm đến được một con thác nước đổ xuống từ vách núi không cao lắm, liền cúi xuống hứng nước.

Nước suối trong vắt rõ ràng, Đức Âm cúi thân một cái, mũ sa rơi xuống nước bị dòng nước cuốn trôi đi, nháy mắt không thấy bóng dáng. Đức Âm đành phải mang ấm nước về, nói cho Long Sách mình đã đánh mất mũ sa.

"Thật sự là đồ ngốc!" Long Sách cực kì không vừa lòng, "Vạn nhất địch nhân nhìn thấy chân diện mục của ngươi thì làm sao bây giờ? Tạm thời lấy khăn tay che mặt đi!" "Ta không thích che mặt!" Đức Âm nói,"Nói cho cùng, nửa đêm cũng có ai thấy đâu. Ta đã đánh xe suốt một ngày một đêm, trên người đều là tro bụi, ta muốn thay quần áo."

"Ngươi là nữ nhân sao, yêu sạch sẽ như vậy, hừ." Long Sách đã đốt lên đống lửa, đem ấm sắt đặt lên đó, bắt đầu nấu cơm.

Đức Âm lấy ra lăng la hoa phục mà Lão Yên Quỷ đưa tặng, đi đến dòng suối tắm rửa thay quần áo, thuận tiện đem quần áo bẩn giặt sạch. Chờ khi hắn đi đến trước mặt Long Sách thì đã mặc một trường bào nguyệt sắc, tóc dài rối tung, dưới ánh trăng thoáng như khinh huyễn tiên linh, làm cho Long Sách thiếu chút nữa không nhịn được nhào lại ôm hắn. Từ lúc rời khỏi Băng Tiễu Thành, hắn đã cấm d*c khá lâu rồi.

"Lại đây Đức Âm, đến ngồi, ta chải đầu cho ngươi. Tóc tai bù xù như vậy còn ra bộ dáng gì nữa." Long Sách vỗ vỗ vị trí cạnh bên đại thụ, Đức Âm nghe lời ngồi xuống. Long Sách lấy ra chiếc lược ngà tùy thân mang theo, nương theo ánh lửa chải tóc cho Đức Âm rồi dùng ngọc trâm tử cài lên. Làm xong hết thảy, Long Sách kề sát vào lỗ tai Đức Âm nói: "Trong chốc lát sẽ có người đến nơi này, lúc đó ngươi hãy ngoan ngoãn diễn kịch trước ngươi kia, làm thật tốt ca ca thưởng cho ngươi, mua cống miêu Tây Vực về nhà cho ngươi chơi." "… Tùy ngươi thôi." Đức Âm không biểu tình nói.

Người mà Mộ Dung Long Sách nhắc đến sau khi mặt trời mọc từ từ xuất hiện ở trên sơn đạo, hướng chỗ này đi tới. Lúc đó Đức Âm đang ngồi trên thảm nướng đùi gà Lão Yên Quỷ cho hắn. Nam tử xa lạ dùng tuyệt hảo khinh công đáp xuống gần chỗ hai huynh đệ ngồi. Người này dáng người cao ngất, đầu đeo kim quan đứng đắn, một thân quý khí, dung mạo tuấn dật, mơ hồ lộ ra vương giả khí chất. Mộ Dung Long Sách thấy vội vàng nghênh đón, kêu lên: "Biểu huynh mạnh khỏe?"

"Tốt. Long Sách ngươi dính vào phiền toái không nhỏ đâu." Nam tử mỉm cười, ánh mắt liền dừng ở người phía sau hắn, Đức Âm.

"Đây là ai?" Nam tử nhướng lông mày lên.

"Chính là Đức Âm, biểu huynh ngươi đã quên sao? Trước đây ngươi còn từng bế hắn đấy." Mộ Dung Long Sách đi tới, kéo Đức Âm ra gặp khách nhân.

"Đức Âm, chào biểu huynh đi." Mộ Dung Long Sách phân phó nói.

Đức Âm hạ thấp người hành lễ liền bị nam tử ngăn lại: "Không cần đa lễ, nơi này không phải trong cung." Nam tử nhìn Đức Âm cũng không giống phản ứng ngạc nhiên như người bình thường, hắn cũng là người có khả năng kiểm soát tốt.

Mộ Dung Đức Âm nghe khẩu khí của hắn như vậy, lại thấy Long Sách lễ độ có thừa, miệng gọi biểu huynh, như vậy người này là là… đương kim hoàng đế Hiên Viên Cực Phong?! Hắn cải trang vi hành sao?

"Long Sách, ngươi sao lại có thể để đệ đệ thể nhược đa bệnh cùng ngươi đi ra ngoài? Vạn nhất có chuyện gì thì làm sao?" Hiên Viên hoàng đế lấy ra ngọc phiến tùy thân của mình, cầm trong tay phe phẩy nói.

"Ta còn không phải lo lắng hắn trở thành nhược điểm bị Ma giáo giáo chủ Ân Cốt bắt sao. Ầy, nếu không phải là việc biểu huynh đã phân phó, thần đệ làm sao lại chọc giận Ân Cốt kia? Biểu huynh, ngài thương ta một nhà già trẻ, có phải nên có chút công đạo với tình cảnh hiện tại của chúng ta không?" Mộ Dung Long Sách cò kè mặc cả nói.

"Ngươi nghĩ rằng ta sẽ để mặc cho ngươi chết sao?" Hiên Viên hoàng đế nham hiểm hỏi lại, rõ ràng cũng là một tên cáo già.

Long Sách vội nói: "Vậy thỉnh hoàng huynh đem ngọc hạp kia trả lại Ân Cốt, đừng để hắn lởn vởn kiếm ta truy đòi nữa."

"Chuyện này không vội, ta đã an bài một chỗ bí mật có thể để các ngươi ở tạm, tránh thoát đuổi giết của Ân Cốt." Hoàng đế dứt lời nhìn nhìn Đức Âm, ánh mắt như luyến tiếc rời đi.

"Đức Âm ngươi mệt mỏi rồi, đến tọa dưới bóng cây nghỉ ngơi đi." Mộ Dung Long Sách nhắc nhở Đức Âm. Đức Âm lại tiếp tục nướng đùi gà chờ hai bọn họ nói chuyện xong. Xem ra các đại nhân vật lúc nào cũng có không ít đề tài để thảo luận.

Hai người vất vả bàn xong, hoàng đế giảo hoạt nói: "Ta ôm Đức Âm lên xe ngựa, ngươi đánh xe đi Long Sách." Mộ Dung Long Sách nghe vậy lòng lộp bộp hai tiếng, biểu tình có chút run rẩy nhìn hoàng đế cúi người đem Đức Âm mảnh mai đang ngồi dựa vào đại thụ ôm lên, thuận tiện đem đùi gà được Đức Âm nướng tốt cầm đi luôn. Đức Âm ra vẻ hoảng sợ kêu lên một tiếng: "Huynh trưởng…"

"Đừng sợ, ta so với ca ca ngươi ôm còn chắc hơn." Hoàng đế ôn nhu bày ra phong độ của mình, còn quay đầu tặng Long Sách một nụ cười đắc ý đầy đen tối.

Càng làm cho Mộ Dung Long Sách mắt tóe lửa ở chỗ, hắn thế nhưng phải tiếp nhận vị trí xa phu của Đức Âm!

Xe ngựa chạy trên đường núi xóc nảy.

Trong xe, hoàng đế bình thường tùy tiện ngang ngược liễm đi ngông cuồng, ngược lại còn tỏ ra hòa ái chưa bao giờ thấy. Hắn cắn đùi gà Đức Âm nướng, sờ sờ Đức Âm đầu, khen ngợi nói:

"Đức Âm, đùi gà là vì biểu huynh mà nướng sao? Đức Âm thực ngoan, hoàng huynh về sau nhất định hảo hảo thương ngươi. Đức Âm tay nghề thật tốt, nướng rất thơm!"

Đức Âm không nói, đây là điểm tâm của hắn.

Cắn vài cái đã xử xong đùi gà, hoàng đế chùi chùi miệng, lại tiếp cận nói:

"Âm Nhi lạnh sao? Hoàng huynh sưởi ấm cho ngươi được chứ?"

"Ta không lạnh." Đức Âm xê dịch qua bên cạnh. Một đôi bàn tay to xấu xa đưa ra, đem hắn tiến vào trong ngực rộng. Hai tay hoàng đế ôm lại, đem Đức Âm vào trong l*ng ngực an ủi: "Âm Nhi đừng sợ, ta sẽ không làm ngươi tổn thương. Thân thể ngươi không tốt, buổi sáng trời lạnh, ngươi ở ngoài ngồi lâu như vậy nhất định sẽ bị cảm lạnh mất. Ngoan ngoãn để ca ca sưởi ấm cho ngươi, bằng không bị bệnh sẽ rất khổ sở đấy." Dứt lời liền cầm mền đắp lên cho Đức Âm, hai người ngồi như vậy tựa vào trong xe. Hoàng đế đem nội lực

của mình nhè nhẹ truyền qua, sợ nội lực mạnh quá sẽ làm thương nội tạng nhu nhược của Đức Âm. Như vậy cùng một lúc có thể sưởi ấm cho Đức Âm, lại còn có thể phòng ngừa hắn vì xe ngựa xóc nảy mà bị thương.

"Vô liêm sỉ." Long Sách dựng thẳng lỗ tai nghe bên trong nói chuyện, thầm mắng một tiếng, đột nhiên ra roi thúc ngựa làm cho xe ở đường núi gập ghềnh càng thêm tròng trành. Tròng trành chết cái tên hoàng đế không biết xấu hổ kia đi! Không muốn sống nữa! Hôn quân! Dám sờ gì đó của hắn! Sớm muộn cũng sẽ cho ngươi biết thế nào là lợi hại!

7. Chương 7: Bắt Cóc

Xe ngựa vượt qua sơn đạo đi tới một thôn trấn ở dưới chân núi, nơi có khách đ**m được hoàng đế sắp xếp sẵn trước đó. Lúc vào khách đ**m đã là buổi trưa, Mộ Dung Long Sách cảm thấy bụng đói rầm rì kêu. Hắn mệt mỏi nhảy xuống xe, đưa cho đ**m tiểu nhị dẫn ngựa đi, quay người lại thì thấy hoàng đế đang bế Đức Âm trong xe ngựa xuống, vẫn ở sát bên cạnh chăm bẵm hắn.

Mộ Dung Long Sách nhất thời cảm thấy một loại cảm giác như tự tôn của mình bị tên bắn xuyên qua. Đó là một loại ẩn giận không thể giải thích, cũng không có nguyên do.

Khách đ**m cơ hồ không có khách nhân, hoàng đế đem Đức Âm ôm đến một bàn sạch sẽ để xuống, nói với đ**m tiểu nhị: "Tiệc rượu ta đặt lúc trước cho mang lên đi."

"Vâng thưa khách quan!" Đ**m tiểu nhị nhìn Đức Âm chằm chằm nửa ngày mới có thể đưa mắt rời đi, mẹ ơi, công tử này thật sự là xinh đẹp muốn chết.

Mộ Dung Long Sách bình tĩnh ngồi xuống trước mặt bọn họ, nhìn hoàng đế độc chiếm Đức Âm đang rót trà cho hắn. "Đức Âm bình thường thích ăn những thứ gì?" Hoàng đế hỏi.

Long Sách nói: "Dạ dày của hắn không tốt, chỉ có thể ăn chút thức ăn lỏng."

"Vậy sao? Thật đáng thương, ca ca ngươi nhất định không có hảo hảo chiếu cố ngươi. Đức Âm, theo ta hồi cung đi. Biểu huynh nhất định sẽ nuôi ngươi trắng mập ra." Hoàng đế cầm bàn tay thon dài ngọc ngà của Đức Âm nói.

"…" Đức Âm thì cúi đầu không đáp. Đồ ăn được đưa lên, hoàng đế lệnh cho đ**m tiểu nhị làm cho Đức Âm một chén cháo, bên trong bằm thịt gà. Chính là, hoàng đế tự mình đem cháo cầm lên, một hơi đút Đức Âm ăn khiến cho mắt của Mộ Dung Long Sách phát hỏa.

"Hắn tự ăn được." Mộ Dung Long Sách nắm chén rượu, xương ngón tay rắc rắc vang.

"Ngón tay của Đức Âm nộn như vậy, vạn nhất bị phỏng thì làm sao?" Hoàng đế nói câu buồn nôn như vậy đấy.

"Biểu huynh," Đức Âm nhẹ nhàng nói.

"Ừ? Sao vậy Âm Nhi?" Hoàng đế thân thiết hỏi.

"Ta ăn no rồi, muốn đi nghỉ ngơi một chút." Đức Âm nhắm mắt, lắc đầu nói.

"Ta đây ôm ngươi lên." Hoàng đế vô cùng niềm nở, không đợi Long Sách phản ứng đã đứng dậy ôm Đức Âm lên lầu.

Mộ Dung Long Sách nhân cơ hội hừ lạnh một tiếng, mắng: "Vô liêm sỉ hôn quân! Sắc lang! Không nhân tính!" Đương nhiên là chỉ nói sau lưng hoàng đế thôi. Một khi hoàng đế xuống lầu, Mộ Dung Long Sách lập tức im miệng.

"Long Sách sắc mặt ngươi có vẻ không tốt?" Hoàng đế biết rõ nhưng còn cố tình hỏi.

"Không có gì, ta tốt lắm." Mộ Dung Long Sách nghiến răng nói. Hai người mặt đối mặt nhìn không khí thì có vẻ hòa hợp nhưng sau lưng đã bắt đầu dậy sóng.

Lúc này trên lầu.

Đức Âm chỉ ăn một chén cháo gà bằm cảm thấy còn chưa kịp no, đang suy nghĩ xem làm cách nào để kiếm cái ăn. Hắn ngửa mặt nằm ở trên giường, giầy đã được hoàng đế ân cần cởi ra. Ngủ ở trên giường cảm giác thật tốt, mấy ngày nay hắn đều phải ngủ dưới đất, đệm chăn êm ấm mấy thứ toàn bị Long Sách dành hết. Quả nhiên giường là thoải mái nhất.

Tuy nhiên, Đức Âm còn chưa kịp hảo hảo hưởng thụ kho*i c*m nằm trên giường lớn thì mũi của hắn đã bị một bàn tay ụp vào.

"Ư..." Đức Âm tận lực ra vẻ hoảng sợ, mở to hai mắt nhìn người che miệng của hắn, một thanh niên nam tử xa lạ.

"Không muốn chết thì đừng lên tiếng!" Thanh niên nam tử thấp giọng đe dọa, lập tức ra tay điểm huyệt đạo của Đức Âm. Đức Âm nhắm mắt lại, giả vờ vô lực té xỉu.

Thanh niên hiển nhiên đã sớm ẩn nấp trong phòng này, gã chăm chú nhìn Đức Âm chốc lát rồi mới ôm lấy hắn, thần không biết quỷ không hay theo cửa sổ nhảy ra ngoài.

Mộ Dung Đức Âm, bị bắt cóc.

"Đức Âm!! Đức Âm!! Ngươi chăm Đức Âm kiểu gì vậy!!" Mộ Dung Long Sách phát hiện trên lầu không có ai, tìm khắp trong ngoài một lượt, lo lắng kéo vạt áo của hoàng đế trách, cũng chẳng quan tâm thân phận đã đi quá giới hạn.

Hoàng đế đẩy tay hắn ra: "Làm sao ta biết! Ta vừa mới ôm Đức Âm để lên giường! Mộ Dung Long Sách, ngươi biết thân biết phận chút! Đức Âm mất tích ta còn sốt ruột hơi bất cứ ai!!"

"Ngươi!" Mộ Dung Long Sách gắt gao nắm chặt bàn tay, đấm một quyền lên cửa sổ, đột nhiên lại phát hiện dưới chân có một tờ giấy.

Hắn cuống quít nhặt lên, mở ra xem thì thấy trên mặt có viết: "Nếu muốn chuộc lại người, bảy ngày sau ở Phong Diệp sơn trang dùng vật trao đổi."

"Là Ma giáo giáo chủ Ân Cốt!" Mộ Dung Long Sách kinh hô, "Biểu huynh! Đều tại ngươi! Ngươi tại sao lại có thể để Đức Âm một mình ở trong phòng!!"

"Điều này sao có thể trách ta! Chứ ngươi tại sao không lên nhìn hắn!" Hoàng đế cùng Long Sách bắt đầu chỉ trích nhau, trong bụng đều có tính toán riêng hết.

Hoàng đế trong lòng biết rõ ràng nam tử bắt cóc Đức Âm kì thực đã sớm mai phục ở trong phòng. Thậm chí lúc lên lầu, ánh mắt hai người đã âm thầm giao nhau. Đằng sau người nam tử này và hoàng đế có ẩn chứa một bí mật nhập nhằng.

Mà Mộ Dung Long Sách cũng hiểu được, hắn sở dĩ để cho hoàng đế đem Đức Âm ôm lên lầu mà không ngăn cản bởi vì trên người Đức Âm có một bí mật kinh người. Đức Âm là vũ khí mạnh nhất, bắt trúng hắn chẳng khác nào đi tự sát. Thế nên Long Sách mới tình nguyện bồi hoàng đế giảo hoạt này diễn trò. Ngay từ đầu, hắn đã chẳng tín nhiệm lắm con người từ năm mười hai tuổi đã lên kế hoạch mưu lược thâm trầm để bá chủ thiên hạ kia. Trên hết, hoàng đế đối với thế lực của Băng Tiễu Thành như hổ rình mồi, vốn trong lòng đã xem nó như một trong những mối họa lớn.

Cục trận này, là ván cờ đã được định trước. Mưu trong mưu, kế trong kế. Võ lâm, thiên hạ đâu cũng là nguy cơ trùng trùng, biến hóa liên tục.

Phong Diệp sơn trang là một lánh thế đào nguyên nằm sâu trong thâm sơn, kỳ thực là một phân đà của Ma giáo ở Trung Nguyên. Ma giáo giáo chủ Ân Cốt từ ngày giao thủ với thuộc hạ của Mộ Dung Long Sách dưới địa đạo đã phải tĩnh dưỡng mấy ngày. Tuy rằng khí sắc đã tốt lên không ít nhưng bản thân y rõ ràng, công lực vô thượng của mình đang dần dần suy yếu tiêu tán, thứ duy nhất có thể chữa trị cho y chỉ có...

Tâm tư nặng nề giống như mặt hồ xanh thăm thẳm. Ân Cốt dựa vào giường, trà trên bàn đã muốn nguội, y lại chỉ chăm chú nhìn hoa rơi không ngừng trên mặt nước, một lúc lâu không nói lời nào.

"Chủ nhân..." Mỹ mạo thị nữ ở bên mở miệng nói: "Tả hộ pháp đã trở lại, hắn mang theo bào đệ của Mộ Dung Long Sách."

"Ừ." Ân Cốt thản nhiên đáp lại, "Bảo hắn đưa người vào đây." Y thu hồi tầm mắt. Lúc này vì luôn phải chịu đựng sự khó chịu trong ngũ tạng lục phủ, vẻ mặt y càng lạnh như băng. Ở trong mắt thuộc hạ, Ân Cốt là một ma thần lãnh tâm lãnh tình, chưa bao giờ cười.

Thị nữ vỗ tay, một gã nam tử liền ôm Đức Âm bạch y tha thướt từ ngoài cửa đi tới, đặt hắn trên thảm.

"Đây là Mộ Dung gia nhị công tử trong truyền thuyết, tài tử Mộ Dung Đức Âm?" Ân Cốt đứng dậy, đi đến nhìn xuống Đức Âm, thị nữ cũng đi theo ở sau người. Thấy rõ được diện mạo của Đức Âm, thị nữ kia không khỏi thở ra: "Người đẹp quá!"

Ân Cốt khóe miệng cười lạnh: "Đúng thật là một mỹ nhân, mỹ đến lạ thường. Nhưng không biết nếu Mộ Dung Long Sách nhìn thấy đệ đệ của mình bị chó săn xâm phạm thì sẽ có cảm tưởng gì?"

Lời trêu đùa ác độc đó không khỏi làm cho thị nữ đi theo y nhiều năm bất giác run lên, nhìn tuyệt mỹ nam tử dưới mặt đất mà không nén được thở dài trong lòng, gặp phải giáo chủ thì đã đến kiếp số của hắn rồi!

Ân Cốt ngồi xuống, đưa tay xoa xoa hai gò má của Đức Âm, nói: "Đưa hắn lên trên giường của ta, ta muốn hảo hảo tiếp đón đệ đệ của họ Mộ Dung."

8. Chương 8: Hoa Vũ Lạc Quân Tâm

Ân Cốt lấy ra mấy cây ngân châm cắm vào huyệt đạo của Đức Âm theo phương pháp ngân trâm quán huyệt để sử dụng Ma giáo bí thuật, Khôi Lỗi thuật. Người trúng loại châm thuật này cùng với sự ảnh hưởng của ma nhãn ma âm phải chịu khống chế của giáo chủ. Khi Ân Cốt hạ thủ xong xuôi liền cúi người xuống, nhẹ nhàng nói bên tai của Đức Âm: "Giết Mộ Dung Long Sách!"

Hạ tà thuật xuống người Đức Âm rồi, Ân Cốt nhếch miệng cười cất đi ngân châm. Đột nhiên trời đất choáng váng khiến y suýt nữa đứng không vững, vừa rồi vọng động nội tức khiến cho vết thương trong lục phủ ngũ tạng vô pháp khắc chế, nhất thời phun ra một ngụm máu tươi nhiễm đỏ góc áo của Đức Âm, như một mảng diễm mai nở rộ trên tuyết bào.

Lau miệng một chút, Ân Cốt sắc mặt tái nhợt, cố nén khó chịu để ổn định lại. Y thật sự không thể kéo dài như thế này, phải mau chóng giết chết Mộ Dung Long Sách đoạt lại ngọc tráp!!

Ngay tại lúc y cố gắng điều tức trong người thì thấy có tiếng chó sủa bên ngoài. Tả hộ pháp thật sự dắt tới bốn con chó săn to lớn hung ác ở ngoài cửa đợi lệnh của Ân Cốt.

"Ngươi làm cái gì vậy?!" Ân Cốt trên trán xuất hiện gân xanh. Tả hộ pháp tuy có thể nói vô cùng trung thành, nhưng suy nghĩ đơn giản, chỉ cần Ân Cốt nói một câu, không cần biết đùa hay thật, ngay cả bảo gã tự vẫn thì gã vẫn làm. Ân Cốt nói muốn dùng chó săn chiêu đãi Đức Âm, Tả hộ pháp thật sự dắt chó đến. "Hồi bẩm giáo chủ, thuộc hạ đã đem chó mang đến." Tả hộ pháp ở cửa quỳ xuống nói.

"Ngu xuẩn! Mấy con chó này có thể cắn chết người!" Ân giáo chủ xoa xoa huyệt thái dương của mình, "Đem chúng nó đi đi! Mang đưa cho mấy người nô tỳ trong kia! Mộ Dung Long Sách còn chưa tới, hãy trông chừng người thật tốt cho ta!"

Đức Âm ở trên giường mở một con mắt liếc mắt nhìn Ân Cốt, vô thanh hừ một tiếng. Hắn ghét nhất là dơ bẩn, vậy mà tên giáo chủ chết tiệt dám phun máu lên thân của hắn!

—— Chạng vạng, Đức Âm được thị nữ thay quần áo, ngâm hắn trong bồn tắm chừng một canh giờ mới cho ra.

Đức Âm được thay đổi một bộ thanh y, mái tóc đen tuyền xõa dài, ngồi ở trên giường cạnh cửa sổ ăn cơm. Thức ăn của Phong Diệp sơn trang cực kì tinh xảo, chủ yếu thanh đạm. Thị nữ trợn mắt há hốc mồn nhìn Đức Âm ăn đến bát cháo thịt thứ ba, thêm một chén cháo Bát Bảo, cộng bốn tiểu màn thầu tứ vị, còn một con gà hấp măng rồi mới cầm lấy tăm xỉa răng, chân dài bắt chéo trông như đại gia. À, là mỹ nhân đại gia.

Thị nữ thu thập chén đũa, nhịn không được hỏi một câu: "Công tử, ngày mai ngài muốn ăn gì? Nghe nói thân thể ngài không được tốt, có muốn chúng ta chuẩn bị chút cơm thuốc không? Giáo chủ cũng khen cơm thuốc ở nơi đây rất tốt đấy!"

"Mai làm chút gà cay đi. Vị cay nhiều một chút cho đậm đà." Đức Âm xỉa răng nói.

Bọn thị nữ sau khi rời khỏi, lập tức bắt đầu nghị luận về vị thiên tiên công tử cổ quái này, dạ dày thật không nhỏ chút nào nha. Thêm nữa, người kia tựa hồ đem nơi này trở thành khách đ**m vậy, thái độ thật thong dong!

Ăn cơm no, Đức Âm khoác lên người một chiếc áo choàng nguyệt sắc đi qua cửa sau, đứng ở đài trước hồ ngắm cảnh. Tĩnh thủy y nhân, hoàng hôn chiều tà, thật sự là một bức tranh tuyệt diệu xinh đẹp.

Mộ Dung Đức Âm lẳng lặng đứng đó, ánh mắt ba phần hoang mang, ba phần u buồn, không biết là hắn đang nhớ người thân hay là lo lắng cho tình cảnh của mình? Ân Cốt khoanh tay đứng ở bên bờ hồ gợn nước nhìn mỹ nhân ở xa, đôi mắt thâm trầm. Một lúc sau, Ân Cốt giơ tay đánh lên một chưởng phong làm cho hoa của rừng hoa anh đào đều rơi, hướng Đức Âm bay đi. Cảnh này đẹp đẽ rực rỡ làm cho Đức Âm ngạc nhiên vô cùng, ngay tại màn hoa vũ lộ ra nụ cười tao nhã khuynh tuyệt khiến Ân Cốt hơi sửng sốt… Hắn, thế nhưng có thể cười không chút tỳ vết như vậy! Vì cái gì! Vì cái gì! Trên đời lại có một người không hề bị ô nhiễm như vậy! Có một nụ cười vô tư đến như vậy! Còn chính mình lại bị vấy bẩn đến thế này!

Y đánh một quyền vào cây anh đào bên cạnh, giận đến có thể nghe được tiếng nghiến răng. Thâm tâm không cam lòng: Mộ Dung Đức Âm, ngươi thật sự là được đại ca của mình bảo hộ thật tốt. Ta đây sẽ vấy bẩn ngươi, phải đem thứ xinh đẹp nhất đời này trở nên ô uế. Đây mới là lạc thú lớn nhất ở đời!

Tuy là nội tâm phẫn hận nhưng Ân Cốt không thể không bị nụ cười tuyệt thế kia hấp dẫn, ánh mắt không thể dứt đi, chỉ chăm chú nhìn vào cảnh đẹp cực hạn kia. Đức Âm vươn tay ra đón những cánh hoa rơi rụng xuống, bất tri bất giác tới gần bãi đá mà chỗ đó lại không có lan can gì, phía dưới lại là hồ nước sâu. Mắt thấy thân thể của hắn lung lay sắp đổ mà bản thân lại không nhận ra, Ân Cốt không cần suy nghĩ thả người tiến đến, mũi chân đạp nước, dáng người uyển chuyển lăng ba tới, đem Đức Âm suýt rơi vào trong nước ôm lấy.

"A!" Đức Âm kinh hô, trong một mảng hoa vũ hai người thân mật tiếp xúc, Ân Cốt ôm Đức Âm, bốn mắt nhìn nhau. Tâm hồ đã nổi lên gợn sóng, còn nhân tâm có động hay không?

"Ngươi là ai?" Đức Âm hỏi.

Ân Cốt lúc này mới hoàn hồn buông hắn ra, lạnh lùng nói: "Ta là chủ nhân nơi này."

"Chủ nhân? Vậy ta đây nên xưng hô với các hạ như thế nào?" Đức Âm cúi đầu xuống, "Đa tạ các hạ vừa mới ra tay tương trợ…"

"Không cần cảm tạ ta, chỉ là tiện tay thôi, ta gọi là Ân… Ân Phong." Ân Cốt nói. Chẳng biết tại sao, y thế nhưng lại không tự chủ được mà che giấu tên thật của mình.

"Ân trang chủ, ta không biết tại sao mình lại tới đây… Ta vốn là ở khách đ**m…" Đức Âm giả bộ hồ đồ nói.

Ân Cốt đáp: "Ngày hôm trước ta ngẫu nhiên đi qua sơn đạo thấy ngươi bị kẻ xấu bắt cóc nên ra tay xen vào, đánh đuổi gã kia rồi mang ngươi về đây. Hiện giờ ngươi đã tỉnh, có muốn báo cho người nhà thì ta sẽ giúp ngươi tìm."

"A! Đa tạ trang chủ!" Đức Âm lộ vẻ vui mừng, làm cho Ân Cốt lại không thể dứt mắt ra, nhìn hắn vui mừng cũng thấy tâm tình của mình tốt lên không ít.

Đức Âm nói: "Ta là Mộ Dung Đức Âm, ca ca của ta tên là Mộ Dung Long Sách, nhà của ta ở Băng Tiễu Thành."

"Băng Tiễu Thành? Hmm, ta đã biết. Ngươi cứ yên tâm, ta sẽ phái người sớm liên lạc với người nhà của ngươi." Ân Cốt hạ mắt xuống. Nếu đây chỉ là một mộng đẹp hư ảo thì tạm thời trầm mê cũng có thể được phải không? Kẻ vấy bẩn đầy người như mình, chí ít cũng có quyền được mơ chứ. Y rốt cục vương tay đem Đức Âm kéo đến, thanh âm hơi run run nói: "Bên ngoài gió lớn, Đức Âm ngươi mau vào nhà đi. Về sau bảo ta là Ân đại ca là tốt rồi."

Chú thích một chút, Mộ Dung Đức Âm hai mươi mốt tuổi. Ân Cốt hai mươi tuổi.

Mấy hôm sau.

Một phong mật thư được đưa đến tay của Tử Sa cung chủ Tử Sa Cung cách đó ba mươi dặm. Tử Sa Cung chính là một trong những thế lực nửa chính nửa tà lớn nhất trong giang hồ. Tử Sa cung chủ mê luyến Đại Ma giáo giáo chủ là việc mọi người đều biết. Bởi vậy nên nơi nào có phân đà của Đại Ma giáo thì Tử Sa cung chủ cũng sẽ ở gần đó xây dựng hành cung của mình để dễ dàng nắm rõ mọi động thái của người trong mộng. Tử Sa cung chủ nhận được một phong thư màu hồng nhạt, đây là mật thư chuyên báo tình hình của Ân Cốt nên vội vàng mở ra, trên mặt viết: Giáo chủ cùng Đức Âm công tử chơi đàn, đánh cờ tâm tình, cả đêm không ngủ, tình cảm đã sâu nặng.

"A! Tiểu Cốt Cốt của ta, ngươi thật sự làm thương tâm tỷ tỷ!" Tử Sa cung chủ xem xong nhất thời kêu lên giận dữ: "Uổng phí ta thích ngươi nhiều năm như vậy, ngươi lại cặp với ngoại nhân! Ta không phục! Nam nhân kia đã làm gì để mê muội khối băng lạn nhân như ngươi? Hừ, Tiểu Cốt Cốt, ngươi sẽ không thoát khỏi bàn tay của ta đâu. Tiểu Âm Âm, mọi người đều nói ngươi là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, cho nên ngươi cũng là của ta! A, nếu ta yêu Tiểu Cốt Cốt, lại yêu Tiểu Âm Âm, bọn họ hòa thuận cùng một chỗ thì tương lai sẽ không có vấn đề tranh sủng xảy ra, ta đỡ phải mất công không? Vậy phải nhanh thu phục Tiểu Cốt Cốt mới được, vậy Tiểu Âm Âm cũng là của ta!"

Chú thích lần hai, Tử Sa cung chủ hai mươi sau tuổi, là một bà dì quái gở.

Lại nói, đằng sau vụ đánh đàn chơi cờ tâm tình, tình cảm đã sâu nặng, sự thật là:

Khoảng rạng sáng, Đức Âm lấy tay gác cằm ngồi trên bàn, mi mắt khép hờ giả vờ đang thưởng thức Ân Cốt vừa đánh đàn vừa lải nhải không dứt. Bất quá Đức Âm bé ngoan luôn đi ngủ rất đúng giờ nên đã bán nhập vào mộng đẹp, máy móc ừ hử ứng đối với giáo chủ đang mải mê đánh đàn. Tinh thần trước giờ của Ân Cốt bị đè nén rất nhiều, hiện tại đã dùng tiếng đàn phát tiết hết ra, ở trong trạng thái vong ngã dựa nhạc lý mà than phiền. Kỳ thật Đức Âm một câu cũng không nghe lọt, người kia nói quá nhiều!

Đáng nói ở chỗ, đúng ngay canh ba thì Ân Cốt khôi phục lại thái độ bình thường, vẻ mặt lãnh túc, trầm mặc ít lời, đem Đức Âm ôm lên giường, đắp lên chăn cho hắn rồi phong khinh vân đạm xoay người rời đi.

Sáng hôm sau, ăn xong cơm chiều Ân Cốt lại đến tìm Đức Âm, lại đúng giờ tiến vào trạng thái càm ràm, bắt đầu nói về vấn đề sử dụng kiếm với cách dùng độc.

Ngày thứ ba, Ân Cốt sau khi ăn cơm chiều lại tìm đến Đức Âm, tiếp tục đúng giờ tiến vào trạng thái càm ràm, bắt đầu nói về thời thơ ấu.

Ngày thứ tư, Ân Cốt cũng ăn xong cơm chiều tiếp tục tìm Đức Âm, lại đúng giờ tiến vào trạng thái càm ràm, bắt đầu nói về nhân sinh.

Ngày thứ năm, độc thương của Ân Cốt phát tác, tạm thời hoãn lại.

Ngày thứ sáu, Ăn Cốt dùng xong bữa cơm chiều vẫn đến tìm Đức Âm, lại tiếp tục đúng giờ tiến vào trạng thái càm ràm, bắt đầu nói về ý niệm thiên hạ của mình.

Cũng ở ngày thứ sáu, Ân Cốt cảm thấy chính mình cuộc đời này không thể ly khai Đức Âm. Nhưng đau khổ ở chỗ y lúc trước hạ thủ Khôi Lỗi thuật vào Đức Âm khiến hắn phải tự tay giết người nhà của mình. Mà Khôi Lỗi Thuật một khi đã hạ thì không thể sửa đổi, người y yêu sâu đậm kia nhất định sẽ rất thống khỮ Vì thế tự sinh ngược tâm.

Về phương diện khác, cái tình cảm lưu luyến lãng mạng khi hoa vũ rơi xuống làm tan chảy tên băng đá kia ấy mà, giao động cảm xúc của Đức Âm là:

Không.

Hoàn toàn không có cảm xúc.

Ngây người sáu ngày, được chăm được sóc, ban ngày ăn no, buổi tối nghe càm ràm, sau đó ngủ.

9. Chương 9: Đức Âm Gây Ngược

Bảy ngày sau, Mộ Dung Long Sách quả nhiên đến Phong Diệp sơn trang theo đúng hẹn. Hắn một mình một người tiến đến, mang theo ngọc hạp Ân Cốt yêu cầu.

Ân Cốt ngày hôm đó đến tìm Đức Âm từ sớm, chỉ nói đem hắn đi gặp người nhà. Thật ra vừa nói xong câu đó, Ân Cốt cảm giác lòng như thắt lại, không chút thoải mái. Y tặng Đức Âm một chủy thủ khảm trân châu, bảo rằng để phòng thân nhưng thực chất là hung khí sau này dùng để ám sát Mộ Dung Long Sách.

Cũng bởi vì thế bàn tay Ân Cốt lạnh như băng, ngữ tốc lúc nói chuyện tuy không nhanh nhưng suýt cắn vào lưỡi của mình mấy lần.

Kỳ thật y có chút thích Đức Âm, sự xinh đẹp và hồn nhiên của Đức Âm đã làm tâm y rung động. Tuy nhiên mục tiêu của mình đã ở trước mắt nên đành phải hi sinh Đức Âm. Bởi vì y là Ma giáo giáo chủ, không thể dễ dàng vì một người từ bỏ đi mục đích của mình, hoàn toàn không có khả năng.

Nguyên bản từ lúc ngồi lên vị trí giáo chủ, cả đời này bắt buộc y phải lãnh huyết vô tình! ——

Giữ vững quyết định của mình, Ân Cốt nắm chặt tay đem Đức Âm ra khỏi phòng, dẫn hắn đến phòng khách gặp mặt Mộ Dung Long Sách.

Trước phòng khách trồng một giàn hoa, có một người khoanh tay đưa lưng về phía cửa, tựa hồ đang thưởng thức trang sức cổ đồng bảo vật trăm năm. Ân Cốt nghiêng người che ở trước mặt Đức Âm, lên tiếng nói: "Ta đã dẫn người đến, thứ ta muốn đâu?"

"Ta muốn nhìn thấy người." Mộ Dung Long Sách vừa xoay người, Mộ Dung Đức Âm đã kinh hô: "Quả nhiên là đại ca! Đại ca!" Dứt lời từ bên người Ân Cốt lao ra. Nội tâm Ân Cốt đau đớn đến mức thân thể không thể di chuyển, trơ mắt nhìn Đức Âm nhào về phía trước. Hắn chạy đến nửa đường thì đột nhiên ôm lấy đầu của mình, giống như đang đau muốn nứt ra. "A… Đầu của ta… Ta…" Đức Âm rên rỉ, Mộ Dung Long Sách thấy không ổn, vội vàng đỡ lấy Đức Âm, "Đức Âm! Ngươi sao vậy?"

"Ta! Ta…… A!!!" Đức Âm đột nhiên phát cuồng, lấy chủy thủ từ trong lòng ra. Hàn quang lóe lên, chủy thủ đã ra khỏi vỏ!

"Đức Âm!" Ân Cốt rốt cuộc nhịn không được thốt ra… Biết rõ là Khôi Lỗi thuật một khi đã hạ thì không thể hủy nhưng lại không thể nén được xúc động, lý tính cùng tình cảm của y đang đấu tranh kịch liệt!

Trong khoảng khắc tình thế trở nên hết sức hỗn loạn! Chỉ thấy tay của Đức Âm giơ lên, chủy thủ rời khỏi tay, cùng với dáng người mềm mại như lụa quay lại đánh một chưởng về phía Ân Cốt đang hoang mang. Ân Cốt không ngờ tới, tức khắc bị chưởng khí đánh vào ngực, thân thể bay ra ngoài!

Một đạo bóng đen đột nhiên nhảy vào, đúng lúc tiếp được Ân Cốt đang thổ huyết. Tả hộ pháp kịp thời xuất hiện, nhìn thấy Ân Cốt run rẩy không khỏi vô cùng bi phẫn, ngửa mặt lên trời thét dài!

Tiếng thét chưa ngừng đã thấy tử thần bức mệnh tiến đến. Đức Âm mặc trên người lăng la sa y tinh mỹ, mặt như trích tiên, lại như Tu La vô tình, thân hình như điện lập tức áp sát. Hắn một tay ở sau lưng, một tay vươn ra áp chế Tả hộ pháp, bình tĩnh thong thả như đang đưa tay hạ xuống một quân cờ.

"Tiểu nhân đê tiện!!!!" Tả hộ pháp giận dữ tận tâm, trong lòng gã đang ôm Ân Cốt, thân quỳ trên mặt đất không kịp biến chiêu chỉ còn cách liều mạng chống đỡ. Mười thành công lực ngưng tụ trong một quyền đón nhận, đánh vào lòng của Đức Âm. Hai dòng lực đạo mạnh mẽ đập vào nhau, nhất thời trong sân ầm vang tiếng động!!

Tiếng vang thật lớn phát ra từ phiến đá dưới thân của Tả hộ pháp! Vừa mới tiếp xúc Đức Âm đã ra sức khống chế, kình đạo ép tới làm mảnh đất trong vòng ba thước dưới chân của Tả hộ pháp lún xuống!

Trong lúc đối kháng, xương cánh tay của Tả hộ pháp bị lực ép làm vỡ vụn, rũ xuống bên thân, còn lại một tay vẫn ôm Ân Cốt, cắn răng đứng lên nghĩ muốn bảo vệ Ân Cốt trốn đi!

"Tả hộ pháp, đừng phản kháng vô ích nữa." Đức Âm lãnh đạm nói. Tiếng nói của hắn hồi phục lại sự lãnh liệt trầm ổn trong địa đạo, như thể giọng nói mềm mại ở Phong Diệp sơn trang là hai người. Không biết hắn đã dùng tuyệt kỹ gì để biến đổi giọng nói?

Sớm tránh xa bụi mù đất đá bên kia, Đức Âm nhanh nhẹn lấy ra khăn xoa xoa tay rồi ném xuống mất đất, lạnh lùng nhìn Tả hộ pháp không thể chống đỡ nổi ngã xuống đất. Nguyên lai một chưởng vừa rồi, sức mạnh của kình lực cũng đã làm vỡ nát xương chân của Tả hộ pháp.

"Bỏ đi… Ta… thua!" Ân Cốt chậm rãi mở mắt, gian nan nói. Giờ phút này thất khiếu y chảy máu, trông rất thê thảm.

"Ân Cốt, ta đã sớm nói, Băng Tiễu Thành không đơn giản như ngươi tưởng tượng đâu." Mộ Dung Long Sách chậm rãi bước đến trước mặt bọn họ, đắc ý mỉm cười.

"A… A… Ta đoán không được, hóa ra là hắn… Mộ Dung Đức Âm… Ngươi thật sự là… lợi khí trời sinh… Ngươi mới chính là độc!!" Trong mắt Ân Cốt đầy rẫy cừu hận, chằm chằm nhìn Mộ Dung Đức Âm.

"Ta không phải độc. Ta giết chỉ có một người, còn người ngươi đã giết chắc hẳn nhiều hơn ta." Đức Âm nói. Trước mặt Mộ Dung Đức Âm mà nói về vấn đề lương tâm thì chẳng có chút tác dụng gì.

"Ngươi dám lừa gạt giáo chủ! Chết tiệt!!" Tả hộ pháp nghiến răng nghiến lợi nói.

"Câm miệng." Đức Âm lạnh lùng một tiếng, dứt lời xoay người rời đi giống như tất cả đều không liên quan đến hắn. Tả hộ pháp bị cách không điểm huyệt, không thể phát ra tiếng.

Cùng đi sát một bên với Mộ Dung Long Sách, Đức Âm thấp giọng hỏi: "Cống miêu của Tây Vực đâu?"

"Ở hoàng cung, ngươi tự mình đi lấy là được." Mộ Dung Long Sách cười nói.

Trong quá trình thẩm vấn Ma giáo giáo chủ Ân Cốt, Ân Cốt bị giải đến địa lao ở một trang viên nào đó cách khoảng trăm dặm, người y bị treo lên giá gỗ, ánh mắt tỏa hỏa quang nhìn Mộ Dung huynh đệ đang ngồi trước mặt. Những kẻ này đã hại y thảm hại đến như vậy. Nhất là Mộ Dung Đức Âm, khuôn mặt như thiên nhân lại lãnh huyết vô tình, hắn ngồi ở bên nửa ngày với vẻ mặt hoàn toàn không đổi.

Hôm nay Mộ Dung Long Sách muốn dạy trạch nam đệ đệ một khóa học về: Làm sao để khảo vấn phạm nhân.

Mộ Dung Đức Âm ngồi ở sau bàn khảo vấn, mày nhăn nhíu lại vì mùi mốc meo gay gay mũi của địa lao, hắn hỏi Long Sách: "Không phải nói trị liệu trước cho hắn sao? Sao lại treo hắn lên vậy?"

"Đức Âm ngươi đúng không biết gì. Chúng ta phải nghĩ ra cách để hắn khai hết mọi chuyện đã, việc này rất quan trọng với kế hoạch của ta." Mộ Dung Long Sách nói.

"Kế hoạch của ngươi không liên quan đến ta, ta cũng không có hứng thú biết." Mộ Dung Đức Âm đứng dậy muốn đi lại bị Mộ Dung Long Sách giữ chặt, "Tại sao lại không liên quan tới ngươi, ngươi đã nhúng tay vào chuyện này thì đã là liên quan rồi. Ngươi cũng biết vấn đề của Ân Cốt không chỉ đơn giản là ân oán giữa Đại Ma giáo với Băng Tiễu Thành mà còn có gút mắc bí mật với tam cung tứ thành. Ân Cốt là người dính liền với thiên hạ đấy!"

"Thiên hạ với ta cũng có liên qua gì? Thiên hạ không phải đã có ngươi lo sao?" Đức Âm phản đối, "Ta hoàn toàn không có hứng thú với thiên hạ."

"Đức Âm ngươi thật là có năng khiếu chọc giận ta!" Mộ Dung Long Sách hít thật sâu một hơi, "Được rồi, ít nhất thì ngươi là trợ thủ đắc lực duy nhất của ta, kiểu gì cũng phải biết một chút về kỹ thuật bức cung chứ?"

"Bức cung này nọ, ngươi cảm thấy sẽ có tác dụng với Ân Cốt sao? Hắn đâu phải loại có thể dễ dàng cạy miệng đâu?" Đức Âm nói.

"Ta có cách đặc biệt, hừ... Đức Âm ngươi chỉ cần ở bên học hỏi là được rồi." Mộ Dung Long Sách vân vê cằm, "Muốn phá hủy hoàn toàn ý chí của một người, đầu tiên phải phá hủy tôn nghiêm của hắn!"

"Cái tôn nghiêm này nọ gì đó, không phải người nào cũng có, như ta chẳng hạn." Đức Âm đơ đơ xen mồm vào nói.

"Ngươi ít nói một chút sẽ chết sao?" Mộ Dung Long Sách liếc xéo hắn.

10. Chương 10: Huynh Đệ Bị Cướp

Mộ Dung Đức Âm ngồi một chỗ nhìn Mộ Dung Long Sách dùng các loại biện pháp khảo vấn Ân Cốt. Cuối cùng, Ân Cốt vốn đã trọng thương lại bị giày vò đến sắp hấp hối cũng không mở miệng một tiếng, từ đầu đến cuối chỉ nhìn Đức Âm với nh mắt oán độc.

"Mộ Dung Đức Âm, chỉ cần ta còn một hơi thở sẽ không bao giờ tha cho ngươi." Ân Cốt lạnh lùng nói, tuy rằng trên người đầy máu, tóc tán loạn chật vật vô cùng, nhưng lời nói của y âm lãnh, cơ hồ có thể đem linh hồn người ta đông cứng. Không biết cừu hận đến cỡ nào mới nói ra được khí thế như vậy?

"Không tha cho ta là như thế nào?" Mộ Dung Đức Âm tiếp nhận hỏi.

"Sống không bằng chết." Ân Cốt gằn từng chữ, "Mộ Dung Đức Âm, để xem ngươi làm sao đối địch lại được ba nghìn người của Ma giáo giáo phái!"

"Người ngươi nên hận đáng lẽ phải là Mộ Dung Long Sách mới đúng chứ? Tại sao ta phải đứng mũi chịu sào vậy, ta chẳng qua là phụng mệnh làm theo thôi." Mộ Dung Đức Âm trốn tránh trách nhiệm, biểu tình như trước không có chút biến hóa nào. "Người ta hận nhất!!! Chính là ngươi!!" Ân Cốt bị tra tấn nhiều như vậy nhưng không mở miệng một lời, thế mà lúc này Đức Âm lại dễ dàng làm y hét ầm lên, ngay cả tiếng cũng thay đổi.

"Người cầm đao giết ngươi ngươi không hận, lại đi hận một cây đao." Mộ Dung Đức Âm nói.

"Đức Âm, ngươi lại đùn đẩy không còn chút trách nhiệm nào. Ngươi cũng nghe rõ ràng, ngươi chính là địch nhân của ba nghìn người trong Ma giáo, không phải ta!" Mộ Dung Long Sách dùng roi vỗ vỗ Ân Cốt trên giá, "Ân giáo chủ, tự thân ngươi đã khó bảo toàn, ta nghĩ ngươi nên phối hợp một chút, ta có lẽ cũng sẽ giáo huấn lại đệ đệ một chút giúp ngươi hết giận."

"Mộ Dung Long Sách! Đừng cho ta không biết chủ ý của ngươi! Ngươi muốn ta nói ra tung tích của U Tuyền thì ta chỉ có hai chữ kia: không biết!" Ân Cốt nghiến răng nghiến lợi, "Bại dưới tay huynh đệ các người là sỉ nhục lớn nhất trong đời ta! Ta cho dù hóa thành lệ quỷ cũng không tha cho các ngươi!" "Ta sẽ không giết ngươi, bằng không giáo chúng của ngươi sẽ quấy rối Băng Tiễu Thành đến gà chó cũng không yên được, nhưng ta cũng sẽ không thả hổ về rừng. Ngươi đã không chịu nói hành tung của U Tuyền, thì cũng không có kẻ nào được quyền biết tin tức gì từ ngươi!" Mộ Dung Long Sách dứt lời, đột nhiên dùng thủ pháp cực nhanh đâm ba cây kim châm vào cổ Ân Cốt. Châm lập tức đi vào kinh mạch, nháy mắt không thấy bóng dáng. Mộ Dung Long Sách ở trên cổ của y dùng thủ pháp, kim châm mảnh như lông trâu thuận thế mà lên, một lát liền xâm nhập tủy não của Ân Cốt khiến cho con mắt của y giật giật, cả người liên tục run rẩy.

Thủ đoạn mà Long Sách đã sử dụng là châm thuật độc ác nhất thiên hạ Thứ Não, bằng kim châm đặc chế và thủ pháp đặc biệt châm vào trong đầu để khống chế ký ức của người khác. Sau khi bị ba kim châm xâm lấn, trí nhớ trong vòng ba tháng qua của sẽ Ân Cốt bị xóa đi, tâm trí thái hóa như một hài đồng ba tuổi, như vậy thì y sẽ không thể điều khiển được Ma giáo, không còn đem phiền toái đến cho Mộ Dung Long Sách nữa.

"Huynh trưởng, ngươi cũng có không ít thủ đoạn độc ác nhỉ." Mộ Dung Đức Âm nhìn Mộ Dung Long Sách đem Thứ Não châm phóng vào cổ Ân Cốt rồi thấy y kịch liệt run rẩy, miệng sùi bọt mép rồi cuối cùng hôn mê.

Mấy canh giờ sau, Mộ Dung Long Sách sai người đem xích sắt khóa vào cổ của Ân Cốt, đến lúc thẩm tra, ánh mắt Ân Cốt hỗn động, thần chí không rõ, quỳ rạp trên mặt đất thấp giọng nức nở, không biết y rốt cuộc nói cái gì. Đáng thương cho một gã giáo chủ từng đường đường hô phong hoán vũ, hiện tại lại rơi vào tình cảnh này, thật sự là làm cho người ta tiếc thương. Nhưng đây lại là kết quả mà Mộ Dung Long Sách muốn có, hắn đi đến trước mặt Ân Cốt, hạ lệnh cho thủ hạ đem đến một chiếc ghế dựa ngồi xuống, dùng mũi chân nâng cằm của Ân Cốt lên, nhìn vẻ mặt mờ mịt cùng tóc tai rối mù của y, Mộ Dung Long Sách đắc ý cười: "Hiện tại ngươi chỉ có thể nghe theo bài bố của ta!"

"Ô ô… Đáng sợ… Ô ô…" Ân Cốt ôm đầu, không ngừng run rẩy. Mộ Dung Long Sách cười ha hả, nói với người hầu: "Đi chuẩn bị nước ấm đem nô tài này tắm rửa cho ta. Tối nay ta muốn hảo hảo nhấm nháp một chút tư vị của Ma giáo chí tôn. Ha ha ha ha ha…" Quả nhiên d*c hỏa trong cơ thể hắn lại rục rịch.

Nhất thời đại ý khiến Mộ Dung Long Sách không hề đề phòng, không ngờ Ân Cốt đột nhiên hé miệng, ba cây kim châm Thứ Não thế nhưng từ miệng y phóng ra, bắn về phía mặt Long Sách!

Mộ Dung Long Sách nhất thời khó có thể phản kháng, chỉ kịp nghiêng mặt né độc châm, cũng trong nháy mắt, Ân Cốt nhân cơ hội bắt lấy mạch môn của hắn, cổ họng khàn khàn vô cùng oán độc nói: "Mộ Dung Long Sách!! Ta muốn biến ngươi trở thành kẻ thống khổ nhất trên đời!!"

"Thành chủ! Thành chủ!" Người hầu xung quanh hỗn loạn, luống cuống tay chân. Tình huống vừa rồi quá nhanh không ai kịp phản ứng, khi lấy lại tinh thần thì thành chủ đã bị Ân Cốt không chế. Móng tay của Ân Cốt cơ hồ sẽ đâm vào cổ Long Sách bất cứ lúc nào, y đối với đám hạ nhân hung tợn đe dọa: "Không được tới gần! Ta sẽ lấy mạng hắn! Tránh ra!!"

Đám hạ nhân không ai dám tiến tới, đành phải thoái nhượng trơ mắt nhìn Ân Cốt đem Mộ Dung Long Sách đi, thân hình tiêu thất sau cửa địa lao. Không ai có thể đoán được rằng Ân Cốt có thể nghịch chuyển Thứ Não châm, hơn nữa còn bảo toàn được ba thành công lực!

Lúc này bên ngoài một mảnh tối đen, đêm đã khuya. Mộ Dung Đức Âm đến dược phòng của hào trạch, xem xét tình trạng của Ma giáo Tả hộ pháp. Vị Tả hộ pháp xui xẻo kia từ lúc bị mang đến vẫn còn hôn mê, dù đã được Thần y của Băng Tiễu Thành chữa trị, xương gãy cũng được băng bó xong xuôi. Đức Âm cảm thấy nghi ngờ nên đi đến kiểm tra.

Trong sương phòng, đèn mập mờ, ánh sáng không rõ. Khi Mộ Dung Đức Âm đi đến bên cánh cửa, theo khe hở giữa cánh cửa thấy đại phu đang nằm trên bàn, tựa hồ đang ngủ.

Mộ Dung Đức Âm băn khoăn, vị đại phu này vốn cẩn trọng, làm sao lại ngủ lúc đang chăm sóc bệnh nhân? Hắn đẩy cửa vào đi đến bên người đại phu, lấy tay đẩy thì vị đại phu ngã qua một bên, hôn mê bất tỉnh. Hiển nhiên là bị điểm huyệt đạo.

Mộ Dung Đức Âm vội vàng tiến vào nội thất, trong căn phòng nhỏ chỉ còn chiếc giường trống rỗng, cửa sổ mở toang. Tả hộ pháp đã không thấy đâu.

"Đáng giận." Mộ Dung Đức Âm khoanh tay đứng bên cửa sổ, mắt hơi nheo lại thầm nghĩ Tả hộ pháp kia hẳn là liều chết đào tẩu, còn không phải Ân Cốt bày ra sao? Y nhất định đã chuẩn bị trước. Huynh trưởng của hắn vốn háo sắc, trước giờ lúc nào cũng bại trước nam sắc. Chỉ sợ lần này cũng không ngoại lệ, giờ có lẽ đã bị Ân Cốt khống chế lại. Kẻ tâm tư thâm trầm như Ân Cốt làm sao lại bị lọt lưới dễ như thế? Hừ, y chắc đã đoán trước cục diện sẽ có biến. Lần này đành để cho huynh trưởng bị giáo huấn một chút.

Lại suy nghĩ, Mộ Dung Đức Âm cúi đầu trầm tư. Lúc này vị đại phu kia đã được Mộ Dung Đức Âm giải huyệt đạo từ từ tỉnh dậy, gã giật mình kinh hãi vội vàng chạy vào nội thất thì đã thấy nhị công tử đứng bên của sổ, đang muốn lên tiếng thì thân hình của nhị công tử hơi dao động, như thể không chống đỡ được sắp ngã!

"Nhị công tử!!" Đại phu vội vàng bước nhanh đến đỡ lấy Đức Âm. Đức Âm ôm ngực, sắc mặt thống khổ cầm ống tay áo của đại phu nói: "Tim của ta phát tác… Mau… Lấy thuốc cho ta…"

"A!!?" Đại phu sửng sốt. Nhị công tử thần công cái thế, nói thân thể khỏe như trâu cũng chưa đủ để hình dung hắn, tại sao lại tự nhiên có bệnh tim?! Nhưng dù sao cũng là người thường đi theo Mộ Dung Long Sách, đại phu tâm chuyển cực mau, giống như lúc bình thường cùng Mộ Dung Long Sách vô số lần diễn kịch lập tức bày ra bộ dáng vô cùng kích động, đem Đức Âm đỡ lên giường, vừa lo lắng mát xa ngực cho hắn vừa la lên: "Công tử! Đã dặn ngài không thể tùy ý động võ mà! Ngài vốn sinh ra đã yếu, vọng động nội lực sẽ rất nguy hiểm đến tính mạng! A a a a a! Ngài nhất định phải chống đỡ! Ta đây đi lấy Cứu Tâm Hoàn!!"

Vì thế đại phu giả vờ giả vịt đến bên cạnh tủ dược trên tường tìm kiếm bậy bạ. Một đạo bóng đen đột nhiên từ trần nhà nhảy xuống, bàn tay to bắt lấy cổ của đại phu, lạnh lùng nói: "Đưa dược cho ta!"

Người này đúng là kẻ làm bộ bỏ trốn, Tả hộ pháp. Nguyên lai gã vô thanh vô thức tránh trên cột nhà.

"Dừng tay… Không được giết hắn!" Đức Âm ở trên giường gian nan ngồi dậy, tay hắn ôm ngực, hô hấp khó khăn, không ngừng ho khan.

"Đưa dược cho ta." Tả hộ pháp đoạt trong tay đại phu một lọ dược hoàn bổ khí, gã cũng không biết rõ y thuật, hỏi: "Nếu không cho hắn uống thuốc thì hắn sẽ ra sao?"

Đại phu rơi lệ nói: "Nhị công tử tâm mạch rất yếu… Sợ là… không chịu được đâu! Van xin ngươi! Nhanh nhanh để nhị công tử uống thuốc!"

"Hắn có thể chống đỡ bao lâu?" Tả hộ pháp gia tăng thêm lực đạo, làm cho đại phu cơ hồ không thể thở nổi, miễn cưỡng nói: "Cùng… lắm là một canh giờ…"

"Cút!" Tả hộ pháp đột nhiên buông tay, khập khiễng đi đến trước mặt Mộ Dung Đức Âm, dùng cánh tay còn chưa khỏi hẳn cố sức khiêng lên Mộ Dung Đức Âm bệnh tim phát tác đang hấp hối rồi nhảy qua của sổ mà đi.

Cho nên, màn kịch thưởng thức Đức Âm ốm yếu của Mộ Dung Long Sách đôi khi cũng có tác dụng thật hiệu quả. Chính đại phu cũng tự bội phục mình, không ngờ bản thân có thể diễn tốt đến vậy, cũng nhờ thường thường ở bên lúc thành chủ dạy nhị công tử cách diễn sao cho hay.

11. Chương 11: Nghe Lén Tình Cảm Bất Hòa Cũng Không Khác Gì Đang Giám Thị Người Ta

Tả hộ pháp cắn răng chịu đựng đau đớn mang Mộ Dung Đức Âm chạy như điên, đem cái tên đáng sợ này đến ngôi miếu đổ nát đã giao hẹn trước với Ân Cốt.

Miếu đổ nát kia chính là địa điểm bí mật của Ma giáo, thường dùng để ẩn thân vào những lúc khẩn cấp. Nhìn ngôi miếu đổ nát này có vẻ hỗn độn, kì thực ở nơi bí mật gần đó có chứa một ít dược vật và yếu phẩm khi chạy trốn.

Tả hộ pháp ném Đức Âm xuống một đống rơm rạ, rồi sờ soạng trên mặt đất tìm ra một viên gạch đánh dấu, dùng sức đẩy liền lộ ra một cái ngăn ngầm, từ bên trong lấy ra công cụ đánh lửa. Gã gom rơm rạ lại đốt lên một đống lửa, cũng kiếm chút gỗ vụn ném vào để duy trì nó khỏi tắt.

Nhóm lửa xong rồi, Tả hộ pháp đặt mông ngồi xuống, nhất thời cảm thấy được cả người đau đớn như bị xé rách, nhưng gã vẫn cắn răng chịu đựng, quay qua Mộ Dung Đức Âm lật người hắn lên. Dưới ánh lửa, Mộ Dung Đức Âm vẫn như trước đẹp đến đoạt hồn người. Tả hộ pháp hơi nhắm mắt lại, một lát mới mở mắt ra, lấy dược bình trong lòng ngực đổ thuốc ra bỏ vào miệng Mộ Dung Đức Âm.

"Nếu không phải vì giáo chủ, ta đã sớm giết ngươi! Tên hồ ly tinh tâm như rắn rết! Dám mê hoặc giáo chủ!" Tả hộ pháp oán hận nói. Gã nghĩ giáo chủ sở dĩ lần này khổ sở như vậy hoàn toàn là do bị Mộ Dung Đức Âm mê hoặc tâm thần, bằng không thừa cơ hội này hủy diệt khuôn mặt mị hoặc lòng người của Mộ Dung Đức Âm, để hắn không bao giờ có thể hại người nữa! Nghĩ đến đây, Tả hộ pháp sờ soạng trong ngực, lấy

ra chủy thủ của gã, ánh mắt chứa hỏa quang, muốn hạ thủ xuống khuôn mặt của Đức Âm hạ, hủy đi hoa dung của hắn.

Trong lúc chỉ mành treo chuông, Đức Âm đột nhiên mở mắt, một chưởng đánh bay chủy thủ của Tả hộ pháp. Gã hoảng hốt, chưa kịp hoàn hồn thì chưởng phong của Đức Âm đã đánh tới. Gã chỉ cảm thấy đầu ầm ầm chấn động, trúng một chưởng của Đức Âm, ngã xuống đất chết ngất.

"May mà có ngươi, ta mới biết được còn có nơi như này." Đức Âm nắm Tả hộ pháp lên, mang gã giấu sau cây cột ở đằng sau miếu, dùng rơm rạ che lại. Lúc này bên ngoài từng trận sấm rền, mắt thấy trời sẽ mưa, Đức Âm liền dập tắt đống lửa, đem vật dụng đánh lửa thả vào chỗ cũ rồi ôm cây đợi thỏ, chờ đợi giáo chủ tiến đến.

—— Một tiếng sấm thiểm điện vang lên, bên ngoài nổi lên mưa to tầm tã, Ân Cốt rốt cuộc khiêng Mộ Dung Long Sách đang bị điểm huyệt vào miếu đổ nát. Y đem Mộ Dung Long Sách thả xuống mặt đất rồi giống như Tả hộ pháp kia, sờ soạng lấy ra dụng cụ đánh lửa đốt lên. Lúc này Ân Cốt một thân ướt đẫm, nội lực không còn đủ để chống lạnh khiến đôi môi tím tái, hơn nữa độc thương trong cơ thể phát tác khiến y ngã lên trên đống rơm rạ, thở dốc. Hiện tại y đến vận công chữa thương cũng không thể, cả người run rẩy xem ra đã phát sốt.

Mộ Dung Long Sách nằm trên mặt đất không nhúc nhích, không biết bị trúng cái gì. Ân Cốt lúc này phát sốt khá cao, đầu óc muốn rã ra nhưng nhờ vào ý chí mãnh liệt mà gồng người dậy đến phiến đá phía dưới thân, tìm ra khe hở đưa tay vào tìm kiếm. Cả người y bủn rủn, ngón tay đều trắng bệch run run, nửa ngày mới lấy ra được một lọ thuốc, mở ra trút lấy một viên bỏ vào miệng. Nhưng lúc này miệng khô lưỡi khô muốn nuốt rất khó khăn, nuốt vào liền nôn khan ra, không được lại lấy viên khác cố gắng nuốt xuống, suýt nữa thì mắc nghẹn.

Cuộc đời y từ trước đến nay chưa bao giờ chật vật như vậy, Ân Cốt tính toán để thể lực hồi phục lại một chút, lập tức đem Mộ Dung Long Sách hảo hảo tra tấn cho hả giận!

Ăn xong viên thuốc kia, Ân Cốt nằm trên đệm cỏ chậm rãi đợi thể lực khôi phục. Mộ Dung Đức Âm cũng không nôn nóng, chỉ ở đằng sau tượng phật lẳng lặng chờ.

Ước chừng nửa canh giờ sau, Ân Cốt mở mắt ra, cổ họng khàn khàn nói: "Bên ngoài mưa lớn như vậy đứng ở đó làm gì, muốn nói chuyện thì cứ tiến vào."

Y vừa dứt lời, ngoài cửa liền xuất hiện một thân ảnh cầm ô đen. Người nọ một thân hắc y, cơ hồ cùng đêm tối hòa vào làm một, chiếc dù hạ xuống lộ ra khuôn mặt của người đường đường đứng đầu một nước, là hoàng đế mấy ngày trước đây còn cùng huynh đệ Mộ Dung xưng huynh gọi đệ!

"Đường đường là một hoàng đế lại không khác gì đám tiểu nhân giang hồ, hừ!" Ân Cốt cười lạnh, y ngồi thẳng người lên, khí thế trông như bất khả xâm phạm dù đó chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

"Cốt Nhi, nhiều năm qua rồi mà ngươi vẫn độc mồm độc miệng như vậy, bất chấp cả tình hình hiện tại của mình. Ta thật sự đau lòng nên mới đi theo đến đây." Hoàng đế cũng không tức giận, trên mặt còn thể hiện tươi cười vui vẻ, hắn chưa từng cười với ai khác như vậy cả.

"Đứng sau lưng sai sử Mộ Dung Long Sách làm nhục ta chính là ngươi!" Ân Cốt nói như đinh đóng cột, răng nghiến vào nhau có thể nghe thấy tiếng.

"Đó là do ngươi ngoảnh mặt với thâm tình của ta, liền dễ dàng mê mệt Mộ Dung Đức Âm khiến lòng ta buồn bực! Lúc trước ta bất quá phối hợp theo để Mộ Dung Đức Âm trở thành lợi thế trong tay ngươi, vậy mà ngươi lại rung động với hắn! Ngươi không được! Tuyệt đối không được! Ngươi chỉ có thể yêu một mình ta! Vì cái gì chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi ngươi đã thay lòng đổi dạ?!" Trong giọng của Hoàng đế mang theo ghen ghét đố kị, "Ngươi đã quên khoảng thời gian chúng ta ở bên nhau lúc nhỏ sao? Ngươi từng nói qua sẽ ở bên ta theo năm tháng. Ngươi nói ngươi ở Ma giáo, ta tại triều đình, ngươi sẽ giúp ta thu xếp mọi chuyện ổn thỏa, vì sao ngươi lại phản ta?!"

"Ha ha ha ha… Hiên viên! Ngươi thật sự là tự kỷ. Ta chẳng qua là thuận miệng vừa nói, ngươi liền tưởng thật! Nói cho ngươi biết, ta cuộc đời này chỉ động tâm với một người duy nhất. Người kia chính là Mộ

Dung Đức Âm!" Ân cốt ngữ khí ngoan tuyệt, rõ ràng là cố ý chọc giận hoàng đế. "Bất quá, hiện tại hắn là người ta hận không thể lột da lóc cốt nhất, cả ngươi cũng vậy!"

"Cốt Nhi, ngươi rất bướng bỉnh!" Hoàng đế hạ ô xuống, muốn tiến đến đỡ y đã thấy Ân Cốt đưa tay đặt trên cổ mình: "Ngươi dám tiến lại một bước nữa! Ta sẽ tự sát!"

"Cốt Nhi! Đừng vậy!" Hoàng đế biết tính cách của y nên đành dừng chân, chỉ đứng cách đó mấy bước, nhìn chằm chằm vào Ân Cốt.

"Hiên Viên, nếu có thể làm cho ngươi hối hận cả đời, ta cũng không ngại chết ở chỗ này đâu." Ân Cốt cười tàn nhẫn, y đối với người khác tàn nhẫn, đối với mình cũng vậy.

Đức Âm chồm hổm ngồi ở một chỗ âm u nhìn thấy một màn cừu hận tình trường này liền nhàm chán mà nhắm mắt dưỡng thần. Một người trong trạng thái xuất thần thì người khác nói cái gì lọt vào tai hắn cũng chỉ là tạp âm bla la blu lu mà thôi. Thế nên Mộ Dung Đức Âm rất nhanh lãng quên hiện tại, bắt đầu hồi tưởng đến cái bụng mềm mại của phì miêu nhà mình, đạp đạp lên rất thú vị, đùa nghịch với bàn chân tròn tròn cũng rất thích, ngay cả có mở miệng nó ra để đánh răng cũng không có phản ứng gì mà o o ngủ. Sau giờ ngọ ấm áp, trên bàn có chút đồ ngọt cùng ấm trà, mơ màng nằm trên ghế, ôm mèo mập trong lòng và nghe lão quản gia kể chuyện ma thì thật không có chuyện gì thoải mái hơn cả…

Đức Âm chìm đắm trong tư tưởng của chính mình, phải khó khăn lắm mới hoàn hồn lại thì vẫn thấy hoàng đế và Ân Cốt bla la blu lu nói về ân oán gút mắt của bọn họ. Sau đó cả hai chỉ trích lẫn nhau vì lỗi của đối phương mà tình cảm bọn họ rạn nứt, dần dần xả ra những ức chế trong lòng. So với cái truyện "Trân Châu Hận" vớ vẩn của Mộ Dung Long Sách ca ca hắn, nội dung của bọn họ còn rắc rối đa sự hơn. Mộ Dung Đức Âm nhịn không được cầm cục gạch muốn ném lên.

Ném chết hai tên dông dài vớ vẩn các ngươi!! Phải ném chết!!!!! Nội tâm Đức Âm bạo phát!! Bất quá hắn rốt cuộc cũng cố gắng khắc chế cái loại xúc động như hồi lật đổ bàn cơm đi, nhẫn nại tiếp tục ngồi xổm nghe lén. Dù sao những lời dài dòng văn tự quan hệ phức tạp của hai tên vớ vẩn kia hắn nghe cũng không hiểu, cứ đơn giản hóa thành bla la blu lu tạp âm là được.

12. Chương 12: Khi Tình Cảm Người Ta Đang Mãnh Liệt Thì Không Nên Ngồi Chơi Với Mèo

Bên trong miếu đổ nát, Mộ Dung Đức Âm ngồi chờ đợi thời cơ để cứu Mộ Dung Long Sách. Mắt thấy thời gian cứ trôi qua từ từ mà hoàng đế và Ân Cốt cứ nói càng ngày càng nhiều, kể từ những chuyện cũ xưa xửa xừa xưa, mãi không chịu dừng.

Mưa vẫn kéo dài không ngớt. Dưới mái hiên là đôi vợ chồng lâu năm đang bất hòa với ân oán sâu xa, càng tâm sự càng xúc động, oán giận lẫn lộn mang theo chút mù quáng. Năm đó, hoàng đế vẫn chưa đạt được thiên hạ, lúc ấy chỉ là hoàng tử xuất thân từ thứ dân, trong thế cục âm hiểm đã ngẫu nhiên gặp được Ân Cốt xuất thân cô nhi. Từ đó về sau tạo thành một nghiệt duyên, nhiều lần phân hợp cho đến bây giờ, cảnh còn người mất, song phương thân phận lại cách xa, cảm giác chua xót cỡ nào có lẽ chỉ có nội tâm mới hiểu được.

Hoàng đế kể lại chuyện cũ khiến tình cảm xôn xao, mà ngay cả Ân Cốt cũng có chút giao động. Y nhắm mắt không nói như đang trầm tư, đột nhiên ngực phập phồng liền phun ra một ngụm máu tươi, thân hình vô lực ngã xuống.

Nhìn thấy tình cảnh này, hoàng đế khó có thể ức chế tình cảm trong lòng của mình được nữa. Khoảng khắc trào dâng, hắn bỏ lại ô che tiến đến ôm lấy Ân Cốt, liên tục kêu gọi, bàn tay để ở sau lưng y vận chuyển nội lực. Tiếng gọi lo lắng của hắn thật sự là tự đáy lòng, hoàn toàn không che dấu nữa. Chân khí của Ân Cốt rốt cục cũng đỡ hơn, mắt chậm rãi mở. Nhìn thấy khuôn mặt của hoàng đế liền dùng sức đẩy hắn ra, y lạnh lùng nói: "Không cần đụng vào ta! Ta và ngươi đã không còn gì nữa!"

"Làm sao lại không còn gì nữa? Cốt Nhi, ta là thật lòng… thật lòng muốn lưu ngươi lại…" Hoàng đế buồn bã cầm lấy tay hắn, không bao giờ muốn buông tay nữa. Cho dù vận mệnh đùa giỡn đem hai người đẩy lên vị trí đỉnh cao, cả đời không thể bên nhau nhưng mà giờ khắc này, hắn không bao giờ đè nén nữa. Từ giây phút chạm được vào Ân Cốt, hắn mới thật sự sâu sắc hiểu rõ. Hóa ra nỗi nhớ nhung đã muốn khắc cốt không thể nào xóa đi được, lúc này nếu buông tay sợ còn khó hơn, đau đớn hơn cả xé tâm! Vì thế hoàng đế không quan tâm đến phản đối của Ân Cốt nữa, đưa y áp ngã xuống, dưới ánh lửa thoát đi quần áo của Ân Cốt, muốn đem tình cảm của mình trút ra. Ân Cốt ban đầu còn muốn phản kháng nhưng giờ cũng vô lực giãy dụa, nhắm lại hai mắt, hai hàng lệ chậm rãi chảy xuống, lẩm bẩm nói: "Ngươi có biết, ta tại sao lại bị Mộ Dung Đức Âm hấp dẫn? Bởi vì hắn làm cho ta nhớ đến chính mình, cả ngươi và những năm tháng trong sáng kia… Ta và ngươi khi đó đều không bị vấy bẩn…"

"Ta hiểu được… Ta hiểu được… Cốt Nhi, ngươi không cần phải nói… Tâm ý của ngươi ta sớm đã biết…" Hoàng đế vuốt mặt y, nụ hôn đặt lên môi, dần dần đòi hỏi…

..

"Dù ngươi không phải là một quốc sắc thiên hương, cũng không có hoa lệ dung mạo hay khí phách kiêu ngạo, còn ánh mắt của ngươi tràn ngập thê lương, lại một thân cô tịch, là ấn ký tượng trưng cho vận mệnh tang thương của ngươi. Nhưng hãy đến đây, ở bên cạnh ta… cho ta sờ cái bụng của ngươi nào. Nhớ phải cam đoan trên người ngươi không có rận đấy."

Độc thoại kín đáo ở đại phật của miếu đổ nát truyền đến, làm cho hoàng đế và Ân Cốt đang chuẩn bị làm chuyện tốt đều cứng đờ lại. Thanh âm kia quỉ dị lại có một vẻ tao nhã cùng lãnh liệt, lại có chút quen tại. Hoàng đế chưa từng nghe âm thanh thật sự của Đức Âm nên không kịp có phản ứng, nhưng Ân Cốt đã sớm tức giận hét lên: "Mộ. Dung. Đức. Âm!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

"Thật có lỗi quá, quấy rầy chuyện tốt của các người." Bỏ lại con mèo hoang đang đùa giỡn giữa chừng, Mộ Dung Đức Âm chậm rãi xuất hiện từ đằng sau đại phật.

"Mộ Dung Đức Âm! Tiếng nói của hắn?!!" Hoàng đế vẫn còn giữ nguyên tư thế đáng xấu hổ dính trên người Ân Cốt.

"Đó là âm thanh thật sự của hắn! Hắn là sát thủ!!" Ân Cốt hổn hển nói.

Mộ Dung Đức Âm khẽ lắc đầu nói: "Ta không phải là sát thủ, ta chỉ là trợ giúp huynh trưởng máu mủ thâm tình của mình làm việc thôi. Các ngươi cứ tiếp tục đi, không cần lo cho ta, cứ cho ta không tồn tại là được rồi."

Dứt lời hắn đem một ngón tay như ngọc thạch để lên môi làm tư thế im lặng. Chẳng qua là một động tác rất nhỏ lại vô cùng tao nhã, điểm đạm xinh đẹp.

Trái tim của hoàng đế bị kích thích muốn ngừng đập, ngay cả Ân Cốt cũng hận tại sao mắt mình không mù đi. Hai người vậy mà đều quên mất không hỏi tên hỗn đản xinh đẹp này đã trốn ở đây từ khi nào.

Mộ Dung Đức Âm hoàn toàn xem nhẹ sự có mặt của bọn họ, lập tức đi đến ôm lấy Mộ Dung Long Sách, thuận tiện nhặt lên cái ô của hoàng đế lúc đầu mang đến, không thèm quay đầu lại nói: "Nhân tiện, Tả hộ pháp bị ta đánh bất tỉnh giấu ở trong góc, khi nào các người rời đi nhớ mang hắn theo."

"Người này đến tuột cùng là?!!" Hoàng đế cũng có nghe nói về tình hình thực tế của Mộ Dung Đức Âm, nhưng tận mắt chứng kiến cũng phải choáng váng đến không kịp phản ứng gì. Tên Mộ Dung Long Sách kia rốt cuộc thì đã bồi dưỡng ra cái quái thai gì vậy!!

Bị Mộ Dung Đức Âm nháo như vậy, hoàng đế lẫn Ân Cốt nhất thời trở nên hụt hẫng.

Hưng trí của hai người bị giảm không ít, nhất là khi biết được trong miếu còn có một người nữa.

Mộ Dung Đức Âm bỏ lại hai người vẫn còn kinh ngạc khiêng Mộ Dung Long Sách đi trong mưa, trở về sơn trang. Nhờ thần y điều trị, Mộ Dung Long Sách nhanh chóng khôi phục tri giác. Sau khi Mộ Dung Đức Âm đem tình hình kể lại cho hắn, Mộ DungLong Sách thập phần bực bội khiển trách: "Đức Âm! Tên không có mắt ngu ngốc ngươi! Lại đi đắc tội hoàng đế! Cứ như vậy thì bảo sao hắn không nhắm vào Băng Tiễu Thành!"

"Ngươi còn dám động vào nam nhân của hắn, không phải so với ta càng đại nghịch bất đạo?" Mộ Dung Đức Âm phản kích.

"Ta làm sao biết được hắn với Ân Cốt có quan hệ như vậy! Bọn họ che dấu tốt như thế, hừ, nếu không phải lần này cơ duyên xảo hợp thì ta còn chẳng hay biết gì!" Mộ Dung Long Sách cay cú. Lúc trước, kẻ lập kế hoạch dùng ngọc tráp khống chế Ân Cốt cũng như giao nhiệm vụ lần này cho hắn chính là hoàng đế chết tiệt kia.

Nguyên lai, hoàng đế sau khi ngồi lên ngai vàng liền cùng với người yêu là Ân Cốt vì quá nhiều mâu thuẫn mà chia rẽ. Tâm cơ hoàng đế càng lúc càng phức tạp, rốt cuộc đã lựa chọn giang sơn. Lợi dụng cơ hội Ân Cốt bị Tuyệt Ảnh Thành hạ độc mà hắn âm thầm điều đình với phía bên kia, lấy được bí bảo có thể tạm thời áp chế độc tính trong cơ thể Ân Cốt, Cửu Long Băng ngọc trạc. Vòng ngọc này được giấu trong ngọc tráp thần bí, hoàng đế có ý muốn dùng nó để khống chế Ân Cốt.

Lập tức, hoàng đế cùng Mộ Dung Long Sách hợp tác tung ra tin đồn rằng Mộ Dung Long Sách vì muốn truy ra tung tích của U Tuyền công tử mà muốn khởi binh tìm Ân Cốt. U Tuyền công tử là biểu đệ danh nghĩa của Ân Cốt, kì thực cũng không có quan hệ huyết thống và cũng là người trung gian giúp Ân Cốt lui tới Tuyệt Ảnh Thành.

Hoàng đế ở trong giang hồ đồn thổi Mộ Dung Long Sách có giữ ngọc hạp, lại bảo Mộ Dung Long Sách thèm thuồng sắc đẹp của Ân Cốt, đem mấy đợt tấn công của bạch đạo vào Ma giáo đổ lên đầu Mộ Dung Long Sách cũng như đưa thư giả mạo để khiêu khích, cuối cùng chọc giận Ân Cốt thành công, làm y thiên lý đuổi giết Mộ Dung Long Sách. Mượn tay họ Mộ Dung kìm chế Đại Ma giáo, đồng thời âm thầm bắt lại liên lạc với Ân Cốt, lợi dụng Đại Ma giáo để làm giảm đi Băng Tiễu Thành thế lực, có thể nói là một hòn đá ném hai chim.

Mộ Dung Long Sách cùng âm thầm tính toán. Tuy nói thuận theo âm mưu của hoàng đế, kiếm đủ loại giao dịch mới chịu đồng ý kế hoạch không vừa ý mình tý nào này, nhưng hắn còn có quân át chủ bài, Mộ Dung Đức Âm. Nhờ có hắn trở thành quân cờ ngoài ý muốn, tính toán của hoàng đế từ sau khi Đức Âm xuất hiện dần lệch lạc. Có thể nói Mộ Dung Long Sách lấy vô chiêu thắng hữu chiêu, lấy cục diện bị hoàng đế áp đặt trở thành trận đánh của chính mình làm cho hoàng đế cũng bị kéo vào. Trận cờ này không ai là người thắng, cũng chẳng có kẻ thua. Nhưng hoàng đế cùng Mộ Dung Long Sách đều có chung một mục tiêu, cái bọn họ muốn kiềm chế trừ bỏ Đại Ma giáo ra còn có Tuyệt Ảnh Thành thần bí bậc nhất võ lâm kia!

13. Chương 13: Làm Mặt Quỷ Cho Xem

Mưa to liên tục đến ngày hôm sau thì ngừng.

Mộ Dung Đức Âm ở trong sân sâu phân trang của Mộ Dung gia, có hơi nhớ lại cuộc sống khép kín của hắn. Sau khi trở về từ phòng của Mộ Dung Long Sách, hắn tắm rửa một cái, thay một bộ quần áo sạch sẽ, chui vào chăn tơ tằm, kéo xuống màn giường rồi ngủ.

Ngủ được hai canh giờ, ngoài cửa có tiếng cửa gõ, tâm phúc của Mộ Dung Long Sách đến thông báo cho Mộ Dung Đức Âm, hoàng đế dùng tên giả là Hoàng công tử đã trở lại, đang tìm Mộ Dung Đức Âm tính sổ nên đại đương gia bảo gã đến nhắc nhở nhị gia vài điều.

Mộ Dung Đức Âm hừ lạnh một tiếng, bảo tên tâm phúc kia đẩy cửa tiến vào.

Trong phòng vẫn còn tối, tên tâm phúc không nhìn thấy rõ dung mạo của Mộ Dung Đức Âm, cung kính nói: "Hoàng công tử đang rất tức giận, đã tự mình lục soát một dãy phòng, chắc cũng không lâu lắm sẽ đến nơi này." "Huynh trưởng của ta nói thế nào?" Đức Âm hỏi.

"Đại đương gia giả vờ hôn mê chưa tỉnh, vẫn ở bên phòng bệnh nằm, đã tránh khỏi trách móc của Hoàng công tử." Tâm phúc nói.

Mộ Dung Long Sách cũng né thật sạch sẽ! Đức Âm nghĩ nghĩ hỏi: "Nơi này có chỗ nào sạch, không bị phát hiện không?"

"Có, đại đương gia đã sớm hạ lệnh cho tiểu nhân sắp xếp rồi." Tâm phúc chỉ lên xà nhà cao cao, liền thấy trên xà nhà sạch sẽ có một cái võng, phía trên đã trải đệm chăn đầy đủ, cũng thu thập gọn gàng, nhìn giống như chiếc nôi của con nhà quyền quý. "Chính là chỗ đó. Đại đương gia nói nếu nhị gia không ngại, có thể lên đó nghỉ ngơi khi Hoàng công tử tiến vào. Nơi đó cách mặt đất hai trượng, Hoàng công tử đang nổi giận nên nhất định sẽ không chú ý tới." Tâm phúc nói.

Mộ Dung Đức Âm ngẩng đầu nhìn chiếc võng. Thật sự nếu gã tâm phúc không nói, hắn cũng không chú ý đến trên xà nhà có một chiếc võng, Mộ Dung Long Sách vẫn là có tâm.

Vì thế Đức Âm ôm lấy chăn, nhẹ nhàng nhảy lên võng, đắp chăn, tiếp tục ngủ.

Tâm phúc ở dưới nói: "Nhị gia, xin hãy chịu ủy khuất trong chốc lát vậy."

Mộ Dung Đức Âm phất tay đuổi tâm phúc đi, hắn vừa lật người phát hiện trên võng còn có một hộp nhỏ, có ba tầng ngăn kéo, mở ra bên trong dĩ nhiên là mứt hoa quả cùng với liên hoa tô điểm tâm được làm tinh xảo, xem ra Mộ Dung Long Sách đã chuẩn bị rất cẩn thận.

Mộ Dung Đức Âm bỗng nhiên cảm thấy được, trên đời này không còn gì thú vị bằng so với việc vừa nằm trên võng ăn điểm tâm, vừa nhìn hoàng đế giậm chân giậm cẳng tức giận ở phía dưới. Vì thế dù đang mệt rã rời, mắt Đức Âm cũng sáng ngời lên. Hắn cầm lấy liên hoa tô mềm mềm thơm thơm, chọp chẹp ăn.

Liên hoa tô này là Mộ Dung Long Sách bảo đầu bếp công phu làm ra, ngay cả hoàng đế còn chưa nếm được điểm tâm thơm mềm như thế, ăn ngon đến độ làm người ta muốn nuốt cả lưỡi vào.

Quả nhiên, Mộ Dung Long Sách luôn tuyệt đối o bế đệ đệ của mình.

Hoàng đế quả nhiên đến phòng này lục soát, hắn mang theo vài người hầu cầm đèn xông vào, lục soát khắp nơi. Đức Âm nằm trên võng vừa ăn điểm tâm vừa nhìn xuống xem thấy những người đó bộ dáng vội vàng hổn hển, đặc biệt trên mặt hoàng đế còn đang trưng ra cái vẻ hận không thể đem Mộ Dung Đức Âm chém thành tám mảnh. Xem ra hắn đã hoàn toàn tỉnh lại sau vụ bị chọc gậy bánh xe kia. Mấy bạn công bị chen ngang ngay lúc chuẩn bị làm chuyện tốt thì còn cuồng bạo hơn cả sư tử đó mà.

"Chủ tử, nơi này là chỗ cuối cùng, có thể Mộ Dung Đức Âm đã chạy." Thủ hạ nói với hoàng đế.

"Hòa thượng không thể chạy khỏi miếu! Ta không tin tiểu tử kia có thể chạy xa! Mộ Dung Long Sách tỉnh lại bắt hắn lập tức đến đây gặp ta!" Hoàng đế gầm nhẹ rồi hít một hơi thật sâu, trấn áp lửa giận trong lòng, đem suy nghĩ sắp xếp lại một chút. Hình như từ đầu tới cuối, kẻ đáng hận nhất không phải là tên Mộ Dung Long Sách trong ngoài bất nhất kia mà chính là cái tên đã đem hắn và Ân Cốt xoay vòng, Mộ Dung Đức Âm!

Tên nhóc vô liêm sỉ! Đường đường là vua của một nước, hắn không tin thủ đoạn của mình không thể chỉnh được tên tiểu tử kia!

Sinh khí thì sinh khí, hoàng đế vẫn không nhịn được đối với căn phòng tỏa ra một mùi thơm ngát này cảm giác hài lòng. Căn phòng được bố trí lịch sự tao nhã hơn phòng của hắn rất nhiều, giường cũng được sắp xếp đặc biệt sạch sẽ, đồ bài trí trong phòng đều là tinh phẩm, rất phù hợp với khí chất của Ân Cốt, không bằng đem Cốt Nhi đến đây dưỡng thương. Nơi này tĩnh lặng, cũng thuận tiện cho cả hai tâm tình.

Hoàng đế quyết định liền nói: "Đợi ngự y chuẩn đoán bệnh cho Ân công tử xong rồi, liền đưa hắn đến phòng này."

Mộ Dung Đức Âm đang vươn đầu lưỡi l**m vụn điểm tâm ở khóe miệng lập tức bật dậy. Hôn quân, dám chiếm phòng của hắn!

"Tuân lệnh." Thủ hạ lĩnh mệnh rời đi, hoàng đế ở trong phòng chắp tay sau lưng quan sát bốn phía, bỗng nhiên lên tiếng nói: "Vị bằng hữu ở trên, thay vì ẩn núp trên đó thì hãy quang minh chính đại hiện thân nói chuyện đi!"

Nguyên lai hắn đã nhạy cảm phát hiện ra có người ẩn núp trong phòng, chính là hoàng đế muốn bảo trì phong độ không muốn ngẩng đầu lên. Hắn tự cho mình phát hiện ra một hắc y nhân nào đó ở trên xà nhà, nhưng kì thật trên xà không có hắc y nhân nào đó, chỉ có Đức Âm đang ăn điểm tâm trên võng thôi.

Mộ Dung Đức Âm từ trên võng ở xà nhà vương đầu ra, nói xuống dưới: "Hoàng huynh, đây là phòng của ta."

Hoàng đế đột nhiên nghe được âm thanh của Mộ Dung Đức Âm liền ngẩng đầu lên. Tên hỗn đãn kia sao lại ở trên xà nhà! Không, là ở trên một cái võng treo trên xà nhà!! Cái quỷ gì vậy?!!

"Mộ Dung Âm Nhi! Ngươi này vô liêm sỉ này nọ!!!!" Hoàng đế nhất thời tức giận đến thẳng râu trừng mắt, ngay cả tên của Mộ Dung Đức Âm cũng gọi sai. Mà theo bản năng của hoàng đế, cứ nhìn thấy mỹ nhân là đơn giản hóa tên người ta thành x Nhi, x là biến số thay đổi được.

Mặt Mộ Dung Đức Âm không chút thay đổi nhìn hắn, không khí giữa hai người cứ như vậy mà giằng co.

Đột nhiên! Mộ Dung Đức Âm vươn tay làm hoàng đế đề phòng gấp đôi, chỉ thấy hai tay hắn để lên khuôn mặt khuynh quốc kia, lập tức đơ đơ làm mặt quỷ với hoàng đế.

Trời ơi!! Hoàng đế cảm thấy mình đời này thao túng quyền binh thiên hạ, ngoạn lộng nhân tâm, thế nhưng lần đầu tiên gặp phải một tên mỹ nhân khốn nạn thế này!! Nhìn Đức Âm làm ra cái mặt quỷ nghiêm túc kia, trong lòng hắn chỉ có duy nhất một cái ý niệm mà thôi.

Trời!!!

Rất. Đáng yêu!!

So với Cốt Nhi nhà hắn còn đáng yêu hơn, so với Cốt Nhi nhà hắn còn khó hiểu hơn, so với Cốt Nhi nhà hắn còn đơn thuần hơn… Suy nghĩ trong đầu hắn vỡ ra từng mảng từng mảng, một khắc trước còn hận khắc cốt, liền vì cái mặt kia mà giảm hết phân nửa.

Đức Âm thật là độc!

Cái loại cảm xúc này không phải là yêu, nếu theo ngôn ngữ hiện đại mà nói là "móe" ấy.

Hoàng đế khắc chế mình không được nhìn hỗn đãn Đức Âm, hít một hơi thật sâu nói: "Âm Nhi, ngươi xuống đây, ta có việc muốn thương lượng với ngươi."

"Mộ Dung Long Sách là huynh trưởng của ta, ta chỉ nghe lời của hắn, có việc thì cùng hắn nói đi." Mộ Dung Đức Âm quay lại võng nằm, phất tay nói, đẩy hết mọi chuyện qua cho Mộ Dung Long Sách, dù sao thì mọi khi đều là hắn giải quyết.

"Mộ Dung Long Sách có cái gì mà ngươi trung thành với hắn như vậy! Hừ!" Hoàng đế có chút ghen tị, nghĩ thầm nếu biết Mộ Dung gia có một vưu vật như vậy thì hắn đã sớm lừa đem vào hoàng cung để cưng chiều nuôi nấng, chí ít sẽ không làm tính tình của Đức Âm biến thành cổ quái như thế này.

E/N: móe là gì? chi tiết xin liên hệ: s:// .sickos-alliance.net/anime-news/nhan-ngay-moe-day-noi-ve-moe =))

14. Chương 14: Cách Giải Quyết Êm Thắm Nhất Là Đi Nhận Lỗi Cho Thật Tốt

Cuộc sống mấy ngày tiếp theo của Mộ Dung Đức Âm nhàm chán mà trôi qua. Hắn ôm con mèo hoa đã được tắm rửa sạch sẽ, vốn được nuôi để bắt chuột trong sơn trang. Mỗi ngày sờ đầu mèo với bụng mèo, đùa giỡn với nó, sau đó ở trong viện kín luyện luyện kiếm pháp, ngắm ngắm hoa, uống uống trà, viết viết cầm phổ, gảy gảy đàn, Đức Âm bị ngăn cách trong khoảng thời gian Ân Cốt dưỡng thương.

Gần cuối xuân, hoa lác đác rơi dưới sân, Mộ Dung Đức Âm mặc tuyết sam, nhanh nhẹn múa kiếm, trên mặt bàn đá ngay cạnh đặt giấy bút. Hắn một bên múa kiếm, một bên tự nghĩ ra kiếm chiêu. Ở bên kia, lão hoa miêu bị hắn bắt nằm trên ghế đá ngủ, không quan tâm đến hết thảy.

Mộ Dung Long Sách dựa vào cổng hình vòm, lẳng lặng chờ Đức Âm luyện kiếm xong mới lên tiếng: "Đức Âm, mấy ngày nhàn tản như vậy là được rồi, có việc cần ngươi làm."

"Ta có thể cự tuyệt không?" Mộ Dung Đức Âm đem kiếm cắm trên đá phiến, lực đạo kinh người nhưng lại rất tùy ý, như thể đá tảng kia là miếng đậu hũ vậy. Hắn xoay người nhìn đôi mắt thâm quầng của Mộ Dung Long Sách, xem ra hắn mấy ngày nay gấp rút lên kế hoạch mà không ngủ đủ giấc, vẻ mặt mệt mỏi.

"Đừng hỏi mấy vấn đề nhảm nhí, ngươi hiểu ta mà." Mộ Dung Long Sách làm vẻ đe dọa cấp dưới với Đức Âm. "Hừ." Đức Âm thản nhiên hừ một tiếng, im lặng đợi Mộ Dung Long Sách hạ lệnh.

Mộ Dung Long Sách mới nói: "Bởi vì kế hoạch liên quan đến Ân Cốt đã bại lộ, ta cũng bỏ qua lập trường của mình, có ý muốn hợp tác với Tuyệt Ảnh Thành. Ngươi cũng biết Tuyệt Ảnh Thành và Băng Tiễu Thành chúng ta phong cách hoàn toàn khác nhau. Cách làm việc của Tuyệt Ảnh Thành cực kì quỷ dị bí ẩn, kinh khủng tàn nhẫn. Cho nên chúng ta tạm thời phải hạ người một chút, thừa dịp đi Tuyệt Ảnh Thành tìm giải dược cho Ân Cốt với hoàng đế này đàm phán với bọn họ, từ đây đến đó ngươi vẫn phải làm cận vệ của ta."

"Thực phiền toái." Đức Âm không vừa ý bĩu môi, "Khi nào thì xuất phát? Ta đi chuẩn bị hành trang và đạo cụ."

"Lần này chúng ta đi cùng hoàng đế và Ân Cốt, ngươi không cần gấp gáp, dọc đường đi cũng phải cẩn thận hai con cáo già kia." Mộ Dung Long Sách vỗ vỗ bả vai của Đức Âm, kề sát nói: "Đức Âm nghe ta nói, về sau Băng Tiễu Thành của chúng ta cùng Đại Ma giáo và triều đình còn kiềm chế lẫn quan hệ tương tác với nhau, không thể đắc tội bọn họ quá nhiều. Nếu hoàng đế tuyên bố Ân Cốt là tiểu tình nhân của hắn thì chúng ta nhất định phải đi xin lỗi về chuyện lúc trước. Ta đã nói chuyện với hai người đó nhưng bọn họ muốn ngươi tự đi xin lỗi, nếu không sẽ không để yên. Hãy nghe ca ca, quay về chuẩn bị một chút rồi theo ta đi đến chỗ bọn họ. Ca ca dạy ngươi nói gì, ngươi cứ đem mấy câu đó lặp lại với bọn hắn, cho có hình thức là được rồi." Dứt lời vỗ nhẹ vào ngực Đức Âm một chút, "Yên tâm, đừng gượng ép quá, hai tên kia đều lòng dạ hẹp hòi cả, bọn họ nói gì đừng để trong lòng, cứ xem như đang đùa giỡn mèo là được." "Được thôi." Mộ Dung Đức Âm nhíu mi hỏi: "Cái này là xã giao hả?"

"Ừ! Đây là một trong những bài học quan trọng nhất khi giao tiếp! Ca ca là muốn ngươi rèn luyện một chút, nâng cao bản lĩnh cho mình!" Mộ Dung Long Sách lại tranh thủ đề cao mình.

Mộ Dung Long Sách đổi quần áo và chải tóc cho Đức Âm sau đó kéo hắn ra đại môn, đi đến phòng của hoàng đế và Ân Cốt. Từ khi hai người gặp lại liền dính nị cùng một chỗ, đánh xong mắng xong hoàng đế vẫn đi theo chăm sóc Ân Cốt, uy thuốc, tâm tình, ôm ấp đủ thứ. Ân Cốt cũng có tình cảm với hoàng đế, hơn nữa cũng là tạm thời lệ thuộc nên khá thuận theo. Cho dù biết rõ hoàng đế giảo hoạt, trở mặt vô tình nhưng bên ngoài y vẫn thân cận với hắn. Mộ Dung Long Sách thì nhìn thấy dạo gần đây, hai người đó cũng tiến triển đến độ liếc mắt đưa tình suốt rồi.

Vì thế, Mộ Dung Long Sách lợi dụng thời cơ thuận lợi, nhân hai tên khó chơi tâm tình đang tốt lên nên kêu Đức Âm đến tạ lỗi, coi như tạm thời chấm dứt ân oán giữa Băng Tiễu Thành và hai nhà bên kia.

Hai huynh đệ đi qua hành lang uốn khúc, rồi mấy cái sân, đến phòng của hoàng đế và Ân Cốt. Cửa phòng kia được điêu khắc hình tùng bách tiên nhân tinh xảo, từ cửa sổ có tiếng đàn vọng ra, lại có tiêu đệm trợ. Xem ra cặp đôi hoàng đế đang tiêu cầm hợp tấu, người xướng người tùy. Thật là một đôi vợ chồng trước sau bất nhất.

Mộ Dung Long Sách ban đầu khẽ ho một tiếng, sau đó gõ cửa nói: "Mộ Dung Long Sách bái kiến bệ hạ.

Tiếng đàn và tiếng tiêu trong phòng ngưng lại, hoàng đế nói: "Tiến vào."

Mộ Dung Long Sách vừa dẫn Đức Âm tiến vào, thấy Ân Cốt khoác ngoại bào ngồi bên cổ cầm, hoàng đế cầm ngọc tiêu trong tay đứng ở một bên. Hai người nhìn thấy Mộ Dung Đức Âm, đều không hẹn mà bắt đầu phát hỏa.

Mộ Dung Long Sách nhận ra biến hóa của bọn họ, vội vàng nhanh miệng nói: "Bệ hạ, giáo chủ, ta mang gia đệ đến thỉnh tội với nhị vị. Thỉnh nhị vị tha thứ cho gia đệ không hiểu chuyện." Thái độ của hắn cung kính, lời nói lại rất khẩn thiết, vẻ mặt không thể không thành tâm hơn.

Nhưng hoàng đế và Ân Cốt đâu phải là loại có thể bị hắn lừa như vậy. Ân Cốt hừ lạnh một tiếng nói: "Mộ Dung Long Sách, ngươi có một đệ đệ thật tốt! Thôi được, sự tình cũng rắc rối phức tạp, ta sẽ không làm khó dễ huynh đệ các người. Chính là bảo bối đệ đệ kia của ngươi, từ hôm nay trở thành môn thính người hầu trong ba tháng, không biết ngươi có nguyện ý không?"

Cái gì gọi là môn thính người hầu, tưởng là có vẻ dễ nghe, nhưng thật ra chỉ là người hầu luôn phải đứng trước cửa chờ đợi phục vụ, bưng bồn cầu, nước rửa chân linh tinh đều là người này làm. Ân Cốt nói như vậy là có ý nhục nhã Mộ Dung Đức Âm.

Mộ Dung Long Sách quay đầu nhìn Mộ Dung Đức Âm, hướng hắn nháy mắt mấy cái, cố ý hỏi: "Đức Âm, ngươi có bằng lòng dùng hành động để chuộc tội không?"

Mộ Dung Đức Âm có chút buồn bã nói: "Vâng."

"Tốt lắm, vậy lo hầu hạ bệ hạ cùng giáo chủ cho thật tốt. Nếu có chút chậm trễ, ta sẽ đánh gãy chân ngươi." Mộ Dung Long Sách lộ ra vẻ mặt uy nhiêm của đấng phụ mẫu, hất hàm sai sử.

"Cái gì chuộc tội với không chuộc tội chứ, ta không dám nhận đâu. Ta chẳng qua là muốn Mộ Dung nhị gia xin lỗi có thành ý một chút thôi." Ân Cốt thản nhiên nói, "Nói nhiều vô ích, nếu nhị gia đã thực sự đồng ý, hiện tại đem bồn cầu sau bình phong đi chà rửa đi."

Mộ Dung Đức Âm nhíu mi thật sâu, hừ lạnh một tiếng, lại bị Mộ Dung Long Sách giữ lại: "Đức Âm! Không được con nít như vậy, đi làm đi! Đừng quên những gì ta đã nói. Nếu ngươi muốn lưu lại Băng Tiễu Thành, phải trả giá tương ứng!"

Mộ Dung Đức Âm vẻ mặt vô cùng khó chịu đi ra ngoài hướng về phía bình phong. Ân Cốt thấy thế, khóe miệng không khỏi nhếch lên nụ cười đắc ý, thầm nghĩ. Tiểu tử, chuyện hãy còn dài!

Mộ Dung Đức Âm đi đến đằng sau bình phong, mở cửa phía đằng sau ra cho người hầu đứng chờ sẵn tiến vào dọn dẹp. Mộ Dung Long Sách đã sắp xếp hết từ trước, nếu không với tính cách của Đức Âm mà bắt hắn chà bồn cầu thì hắn đã sớm đem bồn cầu đội lên đầu hoàng đế rồi.

tags: # ác huynh

15. Chương 15: Xử Phạt Trên Thể Xác Mỹ Nhân Là Không Đúng Đâu!

Đức Âm đem ra một chiếc ghế ngồi ở cửa, đợi Ân Cốt cùng hoàng đế gọi.

Đây là ngày đầu tiên phục vụ của Đức Âm, và thì hắn dựa lên ghế nằm phơi nắng. Lúc này, hoàng đế triền miên với Ân Cốt một đêm đã dậy, đẩy cửa sổ hít thở không khí liền nhìn thấy Mộ Dung Đức Âm nhắm mắt nằm trên ghế. Hoàng đế đầy d*m ý nhìn Đức Âm chằm chằm.

Ân Cốt cầm dép lê dưới giường ném vào hoàng đế nói: "Ngươi nhìn hắn làm gì?! Gọi hắn mang nước vào, ta muốn tắm rửa!"

Hoàng đế quay đầu nói: "Cốt Nhi, tốt xấu gì ta cũng là vua của một nước, ngươi để cho ta chút mặt mũi có được không?"

"Hừ!" Ân Cốt quay mặt sang một bên, vì thế hoàng đế lại tiến đến, một phen triền miên nữa. Mộ Dung Long Sách cũng dậy thật sớm, đem theo một hộp đồ ăn mang đến cho hoàng đế và Ân Cốt. Vừa bước tới cửa thấy Đức Âm an vị ở trong hành lang, hắn liền hỏi Đức Âm: "Bên trong chưa xong sao?"

"Hiện tại lại bắt đầu." Kiều chân của Đức Âm bắt chéo một bên, "Ngươi đưa cơm cho ta đi. Dù ngươi có mang đến cho bọn họ thì hai người đó cũng không thể ăn được."

"Được thôi, nhân sâm canh gà với mấy thứ này để nguội sẽ không ngon." Mộ Dung Long Sách đem hộp thức ăn để lên bàn nhỏ bên cạnh Đức Âm.

"Tối hôm qua bọn họ muốn ngươi chà bồn cầu, ngươi chuẩn bị tốt không?" Mộ Dung Long Sách hỏi. "Chuẩn bị tốt, đảm bảo bọn họ sẽ vừa lòng."

"Ngươi không có bỏ bò cạp vào trong bồn cầu đó chứ?"

"Cái trò đó chỉ có ngươi mới làm. Nếu chà bồn cầu là trách nhiệm của ta, ta đương nhiên sẽ tận tâm làm đến cùng." Mộ Dung Đức Âm nói xong, cầm lấy đùi gà trong hộp cắn một miếng.

Nói đến buồng trong, hoàng đế còn muốn đại chiến ba trăm hiệp, đột nhiên cảm thấy mắc tiểu nên rời khỏi người Ân Cốt, nói: "Ta đi một chút rồi về liền."

"Chậm đã! Ta đi trước!" Ân Cốt cầm trường tiên giấu ở dưới gối quật ra quấn vào phần eo của hoàng đế, sau đó mượn lực nhảy ra khỏi giường, đáp xuống trong bình phong với tư thế tuyệt đẹp, đến bồn cầu trước một bước.

Khi y vừa đáp xuống bị cảnh tượng trước mắt dọa ngây người. Trong bình phong, trên mặt đất phủ kín hoa tươi, bồn cầu trở thành bạch ngọc, thuần khiết không tì vết cùng với hoa bách hợp, tường vi bên cạnh. Bồn cầu như vậy, Ân Cốt đột nhiên không thể tiểu được.

Bởi vì Mộ Dung Đức Âm đã cố tình làm cái trò đó khiến cho Ân Cốt cùng hoàng đế đều rất bực mình, không thể nguôi giận mà ngược lại mâu thuẫn càng trở nên gay gắt. Ân Cốt nóng giận đổ lên đầu hoàng đế, hoàng đế bực mình đổ lên Mộ Dung Long Sách, Long Sách ức chế đổ lên Đức Âm, cuối cùng Đức Âm bị phạt quỳ trên tha y bản.

Tha y bản được để dưới mái hiên hành lang, Đức Âm quỳ gối trên đó, nhìn giọt mưa nhỏ giọt từ mái hiên như hạt châu, tí tách rơi xuống. Tán cây lá thấp thoáng, nước mưa như mang theo xanh sắc rớt xuống. Dưới sân cây cối um tùm một mảng như rừng nhỏ, ngẫu nhiên có mấy chú chim xuyên qua màn mưa đậu trên cành, phát ra tiếng hót thanh thúy uyển chuyển.

Mộ Dung Đức Âm nhìn chim nhỏ bay qua, xuất thần một lúc rồi chuyển tư thế, ngồi xếp bằng trên tha y bản.

Hoàng đế đã xuất môn giải quyết đại sự, trong phòng chỉ có Ân Cốt ngủ trưa. Đức Âm chậm rãi đợi một lúc lâu, không còn nghe động tĩnh gì trong phòng, liền lặng lẽ đứng lên, rón ra rón rén đi ra ngoài.

"Đứng lại! Ngươi muốn chạy?!" Tiếng nói của Ân Cốt t hòng truyền ra.

"Ta đi tiểu!" Mộ Dung Đức Âm tìm cớ, nhanh như chớp ly khai hậu viện.

Mộ Dung Long Sách đã đợi ở tiểu viện bên ngoài Tam Trọng viện chờ từ lâu, hắn thấy Đức Âm chạy ra ngoài hỏi: "Ân Cốt không làm khó dễ ngươi chứ?"

"Ta không thèm quan tâm hắn." Đức Âm ngồi xuống chiếc ghế được đặt sẵn, tranh thủ ăn cơm chiều. Tý nữa Ân Cốt nhất định sẽ phạt hắn không được ăn cơm.

"Dù sao bọn họ cũng đã nháo mấy ngày, mày mốt chúng ta sẽ khởi hành đi Giang Nam tìm U Tuyền." Mộ Dung Long Sách đưa mắt nhìn đại phu bên cạnh ra hiệu. Đại phu lập tức hiểu, quỳ xuống trước mặt Đức Âm, xăn ống quần của hắn lên, dùng dụng cụ chuyên môn để vẽ lên vết máu ứ đọng rất giống thật, nhìn như vết thương vì quỳ trên y bản quá lâu mà thành.

Cũng chỉ có Mộ Dung Long Sách mới nghĩ ra được mấy trò vớ vẩn che dấu tai mắt người như vậy thôi.

Mộ Dung Đức Âm vội vàng ăn cơm, sau đó chạy về tiếp tục quỳ trên tha y bản. Ân Cốt đã ngủ trưa một giấc, bẻ lại thắt lưng kêu lên: "Mộ Dung Đức Âm, tiến vào."

"Vâng thưa chủ tử." Đức Âm xưng hô theo yêu cầu của hoàng đế, từ bên ngoài đi vào.

Kiều chân của Ân Cốt bắt chéo ngồi trên giường, quan sát tên hỗn đãn từng lừa gạt mình hỏi: "Quỳ một ngày cảm giác thế nào?"

"Bình thường." Đức Âm thản nhiên nói.

"Kéo quần lên, để ta xem thành quả quỳ của ngươi. Quỳ không tốt sẽ phải tiếp tục, hôm nay cũng không được ăn cơm chiều." Ân Cốt nói, giống y như dự tính của hắn và Mộ Dung Long Sách.

Đức Âm đem quần kéo lên cho y xem. Quả nhiên trên đùi hắn có mấy vết bầm tím, mặc dù là được vẽ lên nhưng Ân Cốt căn bản không có đến gần, từ xa quan sát tình trạng của Đức Âm, châm chọc nói: "Mộ Dung nhị gia quả nhiên là da mỏng thịt non, chỉ mới quỳ có chốc lát thôi đấy. Như vậy đi, ta cũng không làm khó Mộ Dung nhị gia, để Mộ Dung nhị gia hoạt động chút gân cốt. Đi lấy cho ta một chậu nước rửa chân, quỳ tha y bản gì đó cứ từ từ tính."

Mộ Dung Đức Âm gập khiễng đi ra ngoài, chốc lát bưng một mộc bồn nước nóng đến. Ân Cốt nghĩ đến chính mình bị người kia lừa một mảnh chân tình, lại cáu giận nâng chân lên nói: "Cởi giày, rửa chân cho ta."

Mộ Dung Đức Âm bĩu môi, thật sự ngồi xổm xuống trước mặt y, cầm lấy bắp chân của Ân Cốt cởi giày, đem chân y bỏ vào trong nước rồi cầm khăn lau lên.

Ân Cốt híp mắt, thoải mái hưởng thụ. Nhìn cừu nhân phải rửa chân cho mình, thật sự là giải hận. Y muốn cười thật to ba tiếng, nhưng mà khóe miệng cùng chỉ hừ hừ cười lạnh.

Cười xong, y lấy dưới gối một lọ sứ đưa cho Đức Âm, lệnh nói: "Cầm lấy."

Mộ Dung Đức Âm đem nắp bình mở ra, bên trong mùi thuốc mỡ thơm ngát xong vào mũi, hắn dùng ngón tay lấy ra một ít rồi bôi lên bàn chân của Ân Cốt.

Ân Cốt trợn tròn mắt: "Ngươi làm gì vậy!?"

Mặt Mộ Dung Đức Âm không chút thay đổi nói: "Chẳng lẽ đây không phải cao chữa nấm chân sao?"

Sắc mặt Ân Cốt nhất thời trở nên trắng bệch.

Có vẻ như y đã bắt đầu quen dần với cảm giác bị chọc tức phát điên…

Đột nhiên bội phục Mộ Dung Long Sách.

Mộ Dung Long Sách ở ngoài cửa nghe lén sắp nín cười phát nghẹn mà nội thương, che miệng chạy đi.

Bình thuốc mỡ kia, rõ ràng là trong phút lương tâm mà Ân Cốt đem cho Đức Âm bôi vào vết máu ứ trên đầu khối của hắn.

E/N: Tha y bản là cái bàn quỳ mặt trên sần sùi chắc vậy.

16. Chương 16: Huynh Trưởng Rất Là Cường Đại Đấy

"Cút cho ta!" Ân Cốt ném giày vào lưng Mộ Dung Đức Âm, đuổi đi tên hỗn đản sát phong cảnh này.

Mộ Dung Đức Âm đem chậu nước rửa chân đặt ở cửa sau đó đi về phòng mình ngủ. Xem ra một ngày bận rộn hôm nay đã ngừng, Ân Cốt bảo không muốn nhìn thấy hắn, coi như buổi tối sẽ không có việc của mình. Mà cho dù có, Mộ Dung Đức Âm cũng lấy cớ bị đuổi đi để thoái thác, vậy là cứ thế tan việc.

Mộ Dung Long Sách xuất hiện một bên, lập tức nói: "Đức Âm, ngươi thật sự kính cẩn nghe theo như vậy, đi rửa chân cho Ân Cốt cơ đấy. Ta thân là đại ca ngươi, nhiều năm như vậy chưa bao giờ được hưởng thụ một lần. Lại đây lấy nước rửa chân cho ta, bằng không, hừ hừ…"

"Hừ." Mộ Dung Đức Âm hừ lạnh một tiếng, bị Mộ Dung Long Sách kéo đi.

Trong căn phòng xa hoa của mình, Mộ Dung Long Sách phè phỡn đem chân mình ngâm trong bồn nước, đợi Mộ Dung Đức Âm xoa nắn mát xa. Mộ Dung Đức Âm lấy khăn che nửa khuôn mặt, bắt đầu công việc. Kỳ thật hắn chẳng muốn làm cái việc của hạ nhân này, thế nên tùy tiện bóp bóp sờ sờ, nhìn Mộ Dung Long Sách thoải mái nhắm mắt dưỡng thần, Đức Âm bất hảo rút xuống trâm cài tóc trên đầu mình, lướt qua

lướt lại trong lòng bàn chân Long Sách. Mộ Dung Long Sách lập tức tỉnh, bắt đầu ha ha ha cười, đứt quãng la: "Dừng tay! Ahaha… Dừng tay! Ngươi làm gì!! Đừng có làm nhột ta!" "Hừ hừ." Đức Âm âm hiểm cười hai tiếng, lập tức đứng lên cầm lấy bồn rửa chân, dội xuống đầu Mộ Dung Long Sách.

"Tiện nhân các ngươi!! Dám để ta phải rửa chân cho các ngươi sao! Đi. chết. đi!!!"

Dùng mười thành nội lực la lên, tiếng hét không khác gì thiên long rống có thể nghe rõ ràng trong vòng hai dặm. Làm Ân Cốt đang cắt móng chân sợ tới mức run lên, cắt trúng một miếng da, máu chảy ròng ròng.

Núi lửa yên lặng tích tụ của Mộ Dung Đức Âm rốt cuộc bạo phát. Mộ Dung Long Sách lần thứ n thành công chọc phát bạo hỏa của Đức.

Chú thích: dưỡng sư tử rất phiêu lưu, đùa sư tử cũng phải cẩn thận.

Ù tai rồi!

Mộ Dung Long Sách ngoáy ngoáy lỗ tai, trên mắt trái còn một vòng thâm. Không cần nói cũng biết, tối qua Mộ Dung huynh đệ lại đại chiến một hồi. Mười mấy thị vệ võ công cao cường không quản trọng thương mới đem Đức Âm lôi đi được. Mộ Dung Long Sách mặt mũi bầm dập trằn trọc tính toán một đêm, lần này phải giáo huấn đàng hoàng lại Đức Âm!!

Tất nhiên Mộ Dung Đức Âm bị giam vào địa lao, dùng huyền băng xích sắt khóa tay chân rồi bị đưa vào băng đàm dưới địa lao nhốt để cho hắn bình tĩnh lại.

Ba ngày sau, Ân Cốt, hoàng đế và Mộ Dung Long Sách đàm phán ổn thỏa, chuẩn bị xuôi Nam. Ân Cốt dùng giải dược tạm thời, tình trạng cũng chuyển biến tốt đẹp hơn nhưng vẫn chưa thể tiêu trừ tận gốc, kiểu gì cũng phải tìm được thần bí Tuyệt Ảnh Thành thành chủ.

Tả hộ pháp vì trọng thương vẫn chưa lành nên lưu lại trong sơn trang tĩnh dưỡng. Lần này xuôi Nam, hộ vệ nhiệm vụ được đặt vào tay của cái tên tính tình bất thường, núi lửa ẩn nhẫn không biết khi nào thì bạo phát Đức Âm kia.

Sau khi bàn bạc thỏa đáng với hoàng đế và Ân Cốt, Mộ Dung Long Sách đi địa lao đem Đức Âm ra. Bị bỏ trong băng đàm lạnh lẽo ba ngày, Mộ Dung Đức Âm tóc tai bù xù, quần áo nhăn nhúm nhìn rất chật vật khiến cho hoàng đế có chút không đành lòng. Dù sao cũng là một mỹ nhân khí phách, hiện giờ lại mang dáng dấp tù nhân thế này.

Mộ Dung Long Sách thì lại chẳng quan tâm, khoanh tay nói: "Tiểu tử Đức Âm không biết nghe lời, sớm thành thói quen. Lần sau còn vậy ta sẽ tăng thêm hình phạt! Đến khi nào biết hối cải mới thôi!"

"Hừ." Mộ Dung Đức Âm tóc tai rối loạn phát ra một tiếng hừ lạnh, hắn lạnh lùng ngẩng đầu nhìn, sát khí nhất thời lan tràn.

Hoàng đế và Ân Cốt cảm thấy một cỗ sát khí đập vào mặt, không hẹn mà cùng thối lui. Mộ Dung Long Sách lại quá quen thuộc nên bước tới phía trước, lệnh cho hạ nhân mở xiềng xích chân tay của Đức Âm ra.

Bởi vì thời gian bị nhốt khá dài, cổ tay của Đức Âm bị hằn đến chảy máu. Mộ Dung Long Sách nhìn thấy nhất thời khó thở, quên cả gọi người đến xem thử cổ tay của hắn một chút. Nhìn thấy hai tay của Đức Âm, hắn đột nhiên cảm thấy trong lòng tê dại. Trong mắt biểu lộ một tia chua xót mà chính hắn cũng không phát hiện ra, Mộ Dung Long Sách vẫn làm bộ một huynh trưởng cao cao tại thượng nói: "Đức Âm, hy vọng ngươi có thể nhớ rõ giáo huấn lần này. Cho dù ngươi là đệ đệ của ta thì ta cũng có cách trị ngươi! Gia huấn của Mộ Dung gia chính là vô tình."

Hoàng đế giật giật khóe miệng: Há, còn đem cả gia huấn ra đây! Mộ Dung Long Sách, ngươi cố ý nói để ta nghe sao? Thị uy với hoàng quyền? Còn non lắm nhóc!

Vì thế, hắn lộ ra phúc hắc tà mị cười, phẩy cây quạt trong tay mình mở ra, tạo vẻ nói: "Long Sách, Đức Âm bất quá là nhất thời hồ đồ. Ta nghĩ hắn đã chịu đủ khổ rồi, ngươi mau dẫn hắn đi thay quần áo, chúng ta chuẩn bị lên đường."

Mộ Dung Long Sách nói: "Nếu hoàng huynh đã ra mặt cầu tình cho ngươi, ta sẽ tạm tha vậy! Đi, đừng có đứng ở chỗ này làm ta mất mặt!" Dứt lời mang theo Đức Âm không nói một tiếng đi ra ngoài.

Trong dược phòng, Đức Âm tắm rửa thay đồ sạch sẽ ngồi ở bên bàn, để cho đại phu băng bó cổ tay. Mộ Dung Long Sách chắp tay sau lưng đứng bên quan sát, lầm bầm nói: "Đức Âm ngươi ngu ngốc, bị hắn đến chảy máu như vậy sao không kêu một tiếng để người đến?"

Hai tay của Mộ Dung Đức Âm được Mộ Dung Long Sách hạ lệnh bao thành hai cái bọc trắng. Cho hắn ăn no chút buổi sáng thì Mộ Dung Long Sách phái người đến đón, bảo xe ngựa đã chuẩn bị xong.

Mộ Dung Đức Âm được tôi tớ thay một thân vân cẩm trường bào nguyệt sắc, tóc được ngọc quan cột lên, tuyệt sắc kinh người khiến cho người hầu đều bị mê hoặc. Hắn đối với hình ảnh phản chiếu của mình trên gương đồng cũng rất hài lòng, cầm lấy ngọc cốt hàn cúc phiến xòe ra, Mộ Dung Đức Âm học theo bộ dáng khoa trương của Mộ Dung Long Sách và hoàng đế. Hắn có chút chờ mong cầm trường kiếm của mình đi Giang Nam với một hình tượng tiêu sái.

"Nhị gia, mời ngồi xe." Một gã quản gia đem xe lăn đưa vào, cung kính nói: "Đại đương gia nói lần này đi Giang Nam muốn nhị gia cần chú ý một chút đến lời nói và hành động."

Mộ Dung Đức Âm liếc chiếc xe lăn tinh xảo lót vải nhung, trong lỗ mũi hừ một tiếng. Đá một cước, chiếc xe xa xỉ trở thành phế thải.

"Hừ hừ, ta cũng biết hắn sẽ như vậy. Tính tình hỉ nộ vô thường của hắn là từ ông nội chứ không đâu ra." Mộ Dung Long Sách ở cách đó mấy cái hành lang, nhìn thấy Mộ Dung Đức Âm phá hư xe lăn, lại còn giới thiệu với hoàng đế và Ân Cốt như đang hướng dẫn du lịch.

"Cho nên?" Hoàng đế nhướng mày.

Mộ Dung Long Sách tự hào nhếch lên khóe miệng, chắp tay sau lưng thản nhiên nói: "Tám trăm mười ba."

"Cái gì?" Ân Cốt hỏi.

Mộ Dung Long Sách tiếp tục vân đạm phong khinh nói: "Hằng năm ta đều chiêu nạp các nghệ nhân danh tiếng chế tạo đủ loại kiểu dáng chất liệu xe lăn, làm ra tám trăm mười ba cái. Cho dù hắn có đạp nát chiếc này, ta cũng có cái khác để hắn ngồi."

Dứt lời, hắn khoanh tay ngạo nghễ rời đi, lưu lại Ân Cốt cùng hoàng đế còn kinh ngạc.

Sau một lúc lâu, hoàng đế mới phục hồi tinh thần lại, bình luận được năm chữ:

Ngoạn ý kiểu gì vậy!!

Bất quá Mộ Dung Long Sách dù sao cũng là Mộ Dung Long Sách, không chỉ có hư danh. Ngay lúc xuất phát, Đức Âm thật sự ngồi xuống xe lăn, vẻ mặt như bị người ta thiếu tiền. Cũng chả biết Mộ Dung Long Sách đã dùng thủ đoạn gì để áp chế hắn.

17. Chương 17: Trời Mưa Không Nên Kể Chuyện Ma

Rốt cục cũng lên đường.

Ân Cốt cùng hoàng thượng chọn một chiếc xe tốt nhất, bên trong được thủ hạ bố trí đệm chăn bằng gấm vóc hạng nhất, vừa ấm vừa thơm, trong xe còn có một số đồ nội thấp trang trí. Tóm lại là hoàng đế chắc chắn tính toán đem chiếc xe ngựa thành nơi để mình cũng Cốt Nhi bồi dưỡng tình cảm. Nhưng khi hai người phấn khởi vén màn ra thì nhìn thấy bên trong là Mộ Dung Đức Âm đang nằm cùng với con mèo.

Mộ Dung Đức Âm nằm thẳng cẳng trong xe ngựa, còn con mèo mập bên cạnh hắn thì sợ đến mức chạy vọt ra cửa sổ. Trên mặt Mộ Dung Đức Âm đeo một tấm che mắt được dùng làm "vật che mắt chuyên dụng ngủ ngày" của hắn, không buồn nhúc nhích.

Ân Cốt và hoàng đế liền như vậy im lặng nhìn Mộ Dung Đức Âm, sau một lúc lâu đột nhiên cảm thấy chán nản.

"Mộ Dung Đức Âm, ngươi không thể bình thường một chút sao?" Ân Cốt đã hết hơi để tức giận. "Này ngươi cứ đi nói với huynh trưởng của ta, khi nào thì hắn cho phép ta bình thường trở lại thì ta sẽ bình thường." Mộ Dung Đức Âm lạnh lùng nói, "Còn có, hai chân của ta không tiện, không thể đứng dậy, phiền các ngươi rời đi thì nhớ đóng cửa xe lại."

"…" Hoàng đế lẫn Ân Cốt trầm mặc.

Bọn họ có thể khẳng định, Mộ Dung gia huynh đệ đều là những tên biến chất.

Đức Âm mặc dù là một người lãnh tâm lãnh tình, nhưng kỳ thật không khó để phát hiện hắn ham thích cái gì. Sau khi xuất phát một ngày, bởi vì thám tử tiền phương hồi báo năm mươi dặm trước mặt có đá lở cho nên bọn họ không thể đi đúng theo lịch trình, phải đóng trại ở dã ngoại. Đoàn xe thật dài mang đủ loại vật tư, giống như hành quân đánh giặc. Phần đông người hầu dưới sự chỉ huy của Mộ Dung Long Sách và hoàng đế bắt đầu dựng lều, chuẩn bị ăn ngủ.

Lúc không ai chú ý, Mộ Dung Đức Âm khiêng mười mấy cái ấm đi lấy nước, chạy qua chạy lại giữa chỗ suối và doanh địa. Trải qua bao huyết vũ tinh phong trong giang hồ, giờ phút này đối với Đức Âm mà nói giải trí chính là tự chơi đùa dưới rừng cây tùng tươi mát và nghịch nước. Không chỉ vậy, hắn còn đem chén bát dùng dùng để nấu cơm đổ đầy nước vào, còn tích cực nhóm lửa.

"Đức Âm, không cần lấy nhiều nước như vậy." Mộ Dung Long Sách đi tới nói với hắn.

"Để đun dùng nước tắm."

"… Hoang giao dã ngoại, tắm cái gì mà tắm. Hơn nữa nồi niêu còn đầy mỡ, mấy việc này để hạ nhân làm. Ngày mai là chúng ta có thể đến khách đ**m rồi." Mộ Dung Long Sách nói, "Ngươi đến xe lăn ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi."

"Ta đây dùng nước này nấu cháo." Đức Âm nhìn Long Sách, chớp chớp đôi mắt to làm lòng Mộ Dung Long Sách ngứa ngáy một trận. Đức Âm chết tiệt! Ngươi chỉ là muốn nghịch mà thôi! Nhưng mà miệng không tự chủ được mà đồng ý: "Được rồi, ngươi nấu đi."

Vì thế đến ban đêm, một đám người ngồi ăn cháo chưa chín kỹ. Tuy không muốn, nhưng nhìn thấy biểu tình chờ mong của tiểu mỹ nhân hỗn đãn kia liền nhịn không được mà nâng bát lên nếm thử chút tay nghề của tuyệt đại mỹ nhân.

"Chỉ là cháo chưa chín, có cái gì đặc biệt đâu!" Ân Cốt bĩu môi. Mộ Dung Long Sách bưng cháo, nhìn cái bát rỗng của Ân Cốt không nói gì.

Sáng hôm sau, Ân Cốt tự mình làm canh gà rừng, con gà rừng kia là y lệnh hoàng đế nửa đêm đi bắt để phô trương tài nghề nấu ăn của mình với Đức Âm. Còn để riêng ra cho hai huynh đệ kia ăn, kết quả là Đức Âm đem gà ăn hết sạch.

"Tay nghề của Cốt Nhi thật sự là tốt hơn người nào đó ngàn vạn lần!" Hoàng đế uống canh gà khen ngợi.

"Người nào đó là ai?" Đức Âm ngơ ngác hỏi.

"…" Mọi người trầm mặc.

Mộ Dung Long Sách âm thầm cười lạnh. Đức Âm ngươi cứ giả ngu đi! Đức Âm cũng bất động thanh sắc liếc nhìn huynh trưởng một cái. Hai huynh đệ nhất thời ăn ý dạt dào. Phải dụ hắn làm tiếp! Làm càng nhiều đồ ăn ngon!

Long Sách cố ý ho khan một tiếng.

Đức Âm lại nói: "Ta cũng sẽ làm canh gà, giữa trưa ta sẽ làm, ta còn nướng cá nữa."

"Cá nướng thì có gì lạ đâu chứ. Nhưng cá nướng của Cốt Nhi nhà ta thì đảm bảo ngươi chưa được ăn bao giờ đâu!" Hoàng đế khoe khoang.

Vì thế giữa trưa, Ân Cốt lại hì hục nướng một đống cá, mà Đức Âm cái gì cũng không làm. Hai huynh đệ vừa được ăn vừa không phải trả tiền.

Ân Cốt rốt cục phát hiện: "Mộ Dung Đức Âm, ngươi là cố tình gài ta phải không?"

Nguyên bản tính ngày hôm sau sẽ lập tức lên đường nhưng xui xẻo thay, bọn họ lại gặp mưa lớn, không thể không ở lại doanh địa thêm một ngày.

Bão táp rào rạt, tiếng sấm thiểm điện không ngừng đánh bên tai, mây đen cuồn cuộn che lấp mặt trời. Bầu trời ban đầu còn trong, bây giờ đã quét tới từng trận cuồng phong, ngay cả ngựa đều cảm thấy khủng hoảng xôn xao lên. Phần đông hạ nhân đều có kinh nghiệm trong lữ hành, nhưng bọn hắn cũng chưa từng thấy gió bão nào mạnh như thế này. Vì thế trước khi mưa to đổ xuống đã kịp nhanh chóng chuẩn bị, đem chọc gỗ cố định hết những lều trại, ngựa cũng được đưa vào trại chuyên môn. Lều trại quý tộc của đám người Mộ Dung Đức Âm được lót thêm gỗ dưới sàn để phòng ngừa bên trong bị mưa ngấm.

Mọi việc được chuẩn bị vẹn toàn. Đợt mưa kia thật sự là mọi người lần đầu tiên được chứng kiến, giống như thác nước từ trên trời đổ xuống, cuồng phong gào thét, trong lều trại của mình chỉ có thể nghe được tiếng mưa rơi, ngay cả khi người bên cạnh lớn tiếng nói cũng khó có thể nghe rõ ràng.

Mộ Dung Đức Âm, Mộ Dung Long Sách cùng với Ân Cốt và hoàng đế ngồi chung trong một trại lều, lẳng lặng chờ mưa bão đi qua. Ngọn đèn sớm bị gió bão dập tắt, bên trong tối đen, nước mưa dưới mộc đài chảy qua ào ào. Cũng may đây là lều trại tốt nhất, không bị dột một giọt nào, chỉ có điều cuồng phong quá lớn làm nó lung lay khiến người lo lắng không biết liệu có bị cuốn đi hay không.

"Bão táp thật lớn. Ta đến bây giờ chưa gặp qua loại tình huống này lần nào." Mộ Dung Long Sách nói.

"Có lẽ có Long thần bay qua." Mộ Dung Đức Âm tiếp lời.

"Loại tình huống này là bách quỷ xuất hành." Ân Cốt nhìn theo một hướng khác nói.

Mộ Dung Đức Âm im lặng một lát rồi nói: "Chúng ta kể chuyện ma đi!"

"Câm miệng, ban ngày ban mặt kể chuyện ma làm gì!" Trong bóng đêm, sắc mặt hoàng đế đã tái nhợt, may là không ai nhìn thấy. Hắn thân là vua của một nước, không sợ trời không sợ đất, quyền thế ngất trời nhưng lại có một nỗi sợ duy nhất. Sợ ma quỷ!

Bí mật này ngay cả Ân Cốt cũng không biết.

Không ngờ ba người kia lại cố tình thích chuyện này. Bọn họ không để ý đến hoàng đế, bắt đầu xúm lại ngồi kể chuyện. Hoàng đế đau khổ không nói nên lời. Nếu lên tiếng ngăn lại thì đường đường là đế vương lại có điểm yếu bị người nắm thóp mất! Thế là đành phải nhắm mắt mà nghe, thân thể hắn hơi hơi phát run.

Mộ Dung Long Sách kể về một nữ quỷ, cũng không có gì đặc sắc nhưng lại làm cho hoàng đế run rẩy lợi hại.

Ân Cốt kể về truyền thuyết quỷ dị của Miêu Cương quỷ đói, so với truyện kia đáng sợ hơn, răng hoàng đế bắt đầu đập vào nhau.

Đến phiên Mộ Dung Đức Âm, thì hắn dùng cái giọng thanh nhã kia chậm rãi nói: "Ta muốn kể, là ở một ngày mưa to gió lớn, có bốn người ngồi trong lều trại chờ đợi bão táp qua đi. Nhưng là, mưa to càng lúc càng lớn, ước chừng giằng co vài canh giờ, hoàn toàn không có dấu hiệu sẽ dừng. Vì thế bốn người bắt đầu kể chuyện ma… Ngay tại lúc người thứ 3 kể chuyện, đột nhiên…"

Mới kể đến đây, hoàng đế vì câu truyện mang tính thực tế quá mức mà không thể khống chế được, khóc thét lên khiến những người khác tim đều đập thụp một cái.

Lập tức, hoàng đế nắm chặt tay, mồ hôi lạnh chảy ròng, nổi cả gân xanh, cố gắng lấy lại âm thanh bình thường của mình mà nói:

"Vừa rồi chính là truyện của trẫm. Chỉ một từ đã đủ để cho người khác kinh hồn."

Hắn nói xong, cả người muốn xụi lơ ngồi trên một rương mộc, không còn chút khí lực nào nữa.

Mộ Dung Long Sách nịnh hót vỗ tay: "Hay! Hay! Quả nhiên không hổ là thánh thượng!! Xem ra ta không thể theo kịp! Quá đỉnh!! Có thể nói đây là truyện ma hạng nhất trong thiên hạ!"

"Xì, ta còn chưa kể hết…" Mộ Dung Đức Âm ấm ức nói.

18. Chương 18: Giục Ngựa Tiến Giang Hồ

Hai giờ liền trôi qua, người nói chủ yếu là hoàng đế. Hắn vì che dấu xấu hổ vừa rồi nên hết nói vấn đề trị quốc, lại đến cung đình tranh đấu, triết lý làm quan, đối nhân xử thế, giải quyết quốc vụ, cải cách hiến pháp, dân sinh thổ địa đủ các loại. Nhìn thấy ba người nghe đều sửng sửng sốt sốt, hoàng đế có chút đắc ý, hắn thừa dịp nói chuyện mà đốt đèn lên, chiếu sáng vẻ mặt ngơ ngác của mọi người.

"Quốc gia đại sự, giang hồ nhân sĩ các người khó mà hiểu được! Tâm của trẫm, là vì thiên hạ." Hoàng đế ảm đạm cười.

"Hóa ra thống trị quốc gia phải phức tạp như thế!" Đức Âm ngơ ngơ nói.

"Đương nhiên, thánh thượng lo toan trăm việc, thường nhân như chúng ta làm sao có thể hiểu hết được!" Mộ Dung Long Sách tiếp tục vuốt mông đuôi ngựa.

"…" Ân Cốt biết hoàng đế cố ý khoe khoang, nhưng hắn rõ ràng rất bận bịu nên cũng không nói gì. "Nhưng mà, ngươi nói đi, cuối cùng trị quốc để làm gì?" Đức Âm chống cằm hỏi.

"Đương nhiên là vì thiên hạ bá tánh dân chúng vĩnh hưởng an khang." Hoàng đế vẫn tiếp tục vẻ thâm trầm.

Đức Âm nói: "Nếu là vì thiên hạ bá tánh, xét như lời của ngươi thì quyền lực lại đều nằm trong tay một mình hoàng đế, còn hoàng đế thì giao tranh thống trị vì mưu đồ của bản thân. Hoàng thân quốc thích từ nhỏ đã phú quý, bá tánh dân chúng từ nhỏ nghèo hèn nhưng bản chất đâu có gì khác nhau? Nếu là vì thiên hạ bá tánh tại sao không đem quyền lực phân cho dân? Từ ý kiến của dân mà thành ý tưởng của quốc gia?"

Hoàng đế kinh hãi, bộ ngươi muốn đạt quyền của ta sao?! Thật là đại nghịch bất đạo! Vì thế liền nói: "Trao quyền lực cho hàng vạn hàng nghìn ngu dân không biết gì chẳng phải là rối loạn đất nước. Nước không thể một ngày không vua, Âm Nhi ngươi quá ngây thơ rồi!" "Ta nói đúng mà, có thể dạy cho bá tánh đề cử, vạn người bàn bạc, giống như thượng cổ mà đề cử ra thủ lĩnh. Quyền lực không thể tập trung, tốt nhất chia ra để kiềm chế lẫn nhau." Đức Âm nói.

"Thật quá hoang đường. Đức Âm, suy nghĩ của ngươi thật cổ quái." Hoàng đế nói, "Ngươi căn bản không hiểu được chính sự của quốc gia, nói nhiều cũng vô ích."

"Vậy ta tiếp tục kể chuyện của ta, lúc nãy còn chưa xong. Bốn người ngồi trong lều vào ngày mưa hôm đó…" Đức Âm cũng không muốn nghĩ đến vấn đề quốc sự phức tạp này nữa, quay lại đề tài cũ.

Hoàng đế nuốt nước miếng. Hắn cùng Đức Âm thật sự là không cùng chung một con đường!!

Phù

Một trận gió thổi vào, ngọn đèn lại bị thổi tắt mà Đức Âm đã bắt đầu câu chuyện ma rợn người của hắn.

"Nghe nói, bốn người kia ở trong đêm tối ngủ không được, chỉ còn cách kể chuyện để vượt qua bão táp. Thế nhưng cơn bão không có chút dấu hiệu nào sẽ ngừng lại. Vì thế, bốn người bắt đầu thay phiên kể chuyện, người đầu tiên kể xong, liền đến người thứ hai.

Song, một chuyện kỳ quái đã xảy ra. Ngay khi người thứ tư nói xong thì một người xa lạ nào đó bắt đầu kể chuyện. Người này không phải trong bốn người, mà bất tri bất giác xuất hiện giữa những người đó… Người thứ năm dùng một ngữ điệu bình thường kể, 'Câu chuyện của ta, là về bốn người ngồi trong lều trại tránh mưa'. Khi hắn nói như vậy, đột nhiên vươn tay…" Đức Âm nói tới đây đột nhiêu ôm chầm lấy bả vai của

hoàng đế đang ngồi bên cạnh, dùng kỹ xảo thay đổi giọng nói của mình biến đổi thành ôn nhu như lần đầu tiên gặp hoàng đế: "Thỉnh xuống địa ngục đi!"

"A a a a a a a a a!!!!!!!" Vì hiệu quả của việc đổi giọng mà không chỉ có một người phải hét lên, về phần rốt cuộc ai bị dọa hét lên thì người nào tự người nấy hiểu, dù sao thì hoàng đế căn bản cũng không rên một tiếng, hắn trực tiếp mắt trợn trắng.

"Đức Âm, ngươi hành thích vua đó!" Mộ Dung Long Sách lấy khăn tay lau mồ hôi lạnh, "Về sau không được kể chuyện kiểu đó nữa."

"Đại ca ngươi nói gì vậy, từ lúc nãy đến giờ ta đâu nói câu nào đâu!" Đức Âm nói trong bóng đêm.

"Vậy ai là người kể vừa rồi!!!!!" Ân Cốt lập tức căng thẳng, vẻ mặt hoảng hốt.

Chẳng lẽ chuyện ma trở thành chuyện thật sao?!!!

Chỉ thấy Mộ Dung Đức Âm lần đầu tiên trước mặt người khác ha ha cười: "Ha, đương nhiên là ta kể. Ta chẳng qua làm chút hiệu ứng nữa thôi. Không ngờ giáo chủ cũng tin."

Thật muốn giết hắn quáááá!!! Ân Cốt cầm chủy thủy nắm chặt trong tay từ nãy giờ, hung hăng chém vào mặt gỗ ở dưới đất.

Mộ Dung Đức Âm! Chờ đó!!

Mưa to đến sáng hôm sau thì ngừng. Mọi người rời khỏi lều trại, xem xét mọi thứ xung quanh đều là một đống hỗn độn. Rất nhiều hành lý bị bão cuốn đi, ngựa cũng thương vong nhiều, xe ngựa đều bị hủy, sơn đạo trước mặt lại bị lở nghiêm trọng hơn. Hoàng đế lập tức quyết định kêu Mộ Dung Long Sách chuẩn bị bốn con ngựa còn sử dụng được, bốn người bọn họ gọn nhẹ đi nhanh, lách qua đường lở kia thì có thể đến Giang Nam kịp thời để gặp Tuyệt Ảnh Thành, lấy giải dược cho Ân Cốt.

Tuy rằng tối hôm qua phải chịu đựng màn tra tấn tinh thần kia nhưng khi hoàng đế rời khỏi lều tinh thần rất sáng láng, hơn nữa dưới con mắt uy hiếp của hắn, Long Sách đủ thông minh để biết mình phải giữ kín bí mật này.

"Cưỡi ngựa à..." Mộ Dung Long Sách nhìn Đức Âm, tên Đức Âm này có vẻ không biết cưỡi ngựa?

"Ta biết đánh xe." Mộ Dung Đức Âm tựa hồ biết suy nghĩ trong lòng hắn.

"Biết đánh xe thì sXết cưỡi ngựa sao? Ngu ngốc!" Mộ Dung Long Sách đi đến chỗ mã phu, chọn ra một con tiểu bạch mã tính cách dịu ngoan cho Đức Âm, tiện thể bày hắn cách cưỡi ngựa. Nhưng mà đột nhiên Mộ Dung Long Sách lại nghĩ ra chuyện thú vị khác, hắn nói: "Đức Âm, ta nghĩ ngươi cũng không biết cưỡi ngựa thế nào, ngươi cưỡi chung với ta đi. Ngồi trên một con nên ngươi phải nghe lời ta, biết không? Đến, nhớ đội mũ sa vào."

Vì thế Mộ Dung Long Sách và Mộ Dung Đức Âm cùng cưỡi một con ngựa. Long Sách để Đức Âm ngồi ở phía trước, chính mình ôm lấy hắn, thân thể dán vào Đức Âm. Long Sách có chút đắc ý hướng hoàng đế cười mỉm. Hoàng đế hừ lạnh một chút, lập tức hỏi Ân Cốt: "Cốt Nhi, ta cũng giống hắn cưỡi chung đi?"

"Không cần!" Ân Cốt không chịu, cự tuyệt cái loại tư thế ngồi mờ ám này. Chính mình chọn một con ngựa cưỡi đi, lấy roi thúc ngựa nghênh ngang mà đi. Mái tóc đen tuyền của y bay theo gió cùng dáng người tiêu sái vô cùng.

Long Sách ngơ ngác nhìn Ân Cốt đi xa mới hỏi: "Thánh thượng, hắn tại sao lại đi ngược hướng vậy! Hắn biết đường sao?"

"Hắn không biết đường!" Hoàng đế lập tức nhảy lên ngựa, đuổi theo Ân Cốt cố ra vẻ tiêu sái nhưng mù đường kia.

"Chúng ta cũng theo." Mộ Dung Long Sách phân phó cho thủ hạ một chút rồi cũng quất roi vào ngựa đuổi theo.

19. Chương 19: Mộng

"Ầy..."

Mộ Dung Đức Âm ôm bụng, sắc mặt tái nhợt đi ra từ bụi cỏ. Vẻ mặt mỹ nhân xanh xao, lại làm càng làm cho người ta cảm thấy xót thương, ngay cả Tây Tử phủng tâm cũng không rung động lòng người bằng.

Ân Cốt cùng hoàng đế và Mộ Dung Long Sách vẫn ung dung ngồi nói chuyện phiếm đợi Đức Âm đi ra. Mộ Dung Đức Âm hỏi: "Ngày hôm qua các ngươi cũng ăn cơm Ân Cốt làm, vì cái gì chỉ có một mình ta bị tiêu chảy?"

Ân Cốt hừ một tiếng không nói gì. Kỳ thật ba người kia trong lòng đều rõ ràng, Ân Cốt bỏ thuốc xổ siêu mạnh vào trong cơm. Chẳng qua Mộ Dung Long Sách gian xảo nên trước đó đã xuống thuốc khắc độc. Mà hắn vốn tưởng rằng công lực Đức Âm thâm hậu nên sẽ không sao, ai ngờ Đức Âm ăn quá nhiều, độc tố vẫn còn lại tích đến ngày hôm sau mới phát tác. Theo góc độ nào đó mà nói, thì điều này cũng chứng minh được độc dược của Ân Cốt rất có hiệu quả. Trong thiên hạ, độc có thể hạ vào người Mộ Dung Đức Âm được thật sự cũng không nhiều lắm.

"Giáo chủ, ngươi hãy cho Đức Âm giải dược đi!" Mộ Dung Long Sách đi qua đỡ lấy Đức Âm đang lảo đảo, hướng Ân Cốt cầu tình. "Giải dược gì? Rõ ràng do hắn ăn nhiều quá mà đau bụng." Ân Cốt khoanh tay, làm bộ như không biết.

Hiện tại bốn người đang ở một vùng hoang vu, và lạc đường. Bởi vì lúc trước hoàng đế đuổi theo Ân Cốt, Mộ Dung Long Sách lại theo sát sau. Kết quả là Ân Cốt mù đường đem mọi người đến một nơi đồng không mông quạnh, không xác định được phương hướng. Trời sắp tối thì Mộ Dung Đức Âm bắt đầu bị tiêu chảy.

"Ân Cốt, ngươi chờ đó cho ta." Mộ Dung Đức Âm lạnh lùng trừng mắt nhìn Ân Cốt. Hai người chính thức gần mặt nhau. Ân Cốt thì trong lòng cao hứng đến độ khóe miệng nhếch lên vẻ chế nhạo.

Có điều, vấn đề lạc đường ở đây vẫn chưa được giải quyết. Độc trong người Ân Cốt còn chưa giải, Đức Âm thì lại tiêu chảy, hoàng đế và Long Sách đều phải tự chăm sóc cho tiểu tình nhi của mình, vượt mọi khó khăn để kiếm đường ra. Mộ Dung Đức Âm nằm trên lưng ngựa, Long Sách dắt ngựa đi theo hoàng đế và Ân Cốt, hướng về phía mặt trời chiều nhiễm hồng.

Bệnh tiêu chảy của Mộ Dung Đức Âm kéo dài đến lần đi thứ bảy thì không chữa mà khỏi.

Màn đêm buông xuống, bọn họ may mắn cũng tìm được một thôn nhỏ ở vùng núi hẻo lánh, thấy được ánh đèn dầu của người, cả bọn thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Mộ Dung Đức Âm bị Long Sách đội vào mũ sa, dắt hắn ngồi trên ngựa xuống thôn tìm nơi ngủ trọ.

Mộ Dung Long Sách rất nhanh chóng tìm được một hộ không tệ lắm, dùng hai lạng bạc vụn làm phí dừng chân, bốn người bọn họ ở đó nghỉ ngơi. Người trong hộ thấy bọn họ tướng mạo bất phàm, ăn mặc đẹp đẽ quý giá liền coi như quý nhân mà tiếp đãi. Đức Âm vẫn chưa từng bỏ mũ sa xuống, bằng không để người khác nhìn thấy chỉ sợ sẽ tạo ra một trận xôn xao.

Dùng qua một chút đồ ăn không ngon lắm của nông gia, Mộ Dung Đức Âm tắm rửa một cái lập tức nằm lên giường ván gỗ, không thoải mái mà vượt qua đêm nay. Bởi vì không có nhiều giường nên Mộ Dung Long Sách cùng hắn ngủ chung một cái. Thừa dịp tối lửa tắt đèn, Mộ Dung Long Sách đưa tay lên đùi của Đức Âm vuốt ve. Trời nóng nên Đức Âm chỉ mặc một cái quần đùi đi ngủ, cặp đùi trắng nõn bóng loáng lộ ra ngoài. Long Sách thì nhiều ngày cấm d*c, mỹ sắc trước mặt như thế làm sao nhịn được nên sờ vài cái.

Mộ Dung Long Sách dưới sự hấp dẫn của mỹ đùi, dần dần tiến nhập mộng đẹp.

Trong giấc mơ, hắn như đi tới mấy năm nữa, thấy Đức Âm đứng ở bên bờ một ao sen, mặc bạch y, nho nhã mỉm cười ngồi ngay ngắn trên xe lăn. Trong lòng hắn vui vẻ, liền muốn bước nhanh tiến đến cười nói: "Đức Âm, ngươi đang đợi vi huynh sao?"

Không ngờ phía sau Đức Âm lại đột nhiên xuất hiện một nữ tử mỹ mạo dịu dàng. Nàng đem đến đắp lên đùi Đức Âm một tấm chăn mỏng, nhỏ giọng ôn nhu nói: "Phu quân, cẩn thận kẻo lạnh."

"Nương tử, đa tạ ngươi." Đức Âm cầm tay nữ tử nhẹ nhàng cười, trong mắt đầy tình cảm. Long Sách nhìn thấy không khác gì bị rơi xuống hầm băng, không ngờ theo một bên còn có hai đứa trẻ ba bốn tuổi chạy tới kêu lên: "Cha Nương"

Cô bé gái bám vào xe lăn của Đức Âm, làm nũng nói: "Phụ thân, ôm một cái"

Đức Âm đang muốn xoay người ôm cô bé thì nữ tử lại ôn nhu nói: "Tiểu Phượng, đã nói với con bao nhiêu lần, chân của phụ thân không tốt không thể ngồi lên, sẽ làm phụ thân bị thương mất."

"Không sau đâu." Đức Âm xoa đầu đứa nhỏ, cười nói: "Tiểu Phượng, có ngoan ngoãn đọc sách với ca ca không?"

"Có ạ! Có ạ! Phụ thân! Ta hôm nay học rất nhiều từ đấy!" Bé gái vỗ tay, "Phụ thân Phụ thân Tiểu Phượng lớn lên sẽ gả cho phu thân nhé"

"Hừ, ai cho ngươi gả cho phụ thân. Tiểu Long lớn lên sẽ kết hôn với phụ thân mà!" Đứa bé trai mất hứng, bắt đầu cùng với bé gái cãi nhau. Nữ tử lắc đầu liên tục: "Thật là hai đứa nhỏ không hiểu chuyện! Ầy, khi nào thì chúng mới có thể lớn lên đây?"

Đức Âm khẽ cười, nói: "Như vậy không tốt sao? Nếu không phải huynh trưởng năm đó xả thân cứu chúng ta, đôi ta sẽ không thể có những ngày mỹ mãn như thế này. Nương tử, khổ cho ngươi phải gả cho một kẻ tàn phế như ta…"

Nữ tử vội vàng lấy tay che lại bờ môi của hắn: "Không được nói mình là tàn phế! Phu quân của ta chính là nhân vật tài giỏi tuyệt diễm nhất trong thiên hạ, tuyệt đối không tàn phế gì cả! Nếu ngươi dám nói mình tàn phế, buổi tối phạt ngươi phải đánh đàn cho ta nghe!"

"Được rồi, được rồi. Nương tử là lớn nhất." Đức Âm khe khẽ thở dài, lập tức nói: "Ngày mốt chính là ngày giỗ của Long Sách đại ca, chúng ta cũng phải chuẩn bị một chút đi!"

"A a a a a a a a a a a a a a a a a a!!!!!" Mộ Dung Long Sách thân hình trong suốt đứng một bên, ôm lấy mặt hét lên. Hắn không muốn! Hắn không muốn!! Hắn không muốn!! Hắn không muốn Đức Âm cùng nữ nhân thành thân, không muốn bản thân trở thành ma quỷ để Đức Âm tưởng nhớ! Không muốn Đức Âm cùng nữ nhân tình chàng ý thiếp!!!!

Cùng lúc đó, Đức Âm cũng đang ở trong mơ không thể tự thoát ra.

Trong mộng, hắn đang ở bên mờ một ao sen, mình mặc bạch y, ngồi trên xe lăn.

Một nữ tử lấy tay đè lên môi của hắn, lo lắng nói: "Không được nói mình là tàn phế! Phu quân của ta chính là nhân vật tài giỏi tuyệt diễm nhất trong thiên hạ, tuyệt đối không tàn phế gì cả! Nếu ngươi dám nói mình tàn phế, buổi tối phạt ngươi phải đánh đàn cho ta nghe!"

"Đừng nói giỡn, ta nói mình tàn phế lúc nào." Mộ Dung Đức Âm quan sát nữ tử này, "Ngươi là ai?"

"A!! Phu quân! Ngươi lại phát bệnh nữa sao? Ngay cả ta là vợ của ngươi, ngươi cũng quên sao?! Vừa rồi ngươi còn nói…" Nữ tử hoảng sợ, mắt ngấn nước.

"Ách…" Mộ Dung Đức Âm lấy tay kéo nhẹ mặt mình, "Đây không phải là mộng của ta sao? Tại sao lại nhàm chán như vậy."

"Ngươi người này! Ta lần đầu tiên thấy có người ở trong Mộng Phản thuật của ta mà có thể nói như vậy!" Nữ tử chống nạnh nói, "Mộ Dung Đức Âm, ngươi thật không hiểu phong tình!"

"Mộng Phản thuật chính là thuật pháp kỳ diệu trong truyền thuyết của Miêu Cương?" Mộ Dung Đức Âm vân vê cằm, "Ngươi là người của Đại Ma giáo phải không? Nhắm vào ta là vì chuyện của Ân Cốt?"

"A a a a! Làm sao còn có người ở trong mộng mà còn suy nghĩ rõ ràng được như vậy!!" Nữ tử khó tin nhìn hắn.

"Ngươi dùng Mộng Phản thuật với ta, như vậy chắc hẳn ngươi cũng ở trong mộng như ta. Nếu đây là mộng của ta thì ta là mộng chủ, tại sao lại không làm đúng lễ nghĩa của chủ nhà chứ?" Mộ Dung Đức Âm đứng lên khỏi xe lăn, vươn tay kéo một cái, lập tức như đổi sân khấu, cảnh tượng xung quanh hoàn toàn thay đổi.

"Để ta cho ngươi xem một giấc mơ thú vị đúng nghĩa!" Mộ Dung Đức Âm đen tối cười.

Ps: Dựa vào những ký hiệu Ân Cốt lưu lại, cuối cùng bốn cao thủ của Ma giáo cũng truy tung được. Họ tính lợi dụng Mộng Phản thuật để khống chế hai huynh đệ Mộ Dung, nhưng lại gặp phải tình huống không tưởng tượng được.

Mộ Dung Long Sách bằng cảm xúc bất mãn tuột độ của chính mình mà phá vỡ mê hoặc trong mơ. Còn tên cao thủ tiến vào mộng của Đức Âm thì bị cảnh tượng do Đức Âm tạo ra mà gặp ác mộng.

Đến tột cùng ở trong giấc mơ, Đức Âm đã tạo ra hình ảnh kinh dị kiểu gì tiếp đãi thao mộng cao thủ thì đại khái chỉ có hai bọn họ mới biết.

E/N: Tây tử phủng tâm chi mỹ là một tích của nàng Tây Thi vì bệnh dày vò mà nhăn mặt, nhưng như vậy lại khiến nàng càng đẹp hơn… Đại loại thế

20. Chương 20: Trăm Năm Phải Cùng Trên Một Thuyền

Một đêm này, Mộ Dung Long Sách không ngủ ngon lắm. Hắn bừng tỉnh khỏi giấc mơ vô cùng khó chịu kia, nhìn Đức Âm đang o o ngủ bên cạnh mới thấy yên lòng. Hắn liền bóp mặt của Đức Âm nói: "Đức Âm, ngươi không được cưới nữ nhân nhàm chán, ngươi phải ở cùng ca ca cả đời, biết không!"

"Hừ, ta đã không có danh dự, giờ ngay cả quyền cưới vợ cũng không có." Mộ Dung Đức Âm hừ trong mũi, cả giận nói.

"Nếu ngươi muốn đón dâu thì cút khỏi nhà cho ta! Lo tự lực cánh sinh lấy!" Mộ Dung Long Sách nói.

"Xì." Mộ Dung Đức Âm trở mình, tiếp tục ngủ.

Ngày hôm sau, bốn người nghỉ ngơi được một đêm bắt đầu hỏi đường tiếp tục hành trình. Mộ Dung Long Sách mua một chiếc xe lư để Mộ Dung Đức Âm ngồi lên, cho hắn thoải mái hơn một chút thay vì cưỡi ngựa. Hoàng đế cũng muốn để Ân Cốt ngồi cho dễ chịu, nhưng y liếc mắt khinh miệt nhìn Đức Âm đang ngồi chồm hổm trên xe, nói: "Ta cưỡi ngựa!" Thế là lại ra roi thúc ngựa, nghênh ngang mà đi.

Qua vài ngày đường, bốn người bọn họ cũng ra đến được đại lộ. Hai bên đường đều là rừng cây rậm rạp, Mộ Dung Đức Âm đang bán nằm ở trên xe lư, trên đầu choàng áo khoác che nắng, lờ đờ ngồi dậy.

"Giang Nam ở đâu?" Đức Âm nhàm chán với tay tóm một cái túi, lấy hạt dưa bỏ vào miệng.

"Đi thêm hai ngày nữa, sau đó đến bến phà ngồi thuyền qua sông thì đến Giang Nam." Mộ Dung Long Sách đánh xe nói. "Vậy giang hồ ở nơi nào?" Mộ Dung Đức Âm bỏ bịch hạt dưa qua một bên, tiếp tục nhàm chán nằm lại trên xe.

"Giang hồ, ở cái nơi đồng không mông quạnh này ngươi không chứng kiến được đâu." Mộ Dung Long Sách trả lời.

Đức Âm lại nói: "Ta muốn gặp phương trượng Thiếu Lâm thì sao?"

"Ngươi muốn xuất gia sao?" Long Sách quay đầu liếc mắt nhìn hắn.

"Không, nhưng chỗ nào có phương trượng của Thiếu Lâm Tự thì sẽ có võ lâm đại hội mà." Đức Âm có vẻ vô cùng chờ mong việc này.

"Vậy sao ngươi không chờ mong Ma giáo giáo chủ ấy, thể nào cũng phát sinh võ lâm đại chiến." Long Sách nói.

"Hắn không phải đang ở bên kia sao? Cái gì cũng không có phát sinh cả." Mộ Dung Đức Âm chỉ vào Ân Cốt nói.

"Chỉ ta làm cái gì? Vô duyên!" Ân Cốt ở phía sau thấy Đức Âm đang nhìn mình, cảm thấy không thoái mái lắm.

"Hắn không tính, hắn với hoàng đế cùng một chỗ." Long Sách thấp giọng nói.

Mà Ân Cốt đang không khỏi tự nhủ, rõ ràng y đã phát tín hiệu cho cao thủ Mộng Phản thuật của Ma giáo đến âm thầm gia hại Mộ Dung huynh đệ, vì sao người kia đến bây giờ còn không lộ diện? Chẳng lẽ đã mất dấu rồi?

Ân Cốt không biết là, cao thủ kia đã bị ác mộng của Đức Âm sát hại, hiện tại không chừng nằm chết ở nơi phát mộng.

Rốt cục bốn người đi mấy ngày đường cũng đến bến phà bên bờ sông của một thị trấn lớn. Nơi này rất phồn hoa, người đến người đi, rộn ràng nhộn nhịp làm cho bọn họ cảm giác cuối cùng cũng về được tới nhân gian rồi.

Đi đến nơi này, ngoại trừ Mộ Dung Đức Âm ra thì ba người kia đều hưng phấn hoạt động lại.

Mộ Dung Long Sách vội vàng đi liên lạc với thế lực của Băng Tiễu Thành, hoàng đế vội vàng liên lạc với thế lực của triều đình, Ân Cốt vội vàng liên lạc với thế lực của Ma giáo, còn Mộ Dung Đức Âm bị để lại khách đ**m, vội vàng đi liên lạc với mấy con mèo địa phương.

Bi ai của nam nhân không có sự nghiệp là đây.

Sau giờ ngọ, Mộ Dung Đức Âm một mình ở lại khách đ**m, mặc một y bào sạch sẽ, mái tóc vừa tắm còn ướt, an vị ngồi bên cửa sổ chơi với con mèo hắn vừa dụ được của khách đ**m lão bản. Con mèo kia được Đức Âm cho ăn ngon, hiện tại đang nằm trên bàn ngủ.

Không có Mộ Dung Long Sách, Đức Âm cảm thấy được có chút thoải mái nhàn nhã, đợi đến lúc hắn về thể nào cũng xổ ra một đống sự vụ võ lâm nghe không hiểu gì mà còn nhức đầu thêm.

Bất quá sau nửa canh giờ, sự kiện giang hồ mà Mộ Dung Đức Âm mong đợi đã lâu liền xảy ra.

Đó là một nhóm sát thủ nhắm vào hoàng đế. Không biết hoàng đế đã kết thù kết oán với người nào, nhưng đám sát thủ kia đã sớm ẩn núp trong phòng của khách đ**m, sát vách phòng của Đức Âm. Mộ Dung Đức Âm nghe thấy động tĩnh của đám kia, suy nghĩ cân nhắc trong chốc lát, vốn nghĩ không nên xen vào việc của người khác, nhưng lại nhớ đến Mộ Dung Long Sách từng nói hoàng đế đối với tương lai phát triển của Băng Tiễu Thành còn có ảnh hưởng quan trọng. Thế nên hắn đưa ra quyết định cuối cùng là đi đuổi đám sát thủ kia. Đội lên mũ sa, Đức Âm rời khỏi phòng đi qua phòng bên cạnh.

Sau một trận xôn xao, sát thủ đều bị cao thủ thần bí đội mũ sa đuổi đi. Thủ pháp của Mộ Dung Đức Âm vô thanh vô thức, ngay cả dụng cụ trong phòng đều không bị ảnh hưởng gì, hiện trường không có chút dấu vết. Thế nên đám sát thủ thứ hai tiếp cận phòng đều không hay biết. Lúc Đức Âm vừa trở về phòng thì bọn họ cũng lặng lẽ chui vào phòng kia, chờ đợi ám sát Ân Cốt.

Đức Âm lại trải qua một phen đấu tranh tư tưởng. Hắn nghĩ, hoàng đế liên quan đến huynh trưởng, Ân Cốt lại liên quan đến hoàng đế, nếu muốn quan hệ tốt với người liên quan thì cần phải chiếu cố đến người liên quan của người liên quan, cho nên sau khi đi tới đi lui một hồi, Đức Âm đành phải che mặt lại, sau đó ra tay quét sạch đám sát thủ kia.

Vốn tưởng rằng cái gọi là giang hồ hiểm ác đến lúc này coi như chấm dứt rồi. Nhưng điều khiến Đức Âm phải đớ người ra chính là lúc hắn vừa dọn dẹp đám sát thủ thứ hai xong thì nhóm thứ ba không cùng tổ chức cũng không biết nhằm vào ai lại đến!

Không chỉ vậy, nhóm thứ tư, thứ năm, thứ sáu… cứ lần lượt đổ hết lớp này đến lớp khác tiến vào phòng này.

Nếu so sánh với xã hội văn minh thì những người giang hồ ấy mà, đặc biệt là những người có tiếng tăm trong võ lâm, việc truy sát với ám sát, độc sát với giăng bẫy giống như tin đồn báo lá cải vậy, tránh không kịp.

Bi ai chính là, không có mống sát thủ nào nhằm vào Mộ Dung Đức Âm cả.

Bi ai của nam nhân không có sự nghiệp là đấy.

Dù là trong đam mỹ võ hiệp tiểu thuyết đi chăng nữa, sát thủ cũng chả thèm chú ý đến bi ai nam nhân đâu.

Đức Âm rốt cuộc mệt nhọc, mặc kệ đám sát thủ, cứ giả vờ như cái gì cũng không biết ở trong phòng mình. Nghe phòng bên cạnh các đám sát thủ tranh đấu lẫn nhau, phe phái chém giết nhặng xị, cuối cùng chỉ còn lại sát thủ mạnh nhất, sau khi rửa sạch dấu vết thì tiếp tục ngồi xổm chờ đợi.

Ngươi muốn hỏi vì cái gì không ai đến ám sát Mộ Dung Long Sách?

Bởi vì Mộ Dung Long Sách trên giang hồ cũng như trong triều rất biết cách làm người, rất ít khi gây thù chuốc oán, ở trong võ lâm Mộ Dung Long Sách trừ bỏ phương diện tình cảm thì thái độ đối nhân xử thế rất khéo đưa đẩy. Hắn cũng thường xuyên lấy điểm này khoe khoang với đệ đệ của mình.

Hoàng đế và Ân Cốt cũng không phải là kẻ dễ đụng vào, thủ hạ đằng sau của bọn họ xử lý sạch sẽ đám sát thủ này, mặc dù cũng gây ra tình trạng khá hỗn loạn. Đức Âm cuối cùng cũng lĩnh hội được, giao du với kẻ xấu trong giang hồ kết quả là thế nào rồi.

Giống như sớm biết được chuyện gì sẽ xảy ra, một hồi thì Mộ Dung Long Sách đến, vỗ vai Đức Âm nói: "Thế nào, Đức Âm? Hôm nay học được nhiều thứ này nọ chứ? Giang hồ là một cái tả phí lù loại bự, dù ngươi không muốn nhảy vào cũng không thể không nhảy. Giang hồ cũng giống như một đứa trẻ tâm tính thất thường. Nếu muốn học cách sống yên ổn trong thế giới phức tạp như vậy thì ngươi phải nên học tập…"

"Ai?" Mộ Dung Đức Âm chờ mong nghe Long Sách nói ra bí quyết để hành tẩu giang hồ.

"Đương nhiên là học tập huynh trưởng của ngươi đây. Ta chính là kiểu mẫu trong giang hồ, điển phạm của võ lâm đó!" Mộ Dung Long Sách đắc ý nói, "Ầy, phải nói số ngươi thật tốt, Đức Âm à Đức Âm, số của ngươi thật quá tốt, làm sao lại có được một huynh trưởng kinh thiên vĩ địa như ta… bla la blu lu…"

Vì thế bắt đầu màn thổi phồng chính mình.

Tóm lại, sau một phen hỗn loạn, Mộ Dung Long Sách đã chuẩn bị được một con thuyền khá tốt, có thể trong thời gian ngắn nhất đến kịp ước định ở Giang Nam với Tuyệt Ảnh Thành. Vì tránh đi các loại cừu gia không rõ nguồn gốc, hoàng đế và Ân Cốt thảo luận một chút rồi quyết định thừa dịp trời tối mà xuất hành, lúc xuất phát còn cố ý trước mặt Đức Âm bình luận thời thế thiên hạ, vận mệnh giang sơn.

Đoạn nói chuyện của triều đình cấp cao và ma giáo cấp cao như sau:

Địa điểm là trong xe ngựa, người nghe là Đức Âm.

"Cốt Nhi, người phục kích chúng ta ban nãy, có thể là của Bắc Cương Dạ Cung Khả Hãn. Dựa vào thói quen của đám người kia chắc chắn là của Bắc Cương Man Hồ. Mấy năm gần đây, Dạ Cung Khả Hãn tuy nhiều lần điều đình với Trung Nguyên, cũng từng gả công chúa cầu thân thời Ngũ Đại Minh Đế, còn được tiên đế sắc phong nhưng Hãn Quốc dã tính nan thuần, dã tâm âm ỉ, liên tiếp ở A Lạt Hãn, cột mốc biên giới tại biên cương Tây Bắc lằng nhằng việc tiến cống và thuế má. Trẫm tuy rằng đã nhường nhịn, không chỉ đồng ý yêu cầu vô lý của hắn, còn trợ giúp thông thương hy vọng hai nước hữu hảo. Dạ Cung lại không biết trắng đen, đi cấu kết với tiểu quốc Tạp Tạp Nhi Tháp ở Tây Vực ý đồ cầm binh phẳng kháng Trung Nguyên. Lần này lại có tin tức nói rằng Hãn Quốc liên hợp với võ lâm ám lưu, nhằm vào ta và ngươi hai người. Cốt Nhi, ngươi phải đề phòng nhiều hơn."

Nói xong, hắn cũng không phải thâm tình nhìn Ân Cốt gì, ngược lại đắc ý nhìn Đức Âm đang ù ù cạc cạc, cười lạnh một chút.

"Ta lại không nghĩ vậy. Người phục kích hẳn có liên quan đến Đại Ma giáo. Trăm năm trước, Đại Ma giáo có một kỳ tài võ học, đáng tiếc người này tâm thuật bất chính nên bị cựu giáo chủ hàng phục rồi đuổi ra ngoài. Người này sau đó sáng lập Song Ma giáo, chuyên đối nghịch lại Đại Ma giáo. Lần này sát thủ chắc

hẳn là có liên quan đến Song Ma giáo." Ân Cốt cũng là tự biên tự diễn, căn bản không để ý đến những gì hoàng đế vừa nói, nhưng y cũng dùng loại ánh mắt đắc ý y chang liếc Đức Âm.

"Ông nói gà bà nói vịt, liếc vớ vẩn cái gì." Đức Âm lên tiếng kết luận.

Vì thế, Đức Âm bị ném ra khỏi xe ngựa.

21. Chương 21: Khách Nhân Được Mời

Mộ Dung Đức Âm khoác một chiếc áo choàng, ngồi trên lưng ngựa đứng ở bờ sông nhìn một con thuyền lớn hoa lệ sáng trưng đang từ từ đến gần. Chiến thuyền kia vô cùng hoa lệ, nhìn từ xa giống như một cung điện huyền ảo bồng bềnh trên mặt nước.

"Đây là con thuyền huynh trưởng chuẩn bị sao?" Mộ Dung Đức Âm hỏi Mộ Dung Long Sách đang ở bên cạnh.

"Không phải, đây là con thuyền của Tuyệt Ảnh Thành. Xem ra bọn họ cũng đã tính toán trước, biết rõ lộ tuyến của chúng ta." Mộ Dung Long Sách sắc mặt trầm xuống, "Đức Âm, vấn đề bây giờ mới chính thức bắt đầu đấy. Tuyệt Ảnh Thành đã xem chúng ta là đối thủ khó đối phó nhất rồi."

"Là đối thủ của ngươi chứ không phải của ta." Đức Âm nói.

"Hừ, đi thôi, chúng ta phải lên thuyền." Mộ Dung Long Sách quay đầu ngựa lại hướng tới bên bờ chạy đến. Mộ Dung Đức Âm nhìn chăm chú chiến thuyền lớn kia rồi học theo động tác của huynh trưởng, kéo dây cương muốn cho con ngựa trắng đang ngồi quay đầu, nhưng mà con ngựa kia động cũng không thèm động, hoàn toàn không để ý đến hắn.

"Đi hướng bên kia." Đức Âm lạnh lùng nói với con ngựa.

Bạch mã vẫn không để ý, làm sao ngựa nó thể hiểu tiếng người chứ?

Đức Âm nhìn xem bốn phía không có ai, liền đưa tay lên cổ bạch mã, mạnh mẽ ép nó nghiêng qua một bên: "Qua bên kia." Con ngựa lắc lắc cổ, như trước không nhúc nhích.

Ps: Mộ Dung Long Sách vì phòng ngừa Đức Âm không biết cưỡi ngựa sẽ bị con ngựa cao to khi dễ nên cố ý kiếm cho hắn một con ngựa ngốc.

Lúc này, một người hầu từ đằng xa chạy tới kêu lên: "Nhị gia! Đại đương gia bảo ta tới dẫn ngựa cho ngươi."

Long Sách quả nhiên làm việc rất cẩn thận.

Trước khi lên thuyền, Mộ Dung Long Sách tặng Đức Âm một chiếc khăn che mặt tinh mỹ. Chiếc khăn này mỏng như cánh ruồi, dệt từ kim ti sa đoạn, ở trên mặt điểm những chấm bảo thạch lấp lánh, Đức Âm mang lên khiến khuôn mặt ẩn hiện, chỉ lộ đôi mắt to câu hồn đoạt phách, vô cùng thần bí. Có điều, Đức Âm đã đưa ra một vấn đề rất thực tế: "Lúc ăn cơm thì làm sao bây giờ?"

"Ngươi trốn vào chỗ nào thì hẵng ăn." Mộ Dung Long Sách bóp mặt của hắn nói: "Kể từ khi đặt chân lên thuyền thì ngươi chính là nhất-đại-mỹ-nhân-trong-lời-đồn!!!!! Tuyệt đối không được để ta mất mặt trước người ngoài!!!! Tuyệt đối không được!!!!!!"

Vì thế hai huynh đệ bàn bạc xong các loại khẩu từ với ám hiệu mới chịu đi theo hoàng đế, Ân Cốt cùng lên thuyền. Đương nhiên, Mộ Dung Đức Âm là được huynh trưởng bế lên thuyền với tư thế vô cùng phô trương.

Đầu hạ, mưa kéo dài, lên thuyền không lâu thì một cơn mùa hè đổ xuống, mưa phùn kéo dài quét đi một ngày oi bức, gió mát hiu hiu thôi làm nước sông động sóng lăn tăn. Dưới đèn dầu của thuyền lớn, mặt hồ phản xạ thủy quang, trong mưa làm tăng thêm vài phần ý thơ.

Trên thuyền, ba tầng lầu các quy mô to lớn, bên trong xanh vàng rực rỡ, tường cột chạm trỗ. Đập vào mắt nhìn là đại sảnh với khung trần nhà thật rộng, cầu thang lớn từ lầu hai đổ xuống được lót một chiếc thảm mẫu đơn xa hoa, trên đầu tay vịn là một bông hoa mẫu đơn nở rộ vàng ròng vô cùng sống động. Các góc tường đều có họa tiết bằng sứ với những màu sắc rực rỡ bao quanh. Một loại mùi hương ngòn ngọt không ngừng phiêu tán trong không khí. Những nàng thị nữ tiếp đón hai bên vận sa y mỏng manh đều rất xinh đẹp, hoạt sắc sinh hương.

Tiến vào bên trong thuyền, Mộ Dung Long Sách mới đem Đức Âm buông xuống, ý bảo hắn đứng ở phía sau mình.

Một gã trung niên nam tử có vẻ là tổng quản đứng ở bậc thang đón khách. Dáng người gã có vẻ ục ịch, nhưng khuôn mặt phúc hậu hiền lành làm cho người ta cảm thấy rất dễ thân cận. Gã chắp tay hướng mọi người hành lễ, nói: "Hoan nghênh chư vị khách quý. Để cho đúng lễ độ, tối nay thành chủ sẽ tự mình tiếp kiến chư vị."

Tuy ngữ khí của gã cực kì khách khí, nhưng chữ lọt vào tai bốn người đối diện đều mang ý nghĩa khác nhau. Hoàng đế vô cùng khinh thường, hắn đường đường là cửu ngũ chí tôn, mà như lời của tổng quản kia thì thân phận thành chủ của gã còn cao hơn cả hắn, bởi vậy rất không vừa lòng. Ấn tượng đầu tiên đối với Tuyệt Ảnh Thành chủ được xếp xuống hạ hạ đẳng.

Mộ Dung Long Sách thì âm thầm kinh hãi. Phải biết rằng Tuyệt Ảnh thành chủ thần bí có thế lực rất lớn ở Giang Nam, thực lực tiềm cao hơn Băng Tiễu Thành nhiều. Hơn nữa từ trước đến nay y đều là thần long kiến thủ bất kiến vĩ, chính mình nhiều lần cầu kiến đều không được. Trên giang hồ chưa ai có thể nhìn thấy chân diện mục của người này, thế nhưng lại ở đây hiện ra chân thân. Đây là thế trận cố tình bày bố hay có ý đồ khác? Mục đích của y là hắn, hay là Ân Cốt, hoặc là hoàng đế? Thật khó có thể đoán biết!

Còn Ân Cốt hơi mím môi, sắc mặt tái nhợt, thậm chí có vài phần sợ hãi! Là dạng nhân vật gì có thể làm cho Ân Cốt Ân đại giáo chủ không sợ trời không sợ đất e ngại đến thế?! Thật khiến cho người ta phải suy nghĩ.

Mộ Dung Đức Âm không có ý kiến, chỉ tĩnh lặng xem.

Không ngờ tổng quản kia vẫn cười cười, giọng điệu liền chuyển, hai tay ôm quyền nói: "Thành chủ đích thân tới chỉ vì một chuyện, muốn mời Mộ Dung tiên sinh nói chuyện."

"Hả? Tìm ta?" Mộ Dung Long Sách cả kinh. Trước kia chính mình nhiều lần muốn đặt quan hệ với Tuyệt Ảnh Thành, thành chủ cũng không để ý, tại sao bây giờ lại có được sự chú ý của Tuyệt Ảnh thành chủ? Hm? Ý tứ của tổng quản kia, là hắn còn coi trọng mình hơn cả hoàng đế và Ân Cốt sao? Kia nhất định là có thỉnh cầu gì với mình, thậm chí cả hoàng đế và Ân Cốt đều không thể làm được. Xem ra chính mình phải đảm đương làm nhân vật trọng yếu vậy. Nhưng nếu cứ như thế, chẳng phải là làm mất mặt hoàng đế sao, vậy sau này cần phải tìm cách gỡ gạc lại cho hắn…

Trong một lát ngắn ngủi, tâm tư của Mộ Dung Long Sách xay chuyển hàng trăm thứ, ngoằn ngèo không tả xiết, không chỉ tự hỏi lúc mình và thành chủ gặp phải nói những gì, còn làm sao để lợi dụng sự coi trọng của Tuyệt Ảnh thành chủ để chiếm được những điều kiện tốt nhất. Việc này cũng không khác gì đi lột da hổ, cần phải cẩn thận phân tích!

Trăm triệu không thể tưởng tượng được là tổng quản kia lại lắc đầu, làm một thế mời rồi nói: "Thành chủ muốn gặp chỉ có một người, xin Mộ Dung Đức Âm tiên sinh lên lầu hội kiến."

"A?!" Ngay cả hoàng đế và Mộ Dung Long Sách đều không hẹn cùng phát ra tiếng kinh ngạc. Mộ Dung Long Sách tập tức suy nghĩ. Tuyệt Ảnh thành chủ nếu thần thông quảng đại thì nhất định đã biết tuyệt sắc mỹ mạo của Đức Âm, xem ra cũng là một tên sắc quỷ!! Hắn âm thầm nghiến răng. Bất quá suy nghĩ thấu đáo lại, háo sắc cũng là một loại nhược điểm có thể lợi dụng được. Nếu nhìn trúng mỹ mạo của Đức Âm, nói không chừng có thể dùng điểm này làm vũ khí để kiềm chế Tuyệt Ảnh thành chủ thần bí kia.

Vì thế hắn mở miệng nói: "Vị tiên sinh này, Đức Âm chính là gia đệ, cơ thể yếu kém lại nhiều bệnh. Nếu thành chủ có việc, ta là huynh trưởng của Đức Âm, có thể thay mặt hắn trao đổi."

"Mộ Dung tiên sinh thông cảm, thành chủ chỉ nói muốn gặp Đức Âm tiên sinh thì chỉ muốn thấy một mình hắn thôi. Tiểu nhân không có quyền sửa đổi, thỉnh Đức Âm tiên sinh đi theo ta." Tổng quản nói.

Mộ Dung Long Sách bị cự tuyệt, hoàn toàn không có chút thể diện. Tuy rằng trong lòng căm ghét nhưng hắn là một tên nham hiểm, nếu không cũng không thể chu toàn mọi việc mà sống bình yên trong giang hồ. Hắn còn đang tính kì kèo một chút, không ngờ Đức Âm lúc này lại đột nhiên mở miệng: "Không hiểu có chuyện gì đặc biệt mà khiến Tuyệt Ảnh thành chủ phải đích thân muốn tiếp kiến một tiểu nhân vật như ta?" Âm thanh của hắn lúc này vô cùng mềm mại như xuân phong tháng tư làm cho lòng người ngứa ngáy, người vừa nghe đều liên tưởng đến ngay một công tử văn nhược tao nhã. Rõ ràng là biết hắn biến thanh, nhưng cả hoàng đế và Ân Cốt đều không khỏi cảm thấy trong lòng run lên. Tâm hoàng đế thì muốn nhuyễn ra, mà Ân Cốt thì cảm thấy buồn nôn.

Tổng quản cười nói: "Kỳ thật, thành chủ muốn gặp mặt Mộ Dung tiên sinh chỉ vì một chuyện."

"Chuyện gì?" Long Sách thay Đức Âm đặt câu hỏi.

"Vì muốn nghiệm chứng," tổng quản ý vị thâm tường, "nghiệm chứng Đức Âm tiên sinh có xứng với hai chữ 'kỳ tài' hay không."

"Nếu ngươi nói đến tập truyện 'Trân Châu Hận'..." Mộ Dung Đức Âm nhìn Long Sách liếc mắt một cái, thứ khiến hắn có thanh danh ở ngoài thì cũng chỉ có cái truyện hốt nước mắt vô số người "Trân Châu Hận" kia.

Tổng quản ha ha cười: "Ha ha, cái đó dĩ nhiên cũng là một kiệt tác của Đức Âm tiên sinh. Càng chứng minh tài sáng tạo của Đức Âm tiên sinh mênh mông, bất quá, thứ thành chủ muốn nghiệm chứng chính là.... liệu Đức Âm tiên sinh có xứng với thanh kiếm sắc bén nhất thế gian hay không!"

E/N: hoạt sắc sinh hương có thể hiểu nôm na là em đẹp không cần son phấn ấy

E/N2: LJ đang kì thị mình ="=

22. Chương 22: Thử Luyện Khắc Nghiệt

Lời nói của tổng quản khiến cả bốn người đều giật mình, không nghĩ đến đó là lý do Đức Âm được mới tới.

Đây không phải là đã biết rõ thực lực của Đức Âm sao!

Đức Âm nghe xong cũng không đợi phản ứng của Mộ Dung Long Sách, ngược lại tiếp tục dùng âm thanh ôn ôn nhu nhu kia nói: "Nhìn vị sư phụ này nói chuyện có vẻ khoan thai chứng tỏ thành chủ không vội, vậy Đức Âm có một yêu cầu quá đáng, muốn xem thực lực của ta thì chính hắn đến gặp đi. Ta cũng là Băng Tiễu thành chủ, mặt mũi gì đó cũng là có trọng lượng đấy."

Lời nói của hắn tuy mềm mại nhưng nội dung lại khiến cho quản gia biến sắc. Phải biết rằng không ai dám cả gan nói như thế với Tuyệt Ảnh thành chủ, ngay cả hoàng đế cũng kiêng kị thành chủ ba phần nhưng tiểu thiếu gia này thật to gan!! Nghé mới sinh không biết sợ hổ sao?

"Ha ha ha." Mộ Dung Long Sách nghe xong, khẽ cười ba tiếng, ngay cả hoàng đế cũng không nhịn được cười thầm. Đức Âm có khí phách, dám công khai phản kích lại Tuyệt Ảnh thành chủ kiêu căng ngất trời kia. Nói rất hay, thật là nói rất hay!! "Không biết chừng mực gì cả, chết chắc rồi!" Ân Cốt thầm nghĩ. Y năm đó cũng cuồng ngạo như thế đối diện với Tuyệt Ảnh thành chủ, kết quả là ăn đại đau khổ. Thủ đoạn củaTuyệt Ảnh thành chủ rất tàn nhẫn sắc bé. Y tự nhiên rõ ràng kết cục của sự ăn nói lỗ mãng của Đức Âm, vì thế trong thâm tâm có chút vui sướng khi người khác gặp họa.

"Đức Âm tiên sinh, xin ngươi ăn nói cho cẩn thận một chút." Tươi cười của tổng quản có vài phần hiếp bức. Gã có chút chờ mong người trẻ tuổi có được sự ưu ái hiếm hoi của thành chủ này vì sự ngạo mạn của mình sẽ phải nhận được kết cục gì.

"Muốn ta phụng bồi, thì hắn đến gặp ta đi." Mộ Dung Đức Âm đột nhiên khôi phục lại âm thanh thâm trầm của mình, ngữ khí trảm kim đoạn ngọc, khí phách kinh người khiến cho tổng quản hiểu sâu biết rộng kia cũng phải giật nảy mình, cứ tưởng có người thứ năm xuất hiện.

Lúc này thuyền lớn đã muốn rời khỏi bờ, càng lúc càng đi xa nhưng lại khá vững chắc, cơ hồ làm cho người ta không có cảm giác đang di chuyển. Đức Âm trực tiếp ngồi xuống bên bàn tròn trong sảnh, nói: "Chúng ta là khách, quý thành chủ là chủ, chủ không đón khách vốn là không hợp với cấp bậc lễ nghĩa. Như vậy đi, chúng ta ngồi ở đây chờ, làm phiền vị sư phụ này đi thông báo một tiếng vậy. Huynh trưởng, bệ hạ, giáo chủ, mời ngồi." Bộ dáng hào phóng tỉnh như ruồi của hắn làm cho da mặt của gã tổng quản hơi giật giật. Tổng quản dơ ra một bàn tay, vươn ra ngón cái, bốn ngón nắm lại nói một câu: "Có khí phách!" liền xoay người đi lên lầu.

Sau khi ba người ngồi xuống, Ân Cốt hậm hực nhìn hoàng đế, bĩu môi. Năm đó chính mình diện kiến Tuyệt Ảnh thành chủ cũng không có ngông cuồng như vậy.

"Không ai có thể đánh quá ba chiêu dưới tay Tuyệt Ảnh thành chủ." Ân Cốt nhịn không được nói, không biết có phải đang cho Đức Âm một ít cảnh báo hay không.

"Cũng không ai có thể đánh với ta quá ba chiêu." Đức Âm nói.

Ngươi khoác lác quá đấy!!! Hoàng đế cùng Ân Cốt đồng thời lộ ra vẻ khinh thường.

"Nhưng mà ta nghĩ, đánh giá một người cao thấp không ở võ công của hắn." Đức Âm lại nói.

"Xì, trong võ lâm, nếu không lấy võ công làm tiêu chuẩn thì lấy cái gì?" Ân Cốt cười nhạo, "So lông chân sao?"

Đức Âm còn thành thật nói: "Nhân phẩm đạo đức của con người."

"Ha ha…" Hoàng đế nhịn không được bật cười.

Mộ Dung Long Sách vô cảm, hắn đã quen rồi.

"Mộ Dung Đức Âm, nếu đánh giá theo nhân phẩm đạo đức của con người, thì ngươi chính là tiện nhân thấp nhất trên đời này." Ân Cốt ác độc nói.

"Nguyên lai trong mắt của ngươi, nhân phẩm của ta tệ như vậy sao?" Đức Âm hỏi.

Ba người còn lại lần đầu tiên có chung một ý nghĩa, điều đó rõ như ban ngày.

Một khắc sau, vị tổng quản ục ịch kia từ trên lầu đi xuống, chắp tay nói với mọi người: "Thành chủ có lệnh, thỉnh Đức Âm tiên sinh rời khỏi sảnh thuyền."

"Hả?" Mọi người khó hiểu, nhưng Ân Cốt thầm nghĩ. Đến đấy! Đến đấy! Thành chủ trả thù đấy!! Mộ Dung Đức Âm! Ngươi chờ huynh trưởng nhặt xác cho mình đi! Trong đầu y hiện lên vô số các loại kết cục bi thảm của Mộ Dung Đức Âm.

Tổng quản quét mắt nhìn mọi người rồi mới giải thích: "Thành chủ có lệnh. Ngoài thuyền sảnh có những cao thủ của Tuyệt Ảnh Thành chờ đợi. Nếu Đức Âm tiên sinh có bản lĩnh đối phó được bọn họ thì mới có tư cách làm cho thành chủ gặp mặt ngài." Lời của gã tuy là vân đạm phong khinh, nhưng chờ ở ngoài không ít hơn ba mươi đệ nhất cao thủ của Tuyệt Ảnh thành. Ba ngươi danh cao thủ này đều là tinh anh của tinh anh trong Tuyệt Ảnh Thành. Một người địch trăm, tập hợp đủ tạo thành lực lưởng để tàn sát hết tất cả dân trong một thành trì. Đừng nói lấy một chọi ba mươi, cho dù lấy một chọi một, trên giang hồ cũng khó có người bình yên trở ra. Lời nói của quản gia cũng không khác gì câu phán tử hình cho Đức Âm.

Thái độ kiêu ngạo vừa rồi của hắn, quả thật đã xúc phạm đến Tuyệt Ảnh thành chủ.

Mộ Dung Long Sách nghe thấy những gì tổng quản vừa nói, tự biết việc không đơn giản như vậy, rõ ràng là Tuyệt Ảnh thành chủ đang làm khó Đức Âm. Có điều, hắn vẫn tin tưởng vào Đức Âm. Hiện tại dù gì cũng đâm lao đành phải theo lao, cũng chỉ còn cách tin tưởng Đức Âm một phen. Vì thế hắn nhìn Đức Âm một cái cổ vũ, nhưng hoàng đế và Ân Cốt thì nghĩ, Đức Âm chính là đi chịu chết.

"Ầy, đáng tiếc đáng tiếc. Cái vị thành chủ kia thế nào lại không biết thương hoa tiếc ngọc chứ? Nếu đổi lại là ta, cũng chỉ phế đi võ công của đối phương thôi." Hoàng đế không nhịn được dâng lên tiếc hận.

Mộ Dung Đức Âm thật ra cũng không có áp lực gì, hắn đứng lên hỏi tổng quản lùn mập: "Ngươi vừa mới nói, thành chủ muốn kiểm nghiệm xem ta có xứng với thanh kiếm sắc bén nhất thiên hạ hay không. Hiện tại thử luyện như vậy thì các ngươi cung cấp vũ khí chứ hả?"

Tổng quản: "… Đó là khi ngươi được thành chủ công nhận rồi mới có thể nhận thần binh. Bất quá ngươi muốn mượn binh khí để ra ngoài đó thì chúng ta có thể cho ngươi một thanh thuận tay."

Dứt lời, gã vỗ tay liền có một vài thị nữ mang ra một kệ treo thập bát ban vũ khí.

Mộ Dung Đức Âm chọn một thanh kiếm, cầm thử thấy cảm giác cũng không đến nỗi nào liền rút kiếm đi ra ngoài. Mộ Dung Long Sách vội vàng nói: "Hết thảy phải cẩn thận! Nếu không chống đỡ được thì…"

Mộ Dung Đức Âm cắt ngang lời nói của hắn: "Ta hỏi chút, các ngươi đều biết bơi đó chứ?"

Long Sách nói: "Yên tâm, ngươi chống đỡ không được, chúng ta cùng ngươi nhảy sông đào tẩu."

"Muốn nhảy thì tự các ngươi nhảy, chúng ta không rảnh đâu." Hoàng đế khoanh tay.

Mộ Dung Đức Âm hừ lạnh: "Nếu ta phải nhảy sông, các người đều phải nhảy theo."

Dứt lời đem bỏ khăn che mặt ra, ném lên bàn tròn. Nhất thời kinh diễm toàn trường!

Gã tổng quản miệng thành chữ o nửa ngày không khép lại được, trong lòng thầm nghĩ: Bà mẹ nó! Ta ở Tuyệt Ảnh Thành mỹ nhân nào chưa từng nhìn thấy! Vậy mà cũng chưa thấy ai đẹp như thế! Thật sự là phí của trời!

Cả đám thị nữ cũng lộ ra vẻ mặt si mê.

Ân Cốt cười lạnh nói với hoàng đế: "Ta xem hắn đối phó đám cao thủ kia, chỉ cần lộ ra khuôn mặt và cởi hết quần áo là đủ."

"Đức Âm, cách này cũng có thể xem là kế sách cuối cùng để bảo vệ tính mệnh…" Long Sách nói.

"Ý ngươi bảo ta cởi trần đánh nhau?" Mộ Dung Đức Âm dứt lời hướng đến đại môn, cũng không thèm quay đầu một lần.

Bên ngoài, boong thuyền cũng như nóc nhà đều mai phục những cao thủ vô thanh vô thức của Tuyệt Ảnh Thành, Mộ Dung Đức Âm từ đại sảnh đèn đuốc sáng trưng đi ra, một thân tuyết y của hắn khiến mọi người chú ý.

Tầm mắt Đức Âm lướt qua mép thuyền, nhìn xuống bốn phía nước sông cuồn cuộn, trời không có ánh trăng, mưa phùn lất phất không ngừng rơi xuống má hắn. Không khí ẩm ướt của sông lan tỏa xung quanh, gió tuy không lớn lắm nhưng đủ để thổi những sợi tóc của hắn tung bay, bốn phía không ngừng tiếng sóng từ từ vỗ vào thuyền. Trên boong, cánh buồm lớn vẫn chưa cuốn lên, trên mặt vải bạt có hoa văn hình kỳ lân rất lớn, có lẽ là biểu tượng của Tuyệt Ảnh Thành?

Đây vốn là một đêm mát mẻ.

Mộ Dung Đức Âm cầm kiếm chậm rãi hướng ra boong tàu. Sát khí trên thân hắn một tia cũng không có, dáng vẻ tự nhiên giống như tản bộ. Khi hắn hành tẩu, ba mươi ánh mắt từ những nơi bí mật gần đó quan sát sát sao, phảng phất chút kinh diễm. Đúng vậy, chỉ cần hắn để lộ ra khuôn mặt khuynh quốc kia đã đủ để suy yếu không ít sức chiến đấu của đối phương.

Nhưng dù sao đám người kia cũng đã trải qua những huấn luyện nghiêm khắc, là những sát thủ tàn khốc thực chiến vô số lần, dùng sắc đẹp để bọn họ từ bỏ nhiệm vụ còn khó hơn cả chuyện mặt trời mọc hướng Tây. Đức Âm chỉ có một người liệu có thể thoát được khỏi tay của đám hổ lang sài báo này không?

Có lẽ, chỉ có cơn gió đêm không ngừng thổi kia biết đáp án.

"Xì, giang hồ cứ phải ép người chém giết mới được sao?" Đức Âm lạnh lùng nói.

23. Chương 23: Thuyền Càng Hoa Lệ Thì Nguy Cơ Lật Sẽ Càng Cao

Mộ Dung Đức Âm rốt cuộc đi tới boong thuyền, không khí trở nên vô cùng căng thẳng.

Ba mươi danh cao thủ thủ thế chuẩn bị, nhưng không một ai ra tay. Mộ Dung Đức Âm thật nhẹ nhàng đứng ở đầu thuyền hoàn toàn không có sát khí, thậm chí còn đưa lưng về phía họ. Nhưng dựa vào trực giác của cao thủ, ba mươi đều lựa chọn yên lặng chờ đợi. Không ai nói với họ Đức Âm lợi hại đến cỡ nào, đây chẳng qua là một loại trực giác, hoặc có thể nói là một loại linh cảm nguy hiểm không tên. Cũng chỉ có những cao thủ đứng đầu, thân kinh bách chiến mới có thể sở hữu được loại trực giác mẫn tuệ như vậy. Cao thủ sỡ dĩ được gọi là cao thủ không chỉ vì bọn họ giỏi về tấn công, mà còn là giỏi về bảo vệ tính mạng của mình.

Nhưng thành chủ đã có lệnh, không thể có trường hợp giằng co kiểu này mãi.

Thân là thống lĩnh sát thủ của ba mươi người, người cầm đầu rốt cục quyết định tấn công. Gã nắm chặt kiếm trong tay, cơ thể toàn thân buộc chặt. Ba mươi người ở đây đều là ý chí sắt đá, cho dù đối phương là một đứa trẻ sơ sinh tay không tấc sắt đi nữa bọn họ cũng sẽ không chút do dự giết chết.

Mộ Dung Đức Âm đột nhiên có động tác. Hắn tuyệt đối không thể cố ý được, cố ý ở ngay khoảng khắc đám sát thủ muốn động thủ liền nhún thân hình, phiêu dật tuyệt trần đứng lên trên đỉnh cột buồm cao mấy trượng. Khinh công phiêu lượng khiến bọn sát thủ không khỏi tán thưởng, quả nhiên là tuyệt đỉnh cao thủ! Đầu gỗ của đỉnh cột buồm chỉ to bằng nắm tay, Mộ Dung Đức Âm lại thoải mái mà đứng. Thân thuyền có chút bập bềnh vì sóng lớn nhưng hắn lại đứng vững ở một vị trí như thế, như thể dính luôn trên đó.

Dù cho hắn đứng ở nơi cao như vậy trong đám sát thủ vẫn có những kẻ chuyên dùng sát khí, với khoảng cách đó vẫn có thể phóng ra ám khí trí mạng.

Mộ Dung Đức Âm đứng sừng sững ở trên cột buồm cao cao, lại không khác gì tự mình thành mục tiêu của kẻ khác, thật sự khiến cho người ta không hiểu được hành động của hắn.

Khi hắn đưa kiếm ra trước ngực, đám sát thủ trong bóng tối hơi khẩn trương. Có điều Đức Âm đứng trên cao như vậy, đến tuột cùng thì muốn làm gì đây? Mỗi người trong tay đều thủ sẵn ám khí, chuẩn bị phóng đi. Đột nhiên, Đức Âm dơ tay lên, ném đi vỏ kiếm, kiếm quang như sương, thân kiếm toát vỏ phát ra một tiếng thanh thúy, ngân vang một lúc mới dứt. Tay phải hắn cầm kiếm, tay trái đặt tại mũi kiếm, cất cao giọng: “Muốn xem bản lĩnh của ta cần gì phải tạo ra thương vong. Tới đây, hãy cảm thụ nước sông mát rượi đi!”

Dứt lời, hắn lại nhảy cao lên, tay áo phần phật trong gió giống như tiên tử bay lên trời. Thế nhảy này cao đến mấy trượng, giữa không trung có thể quan sát mọi chuyện phía dưới. Nhìn thấy được những đợt sóng kéo dài bất tận, nhìn bao quát được toàn bộ con thuyền. Thân hình hắn giống như phi điểu.

Đức Âm khóe miệng hơi nhếch lên, người giãn ra, trường kiếm trong tay vung lên rồi chém xuống!! Kiếm thế như cầu vồng. Đám sát thủ tuy nhiên đều hiểu rõ, bạch sắc quang hồ kiếm quang kinh diễm như vậy, chỉ sợ kiếp này chưa từng thấy qua!!

Có điều, hắn rốt cuộc là đang nhắm vào cái gì!!! Bọn sát thủ đều ngưởng cổ nhìn Đức Âm đang ở không trung thật cao, khoảng cách như thế muốn nhắm ám khí cũng rất khó khăn, tại sao phải nhảy cao đến vậy!!!

Ngay sau động tác tay của Đức Âm, một đạo kiếm khí dày đặc như Thái Sơn áp đỉnh giáng xuống. Mọi người nhất thời cảm thấy hô hấp như ngừng lại, kiếm phong không khác gì bạo phong làm cho tóc áo của bọn họ bay lên! Thật sự khó có thể tin!!! Chỉ một chiêu kiếm có thể tạo ra uy lực như thế sao!!! Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm. Chỉ thấy Đức Âm lăng không chém xuống một kiếm rồi lại vững vàng hạ xuống cột buồm, dương tay phóng trường kiếm găm chặt vào bong thuyền, khoanh tay mà đứng nói: “Chú ý, muốn nhảy sông hay muốn sống thì cứ việc nhảy sông mà sống. Còn nếu không biết bơi thì kiếm lấy một miếng gỗ ôm đi!”

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy giữa tàu phát ra một tiếng nổ, lập tức chiến thuyền lớn kia bắt đầu kịch liệt lay động nứt ra, là bị một kiếm lúc nãy của hắn chặt đứt, chia làm hai nửa!!!!

Thuyền lớn hoa lệ không ngừng những tiếng gãy đứt rầm rầm, dần dần muốn lật úp. Mọi người đều bị chấn động mà hoảng sợ la ó. Vừa rồi đám Mộ Dung Long Sách ở trong sảnh thuyền, suy nghĩ Đức Âm đối địch kiểu gì. Long Sách thậm chí còn nghĩ ra một vài kế sách để viện trợ cho Đức Âm. Không ngờ một bá đạo kiếm khí đánh vào nóc nhà, trong khoảng khắc chấn động khắp nơi. Mọi người không kịp đề phòng, trơ mắt nhìn đạo kiếm khí kia tàn phá bừa bãi. Nháy mắt cái bàn trước mắt họ gãy làm đôi, Ân Cốt và hoàng đế đều bị đánh bay. Kiếm khí kia cũng cực kì ảo diệu, lực đạo phân ra hai bên trái phải, kết quả Long Sách vẫn ngồi thật vững vàng ngồi trên ghế, lông tóc không chút tổn hại, không thể không nói là do Đức Âm cố tình. Mà Long Sách ngơ ngác ngồi một chỗ, còn chưa kịp hoàn hồn khỏi sự thay đổi đột ngột thì thân tàu ở trước mặt hắn gãy! Dưới chân của hắn chính là một nửa thân tàu bị gãy ngang, hắn sợ tới mức ngã xuống đất. Ngay lúc đó, thuyền lớn bắt đầu rung lắc dữ dội, đồ vật rơi vỡ, sắp lật úp!!!

Ngay trong lúc hỗn loạn, một nửa thân tàu vì Đức Âm đứng ở cột buồm lấy lực đạo mạnh mẽ áp chế ổn định lại, không đến mức lập úp. Có điều vị trí của Ân Cốt và hoàng đế lại là ở chỗ nguy hiểm nhất của nửa thân còn lại. Thân tàu đó mất đi cân bằng không ngừng lay động, nhất thời sẽ lật!!

Lúc này, một đạo thân ảnh bất phàm đột nhiên phiêu dật xuất hiện từ thân tàu gãy kia, đứng vững vàng ở đỉnh lầu các. Dáng người nọ thon dài cao ngất, phong tư tuấn dật, một thân kim văn hắc bào xa hoa, khuôn mặt hắn uy nghiêm tuyệt tình, khí độ ung dung, tuyệt không phải là người bình thường, nhất định là Tuyệt Ảnh thành chủ nổi danh thần bí!

Tuyệt Ảnh thành chủ cùng Đức Âm xa xa đối mặt. Sắc mặt y âm trầm nhìn Đức Âm nói: "Ngươi có biết chiến thuyền của ta bỏ ra bao nhiêu nhân lực vật lực hay không?"

"Băng Tiễu Thành có thể chi ra." Đức Âm thong dong nói.

"Ha ha, giỏi! Thật sự giỏi!" Tuyệt Ảnh thành chủ thét dài một tiếng vang vọng cửu thiên đủ để những người không có nội lực bị chấn trọng thương. Y thúc d*c thâm hậu nội lực trụ lại thân thuyền làm nó ổn định lại. Một con thuyền to lớn bị cắt làm đôi, lại ở dưới chân hai gã tuyệt thế cao nhân ổn định không lật úp. Tình huống này thật sự tạo thành một kỳ quan hy hữu!

"Mộ Dung Đức Âm! Ngươi làm cho ta phải kính trọng vài phần đấy!" Âm thanh thuần hậu của thành chủ vang vọng mặt sông. Hai đại cao nhân liền lấy phương pháp này mà bắt đầu buổi nói chuyện của những kẻ ứ phải người.

"Vinh hạnh của ta." Mộ Dung Đức Âm cười nhẹ. Trong đêm mưa gió, nếu sông nước thật sự có thần linh thì nụ cười này đủ để câu động Hà Bá, làm nhật nguyệt vô quang.

Tuyệt Ảnh thành chủ nhìn hắn chăm chú, một lát sau rốt cục nói: "Ta chỉ hỏi ngươi. Ngươi chọn hợp tác với Tuyệt Ảnh thành, hay làm địch với cả thiên hạ?"

"Ha, lại là đe dọa sao?" Mộ Dung Đức Âm nói. Ánh mắt của hắn quét qua người Tuyệt Ảnh thành chủ một vòng, nói: "Dám đe dọa ta, ngươi có mấy phần nắm chắc được mạng sống?"

"Quá cuồng vọng rồi đó!" Tuyệt Ảnh thành chủ nắm tay siết chặt. Hắn từ trước đến nay thâm trầm thế nhưng lại dễ dàng bị thanh niên này chọc cho nổi giận!

24. Chương 24: Kiểu Tóc Của Thành Chủ

Một phiên ngoại nho nhỏ cho phần mở đầu:

Sở thích nhảm nhí của Đức Âm và Long Sách.

Tân niên sắp đến, Mộ Dung Long Sách hỏi Đức Âm: "A Âm, sắp Tết rồi, ngươi muốn cái gì?"

"Có thể đem bồn cầu và bồn tắm của ta đổi thành bạch ngọc hết được không?" Đức Âm âm âm cười… Hắn rất ít khi cười như vậy!! [Ps: đẳng cấp khiết phích đã maximum]

"Đừng có nằm mơ!!! Như vậy phải tốn bao nhiêu tiền!!! Ngươi là cái đồ bại gia tử!!!" Long Sách khóe miệng run rẩy. Vì thế tân niên năm đó, Long Sách tặng cho Đức Âm một chiếc xe lăn bạch ngọc tinh mỹ.

Tân niên sắp đến, Đức Âm hỏi Long Sách: "Huynh trưởng, sắp Tết rồi, ngươi muốn cái gì?"

"A a a a a a! A Âm trưởng thành!! Đã biết thương huynh trường!!" Long Sách lệ nóng doanh tròng.

"Ngươi muốn cái gì?" Đức Âm rầm rì hỏi. "…" Long Sách đưa mắt đánh giá Đức Âm, đảo mắt, "Đức Âm, ta muốn ăn đậu hũ ngươi…"

Vì thế bữa tân niên đó, Đức Âm tự mình làm một nồi đậu hũ cho Long Sách ăn.

Long Sách buồn bực cầm thìa khoáy khoáy những thứ trong nồi: "Đừng có giỡn, đây không phải là đậu tương sao?"

"… Ngươi ăn thì cứ ăn đi, hỏi nhiều như vậy làm gì." Đức Âm rầm rì nói.

[ps: đồ mù nấu ăn!]

Phiên ngoại nho nhỏ kết thúc.

E/N: mình nghĩ đậu hũ của bạn Long Sách theo chiều hướng s*xual harrasment hơn, có điều bạn Đức Âm thì… ở một số trường hợp (cố tình hoặc vô ý), não bản rất phẳng:)).

[Đây là chính văn]

Trên mặt sông, thân tàu phân làm hai, giống như hai con lật đật. Trên đỉnh mỗi bên có hai người, Tuyệt Ảnh thành chủ và Mộ Dung Đức Âm đang đối mặt với nhau. Rốt cục thành chủ áp chế lửa giận, mở miệng nói: "Mộ Dung Đức Âm, ta nghĩ chúng ta nên tìm một địa phương không quá ẩm ướt để nói chuyện đi."

"Ta cũng đang có ý đó." Mộ Dung Đức Âm nói. Khí chất khuynh tuyệt của hắn cùng những cơn gió l*ng lộng trên sông tạo thành một hình ảnh tuyệt lệ. Tuyệt Ảnh thành chủ thuận miệng nói: "Xem ra, U Tuyền của thành ta quả thật không thể sánh được với ngươi một phần vạn, khó trách Mộ Dung Long Sách không xem trọng hắn."

"Giá trị của ta không phải dùng bề ngoài để đánh giá." Mộ Dung Đức Âm chán ghét nhất loại nam nhân sắc lang cùng loài với Mộ Dung Long Sách. Vì thế hắn bổ sung một câu: "Ta và các ngươi bất đồng."

"Hử? Bất đồng chỗ nào?" Tuyệt Ảnh thành chủ quan sát Mộ Dung Đức Âm như đang hưởng thụ mỹ sắc.

Mộ Dung Đức Âm nhàn nhạt cười: "Ta không thích nam nhân."

"Ta cũng không thích nam nhân, nhưng ta rất thích mỹ nhân." Tuyệt Ảnh thành chủ đưa tay chỉ vào hắn, "Nếu có thể có được ngươi trong lòng, ta có thể ôm cả non sông. Mộ Dung Đức Âm, ngươi là mỹ nhân, cũng là cường giả, chiếm hữu được ngươi, khiến ngươi khuất phục, khóc lóc cầu xin tha thứ, trở thành đồ vật của ta, hẳn là kho*i c*m lớn nhất trên đời. A, ta thật chờ mong loại kho*i c*m này!" Y nói những lời này còn cuồng vọng hơn cả hoàng đế, ngôn ngữ ngả ngớn không chút kiêng dè.

"Ha." Mộ Dung Đức Âm nhìn thành chủ, lạnh lùng cười, "Ngươi đang khinh bạc một người nam nhân?"

"Được bản tôn khinh bạc là vinh hạnh của ngươi." Thành chủ cười, nhún chân một chút, tái phát thần công khống chế một nửa thuyền lớn chuyển hướng, thuận gió mà hướng vào bờ.

Mộ Dung Đức Âm vẫn đứng ở chỗ cũ chắp tay sau lưng, đợi bán thuyền kia đi xa mới lạnh lùng nói: "Hy vọng ngươi đủ tài cán để mang đến lợi ích cho Mộ Dung gia. Chứ giết ngươi, cơ hội thật sự nhiều lắm."

Vấn đề là, Tuyệt Ảnh thành chủ còn không biết, mái tóc dài phiêu dật ban đầu của y đã sớm bị kiếm khí quỷ thần khó lường của Đức Âm tước rớt một mảng ở trên. Xin mọi người cứ liên tưởng đến kiểu đầu võ sĩ đạo của Nhật Bản để biết thêm chi tiết.

"Người đó chính là Tuyệt Ảnh thành chủ..." Long Sách đã đi lên phía trên. Hắn ôm lấy cột buồn nhìn Tuyệt Ảnh thành chủ thân ảnh bất phàm cùng với kiểu tóc không mấy hay ho đi xa, lại nhìn thấy Đức Âm âm hiểm cười, bỗng cảm thấy vô cùng bi kịch.

"Đức Âm tên yêu tinh chuyên gây chuyện này!!!

Thành chủ đang đưa lưng về phía bọn họ, đột nhiên nói: "Mộ Dung Đức Âm, nhân phẩm và tướng mạo của ngươi thật sự là rất tương phản. Không ngờ ngươi lại thích đánh lén sau lưng người khác đấy? Ta không nghĩ được ngươi lại hèn mọn đến như vậy!"

"Tóc ta rối nên đưa tay vuốt lại thôi." Mộ Dung Đức Âm đặt tay ở bên tai vuốt vuốt tóc. Những người khác sắc mặt trắng nhợt. Trời à!! Ngươi có thể không đề cập đến chữ tóc có được không!!!!!!!!!!!!!!!!!!

"Hừ." Thành chủ hừ lạnh một tiếng. Cũng may, y không có chú ý đến cái từ đáng sợ đó.

Đây là cái tình huống gì vậy?

Đáp: Kiểu tóc của hoàng đế by Andersen.

E/N: cái chuyện của Andersen là Bộ quần áo mới của hoàng đế, tôi nghĩ Ly Miêu tự chỉnh lại cho hợp với tình tiết để gây hài

25. Chương 25: Tất Cả Mọi Người Đều Tham Dự Trò Bịp Này

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Không khí cứng ngắc cứ tiếp tục kéo dài như vậy. Sát ý của Mộ Dung Đức Âm càng lúc càng đậm đến nỗi ngay cả Ân Cốt và hoàng đế đều có thể nhận thấy được. Tuy rằng sắc mặt mọi người tái nhợt, cật lực dùng ánh mắt ngăn cản hắn nhưng mà Đức Âm vẫn cứ nhìn chằm chằm vào thành chủ, ánh mắt ẩn hiện huyết tinh.

Thành chủ vẫn chắp tay sau lưng, ở trên bờ đợi xe ngựa xa xoa của mình sắp đến, mặc dù quay mặt đối phía với Mộ Dung Đức Âm nhưng sau lưng lại như có mắt. [Đáng tiếc đôi mắt này không nhìn thấy tóc của mình]

"Mộ Dung Đức Âm, mỹ nhân càng oán hận thù nhiều thì càng khiến ta vui vẻ. Ta thật chờ mong ngươi sẽ như thế nào khi bị ta hàng phục. Việc vui sướng nhất đời này chính là thuần hóa một hãn mã tuyệt thế, khiến cho nó thành thành thật thật để cho chủ nhân cưỡi lên rong ruổi, ha ha ha ha…" Thành chủ dùng thanh âm thấp mị ha ha cười nói.

Thanh âm kia có thể khiến vô số nữ nhân động tâm. "Vô liêm sỉ! Đồ vô liêm sỉ vương bát đản tự đại cuồng ngươi không muốn sống nữa dám đùa giỡn Đức Âm của nhà ta thì chết đi là vừa! Đồ cặn bã phế vật hói đầu! Giết hắn! Giết hắn! Giết hắn! Giết hắn! Giết hắn! Giết hắn!" Mộ Dung Long Sách dưới đáy lòng mắng.

Thế nhưng, lý trí lập tức nói cho hắn biết, ngàn vạn lần không thể để cho Đức Âm động thủ!!!!!!!!!!!!

"Không nên ép ta thật sự cắt rụng đầu của ngươi." Khóe miệng Mộ Dung Đức Âm hơi cong lên.

"Ha? Ta không ngại hiện tại đem ngươi thu phục!" Thành chủ rốt cục xoay người, sát khí lập tức tăng vọt. Xem ra lời nói và thái độ lớn mật của Đức Âm đã thật sự chọc giận y. [Đó là hắn còn không biết Đức Âm đã làm một việc còn đáng sợ hơn… Cái kiểu tóc ấy… kiểu tóc ấy…] Chỉ thấy thành chủ đột nhiên ra tay nhanh như thiểm điện, liền bắt được cổ của Đức Âm. Những tôi tớ đi theo thành chủ nhiều năm qua chưa từng nhìn thấy thành chủ tự mình ra tay! Không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi… [Nhưng mà cái kiểu tóc kia là cái kiểu tóc đó!! A a a a!]

Chỉ bằng một trảo bình thường kia, liền đủ để chứng tỏ công lực của Tuyệt Ảnh thành chủ siêu tuyệt đáng sợ đến cỡ nào. Sắc mặt của Ân Cốt và hoàng đế đều đại biến… [Có điều cái kiểu tóc kia vẫn là cái kiểu tóc đó!! A a a a!]

Không biết làm sao để diễn tả hết sự rối rắm của mọi người…

Vì vậy nên sự vô cùng kinh hãi của mọi người vì kiểu tóc kia mà có thêm một tầng dị cảm.

Một chiêu này Đức Âm là cố tình để hắn chiếm lợi thế, đương nhiên cổ bị nắm. Thủ thế của thành chủ bỗng dưng biến đổi, nâng cằm của Mộ Dung Đức Âm lên, cười tà. Một tay khác vòng qua sau lưng Mộ Dung Đức Âm mà ôm lấy hắn, thấp giọng nói: "Con báo nhỏ xinh đẹp của ta, không bằng ta trước tiên nhổ hết vuốt của ngươi!"

Nội lực của một người, cỡ nào mới là cực hạn?

Ngay lúc thành chủ muốn thuận thế cường hôn Mộ Dung Đức Âm thì Đức Âm lại đang tập trung vào hành tung của bọn sát thủ cách đó hơn mười trượng nhờ thính lực của mình. Đám sát thủ cầm cung lắp tiễn, mũi tên liền rời dây cung phát ra tiếng sưu xe gió. Mũi tên đốt lửa lao đi vun v*t, với khoảng cách như vậy có thể thâm nhập vào cốt tủy. Nhưng trước tình thế bất ngờ đó, thành chủ phong độ vẫn như trước ngạo thị mọi thứ, mũi tên như mưa trút xuống cũng không tránh, lựa chọn dành lấy nụ hôn của mỹ nhân. Chưa từng có kẻ có thể ngăn cản được ý muốn của Tuyệt Ảnh thành chủ!!!

Y, Tuyệt Ảnh thành chủ Nam Cung Thiên Thành, vĩnh viễn là

Thiên

hạ

đệ

nhất

nhân!!! [Nhưng mà cái kiểu tóc kia vẫn là kiểu tóc đó!! A a a a!]

Trên đại đê bị hỏa tiễn thắp sáng một vùng, Đức Âm lắng tai nghe tám phương, vẫn để thành chủ ôm nhưng tay áo huy động, nội kình phát ra tứ phía, đánh chính xác vào sáu hỏa tiễn đang nhắm vào mình. Những hỏa tiễn này bị thay đổi quỹ đạo lệch ra, va vào mũi tên bên cạnh, ảnh hưởng như thế tiếp nối, chỉ trong nháy mắt liền khiến cho quỹ tích của tất cả hỏa tiễn thay đổi, hướng tới Tuyệt Ảnh thành chủ!!!

"Mộ Dung Đức Âm! Ngươi thật độc!" Thành chủ đột nhiên trong chớp mắt trở thành lá chắn cho Đức Âm, đành phải buông hắn ra nhảy lùi lại. Không ngờ một mũi tên vẫn còn chịu lực vừa rồi của Đức Âm xoẹt qua bả vai hắn hướng về phía y. Tuyệt Ảnh thành chủ không ngờ còn hỏa tiễn, song chưởng liền phát ra kình khí muốn cách không đánh không đánh bay mũi tên.

Thời khắc mấu chốt, Đức Âm đang ngăn trở hỏa tiễn cười lạnh một chút, tay phải giơ lên, thuận thế tống xuất thêm một mũi hỏa tiễn đánh lại. Mũi tên kia ở ngay lúc thành chủ đang không rảnh tay liền bay lướt qua sau đầu của y. Vì thế, tính toán chi li của Đức Âm rốt cuộc cũng đã thu được kết quả. Tóc thành chủ cháy.

Khóe miệng Mộ Dung Long Sách hơi run rẩy một chút. Đức Âm, coi bộ ngươi cũng thông suốt rồi đấy. Hắn ngửa mặt nhìn trời, bầu trời đêm vô tận giống như vận mệnh tiền đồ trắc trở của hắn. Lúc hắn còn ở trên bán nửa thuyền lớn kia, hắn liền liên lạc với Ám Xuân, thủ hạ hắn vất vả cài vào bên trong Tuyệt Ảnh thành, cùng với đội ám sát mình phòng ngừa sẵn bố trí ở phụ cận sắp xếp, cố ý dùng hỏa công, cũng thay đổi phong cách võ công và cách hành sự. Hy vọng Tuyệt Ảnh thành chủ sẽ bị lừa, nghĩ rằng đây là do thế lực đối chọi một mất một còn với y, Loạn Vân Lâu bày ra.

Mộ Dung Long Sách nhắm mắt lại, cười khổ buông song chưởng, chuẩn bị nghênh đón một mũi tên để làm khổ nhục kế, hy vọng thành chủ vào tròng mà không trách tội Đức Âm được. Không ngờ một đạo chưởng phong đánh bay loạn tiễn sắp găm vào cơ thể hắn, Đức Âm đã nhanh đến bên, che trước người hắn nói: "Nếu bảo là gánh vác gì đó, thì cũng nên để ngu đệ ta làm, phải không?"

"Đức Âm!! Không cần!!" Mộ Dung Long Sách kéo lấy ống tay áo của hắn, lại chỉ kịp nhìn thấy nụ cười như thiên hà kia.

"Không ————!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Tiếc rằng âm thanh ầm ỹ của đợt tấn công kia rất nhanh áp đi tiếng thét tê tâm phế liệt của Mộ Dung Long Sách.

Sáng sớm sắp đến.

Mộ Dung Đức Âm nằm thẳng trên y bào của Long Sách trải dưới mặt đất, y phục bị khai giải lộ ra thân thể như ngọc không chút tì vết. Ân Cốt đang ngồi bên cạnh hắn, vì Đức Âm cấp cứu.

Ân Cốt vỗ vài cái trên bụng cơ của Mộ Dung Đức Âm, lấy tay vẽ vòng tròn rồi nói với hoàng đế và Mộ Dung Long Sách đang ngồi bên cạnh quan sát: "Làm miệng vết thương giả ở chỗ này!"

"Tùy ngươi." Mộ Dung Long Sách nhìn tên đệ đệ dùng nội công đánh văng hết toàn bộ loạn tiễn, nghĩ thầm hắn thật sự là người sao? Có phải phụ thể của quái vật nào đó không vậy?

"Uy uy, ngươi nhanh lên! Thành chủ sẽ sớm tỉnh đấy!" Mộ Dung Long Sách vẫn có chút lo lắng. Tuy rằng lúc thành chủ gục xuống, Đức Âm đã đạp một cú cho y té xỉu luôn. Những người hầu tại hiện trường đại đa số đều lựa chọn bảo trì im lặng. Sau khi sát thủ rời đi, Long Sách vừa uy hiếp bọn họ vừa phát biểu bài diễn thuyết siêu cấp mê hoặc lòng người. Nếu không muốn sống thì cứ việc bẩm báo với thành chủ, hừ, dù sao kiểu tóc ngu ngốc của thành chủ bọn họ đều đã thấy hết.

"Hai huynh đệ các ngươi, sớm muộn gì cũng hại chết mọi người." Ân Cốt một bên lấy ra một số dụng cụ nhỏ nhỏ tùy thân mang theo, một bên bất mãn than thở. Đến bây giờ những người bị Đức Âm liên lụy càng ngày càng nhiều, mọi người hiện tại dính thành một đống như châu trấu bu trên một sợi dây.

Nhờ vào tay nghề cao siêu của Ân Cốt, trên bụng Đức Âm rất nhanh hiện ra một miệng vết thương giả vô cùng giống thật, nhìn qua còn rất nghiêm trọng nữa. Khóe miệng Ân Cốt nhếch lên, không biết y làm thế nào mà ra được như vậy.

"Cốt Nhi là dịch dung cao thủ, loại chuyện này nhỏ như con thỏ." Hoàng đế nhịn không được khoe một chút.

"Ta muốn nói mấy câu, coi như là thù lao của ta đi." Kết thúc công việc, Ân Cốt yêu cầu.

"Ngươi nói đi." Đức Âm xen mồm.

Vì thế Ân Cốt liếc mắt nhìn hắn: "Mộ Dung Đức Âm, ngươi là đồ hồ mị tử!"

"Gì, ngươi muốn nói cái gì." Mộ Dung Long Sách lạnh lùng nhìn hắn.

"Ta nói xong rồi." Ân Cốt hít một hơi thật sâu.

"Xì, ngươi đã nói gì đâu. Làm ra vẻ bí hiểm chi chứ."

"Ngươi là đồ hồ mị tử! Hồ mị tử! Hồ mị tử! Ta bảo ta nói xong rồi là xong rồi! Đồ hồ mị tử!!"

Ps: Ân Cốt tự nhận câu mắng chửi vô cùng tàn nhẫn với người khác chính là,

Hồ mị tử.

E/N: Hồ mị = dụ dỗ, tử = thằng/ tên/ đồ/... Ờ thì, bạn cũng chẳng hiểu cái cụm đó thì có liên quan gì đến mắng chửi nửa nhún vai.

26. Chương 26: Vào Thành Tuyệt Ảnh

Trời đã sáng, ngoại viện của Tuyệt Ảnh Thành bắt đầu lục đục. Vài tên Đường chủ của Tuyệt Ảnh Thành đã tìm tới, nghe nói quân sư Nhị thành chủ cũng hỏa tốc đến đây. Tất cả mọi người đều quan tâm đến thương thế của Tuyệt Ảnh thành chủ, bởi vì y vẫn chưa tỉnh dậy. Cũng rất là kỳ quái, thành chủ lợi hại như vậy lại bị người khác phục kích thành công, hơn nữa còn hôn mê bất tỉnh đến bây giờ. Đúng là lật thuyền trong mương.

Thần y của Tuyệt Ảnh Thành chuẩn đoán bệnh xong, liền bí mật đem cạo sạch tóc của thành chủ vì tất cả đều bị đốt trọi, cũng nhanh chóng bôi vào thuốc kích thích mọc tóc trân quý [giá trị tương đương ba mươi lượng hoàng kim]. Đồng thời, ngoại thương của thành chủ cũng được chuẩn đoán, là do y đụng phải đầu nên có thể hôn mê trong một thời gian ngắn, những mặt khác không có gì trở ngại.

Thế nhưng, trừ bỏ vài người tỏ ra nghi vấn với bốn người đám Mộ Dung Long Sách ra thì không ai trực tiếp đến thẩm vấn bọn họ. Bốn người bị canh giữ nghiêm ngặt từ lúc ở trong xe ngựa. Mộ Dung Đức Âm đội cái khăn che mặt, ban đầu giả chết nhưng căn bản không ai đụng chạm gì đến, chỉ an bài cả bọn ở trong xe ngựa, đi theo đoàn xe của Tuyệt Ảnh Thành mà đến phân bộ của của họ.

Trong thùng xe ngựa oi bức, Mộ Dung Đức Âm vận khởi hàn băng thần công, ngưng thủy thành băng khiến nhiệt độ nóng bức trong xe nhất thời giảm không ít, trở thành người điều hòa của cả đám. Còn Đức Âm sau khi hạ nhiệt độ, lấy khăn che mặt rồi ngủ vù vù, rất là ngon lành.

Long Sách thì ngồi dựa vào vách xe tính toán. Hiện tại hắn phải đối mặt chính là Ma giáo giáo chủ âm hiểm nhất, hoàng đế quyền thế nhất, Tuyệt Ảnh thành chủ thần bí nhất. Ân Cốt và hoàng đế hiện tại còn có thể nói chuyện đàng hoàng chút, nhưng một khi hai người thật sự trở mặt đều là những kẻ khó chơi. Chính mình lại toàn dính đến những nhân vật hiểm ác như thế này, thật sự cần phải cẩn thận gấp đôi. "Mộ Dung Đức Âm, nếu bị Tuyệt Ảnh thành chủ phát hiện sự thật thì chuyện này thật sự không ổn. Mộ Dung huynh đệ các ngươi nếu muốn an toàn, tốt nhất hồi cung với ta." Hoàng đế mở lời. Đương nhiên, chỉ dùng nội công truyền âm mật nói chuyện với nhau.

"Vấn đề là chúng ta có thể đi giờ được sao? Cứ như vậy mà đi? Hiện tại tinh anh của Tuyệt Ảnh Thành đã đến hết, chúng ta có chạy đằng trời. Tốt nhất cứ nghĩ biện pháp chống chế với Tuyệt Ảnh thành chủ." Mộ Dung Long Sách nói, "Hiện tại thành chủ gặp chuyện không may, Tuyệt Ảnh nhị thành chủ sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu, nhất định sẽ có khẩu cung."

"Nhị thành chủ của Tuyệt Ảnh Thành là ai?" Mộ Dung Đức Âm đột nhiên hỏi.

Ân Cốt giải thích: "Trước mắt theo ta được biết, nhị thành chủ của Tuyệt Ảnh Thành chính là đệ đệ Nam Cung Thiên Sơn. Người này thái độ khôn khéo, tâm tư cẩn thận, là quân sư của Nam Cung Thiên Thành. Mặt khác, U Tuyền công tử trong Tuyệt Ảnh Thành địa vị cũng khá cao, hơn cả chúng Đường chủ và trực tiếp nhận lệnh từ thành chủ, là ám bộ mà thành chủ sủng ái nhất, thật sự cũng là một kẻ khó chơi." Dứt lời liếc nhìn Mộ Dung Long Sách một cái, tiếp tục nói: "Hơn nữa đối với những kẻ háo sắc mà nói, hắn chắc chắn là một lợi khí trí mạng!" "Vậy ta cũng là nhị thành chủ của Băng Tiễu Thành." Mộ Dung Đức Âm ngồi dậy, ánh mắt hữu thần sáng ngời.

Uy, không cần tự dưng nhiệt huyết như vậy, mà lại nói, người như ngươi có thể có sự nghiệp được sao? Thật đáng thương cho nam nhân không có sự nghiệp. Mọi người cùng dùng ánh mắt như vậy nhìn Đức Âm.

"Đêm đã khuya, ngủ." Đức Âm mất hứng, sắc mặt không chút thay đổi nằm xuống lại.

Nghe nói, não bộ của Tuyệt Ảnh thành chủ bị chấn động, vẫn hôn mê bất tỉnh. Người chứng kiến đều nói thành chủ là vì tránh né đánh lén, kết quả đụng trúng tảng đá. Tuyệt Ảnh thành thần y đương nhiên cũng biết hậu quả đáng sợ khi tóc của thành chủ đều bị cạo hết, vì thế đã hạ rất nhiều thuốc an thần để y ngủ yên.

Sau đó, bọn họ mang đoàn xe của Tuyệt Ảnh thành đến, hành động vô cùng nhanh nhẹn hiệu quả, đã đem thành chủ an trí vào trong một xa mã xa hoa như hoa đình di động. Đám người Mộ Dung Đức Âm cũng được an trí một chiếc xe rộng hơn. Toàn bộ thủ hạ toàn lực đề phòng, lấy tốc độ nhanh nhất di chuyển ngày đêm, theo đường bộ đến tổng đà Tuyệt Ảnh Thành.

Mộ Dung Đức Âm bởi vì là 'người bệnh' nên có đãi ngộ đắc thù. Hắn nằm trên thảm lông dê, có gối mềm dựa vào, bụng bao vải trắng, ngực phanh rõ, tóc tai rối bời, tà áo xẻ lộ ra đùi, cảnh xuân vô hạn làm cho đại phu tiến vào chuẩn bệnh suýt nữa phun máu, hơn nữa còn có Ân Cốt bên cạnh che lấp, cuối cùng là lừa dối chót lọt.

Mộ Dung Long Sách lại nhân cơ hội sàm sỡ, tựa sát vào người Đức Âm để tiện ăn đậu hủ khiến hoàng đế vô cùng ghen tị. Tuy nhiên khi bắt đầu đi, cửa sổ xe ngựa của bọn họ đều bị che lại không thể nhìn thấy đường bên ngoài. Xem ra người của Tuyệt Ảnh Thành không muốn để bọn họ xác định được vị trí thật sự của nó.

Trải qua mấy ngày lộ trình như thế, rốt cuộc cũng đến ngoại thành của Tuyệt Ảnh Thành.

Tuyệt Ảnh Thành cũng to lớn như Băng Tiễu Thành, tuy nhiên lại ở trong một sơn cốc cô lập với bên ngoài. Bên trong sơn cốc lại xây dựng đủ kiểu kiến trúc quy mô khổng lồ, xem ra phải mất trăm năm mới hình thành được như vậy. Tứ phía lại là núi non trùng điệp, già thiên tế nhật, ánh mặt trời rất ít, toàn bộ thành trì hơn nửa ngày đều đốt đèn, từ xa nhìn lại phồn quang điểm điểm trông rất mộng ảo.

Sau khi xe ngựa đã vào thành, đám người Long Sách được đưa vào Tuyệt Ảnh cung. Gọi là đưa nhưng kì thực là bị áp giải. Cả bốn người bị người áp giải tới một viện sâu bên trong, ngay cả lúc tiến vào cũng là ngồi trong kiệu kín không có chút kẽ hở, đảo qua đảo lại bảy tám lượt như đang vượt qua một trận pháp nào đó.

Hành động này đã sớm chọc giận hoàng đế. Từ lúc hắn tiếp xúc với Tuyệt Ảnh Thành đến nay, liền có thể thấy được sự ngạo mạn của bọn họ, hiện tại còn dám nhốt hoàng đế không chút kiêng nể, là đã kiêu ngạo càn quấy đến mức nào.

Đức Âm ở trên cáng được trực tiếp đưa vào giường trong phòng ngủ, điểm này thật ra lại khiến hắn khá vừa lòng.

Ba tên hồ ly Mộ Dung Long Sách, Ân Cốt và hoàng đế đến nơi lập tức tụ thành một đống, bắt đầu bàn kế hoạch thoát thân. Trong khi Mộ Dung Đức Âm chiếm trọn chiếc giường lớn lười nhác ngủ. Bọn họ đều đang chờ đợi nhị thành chủ của Tuyệt Ảnh Thành đến điều tra. Lúc này bốn người đã đi vào hang hổ, kế tiếp xem ra phải nghênh đón lắm thứ ác liệt.

27. Chương 27: Bị Nhốt Đến Nhàm Chán Như Vậy Thì Cùng Nhau Bơi Lội Đi

Đêm mưa, nhàn sầu.

Tiếng mưa rơi không dứt, mang theo nhịp điệu. Trong màn mưa ánh sáng lập lòe, không thể nhìn rõ mọi vật. Ân Cốt đứng ở hành lang, tựa vào lan can nhìn về nơi xa, trong tay cầm theo một bình Túy Ngọc Thu, dù tự rót tự uống cũng thật phần thích ý.

Có điều, sự thật mà nói, trong khoảng sân này chính là cái l*ng của bọn họ.

Mộ Dung Đức Âm khoác một chiếc áo choàng trắng thuần khiết, tóc dài như tơ được đơn giản buộc lại một chút, chân trần ở trong phòng lót sàn gỗ đi ra, cũng ở hành lang ngắm nhìn cảnh mưa.

"Ngươi bị thương thì ngoan ngoãn nằm dưỡng thương ở trong đó đi, chạy lung tung làm gì." Ân Cốt cầm chén rượu sứ trắng như tuyết, tà nghễ nhìn Đức Âm nói. "Nằm hoài không thoải mái." Mộ Dung Đức Âm giả vờ giả vịt ôm vết thương trên bụng chậm rãi đi, trông như thật sự bị thương nặng.

"Xì." Ân Cốt nhấp một ngụm rượu, nhãn châu xoay động nói: "Đức Âm, có muốn uống chút rượu không?"

"Tại hạ không biết uống rượu. Đa tạ ý tốt của giáo chủ." Mộ Dung Đức Âm khách khí từ chối.

Ân Cốt cười khảy nói: "Đường đường là nhị thành chủ của Băng Tiễu Thành lại kém cỏi như vậy? Một người nam nhân lại không biết uống rượu, có phải là từ chối lấy lệ không đấy? Thật là đáng tiếc, vò rượu trăm nay Túy Ngọc Thu này ngay cả hoàng đế muốn uống ta còn chưa cho hắn nữa là!" Hừ, ai biết ngươi bỏ vào trong rượu tà môn độc dược gì. Mộ Dung Đức Âm cũng tà nghễ nhìn hắn, hai người lập tức vào thế dằng co.

Rốt cuộc Ân Cốt đánh vỡ cục diện bế tắc: " Mộ Dung Đức Âm, ngươi không phải nghi ngờ ta bỏ dược vào trong rượu đó chứ?"

Mộ Dung Đức Âm đi đến lan can đối diện hắn ngồi xuống, tiếp lấy chén rượu Ân Cốt ném qua không đổ nửa giọt. Giờ phút này bên ngoài lan can hoa rơi lất phất, mặt hồ bị mưa lay động nhẹ nhàng, Mộ Dung Đức Âm cầm lấy chén rượu nói: "Tình cảnh này có vẻ quen mắt."

"Im miệng!! Hồ mị tử, ngươi còn mặt mũi nhắc tới sao?" Ân Cốt nhớ tới nỗi sỉ nhục ngày đó, đột nhiên trở giọng.

"Giáo chủ, kia chẳng qua lợi dụng lẫn nhau mà thôi, cần gì phải để trong lòng? Lại nói, ngươi chẳng lẽ chưa từng làm tổn thương tình cảm người khác bao giờ?" Mộ Dung Đức Âm dứt lời nâng chén rượu lên, một hơi uống sạch.

Phong cảnh tao nhã như vậy lập tức bị tiếng ho của Mộ Dung Đức Âm phá vỡ. Đức Âm dựa vào lan can khụ khụ nửa ngày, rốt cuộc khàn khàn nói: "Ân Cốt, về sau ta mà còn ăn đồ gì đó của ngươi, ta chính là heo!"

"Ngươi là heo, con heo tham ăn." Khóe miệng Ân Cốt quỉ dị cong lên. Y rốt cuộc bắt đầu có bí quyết để thao túng Mộ Dung Đức Âm, điều này làm y cảm thấy phấn chấn hẳn lên.

Nói về cái Túy Ngọc Thu kia là rượu vô cùng mạnh, mà Ân Cốt lại nổi danh ngàn chén không ngã. Loại rượu trân quý này y lâu nay vẫn tư tàng bên người, vốn uống cũng không nhiều, nhưng chỉ cần chơi xỏ được Mộ Dung Đức Âm thì cũng đáng giá!

Mộ Dung Đức Âm thành công bị Ân Cốt chuốc say.

Túy Ngọc Thu là loại rượu mạnh đến độ chỉ cần một ly có thể khiến người ta say khướt. Huống chi Đức Âm không biết uống rượu lại uống hơn phân nửa bình, kết quả là thành ra cái cảnh nửa đêm say xỉn như vầy.

Hoàng đế và Long Sách nghe nói Đức Âm say rượu, lập tức núp vào, nhìn từ cửa sổ ra bên ngoài xem Đức Âm ở trong hành lang như thế nào. Bởi vì võ công của Đức Âm rất cao, uống rượu mà điên lên thì không biết tạo ra hậu quả đáng sợ cỡ nào. Nhưng kẻ gây chuyên là Ân Cốt lại bình thản ngồi ở trên lan can, không nhìn thấy hoàng đế lo lắng liên tục nháy mắt ra hiệu cho hắn.

Nhưng Đức Âm chẳng qua chỉ nằm ngửa người hình chữ đại ở trên sàn của hành lang, miệng lẩm bẩm: "Ta đang bơi."

"Ha ha ha, Mộ Dung Đức Âm, nhìn ngươi khỏe mạnh như vậy mà chỉ uống có mấy chén thành bộ dạng thật khó coi! Ngươi nên biết hiện tại ngươi đang làm trò hề đấy!" Ân Cốt cầm bầu rượu để bên cạnh mình, vươn chân đạp lên trên ngực của Mộ Dung Đức Âm.

"Tránh ra, đừng cản trở ta bơi." Đức Âm đẩy chân của Ân Cốt ra, thật sự nằm trên đất bơi ngửa.

"Ngu ngốc, ở đây sao có thể bơi lội như vậy! Mộ Dung Đức Âm! Ngươi là tên ngu ngốc nhất thế gian!" Ân Cốt ngồi xổm xí một tiếng, sau đó nằm lên mặt đất nói: "Bơi là phải bơi như thế này!" Vì thế bắt đầu bơi tự do.

Hoàng đế lẫn Long Sách kinh hãi đến độ cằm muốn rớt xuống đất nhìn hai con ma men ở trong hành lang bắt đầu thi bơi lội với nhau.

Hồi sau, Đức Âm là người đầu tiên tỉnh rượu. Hắn sau khi tỉnh lại bình tĩnh không ngờ, nhìn Long Sách hỏi: "Ta ở trên hành lang bơi lội phải không?"

"Ừ, hơn nữa bơi rất tận hứng." Long Sách vừa ăn điểm tâm vừa nói.

"Hừ, không sao cả, dù sao tao cũng đâu có tôn nghiêm gì." Đức Âm tự biện hộ cho mình, rồi lập tức cười cười hiểm ác: "Ta nhớ rõ tên Ân Cốt kia cũng cùng ta thi bơi phải không?"

"Khụ, ta không nói gì hết đâu đấy." Long Sách đáp. Loại chuyện này tốt nhất vẫn là không nên nhắc tới. Nếu chỉ có một mình Đức Âm say rượu thì hắn nhất định sẽ lấy chuyện đó ra làm trò cười hằng ngày, nhưng mà liên quan đến tiểu tình nhân của đương kim hoàng đế thì tốt nhất là cứ im đi.

Mà sau khi Ân Cốt tỉnh lại ngoại trừ đau đầu ra không nhớ được gì, hoàng đế kể lại Mộ Dung Đức Âm say rượu mà bơi trên hành lang làm cho y có vài phần đắc ý. Vì thế hoàn toàn không để ý đến cái đầu đau nhức vì say rượu của mình, lúc Mộ Dung Đức Âm ăn điểm tâm lập tức tiến tới cười châm biếm nhìn hắn.

"Ôi chà, giáo chủ, sớm an." Mộ Dung Long Sách tựa vào khung cửa chào hỏi Ân Cốt.

"Mộ Dung Đức Âm, tối hôm qua ngươi thật thú vị." Ân Cốt bỏ qua Long Sách, khóe miệng rộ lên nụ cười cao ngạo đầy châm biếm.

"Như nhau thôi." Đức Âm cùng y bốn mắt nhìn nhau, có thể thấy được tia lửa giao phóng từ mắt hai người, hai tên oan gia!

"Nếu để người trong thiên hạ biết được thiên hạ đệ nhất mỹ nhân nằm trên hành lang bơi, ta nghĩ sẽ trở thành chuyện cười cho nhà nhà lối xóm... Hahahaha..." Ân Cốt khoanh tay, cười như hồ ly giảo hoạt, rồi sau đó bắt đầu bla la blu lu các loại giả thiết về chuyện đó sẽ làm bẽ mặt Đức Âm, khiến người đời cười nhạo, vân vân và vân vân. Rốt cuộc, y lại bắt đầu trạng thái càm ràm.

Mộ Dung Đức Âm và Mộ Dung Long Sách trên mặt không chút tay đổi. Ai thèm để ý chứ? Dù sao cũng chẳng có người gặp qua Mộ Dung Đức Âm. Riêng đối với Đức Âm mà nói, hắn sớm thành thói quen bị huynh trưởng xuyên tạc thành nhược chịu công bố thiên hạ, thế nên,

Ai thèm để ý chứ?

Hoàng đế cũng đã sắp xếp trước, Mộ Dung huynh đệ cũng không lên tiếng nói lên sự thật của chuyện này để cho cao hứng một hồi. Y cao hứng rồi còn chủ động cho Mộ Dung Đức Âm dược giải rượu. Sau một giờ trước mặt Mộ Dung huynh đệ càm ràm, nội dung đơn giản chỉ là để nhục nhã Mộ Dung Đức Âm vân vân gì đó.

Có điều, Ân Cốt dù đắc ý nhưng chính mình lại cố tình lảng tránh một vấn đề. Da mặt của huynh đệ họ Mộ Dung là siêu cấp dày!!

28. Chương 28: Gặp Người Người Gặp Người Thích

Sau một ngày vào Tuyệt Ảnh Thành, tin tức không hay rốt cuộc đến.

Đó là vào buổi trưa, thời tiết âm u. Mộ Dung Đức Âm nằm trên giường, kiều chân bắt chéo ngủ trưa còn Long Sách nằm trên ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Bỗng nhiên bên ngoài có tiếng người tới, Long Sách lập tức bật dậy, đem chăn đắp lên người Đức Âm. Mộ Dung Đức Âm đầu nghiêng qua một bên, hai chân nằm thẳng, giả chết.

"Tuyệt Ảnh Thành nhị đương gia đến đấy." Mộ Dung Long Sách vươn đầu nhìn ra bên ngoài, sắc mặt ngưng trọng nói, "Ta ra xem thử, ngươi chờ ở đây đi."

"Đi đi." Mộ Dung Đức Âm vui vẻ giả làm người bệnh. Vì thế Mộ Dung Long Sách đi ra ngoài, thật lâu lúc sau mới nghe được bước chân đang hướng về phía phòng ngủ. Một giọng nam tử xa lạ nói: "Nghe nói Đức Âm công tử cũng bị thương không nhẹ, Nam Cung Thiên Sơn đại diện cho Tuyệt Ảnh Thành đến thăm hỏi." Nói xong có một đám người đi theo hướng về phía giường. Mộ Dung Đức Âm nhắm mắt nhưng cũng có thể cảm thấy màn giường của mình bị nhấc lên, ngay sau đó là tiếng hấp khí cùng với tiếng than nhẹ "Thật đẹp".

Qua thật lâu, Mộ Dung Long Sách mới nói: "Đức Âm vừa mới ngủ, chúng ta ra ngoài nói chuyện."

Đi cùng Nam Cung Thiên Sơn qua chỗ khác, hắn nhỏ giọng nói: "Tình hình của thành chủ thế nào rồi?"

Nam Cung Thiên Sơn buồn bã nói: "Hắn mất trí nhớ. Lần này thế lực ám sát kia thực cả gan làm loạn, dấu vết một chút cũng không có. Chúng ta hoài nghi là Huyết Đạo Môn gây nên, và cũng đã sắp xếp ổn thỏa để báo thù cho huynh trưởng." Những lời này nhẹ nhàng bâng quơ nhưng có thể thấy được hắn sớm có nghi ngờ với Mộ Dung Long Sách. "Nếu Nam Cung thành chủ không chê, Băng Tiễu Thành có thể chung tay giúp đỡ!" Mộ Dung Long Sách cực kỳ thành khẩn nói.

"A, chuyện này thật không cần làm phiền đến Mộ Dung thành chủ. Đây chỉ là chuyện nhỏ, Tuyệt Ảnh Thành vẫn có thể ứng phó được." Nam Cung Thiên Sơn lời nói tuy ôn hòa, nhưng không khác gì tạt một xô nước lạnh vào sự nhiệt tình của Long Sách.

Nam Cung Thiên Sơn lại tiếp tục: "Từ lúc gia huynh bị trọng thương, tình huống hỗn loạn chưa thể cùng các vị trao đổi những chuyện quan trọng. Hiện giờ gia huynh vẫn còn thương tíc, tại hạ sẽ đại diện cho hắn trao đổi cùng với các vị. Công việc cụ thể xin thỉnh Hoàng công tử (hoàng đế), Long Sách thành chủ và Ân Cốt giáo chủ đêm nay đến làm khách ở Tuyệt Ảnh Điện, cùng bàn về tương lai của võ lâm. Đây là việc trọng yếu, xin các vị hãy đến dự tiệc."

Hắn phô trương như vậy, lại đương nhiên khiến cho hoàng đế chủ động đến gặp khiến cho hoàng đế ở một bên rất căm tức.

Ân Cốt yên lặng không nói gì. Nam Cung Thiên Sơn cực kỳ giả dối, là một nhân vật lợi hại. Tuyệt Ảnh Thành thì ngọa hổ tàng long. Lần này bọn họ vào trong này, không thể tránh khỏi một cuộc đấu trí cũng như đọ sức ác liệt, mà trận chiến thì chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

Còn Đức Âm âm thầm hừ lạnh một tiếng.

Bi ai của nam nhân không có sự nghiệp. Vì trong danh sách được mời của người ta không có tên mình nên hắn bất mãn.

Nói đi, người ta mời một tên bị trọng thương như ngươi để làm gì chứ?

Ban đêm, ba tên nam nhân có sự nghiệp đều đi dự tiệc, Đức Âm một mình một người ởphòng ngủ. Bất quá Tuyệt Ảnh Thành cũng chu đáo, phái người đến chiếu cố hắn. Mộ Dung Đức Âm thấy có người tiến vào, sau đó nhẹ nhàng đặt tay lên trán hắn, lẩm bẩm: "Cũng may, không có phát sốt."

Hắn mở to mắt, cùng người trước mặt bốn mắt nhìn nhau.

Người thanh niên trước mặt cực kỳ ôn nhu dịu dàng, đôi mắt gợi tình ôn thuận có thể khiến lòng người ta gợn sóng. Y cùng Đức Âm đều là những nhân vật xinh đẹp cực phẩm, hai người tự lại cùng một chỗ khiến cho những người hầu tròng mắt muốn rớt ra, trời ạ, thật sự rất chói mắt, rất chói mắt!

"Nhìn thấy công tử, ta tự biết hào danh của mình đành phải nhường lại rồi." Thanh niên ôn nhu cười, giống như ngũ nguyệt xuân phong làm say lòng người.

Danh hào gì? Đức Âm muốn mở miệng hỏi nhưng đã bị ngăn lại.

"Xùy, công tử hiện tại đang suy yếu, tốt nhất ít nói thôi." Thanh niên lấy tay đặt nhẹ lên môi Đức Âm, cười nói: "Tự nhiên được người khác tùy tiện đặt cho danh hiệu Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đủ thứ loại, nhưng danh hào này xem ra chỉ có công tử mới thích hợp thôi."

"…" Mộ Dung Đức Âm không nói nữa. Hắn nghĩ người này chính là kẻ đã từng khiến cho Mộ Dung Long Sách mê muội trước kia, U Tuyền công tử! Thật không hổ danh! Người ôn nhã như vậy người nào gặp cũng phải thích, khó trách huynh trưởng trước kia nói với hắn: "Ngươi tuy rằng bộ dáng xinh đẹp, nhưng không bằng được một phần của U Tuyền! Thậm chí còn không xách dép cho hắn được!"

Phong thái của U Tuyền thế này thật sự là câu nhân bẩm sinh, mị thái không thể học mà có được.

U Tuyền tươi cười dễ thân, khiến cho bất luận kẻ nào cũng cảm thấy yên tâm, thả lỏng người khi có y ở bên. U Tuyền cầm tay Mộ Dung Đức Âm, đặt vào chậu nước được người hầu bưng tới cẩn thận chà lau. Động tác của y rất mềm nhẹ, là một loại hưởng thụ. Y rất biết cách hầu hạ người khác, thật là một vưu vật. Khó trách Long Sách và Tuyệt Ảnh thành chủ đều xem y là bảo vật.

"Bị thương nặng như vậy, nhất định rất đau phải không?" U Tuyền một bên rửa tay cho Đức Âm, một bên nói, "Bất quá xin công tử yên tâm. Thần y trong Tuyệt Ảnh Thành rất nhiều, nhất định có thể khiến cho công tử khỏi hẳn như xưa. Đúng rồi, ta nghe Long Sách thành chủ từng nói. Công tử từ trong bụng mẹ đã bẩm sinh suy nhược nhiều bệnh, vậy nên ta đã chuẩn bị một bữa tối bổ dưỡng, đa số là thức ăn lỏng cho dễ nuốt. Công tử thân thể không tiện, nếu không chê, ta sẽ phụng bồi công tử dùng bữa."

"Đa tạ U Tuyền công tử." Mộ Dung Đức Âm bắt đầu sử dụng thanh tuyến phiên bản yếu đuối ra, âm thanh nhẹ nhàng lịch sự tao nhã giống như của U Tuyền.

"Âm thanh của công tử thật là dễ nghe." U Tuyền công tử cúi đầu, đưa tay che miệng khẽ cười. Khoảng khắc trong nháy mắt ấy kinh diễm cả phòng.

[Cưỡng-chế-xen-vào! Một tư tưởng quỷ dị chợt lóe trong đầu Đức Âm:

Mộ Dung Long Sách quát to một tiếng: "Bắt đầu!!"

Mộ Dung Đức Âm bơi ngửa, Ân Cốt bơi tự do, U Tuyền bơi ếch. Ba người nằm trên hành lang mà bắt đầu thi bơi.

Tại sao lý tưởng quỷ dị như vậy lại xuất hiện trong đầu Đức Âm thì căn bản hắn cũng không hiểu.

Dù sao, Đức Âm âm thầm nghĩ nếu U Tuyền bị chuốc say cũng rất thú vị.]

Long Sách từng thổ lộ tình cảm của mình với Mộ Dung Đức Âm rằng: "Đức Âm, tuy ta rất thích U Tuyền. Có điều một kẻ trời sinh có thể mê đảo người khác như U Tuyền là một nhân vật nguy hiểm. Mị lực chính là vũ khí trí mạng của hắn. Một khi đã nhìn thấy hắn thì nhất định sẽ bị hắn mê hoặc. Từ trước đến nay, không ai không động tâm trước hắn. Hắn và ngươi đều có thể đoạt hồn người khác, thậm chí hắn còn vượt qua cả ngươi. Bởi vì ngươi trừ bỏ cái mặt ra thì không làm được cái gì ra hồn cả! Toàn làm rối tinh rối mù lên!! Khụ khụ, xả một chút. Nói chung là, vô luận ngươi có thật sự bị hắn mê đảo hay không thì ngươi cũng phải làm hắn nghĩ rằng ngươi bị hắn hấp dẫn! Bằng không hậu quả rất khủng khiếp!"

"Khủng khiếp như thế nào?" Mộ Dung Đức Âm hỏi huynh trưởng.

"Ta chỉ có thể nói, trên đời này, không-có-ai-không-bị-hắn-quyến-rũ. Ngươi hiểu được ý ta không?" Mộ Dung Long Sách nói.

"Ý ngươi nói, người hắn không mê hoặc được sẽ không còn tồn tại đó hả… = ="

"Ngươi nói đi?"

… … = =

Đây chẳng phải khẳng định U Tuyền là một tên siêu cấp khó chơi sao!!?

Mộ Dung Đức Âm chớp mắt thu hồn về, tim của hắn lộp bộp một chút. Tại sao đối mặt với U Tuyền công tử tim của hắn không có đập nhanh?

Đây không phải bảo là hắn sắp có đại phiền toái chứ?

Không, hắn ghét nhất vướng vào phiền toái.

Mộ Dung Đức Âm nhắm mắt lại, sau đó mở ra, cầm lấy bàn tay tiêm dài của U Tuyền.

"Đức Âm công tử?" U Tuyền thoáng kinh ngạc.

"U Tuyền công tử, ngươi rất giống… mẫu thân của ta…" Mộ Dung Đức Âm bộc bạch ẩn tình thầm kín.

Tên Đức Âm ngươi kia thổ lộ kiểu gì đó hả?!!!

Nếu tình thánh Long Sách và tình bá hoàng đế ở đây, thấy tình cảnh này đại khái sẽ phát điên mất.

"Hả? Mẫu thân của ngươi? Nàng rất giống nam nhân sao?" Nụ cười của U Tuyền công tử mất tự nhiên run run một chút.

Mộ Dung Đức Âm nhìn thấy trong mắt y lóe lên một ánh lãnh lệ, khôn khan nói: "Không, ý của ta là, ngươi và nàng giống nhau, rất xinh đẹp, rất ôn nhu."

"Thì ra là vậy! Nhưng ta là nam nhân, làm sao có thể so sánh với lệnh đường được chứ? Đức Âm công tử thật là thẳng thắn đáng yêu quá!" U Tuyền tay đặt ở ngực, ha hả cười khẽ, sau đó lại chợt nói: "Ấy chết, Đức Âm công tử, đều là ta không tốt, không nên làm ngươi nói nhiều như vậy. Nhìn xem ngươi toát cả mồ hôi rồi, nhất định là rất mệt." Nói xong liền cầm chiếc khăn tay thơm ngát lau trán giúp Đức Âm.

Mồ hôi này, là do căng thẳng đó.

29. Chương 29: Nhân Sinh Nếu Chỉ Như Thuở Ban Đầu

Mộ Dung Long Sách đang ngồi trong đại điện của Tuyệt Ảnh Thành nghị sự cùng Nam Cung Thiên Sơn. Theo hắn dự kiến thì Tuyệt Ảnh Thành nhất định sẽ ra tay với Đức Âm, có điều hắn không ngờ được đòn sát thủ mà Tuyệt Ảnh Thành dùng lại là U Tuyền công tử.

Nam Cung Thiên Sơn cùng hoàng đế, Long Sách bắt đầu trao đổi về những vấn đề rắc rối phức tạp, nội dung đề cập gồm có lợi nhuận phân chia sau này, các loại điều khoản, liên minh vân vân. Trong đó Nam Cung Thiên Sơn còn giăng bẫy không mấy hảo ý, yêu cầu Mộ Dung Long Sách để Mộ Dung Đức Âm ở lại Tuyệt Ảnh Thành trong một thời gian ngắn.

Biết ngay các người có ý đồ bất chính với Đức Âm của ta mà!!!!!!!!!!!!!! Mộ Dung Long Sách trong lòng nổi giận lôi đình nhưng bên ngoài vẫn bình tĩnh ứng phó: "Đức Âm không có giang hồ kinh nghiệm, làm việc lỗ mãng, thỉnh Thiên Sơn thành chủ nghĩ lại."

Nam Cung Thiên Sơn cười nói: "Không sao, ta sẽ tự mình trợ giúp Đức Âm công tử, chẳng lẽ Long Sách không tin tưởng tại hạ sao?"

Tin cái đầu của ngươi ấy!!!!! Khuôn mặt Mộ Dung Long Sách hơi run rẩy một chút nói: "Đức Âm thói quen tật xấu rất nhiều, đến lúc đó nếu có chỗ bất kính sẽ gây ra xích mích giữa đôi bên. Ta vẫn là câu nói kia, thỉnh thành chủ nghĩ lại." Nam Cung Thiên Sơn nói: "Long Sách công tử, chuyện này gia huynh đã sớm dự kiến trước, cố ý muốn mời Đức Âm công tử lưu lại trong Tuyệt Ảnh Thành. Vậy nên chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ, đảm bảo để Đức Âm cảm thấy thoải mái như ở nhà. Huống gì chỉ có nửa năm ngắn ngủi, thỉnh ngài cứ yên tâm. Đức Âm công tử ở trong này sẽ không có chuyện gì đâu. Hơn nữa cũng để cảm tạ ngài, Tuyệt Ảnh Thành sẽ dâng trọng lễ." Dứt lời hắn đưa ra một loạt các điều kiện mê người, nhưng ẩn ngầm cũng là, nếu Long Sách không đồng ý, Tuyệt Ảnh Thành nhất định sẽ có thủ đoạn khiến cho Băng Tiễu Thành không yên ổn.

Nam Cung Thiên Sơn còn dở trò, đưa ra một hộp gấm trước mặt hoàng đế, nói: "Đây chính là giải dược cuối cùng của chất độc trong người giáo chủ, chỉ cần Long Sách công tử gật đầu, ta lập tức dâng hai tay đưa giải dược độc nhất này."

Vì thế hoàng đế liền nói: "Long Sách, ngươi theo Nam Cung thành chủ đi, để cho Đức Âm nếm trải một chút, theo Nam Cung thành chủ học tập chưa chắc đã là chuyện xấu."

Hôn quân vô liêm sỉ!! Biết ngay ngươi sẽ nói như vậy!! Các ngươi đều sớm tính kế ta!! Mộ Dung Long Sách trừng mắt nhìn hoàng đế một cái, hít sâu một hơi nói: "Được rồi, kỳ thật người khiến ta không an tâm nhất đời này chính là Đức Âm. Nam Cung thành chủ nói vậy chắc cũng giống ta, hiểu được cái gì là huynh đệ tình thâm. Ta chỉ cầu Nam Cung thành chủ cho phép ta tạm thời ở bên canh Đức Âm trong một thời gian ngắn. Đợi hắn có thể thích ứng hoàn cảnh của nơi này, ta liền quay về xử lý chuyện của Băng Tiễu Thành. Ngươi xem được không?" "Long Sách thành chủ ngài đừng chưa gì đã quên chứ!" Nam Cung Thiên Sơn lóe lên một tia giả dối, "Ngài là nhật lí vạn ky, ở trong Tuyệt Ảnh Thành lâu quá như vậy ta chỉ sợ không ổn." Rất rõ ràng hắn muốn đuổi đi Mộ Dung Long Sách chướng ngại.

Mộ Dung Long Sách giờ phút này giống như một huynh trưởng tốt luyến tiếc vạn phần đệ đệ của mình, vừa nài nỉ vừa cứng rắn khiến cho Nam Cung Thiên Sợ rốt cục cũng không chịu nổi, dứt khoát: "Thành chủ, hy vọng ngài có thể nhận rõ một chút thành ý của Tuyệt Ảnh Thành chúng ta. Bằng không, quả thật uổng phí rượu mời của chúng ta." Nói xong nhìn Ân Cốt liếc mắt một cái. Ý nói nếu dong dài rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, liền biến các ngươi giống như Ân Cốt, cả đời chịu không chế của Tuyệt Ảnh Thành.

Mộ Dung Long Sách rốt cuộc miễn cưỡng gật đầu, đồng ý để Mộ Dung Đức Âm tạm thời ở lại trong Tuyệt Ảnh Thành.

Đây chính là Khế ước 'nhân tài lưu động'.

Mộ Dung Long Sách rốt cuộc cũng ra khỏi được cuộc họp nghẹt thở kia, rầu rĩ không vui cùng hoàng đế trở về khách phòng của bọn họ.

Kết quả là hắn đã thấy ai?! Mộ Dung Long Sách nhịn không được muốn đi rửa mắt!

Hắn thế nhưng nhìn thấy U Tuyền!

Hoàng đế và Ân Cốt nhìn U Tuyền, phản ứng đầu tiên đều là: quả nhiên là một mỹ nhân, nhưng thái độ vẫn bình tĩnh theo kiểu just so so. Dù sao ở bên cạnh ngủ là một tên hỗn đãn siêu tuyệt mỹ, mắt thẩm mỹ đã chai rồi.

U Tuyền đang ngồi quạt cho Đức Âm ngủ say. Khi y quay đầu nhìn thấy Mộ Dung Long Sách, chiếc quạt nhỏ trong tay rơi xuống đất.

"Tuyền Nhi!! Ngươi! Ngươi tại sao lại ở chỗ này?!" Mộ Dung Long Sách biểu hiện ra một bộ dáng giật mình, dù rằng hắn đã sớm biết U Tuyền chính là người của Tuyệt Ảnh Thành.

"Long Sách… quả nhiên là ngươi đến…" Ánh mắt của U Tuyền trở nên ai oán. Bốn mắt hai người nhìn nhau, phảng phất giống như đôi vợ chồng chia tay lâu ngày gặp lại.

Hoàng đế và Ân Cốt thức thời lui ra, bất qua khi xoay người thì trong lòng đều nghĩ: Làm gì chứ! Hai con cáo già giả tạo!

"Tuyền Nhi! Ta đã rất hối hận hành vi của mình! Vì cái gì ngươi phải rời khỏi ta!! Ngươi có biết khi ngươi không ở, ta tuyệt vọng cỡ nào, thương tâm cỡ nào, trống rỗng cỡ nào sao!!" Long Sách cơ hồ là khóc thành tiếng. Tiếng la của hắn theo buồng truyền ra, còn mang theo thanh âm tan nát cõi lòng. Điều này khiến cho hoàng đế cùng Ân Cốt run lên một cái, mẹ ơi, buồn nôn quá!

"Không, không. Ngươi không cần nói nữa. Long Sách, không, Mộ Dung thành chủ, duyên phận của chúng ta đã hết. Ta đã nói rồi. Kiếp này vĩnh viễn không gặp…" U Tuyền hút hút mũi, tĩnh mỹ khóc nói.

Vì thế, suốt một canh giờ sau, U Tuyền và Long Sách bắt đầu màn giao chiến đau khổ tình trường của ngươi với ta.

Nhưng mà U Tuyền thủy chung đứng ở thượng phong, y dùng thế công mềm mại, lấy nhu thắng cương, làm cho Long Sách rối tung rối mù thất bại. Cuối cùng hắn quỳ trên mặt đất nắm lấy góc áo của U Tuyền, nhưng U Tuyền quyết tâm phải chấm dứt chuyện này, thậm chí cầm lấy chủy thủ muốn tự sát.

"Không cần!!!!! Không cần!!!!!!! Tuyền Nhi!!!!!!!!!!! Ngươi đừng làm thế!!!!!!! Ta van xin ngươi!! Ta van xin ngươi!!! Ta sẽ không bao giờ gặp ngươi nữa!!! Chỉ cần ngươi sống tốt là được rồi!! Ngươi biết ngươi chết thì ta cũng không thể sống nổi mà!!!!" Tiếng rống của Long Sách lại tra tấn màng tai của cặp đôi hoàng đế.

"Long Sách… Ngươi tại sao phải bức ta… Khi ấy ngươi bức ta còn chưa đủ sao?… Ngươi rõ ràng nói qua, ngươi cả đời sẽ yêu chỉ mình ta. Thế nhưng ngươi lại gạt ta đi tìm nam nhân khác!! Ngươi có biết khi ta nhìn thấy ngươi trong kĩ viện với nam nhân khác, lòng cảm thụ thế nào sao? Tan nát! Nứt ra, những khe vỡ đều là máu không thể lành lại! Long Sách, tình cảm của ta là duy nhất, ta không thể chịu được sự phản bội. Chỉ cần nhớ tới, linh hồn ta muốn tan đi! Van cầu ngươi! Van cầu ngươi buông tha ta đi!" U Tuyền đưa chủy thủ lên cổ mình, khóc ròng nói.

"Tuyên Nhi! Tuyền Nhi! Tuyền Nhi! Ta cầu ngươi bỏ chủy xuống…" Mộ Dung Long Sách đau khổ ngẩng đầu lên nói, nhưng lập tức ngơ ra.

Đức Âm tên hỗn đã kia… ở phía sau U Tuyền, lộ ra nụ cười tà ác đầy huyết tinh không còn chút kiên nhẫn nào kia, tựa như lúc muốn giết Nam Cung Thiên Thành!!!!!!!!

A a a a a a a a!!!

“Đừng ——————-!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Thanh rống này của Mộ Dung Long Sách đã muốn bay lên đến cảnh giới mới.

Ngay tại U Tuyền nhắm mắt nắm lấy chủy thủy muốn đâm vào cổ mình, tay y đột nhiên bị người đằng sau cầm lấy. Mộ Dung Đức Âm bá đạo đoạt chủy thủ trong tay y, ôm y vào lòng ngực của mình, đối với Mộ Dung Long Sách tuyên bố:

“Huynh trường, U Tuyền là của ta! Ta tuyệt đối không cho phép ngươi hủy hắn! Ta cả đời này yêu nhất chỉ có một mình hắn! Nếu ngươi ép buộc hắn, đừng trách ta thủ hạ lưu tình!”

[Nam nhân không có sự nghiệp thật đáng buồn… chẳng có uy thế gì cả…]

Ngu ngốc… Soạn ra lời sẵn cho ngươi mà cũng nói sai… Mộ Dung Long Sách = =! Là không hạ thủ lưu tình!!

Là không hạ thủ lưu tình đó có biết không? Tiểu tử ngươi vẫn là quá non, quá non, quá non… Lời kích động vậy mà nói sai… U Tuyền công tử trong lòng cũng âm thầm thở dài.

“Đức Âm… Ngươi ngươi ngươi nói cái gì?!” Mộ Dung Long Sách kiên trì muốn diễn hết màn khổ tình này, lừa bịp U Tuyền.

“Ta nói, ta ái Long Tuyền công tử!” Mộ Dung Đức Âm còn nói.

Phốc —-

Hoàng đế phun hết ngụm trà vừa uống.

Mà toàn thể mọi người ở đây biểu tình đều biến thành = = [Bao gồm luôn Mộ Dung Đức Âm]

Kể cả U Tuyền công tử cũng vậy.

Uy…

Tiểu tử…

Ta

Không phải

Long Tuyền kiếm

có biết không hả?

Im lặng kéo dài một lúc.

“Tốt lắm, ta nghĩ tất cả mọi người đã bình tĩnh trở lại, ngồi xuống nói chuyện đi.” Đức Âm phát biểu như tổng kết chuyện, “Còn có, ta nói sai rồi, không phải Long Tuyền công tử, là U Tuyền.”

Vô liêm sỉ… Ngươi không cần phải sửa lại… Ngu ngốc… Mộ Dung Long Sách vẻ mặt bất lực.

Đắc tội U Tuyền thì kết cục còn khủng bố hơn cả xuống địa ngục… Đức Âm… Ta không cứu được ngươi…

Biểu tình của Ân Cốt thì tự tiếu phi tiếu:

Mẹ nó…

Thực là hả giận!!! Dính vào tên U Tuyền kia! Mộ Dung Đức Âm ngươi chuẩn bị chết đi!! Chờ chết đi!! Chờ chết đi!! Mẹ nó!! Tên Đức Âm khốn khiếp!! Gặp phải U Tuyền ngươi chết chắc rồi! Hãy chờ chết đi!!!

E/N: Long Tuyền kiếm là một thanh kiếm cổ của TQ, ai muốn biết thêm chi tiết thì cứ việc google.

Mà mình là mình phải bon chen thêm câu nữa, bạn Đức Âm có hại cho não quá =))))))))))))

30. Chương 30: Cái Gọi Là Thành Thục Chính Là Khi Cánh Chim Rời Khỏi Tổ

Chuyện tình lộn xộn lúc nửa đêm rốt cuộc cũng chấm dứt. Mộ Dung Đức Âm vô sỉ trước mặt mọi người đi tắm rửa. U Tuyền bỏ lại Mộ Dung Long Sách đang buồn rầu, cùng Đức Âm tiến vào phòng tắm đang mở rộng cửa. Ao tắm được điêu khắc thành hình hoa sen đã đổ đầy nước ấm. Mộ Dung Đức Âm ngượng ngùng nói: "U Tuyền công tử, ta có thể tự mình được."

"Ngươi còn có thương, chính mình tắm không tiện, để ta giúp đi." U Tuyền cởi áo khoác của hắn, không chút để ý hỏi: "Đức Âm, những lời ngươi vừa nói, có phải thật không?"

"Cái gì?" Mộ Dung Đức Âm giả ngu.

"Ngươi nói ngươi… thích ta…" U Tuyền vén mái tóc dài của Đức Âm, dùng cây trâm vấn lên nói: "Đức Âm, ngươi còn trẻ có thể còn không hiểu rõ sức nặng của những từ này. Ta chỉ muốn ngươi nghĩ kĩ, có thật sự thích ta hay không. Dù sao ngươi và ta chỉ mới gặp mặt chưa đến một ngày mà đã tùy tiện nói như vậy thì rất lỗ mãng."

"Ta nghĩ, là ngưỡng mộ hay thích cũng vậy, ta chỉ muốn cùng ngươi một chỗ. Lần đầu tiên ta nhìn thấy ánh mắt của ngươi, ta đã quyết định như vậy." Lúc hắn nói lời này hoàn toàn không dám quay đầu lại, sợ bị người ta nhìn ra ánh mắt của mình căn bản không có thành ý. "Đức Âm, ngươi thật sự trẻ con." Tuyền thở dài vỗ vỗ bờ vai hắn, "Tình cảm không phải là đơn phương một phía. Huống chi ngươi còn không rõ cái gì gọi là tình cảm. Ta cũng thích A Âm, nhưng không phải tình yêu, ta thích Đức Âm vì A Âm tâm tính thẳng thắn. Nhưng mà, nếu chỉ đơn giản vậy mà quyết định sẽ ở bên một người cả đời thì đối với bản thân cũng như người khác đều rất vô trách nhiệm."

Tuy nói như vậy nhưng mà ngươi kì thật vô cùng vô cùng vô cùng hy vọng mọi người đều mê đắm ngươi chứ gì! Mộ Dung Đức Âm hồi tưởng một lần nữa cảnh bảo của huynh trưởng.

Vì thế hắn hỏi: "Vậy ngươi đối với huynh trưởng của ta, rốt cuộc là…"

"Ta nói rồi, ta cũng hắn đã không thể nữa." U Tuyền cúi đầu buồn bã cười. "Vậy ngươi không thể bên ta được sao?" Đức Âm nghe Long Sách nói qua, để khiến người ta tin tưởng thì nên lặp lại nội dung khẩn cầu năm lần.

"A Âm, ta cùng hắn, và cả ngươi, thật sự không có khả năng. Có điều, chúng ta có thể vĩnh viễn làm bằng hữu." U Tuyền cười.

"Ngươi thực sự không thể bên ta được sao?" Đức Âm khẩn cầu lần ba.

"Chỉ cần A Âm ở lại nơi này một thời gian ngắn, chúng ta vẫn có thể ở bên nhau mà." U Tuyền cười.

"Thật sự thật sự không thể ở bên ta cả đời sao?" Đức Âm khẩn cầu lần bốn.

"Cả đời… Ngươi đều chấp nhất như vậy sao?" U Tuyền cười khổ.

"Thật sự là không thể cùng ta bên nhau cả đời? Ta có điểm nào không tốt chứ?" Đức Âm khẩn cầu lần năm.

"A Âm, nếu hỏi ta vấn đề này, trước ngươi hãy tự hỏi mình đã. Ngươi thật sự yêu ta sao? Ngươi thật sự quyết định muốn ở bên ta sao? Cho dù, cho dù kỳ thật đối phương trong lòng không có người mà chỉ xem ngươi như một đệ đệ và bằng hữu, ngươi thật sự kiên trì mong muốn vậy sao?" U Tuyền chân thành khuyên bảo hỏi.

Ách… Đã nói xong năm lần rồi. Vì thế nên Mộ Dung Đức Âm nói: " Vậy ngươi tắm với ta có được không?"

……..

Này là trả lời cái gì… Vì cái gì đột nhiên thay đổi đề tài… U Tuyền = =. Mộ Dung Đức Âm, ngươi là cố ý hả? Có phải không? Là Mộ Dung Long Sách phái ngươi cố ý đến để đùa giỡn ta cho hả giận phải không?

Một cỗ u ám bao phủ trong tâm của U Tuyền, chỉ thiếu chút nữa, y sẽ đem nam nhân còn xinh đẹp hơn cả mình trở thành cái gai trong lòng!

Vốn dĩ xinh đẹp hơn y cũng đã có tội rồi!

Đùa bỡn tình cảm của y như Mộ Dung Long Sách cũng là có tội! Chết tiệt Mộ Dung Long Sách, đang ở cùng mình thế nhưng lại dám đi vụng trộm, sao lại có người đa tâm đến như vậy chứ!

Mộ Dung Đức Âm chết tiệt! Vì cái gì nói chuyện cứ cà giật cà chọt vậy!! Ngươi đến tột cùng là thật sự bị ta mê hoặc hay chỉ là… giả vờ?! Muốn chết sao? Dám đùa với lão tử?!

Các ngươi không biết dám đùa giỡn lão tử kết cục sẽ ra sao à?

U Tuyền công tử ở sau lưng Mộ Dung Đức Âm lộ ra một vẻ hắc ám.

"Tuyền Nhi, van cầu ngươi nhìn mặt ta được không?" Mộ Dung Long Sách đập cửa, hắn đã truy tới.

Rầm! Đại môn đột nhiên bị U Tuyền mở ra, trên tay vẫn còn cầm y phục. Biểu tình y vô cùng lạnh lùng, hắc ám nhìn Mộ Dung Long Sách, lạnh tanh nói:

"Không cần, Mộ Dung thành chủ đừng đóng kịch nữa. Kỳ thật trong lòng ngươi căn bản không có sự tồn tại của ta không phải sao?" Lúc này, khóe miệng y hơi nhếch nhếch lên, "Ngươi ở trước mặt người ngoài nói ta như thế nào? Nghe nói ngươi miêu tả ta như băng hồ ly, nói đắc tội ai chứ không muốn đắc tội ta. Nói ta là thiên hạ đệ nhất thứ đầu nhi. Tiếng đồn đả kích người khác như vậy ngươi tưởng ta không biết sao?"

"A a a a! Tuyền Nhi, kia đều là người khác cố ý hãm hại ta!" Mộ Dung Long Sách cầu khẩn, "Thật sự là người khác hãm hại ta mà, ngươi phải tin tưởng ta. Ta cho tới bây giờ chưa từng nói như vậy, là có người hãm hại! Hãm hại ta! Hãm hại ta!"

"Buồn cười, nơi này cũng không có người ngoài, ngươi dẹp màn dối trá kia đi." U Tuyền đùa nghịch lọn tóc một chút, tiêu sái cười: "Trong thiên hạ không có mấy người có thể trở thành địch nhân số một của U Tuyền, chúc mừng thành chủ cùng lệnh đệ vinh quang đăng ngôi."

"Tuyền Nhi! Ngươi không nên nói như vậy! Ta rất thương tâm!!" Mộ Dung Long Sách còn muốn cứu rỗi một chút, hắn tuyệt đối không cần trở thành địch nhân với U Tuyền đâu!! Người này thật sự là thiên hạ đệ nhất thứ đầu nhi đấy!!

"Vì cái gì cũng đem ta trở thành địch nhân số một, ta hoàn toàn không đùa bỡn tình cảm của ngươi." Mộ Dung Đức Âm đã cởi hết, trần truồng ngâm trong ao buồn bực nói. "Ngươi có thể đem tên ta bỏ khỏi danh sách của ngươi không?"

"Câm miệng! Ngu ngốc! Đều tại ngươi cả!!" Mộ Dung Long Sách cả giận.

U Tuyền công tử lẳng lặng nghe hai huynh đệ tranh chấp, lạnh lùng cười: "Mộ Dung Đức Âm, Mộ Dung Long Sách, lật mặt nói chuyện thẳng thắn đi. Điều kiện thì thành chủ đã nói qua với các ngươi rồi, giờ ta chỉ nói, nếu rượu mời không uống, ta sẽ đưa rượu phạt cho các ngươi."

Dựa theo hiệp ước kí kết với Tuyệt Ảnh Thành, Mộ Dung Đức Âm phải ở lại trong thành nửa năm.

Hoàng đế và Ân Cốt rốt cuộc cũng đã có giải dược, coi như đã xong chuyện ở đây nên chuẩn bị rời đi. Mà Mộ Dung Long Sách thì cả ngày oán than khắp nơi, hận không thể để mặc Đức Âm được.

Ây, kỳ thật là một loại tâm lý như thế này: Tuy rằng ở nhà Mộ Dung Long Sách thường xuyên cãi nhau với Đức Âm, thậm chí còn đánh nhau sứt đầu mẻ trán nhưng dù sao Đức Âm cũng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Bao bọc mỹ nhân thiên hạ đệ nhất ở trong hậu viện nhà mình cảm giác không khác gì giấu được hi thế trân bảo. Tuy rằng ôm hi thế trân bảo ở nhà riết hồi cũng chán, nhưng mà một khi bị người ta đoạt đi thì có một loại cảm xúc không cam tâm sinh sôi trong lòng không thể nào chấp nhận được!!

Một câu thôi, tính độc chiếm sẽ gây họa.

Ân Cốt rốt cục giải được độc tính trong người, hiện tại thần sắc của y đã khá hơn nhiều. Vì thế, y chủ động giúp Mộ Dung Đức Âm làm giả miệng vết thương theo từng giai đoạn, lần này đến lượt màn vết thương đang dần khép lại. Phải nói, Ân Cốt thật sự là một chuyên viên hóa trang chuyên nghiệp.

Ngày chia tay rốt cuộc cũng đến. Miệng vết thương của Mộ Dung Đức Âm dần dần khép lại, Ân Cốt cùng hoàng đế cũng chuẩn bị hành trang xong. Hoàng đế đã rời hoàng cung mấy tháng, phải vội vàng trở về xử

lý chính sự trong triều, mà Ân Cốt cũng có môn giáo sự vụ để quản lý. Hai tên nam nhân có sự nghiệp cứ suốt ngày đem công chuyện ra lòe, khiến cho Mộ Dung Đức Âm rất cay cú.

Sáng sớm hôm nay, mưa rơi tí tách bên ngoài, U Tuyền công tử một thân áo xanh đi tới, tay cầm một chiếc ô hoa tử đằng đứng ở cửa nói: "Hoàng công tử, Ân giáo chủ, Mộ Dung thành chủ, xe ngựa của các người đã chuẩn bị xong, có thể đi ra. Đức Âm công tử, mời."

"Đức Âm! Ngươi nhất định phải hảo hảo chiếu cố chính mình!" Mộ Dung Long Sách hút hút mũi, ôm lấy Đức Âm, hai huynh đệ bắt đầu màn chia tay cảm động.

"Đại ca, ta không muốn rời ngươi, ta muốn về nhà." Đức Âm là một trạch nam.

Hai huynh đệ ôm nhau, tình cảnh vô cùng cảm động.

Có điều, trước cái nhìn lạnh như bằng của U Tuyền công tử, dù có thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể không chia tay. Anh em thâm tình bị vận mệnh vô tình đưa đẩy cắt đứt. Bị hoàng đế kéo đi, Mộ Dung Long Sách mỗi bước đều quay đầu nhìn lại Đức Âm phía sau, thẫn thờ mà ly khai Tuyệt Ảnh Thành thần bí.

Mộ Dung Đức Âm như trước vẫn là một thân áo trắng yên lặng, tóc đen như mực. Hắn khoanh tay đứng ở tiền thính hiu quạnh nhìn huynh trưởng của mình dần dần đi xa, cho đến khi sân nhỏ từng náo nhiệt trước đây chỉ còn lại hắn và U Tuyền hai người.

"Đức Âm công tử, mời." U Tuyền mở đôi môi đỏ thắm, đưa một chiếc ô cầm trên tay cho hắn. Hai người cầm ô, một trước một sau đi trên đường mòn hoa lất phất rơi.

"Trước kia ta ở Mộ Dung gia, chính là có nghe nói qua Đức Âm công tử nhưng chưa bao giờ được thấy qua. Long Sách thành chủ lúc ấy tuy rằng hứa hẹn với ta vô số điều, lời ngon tiếng ngọt nhưng chưa bao giờ ở trước mặt ta nhắc đến chuyện gì của ngươi." U Tuyền công tử ở phía trước cầm dù vừa đi, vừa nói, "Ta nghĩ có lẽ đó là một sự bảo hộ cho Đức Âm công tử. Long Sách thành chủ là loại người gì? Nếu có thể nổi danh cùng với Tuyệt Ảnh thành chủ, chắc chắn cũng không giống như bề ngoài phong lưu công tử. Có lẽ ngay từ lúc đó, hắn đã nghi ngờ ta, thậm chí sớm hơn nữa. Khi ấy, ta thật sự có chút ghen tị với Đức Âm công tử. Ta nghĩ đến tột cùng là người như thế nào mà đáng giá hắn cẩn thận giữ gìn như vậy. Sau đó, ta cũng có ý đồ dò xét, không nghĩ tới Long Sách lại vô cùng cẩn thận, dù ta đang ở Mộ Dung gia cũng không thể nhìn thấy hình bóng của các hạ đâu. Có lẽ Long Sách cho rằng loại người như ta sẽ làm tổn thương đến ngươi chăng? Đức Âm công tử, ta thực hâm mộ ngươi."

Những lời này y nói ra, mang theo phản phất ai oán, nhưng cũng lập tức thay đổi nói: "Long Sách tuy rằng tìm mọi cách che chở cho ngươi, nhưng ngươi cũng không phải mảnh mai công tử cần được chăm sóc tỉ mỉ. Long Sách thông minh tính tẫn, lại cố ý xem nhẹ một vấn đề trọng yếu nhất. Mộ Dung Đức Âm ngươi là kỳ tài trên trời ban cho võ lâm. Chỉ có Tuyệt Ảnh Thành mới có thể giúp ngươi bộc lộ tài năng, hãy hợp tác với Tuyệt Ảnh Thành, đời người của ngươi sẽ được mở rộng hào quang."

"Nói như vậy có vẻ như ta đã được các ngươi an bài sẵn rồi." Mộ Dung Đức Âm nói.

"A?" Đột nhiên nghe thấy đằng sau truyền đến tiếng nói xa lại, U Tuyền không tránh khỏi giật mình, quay đầu lại mới ý thức được đó là âm thanh của Mộ Dung Đức Âm.

"Hừ, tiểu xảo thật thú vị." U Tuyền cười, "Được rồi, nửa năm chúng ta ở đây là cơ hội có thể hiểu biết thêm về nhau. Tiện thể nói luôn, về sau mọi sinh hoạt hằng ngày của Đức Âm công tử ở Tuyệt Ảnh Thành đều do tại hạ một tay lo liệu. Hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ."

"Chỉ hy vọng vậy." Mộ Dung Đức Âm nhàn nhạt cười. Ở sau lưng, hoa vũ bay tán loạn trong tà phong tế vũ, theo từng bước của hắn mà ngưng sương rơi xuống, vừa chạm đất cánh hoa liền héo rũ. Hiển nhiên là bị ngấm độc. Sau đó lại bị hàn khí ngưng kết, hàn khí thản nhiên quanh quẩn trên cành hoa, hương thơm khói độc kéo dài không dứt. Hai người nhất thanh nhất bạch, một trước một sau, trước thi độc, sau băng hóa, có thể coi là một kỳ quan.

31. Chương 31: Huynh Đệ Tình Thâm Đồng Tâm Đồng Lòng

Mộ Dung Long Sách ngồi trong xe ngựa, tâm thần không yên, vẻ mặt lo lắng, làm cho hoàng đế và Ân Cốt đều cảm giác có chuyện không ổn.

"Long Sách à, ngươi thật sự càng ngày càng giống một lão bà bà! Đức Âm sẽ không sao đâu. Hắn mạnh như vậy mà." Hoàng đế vỗ vỗ bờ vai của hắn, muốn làm dịu đi không khí, "Nửa năm sau ngươi và Đức Âm cùng hãy vào hoàng cung chơi hai ngày, đến lúc đó ta phong hầu cho huynh đệ các ngươi, phấn chấn tinh thần lên đi!"

"Ngươi thì biết cái gì!!" Long Sách đột nhiên rống lên làm cho Ân Cốt và hoàng đế nhảy dựng. Hắn chưa bao giờ gắt gỏng đến như vậy, nhất là trực tiếp đối với cửu ngũ chí tôn.

Long Sách ôm lấy đầu mình, không để ý đến thất thố vừa rồi, cắn răng nói: "Các người căn bản không hiểu! Căn bản không hiểu! Đức Âm hắn… trên người hắn có thương tích… rời khỏi Mộ Dung gia, hắn một mình căn bản không thể sinh tồn được!!"

"A? Trên người hắn làm gì có thương, Long Sách người hồ đồ rồi!" Hoàng đế cùng Ân Cốt nhìn nhau nói. "Các ngươi biết cái gì!!!!" Long Sách đau đớn la lên, "Trên người Đức Âm có thương cũ! Lúc hắn năm tuổi, đã bị cừu nhân của Mộ Dung gia bắt đi tra tấn… Những người đó sát hại mẹ của hắn, làm vỡ gân mạch của Đức Âm, xương toàn thân cũng gãy nát, để lại những vết thương đáng sợ trên người hắn… Chính là sau này nhờ có thế ngoại cao nhân hơn mười năm trị liệu, Đức Âm bên ngoài hoàn toàn khôi phục…. Nhưng mà nếu không có dược đặc biệt của Mộ Dung gia, Đức Âm hắn… thương thế của hắn sẽ tái phát…"

"Ách, ngươi có phải hay không còn muốn nói, thế ngoại cao nhân kia còn truyền thụ cho Đức Âm võ công vô địch? Và hắn thì chân tàng bất lộ?" Hoàng đế = = nói.

"Đúng vậy! Sao ngươi biết được?" Mộ Dung Long Sách ngẩng đầu.

"Đây không phải là cố sự của Bạch Liệt Dư sao?" Ân Cốt cũng = = nói, "Đừng nhảm nữa Mộ Dung Long Sách. Ta có học y, đã kiểm tra thân thể Đức Âm chẳng lẽ không biết! Mộ Dung Đức Âm căn bản là một tên trư hùng." "Trư hùng?" Hoàng đế ngắt lời.

"Khỏe như gấu, ăn như heo." Ân Cốt hì hì trêu đùa.

Hai người ác độc bắt đầu cười ha ha lên, làm Long Sách bị vạch trần toàn bộ chuyện đau khổ xấu hổ đứng qua một bên.

"Mà nói, hồi Đức Âm năm tuổi không phải còn cùng Long Sách vào hoàng cung sao? Tên tiểu trư hùng ấy lặng lẽ đến ngự phòng ăn vụng. Chính mình ôm một con lợn sữa nướng ăn điên cuồng, ấy vậy mà thật sự ăn hết!" Hoàng đế nhớ lại khi xưa. Sau đó, hắn chợt nhớ đến cảnh tượng hắn cơ hồ đã lãng quên… Sỉ nhục đó đến cỡ nào mới diễn tả nổi chứ!! Nội tâm của hắn phải lâu lắm mới lãng quên được chuyện này! Hiện tại tinh thần bi thương lúc đó của hắn lại bị khơi gợi về khiến cho sắc mặt của hắn bắt đầu xanh hẳn:

Khi đó…

Khi đó……

Khi đó!!!!!!

Tên Đức Âm khốn khiếp chết tiệt bất quá chỉ mới năm tuổi, mà dám đem đầu heo sữa quay để lên đầu của mình, còn đá vào mông khiến mình quỳ rạp trên đất bắt làm ngựa, còn quơ hai tay phấn nộn nắm lưng hắn vừa cưỡi vừa la: "Không được bắt nạt ca ca ta!! Dám bắt nạt ca ca ta!! Đá đít ngươi!! Không làm ngựa cho ca ca ta sẽ đá đít ngươi!!"

Mà một bên đứng chính là tiểu Long Sách vừa mới bị hoàng tử bắt nạt làm kị mã, trên mặt dính đầy nước mũi và nước mắt, ngây ngốc, ủy khuất nhìn đệ đệ thay mình xả giận.

Đối với cả Long Sách và hoàng đế, đó đều là chuyện rất tổn thương đến tinh thần!

Hai người nhất thời xanh mặt, trầm mặc không nói khiến cho Ân Cốt không hiểu được.

Sau một lúc lâu, Long Sách xúc động phẫn nộ lên.

"Chết tiệt, thì ra đó là Song Tuyệt truyền kỳ chứ không phải sách lẻ in lậu…" Mộ Dung Long Sách nắm chặt tay, "Sớm muộn gì cũng phải làm Trân Châu Hận khiến các ngươi cảm động đến chết mới được!!!" Hắn ở trong lòng thề.

[Cưỡng-chế-xen-vào: Độc thoại nội tâm của Long Sách:

Bộ "Song Tuyệt" này thật sự là quá hay!! Bên trong quả thực là cuộc đời thu nhỏ của ta! Nhân vật chính thật sự là Bạch gia lão Đại! Hắn chính là điểm nổi bật nhất trong toàn bộ câu chuyện! Hắn thật sự không dễ dàng tý nào, vừa phải chủ trì một gia nghiệp lớn như vậy, còn phải chiếu cố đệ đệ nữa. Ầy, Tiểu Liệt cuối cùng không thành với lão Đại thật sự là đáng tiếc! Bất quả, những tiếc nuối trong sách ta sẽ bù đắp hết trong hiện thực cho ngươi, Bạch gia lão Đại, thần tượng của ta!! Ô ô… Thật sự là rất cảm động!! Ta muốn cho Đức Âm xem quyển sách này! Đây quả thực là cuốn sách viết riêng cho huynh đệ của chúng ta mà!

Uy… Hoàn toàn xuyên tạc truyện người ta vậy sao?]

Lại nói, ba người bị bí mật tống xuất thành dừng lại ở một thôn trấn nọ. Hoàng đế quyết định ở trọ trước, sau đó gởi thư liên lạc với thuộc hạ.

Các nam nhân có sự nghiệp đang chuẩn bị xử lý công việc dồn dập thì sau bữa trưa, bọn họ phát hiện Mộ Dung Long Sách biến mất!!

Không lẽ người này tự động ly khai một mình. Thật sự là càng lúc càng vô lễ, sau khi đánh mất đệ đệ liền không khác kẻ mất hồn, chẳng có chút tiền đồ! Hoàng đế cười nhạt. Sau khi ăn cơm xong, hoàng đế đi dạo phố, Ân Cốt thì không thích ồn nào nên về khách phòng nghỉ ngơi, ngủ trưa.

Khi y vừa bước vào phòng liền phát giác trong phòng có người, vì thế liền chế trụ ám khí trong tay đứng ở màn trúc ngoài phòng ngủ, theo khe hở nhìn vào bên trong. Kết quả khiến cho y chấn động, trong phòng bọn họ thế nhưng có một nữ tử đang ngồi!!

Nàng kia mặc phấn hồng sa y, tuy rằng chỉ có thể nhìn thấy nửa mặt nhưng cũng không khó phát hiện nàng là một giai nhân phong tư yểu điệu. Nữ nhân này là ai? Ân Cốt cảm thấy được có vài phần quen mắt, nhưng không nhận ra.

"Ân giáo chủ, ngươi đã trở lại." Nữ tử nhìn thấy bóng hình của hắn, liền đứng lên hướng y hành lễ. Ân Cốt cũng không tiện trốn, đành phải theo màn trúc đi ra, đánh giá mỹ nữ này… Chậc chậc, xem trang phục của nàng là ăn mặc của nha hoàn, lại thoát tục tú nghiên, vừa nhìn liền biết xuất thân bất phàm.

Quả nhiên nữ tử hành lễ nói: "Tiểu nữ là thị nữ được Băng Tiễu Thành phái tới. Tên là Thúy Hà, cố ý đến đón thành chủ, không biết giáo chủ có biết chủ nhân nhà ta ở đâu?"

Ân Cốt thấy nàng ăn nói tự nhiên nhã nhặn, ánh mắt khôn khéo, nhĩ thầm người này chắc hẳn là tri kỷ nha hòan của Mộ Dung Long Sách, thuận tiện nói:

"Mộ Dung thành chủ đã đi trước một bước, ta nghĩ hắn đã rời khỏi khoảng nửa canh giờ rồi."

"Đa tạ giáo chủ, vậy tiểu nữ tử xin cáo lui." Thủy Hà dứt lời dịu dàng cười, lặng lẽ rời khỏi phòng ngủ.

Ngay tại lúc Ân Cốt nằm trên giường ngủ trưa, còn hoàng đế la cà ở mấy chỗ bán hàng rong thì mỹ nữ tên Thúy Hà kia đi tới một sân nhỏ hẻo lánh trong trấn nhỏ. Vừa bước vào cửa thì lập tức bị mấy tên thủ hạ gắt gao giữ lại. Thủy Hà âm thanh lập tức trở nên thô ráp như nam nhân, nàng phong độ nói: "Đem thị nữ của Tuyệt Ảnh Thành mang lại đây."

Thủ hạ khom mình hành lễ, một lát liền mang đến một nữ tử ăn mặc không khác Thúy Hà đến, nàng hành lễ với Thúy Hà kia: "Bái kiến chủ nhân."

Thúy Hà cười: "Thúy Hà, để ngươi nhiều năm nằm vùng trong Tuyệt Ảnh Thành như vậy, từ nay trở đi ngươi sẽ không còn là Thúy Hà nữa, nhớ chứ?"

"Thưa vâng." Nữ tử kia cực kỳ nhu thuận, "Cung chúc chủ nhân việc này mã đáo thành công."

Thúy Hà giả trong mắt hiện lên tinh quang, hừ lạnh một tiếng thầm nghĩ:

Đức Âm, cho dù cái chết cũng không thể tách được huynh đệ chúng ta, huống chỉ chỉ là một Tuyệt Ảnh Thành nho nhỏ! Hừ hừ!

Kì thật Thúy Hà này, chính là Mộ Dung Long Sách đem kỹ năng diễn xuất của mình phát huy cực đại hóa thành, ngay cả Ân Cốt cũng không phát hiện ra chút dị dạng nào. Vị huynh trưởng đáng sợ này đã hạ quyết định nam phẫn nữ lẻn vào trong Tuyệt Ảnh Thành giám thị đệ đệ của mình!!!

E/N: Song Tuyệt truyền kì ở trong này nhắc đến là một bộ đam mỹ tiểu thuyết của Lãnh Âm – Song Tuyệt hệ liệt. Ai có nhu cầu cứ google search sẽ ra

32. Chương 32: Khế Bán Mình

Trong thành Tuyệt Ảnh, Mộ Dung Đức Âm đang yết kiến vị đương gia lâm thời của Tuyệt Ảnh Thành, Nam Cung Thiên Sơn.

Nam Cung Thiên Sơn bên ngoài là một quân tử thật ôn nhuận, nhưng kỳ thật tâm cơ của hắn rất sâu, so với Mộ Dung Long Sách chỉ có hơn chứ không kém.

Sau khi nhìn thấy Mộ Dung Đức Âm, Nam Cung Thiên Sơn ban đầu hàn huyên một phen: Huynh trưởng mạnh khỏe? Người nhà mạnh khỏe? Nghe nói ngươi viết ra "Trân Châu Hận", trao đổi một chút thi văn được không? Nghe nói cầm kỹ của ngươi không tồi, giao lưu cầm nghệ một chút không? Nghe nói ngươi chơi cờ rất tốt, có rảnh chơi hai ba bàn? Ân Cốt giáo chủ kia hẳn là người quen của ngươi, hắn từng nhắc với ta về ngươi bất phàm như thế nào, vân vân và vũ vũ.

Tóm lại, cái màn hàn huyên chào hỏi máy móc này khiến cho Mộ Dung Đức Âm thấy thực nhàm chán, nhưng có người lại thích vậy, cố tình lấy những đề tài râu ria để bắt chuyện, lòng vòng một hồi mới nói ra mục đích của hắn.

Mấy người thích quanh co dài dòng đi chết hết đi!! Khi Nam Cung Thiên Sơn sắp chấm dứt màn nói chuyện lê thê của hắn, Mộ Dung Đức Âm rốt cuộc mở miệng: "Lệnh huynh hiện tại thương thế như thế nào?"

"Đã khôi phục khá tốt, nhưng còn không thể ra ngoài." Nam Cung Thiên Sơn uống trà nói, "Đa tạ công tử hỏi thăm, gia huynh ít ngày nữa có thể khỏi hẳn, thỉnh không cần lo lắng."

"Ách…" Đức Âm bi kịch phát hiện mình không tìm thấy được đề tài nào để nói nữa. Hắn và Nam Cung căn bản không phải cùng một thế giới, bọn họ hoàn toàn song song. Cuộc sống của hắn không bao giờ có thể dung hòa được với cái vòng thế tục luẩn quẩn, dối trá và đầy rẫy xảo quyệt, dã tâm bừng bừng kia. Nói tóm gọn lại thì hắn… hoàn-toàn-không-tìm-thấy-chủ-đề-để-nói-chuyện…

"Lệnh tôn cùng lệnh đường đều mạnh khỏe chứ?" Đức Âm rốt cục cũng moi được một cái đề tài. "Bọn họ đã qua đời nhiều năm rồi." Nam Cung Thiên Sơn đáp.

"Xin lỗi, ta không biết bọn họ… Ta nghĩ có được những đứa con ngoan như các ngươi, bọn họ ở trên trời nhất định rất mãn nguyện." Đức Âm khô cằn không có chút thành ý nào nói láo.

"Ách… Đa tạ." Nam Cung Thiên Sơn uống một ngụm trà, tại sao hắn cảm thấy không khí có chút cứng ngắc?? Vì cái gì Mộ Dung Đức Âm phải tiếp tục bắt chuyện sau khi mình kết thúc vậy? Hắn có ý từ gì? Sao lại nói những chuyện cụt đầu đứt đuôi như vậy? Khiến mình không còn đề tài để nói tiếp.

"Ách, thế lệnh phu nhân vẫn khỏe mạnh chứ?" Mộ Dung Đức Âm tiếp tục màn hàn huyên làm người ta tuyệt vọng.

"Ý ngươi là gia huynh? Gia huynh còn không có thành thân. Ách, tại hạ cũng không có thành thân." Nam Cung Thiên Sơn nói.

Mộ Dung Đức Âm thì lại phấn khởi hẳn lên. Không ngờ hắn có thể tán gẫu với một người xa lạ một khoảng thời gian dài như vậy, hơn nữa còn rất trôi chảy nữa. Khả năng xã giao đã được rèn luyện rồi đó sao?

Có điều, không khí ở đây đang trở nên lạnh lẽo dần là một sự thật không thể chối cãi.

Nam Cung Thiên Sơn rốt cuộc nhân lúc Mộ Dung Đức Âm im miệng mà đem một đề tài khác cắt ngang.

Hắn bưng chén trà, nói: "Đức Âm công tử ở Băng Tiễu Thành, tất biết một ít tình hình tài vụ của Băng Tiễu Thành."

"Ách…" Mộ Dung Đức Âm không biết hắn muốn nói gì.

Nam Cung Thiên Sơn hài lòng khi nhìn thấy biểu tình không hiểu gì kia của Đức Âm, rồi tiếp tục dẫn dắt câu chuyện để cho hắn khai sáng đầu óc một chút, nói tiếp: "Kỳ thật, Băng Tiễu Thành có hơn phân nửa sinh ý liên quan đến Tuyệt Ảnh Thành. Các ngân hàng ở Giang Nam hơn một nửa đều có lệ thuộc vào Tuyệt Ảnh Thành. Hai thành chúng ta tuy không có trực tiếp quan hệ nhưng đã sớm có tương quan với nhau. Có thể nói, nếu Tuyệt Ảnh Thành đơn phương ngừng hợp tác thì tài chính của quý thành sẽ bị ảnh hưởng trực tiếp. Chuyện này ta đã từng nói với quý huynh rồi.

Nếu chỉ nói như vậy, Đức Âm công tử chắc sẽ không biết rốt cuộc tình hình là như thế nào. Cụ thể một chút, nếu hôm nay ta hạ lệnh ngưng lại các loại hợp tác thì không quá ba ngày, tài chính của Băng Tiễu Thành sẽ bị đóng băng, trong bảy ngày Tuyệt Ảnh Thành hoàn toàn có thể khiến cho Băng Tiễu Thành sụp đổ. Không phí một binh một tốt nào cũng có thể khiến cho lệnh huynh cùng các hạ sẽ phải lưu lạc đầu đường, từ nay về sau bôn ba tứ xứ."

"…" Mộ Dung Đức Âm trầm mặc.

"Cho nên ta không khỏi lo lắng thay cho Đức Âm công tử. Ta biết Đức Âm công tử là một người thích sạch sẽ. Nếu từ nay về sau phải làm bạn cùng với những tên khất cái dơ bẩn đầy chấy rận thì chẳng phải quá mức bi thảm?" Nam Cung Thiên Sơn uy hiếp mỉm cười.

"Ách… Đúng là ghê tởm." Vấn đề Mộ Dung Đức Âm ghét nhất đã bị Nam Cung Thiên Sơn nắm trong tay. Quả nhiên để thao túng hắn, Nam Cung Thiên Sơn đã phải mất một phen công phu để điều tra.

"Đức Âm công tử biết là tốt rồi, cho nên vì sinh hoạt sau này của các hạ, ta hi vọng Đức Âm công tử sẽ giúp Tuyệt Ảnh thành một vài việc." Nam Cung Thiên Sơn nói.

"A, thanh thế của Tuyệt Ảnh Thành lớn mạnh, có thể lật đổ Băng Tiễu Thành dễ dàng như vậy, còn muốn một nhân vật nho nhỏ như ta giúp đỡ sao?" Mộ Dung Đức Âm lạnh lùng nói.

"Cũng vì muốn giữ lấy thanh thế của Tuyệt Ảnh Thành, cho nên mới cần anh tài trong thiên hạ giúp đỡ. Tuyệt Ảnh Thành luôn hoan nghênh những người mới." Nam Cung Thiên Sơn cười. "Ta vừa rồi chỉ mới nói một nửa, một nửa còn lại là, nếu như hai nhà chúng ta cường cường liên thủ thì đôi bên đều sẽ có lợi. Công tử không cần phải cân nhắc gì vấn đề lợi hại, để tránh hiểu lầm nên ta nói trước thôi. Vấn đề ở phương diện này đều đã thu xếp ổn thỏa."

Hắn nói như vậy, đưa đẩy sự tình một cách khéo léo ngấm ngầm áp chế Mộ Dung Đức Âm, vừa lấy lợi ích đặt ra, lại vừa nói chuyện tình cảm đôi bên khiến cho Đức Âm không thể không theo.

Mộ Dung Đức Âm thở dài nói: "Ta sao có thể từ chối chứ? Tuy nhiên ta cũng có những quy tắc của riêng mình, hy vọng quý thành không nên ép ta vi phạm."

Nam Cung Thiên Sơn đắc ý: "Đâu có, đâu có. Bất quá chỉ thỉnh công tử làm khách ở đây nửa năm. Về phần công việc quan trọng làm gì, chúng ta sẽ từ từ nói, công tử không cần lo lắng. Nếu công tử đã đáp ứng, chắc sẽ không ngại ký tên trên văn bản này, cho rành mạch với người đời và cũng tiện làm bằng chứng xác thực."

Dứt lời liền vỗ tay, có một người hầu mang lên một bảng khế ước, yêu cầu Mộ Dung Đức Âm ký vào.

Đây chẳng phải là bán mình khế sao?

Mộ Dung Đức Âm dùng ngón cái in vào mực rồi ấn xuống khế ước một cái, thầm nghĩ Tuyệt Ảnh Thành làm việc quả nhiên ngoan độc.

Nam Cung Thiên Sơn còn không bỏ qua. Ngay sau đó lại có một thị nữ mang đến một chiếc chén nhỏ làm từ vàng ròng, bên trong có một viên thuốc tỏa ra mùi thơm lạ lùng. Hắn nói: "Đây là viên thuốc chứng tỏ thành ý của chúng ta, được gọi là 'Khiên tâm', một khi ăn vào công lực sẽ tăng tiến rất nhiều. Tuy nhiên, nếu nửa năm sau nếu không có giải dược của tại hạ, sẽ gặp phải tác dụng phụ của thuốc, hậu quả gì chắc trong lòng các hạ cũng rõ. Các hạ nếu có chút tâm làm việc vì Tuyệt Ảnh Thành và tuân theo quy củ ở đây thì xin ăn viên thuốc này, để đảm bảo cho đôi bên."

Vì thế, Đức Âm nghe theo nuốt vào độc dược, coi như đã bị Tuyệt Ảnh Thành nắm thóp hoàn toàn.

33. Chương 33: Ráng Học Trước Khi Thi Và Vấn Đến Chán Ghét Nhất

Thúy Hà, mười năm trước tiến vào Tuyệt Ảnh Thành làm tỳ nữa, nghe nói là một bé gái mồ côi không chỗ nương tựa, nhờ vào sự thông minh của mình, rất nhanh lấy được một địa vị cao trong những người hầu của Tuyệt Ảnh Thành, phần lớn những chuyện mua đồ ăn, đồ dùng nữ quyến đều do nàng phụ trách. Có điều không ai nghĩ tới, Thúy Hà chính là tay trong của Băng Tiễu Thành, càng làm cho người không ngờ tới là Thúy Hà hiện tại đã bị đánh tráo.

Mộ Dung Long Sách dùng Súc Cốt đại phải cùng Biến Thanh bí thuật và khả năng dịch dung không chê vào đâu được của mình hoàn hảo biến thành Thúy Hà, theo xe ngựa mua đồ ăn trở về Tuyệt Ảnh Thành.

Mọi nơi chốn trong Tuyệt Ảnh Thành đều được bảo vệ nghiêm ngặt, đầy rẫy các loại kỳ môn trận pháp, nếu muốn xông vào bên trong còn khó hơn lên trên. Cho dù hắn lúc này hóa trang tiến vào, thân phận của hắn cũng chỉ là một nha hoàn đầu mục cấp bậc thấp. Nam Cung Tuyệt Ảnh Thành xưa nay rất cẩn thẩn, tôi tớ bên người đều là những kẻ trọng yếu, ngoại nhân tuyệt đối không thể tiếp cận vào vòng tròn quyền lực đó.

Có điều, Mộ Dung Long Sách đã mơ hồ biết được âm mưu của Tuyệt Ảnh Thành, cho nên bước đầu tiên của hắn không phải trực tiếp đi tìm Đức Âm mà là lợi dụng những mối quan hệ tốt có sẵn của Thúy Hà, tìm đến nha hoàn quản lý Như Vân, người chuyên phụ trách tiếp đãi khách quý cũng như quản lý phòng trì.

Trước đó, Thúy Hà cùng Như Vân đã có ước định, Mộ Dung Long Sách thuận lợi nắm được cơ hội trở thành nha hoàn để tiếp đãi khách nhân, cứ thế tự nhiên lẫn vào đội ngũ của đám nha hoàn đón tiếp khách quý. Nhờ vào những tính toán chi ly trước khi hành động nên Mộ Dung Long Sách vẫn không bị bại lộ, còn nhớ rõ những tình báo đã được Thúy Hà cung cấp về những quan hệ giữa các người hầu trong Tuyệt Ảnh Thành, còn có cả quy củ giữa bọn họ và những thói quen. Như Vân đem Thúy Hà giả đến một nơi yên lặng, thần thần bí bí nói: "Thúy Hà, Mộ Dung Đức Âm nghe nói là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, so với U Tuyền còn đẹp hơn cả thập bội. Nữ tỳ trong thành đều ước mong tiếp cận để chiêm ngưỡng hình dàng của hắn. Ngươi lúc trước giúp đỡ ta nhiều thứ đã không khác gì tay chân, vừa lúc nha hoàn Lan Nhi hầu hạ hắn đang bị bệnh thì ngươi hãy đến thế thân đi. Đây cũng là một cơ hội tốt. Mộ Dung Đức Âm chính là Băng Tiễu Thành thiếu gia, ngươi với hắn sớm chiều ở chung nếu có thể ám sinh tình cảm liền có thể một bước lên trời, trở thành thiếu phu nhân của Băng Tiễu Thành. Ngươi phải nắm chắc cơ hội lần này!"

"Đa tạ tỷ tỷ chỉ điểm, nhưng không biết Đức Âm công tử kia có những điểm gì cần phải lưu ý không?" Thúy Hà giả vờ hỏi.

"Nghe nói hắn là một tên ma ốm, từ trong bụng mẹ đã không khỏe, khi còn nhỏ rơi vào hàn đàm khiến chân bị tê liệt, tứ chi không tiện hành động. Hắn phi thường sợ lạnh, suốt năm đều phải có lò ấm, không thể chịu nổi một chút hàn khí. Khi hầu hạ ngươi phải thật cận thẩn." Như Vân nhắc nhở. Những thứ mà nàng nói kia, hoàn toàn là những gì Mộ Dung Long Sách tung tin trong giang hồ, hắn nghe được như vậy có vài phần cảm giác thành tựu.

"Ta hiểu được! Nhưng tại sao Như Vân tỷ tỷ không cùng ta đi hầu hạ hắn? Chỉ giao cho một mình ta thì có vẻ..." Thúy Hà giả còn cố ý từ chối một chút. "Thúy Hà, ta tin tưởng năng lực của người. Hơn nữa hắn không phải loại ta thích, chúng ta nhất định vô duyên. Ta sợ cùng hắn gặp một hồi sẽ có một hồi nghiệt duyên." Như Vân xót xa nói.

..... Đi chết đi, tử nữ nhân. Mộ Dung Long Sách ở trong lòng lạnh lùng nói.

Độc dược kỳ danh 'Khiên tâm' có một mùi thơm lạ lùng từ vỏ bọc đường bên ngoài, một khi nuốt vào liền tan ra, vô tung vô ảnh. Mộ Dung Đức Âm sau khi ăn xong, công lực thật ra không thấy tăng lên nhiều, nhưng mà độc kia hoàn toàn tan biến, cho dù hắn tịnh thần xếp bằng đem độc bức ra cũng không được.

Cuộc sống ở Tuyệt Ảnh Thành đã bắt đầu rồi.

Sau ngày đầu tiên bái kiến Nam Cung Thiên Sơn, những ngày sau đều có một lịch trình để tuân theo. Cái được gọi 'huấn luyện' chính là hằng ngày đem Mộ Dung Đức Âm đến một biệt viện u nhã, nghe U Tuyền giảng giải về các vấn đề chuyên môn như phương pháp phá giải cơ quan, cùng Mộ Dung Đức Âm còn có rất nhiều tuyệt đỉnh cao thủ được huấn luyện. Xem ra Tuyệt Ảnh Thành đã chia ra nhiều tổ nhỏ để phụ trách từng chuyên môn, không biết dự định kế hoạch bí mật nguy hiểm gì.

Mấy tên cao thủ này tướng mạo đều đặc dị, có nữ lang yểu điệu, có thanh niên tháo vát, có ngườilùn thấp bé, có lão nhân râu tóc bạc trắng. Biểu tình của bọn họ đều rất nghiêm túc, ở cùng nhau nhưng không nhiều lời, khi nhìn thấy Mộ Dung Đức Âm có lộ ra một ít kinh diễm nhưng lúc sau không ai mở miệng nói chuyện. Tất cả mọi người đều chăm chỉ học tập.

Mộ Dung Đức Âm ngồi ở gần cửa sổ, thường xuyên thất thần. Hắn ghét nhất là những thứ lý thuyết trận pháp chán ngắt, luôn không tập trung nhìn ra rừng trúc sau hoa văn của cửa sổ tròn, sau đó bắt đầu chán nản, ở trong lớp lim dim. Vì thế, lần đầu tiên kiểm tra, điểm của hắn đứng trong top từ dưới đếm lên.

U Tuyền nhìn thấy thành tích của mọi người cũng không nổi giận mà chỉ mỉm cười đi đến đại hán đứng đầu từ dưới đếm lên của bảng, mọi người chưa kịp thấy rõ thì thấy hán tử kia bị U Tuyền dùng thủ pháp quỷ dị đánh bại, thời điểm té xuống mặt đất đã muốn tuyệt khí, thi thể của gã lập tức được người hầu ngoài cửa thu thập gọn. Sau đó, mọi thứ giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, vô cùng bình tĩnh, có điều bàn học của gã kia bị bỏ đi, trong phòng thiếu mất một người.

Hóa ra, hình phạt của việc thi kém là bị giết!

Sắc mặt mọi người trở nên ngưng trọng, đây tuyệt đối chính là lớp học tử vong.

Mộ Dung Đức Âm không thèm quan tâm đến thứ tự của mình hiện tại đang xếp thứ năm từ dưới lên, chẳng lo lắng gì mà tiếp tục xuất thần trong buổi hôm sau.

Ngày hôm sau lại xử quyết thêm một người. Đức Âm xếp thứ bốn từ dưới lên.

Thời điểm kiểm tra bài vào hoàng hôn mỗi ngày luôn là lúc mọi người căng thẳng nhất, trên đời chẳng có cuộc thi nào mang tính sống còn như vậy.

Có điều Mộ Dung Đức Âm vẫn cứ nghĩ, ít nhất ta còn đứng thứ tư từ dưới lên.

Ngày thứ ba, Mộ Dung Đức Âm đứng thứ ba từ dưới lên.

Bàn học tiếp tục giảm.

Ngày thứ tứ, Mộ Dung Đức Âm đứng thứ hai từ dưới lên. Hắn đột nhiên ý thức được bản thân nên học hành đàng hoàng lại. Chính vì thế sau một ngày bùng học, Mộ Dung Đức Âm dùng thời gian sau khi ăn cơm xong để học bù. Hắn cầm cuốn tài liệu U Tuyền đưa cho bắt đầu học thuộc. Hắn lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên liều mạng học bài. Tuy nhiên, những người để dồn bài đến trước khi thi mới học cũng biết, càng ráng nhét thì chữ càng không vào đầu nổi.

Mộ Dung Đức Âm bảo người hầu chuẩn bị cho hắn một ấm trà đặc, loại cực kì đậm đặc ấy, còn có đồ ăn vặt các loại, chuẩn bị thức trắng đêm học gạo. Có điều, kết quả của việc uống vài cân trà đặc là viếng thăm

nhà xí liên tục, cũng không làm cho cơn buồn ngủ đỡ được bao nhiêu. Chỉ cần hắn mở sách vở ra, mắt nhịn không được liền díp lại.

Hắn chán ghét lý thuyết trận pháp!!!! Dù mắt đã toàn tơ máu, Mộ Dung Đức Âm vẫn ráng trợn trừng lên để đọc sách, nghiến răng nghiên lợi nghĩ: Chán ghét tận xương tủy!!!

34. Chương 34: Người Không Có Chữ Tín Thì Sẽ Không Làm Nên Được Việc Gì Cả

Đêm khuya, không thể học bài nổi khiến Mộ Dung Đức Âm nghĩ ra một ý tưởng thật điên rồ. Với các thí sinh tinh thần hoảng loạng trước kì thi thường thường thì chuyện gì cũng dám làm.

Chính vì thế, Mộ Dung Đức Âm gọi thị nữ đến hầu hạ mình tắm rửa, sau đó tắt đèn lên giường ngủ. Chờ trong phòng không còn người, hắn mới đứng dậy, thay y phục dạ hành vào. Mặc dù trước khi tiến vào Tuyệt Ảnh Thành, hành lý của bọn họ đều bị kiểm tra nhưng lúc ấy Mộ Dung Đức Âm đã đem y phục dạ hành mặc luôn trong người, khi nhận phòng mới cởi ra đem giấu đi, thế nên không bị mất.

Hành tẩu giang hồ làm sao có thể thiếu y phục dạ hành được chứ? Bộ y phục này là do Tổng quản ở Băng Tiễu Thành đặt riêng cho hắn, chọn chất liệu vải tốt nhất, do người thợ giỏi nhất làm ra, tốn mất ba mươi hai lượng hoàng kim.

Mộ Dung Đức Âm thay y phục dạ hành xong, chuyện cần làm tiếp theo chính là đi trộm đề thi. Hắn quan sát U Tuyền vài ngày, phát hiện y luôn là người trực tiếp phát đề, chắc hẳn đã soạn đề trước chí ít là một ngày. Vì thế hắn yên lặng nhảy ra từ cửa sổ, phóng lên nóc nhà chạy đến nơi ở của U Tuyền.

Có điều khiến cho người ta chán nản chính là xung quanh nơi ở của U Tuyền bố trí trận pháp cơ quan tầng tầng lớp lớp, cực kì phức tạp. Quả thực so với việc giải đề còn khó hơn mấy bậc. Hơn nữa bên ngoài rừng cây bên cạnh đã đặt sẵn một tấm bảng viết, "Những kẻ trộm đề hãy cẩn thận", xem ra U Tuyền đã có phòng bị trước. "Chết đi!" Mộ Dung Đức Âm phẫn nộ một cước đạp vụn tấm bảng thông báo kia.

Lúc này, có một người bịt mặt ở phía sau yên lặng đi tới, thấp giọng hỏi: "Ngươi cũng đến trộm đề à? Nếu vậy đi theo ta."

Mộ Dung Đức Âm quay đầu lại, bám theo thân ảnh nhấp nhô của người kia di chuyển trên Tuyệt Ảnh Thành rồi vào trong một khu rừng, chỉ thấy bên trong đã có rất nhiều người bịt mặt đang chờ. Nghe âm thanh là có thể nhận ra những người này đều là cao thủ trong lớp huấn luyện địa ngục của U Tuyền.

Một tên cầm đầu chợt nói: "Tuy bước vào Tuyệt Ảnh Thành đã chuẩn bị tinh thần trước, nhưng chết không minh bạch kiểu này thật không cam lòng. Cho nên mọi người bàn bạc, quyết định liên hợp lại, chỉ cần điểm của chúng ta bằng nhau hết thì sẽ không có người xếp chót được." Mọi người đều gật đầu đồng ý. Chính vì thế bàn bạc ngày mai thi chỉ được làm những câu đơn giản nhất, sao cho đủ điểm yêu cầu, không được làm nhiều hơn. Chỉ như vậy mới có đường sống thôi.

Mộ Dung Đức Âm nghĩ thầm, như vậy thì đơn giản rồi! Vì thế vô cùng an tâm quay về nhà ngủ.

Ngày hôm sau, Mộ Dung Đức Âm lại tiếp tục lơ đãng. Khi hoàng hôn buông xuống, U Tuyền công tử mỉm cười cảnh báo mọi người: "Ta biết tối hôm qua có người muốn đi trộm đề thi. Nếu để ta tìm được chứng cứ xác thực, sẽ giết bất luận tội, hy vọng các vị phối hợp không tái diễn chuyện này nữa." Sau đó ánh mắt lợi hại quét qua gương mặt của mọi người, cuối cùng mới phát bài thi ra. Mộ Dung Đức Âm lướt qua cái đề, kiếm những câu đơn giản nhất trả lời, còn lại đều cố ý viết sai.

U Tuyền tại chỗ chấm bài và thông báo kết quả. Khiến cho Mộ Dung Đức Âm sửng sốt chính là, hắn thế nhưng là kẻ đứng cuối cùng!!! Điểm của những người khác so với hắn cao hơn rất nhiều! Trừ bản thân hắn ra, tất cả mọi người đều không tuân thủ ước định!!!

Đây là kết quả của một tên trạch nam không bao giờ tiếp xúc với xã hội.

"Mộ Dung công tử, trước đây ngươi chưa bao giờ thấp điểm đến cỡ này? Ngươi cố ý, muốn giúp đỡ mọi người sao?" U Tuyền công tử cười nham hiểm, nhìn Mộ Dung Đức Âm hỏi.

Tất cả mọi người nhìn Mộ Dung Đức Âm với ánh mắt tiếc hận. Không ngờ được người đứng cuối cùng lại là một vị tuyệt mĩ như vậy, nhìn qua tưởng hắn là một giai nhân tao nhã nhưng đa mưu túc trí. Thật ra, bọn họ đều nghĩ Mộ Dung Đức Âm là loại đa mưu túc trí bạch y mưu sĩ! Còn cứ nghĩ những lần trước đều do hắn cố ý thấp điểm, hiện tại xem ra…

Người này không ngờ lại thật sự tuân theo ước định tối qua, chỉ đạt có chừng đó điểm. Thực sự là con mẹ nó vô cùng đơn thuần!

Mộ Dung Đức Âm đứng lên, bởi vì tức giận mà biểu tình đanh lại, hai tay hắn đặt trên bàn, thanh âm hơi run nói: "Các ngươi nói không giữ lời, còn là nam nhân sao?"

"Đồ ngu xuẩn, nếu chỉ có cái xác không thì ở trên giang hồ làm qué nào được." Có người nhỏ giọng nghị luận.

"Câm miệng! Chẳng lẽ các ngươi người giang hồ không có chút đạo lý nào sao?" Mộ Dung Đức Âm hướng đám cao thủ kia hỏi.

"Thật thú vị, đến tuổi này ngươi còn nói đến đạo nghĩa sao. Chỉ có những tên ngốc mới tin cái gọi là đạo nghĩa thôi." Lại có người nói.

"Vậy các ngươi ở giang hồ để làm cái gì!" Mộ Dung Đức Âm hỏi.

"Tất nhiên là vì thanh danh, địa vị, quyền thế, quan trọng nhất chính là võ công rồi!" Một mỹ nữ cao thủ đáp.

"Đi chết hết đi!! Nếu như vậy ta so kiểu nào cũng hơn hẳn đám bụi đời các ngươi!!" Đức Âm Godzilla đột nhiên bùng nổ, hất cái bàn của mình lên cao, sau đó cầm chiếc ghế dựa quăng ra ngoài. Vài người bị chiếc ghế đánh trúng nhất thời bị đánh bay hộc máu. Thời điểm phát sinh chuyện này cực nhanh, đến độ cái bàn trên không trung còn chưa rơi xuống đất.

Tội nghiệp đám người bị dính phải…

Cùng lúc đó, thân ảnh Mộ Dung Đức Âm nhảy lên cầm lấy cái bàn ở trên không trung, vung một cái. Kình khí đáng sợ quét ngang toàn bộ đại sảnh. Cửa sổ bốn phía toàn bộ bị chấn vỡ, đem những người còn lại bị chấn đến hộc máu ngã xuống. U Tuyền ở trên bục giảng, chỉ cảm thấy tóc mình bị một cơn gió lốc thổi qua, mạnh đến không mở mắt ra nổi. Tuy nhiên y vẫn khoanh tay vững vàng đứng, tủm tỉm cười nhìn hiện trường rối loạn.

"Những-kẻ-không-biết-đạo-nghĩa-thì-chết-hết-đi!"

Mộ Dung Đức Âm dùng thanh âm đáng sợ gằn từng tiếng nói với mọi người trong lớp, bọn họ đều nằm úp sấp một mảnh vì kình lực lúc nãy.

Lớp học thành một đống hỗn độn.

U Tuyền công tử vỗ vỗ bàn tay nói: "Tốt lắm, buổi thi hôm nay bỏ đi vậy. Đã có người giúp ta thủ thập đám lộn xộn các ngươi rồi. Hy vọng mọi người nhớ kỹ bài học này. Ngoài ra, lớp trưởng của chúng ta từ nay tạm thời sẽ do Mộ Dung công tử đảm nhận, hy vọng mọi người kính trọng hắn một chút. Ta tin chắc rằng sau ba tháng huấn luyện, hắn tuyệt đối sẽ là đại nhân vật chấn động võ lâm." (cười)

"Hắn… Là người sao?" Một cao thủ nhổ một bãi nước miếng đầy huyết nói.

Tóm lại, Đức Âm mặc danh kỳ diệu thành lớp trưởng.

Cũng chính ngày hôm nay, Long Sách đại nha hoàn rốt cuộc cũng làm xong các loại thủ tục rườm rà tiến đến nơi ở của Đức Âm, chuẩn bị hành động!

E/N: 1. Ai không biết Godlizza là gì mời các bạn google, từ này do chính Ly Miêu dùng nhé.

2. Ờ… Bắt đầu từ tuần sau tớ chỉ update vào CN, tầm 4-6 chương/ lần tùy độ siêng của bạn — v –.

35. Chương 35: Rơi Nước Mắt Gặp Lại

Mộ Dung Đức Âm rốt cuộc xách cặp sách về chỗ ở của mình. Cặp sách của hắn là do Tuyệt Ảnh Thành phát cho, làm từ tơ lụa, dây đeo nghiêng có tua, trên mặt thêu hoa lan, hai bên còn có chuỗi ngọc châu làm trang sức. Mộ Dung Đức Âm đã quyết định sẽ mang cái túi này làm đồ lưu niệm đem về nhà.

[Ý tưởng mất mặt vậy cũng nghĩ được.]

Lúc Đức Âm đi vào hiên, hắn phát hiện trong phòng mình có một thị nữ, có vẻ là đại nha hoàn tùy thân mà mấy ngày trước đã được thông báo đến.

"Đi chuẩn bị nước tắm." Mộ Dung Đức Âm ra vẻ cha ông phân phó 'thị nữ' kia.

Khóe miệng của 'thị nữ' âm âm cười làm cho Mộ Dung Đức Âm cảm thấy vô cùng quen thuộc, vì thế hắn nói: "Không nghĩ tới lại có nữ nhân cười giống huynh trưởng của ta như vậy. Nói không chừng các ngươi chính là huynh muội thất lạc nhiều năm, ngươi tên là gì?" "Ta là đại gia của ngươi." 'Thị nữ' mở miệng phát ra thanh âm của nam nhân, thật làm người ta kinh hãi.

Huynh trưởng đại nhân giá lâm, thật đáng mừng, thật đáng mừng!

"Đúng là âm hồn không tan…" Mộ Dung Đức Âm đem cửa sổ đóng lại, nhỏ giọng than thở, vẻ mặt không cam lòng. "Hừ, biểu tình của ngươi là gì? Nhìn thấy thân nhân duy nhất mất hứng vậy sao? Vì ngươi, ca ca ta lấy thân mạo hiểm, từ bỏ tôn nghiêm cửu tử nhất sinh mà lẫn vào Tuyệt Ảnh Thành. Kết quả là ngươi dùng loại biểu tình đó báo đáp ta đó hả? Hả? Lương tâm của Đức Âm ngươi quăng cho chó ăn đi!" Long Sách đại nha hoàn kiều chân bắt chéo ngồi trên ghế bành, khôi phục vẻ vênh mặt hất hàm thường ngày.

Mộ Dung Đức Âm nói: "Nói đi, huynh trưởng ngài vì cái gì phải phẫn thành nữ nhân mà không phẫn làm nam nhân để tiến vào chứ?"

"Bởi vì ta chỉ có Thúy Hà là gián điệp tiếp cận gần nhất vào trung tâm quyên lực của Tuyệt Ảnh Thành!" Mộ Dung Long Sách hừ lạnh, "Ngươi trong lòng lại tưởng tượng ta thành cái gì?! Hả? Có phải đang nghĩ ca ca ngươi có ham mê biến thái gì đó không!?"

"Không có, đại ca ngươi vạn thọ vô cương, công đức vô lượng." Mộ Dung Đức Âm cứng ngắc khen tặng.

"Nói vậy còn tạm được. Nghe nói ngươi bị Tuyệt Ảnh Thành hạ độc, cho ta xem." Mộ Dung Long Sách vươn tay nói.

"Đã ăn mấy ngày rồi, có muốn ói ra cũng không ói được đâu." Đức Âm nói.

"Nói chuyện với ngươi đúng là lao lực! Ai khiến ngươi làm mấy chuyện đó!! Để ta nhìn mạch của ngươi!!" Mộ Dung Long Sách cả giận.

Vì thế, Mộ Dung Đức Âm đưa tay cho Long Sách bắt mạch. Mộ Dung Long Sách xem nửa ngày cũng không tra được gì, quả nhiên là kịch độc hòa tan vô hình. Về sau nếu muốn giải độc, lại phải một phen đọ sức với Tuyệt Ảnh Thành nữa. Phiền toái, thật phiền toái.

Long Sách nhất thời không có giải pháp bèn nói: "Loại độc này cần phải nghiên cứu kĩ hơn. Hôm nay sắc trời cũng đã không còn sớm, chúng ta tắm rửa rồi đi ngủ."

"Ca ca, ngươi ngủ ở giường của nha hoàn đi, tránh để người ta phát hiện bất ổn." Mộ Dung Đức Âm nói.

Mộ Dung Long Sách bất mãn hừ lạnh một tiếng. Từ trước đến nay hắn ăn dùng gì so với Đức Âm cũng thật tốt, nhưng lần này không thể không lấy đại cục làm trọng mà hy sinh. Hai ngươi tắm rửa riêng biệt rồi

tắt đèn. Trong phòng đã tối đen một mảnh, Mộ Dung Long Sách liền gỡ bỏ hóa trang, thân thể lách cách rung động khôi phục lại hình dạng nam tử sau đó yên tâm nằm lên giường ngủ. Hắn đã điều tra qua nơi này, tuy rằng bốn phía sân đều có người gác nhưng cũng coi như an toàn, không có giám thị. Đại khái U Tuyền cũng cho rằng giám thị một tên ngốc như Mộ Dung Đức Âm là điều thừa thãi.

Một đêm trôi qua bắt đầu một ngày mới, ở hừng đông nổi lên một cơn mưa. Mộ Dung Đức Âm tính tính ngày. Hôm nay là ngày được nghỉ học, có thể không cần đi đến cái khóa huấn luyện áp lực kia, hơn nữa có thể đi đến một số phạm vi cho phép. Ví dụ như có thể đi thăm quan một số chỗ phong cảnh tú lệ trong Tuyệt Ảnh Thành gì đó. Có điều, hắn đối với mấy thứ này không có hứng thú, chỉ thích quanh quẩn trong phòng của mình, cái gì cũng không làm, chỉ ngồi xem một ít dã sử dật sự trong thư phòng. Bởi vì ở trong phạm vi của mình, Mộ Dung Đức Âm tự nhiên cũng thực tùy tiện, mặc áo khoác ngắn và quần dài đồ ngủ đi tới đi lui, có chút lộn xộn.

Mộ Dung Long Sách cũng không nóng vội thay vào nha hoàn trang phục của mình. Hắn biết có người hầu chuyên đem đồ ăn đến, còn 'Thúy Hà' chủ yếu chỉ là tùy thân phục vụ, cứ bảy ngày một lần đi đến phòng hành chính tổng hợp báo cáo là được. Thế nên huynh trưởng vô cùng thích ý ở ao nhỏ phía sau viện buông cần, vừa câu cá vừa lên kế hoạch tiếp theo.

Như thế một ngày, dưới cơn mưa phùn lất phất thanh bình trôi qua.

Nếu mỗi một ngày cũng thoải mái như hồi ở nhà thì tốt rồi. Mộ Dung Đức Âm nằm ở ghề nằm trên hành lang, nhìn mưa ở ngoài cửa sổ, đối với tương lai khó tránh được vài phần sầu lo. Giang hồ thật sự rất phức tạp, ầy, hắn nhín không được mở miệng cảm khái: "Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ." Long Sách ở ngoài nghe thấy cười nhạo một trận. "Ngươi vào giang hồ được bao lâu? Những thứ sâu xa ngươi còn chưa biết được đâu! Đêm nay có nhiệm vụ cho ngươi, ngươi tập trung cho ta!"

"Nhiệm vụ gì?" Mộ Dung Đức Âm đưa sách đặt trên mặt, nằm ngửa ở trên ghế.

"Đi địa lao của Tuyệt Ảnh Thành đem một người ra." Mộ Dung Long Sách nói.

"Không được, ta mới tới nơi này vài ngày, còn không có được ai đỡ đầu hết. Vạn nhất bị phát hiện, ta sẽ bị hoài nghi mất." Mộ Dung Đức Âm tìm cớ. Kỳ thật, nam nhân bi ai không có sự nghiệp thì ai người ta thèm đỡ đầu cho chứ.

"Nếu ngươi không đi, cứ liệu hồn với ta." Ca ca uy hiếp.

"Thật phiền toái, ta có lợi ích gì không?" Mộ Dung Đức Âm nhíu mi không tình nguyện nói.

"Ngươi kia chính là lợi ích." Mộ Dung Long Sách cười thần bí.

"Ta không thích nam sủng. Chẳng lẽ ngươi cấm d*c mấy ngày cũng không được sao? Đầu ngươi rốt cục là làm bằng gì vậy? Thích rước phiền phức đến vậy sao?" Mộ Dung Đức Âm nghĩ huynh trưởng của mình có tư tưởng bại hoại, chắc chắn người cần cứu là một tên nam sủng.

"Uy, Đức Âm, ngươi ít bị đánh quá nên nhớ hả?" Sắc mặt Long Sách vô cùng khó coi. Hắn bỏ lại cần câu, hướng hành lang Đức Âm đang nằm đi tới.

Vì thế hai huynh đệ lại vật nhau ra, trên sàn nhà sáng bóng mà lăn lộn ẩu đả không chút nể tình.

Nha hoàn đưa cơm đột nhiên xuất hiện khiến hai người lập tức tách ra. Long Sách phóng vào sau bình phong trốn, còn Mộ Dung Đức Âm đứng dậy chạy lại bàn cơm ở tiền thính ăn uống vồn vập. Sau khi ăn xong, tiểu nha hoàn một bên thu thập bàn ăn, một bên lặng lẽ đem thư tình của mình để trên bàn, muốn tỏ tình với siêu cấp đại mỹ nam Mộ Dung Đức Âm!

Mộ Dung Long Sách từ một nơi bí mật gần đó nhìn thấy hết thảy, nhãn châu xoay động, lại có chủ ý.

36. Chương 36: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân Là Một Việc Khổ Sai

Ban đêm đã đến. Mộ Dung Long Sách phân phó Đức Âm thay y phục dạ hành. Hai huynh đệ chuẩn bị nhân bóng đêm thăm dò Tuyệt Ảnh Thành.

"Tuyệt Ảnh Thành là một đại mê hồn trận." Đức Âm nhắc nhở.

"Ngu ngốc. Ta đương nhiên biết trận pháp trong thành lợi hại cỡ nào. Thế nên từ mấy năm trước ta đã bắt đầu nghiên cứu địa hình của nơi này. Yên tâm, đi theo ta sẽ không sao cả." Mộ Dung Long Sách đã định liệu trước, nói.

Vì thế hai người che mặt, nhảy lên nóc nhà, ở trong bóng đêm phi nhanh.

Mộ Dung Đức Âm chỉ biết đi theo sau lưng Long Sách, thất chuyển bát chuyển, đôi khi phải dùng bộ pháp đặc thù để đi qua rừng cây hay hòn non bộ. Sau nửa canh giờ, hắn chung quy không biết rốt cuộc mình ở nơi nào. Vì thế nói với Mộ Dung Long Sách: "Băng Tiễu Thành thật sự quá nhỏ, người xem người ta kìa..." "Hừ, môn gia chúng ta đứng đắn đường hoàng, sao có thể giống với Tuyệt Ảnh Thành toàn ruồi nhặng lén lút chứ. Bày bố phức tạp như vậy để làm gì?" Long Sách khinh thường nói.

Khi hai người nói chuyện xong thì đã đến bên ngoài địa lao của Tuyệt Ảnh Thành. Bọn họ nấp trong đám cây cối, đẩy một bụi cỏ ra thì nhìn thấy cửa địa lao là một lô cốt nặng nề, trước còn điêu khắc mấy con quái thú, quái thú kia miệng há to, chắc chắn là một cơ quan có thể bắn ra ám khí. Ở phía trong có ánh đèn dầu lóe ra, tức có người gác.

Mộ Dung Long Sách nói: "Mấy tháng trước, Tuyệt Ảnh Thành bắt được một mật thám lẻn vào trong thành, sau khi xác minh thì tên mật thám kia chính là thủ hạ của Hoàn Môn Giang Bắc. Chính vì vậy Tuyệt Ảnh Thành càng khảo vấn hắn nghiêm ngặt, Hoàn Môn vì mật thám này liên tiếp cùng Tuyệt Ảnh Thành giằng co. Hôm nay ta muốn cứu ra, chính là mật thám này."

"Hoàn Môn có ưu đãi gì với huynh trưởng sao?" Mộ Dung Đức Âm phục trong bụi cỏ hỏi. Mộ Dung Long Sách mỉm cười: "Không phải ưu đãi, mà Hoàn Môn căn bản là thế lực Ám bộ của Băng Tiễu Thành nhiều năm qua."

"Vậy sao? Tại sao ta không biết chút gì cả?" Mộ Dung Đức Âm hỏi.

"... Ngươi trừ ăn ra còn biết cái gì?" Mộ Dung Long Sách = =

"Hừ." Mộ Dung Đức Âm trừng mắt nhìn Long Sách.

Mộ Dung Long Sách nói: "Tóm lại, người kia phải cứu thoát ra, không kể việc hắn là ảnh vệ tốt nhất ta bồi dưỡng thành, mà hắn còn nắm rất nhiều tin tức. Hôm nay nếu không cứu được hắn thì buộc phải diệt khẩu." Nghe khẩu khí cũng biết Mộ Dung Long Sách thật sự là tâm ngoan thủ lạt.

"Hắn gọi là gì? Hình dáng có gì đặc thù không?" Mộ Dung Đức Âm hỏi.

Long Sách nhớ lại nói: "Hắn dùng tên giả là Ngụy Phong, tên thật gọi Bách Lý Thị Long. Dáng người rắn chắc thon dài, diện mạo tuy không được tính là vô cùng xuất sắc nhưng cũng coi như anh tuấn uy vũ, phía sau lưng thực rộng, mông cũng rất rắn chắc." Ảnh vệ kia chính một tay hắn tài bồi, ngoại hình cũng phải có chỗ cực phẩm. Long Sách vẫn luôn để dành chuẩn bị chờ thời cơ sau này từ từ hưởng dụng. Không ngờ hắn chưa kịp xuống tay thì ảnh vệ kia bị người bắt được. Đây chẳng khác gì cướp mồi từ miệng lang, làm sao hắn không nổi giận cho được?

"... Tên của hắn là ngươi đặt chứ gì?" Đức Âm = =, tởm chết đi được. Nghe là biết ngay dụng tâm của tên huynh trưởng sắc lang này. Lại nói, miêu tả kiểu gì vậy chứ! Làm sao mà phân biệt được mông có rắn chắc hay không?!

Mộ Dung Long Sách nói xong vỗ vỗ bả vai của Đức Âm nói: "Tóm lại, chúng ta cứ ngụy trang thành Hoàn Môn cao thủ là được. Ngươi cứ lo cứu hắn ra, giải quyết hậu quả ta lo là được rồi."

"Tại sao ngươi không đi cùng ta?" Đức Âm bĩu môi.

"Ít nói nhảm, đừng có lãng phí thời gian!" Mộ Dung Long Sách thúc giục.

Đức Âm đành phải đứng lên, hướng tới thành lũy địa lao mà đi.

Mộ Dung Đức Âm tiến vào địa lao như vào chỗ không người, gặp thần sát thần. Những kẻ muốn báo động chưa kịp khởi động cơ quan đã bị chưởng phong của Đức Âm đánh xỉu bất tỉnh, nằm úp sấp dưới nền địa lao.

Địa lao này quy mô không nhỏ, có chừng ba tầng, phần lớn là nhà tù, phạm nhân xem ra không nhiều lắm nhưng cũng đủ để Đức Âm phải tìm mệt. Một tầng chứa khoảng một trăm phạm nhân, đều rất lộn xộn, đến gần đều thấy bọn họ rất bẩn, chẳng biết ai là ảnh vệ Thị Long. Nơi dơ bẩn như vậy còn khiến Mộ Dung Đức Âm cực kỳ chán ghét. Trong địa lao không có gió, nơi nơi đều tỏa ra một cỗ hôi khí tanh tưởi.

Mộ Dung Đức Âm bắt lấy một tên ngục tốt còn chưa hôn mê, cưỡng bức gã cầm chìa khóa mang mình đi tìm Ngụy Phong. Ngục tốt kia nơm nớp lo sợ, dẫn hắn đi tới tầng ba, đến một phòng tù cửa thép nói: "Chìa khóa phòng này do Đại tổng quản giữ, Đại tổng quản hiện tại không ở! Tiểu nhân không mở được!"

Mộ Dung Đức Âm đánh một chưởng từ đằng sau khiến gã hôn mê, rồi dùng cương đao của tên ngục tốt đó hướng đại môn ra sức chém đến. Âm thanh phát ra đinh tai nhức óc. Trên cánh cửa thép hiện ra một đạo đao ngân thật sâu nhưng vẫn không bị phá.

Mộ Dung Đức Âm nhướng mắt, lập tức đao trong tay chém hơn mười lần, mỗi một lần đều chính xác chém vào đao ngân có sẵn, từng tia lửa bắn ra, tiếng vang ầm ầm trong địa lao. Sau một tiếng nổ vang, đại môn nặng nề kia rốt cuộc cũng bị chém thành hai đoạn!!

Mộ Dung Đức Âm lúc này quăng đi cây đao đã nứt nẻ, một cước đá vào phần sót lại của cánh cửa, làm nó hoàn toàn đổ sụp. Nhìn vào bên trong là một lao thạch dựa trên địa hình lòng đất ngầm mà xây dựng lên, ở giữa có một nam tử gần như trần trụi bị xích sắt nặng nề treo lên. Nam tử kia chỉ còn lại một ít mảnh vải rách nát trên người, tóc tai bù xù, huyết ô khắp người, vết thương nhiều vô kể, xem ra đã chịu rất nhiều tra tấn.

Mộ Dung Đức Âm nhìn thấy người này, không khỏi hơi nhíu mi. Hắn dùng chỉ vi kiếm, lấy kiếm khí chặt đứng xích sắt treo nam tử. Ngươi kia liền ngã xuống đất, tựa hồ đã muốn mất đi ý thức. Trong miệng y còn tắc một cây sắt nhỏ, hai đầu được dây thừng cột lên trên đầu, tựa hồ phòng ngừa y cắn lưỡi tự sát.

Người nam nhân này thật sự dơ bẩn, xem ra đã rất lâu không tắm, hơn nữa còn một thân huyết ô. Mộ Dung Đức Âm không muốn đụng tới y. Vì thế đi tới cửa, lấy quần áo của ngục tốt phủ trên người, lấy ra cây sắt trong miệng, lúc này mới khiêng y lên vai mang ra ngoài.

"Ngươi… ngươi là ai?" Nam tử ở trên lưng Mộ Dung Đức Âm hơi hơi mở mắt, mở ra đôi môi khô nứt, gian nan nói.

"Ta là người được lão Đại ngươi phái tới cứu." Mộ Dung Đức Âm nói, nhưng nam nhân trên vai thật sự khó mà nghe thấy được.

"Ngươi… đến tột cùng là ai?! Ta… tuyệt đối sẽ không… nói cho ngươi biết gì hết… bỏ cuộc đi!" Nam tử hoài nghi thân phận của Đức Âm, chỉ thấy miệng y giật giật muốn cắt lưỡi tự sát.

"Chết tiệt! Không được cắn!!" Mộ Dung Đức Âm vội vàng đem y đặt xuống mặt đất, nắm lấy cằm buộc y há miệng. Kết quả là dùng sức quá mạnh khiến cho cằm của nam tử bị trật khớp.

"Ách, như vậy cũng tốt, trở về sẽ chỉnh lại, tránh cho ngươi tự sát." Mộ Dung Đức Âm nói. Sau đó nam tử bị trật khớp cằm bắt đầu chảy nước miếng ra trên bả vai hắn. Khi hắn đến nơi của Long Sách thì mắt đã đầy tơ máu, nâng chân gạt ngã Long Sách đang lộ rõ vẻ vui mừng trên mặt.

"Mộ Dung Long Sách, sao ngươi không đi chết đi?"

Bị dính nước miếng lẫn huyết ô, ánh mắt của Đức Âm Godlizza rõ vẻ sát nhân cuồng.

Đêm hôm đó, Mộ Dung Đức Âm tắm giặt ước chừng mất khoảng ba canh giờ. Mộ Dung Long Sách cưỡng bức lợi dụng Đức Âm cùng hắn đem nam tử kia lau rửa, bôi thuốc rồi đặt trên giường.

Xem ra nam tử sau khi tắm qua nhìn đã đỡ hơn, trừ bỏ việc quá gầy gò thì cũng có thể nhìn ra được trước kia là một thanh niên tuấn lãng. Đương nhiên, cằm của y cũng đã được nắn lại.

"Căn nguyên của ô nhiễm." Mộ Dung Đức Âm khoanh tay đứng bên giường cùng Long Sách nhìn người kia.

"Hừ, thái độ của ngươi kiểu gì vậy. Người này vốn là lễ vật ta tính tặng cho ngươi." Mộ Dung Long Sách nói, "Ngươi không biết, hắn trước khi đến tuột cùng hữu dụng ra sao…"

Đang nói thì thấy nam tử kia vì tra tấn quá nhiều, tràng vị bị khống chế, thế nhưng trong hôn mê không thể kiểm soát, nhất thời một cỗ hương vị tỏa ra khắp nơi.

"A a a a a a a a! Ta không bao giờ ngủ trên cái giường này nữa!!" Mộ Dung Đức Âm chạy vọt ra ngoài.

"Hừ, ngu ngốc, chỉ cần hắn khôi phục nguyên khí là tốt rồi… Chết tiệt, chẳng lẽ muốn ta xử lý một mình sao? Đức Âm? Đức Âm?" Mộ Dung Long Sách kêu hai tiếng nhưng Mộ Dung Đức Âm đã chạy cách xa vạn dặm rồi.

"A a a a a a a a! Vì cái gì ta lại rơi vào loại tình cảnh này!! Vì cái gì ta phải dọn dẹp vệ sinh cho ảnh vệ chứ!! Vì cái gì ta không có nhiều tên gián điệp một chút chứ!!" Mộ Dung Long Sách cũng muốn phát điên.

Vì thế, Mộ Dung huynh đệ bi thảm ở trong khoảng thời gian ảnh vệ hôn mê phải trải qua cuộc sống vô cùng chán ghét.

E/N: Nhân vật bình thường nhất truyện đã xuất hiện cảm động lau nước mắt… Chỉ đáng tiếc là người bình thường ở chung với một đám quái vật biến thái thì số phận chỉ có tệ hơn chứ không thể khá lên được thở dài.

Giải thích tên bạn Thị Long một chút, chữ Thị trong phục vụ, Long là Long Sách… vầng, Bách Lý Thị Long nói nôm na là phục vụ bạn Long Sách trên từng cây số… — v –"

37. Chương 37: Bị Kẹp Giữa Hai Bên Lãnh Đạo Luôn Khiến Người Ta Ở Thế Khó Xử

Mấy ngày nay U Tuyền vì phải xử lý biến cố của địa lao mà tạm nghỉ học. Mộ Dung Đức Âm thoải mái một chút, nhưng mà cái kia phiền toái ở trong viện hắn tựa hồ lại làm người ta đau đầu thêm.

Hôm nay đến phiên hắn chiếu cố ảnh vệ đang hôn mê đó. Hắn dùng khăn tay bịt mũi miệng, bắt đầu lau người của ảnh vệ và thay dược cho y.

Bọn họ đã sống qua ba ngày chán ghét như vậy.

Mộ Dung Long Sách cho ảnh vệ dùng thuốc trị thương tốt nhất, thậm chí đến cả thánh dược bảo mệnh, sinh cơ trường cốt giá trị liên thành mà hắn tư tàng đều được dùng. Lý do rất đơn giản, không phải vì hắn yêu quý ảnh vệ, mà là bọn hắn muốn nhanh chóng chấm chấm dứt cuộc sống dọn dẹp chất bài tiết này.

Thế nên, vết thương trên người ảnh vệ bắt đầu khép lại rất nhanh. Nội thương của y cũng được Mộ Dung Đức Âm dùng nội công chuyển vận theo phương thức điều dưỡng siêu tốc. Mộ Dung Đức Âm còn giúp y bài độc, đả thông mạch lộ huyệt đạo, chỉ muốn y nhanh chóng tỉnh lại, chấm dứt mấy ngày đày đọa này. Kết quả thì Mộ Dung huynh đệ cũng nghênh đón ánh rạng đông được.

Ngay lúc Đức Âm chuẩn bị lau người cho y thì mắt ảnh vệ giật giật, có dấu hiệu sắp tỉnh dậy. Mộ Dung Đức Âm kinh hỉ nói: "Đại ca, hắn sắp tỉnh…" Còn chưa nói xong thì đã bị Mộ Dung Long Sách túm lấy đẩy qua một bên, sau đó còn nhanh tay đoạt lấy chậu rửa mặt và khăn mặt ngồi ở bên giường, quát lớn với Đức Âm: "Vào buồng trong thay quần áo sạch sẽ lại! Từ giờ trở đi không cần xuất hiện trước mặt ảnh vệ!"

Một câu thôi, hắn phải xây dựng hình tượng chủ nhân tốt nhất, làm cho ảnh vệ này cảm động đến chết!!!

Oa ha ha ha ha! Mộ Dung Long Sách gian trá cười, có ân tình lần này thì ảnh vệ kia tuyệt đối sẽ cam tâm tình nguyện để mình thượng!! "Xì." Mộ Dung Đức Âm khinh bỉ nhìn Long Sách.

Mộ Dung Đức Âm ghét nhất là mấy tình cảnh vớ vẩn như vậy, thế nên đi thư phòng đọc sách. Hắn cầm lấy cuốn sách mới Mộ Dung Long Sách vừa mang đến, dĩ nhiên là do Long Sách mới viết ra, là một câu chuyện tình bi thảm tên "Lãnh Nguyệt Hồn". Cũng dĩ nhiên, Mộ Dung Đức Âm biết tương lai Long Sách sẽ dùng tên của mình để phát hành sách, vừa nghĩ đã cảm thấy chán ghét.

Thế nên, hắn chán chết ngồi tùy tiện lật lật cuốn sách.

Nửa canh giờ sau.

Đôi mắt Đức Âm đỏ hoe.

Hắn hút hút cái mũi, lau lau nước mắt. Thật đáng sợ. Công lực viết bi kịch của huynh trưởng đã đến một cảnh giới thần nhân công phẫn rồi, có thể khiến hắn cảm động. Long Sách thực sự là một tác giả bi văn trời sinh, Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai có thể nghĩ được người viết ra câu chuyện tinh phẩm cảm động đến được cả siêu cấp trạch nam lại là một tên sắc lang chứ?

Đây thật sự là một kiệt tác khó có thể diễn tả bằng lời!! Tuy rằng là bi kịch nhưng đã đạt đến một cảnh giới mới!! Đức Âm cảm thấy thật sự rất cảm động!!

Văn phong cũng quá hay! Nếu như nói Đức Âm là thiên tài võ học thì Long Sách là thiên tài bi văn!!

Ông trời cũng thật công bình. Mỗi người đều có một tài năng riêng. Chỉ có điều tài năng đó có được khai phá sử dụng tốt hay không thôi.

Mộ Dung Đức Âm đứng dậy, đem cuốn sách cảm động ôm vào trong lòng. Sau đó dùng khinh công đi đến học đường huấn luyện bọn họ, tìm U Tuyền đang ngồi ở phòng giáo viên viết văn kiện.

"Ta cho ngươi nghe một câu truyện này." Đức Âm chỉ muốn xác minh một chút công lực của huynh trưởng thôi. Vì thế mặc kệ U Tuyền có đồng ý hay không, hắn mở sách ra bắt đầu đọc lên.

U Tuyền công tử mới đầu còn cảm thấy không hiểu, thậm chí có chút bực mình, nhưng nhẫn nại nghe hắn đọc vài tờ xong thì gật đầu bảo: "Đọc tiếp đi."

Thế nên Đức Âm đọc cho y đến trang thứ mười lăm, U Tuyền công tử đột nhiên đứng lên, chắp tay sau lưng đi ra ngoài. Y tìm một nơi không có ai để khóc, thật cảm động quá.

Trong đáy lòng mỗi người đều có một nơi mềm yếu, mà Long Sách lại được ông trời ban cho năng lực cảm động lòng người loại này. Đáng tiếc, hắn lại là võ lâm bá chủ vừa háo sắc, vừa bá đạo, vừa giả dối.

Khi Đức Âm trở về, ảnh vệ đã muốn thanh tỉnh. Cũng không biết Long Sách nói với y gì đó, Đức Âm nghe được thanh âm ảnh vệ dập đầu cùng cảm động đến rơi nước mắt từ phòng ngủ truyền ra.

Đại khái từ nay về sau ảnh vệ này sẽ càng trung thành hơn với Long Sách. Long Sách giỏi nhất là lấy lòng người, không chế Đức Âm còn được, huống gì ảnh vệ. Mộ Dung Đức Âm thật ra cũng chẳng để ý, tiếp tục nằm trên ghế dựa của thư phòng, chờ đợi ăn cơm. Bản "Lãnh Nguyệt Hồn" kia đã cho U Tuyền mượn, điều kiện là đổi lấy đề thi của bảy ngày tới. Vì lần đầu tiên đi hối lộ người khác thành công nên Đức Âm cảm thấy vô cùng cao hứng.

Ước chừng sắp đến thời gian đưa cơm. Đức Âm đứng dậy, từ hành lang đi đến tiền thính chờ đợi nha đầu đưa cơm đến. Theo như cách đại ca bày cho hắn, chỉ cần mị nhãn nhìn nha hoàn kia một cái cùng nói thêm vài câu dịu dàng là đã khiến cho tiểu nữ tử thần hồn điên đảo, đồng ý về sau mang thêm nhiều đồ ăn đến, như vậy mới cung ứng đủ lương thực cho ba người.

Ở trong phòng ngủ, Mộ Dung Long Sách vừa lòng nhìn ảnh vệ không để ý đến thương thế quỳ trên mặt đất với vẻ mặt kích động này, nghĩ thầm: Tiểu tử ngươi rốt cuộc cũng để lão tử lấy lại vốn, hừ, nếu không lấy hết vốn lẫn lãi của mấy ngày nay trở về ta sẽ không gọi Mộ Dung Long Sách!!

Vì thế bắt đầu suy nghĩ sẽ dùng ảnh vệ này như thế nào.

"Ăn cơm." Mộ Dung Đức Âm đuổi nha hoàn đưa cơm đi rồi mới hướng vào trong buồng hô.

Ảnh vệ nghe thấy thanh âm xa lạ, trong lòng căng thẳng không biết là ai, là chủ nhân thủ hạ hay là… thị thẩm của chủ nhân, hoặc cũng có thể là người khác? Thân là ảnh vệ y không có quyền hỏi đến chuyện riêng của chủ nhân, vì thế lựa chọn yên lặng quỳ ở trong góc, cùng vật bài trí ở trong phòng dung làm một, khiến cho chủ nhân không phát giác ra sự tồn tại của chính mình mới là cảnh giới cao nhất của ảnh vệ.

Mộ Dung Long Sách nghĩ thầm, cùng ở dưới một mái hiên, sớm muốn gì hai người đó cũng gặp mặt. Vì thế nói với Đức Âm: "Ngươi vào đây đi."

Mộ Dung Đức Âm bưng khay đi tới, bên trong đủ chén đĩa dùng cơm. Lúc hắn bưng đồ ăn tiến vào, mắt của ảnh vệ lập tức bị dao động. Y từng gặp qua những người chủ nhân từng thị thẩm, người này tuyệt đối đứng thứ nhất!! Thật sự là rất đẹp!! Một cỗ phức cảm tự ti trào lên trong lòng ảnh vệ. Y vội vàng cúi đầu, không dám ngẩng lên. Vị công tử này chắc hẳn thân phận bất phàm. Người bên cạnh chủ nhân không bao giờ tầm thương cả, vị công tử xinh đẹp tựa thiên tiên này nhất định là người trong lòng của chủ nhân rồi?

Để Đức Âm đem mâm đặt xuống bàn ăn, Long Sách mới kéo Đức Âm lại nói: "Thị Long, ta giới thiệu cho ngươi người này một chút."

"Vâng thưa chủ thượng." Đầu của ảnh vệ cơ hồ chạm đến sàn nhà.

"Hắn là đệ đệ của ta, Mộ Dung Đức Âm." Mộ Dung Long Sách nói.

Ảnh vệ khiếp sơn mở to hai mắt. Cái gì?!!! Tuyệt mỹ công tử này dĩ nhiên là đệ đệ trong truyền thuyết của chủ thượng!! Là đệ đệ chủ thượng vô cùng yêu thương, bảo hộ vô cùng cẩn thận đến cả mình cũng không được phép tiến vào Băng Tiễu Thành hậu viện để thăm dò chuyện của nhị công tử. Không nghĩ tới lần này nhị công tử mảnh mai quý giá kia cũng rơi vào trong Tuyệt Ảnh Thành! Cho dù có đánh đổi cả tính mạng, y cũng phải bảo vệ chu toàn cho Mộ Dung huynh đệ! Y âm thầm thề.

"Thị Long. Về sau quần áo của chúng ta sẽ giao cho ngươi giặt." Mộ Dung Long Sách còn chưa kịp nói câu thứ hai thì Mộ Dung Đức Âm đã dành trước hạ lệnh, giống như hắn đã quanh vinh trở thành chủ nhân của ảnh vệ.

"… Chết tiệt, không được xen ngang vào lời nói của ta!" Mộ Dung Long Sách bất mãn.

Mộ Dung Đức Âm thì lại vô cùng tự nhiên nói: "Vệ sinh quét thước và vân vân cũng là ngươi phụ trách, cả nấu nước tắm với rửa bồn cầu nữa."

"… Vâng" Ảnh vệ thật rất thuận theo. Tuy y là ảnh vệ cao cấp chỉ chuyên phụ trách bảo hộ chủ nhân, ít khi làm mấy chuyện tình của hạ nhân này nhưng nếu nhị công tử đã ra lệnh thì theo lý, y sẽ vâng theo.

"Yên tâm, ca ca ta sẽ không bạc đãi ngươi, hắn có rất nhiều tiền." Mộ Dung Đức Âm khoanh tay, hưởng thụ kho*i c*m khi nói chuyện với hạ cấp. Đáng thương cho nam nhân không có sự nghiệp thì tự nhiên sẽ không có hạ cấp. Trừ bỏ nha hoàn, nô bộc thường không mở miệng nói, cao cấp thị tòng như ảnh vệ cho tới bây giờ hắn chưa có được bao giờ. [Vấn đề là, mắc mớ gì ngươi bắt cao cấp nhân tài đi làm sự vụ của cấp thấp chứ? Lại còn nói về tiền nong với tử sĩ từng thề với nhật nguyệt nữa?]

"… Thuộc hạ không phải vì tiền." Sắc mặt của ảnh vệ có chút khó coi. Tuy rằng nhị công tử làm nhục nhân cách của y, nhưng y vẫn thực thuận theo gọi dạ bảo vâng. Cứ để cho nhị công tử xinh đẹp này tùy hứng, y sẽ vì chủ nhân chiếu cố thật tốt nhị công tử thể yếu đa bệnh này. Dù cho tương lai hắn có khó dễ mình như thế nào, y cũng sẽ không giận.

"Cút. Thân thể Thị Long vừa mới tốt lên, không thể làm việc nặng. Xoát bồn cầu, giặt quần áo vân vân đó ngươi làm đi. Thuận tiện đem quần áo của ta giặt sạch nữa." Mộ Dung Long Sách ngăn Đức Âm lại. Ánh mắt nóng bỏng của hắn giờ phút này biểu lộ rõ ràng đã đem Thị Long trở thành mỹ thực ngon miệng của mình, sẽ tự động chuyển hóa thành phiên bản cường công trân trọng tiểu thụ. Còn Đức Âm và vân vân chỉ có thể là những kẻ để tùy ý khi dễ thôi, hừ hừ!

Ảnh vệ nghe thấy thế liền hóa đá ngay lập tức. Đây là chuyện gì?!!! Chủ nhân thế nhưng lại đem mình so với nhị công tử còn… ái muội như vậy……

"A, để thuộc hạ đem giặt cái này!!" Ảnh vệ thức thời liền tiến đến đống quần áo bẩn ôm lên, không muốn chính mình trở thành nguyên nhân khiến huynh đệ rạn nứt. Không ngờ Long Sách lại uy nghiêm hạ lệnh: "Thị Long, ta bảo ngươi đi giặt đồ sao? Ngươi không phải thề chỉ nguyện trung thành với ta, chỉ nghe lời một mình ta sao?"

"Thuộc hạ không dám lỗ mãng!!" Ảnh vệ nơm nớp lo sợ, không biết nên làm thế nào cho phải.

38. Chương 38: Ngon Miệng Ảnh Vệ Ăn Không Đến Đâu

Cuối cùng vẫn là Đức Âm đem quần áo đi giặt, dùng nội công hong khô y phuc, còn bỏ thêm hương liệu. Mấy đồ khác thì hong trên dây. Ảnh vệ kinh ngạc nhìn Đức Âm ôm thùng gỗ và quần áo ly khai phòng, đi giúp thì không xong, không giúp cũng không được.

Mộ Dung Long Sách uống rượu ăn cơm no nê, đang chuẩn bị giở trò với ảnh vệ thì Đức Âm hỏa tốc tắm xong mặc quần áo trở về nói: "Vừa rồi ta ở trên nóc nhà quan sát một chút, U Tuyền tựa hồ sai người điều tra nơi hạ lạc của ảnh vệ, lập tức sẽ vào viện của chúng ta. Hai người các ngươi tốt nhất đi tìm chỗ nào trốn đi. Ngoài ra, cũng phải che dấu vết tích có người sinh hoạt trong phòng này."

"Ngươi cố ý có phải không?" Hưng trí của Mộ Dung Long Sách bị đánh gãy, nhưng cũng không tiện tức giận. Vì thế hướng ảnh vệ ra hiệu, ảnh vệ liền xuất ra bản lĩnh che dấu dấu vết đặc biệt rồi lập tức cùng Long Sách nhảy lên trần tránh né. Bọn họ vừa làm xong hết thành thì người điều tra quả nhiên đến, phanh phanh đập cửa kêu lên: "Mộ Dung công tử, chúng ta phụng mệnh điều tra, xin mở cửa."

Mộ Dung Đức Âm mặc áo ngủ đi mở cửa cho bọn hắn, chỉ thấy một đám người cầm đuốc xông vào lập tức dò xét, không lục lọi được gì rồi rời đi.

Mộ Dung Đức Âm vội vàng khóa cửa lại. Long Sách cùng ảnh vệ trốn ở một nơi bí mất gần đó cũng trở lại phòng. Long Sách trải qua áp lực lần này hưng trí bị giảm đi, lại hướng ảnh vệ ra hiệu. Y chính mình động thủ trải chăn nệm ra đất nằm xuống. Ba người một đêm ngủ bình an. Sáng sớm hôm sau, Mộ Dung Đức Âm có một đợt thực nghiệm huấn luyện ở học đường của U Tuyền, cho nên trời còn chưa sáng hắn liền rời giường, ngồi ở đại sảnh suy nghĩ. Hắn đang nghĩ, một khi xuất môn thì ca ca nhất định ở chỗ này động d*c. Loại chuyện này ở nhà thì không sao, hiện giờ ở địa bàn người khác mà còn phóng túng như vậy, nhất là khi đang ở gần mình như thế! Trước kia tốt xấu gì còn cách thập môn cửu hộ và vân vân, mắt không thấy sẽ không quan tâm. Hiện giờ Long Sách thể nào cũng vì xem trọng tình cảnh mà chạy lên giường lớn thêu mãn viên anh đào cùng với trì thủy tinh xảo của mình mà động d*c, sau đó trên giường của mình sẽ đều là tinh dạ với máu, chưa kể nếu không khống chế được mà abcxyz… Càng nghĩ Mộ Dung Đức Âm càng cảm thấy khó chịu. Hắn bắt tay sau lưng ở trong phòng khách đi tới đi lui, tự hỏi làm sao để chia rẽ Long Sách và ảnh vệ.

Vì thế, hắn thừa dịp sắc trời hôn ám đi vào phòng ngủ của Long Sách, dùng thân pháp thần không biết quỷ không hay đột nhập. Tên Long Sách kia còn đang yên giấc nồng, nhưng ảnh vệ đã kề sát một cây ngân châm trên cổ hắn.

"Đi ra, ta có việc muốn nói với ngươi." Mộ Dung Đức Âm thấp giọng nói.

Tay ảnh vệ run lên. Y không ngờ rằng là nhị công tử tiến vào, ban đầu còn tưởng là kẻ đánh lén, liền buông ngân châm, nhưng cũng không giảm bớt cảnh giác, lo lắng đi theo Đức Âm đến đình viện. Mộ Dung Đức Âm chắp tay sau lưng, đứng dưới tàng cây của một cây anh đào, thâm trầm nói: "Mấy ngày trước ta tiến vào Tuyệt Ảnh Thành, bị thành chủ ép buộc phục hạ độc dược. Hiện giờ nội lực tán đi hơn phân nửa, chút nữa ta phải đến ứng phó thử thách của Tuyệt Ảnh Thành. Ta muốn hỏi ngươi, là chọn lưu lại nơi này bảo vệ cho Long Sách hay là đi theo ta?"

Dù sao, không thể để cho ngươi lưu lại cùng Long Sách gian díu. Nghĩ lại đã thấy thật xấu xa!! Đức Âm ở trong tâm rầm rì.

"Nhị công tử, thuộc hạ quan sát cước bộ thân hình của ngài, công lực thâm hậu, tựa hồ không có dấu hiệu bị tán công. Mà tính mạng cuộc đời này của thuộc hạ đã phó thác vì Long Sách chủ thượng." Ảnh vệ cũng không phải ngốc tử. Y tuy rằng ngạc nhiên vì sao nhị công tử yếu đuối trong truyền thuyết vừa rồi khinh công nhập phòng cao tuyệt như thế, nhưng vẫn biết bổn phận của mình. Tối hôm qua y vừa mới thanh tỉnh, đầu choáng não trướng, nhìn thấy nhị công tử còn mơ hồ thấy khả nghi, hiện giờ có thể hoàn toàn xác định nhị công tử quả thật là một cao thủ công lực siêu phàm.

Mộ Dung Đức Âm bị người vạch trần âm mưu, cảm thấy không thực thoải mái. Trong đầu hắn hiện lên rất nhiều ý đồ xấu xa và chủ ý đen tối thường ngày của Long Sách. Đột nhiên xoay người lại, vẻ mặt sát khí khiến cho ảnh vệ hoảng sợ. Nhị công tử muốn giết mình sao? Mình đã đắc tội hắn?!

Chỉ thấy Mộ Dung Đức Âm đột nhiên dơ tay lên, đánh ảnh vệ một bạt tai, hung tợn nói: " Dụ dỗ tử nhà ngươi! Dám câu dẫn huynh trưởng ta!" [Bắt chước Ân Cốt đó. Lúc này Ân Cốt ở hoàng cung xa xa đang uống trà đột nhiên hắt hơi một cái.]

Ảnh vệ bị đánh ngây ngẩn cả người, nghe Mộ Dung Đức Âm nói như vậy, khí huyết của y dồn lên não, không rõ trạng huống. Có điều, nam nhi đường đường bị mắng là dụ dỗ tử thật sự là một sự vũ nhục ghê gớm. Tuy là như thế, y vẫn ngoan ngoãn quỳ một gối xuống, thấp giọng nói: "Thuộc hạ khiến cho nhị công tử tức giận, là thuộc hạ đáng chết."

Ngữ điệu của Mộ Dung Đức Âm trở nên giống Ân Cốt ngoan độc, hừ hừ cười nói: "Ta cảnh cáo ngươi. Đừng cho ta không biết dụng tâm của ngươi. Ngươi cố ý muốn dính một chỗ với huynh trưởng ta, dựa vào quan hệ này mà bò lên trên chứ gì. Đáng tiếc, tính toán của ngươi sai rồi. Ta nói cho người biết, trong lòng huynh trưởng chỉ cómình ta, trừ bỏ ta, hắn sẽ không thật lòng với bất cứ kẻ nào cả. Hừ hừ, ngươi chỉ là một ảnh vệ thấp hèn mà muốn tranh với ta sao?!"

Hắn vừa mới dứt lời, ảnh vệ chưa kịp phản ứng gì nhưng thân hình Mộ Dung Long Sách nhoáng lên một cái, từ cửa sổ trong phòng bay lên mái nhà. Một mình yên lặng ngồi trên nóc nhà xem mặt trời mọc, một bên ngửa mặt rơi lệ tự nhủ lẩm bẩm nói: "Đức Âm… Quả nhiên ngươi vẫn đều hiểu được tình cảm của ta… Đúng vậy, huynh trưởng yêu ngươi… Trong lòng huynh trường chỉ có ngươi… cùng với mỹ nam trong thiên hạ…"

Vì thế mới chuẩn bị thừa dịp Đức Âm không ở để ăn ảnh vệ đó!!!

"Nhị công tử… Ngươi quá lo lắng rồi… Thuộc hạ chỉ là một ảnh vệ… không bao giờ dám đi quá giới hạn…" Ảnh vệ bị phiên bản ác độc oán phụ của Mộ Dung Đức Âm dọa một phen.

Mà Mộ Dung Long Sách trên nóc nhà chùi nước mắt quay đầu lại, hướng Đức Âm ném cho một ánh mắt đắc thắng "Ngươi không có cửa thắng ta đâu". Không ai hiểu đệ đệ bằng huynh trưởng cả. Tuy biết Đức Âm vừa nói không phải là những lời thật tâm nhưng cũng để cho Long Sách cảm động một phen đã.

Đức Âm, chuyện tình cảm ngươi không thể đấu với huynh trưởng được! Khóe miệng Long Sách giơ lên nhất mạt mị cười.

Đức Âm nhìn = =. Tính toán muốn phá bĩnh Long Sách nhưng ảnh vệ lại siêu cấp bình tĩnh, không dọa được ảnh vệ thì thôi còn bị Long Sách chê cười. Trong lòng hắn sinh lửa giận, vì thế nói: "Được rồi, một khi đã như vậy thì thà trước khi các ngươi thông đồng ta ra tay trước! Bách Lý Thị Long, gia hôm nay muốn ngươi!"

Sắc mặt Mộ Dung Long Sách đại biến. Tên Đức Âm khốn khiếp này!!! Quyến rũ nam nhân mà không dùng kỹ xảo sao!!! Như vậy có khác gì cầm thú chứ hả!! Lại nói Đức Âm siêu chết tiệt này còn dám câu dẫn nam nhân của mình nữa!!! Láo lếu!!! [Nói nè, trình tự oán hận đã sắp xếp sai rồi đó huynh trưởng à.]

"… Nhị công tử, thỉnh ngài tự trọng!" Ảnh vệ thật sự là bình tĩnh đến thần kì, đối mặt với loại sự tình này không lộ chút kinh hoàng. Thật không hổ là người Long Sách ngàn dặm mới chọn được một.

Mộ Dung Đức Âm vươn tay thử, để lên cằm của ảnh vệ, sau đó gợi lên, tà mị cười: "Gia chính là muốn ngươi, có thể không?"

"Thuộc hạ chính là ảnh vệ, không phải công cụ phát tiết dụng vọng của nhị công tử. Thỉnh nhị công tử tự trọng." Ảnh vệ trấn tĩnh nói.

"Ha. Nếu người khác giống như ta đem ngươi thành công cụ phát tiết, hơn nữa hắn là người ngươi không thể phản nghịch lại, thì ngươi làm thế nào?" Mộ Dung Đức Âm dựa vào lời y hỏi tiếp.

"Vô luận là nhị công tử hay là người khác, thuộc hạ đều sẽ cắn lưỡi tự sát." Ảnh vệ lạnh nhạt.

"Tốt, vậy ta đi đây." Mộ Dung Đức Âm cuối cùng cũng đã đạt được mục đích rời đi.

Mộ Dung Long Sách ngơ ngác ngồi trên nóc nhà…

Này…

Tính là gì?

Đức Âm chết tiệt!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Thế nên, huynh trưởng đại nhân bất tri bất giác lại bị đệ đệ đáng yêu hạ đo ván rồi?

39. Chương 39: Khiêu Khích Của Đại Ca

Lớp học địa ngục của U Tuyền công tử.

Hôm nay rốt cuộc cũng đã học xong trận pháp, tiếp theo là môn cơ quan thuật. Bởi vì đã đào thải bớt một số người, chỉ còn lại tinh anh của tinh anh, hơn nữa còn có một đám cao thủ từ các phân bộ khác của Tuyệt Ảnh Thành gia nhập, nhân số trong học đường tăng lên không ít thành ra thay đổi đến một nơi lớn hơn.

U Tuyền công tử đem họ đến trước một rừng trúc bố trí cơ quan tỉ mỉ, nói cho bọn hắn biết, nhiệm vụ hôm nay chính là phải vượt qua được rừng trúc dày đặc cơ quan này, chỉ có những người thành công ra khỏi rừng trúc mới có tư cách sống. Bên ngoài đứng rất nhiều hắc y nhân, xem ra là thị vệ giữ kỷ luật. Nhóm tinh anh cứng ngắc mang theo cứng ngắc biểu tình tiến nhập vào bên trong rừng trúc.

Mộ Dung Đức Âm không nghĩ tới chương trình học hôm nay là như vậy. Bảy đề thi U Tuyên cho hắn coi như trở thành phế thải. Uổng phí công hắn học thuộc lòng toàn bộ đề, khiến trong lòng có vài phần oán hận. Xem quy mô rừng trúc không nhỏ, biên giới đen tối không nhìn tới được, muốn đi ra cũng phải mất một ngày. Lối vào của rừng trúc có một cái bàn, một người chủ quản ngồi ở đó phát một ít công cụ để vào rừng: giày đen dày, dây thừng và vân vân. Mộ Dung Đức Âm thay đôi hài tơ lụa trên chân mặc vào đôi giày nóng bức nặng trịch để tránh không bị cơ quan đả thương chân, còn đeo vào dây thừng và chủy thủ, sau đó hắn hỏi chủ quản: "Tại sao không phát cơm trưa?"

Chủ quản nói: "Không có cơm trưa." "Tốt xấu gì cũng để cho người ta ở bên trong ăn miếng cơm chứ." Mộ Dung Đức Âm nói. Chủ quản nhìn nhìn hắn rồi đứng lên báo với U Tuyền công tử. Sắc mặc của U Tuyền công tử có điểm bất mãn hỏi: "Đức Âm công tử, tại sao ngươi cứ đặc biệt vậy?"

"Không có gì, ta chỉ thuận miệng hỏi thôi." Mộ Dung Đức Âm nói. Sau đó cầm lấy trang bị thượng vàng hạ cám của mình đi vào rừng.

Trong rừng trúc lối rẽ mê hồn, vô số chi nhánh, đi nhầm một bước cũng có cơ quan trí mạng. Sau khi vào rừng có thể nghe được tiếng kêu thảm thiết của những kẻ sập bẫy. Mộ Dung Đức Âm rất nhanh liền lạc đường, bị hãm sâu ở trong rừng rậm cơ quan hôn thiên ám địa, chỉ có thể dựa vào kiến thức thường ngày U Tuyền dạy đi một bước sờ soạn một bước, đi qua từng trận pháp một nhưng chỉ thấy phía trước một mảnh mờ mịt, vẫn không đến được bìa rừng. Ở nơi này, chỉ cần một chút tuyệt vọng thôi đã đủ đưa người vào chỗ chết.

Mảnh rừng trúc này hội tụ những cơ quan tối cao, kiệt tác tâm huyết cả đời của những quái kiệt. Trận pháp trong trận pháp, cơ quan liền cơ quan. Hiện giờ U Tuyền công tử chỉ thử nghiệm nên mới mở ra một phần ba trong số đó, đã khiến cho quần hùng thiên hạ chết như ngả rạ. Người có thể sống mà ra khỏi cánh rừng đó trăm dặm mới tìm được một. Nghe nói có một lần thí nghiệm, người xuất trận nhanh nhất cùng phải mất ba ngày ba đêm công phu, không biết trong đó đã thôn tính bao nhiêu sinh mệnh. Cho dù cao

thủ như Mộ Dung Đức Âm, có tuyệt thế công lực thì vào trong rừng trúc này cũng vô dụng. Ở đây là khảo nghiệm trí tuệ cùng với sức chịu đựng!

Bầu trời tối đen, Mộ Dung Đức Âm vẫn chưa trở về nhà khiến Mộ Dung Long Sách chờ một ngày phát sốt ruột, chưa từng thấy Đức Âm về trễ như vậy. Hắn chắp tay sau lưng đi tới đi lui, hoài nghi không lẽ Đức Âm đã bị sập bẫy của Tuyệt Ảnh Thành mất rồi.

Rốt cuộc, Mộ Dung Long Sách không nhịn được nữa muốn dạ hành đi thăm dò thì Đức Âm mệt mỏi lết thếch trở về. Chỉ thấy quần áo hắn rách tung tóe, cả người đều là đất, hai má dơ bẩn, trên người có nhiều xây sát, trong tay là một cổ cầm đã bị gãy thành hai đoạn.

"Đức Âm! Ngươi đánh nhau với ai?!" Mộ Dung Long Sách vội vàng đem hắn kéo vào trong phòng, ảnh vệ cũng thức thời đi nấu nước ấm.

"Hôm nay U Tuyền cho mọi người vào Trúc Lâm Trận." Mộ Dung Đức Âm giản lược nói, "Trận pháp cơ quan trong đó quá mức rối ren nên bị trì hoãn không ít thời gian, có không ít địa phương làm cho ta phải chật vật."

"Có bị thương không?" Mộ Dung Long Sách cởi y phục rách rưới của hắn ra, thuận tiện kiểm tra thân thể hắn.

"Không có." Mộ Dung Đức Âm đem chiếc đàn hư ném lên bàn nói: "Cái này là một cổ cầm, chính là danh cầm Hi Phượng giá trị liên thành. Coi như là giấy khen đó."

"Đều hư đến không khác gì đồ bỏ đi như vậy…" Mộ Dung Long Sách nói.

Kỳ thật hắn không biết là Đức Âm quá ngũ quan, trảm lục tướng cho đến cửa cuối cùng, thủ trận chính là Cầm Ma, được mệnh danh là thiên tài âm sát, có thể thao túng tiếng đàn giết người trong vô hình. Gã cùng với Đức Âm tỷ thí bằng phương pháp rất phong nhã là đánh đàn, âm trận trùng trùng phân cao thấp, ngươi tới ta đi vô cùng hung hiểm. Để cho công bình, gã tặng cho Đức Âm một lợi khí âm sát, danh cầm Hi Phượng. Có điều để tốc chiến tốc thắng, Đức Âm lợi dụng sơ hở trực tiếp dùng đàn đánh hôn mê Cầm Ma, vì thế mới trở thành người nhanh nhất xuất trận từ trước tới giờ.

May mắn là U Tuyền công tử không biết có một tên trấn trận đã bị xử, y đã ly khai từ sớm. Vậy nên Đức Âm mới từ từ trở về nhà.

Long Sách vội vàng đi lấy nước ấm cho Đức Âm tắm, còn tự mình đồng thủ gội đầu cho Đức Âm. Sau một phen lăn qua lăn lại, Đức Âm lại sạch sẽ thơm tho. Long Sách còn nhanh nhẹn bôi thuốc mỡ lên mấy vết xây sát của Đức Âm, còn nhân cơ hội ăn đậu hũ, bù lại một chút cả ngày bất mãn.

Đêm đã khuya, Mộ Dung Đức Âm đùi lộ ra dưới áo ngủ, ngồi ở trên giường cạp dưa hấu. Ăn uống no đủ rồi mới nói: "Cả ngày nay huynh trưởng mạnh khỏe chứ?"

"Long Sách ngồi ở bên kia giường hậm hực nói: "Bình thường. Đức Âm, các ngươi ngày mai còn phải nhập trận nữa sao?"

"Không, quá trình huấn luyện có vẻ như càng lúc càng nhanh. Ngày mai những người đã thông qua không phải vào trận pháp nữa. U Tuyền bảo phải thử thách tình trường."

"Tình trường!!!" Trong thanh âm của Long Sách không giấu được hưng phấn, "Cái này ta am hiểu nhất! Ta có thể dạy cho người đủ loại hấp dẫn, đồng thời nhân tiện hưởng thụ một phen!"

"Không cần. Tình trường gì gì đó căn bản không phải chuyện giỡn chơi." Mộ Dung Đức Âm từ nhỏ đối với mấy chuyện này đã là mưa dầm thấm đất, hoàn toàn có tự tin. Có một tên huynh trưởng như vậy, còn dạng bẫy tình nào có thể làm khó hắn chứ?

Mộ Dung Long Sách lại bắt đầu đố kị: "Đức Âm, ngươi ra đời chưa lâu. Ngày mai để cho Thị Long đi theo cho chắc ăn đi." Miễn cho mấy tên hồ ly tinh lừa gạt mất mỹ nhân đệ đệ của hắn.

"Ngươi không sợ ta động thủ động cước với hắn?" Mộ Dung Đức Âm nhếch khóe môi. Kỳ thật hắn cũng nghĩ như vậy, để cho ảnh vệ ở bên cạnh Long Sách sớm muộn gì cũng có chuyện không hay xảy ra.

Mộ Dung Long Sách biểu tình vẻ không sao cả nói: "Nói đi Đức Âm, ta vẫn muốn hỏi ngươi một chút. Ngươi biết động thủ động cước với một người nam nhân là thế nào sao? Ta xem ngươi ngay cả đối phó nữ nhân cũng không biết. Đừng có ra vẻ trước mặt ta."

"Hừ, làm sao ngươi biết ta biết hay không?"

"Nếu ngươi biết thì cho ta nhìn thử xem, chứng tỏ xem ngươi không phải là tiểu nhi ngây thơ ba tuổi thử." Long Sách nhướng mày nói.

"Ngươi muốn ta lấy ngươi làm mẫu sao?" Mộ Dung Đức Âm nói. Ánh mắt của hắn lúc này đối với Long Sách mà nói vô cùng hấp dẫn và tràn ngập khiêu khích.

E/N: "Quá ngũ quan, trảm lục tướng" một là một cụm về việc Quan Vân Tường phò hai người chị dâu của mình qua ải… Cái này tôi không rành lắm. Tuy nhiên, còn một nghĩa khác về cụm này mà người theo Đạo thường dùng, được ví với công phu tu luyện của một người hành giả.

40. Chương 40: Được Rồi, Rốt Cuộc Đã Ăn Luôn Huynh Trưởng

"Vi huynh cũng không ngại." Mộ Dung Long Sách ha ha cười, đột nhiên đứng dậy, tay áo phiêu động một chút đã đến bên người Mộ Dung Đức Âm. Hắn lấy ra một chiếc khăn tay lau nước dưa hấu trên miệng Đức Âm, tay kia tham nhập vào đùi đang nửa che nửa hở bởi y bào, hiểm ác cười nói: "Ta có thể huấn luyện đặc biệt cho ngươi trước ngày mai đi thử luyện."

"Ngươi sờ đùi biết bao nhiêu lần rồi, bộ sờ như vậy sẽ thêm phần thú vị sao?" Đức Âm nhưng lại rất thờ ơ.

"Vậy là ngươi không biết lạc thú của sờ đùi rồi. Tỷ như nơi này…" Mộ Dung Long Sách nhân cơ hội dựa vào Đức Âm càng gần, cơ hồ dán vào vành tai hắn nói chuyện. Tay hắn vuốt ve trên đùi Đức Âm, cuối cùng tham nhập vào bên trong, cầm lấy bộ vị mấu chốt khiến cho Đức Âm rên lên một tiếng.

"Đức Âm, ngươi cũng không còn nhỏ, để vi huynh chỉ cho người cái gì gọi là chuyện người lớn." Long Sách thấy Đức Âm không phản kháng lại càng làm càn. Lúc nãy còn cách một lớp quần áo, hiện tại tay hắn đã thâm nhập hẳn vào trong tiết khố của Đức Âm, không ngừng khiêu khích. Hắn đắc ý nhìn Đức Âm trong lòng ngực nhiệt độ cơ thể đang nóng dần lên.

"Ngươi không thể trốn tránh được t**h d*c đâu. Mà nếu đã không thể trốn tránh thì tại sao không thoải mái hưởng thụ? Đức Âm, loạn luân tội nghiệt sẽ càng gia tăng lạc thú và kích thích, lại đây, chúng ta sẽ đắm chìm cùng nhau…" Long Sách vươn đầu lưỡi cắn vành tai của Đức Âm, nỉ non hấp dẫn. "Ư…" Đức Âm không ngờ hầu hạ của Long Sách thật sự rất thoải mái, chỉ cảm thấy hạ thân nóng cháy, trong cơ thể như đang rong ruổi trên một con ngựa hoang.

Trong khi nói chuyện, Long Sách dùng tay còn lại lấy ra một điệp tử vàng ròng, trên mặt có hoa văn hoa mẫu đơn, chỉ cần ấn vào một nút, miệng nắp sẽ tự động mở ra. Hương khí tự động xông vào mũi. Bên trong dĩ nhiên là dầu b*i tr*n. Hắn lấy ra một lượng lớn, hoàn toàn không chút keo kiệt phần dầu đắt tiền này. Dù sao cũng là lần đầu tiên của Đức Âm, phải làm cho thật tốt để hắn biết thế nào là lạc thú thì sau nãy sẽ chủ động tác cầu.

Mộ Dung Đức Âm hừ lạnh nói: "Muốn ta đến ít nhất cũng phải là giường bạch ngọc, mành thủy tinh, gối tường vi và nhã nhạc. Long Sách ngươi thật sự quá háo sắc, làm cho ta thất vọng."

"Âm Nhi ngoan của ta, sau này ta nhất định sẽ hảo hảo đền bù cho ngươi, làm phòng dát vàng cho ngươi được chứ?" Mộ Dung Long Sách như tên đã lên dây, sớm hưng phấn. Cách một lớp quần áo, Đức Âm cũng có thể cảm giác được vật đã ngẩng cao đang dán vào mình. Dứt lời, Long Sách xé mở quần áo vướng bận ở trên người Đức Âm, muốn dùng thuốc mỡ kia bôi lên mặt sau của hắn. Đức Âm chế ngự cổ tay Long Sách nói: "Dùng cho ngươi đi."

"Cái gì?" Mộ Dung Long Sách biến sắc, không ngờ Đức Âm ra tay như điện, so với đùa giỡn ngày thường còn nhanh hơn vài phần. Nhảy mắt thiên địa nghịch đảo, đè hắn xuống giường.

"Đức Âm… Ngươi muốn làm gì?" Đáy lòng Mộ Dung Long Sách cảm giác lạnh lẽo hẳn.

"Huynh trưởng, ngươi còn nhớ rõ buổi sáng hôm nay, ở trên nóc nhà ngươi nói cái gì?" Đức Âm cùng hắn mặt đối mặt, ngay ở trên người hắn, sợi tóc tùy ý buông xõa trên ngực trên vai Mộ Dung Long Sách khiến cho Long Sách càng phát hoảng.

"Đức Âm! Ngươi muốn hủy tôn nghiêm của ta sao!!" Long Sách vô lực giãy d*c.

"Quan niệm của ta cùng huynh trưởng bất đồng. Nếu Đức Âm đã nhận định thì Đức Âm cả đời sẽ không quan tâm đến người nào khác nữa. Ta đã cho rằng ta có thể chờ đợi, chờ đến khi nào huynh trưởng đã không còn hứng thú với thiên hạ mỹ nam nữa." Đức Âm đè lại bả vai đang giãy dụa của hắn, âm u nói: "Chính ngươi tự hủy đi nhẫn nại của ta với ngươi. Tôn nghiêm gì gì đó, hôm nay đập nát đi."

"Đức Âm!!!!!!!!!!!!!!!!!! Ngươi không thể đối với ta như vậy!!!!!! Ngươi biết rất rõ ràng thân thể của ngươi không được!!! Thân thể của ngươi không thể làm loại sự tình này!!!!" Long Sách vớt vát đấu tranh.

"Cơ thể của ta tại sao lại không được?" Động tác của Mộ Dung Đức Âm dừng lại, nắm cằm của Long Sách hỏi.

"Khi ngươi vừa sinh ra bị người khác hạ độc!! Độc tính vẫn còn trong cơ thể! Nếu ngươi ở mặt trên thì toàn thân sẽ tê liệt mất!!!" Thời khắc khẩn cấp, Long Sách đành phải nói bừa.

"Huynh trưởng nếu đã biết thân thể ta không tốt thì đừng giãy dụa nữa, tránh phí sức đôi bên." Đức Âm nói xong liền cầm lấy kim điệp tử lúc nãy Long Sách để rơi, cũng lấy ra rất nhiều thuốc mỡ, mặc kệ Long Sách liều chết giãy dụa đã đem toàn bộ theo chỉ tay đưa vào hậu huyệt nhỏ hẹp.

"A a a a a a a a!!! Đức Âm ta sẽ không tha cho ngươi!!! Ta muốn chém ngươi thành tám mảnh!!!" Long Sách ý muốn hét to nhưng lập tức bị Đức Âm lấy tay che miệng, chỉ có thể phát ra âm tiết không rõ ràng. Trong lúc kịch liệt kháng cự như vậy, Đức Âm hoàn toàn không chút kỹ thuật gì đem Long Sách…

[Thời khắc hài hòa, vô cùng hài hòa]

Sáng hôm sau, Long Sách cảm thấy như bị mình Thái Sơn đè lên, sau đó bị xé nát, rồi bị băm thây vạn đoạn quăng vào dung nham. Tóm lại, thân thể đã không còn là của hắn nữa. Đức Âm so với tưởng tượng của hắn còn đáng sợ hơn ngàn lần!! Dục cầu kiểu gì mà tạo ra lực phá hoại kiểu như hắn vậy!!

Dù sao, tôn nghiêm gì gì đó đã muốn vỡ vụn thành bụi phấn theo gió bay đi.

Có điều, hắn tuyệt đối sẽ tiếp tục theo đuổi thiên hạ mỹ nam!!! Để trả thù Đức Âm!!!

Long Sách cắn răng thề.

Đức Âm cũng coi như chu đáo. Ngày chưa sáng liền đi nấu nước, sau đó ôm Long Sách đi tắm rửa, rồi thay lại sàng đan. Ảnh vệ muốn giúp nhưng bị hắn để qua một bên.

Hơn nữa, hắn nói với Long Sách: "Ta sẽ phụ trách ngươi mà."

"Phụ cái đầu ngươi!!! Ta kiếm tiền cho ngươi nuôi ngươi, ngươi liền như vậy đối ta!!! Ngươi là đồ ăn cháo đá bát!!" Long Sách nằm sấp ở trên giường mắng to, nghĩ muốn đạp chết hắn nhưng mà hạ thân đau nhức, không còn chút khí lực để nhúc nhích.

"Huynh trưởng," Đức Âm trước khi đi nhịn không được quay đầu lại nhìn hắn một cái, hỏi: "Cảm giác tối hôm qua, có phải là mỹ vị mà huynh trưởng thường xuyên nhắc tới hay không?"

"A a a a a a a a!! Ngươi đi chết đi!!!" Đáng thương cho Long Sách trộm gà không thành lại còn phải hiến thân tuyệt vọng rên rỉ. Vì cái gì lại ở nơi đây, thời điểm này với phương thức như vậy chấm dứt khổ luyến mười mấy năm của hắn với Đức Âm chứ!!! Vì cái gì vận mệnh lại trêu cợt, khiến cho tình cảm huynh đệ của cả hai tốt đẹp (?) như thế trở thành người yêu (?) vi phạm đến nhân luân bối đức! Vì cái gì phải nhẫn tâm phá nát tôn nghiêm của hắn!!!

Mộ Dung Long Sách ôm mặt, thống khổ trăn trở. Khi hắn mở mắt ra, ánh mắt hung tàn lóe lên, kế hoạch trả thù đáng sợ đã thành hình trong lòng!!

41. Chương 41: Sau Khi Ăn Xong Huynh Trưởng, Thật Chán Ghét

"Ta Mộ Dung Long Sách, tuyệt đối phải khiến Mộ Dung Đức Âm sống không bằng chết!!"

Mộ Dung Long Sách nghiến răng nghiến lợi nằm trên giường nhỏ thề.

Ảnh vệ vẫn trầm mặc đứng ở bên khoanh tay đợi sai khiến của chủ nhân. Những chuyện không cần hỏi, y sẽ không hỏi.

Đức Âm đi ra ngoài đã mấy canh giờ.

Đột nhiên két một tiếng, đại môn được Đức Âm đẩy ra. Mới buổi trưa mà hắn đã trở lại! Mộ Dung Long Sách sắc mặt trắng nhợt: "Đồ ăn cháo đá bát!!! Ngươi còn mặt mũi trở về sao!!"

"Ta không trở về nơi này thì trở về đâu?" Mặt Mộ Dung Đức Âm không chút thay đổi trả lời, hắn đem cặp sách đặt trên bàn.

"Ngươi không phải đi thử luyện tình trường sao? Tại sao lại trở về sớm như vậy?" Mộ Dung Long Sách đảo mắt nhìn khắp người Đức Âm xem hắn có ổn hay không, tuy rằng ngoài miệng vẫn ngoan cố nhưng thực chất vẫn rất quan tâm đến ai kia.

"Ta âm thầm trở lại." Mộ Dung Đức Âm nói. "Nói như vậy là ngươi trốn sao? Sao lại thế, ngươi không dám đi vào?" Mộ Dung Long Sách hỏi.

Đức Âm nói: "Ban đầu tiến vào cũng không có gì, chỉ là tình dược mê phấn mùi thơm mát đơn giản thôi, mỹ nữ mỹ thiếu niên ôm ôm ấp ấp đón chào một cái, cũng câu động nhân tâm. Có điều, càng đi vào lại càng không thích hợp. Thật sự là thử thách giới hạn của con người. Thế nên ta liền tìm cơ hội trở về."

"Thử thách giới hạn thế nào?" Mộ Dung Long Sách trong mắt hiện ra quang mang.

"Ta không biết, ta chỉ nghe được từ sau bức rèm, cảm thấy không ổn nên bỏ về." Mộ Dung Đức Âm nói, "Ta nghe bọn họ nói, 'Không ngờ dùng đến sên'."

"'Sên? Thật là quyết đoán!!" Mộ Dung Long Sách không khỏi thừa nhận, đối với một số phương diện của Tuyệt Ảnh Thành, chính mình thật sự cam bái hạ phong, "Đức Âm, ngươi lén chạy về U Tuyền nói thế nào? Không trách phạt ngươi sao?"

"Hắn dĩ nhiên biết. Hắn nói võ công của ta là tài nguyên quý giá, cho nên chỉ phạt mười ngày không có cơm ăn." Đức Âm nói.

"U Tuyền chết tiệt. Vậy là chúng ta mười ngày sẽ không có người đưa cơm sao?!" Mộ Dung Long Sách mắng.

"Có gì đâu chứ, chỉ mười ngày thôi mà." Mộ Dung Đức Âm bất cần nói, "Chúng ta có thể tranh thủ ban đêm đột nhập nhà bếp tự làm cơm. Hơn nữa mười ngày tới ta cùng huynh trưởng có thể ở bên cạnh nhau, không phải tốt lắm sao?"

"Đức Âm, ngươi nhất định phải chết. Ngươi còn dám làm càn, ta thề tuyệt đối sẽ cho ngươi sống không bằng chết! Sống không bằng chết!!" Long Sách nắm chặt tay kêu gào.

"Chỉ cần đại ca có khả năng kiểm soát chính mình, đừng động tay chân thì Đức Âm tuyệt đối sẽ tuân thủ lễ pháp, tôn trọng đại ca thôi. Với lại, ta cũng không phóng túng như đại ca đâu." Lời nói của Đức Âm chứng minh đầy đủ tiềm chất phúc hắc trong người hắn.

"Đức Âm, ngươi chờ xem!!!" Mộ Dung Long Sách vung vẩy nắm tay, "Sau khi trở về đầu tiên ta sẽ trừng trị hết tất cả mèo từ trên xuống dưới của Băng Tiễu Thành!!! Ta sẽ giết hết bọn chúng!! Ta còn sẽ đem phòng ngươi cải tạo thành nhà vệ sinh công cộng!! Ta sẽ gả nô tài xấu nhất thấp hèn nhất cho ngươi!! Ta sẽ..."

"Vì đại ca, ta sẽ nỗ lực cố gắng để tương lai chấp chưởng Băng Tiễu Thành, phụ trách tuổi già cho huynh trưởng." Một câu của Đức Âm nhưng uy hiếp đủ mười phần, khiến cho Long Sách một thân mồ hôi lạnh. Vì thế, Long Sách thử hỏi: " #… … &… &(&(–)(&???" [Vấn đề sổ sách quan trọng nhất của Băng Tiễu Thành]

"Gì?" Vẻ mặt Đức Âm mờ mịt.

Long Sách lại hỏi: "%& &%&&))(–(&((???" [Mật hiệu Ám bộ quan trọng nhất của Băng Tiễu Thành]

"Gì? Tên đồ ăn à?"

"Hô." Long Sách nhẹ nhàng thở ra, mẹ nó, ngay cả cái này cũng không biết mà còn đòi soán quyền sao! Còn xưa lắm em ơi!

Hùng tâm tráng chí của nam nhân không có sự nghiệp bi ai là thường rất dễ dàng tiêu tan. Có lẽ, đến Đức Âm cũng chẳng để ý là nó tiêu tan lúc nào nữa.

Bởi vì có chuyện không may xảy ra, quan hệ của Mộ Dung huynh đệ chuyển biến cực kì xấu, tức giận của Mộ Dung Long Sách khó tiêu, cũng may Đức Âm tự biết tình thế nên đã nhượng bộ rất nhiều.

Mộ Dung Long Sách giảo hoạt cũng rất nhanh phát hiện ra điểm này. Vì thế hắn bắt đầu càn rỡ ra sức sai khiến Đức Âm. Khiến Đức Âm đi giặt quần áo cho hắn, rửa chân cho hắn, mang giày cho hắn, cắt móng chân cho hắn, mát xa cho hắn. Đức Âm vậy mà rất ngoan ngoãn nguyện ý làm theo. Mộ Dung Long Sách đột nhiên có một tia suy nghĩ, nếu nâng cao kỹ thuật của Đức Âm trong phương diện nào đó lên, không ngừng lại là một thủ đoạn tốt để có thể khống chế hắn.

Còn ảnh vệ vô cùng bình tĩnh kia chính là lẳng lặng nhìn thấy hết thảy. Đối với một người ảnh vệ mà nói, cảnh giới tối cao chính là khiến cho người ta lãng quên sự hiện hữu của y, chỉ cần bản thân ẩn nấp cho thật tốt giống như một gốc cây thực vật hoặc đồ đạc trọng nhà. Trên thực tế, y khinh bỉ nhất là loại ảnh vệ lên giường với chủ nhân rồi keo sơn gắn kết. Nếu đã chọn con đường của ảnh vệ thì phải tuyệt đối thực hiện tôn chỉ của ảnh vệ. Đó mới chính là tối tôn nghiêm và đại trung nghĩa của một người ảnh vệ!!!!

"Đức Âm, tên vong ân phụ nghĩa này, ngươi có biết từ nhỏ đến lớn ta thương ngươi bao nhiêu không hả?" Mộ Dung Long Sách nằm trên giường hưởng thụ Đức Âm bóp chân, lại bắt đầu lải nhải giống như Tường Lâm tẩu.

"Ngươi đã nói đến lần thứ mười ba." Mộ Dung Đức Âm mặt không chút thay đổi, "Nếu như không có huynh trưởng chiếu cố, ta đã sớm trở thành mục tiêu chém giết của giang hồ, sớm đã bị hạ nhân bất chính bắt cóc ăn sạch làm sẽ, sớm đã bị hoàng đế đem vào cung ngược đãi vân vân."

"Khốn khiếp, ai cho ngươi cướp lời của ta!" Mộ Dung Long Sách ném vỏ chuối tiêu vào mặt hắn, "Lo bóp chân cho ta! Phải thật lòng xin lỗi ta!! Ngươi đã hủy cuộc sống của huynh trưởng! Ngươi đã hủy một đời người của ta!! Ngươi vĩnh viễn xé nát quan hệ huyết thống của chúng ta!! Ngươi là vạn ác chi nguyên! Ta muốn đuổi ngươi ra khỏi Băng Tiễu Thành!! Cho ngươi tự sinh tự diệt!"

Mộ Dung Đức Âm rốt cuộc cũng hết kiên nhẫn. Hắn đột ngột đứng lên dọa Long Sách nhảy dựng. Chỉ thấy hắn hung tợn nhìn mình, tựa hồ muốn hành động.

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?!" Mộ Dung Long Sách cảm thấy được cúc hoa của mình nhói đau. Cảm giác bị xé rách bây giờ vẫn còn ám ảnh trong tâm trí của hắn.

Lại thấy Đức Âm lấy ra mấy tấm ngân phiếu từ trong chiếc áo để không ở một bên, ném vào mặt Long Sách, hung hăng nói: "Tiền đó cầm đi! Gia thưởng cho ngươi đó! Lảm nhảm càm ràm cái gì!! Không phải đã giao thân cho gia rồi sao! Số tiền này đủ cho ngươi xài cả đời đó!"

Long Sách: "……. Khốn nạn… Ngươi thỏa mãn cái chết tiệt gì ở đó… Tiền này đều là do ta mang đến có biết không?"

E/N: Ác huynh trở về sau sẽ có một vài chi tiết hơi khó hiểu mà tôi cũng không nắm được, nó cũng khá nhỏ nhặt nên các bạn có thể bỏ qua. Điển hình là vấn đề 'sên', tôi hoàn toàn không hiểu nó dụng để làm gì trong vấn đề đó…

– Tường Lâm tẩu là nhân vật chính trong truyện ngắn Chúc Phúc của Lỗ Tấn. Truyện ngắn này vạch trần lẫn mô tả lại hiện thực phong kiến tàn khốc đối với phụ nữ lao động của Trung Quốc thời bấy giờ… Hự, tôi không hiểu lắm tại sao Ly Miêu lại dùng kiểu ví von ấy trong này (vì vấn đề ở đây là cái Ác huynh thuộc thời cổ đại, còn Tường Lâm ở thời phong kiến). lau mồ hôi

42. Chương 42: Tham Gia Tụ Hội Thì Nên Biết Cách Ăn Mặc

Mộ Dung huynh đệ bụng đói kêu vang, nhàm chán nằm chờ ảnh vệ mang đồ ăn trở về.

Mộ Dung Đức Âm dùng bút vẽ một bức tranh đưa cho Long Sách xem.

"Gì?" Long Sách hỏi, hắn đang ở bên cái bàn nhỏ trên giường ngồi viết cuốn sách tiếp theo của mình.

"Ngươi xem xem giống cái gì?" Ánh mắt cùng khóe miệng của Mộ Dung Đức Âm đều nhếch lên đúng một góc đó, có chút quỷ dị khiến cho Mộ Dung Long Sách đề phòng.

Hắn tập trung nhìn vào, Mộ Dung Đức Âm vẽ một đóa hoa mai rất đẹp. Đúng là chẳng ai hiểu đệ đệ bằng huynh trưởng, tuy rằng bức tranh chỉ có một đóa hoa mai… Mộ Dung Long Sách sắc mặt vẫn tái nhợt nói: "Ngươi muốn ta làm một cái bạch ngọc bồn cầu theo hình hoa mai như này?"

"Huynh trưởng, ngươi thật lợi hại, liếc mắt một cái đã hiểu. Kỳ thật, cái bệ này còn có thể giúp nghệ nhân khắc ngọc phát huy tài năng một chút, làm tinh xảo một chút, có thể khắc thêm hoa văn bốn mùa và vân vân. Ngươi xem, làm thành đại hình ngọc điêu cũng được…" Đức Âm nói. Chỉ khi nào không có mọi người ở bên hắn mới nói được cái thể loại chuyện mất mặt đến cực điểm kiểu này.

"Mất nết, đặt loại hàng này ta sẽ trở thành trò cười của thiên hạ!" Mộ Dung Long Sách nhãn châu xoay động, "Bất quá, cũng phải không thể. Đức Âm, trừ khi ngươi đáp ứng điều kiện của ta."

"Điều kiện gì?" Mộ Dung Đức Âm hỏi, "Nếu muốn ta đáp ứng thì phải làm đại hình quần điêu ngọc khắc đó nhé, còn muốn tạo hắn một đại sảnh lớn để khắc giang thủy nữa." "Ngươi muốn ngồi trên bồn cầu hình hoa mai nở với bối cảnh là đại hình bạch ngọc quần điêu đi cùng với sông núi nước non trải dài mà đại tiện sao?" Long Sách nói một lèo không nghỉ miêu tả lại mong muốn buồn nôn của Đức Âm.

Mộ Dung Đức Âm im lặng thừa nhận. Long Sách hừ nói: "Lần trước làm bồn cầu bạch ngọc đã khiến cho nghệ nhân nổi tiếng làng nghề chú ý đến, hỏi ta ngươi có phải vì ốm đau trên giường lâu ngày quá mà tâm thần có vấn đề hay không. Đức Âm, ta vì ngươi đã để cho người ta cười nhạo muốn chết. Thôi được, lần này coi như đáp ứng sở thích biến thái nhàm chán của ngươi, nhưng điều kiện trao đổi là trong ba tháng tới, ta muốn ngươi làm cái gì thì ngươi phải làm cái đó. Nếu có nửa từ không thì quên quần điêu bồn cầu đi. Phải biết rằng, trong thiên hạ người có thể không để ý mặt mũi đi đặt làm bạch ngọc quần điêu bồn cầu cũng chỉ có một mình Mộ Dung Long Sách ta thôi."

"Được, nhưng nếu huynh trưởng muốn thượng trong chuyện nào đó thì thứ lỗi Đức Âm khó có thể tuân mệnh." Mộ Dung Đức Âm nói.

"Hừ, ngươi muốn ám chỉ cái gì?!" Long Sách nhấc chân đạp hắn một cái, "Cút ngay, đừng làm ta chướng mắt! Ta không muốn nhìn thấy ngươi!"

Ảnh vệ rốt cuộc cũng mang đồ ăn về. Y cung kính hầu hạ Mộ Dung huynh đệ hai người ăn uống rồi ngồi một bên chờ chủ nhân ăn xong mới ăn. Mộ Dung Đức Âm nói: "Cùng ăn đi."

"Thuộc hạ không dám." Ảnh vệ thối lui qua một bên, lại ẩn thân như không tồn tại. Mộ Dung huynh đệ hai người cũng không nhắc lại, chỉ yên lặng ăn cơm. Mộ Dung Long Sách ăn cơm xong, uống một ngụm trà nói: "Đức Âm tý nữa đi rửa bát đi."

"Hừ." Mộ Dung Đức Âm chỉ hừ lạnh một tiếng, cũng không phản đối. Long Sách lại nói: "Đức Âm, mấy ngày tới ngươi có thể sẽ gặp một người, đến lúc đó ngươi mang nàng đến đây gặp ta."

"Ai?" Mộ Dung Đức Âm hỏi.

"Một nữ nhân có thể giúp chúng ta rời đi." Mộ Dung Long Sách sâu xa nói, "Dựa vào tình hình một tháng này của ngươi, có thể nói Tuyệt Ảnh Thành đang có một âm mưu kinh thiên động địa nào đó. Chuyện này cực kỳ nguy hiểm nên mới phải lựa chọn tinh anh trong tinh anh như thế. Ngươi tám phần là Tuyệt Ảnh Thành phái đi chịu chết. Chẳng lẽ ta trơ mắt nhìn ngươi vì bọn họ mà bán mạng sao? Nữ tử kia có đầy đủ điều kiện để có thể giúđỡ chúng ta.

Nàng tên là Sở Tình Nhi, là đại đệ tử xuất sắc nhất của Tuyết Nhai Phái, một trong các trụ cột của chính phái. Thân phận thật của nàng chính là con nối dõi duy nhất của một vương tộc tái ngoại, trên giang hồ cũng là một nữ hiệp trẻ nổi bật. Nàng cũng được Tuyệt Ảnh Thành âm thầm chiêu mộ, để điều tra âm mưu của Tuyệt Ảnh Thành, nàng giả vờ bị dụ dỗ mà vào thành. Mấy ngày nữa sẽ có một đại hội tập trung lại toàn bộ các tinh anh, ngươi nhất định có thể gặp nàng."

"Huynh trưởng xem ra đã cùng vị Sở cô nương này sớm đã có sắp xếp trước." Đức Âm nói.

"Đức Âm, ta không ngại nói cho ngươi biết tại sao vị Sở cô nương này lại nguyện ý giúp đỡ chúng ta." Trong mắt Mộ Dung Long Sách hiện lên hào quang, "Bởi vì ngươi chính là vị hôn phu tương lai của nàng!"

"Huynh trưởng!! Ngươi thật quá đáng!! Không thèm hỏi ý kiến của ta đã đồng ý!!" Đức Âm đột nhiên nổi giận.

"Ngươi kích động cái gì! Đó là chỉ phúc vi hôn! Lúc cha còn sống định ra! Không liên quan đến ta!" Long Sách ném cái bánh mì đang ăn dở vào hắn.

"Chỉ phúc vi hôn?" Đức Âm = =

"Đúng thế. Khi Nhị nương mang thai ngươi, lúc đó cũng đã chín tháng, thì bị phục kích, sau lại bệnh nặng một hồi. Cha tìm Thần Y trong thiên hạ bắt mạch đều nói đã thương vào thai khí, thai nhi trong bụng dù có thể bảo trụ được thì nguyên khí cũng đã tổ thương. Cha không biết như thế nào lại tin lời của thuật sĩ giang hồ, bảo rằng chỉ phúc vi hôn cho đứa nhỏ chưa sinh ra thì sẽ xung hỉ bảo bình an. Thế nên mới đính ước với Sở Tình Nhi của tái ngoại vương tộc." Long Sách nói, "Lần này ta không có nói dối. Ngươi còn nhớ trước đây cho ngươi một cái ngọc bội long phượng để chơi không? Đó chính là tín vật đính hôn của hai nhà. Ai cũng không nghĩ tới, thai nhi yếu bệnh ngươi sinh ra lại là một oa nhi trắng tròn. Ầy, đáng thương cho ta từ nhỏ ngậm đắng nuốt cay chăm sóc cho ngươi cực khổ…" Huynh trưởng lại bắt đầu bài kinh ai oán.

"Chẳng lẽ ngươi tính lợi dụng Sở cô nương xong, thật sự đồng ý để ta và nàng thành hôn sao?" Mộ Dung Đức Âm chỉ quan tâm vấn đề này.

Long Sách nói: "Ngươi yên tâm, không có chuyện đó đâu. Nàng vốn dĩ đồng ý giúp đỡ chúng ta là vì nàng đã có ý trung nhân nên mới áy náy với Mộ Dung gia thôi. Nàng đã từng đề cập với ta chuyện từ hôn từ trước rồi." Mộ Dung Long Sách nói, "Dù sao ngươi cũng không phải cưới nàng đâu. Nàng đã có… ây, để đếm coi… có ba nam nhân phi thường xuất sắc theo đuổi. Hơn nữa, nàng đều có cảm tình với cả ba. Dựa theo di phong của vương tộc tái ngoại thì nàng có thể cưới đồng thời cả ba người. Ta làm sao có thể để ngươi cưới một nữ trượng phu như vậy chứ?"

Hóa ra, đây là gặp được cường đại nữ tử, nhất nữ n nam trong truyền thuyết sao?

"Có điều, ta cũng hy vọng ngươi đừng bị nàng mê hoặc. Ta thì đối với nữ nhân không có cảm giác, nhưng ngươi ra đời chưa lâu cần phải cần thận. Thẳng nam nào gặp qua nàng đều bị nàng quyến rũ cả!" Mộ Dung Long Sách vỗ vỗ bả vai của Đức Âm cảnh báo.

"Nàng tốt như vậy sao?" Mộ Dung Đức Âm nghĩ ngay đến phiên bản nữ của U Tuyền công tử, cái loại vạn nhân mê này.

"Nàng vô cùng xinh đẹp, trí tuệ, nhiệt tình, chân thành, lương thiện. Nhìn thấy nàng cho dùng không động tình thì cũng sẽ rất thích nàng. Nếu ta thích nữ nhân, ta nhất định sẽ xử sạch đám tình nhân của nàng." Long Sách trở về chỗ ngồi nói.

"Nữ nhân đáng sợ." Mộ Dung Đức Âm mắc chứng sợ xã giao cấp độ nhẹ.

Qua vài ngày sau, những người tinh anh may mắn còn sống sót lại cuối cùng được tập hợp lại.

Đức Âm có một chút kích động. Buổi sáng sớm liền thức dậy rửa mặt, chải đầu, thay y phục dạ hành, đem mặt bịt kín. Ở trong lòng hắn nghĩ, những tinh anh tập hợp đồng nghĩ với việc bắt đầu hành động, đương nhiên là phải mặc y phục chuyên nghiệp. Mộ Dung Long Sách nhìn hắn một thân ngốc cộng với y phục dạ hành, lưng đeo túi sách của Tuyệt Ảnh Thành ở lúc trời còn chưa sáng hẳn rời khỏi nhà, không nói gì.

Kết quả, Đức Âm là người đầu tiên đến chỗ của U Tuyền, hỏi U Tuyền đang đọc sách buổi sáng khi nào thì tập hợp.

"Ngươi là Đức Âm?! Ngươi muốn làm gì? Ăn mặc kiểu này làm chi?!" U Tuyền nhịn không được lộ ra = = biểu tình.

"Hôm nay không phải ngày tập hợp bắt đầu hành động sao? Ta mặc quần áo chuyên môn là đúng rồi. Chúng ta đi ám sát phải không?" Mộ Dung Đức Âm nói.

"Ám sát cái đầu của ngươi!… Ách, thật xin lỗi, ta ăn nói thô tục." U Tuyền thở hắt ra, khôi phục lại bình tĩnh rồi mới nói: "Đức Âm công tử, hôm nay chỉ là để mọi người tập trung lại, quen biết lẫn nhau cho sau này tiện hành động thôi. Hơn nữa, ta đã chuẩn bị sẵn trang phục và đạo cụ cho ngươi. Ngươi không cần mặc y phục dạ hành! Thật là ngu ngốc… (Lại nói, y phục dạ hành mà ngươi ướp hương làm gì. Ngươi đến tuột cùng còn không biết nguyên tắc của sát thủ còn đòi đi ám sát…)"

U Tuyền công tử dứt lời vỗ vỗ tay, gọi tới một vài người hầu đem Đức Âm đi.

Sau nửa canh giờm Mộ Dung Đức Âm rốt cuộc được biến thành bộ dạng U Tuyền công tử yêu cầu: thanh sam bạch y tao nhã, mũ sa che mặt thần bí khó lường. Tối trọng yếu là, U Tuyền cho hắn một chiếc xe lăn vô cùng cân xứng, nói là có thể mê hoặc cả địch nhân.

"Cái này với ta ở Băng Tiễu Thành chẳng khác gì nhau." Mộ Dung Đức Âm ngồi xuống xe lăn, nghĩ thầm. Phía sau xe lăn của hắn còn có một chiếc dù che nắng che mưa cố định, làm như thể thân thể của hắn yếu ớt vô cùng.

U Tuyền công tử đánh giá một chút, vừa lòng gật đầu rồi thì người hầu mới đẩy Đức Âm đi. Lúc này mới chân chính đến nơi tập hợp.

Nơi tập hợp dĩ nhiên là đại điện nghị sự của Tuyệt Ảnh Thành. Ở trong điện cũng đã tới không ít người, còn có xu hướng gia tăng. Mộ Dung Đức Âm được nâng qua khỏi bậc cửa rồi tiến ài, trở thành người được chú ý nhất trong điện. Đức Âm cũng quan sát mọi nười một chút, quả nhiên đủ loại nhân vật nam nữ lão ấu đều có. Có điều, rốt cuộc thì ai mới là Sở Tình Nhi mà Long Sách nhắc tới?

Còn trong mắt mọi người, Mộ Dung Đức Âm tuy ngồi xe lăn nhưng dáng người thon dài tuyệt đẹp, mũ sa nửa che khuất nhưng không dấu được hình dáng của khuôn mặt hoàn mỹ, đều không khỏi suy đoán rốt cuộc người này là mỹ nam tử hay bị hủy dung. Nhất thời trở thành đề tài bàn tán.

Lần đầu tiên chân chính đối mặt với giang hồ đại tràng diện khiến Đức Âm âm thầm kích động. Đây là giang hồ! Giang hồ mà hắn luôn hướng tới! Giang hồ có rất nhiều rất nhiều người là đây! Giang hồ có rất nhiều rất nhiều yêu hận tình cừu là đây!

[Còn chưa có bắt đầu mà ngươi phấn khích cái khỉ gì?]

Kỳ thật trong nhiều người như vậy, thì người nhiệt huyết nhất chính là công tử ngồi xe lăn nhìn có vẻ rất bình tĩnh, Mộ Dung Đức Âm kia. Không bao lâu, có người tiến đến, người nọ chắp tay nói: "Tại hạ là xxxx [Danh hiệu giang hồ] xxx [Tên họ], xin hỏi các hạ tôn tính đại danh?" Rốt cuộc cũng có nơi để xưng danh tính thật của mình rồi.

"Ta họ Mộ Dung." Mộ Dung Đức Âm ngồi trên xe lăn lập tức phản xạ có điều kiện biến thành thanh âm mềm mại. Kết quả bao năm dạy dỗ của Long Sách. Hắn cảm thấy vẫn không nên tùy tiện nói hết tên họ cho người ta vẫn tốt hơn.

"Trên giang hồ có rất nhiều người họ Mộ Dung, không biết công tử rốt cuộc là Mộ Dung nào?" Người kia hỏi.

Mộ Dung Đức Âm liền thẳng thắn nói: "Tại hạ Mộ Dung Đức Âm, Băng Tiễu Mộ Dung."

Hắn vừa dứt câu, lập tức trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người. Mọi người ngưng lại cuộc đối thoại của mình, ánh mắt thăm dò nhìn Mộ Dung Đức Âm. Có lẽ có ngươi không biết Mộ Dung Đức Âm, nhưng Băng Tiễu hai chữ đã đủ để biết được thân phận bất phàm của vị công tử ngồi xe lăn này!

43. Chương 43: Lúc Nào Họp Thì Đầu Óc Cũng Vào Trạng Thái Trống Rỗng Cả, Dù Cho Vấn Đề Có Quan Trọng Đến Đâu

[Cưỡng chế xen vào: Bí sử vô cùng mất mặt của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân

Chuyện kể rằng, sau này, bạch ngọc quần điêu thắng cảnh bồn cầu cũng được làm xong. Thợ thủ công tuy rằng cảm thấy người đặt làm cái này thực biến thái nhưng dù sao tiền cũng đã nhận nên không nhiều lời.

Kỳ thật, Long Sách vẫn là cực kì chìu nịnh Đức Âm. Trong thiên hạ này có mấy cha mẹ vì con mình mà làm bạch ngọc quần điêu bồn câu còn có cả nguyên một gian non nước điêu khắc tinh xảo chứ?

Mộ Dung Đức Âm tâm tình dâng trào. Trước ba ngày khánh thành, hắn bắt đầu ăn uống điên cuồng, kiên trì không đi nhà xí, sau khi hoàn thành xong thì lại ăn rất nhiều thuốc xổ. Chính là để có thể hảo hảo hưởng thụ cơ quan tự động xả nước của quần điêu bạch ngọc bồn cầu trong phòng thủy cảnh.

Có điều vấn đề chính là, Đức Âm phát hiện mình bị táo bón. Mấy ngày nay đã đến mức nghiêm trọng nên không thể đi được. Vì thế hắn nhờ đại ca đi hỏi Ân Cốt xem có loại thuốc gì để mình bị tiêu chảy hay không. Ân Cốt và hoàng đế dính một chỗ với nhau, nghe nói Mộ Dung gia vừa có một đại công trình hoàn thành, hoàng đế nhân tiện đến thăm anh em họ Mộ Dung. Long Sách đành phải tìm cớ bảo muốn giáo huấn Đức Âm, xin thuốc xổ của Ân Cốt.

Ân Cốt lại nói: "Thuốc kia vốn là độc dược, đối với người thường thương tổn sẽ khôg nhỏi. Nghe nói Đức Âm từ lúc về nhà bệnh nặng không dậy nội, lại kê đơn như vậy với hắn không sợ bị tổn thương nguyên khí sao? Chúng ta vốn đến đây cũng là để thăm hắn. Tuy tính cách các ngươi tệ hơn người bình thường nhưng mà, làm đại ca cũng không nên hại đệ đệ mình cỡ đó chứ, ngươi không khỏi quá mức vô tình rồi…"

Mộ Dung Long Sách khóc không ra nước mắt. Hắn đã dùng rất nhiều loại thuốc xổ mà vẫn vô dụng trong khi tình trạng của Đức Âm đang tệ hơn! Cái vụ bệnh nặng gì gì đó chỉ là do hắn bịa ra để thỏa mãn thú vui của mình thôi!

Trong lúc Long Sách đang vì thú vui của đệ đệ mà chật vật thì một đống thuốc xổ Đức Âm ăn rốt cuộc cũng bắt đầu có hiệu lực. Khi thấy bụng bắt đầu lục bục kêu, hắn liền hưng phấn cầm lấy cuốn sách do huynh trưởng viết và chiếc khăn tơ tốt nhất đi vào nhà vệ sinh cực đại siêu xa hoa của hắn. Sau bức rèm khẽ lay động, có thể mơ hồ thấy Đức Âm ngồi trên bồn cầu hoa được hồ quang sơn sắc vây quanh. Trước cảnh sắc khiến cho tâm trạng thoái mái thế này, ở dưới lại là một quần điêu bạch ngọc bồn cầu vô cùng tinh xảo, còn có mùi hương nhàn nhạt, trên thảm phủ kín hoa tươi, có cánh hỏa bị thổi xuống khe nước sông giả, thuận gió trôi đi. Trước tình cảnh này, Đức Âm vô cùng hạnh phúc, tâm tình lâng lâng mê say, nhất thời thiên thượng nhân gian, tựa ma tựa huyễn, phiêu phiêu như tiên.

Nhưng vào lúc này, tiếng cười sảng lãng của hoàng đế từ xa vọng lại. Hắn nhìn hoa mỹ cao lâu mới tác thành này, liền đi đầu để thưởng thức. Cách bài biện và nội thất bên trong khiến hắn khen không dứt miệng, càng vào trong càng thấy vô cùng xinh đẹp. Khi hắn đi qua mấy tấm bình phong, thấy trước mắt sáng bừng, nước cảnh ngây người. Thật là tiên cảnh nhân gian!! Còn có một đại sảnh đại hình bạch ngọc quần điêu vô cùng tinh tế, họ Mộ Dung thật sự biết cách hưởng thụ! Hắn không khỏi có ý muốn Long Sách tạm thời cho hắn và Ân Cốt mượn một thời gian. Tưởng tượng xem, hắn và Ân Cốt hai người ở chỗ này thưởng thức rượu ngon cùng cao lương mĩ vị, sau đó ở trên thảm điêu bì trân quý với xung quanh là cảnh non nước hữu tình kia l*m t*nh thì không phải là chuyện sung sướng nhất nhân gian sao?

Hoàng đế tưởng tượng đến xuất thần, nhịn không được ha ha cười to.

"Ủa, Đức Âm, sao ngươi lại ở chỗ này?" Hoàng đế cười đến cao hứng, đột nhiên kinh ngạc nhìn thấy thân ảnh của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

"Thứ cho đức âm khó có thể hành lễ tham kiến Thánh thượng." Đức âm ngồi ở trên bồn cầu == nói.

"Không sao, ta nghe nói, thân thể của ngươi gần đây không quá thoải mái. Ngươi cứ nghỉ ngơi đi, không cần phải miễn cưỡng." Hoàng đế nhất thời lại nghĩ đến một chuyện khác. Nếu là cùng Đức Âm và Ân Cốt ở chỗ này thưởng rượu ngon mỹ thực, sau đó ở trên thẩm điêu bì trân quý lót dưới bạch ngọc quần điêu, giữa non nước hữu tình kia ba người làm chuyện gì đó, chẳng phải còn sung sướng hơn nữa sao?

Ây? Đức Âm không lẽ thực sự đang chào đón mình? Sao lại cởi quần ngồi trên bồn hoa mai bạch ngọc? Không lẽ đây mà màn Long Sách cố ý sắp xếp? Hoàng đế lập tức bị động tình, thật hấp dẫn. Hắn nóng bỏng nhìn nửa phần đùi và phần mông còn đẹp hơn cả bạch ngọc kia của Đức Âm. Đây là chuẩn bị cho mình sao? Hắn l**m môi, tà tà cười nói: "Đức Âm, ngươi bộ dáng như vậy, có phải hay không là… Hm?" Vừa nói còn ném mấy cái mị nhãn qua.

"Ta đang đại tiện." Đức Âm nói chi tiết hơn, trưng ra cái bộ mặt bị người khác quấy rối giữa cuộc vui.

Lắc rắc lắc rắc lắc rắc!!

Hoàng đế đóng băng.

Cưỡng chế xen vào kết thúc. Phía dưới là chính văn, xin mời thưởng thức.]

"Mộ Dung Đức Âm! Chính là đệ đệ của Băng Tiễu thành chủ Mộ Dung Long Sách! Tám đấu tài cao kỳ tài Mộ Dung Đức Âm!" Có người nói ra thân phận của Đức Âm. Đương nhiên là thân phận đó đã bị Long Sách cố ý bóp méo qua rồi.

Mộ Dung Đức Âm khẩn trương. Người chú ý đến hắn càng lúc càng gần, có nhiều cao thủ chủ động tiếp cận hắn nhưng lời nói của hắn rất ngắn gọn, bởi vì hắn không biết nên nói gì với những người này. Nhìn kiểu nào đều không thấy bọn họ có thể nói chung một đề tài với mình.

Cũng không biết sao mà người ta liền cho rằng hắn lời ngắn ý nhiều, không thích nói.

Trong đám người, có một đôi mắt đặc biệt chú ý đến hắn. Người kia từ phía sau vỗ vào vai Đức Âm, hỏi: "Đức Âm, là ngươi thật à? Đệ đệ của Long Sách?"

"Là ta." Mộ Dung Đức Âm nghe âm thanh của người nọ là con gái, liền thấp giọng hỏi: "Ngươi là Sở cô nương sao?"

"Đúng." Nàng trả lời, "Tuyệt Ảnh Thành lần này thật quá đáng, lại đem ngươi ngàn dặm xa xôi đến đây. Xem ra, bọn họ đã nắm yếu điểm lớn nhất của Mộ Dung gia rồi. Ngươi ở nơi này, thân thể thế nào?"

"Cũng được." Mộ Dung Đức Âm trả lời, liền theo chỉ thị của Long Sách đưa ra một chiếc nhẫn âm thầm giao cho thiếu nữ, tượng trưng cho tín vật. Thiếu nữ hiểu ý cũng truyền cho hắn một phong thư, thần không biết quỷ không hay nằm trong vạt áo của hắn.

Lúc này, U Tuyền công tử đã tới. Tất cả mọi người ngưng nghị luận, trong đại điện lập tức an tĩnh đến độ một cây kim rớt cũng có thể nghe rõ. Mọi người tự động dàn ra hai hàng, U Tuyền đi tới trung ương, đứng một bên. Lúc này Nhị thành chủ Nam Cung Thiên Sơn chính thức giá lâm. Đây là lần thứ hai Mộ Dung Đức Âm thấy hắn, cũng không có ấn tượng gì cả ngoại trừ việc cảm giác người này rất kiêu ngạo.

Nam Cung Thiên Sơn đầu tiên cũng khách sáo một phen, sau mới nói: "Tuyệt Ảnh Thành lần này triệu tập các nhân vật siêu quần nhất trong võ lâm thiên hạ chỉ vì một mục đính, đó là tấn công chiếm cứ U Linh sơn trang ở Bắc Khê, để tiến vào Bắc Khê Cổ Táng Địa, khai quật võ lâm bảo tàng đã chôn giấu ở nơi đó mấy trăm năm trước."

Mọi người đều biết, U Linh sơn trang chính là nơi đệ nhất tà môn trên giang hồ. Trong ngoài sơn trang cơ quan nặng nề, độc chiếm thiên cơ. Bên trong trang lại ẩn dấu thế lực không thể lường được. Nhân sĩ giang hồ táng thân tại sơn trang này đếm không hết. Nhiều năm qua, cứ lứa này đến lứa khác tấn công nơi này chỉ vì bảo tàng mà U Linh sơn trang độc chiếm. Trong truyền thuyết, Bắc Khê Cổ Táng Địa là nơi hội tụ

bí tịch võ công lợi hại nhất thiên hạ. Nghe nói người trong U Linh sơn trang vì luyện tập bí tịch võ công trong Cổ Táng Địa mà ngay cả một tên tiểu tốt quét sân cũng là một thân tuyệt kĩ, có thể liệt vào Thập đại cao thủ của giang hồ. Nhưng không biết vì nguyên nhân gì, nghe bảo chỉ mới khám phá chưa được một nửa của Cổ Táng Địa, đó cũng có nghĩa là còn rất nhiều bí tịch quý hiếm chưa được đụng đến. Bảo tàng như vậy, làm sao không khiến người ta thèm thuồng?

Lần này vì muốn đoạt lấy hoàn toàn bảo tàng võ công khổng lồ, xem ra Tuyệt Ảnh Thành đã dồn không ít công sức.

Sau đó, Nam Cung Thiên Sơn và U Tuyền công tử bla la bla la nói với mọi người rất nhiều thứ. Đại khái là những chuyện cần chú ý, hiểu biết hỗ trợ lẫn nhau, rồi phân tổ hành động. Mộ Dung Đức Âm được phân vào tổ chữ Thiên, xem ra là tổ mạnh nhất. Tổ này tổng cộng có bảy người, ánh mắt của họ khác hẳn những kẻ khác, nói mỗi người đều là siêu cấp cao thủ mạnh đến nghịch thiên cũng không ngoa.

Mộ Dung Đức Âm thấy thiếu nữ vừa nói chuyện với mình cũng được phân vào tổ này, chẳng qua là nàng cũng lấy khăn che mặt nên khó nhận ra được khuôn mặt thật của nàng. Dù sao hội nghị còn còn rất dài, mấy ngày kế tiếp còn tập trung học bổ túc về những chuyện đáng lưu ý trước khi tiến nhập U Linh sơn trang. Mộ Dung Đức Âm tưởng rằng nói xong rồi có thể đi về, không ngờ những người trong tổ Thiên lại tới làm quen. Lần này tổ trưởng được U Tuyền chỉ định không phải Đức Âm mà là một thanh niên hạt y tướng mạo bình thường, nụ cười chân thành có chút hiền hậu. Nghe bảo hạt y thanh niên này tên là Lý Tứ, mặc dù trong giang hồ không có danh tiếng nhưng năng lực cực cao, cộng thêm hắn là một người biết cách xử sự, rất thích hợp để làm người đứng đầu.

Bảy người giới thiệu gia môn xong, Lý Tứ nói với mọi người: "Bảy ngày sau chúng ta sẽ lên đường, mọi người đều có nguyện vọng riêng mới ở đây, hy vọng có thể lấy được thứ mình mong muốn. Để có được thành công thì hợp tác tương trợ lẫn nhau là đ**m mấu chốt nhất." Nghe hắn nói như vậy, quả thật có mấy phần dáng dấp của một thủ lĩnh. Lý Tứ nói xong đưa mắt nhìn mọi người một lần, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Mộ Dung Đức Âm nói: "Đức Âm công tử thân thể có chút đặc biệt, nhưng tài năng của hắn là yếu tố quyết định để chúng ta tiến vào U Linh sơn trang nên phải có người trong chúng ta phụ trách giúp hắn."

Những người còn lại nhất thời có chút bất mãn nghị luận. Có thêm Mộ Dung Đức Âm trên lưng không phải tự tạo thêm gánh nặng cho bản thân sao? Ai lại muốn làm chuyện bất tiện như vậy?

Kết quả là Sở Tình Nhi lên tiếng: "Ta sẽ bồi hắn."

"Sở cô nương là thân nữ nhi, không tiện lắm." Lý Tứ lắc đầu liên tục nhưng không có ai xung phong, không còn cách nào khác nói: "Được rồi, đến lúc đó ta giúp hắn."

Mộ Dung Đức Âm không nói gì, tựa hồ không thích lắm việc người ta nói về khuyết điểm trên người hắn. Lý Tứ cũng ý thức chuyển đề nói, nói về những chuyện cần chú ý khác một chút rồi giải tán. Hắn giữ lại một mình Đức Âm hỏi: "Đức Âm công tử, cần ta đưa ngươi về nghỉ không?"

"Đa tạ, tùy tùng của ta cũng sắp tới rồi." Mộ Dung Đức Âm thản nhiên nói.

"Xin lỗi lúc nãy đã để ngươi khó chịu." Lý Tứ gãi gãi đầu, thật thà cười nói. "Thật ra thì ta còn phiền công tử một chuyện nữa."

"Chuyện gì?" Mộ Dung Đức Âm hỏi.

"Chỗ này cũng không có người, công tử có phiền để cho ta ước lượng sức nặng của mình một chút không?" Lý Tứ nghĩ rằng mình sắp phải cõng một người đi tới đi lui thì chí ít cũng phải xác định được sức nặng mới tiện bề hành động.

"... Cứ tự nhiên."

Lý Tứ vì vậy nói đắc tội một tiếng, liền tiến tới trước Đức Âm, cúi người xuống đem hắn từ xe lăn ôm ngang lên. Đúng thật không nhẹ, nhưng nằm trong phạm vi có thể chấp nhận được. Có điều, sức nặng này không giống của một người bệnh tật lâu ngày, mà cũng có thể là do gia đình giàu có chăm sóc vô cùng chu đáo, cẩn thận.

Đưa Đức Âm cẩn thận đặt lại xe lăn, Lý Tứ vội vàng cảm ơn còn Đức Âm lại không vui nói: "Ngươi không tắm bao lâu rồi? Trên người có mùi, không tắm rửa sạch sẽ đừng đụng ta, dù ta có phải bò cũng không để ngươi bế."

"Vâng, vâng. Tại vì vội vàng lên đường nên đã sơ sót. Công tử chưa từng nghe mọi người hay bảo xú nam nhân sao?" Lý Tứ cười nói, vốn còn muốn bảo nếu không hôi thì không phải là nam nhân. Có điều lúc hắn ôm Đức Âm công tử đã ngửi thấy một mùi thơm ngát nhàn nhạt rất dễ ngửi, càng làm cho hắn thấy được vị công tử trước mặt thanh lãnh cao quý, không thể đùa giỡn thấp kém như vậy nên đem câu nói sau nuốt trở về.

"Công tử hiện tại ở nơi nào?" Lý Tứ không biết tại sao không thể kiểm soát được miệng mình hỏi thêm một câu nữa.

"Ta ở Đức Âm Hiên." Đức Âm nói, "Còn ngươi?"

"Chúng ta vừa từ ngoài vào, hiện tại đang ở một đại điện riêng dành cho tất cả. Bất quá xem ra chỗ ở của công tử so với thô nhân chúng ta tốt hơn nhất nhiều, thật không hổ là công tử." Lý Tứ nị nọt nói. Còn muốn tiến thêm một bước kết thân cùng Đức Âm, nhưng vừa lúc đó tùy tùng đến, hắn cũng không tiện nhiều lời. Có điều, nhìn Đức Âm được người đưa đi, trong lòng đối với bệnh mỹ nhân trong truyền thuyết của Băng Tiễu Thành tràn ngập tò mò và mong muốn tìm hiểu.

E/N: "Tám đấu tài cao" dẫn từ câu nói của Tạ Linh Vận là một nhà thơ Trung Quốc: "Làm thơ trong thiên hạ có mười đấu mà Tào Tử Kiến (Tào Thực) đã chiếm hết tám đấu, riêng mình ta chiếm được một đấu, người trong thiên hạ chỉ còn một đấu chia nhau thôi."

– Điêu bì là lông hồ ly.

44. Chương 44: Huynh Trưởng Đại Nhân Biến Mất Trong Biển Người

Trên đời chỉ có ca ca hảo, đứa trẻ bảo bối có ca ca

Thân là người giang hồ, khó tránh khỏi việc mang thương tích. Từ xưa tới này, làm gì có tiểu công tiểu chịu nào lăn lộn trong chốn võ công mà không bị đập đầu, té ngã, bị thương, trúng độc đâu? Đã ở trong giang hồ, tự nhiên sức chịu đựng sẽ được chui rèn, trở thành đàn ông chân chính.

Như vậy, khả năng chịu đựng của Đức Âm ở mức độ nào?

Có thể nói, từ nhỏ đến lớn, ngoài trừ cùng Long Sách cãi nhau ầm ĩ, bầm mắt sưng mặt ra, Đức Âm chưa bao giờ phải chịu bất cứ khổ ải gì.

Thế nên, tối nay Long Sách coi như là biết được giới hạn của Đức Âm. Thật ra mà nói, cũng không có gì, chỉ là Long Sách nhỏ mọn, cố ý giăng dây ở ngay ngưỡng cửa để ngáng chân Đức Âm. Khi Đức Âm trở về thì sắc trời đã tối, hắn cũng không để ý nên bị bẫy của Long Sách làm vấp té. Thật ra cũng không sao, chẳng qua là nơi vấp té có một bậc thang, phía dưới là đường nhỏ rải đá, khi Đức Âm chổng vó ngã xuống thì Long Sách ở một bên ha ha cười nhạo.

Đức Âm tức giận, khập khiễng bò dậy, cả giận nói: "Ngươi bao nhiêu tuổi rồi còn chơi cái mánh lừa bịp nhàm chán này hả!!!"

"Ai bảo ngươi đại bất kínhhuynh trưởng!! Đáng đời! Đây là ta cách phạt ngươi đấy!" Long Sách đắc ý nói.

Đức Âm lửa giận đùng đùng đi vào nhà, Long Sách theo sau hả hê nhìn dáng chật vật của hắn. Đức Âm ngồi lên ghế băng, một thân bạch y toàn đất, đầu gối chân trái bị đá vụn làm rách, máu chảy nhiễm đỏ cả ống quần. "Thật ngốc! Chỉ té một cái mà cũng té nặng như vậy!" Long Sách ngoài miệng nói như vậy, nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy Đức Âm chảy máu nhiều như thế, hắn hơi sợ. Không đợi hắn mở miệng, ảnh vệ đã cầm tới cây kéo, vải trăng và thuốc trị thương, lập tức đến trước mặt Đức Âm đem quần té rách cắt đi, dùng nước trong trong chén trà rửa sạch vết thương.

Khi quần bị cắt đi, Long Sách cũng trợn tròn mắt, nhìn thấy trên đầu gối một mảng da lớn bị té mà mơ hồ, máu không ngừng chảy xuống. Xem ra lúc nãy Đức Âm đã đụng phải những phiến đá khá sắc bén. Hắn ban đầu bởi vì tức giận nên không có cảm giác đau, lúc này phục hồi tinh thần lại, cảm thấy đầu gối bị rách, nhất thời gương mặt cũng nhăn nhíu.

"Chủ nhân, không tổn thương đến xương, chỉ là bị rách da. Nhị công tử không sao đâu." Ảnh vệ kiểm tra vết thương xong nói.

"Vậy mà không sao? Da đã không còn!" Long Sách đem oán khí đổ lên người ảnh vệ, "Hiện tại trời nóng, vết thương càng không dễ khép lại, huống chi bị thương ở đầu gối, cử động sẽ bị vỡ ra! Tại sao lại nói là không có chuyện gì!" Hắn la mắng như thể người bày đầu ra không phải là mình.

Đức Âm che mặt cúi đầu nói: "Không có chuyện gì, ngươi đừng làm quá lên vậy, chẳng qua chỉ là té rách da." Hắn không muốn để ảnh vệ nhìn thấy mà chê cười, thật ra thì hắn đã đau đến suýt cắn vào môi, nhất là khi ảnh vệ bôi thuóc.

Ảnh vệ chỉ có thể thở dài ở trong lòng nói: "Chỉ cần Nhị công tử không cử động mạnh là được, đau… đại khái sẽ đau một chút thôi." Đối với ảnh vệ thân trải qua bách chiến mà nói, vết thương rách da này thật sự chẳng là gì.

"Được rồi, ta biết. Thị Long, một lát chúng ta hai người đỡ hắn đi tắm, chớ để vết thương của hắn dính nước." Bộ dáng của Long Sách giống như Đức Âm bị té gảy chân vậy.

Được ảnh vệ cùng Long Sách hai người ba chân bốn cẳng phục vụ, Mộ Dung Đức Âm nằm ở trong bồn tắm thấp lùn, chân trái gác lên một chiếc ghế nhỏ, ảnh vệ và Long Sách phụ trách một bên. Long Sách nghiêm túc đến dọa người, ngay cả bọt nước đều không thể văng lên. Chính là lúc giúp Đức Âm tắm rửa, trong mắt hắn một chút ý tứ cợt nhả thường ngày cũng không có. Tắm rửa xong, Long Sách ngồi xổm xuống xem đầu gối của Đức Âm một chút, chỗ đó vì bị rách da nghiêm trọng mà chảy mủ nên bôi chút bột thuốc lên, để hắn ngồi ở trên giường nhỏ viết sách của mình, bản thân thì lấy một chiếc ghế đẩu ngồi xuống, cầm cây quạt quạt. Ảnh vệ không hiểu, tới gần nói: "Chủ nhân cứ để ta là được rồi." Muốn quạt cho bọn hắn.

Long Sách lầm bầm: "Ngươi biết cái gì, ta đang quạt vết thương của hắn, như vậy sẽ mau kết vảy hơn một chút! Ầy, nếu ta không tới Tuyệt Ảnh Thành thì ngươi chỉ có nước bị ngược đãi thôi Đức Âm ạ!"

"Gì?" Đức Âm liếc nhìn huynh trưởng đang quạt quạt, rõ ràng tác giả của chuyện này chính là hắn.

Ảnh vệ cũng hết ý kiến, đây cũng quá nuông chìu rồi! Cuộc sống của nhị công tử trước kia là cái dạng gì vậy!

Trải qua gần hai tháng tập huấn, Đức Âm rót cuộc cũng có thể rời khỏi tiểu viện bị giới hạn hành động của Tuyệt Ảnh Thành, đi ra thế giới bên ngoài rộng lớn, tham gia phi vụ thăm dò U Linh sơn trang bảo tàng.

Long Sách lại thần không biết quỷ không hay lẫn vào đội ngũ sắp xuất hành, cùng ảnh vệ bắt đầu cuộc sống ẩn thân. Dù sao hắn luôn ôm suy nghĩ Đức Âm đi nơi nào thì hắn sẽ ở nơi đó. Mộ Dung Đức Âm nhìn huynh trưởng và ảnh vệ vai đeo hành nang, người mặc y phục dạ hành đi trước ẩn núp. Ngày xưa náo nhiệt viện bây giờ chỉ còn mình hắn, đành nhàm chán ngồi xuống bậc thang ở hành lang, chờ bình minh đến.

Trời còn chưa sáng, tâm phúc của U Tuyền đã đến đưa cho hắt sa mạo và quần áo mới, còn một chiếc xe lăn khác để hắn chuẩn bị lên đường tập hợp với đội ngũ cho tốt. Nhiệm vụ lần này cộng thêm hành trình ít nhất cũng mất ba bốn tháng, đến lúc đó nếu như hết thảy thuận lợi thì Đức Âm sẽ được về nhà. Có lẽ cũng không trở lại tiểu viện hắn học nữa, nghĩ đến chỗ này đã cùng ăn cùng ở vớii huynh trưởng, lại phát sinh sự kiện đáng nhớ khiến tim Đức Âm dâng lên một phen cảm xúc.

Vì vậy, hắn đem mấy tờ bài thi và đề thi của U Tuyền bỏ vào cặp sách lưu nhiệm, đem nó lên đường.

Trên đường lớn rợp bóng cây của Tuyệt Ảnh Thành, một đội xe ngựa đã chờ sẵn, đông đảo cao thủ tề tụ, tôi tớ vội vàng lên xe xuống xe, sắp xếp hoàng hóa, có vẻ như là ngụy trang thành một thương đội. Đức Âm đưa mắt nhìn bốn phía, không nhìn thấy thân ảnh của huynh trưởng mình, không khỏi có mấy phần buồn bã hụt hẫng.

Xe ngựa của Mộ Dung Đức Âm bề ngoài cũng giống như xe của những cao thủ khác, nhưng bên trong mọi thứ đều là thượng hạng. Không nói bên trong đều chuyên dụng dành riêng cho hắn, mà xe nghe khác đều là năm sáu người đi chung. Bên trong bài biện như một căn phòng nhỏ, có tủ sách khay trà, có đèn l*ng cố định. Khi Mộ Dung Đức Âm đi vào thì nhìn thấy trong buồng xe rộng rãi quỳ sẵn một thiếu niên thanh tú chừng mười tuổi, nhìn qua có vẻ thành thật. Thiếu niên một thân là cách ăn mặc của người hầu, hẳn là thị đồng do Tuyệt Ảnh Thành đặc biệt đưa tới, có thể thấy được địa vị hắn khá cao.

Thị đồng nhìn thấy Đức Âm liền dập đầu nói: "Công tử, ta tên là Ngũ Bảo, về sau có chuyện gì sai bảo xin công tử cứ gọi ta." Rất rõ ràng, Tuyệt Ảnh Thành không chỉ phái người tới hầu hạ mà còn ngấm ngầm giám thị.

Mộ Dung Đức Âm không biết huynh trưởng giờ phút này ẩn thân ở chỗ nào, cũng không quan tâm đến thị đồng kia, liền muốn bỏ ra mũ che và ngoại y. Ngũ Bảo vội vàng đến giúp. Khi gỡ ra sa mạo, Ngũ Bảo không nhịn được kêu lên, ngay lập tức ý thức được mình thất thố liền vội vàng che miệng lại. Dù sao nó còn là một đứa trẻ, cũng không thể giống như người lớn ổn trọng được.

Ra khỏi thành được một lúc, Ngũ Bảo theo quỷ củ đem của sổ đóng lại, không để cho khách biết đường ra khỏi thành. Mộ Dung Đức Âm sớm biết được chuyện này, nên ngủ giết thời gian. Hắn gác đầu trên một chiếc gối mềm, Ngủ Bảo liền ngồi ở một bên quạt cho hắn, trong góc xe có một ám cách, bên trong là một bách niên huyền băng để giảm nhiệt. Cho nên dù bên ngoài nắng gắt chói chang thì bên trong vẫn rất mát mẻ. Chiếc xe ngựa đắt tiền và đại ngộ đặc biệt này, chỉ có xe của thành chủ ngự giá thân chinh và U Tuyền công tử mới có.

Tóm lại, Mộ Dung Đức Âm là quý tộc chân chính trong tất cả cấc cao thủ, điều này cũng là xuất thân của hắn có liên quan. Đến bây giờ, danh tiếng cùng địa vị mà Mộ Dung Long Sách và Băng Tiễu Thành đang khuếch tán phát huy tác dụng của nó.

Đức Âm ở trong xe ngựa ngủ một lát, cảm giác có chút không thoải mái, liền ngồi dậy đem quần vén lên nhìn, vết thương tối hôm qua đã bắt đầu kết vảy. Ngủ Bảo thấy, có chút quan tâm hỏi: "Công tử bị thương bao lâu rồi? Ngũ Bảo giúp ngài bôi thuốc nhé."

"Không cần, không sao." Đức Âm hạ quần xuống. Ngũ Bảo lấy từ trong ngăn kéo ra một tấm đệm mềm đặt dưới khớp đầu gối của hắn, để hắn duỗi chân không ảnh hưởng đến vết thương của chân. Đệm chân mát mát khiến cho Đức Âm bắt đầu buồn ngủ lại, rốt cục lại lăn ra ngủ say.

Cũng không biết gủ bao lâu, Đức Âm dụi mắt tỉnh lại chỉ thấy bên trong xe ánh sáng mờ nhạt, tựa hồ đã đến hoàng hôn. Ngũ Bảo nói: "Công tử, chúng ta đã ra khỏi thành, cửa sổ có thể mở ra. Một hồi sẽ đến nơi nghỉ dã ngoại, ngài muốn ở đây dùng bữa hay ra ngoài hóng mát một chút?"

"Ta ở đây dùng bữa." Mộ Dung Đức Âm đáp.

Ngũ Bảo lĩnh mệnh, thuận tay đem đèn trong xe thắp lên, bên trong khôi phục ánh sáng. Đợi đến lúc xe ngựa dừng lại, Ngũ Bảo liền khom lưng đi ra cửa xe lấy thức ăn, thuận tiền hồi báo tình huống của tâm phúc của U Tuyền.

Như thế một ngày bình bình không có chuyện gì trôi qua.

Đức Âm nằm ở trong xe chờ đồ ăn tới, thấy ngoài cửa có động tĩnh,có người đến, nghe khí tức người nọ lại là một cao thủ, liền nói: "Đại ca, ngươi công khai đi đến, không sợ người khác nhìn thấy sao?"

Không ngờ người tới lại lễ phép gõ gõ cửa nói:

"Công tử đề cao tại hạ quá, về sau cứ gọi ta Lý Tứ là tốt rồi. Ta chẳng qua là tới xem công tử một chút, không biết có thể đi vào hay không? Nếu công tử không thoải mái thì cũng không sao."

Mộ Dung Đức Âm đen sa mạo đội lên. Hắn ban đầu cứ tưởng là Long Sách nên nhất thời lỡ miệng, không thể làm gì hơn đành tiếp tục nói: "Tứ ca không cần phải khách khứ, thỉnh cứ vào."

Hắn gọi Tứ ca một tiếng làm lòng Lý Tứ vô cùng cảm động, đem những lời này lặp đi lặp lại trong lòng rồi mới chầm chậm đi vào. Vừa bước vào cửa đã thấy một cỗ khí lạnh, so với bên ngoài nóng bức thoải mái

hơn rất nhiều, khó trách Đức Âm ở trong xe không ra. Ban đầu hắn cứ sợ Mộ Dung công tử ở trong xe sẽ bị ngột ngạt khó chịu.

Bài bố trong xe cũng khiến Lý Tứ có mấy phần ghen tỵ, bất quá tương xứng với thân phận của công tử. Hắn đi vào liền ôm quyền hành lễ. Đằng sau bức rèm, công tử đang bán nằm, hai chân để trần, một chân còn gác lên chiếc đệm, tư thái bạc nhược vô lực. Hắn vội vàng thu hồi lại ánh mắt, chắc hẳn công tử không muốn người ta nhìn thấy dáng dấp nhu nhược vô lực của mình lúc này.

"Ngươi muốn hỏi ta chuyện gì?" Đức Âm nói ngay vào vấn đề chính.

Lý Tứ kéo tinh thần trở lại, rốt cục nói: "Ta chỉ muốn hỏi công tử một chút, vì sao lại chẳng từ gian nan đi tới Tuyệt Ảnh Thành, phải chăng là có chuyện khó khăn. Công tử có lẽ cho ta nhiều chuyện, nhưng ta cũng không có tâm tư gì khác, chỉ là muốn biết xem liệu mình có thể trợ giúp công tử được gì không."

"Ngươi muốn trao đổi gì với ta sao?" Đức Âm khẽ mỉm cười nói: "Lúc cần, ta sẽ tự liên lạc với Tứ ca."

"Ngoại trừ việc này, xin hỏi công tử có thể kết giao bằng hữu cùng với Lý Tứ hay không?" Lý Tứ lại nói, "Hiểu biết nhau một chút thì lúc hành động càng thêm phối hợp, không phải sao?"

"Tự nhiên là được." Mộ Dung Đức Âm trả lời.

Lý Tứ chần chờ một chút nói tiếp: "Như vậy, công tử liệu có thể để cho ta nhìn thấy chân diện mục của ngài sao? Nếu như công tử có nổi khổ tâm không tiện thì thôi, xin cứ trách ta đây thô nhân." Hắn nói chuyện với Mộ Dung Đức Âm luôn rất cẩn thận, không được tự nhiên như những người khác vì sợ nói sai một câu sẽ khiến Mộ Dung Đức Âm mất hứng. Không hiểu tại sao, hắn lại vô cùng để ý chuyện này.

Ôm lấy tâm tình mong đợi thấp thỏm, Lý Tứ đưa mắt nhìn vào bên trong bức rèm che. Buồng xe bị một bức rèm che chia ra làm hai, tựa hồ là cố ý cách ly không gian riêng.

Mộ Dung Đức Âm đáp: "Được thôi, nếu đã là bằng hữu mà không nhìn thấy mặt thì cũng không thể coi là thành tâm." Liền cởi xuống sa mạo, quay đầu lại nhìn.

Lý Tứ ngay cả mình tại sao xuống xe cũng không biết. Đại khái hắn ở bên sườn núi ngồi đến một khắc đồng hồ, bị người kêu đi ăn cơm mới hơn thanh tỉnh lại một chút. Một cái liếc mắt kinh hồng kia quá mức rung động, như thể là hư hảo khiến cho hắn hoài nghi mình có phải đang nằm mơ hay không? Khi ăn bưng chén cơm lên, đột nhiên ảo não nhéo bắp đùi mình. Mới vừa rồi mình một bộ ngu si dáng dấp, lúc xuống xe cũng vô lễ như vậy, chỉ sợ bị công tử cho là đăng đồ tử, thật quá thất lễ! Lần nà muốn để công tử có hảo cảm với mình một lần nữa thật khó như lên trời! Vì vậy giận đến bóp nát chén, một miệng ăn cũng không vô, tự hận mình muốn chết.

Mà mỹ nhân thanh mảnh nhạy cảm trong lòng hắn, giờ phút này đang ở trong xe há mồng nhai cơm, làm cho Ngũ Bảo còn chưa ăn cảm thấy thật đói quá, thật thơm quá mà muốt một ngụm nước miếng nhìn hắn ăn.

Mộ Dung Đức Âm còn chưa ăn xong một chén cơm liền nói: "Lại đi lấy thêm một chét đi."

"… Ách, vâng, vâng!" Ngủ Bảo sửng sốt. Công tử có thể ăn tốt quá! Vội vàng lại bới thêm một chén cơm nữa cung kính đặt trên bàn.

Mộ Dung Đức Âm đem một chén canh và một cái muỗng sạch, đẩy tới trước mặt Ngũ Bảo, nói với nó: "Cùng nhau ăn."

Ngũ Bảo ngây dại, vội vàng dập đầu nói: "Tiểu nhi không dám!! Tiểu nhi không dám!"

"Không có gì, cùng nhau ăn đi. Nhiều món như vậy một mình ta cũng ăn không hết." Đức Âm nhìn thấu được dạ dày đang kêu lọc bọc của nó.

Ngũ Bảo cầm chén cơm, nước mắt chảy ra. Đây là bữa cơm ngon nhất trong đời nó được ăn, lại còn ngồi cùng một bàn với chủ tử. Thế mà hắn còn làm loại người giám thị công tử. Ô ô, chủ tử tốt như vậy một vạn năm sau chưa chắc đã có, mình lại như vậy thật có lỗi với hắn… Ô ô… Về sau chỉ báo cáo tốt cho công tử, tuyệt đối sẽ không nói xấu nửa lời! Ngũ Bảo thề trong lòng.

[Ps: Đức Âm đãi ngộ với người hầu ở Băng Tiễu Thành vốn nổi danh. Tôi tớ của hắn được nghỉ bệnh, nghỉ thường niên, nghỉ phép, nghỉ năm mới đủ loại, hàng tháng hàng năm còn có khen thưởng, thấy sinh nhật của tôi tớ hay cha mẹ tôi tớ, hoặc ma chay cưới hỏi Đức Âm cũng sẽ phát thưởng, trợ cấp, ăn mặc cũng cao hơn những người làm chỗ khác mấy lần. Hơn nữa, Đức Âm từ trước đến giờ không bao giờ đánh chửi người làm, vì vậy những ai đi theo Đức Âm đều rất hết lòng, nếu trở nên quá vênh váo tự đắc thì những kẻ đó đều bị Long Sách giáng chức hết.

Lại ps, Đức Âm bé ngoan từ nhỏ đến lớn tuyệt đối là một bé ngoan. Trừ nhân phẩm, tính tình và thói quen có chút kì quái ra, Đức Âm là một bé ngoan xuất sắc, ngoan ngoãn nghe lời, văn võ tinh thông, đối đãi công bằng với mọi người, thu nuôi mèo hoang, âm thầm tiếp tế người nghèo, giặt quần áo cho huynh trưởng, khi huynh trưởng bị bắt nạt sẽ đi lấy lại công đạo cho huynh trưởng. Đáng lẽ đứa bé ngoan như vậy phải được bứng như trứng, hứng như hoa mà bồi dưỡng thành thiên chi kiêu tử, rốt cuộc lại bị tên Long Sách biến thái này cứ thế nuôi thành trạch nam.]

45. Chương 45: Linh Lung Đầu Tử An Hồng Đậu, Nhập Cốt Tương Tư Tri Bất Tri?

Trong buồng xe, Mộ Dung Đức Âm vân vê một viên xí ngầu thủy tinh trong tay, nguyệt mi nhíu lại, tựa hồ đưa tâm tình của mình dồn vào xí ngầu trong tay, là đang tương tư ai đó. Ngay cả Ngũ Bảo cũng nhìn ra được, nó cũng không dám quấy rầy công tử trầm tư, chi nghe công tử khẽ hé đôi môi đỏ mọng, chậm rãi thì thầm:

"Linh lung đầu tử an hồng đậu, nhập cốt tương tư tri bất tri?"

Ngôn từ yêu thương mang theo mang mác buồn, lời yêu không nói ra được hóa thành một câu thơ u oán, liền hiểu được thiên ngôn vạn ngữ, khắc cốt tương tư.

Tương tư, công tử không biết đang nhớ về ai? Ngũ Bảo hoài nghi. Nữ tử có thể xứng với công tử trong thiên hạ này, hẳn phải là một nhân vật giống như tiên nữ?

Xí ngầu kia, dĩ nhiên là tín vật của huynh trưởng Mộ Dung Long Sách. Không phải Đức Âm nhìn vật ngâm thơ, mà chăng qua là câu thơ này đối với hắn vô cùng quen thuộc. Xí ngầu của nhà hắn là do Long Sách đặc biệt đặt làm, cũng phải hơn vạn hoặc hơn ngàn cái. Mỗi lần Mộ Dung Long Sách đi cua mỹ nam sẽ đưa một viên xí ngầu, cùng phụ tặng câu thơ này để bày tỏ chân tình. Hắn còn đem câu thơ này làm thành một tấm biển treo khắp nơi trong sơn trang, biểu lộ chân tình cảm động trời đất. Bất quá cũng chỉ là nhất thời cao hứng của Long Sách, sau đó hắn lại thích phương pháp khác, những viên xí ngầu cùng đống biển này bị tống hết vào trong viện của Đức Âm. Đức Âm khi đó mười bốn mười lăm tuổi, trong túi lách cách xí ngầu chạy đến hồ chơi lia nước, còn đem mấy tấm biển làm bè nghịch nước. Vốn là vật phong nhã bày tỏ thâm tình ý hướng, cứ thế bị Long Sách sản xuất số lượng lớn và hành động của Đức Âm phá hủy hết nghệ thuật.

Sau cũng là quản gia của Băng Tiễu Thành thông minh, đem xí ngầu còn tồn đem ra ngoài tiêu thụ. Khi đó xu hướng tình nhân quà tặng trên giang hồ xí ngầu cũng khá lưu hành đều là từ Băng Tiễu Thành mà ra.

Cho nên, mọi người hiện tại cứ thấy xí ngầu là định ước tín vật trong các loại tiểu thuyết thì không cần hoài nghi, đó là từ madeinmurongshijia [Mộ Dung thế gia].

Tối nay, trên bàn của Đức Âm đột nhiên xuất hiện một vật như vậy không cần nói cũng biết, chính là tín hiệu của Mộ Dung Long Sách. Mà ám ngữ để nhận nhau của bọn họ dĩ nhiên là câu "Linh lung đầu tử an hồng đậu, tận xương tương tư có biết không?" kia. ——

Đêm đã khuya, Mộ Dung Đức Âm hướng ra cửa xe, Ngũ Bảo đang ngủ bị đánh thức, dụi mắt hỏi: "Công tử, ngươi đi đâu?"

"Đi ngoài." Mộ Dung Đức Âm nói, "Ngươi cứ tiếp tục ngủ đi."

"Ta, ta hầu hạ công tử!" Ngũ Bảo vội vàng bò dậy, đầu tiên là nhảy xuống xe đem xe lăn lấy xuống, rồi mở cửa xen muốn khiêng Mộ Dung Đức Âm đến. Nhưng mà nó bất quá chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi gầy yếu, làm sao đỡ nổi Đức Âm chứ? Vì thế, kết quả của việc cậy mạnh chính là Mộ Dung Đức Âm đè lên người nó, cả hai liền thé xuống cỏ.

"Ô ô ô ô…" Ngũ Bảo khóc.

"Không có việc gì phải khóc cả." Mộ Dung Đức Âm bò khỏi người nó, ngồi vào xe lăn của mình, sau đó mới đưa tay kéo Ngũ Bảo lên, vỗ vỗ bùn đất trên người nó.

"Công tử ô ô ô… Công tử… Ta thật vô dụng… Ô ô ô…" Ngũ Bảo oa oa khóc lớn. Công tử càng ôn nhu, nó lại càng thương tâm, phải mất một lúc mới lau hết nước mắt: "Ta, ta đi lấy bồn cầu…"

Ngũ Bảo vừa thút thít khóc vừa cầm bồn cầu đem tới phía sau đại thụ cách đó không xa, sau mới đẩy Mộ Dung Đức Âm đến nơi đó, hỏi Đức Âm: "Công tử, ta giúp ngươi nhé?"

"Không cần. Ta tự mình được." Mộ Dung Đức Âm phất tay bảo nó ly khai, "Khi nào ta kêu, ngươi hãy đến."

"Nhưng mà… nhỡ công tử ngã xuống thì làm sao?" Ngũ Bảo vẫn còn lo lắng.

"Ta không ngã được." Mộ Dung Đức Âm ==

Ngũ Bảo không thể làm gì khác hơn là nửa tin nửa ngờ ở một bên chờ. Mộ Dung Đức Âm ngồi trên bồn cầu, vừa đi vừa đọc: "Linh lung đầu tử an hồng đậu, nhập cốt tương tư tri bất tri?"

Ngũ Bảo nghĩ thầm, công tử thật là một người phong nhã, ngay cả lúc đi cũng đọc thơ. Thật ra thì Mộ Dung Đức Âm đang ra ám hiệu với Mộ Dung Long Sách.

Lại nói, Mộ Dung Long Sách ngụy trang thành gia đinh chờ đã lâu. Cả ngày loanh quanh ở vùng phụ cần xe ngựa của Đức Âm. Giờ phút này rốt cục cũng có cơ hội, hắn biết là Đức Âm cố tình tạo cơ hội để gặp mình. Lúc này nghe thấy ám hiệu kia, trong lòng vui vẻ đang tính ra gặp mặt hắn, không ngờ lại có một kẻ đại sát phong cảnh đột nhiên xuất hiện.

"Công tử, ban đêm trời chuyển rét, tại sao lại ở chỗ này ngâm thơ? Nghe câu thơ của công tử, tựa hồ trong lòng có sầu khổ?" Lý Tứ đột nhiên xuất hiện. Thì ra là hắn vẫn không ngủ được, đang tản bộ ở gần đó, không ngờ lại bị câu "nhập cốt tương tư tri bất tri" đánh vào tim. Khi nghe rõ chủ nhân của âm thanh, trong lòng lẫn lộn cảm xúc, không nhịn được mà mở miệng lên tiếng.

Thật không biết, minh nguyệt chiếu sáng lòng Đức Âm công tử, người khiến hắn ngày nhớ đêm mong kia đến tuột cùng là phong nhã tài hoa đến bực nào? Trong lòng dâng lên một phần chua xót, không biết từ đâu mà đến? Lý Tứ xốc lên bầu rượu, vừa uống vừa đi, muốn cho chất lỏng cay nồng này hòa tan đi nỗi phập phồng trong nội tâm.

Còn Mộ Dung Long Sách đang vô cực cáu giận, vốn chuẩn bị gặp mặt đại mỹ nhân đệ đệ, kết quả giữa đường lại gặp phải một tên Trình Giảo Kim. Làm sao mà hắn không tức giận cho được? Hơn nữa nghe âm điệu của người kia, nhất định là loại cố làm ra vẻ tiêu sái đến cua mỹ nhân!!! Hắn thật hận không ra ngoài đem cái tên gì đó dám câu dẫn Đức Âm bầm thây vạn đoạn!!

Đức Âm là của hắn!! Là của hắn! Là của một mình hắn! Hắn tuyệt đối không muốn Đức Âm ở bên bất cứ nam nhân nào khác!

Trong lòng Long Sách trong chớp mắt trở nên vặn vẹo hẳn.

Đức Âm thấy Lý Tứ đột nhiên xuất hiện, cũng cảm thấy ngoài ý muốn, hắn không thể làm gì khác hơn nói: "Ta đang đại tiện."

Lý Tứ sửng sốt một chút, đột nhiên cảm thấy lúng túng. Mình chọn lúc nào không chọn, hết lần này đến lần khác toàn đến lúc công tử không tiện. Công tử xinh đẹp như thiên tiên thì cũng là người mà! Hắn vội vàng nói: "Thật xin lỗi, là ta mạo phạm công tử… Ách, nếu công tử không chê, lát nữa… có thể ở gò núi ngắm nguyệt hạ, ẩm rượu một chén với tại hạ không?"

"Thịnh tình của Tứ ca không thể từ chối, cung kính không bằng tuân mệnh." Mộ Dung Đức Âm đáp.

Long Sách trốn trong một bụi cỏ bên cạnh ghen đến mắt muốn bốc lửa. Chó chết, hắn còn chưa cùng Đức Âm ẩm rượu phong nhã như vậy bao giờ!!! Tên bèo nhèo nhà ngươi!! Khốn khiếp! Xấu như vậy, bẩn như vậy, hèn như vậy mà lại dám vọng tưởng Đức Âm nhà ta!! Đi tìm chết đi tìm chết đi tìm chết đi!! Vì vậy hắn nắm chặt chủy thủ trong tay, nếu thấy Lý Tư có ý đồ bất chính liền một đao đâm chết hắn!

Chờ đã, Đức Âm gọi hắn là gì? Tứ ca?!!!! Đức Âm chỉ có mình hắn Mộ Dung Long Sách một ca ca duy nhất, đào đâu ra một tên Tứ ca nữa!!!

Bỗng chốc, Long Sách cảm thấy được cả người bị một chậu nước đá dội vào, hắn đội nhiên hiểu.

Đức Âm hắn… yêu… tên… Lý Tứ kia…

Quả nhiên, đệ đệ lớn không thể lưu nữa sao? Lý Tứ kia mặc dù không có địa vị không có tướng mạo nhưng không thể phủ nhận, hắn có một sức hấp dẫn người. Nếu nhìn kỹ, sẽ thấy được một cỗ mị lực ẩn hàm, là một nam nhân cực phẩm… Hận! Hận! Hận! Đức Âm hắn nuôi suốt hai mươi năm trời, cứ như vậy tặng không cho người ta!! Hắn không cam tâm! Không cam tâm!!!

Nhất thời, tâm Long Sách như bị một loại lăng trì, tự lọt vào trong một đống xoắn xuýt của mình. Trái tim bị nhào nặn, bỏ vào trong chảo dầu sôi nổ lóc bóc rồi vớt lên, trời đất quay cuồng. Đến lúc này hắn phát giác, chính mình không thể buông tay được, là người kia luôn ở bên cạnh mình, là người kia luôn bị mình bỏ lơ. Vạn niên hối hận cũng đã vô dụng, chỉ hóa thành một giọt thanh lệ, chậm rãi chảy xuống…

Đức Âm, ta nên chúc phúc cho ngươi sao?

Hay là…

Hóa thành Tu La, cùng kéo ngươi xuống địa ngục!!

Đôi mắt của Long Sách ở dưới ánh trăng dần dần biến thành màu đỏ của máu.

E/N: “Linh lung đầu tử an hồng đậu, nhập cốt tương tư tri bất tri” xuất xứ từ một bài thơ của Ôn Đình Quân tên là “Tân thiêm thanh dương liễu chi • nhị”, nghĩa nôm na chắc là “xúc xắc leng keng hạt đậu hồng, tương tư tận xương có biết chăng?”

46. Chương 46: Nam Nhân Yêu Đồng Tính Là Sinh Vật Bi Ai

Dưới ánh, Mộ Dung Đức Âm và Lý Tứ cùng nhau ngồi trên nền cỏ xanh. Lúc này, ánh trăng đầy tràn phủ lên đồi một lớp sa mỏng màu bạc, cảnh sắc tựa như ảo mộng. Lý Tứ chẳng có tâm tình thưởng thức phong cảnh, hắn cầm lên bầu rượu, lén trộm nhìn Đức Âm mấy lần, sau đó lại cầm bầu rượu hỏi: “Không biết công tử có thể uống rượu hay không?”

“Nếu ngay cả uống rượu cũng không biết thì sao còn là nam nhân?” Mộ Dung Đức Âm khẽ mỉm cười, cầm lấy bầu rượu khác Lý Tứ vừa đưa mà uống.

“Ha ha ha, công tử thật hào sảng!” Lý Tứ ha ha cười to, cũng mở nút uống rượu, lần này đối ẩm hoàn toàn quên đi thân phận của nhau, chỉ uống cho sảng khoái.

Uống hết hơn phân nửa bình rượu, Lý Tứ mới thỏa nguyện chép miệng, lúc này mới nói: “Công tử, Lý Tử chỉ muốn tâm sự chứ không nói những thứ khác!”

“Tứ ca muốn tâm sự chuyện gì?” Mộ Dung Đức Âm uống rượu mạnh, hai gò má đã ửng đỏ, ánh mắt có chút mơ màng vô cùng mê người. Lý Tứ thất thần trong chốc lát, liền nói: “Công tử nhập cốt tương tư, là vì một người sao?” “Không thể tương tư thì làm sao nhập cốt?” Đức Âm lắc lư bầu rượu, cười nhạt.

“Vậy, Lý Tứ cả gan nói một câu, dù công tử có đem Lý Tứ thiên đao vạn quả, Lý Tứ cũng cảm thấy đáng giá.” Lý Tứ mượn rượu đảm, rốt cuộc bật thốt lên, “Lý Tứ yêu Mộ Dung công tử. Nhất nhãn chung tình, nhất kiến chung sinh.”

Mộ Dung Đức Âm quay đầu qua một bên, chỉ nói: "Nếu là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, thì như thế nào đây?"

"Đó chỉ là Lý Tứ con cóc lại muốn ăn thịt thiên nga, tự biết mình hèn mọn." Lý Tứ nhắm mắt lại, ngữ điệu thống khổ, "Là ta mạo phạm công tử… Công tử hãy cứ cho Lý Tứ phát điên nói nhảm mà quên đi!" Hắn không biết mình tột cùng đã bao lâu mới có cảm giác đau lòng này, chỉ cảm thấy ngực đau khổ muốn phát điên, nhất thời vọng động đổi lấy mộng đẹp tan nát. Cho dù như thế, hắn cũng không hối hận. Cho dù mình viễn vĩnh không cách nào lọt vào mắt của công tử được, nhưng người nọ vẫn là người hắn sẽ bảo hộ cả kiếp này. Tín niệm chấp nhất như thế này, là nghiệt duyên của nhất kiến chung tình, hay là vọng động nhất thời của rượu say đầu nóng, hắn không thể phân biệt được. Nhưng hắn biết, những gì mình đã nhận định thì sẽ không thay đổi. Dù là đau khổ, hắn cũng chỉ để trong lòng. Dù sao, Mộ Dung Đức Âm là đời này của hắn, là người đầu tiên làm hắn động tâm, không liên quan đến giới tính, chỉ cần một tấm chân thành. Tóm lại, hắn thất tình rồi, tình yêu của hắn được xác định ngay khi nhìn thấy chân diện mục của Đức Âm, lại đồng thời được kết thúc bởi một câu tàn khốc của Đức Âm.

Mà giờ khắc này, Long Sách ngồi một bên nghe lén mặt mày hớn hơn, hỉ thượng mi sao chỉ kém tiểu hài tử ở chỗ vỗ tay cười to nữa thôi.

Trong nháy mắt, thiên địa đảo điên, vui mừng thành ưu sầu, ghen tỵ hóa đắc ý. Khó trách người thường nói, hồng nhan họa thủy. Thứ khiến thiên hạ loạn nhất quả nhiên là hai chữ "mỹ nhân".

Đợi Lý Tứ đưa Đức Âm trở về xe ngựa, Ngũ Bảo vẫn chưa lên xe liền bị người thần không biết quỷ không hay điểm huyệt đạo, đã hôn mê từ lúc nào không biết. Mộ Dung Đức Âm ngồi ở trong xe, bỗng nhiên có một đôi tay quen thuộc ôm lấy hông của hắn, người nọ vui vẻ ghé vào lỗ tai hắn nói: "Quả nhiên không hổ do ta nuôi lớn, nơi nào cũng reo tình được."

"Lúc nãy huynh trưởng ở một bên, không phải ghen đến phát điên?" Đức Âm cũng quen thuộc tác phong của huynh trưởng, châm biếm đáp trả.

"A a, người trong thiên hạ chỉ có ghen tỵ với ta, chứ không người nào có thể làm ta khen tị!" Mộ Dung Long Sách ngoài miệng cậy mạnh, nghĩ đến tình huống lúc nãy vẫn là ghen hận não, lập tức cắn một cái trên vành tai của Đức Âm. Một cái cắn này không đau nhức mà chỉ tê dại. Mộ Dung Đức Âm ở trong bóng tối xấu xa cười một cái, nói: "Tính nhỏ mọn của huynh trưởng, người nào không biết chứ?"

Dứt lời, diệu thủ không không chớp mắt đã trụ được đai lưng bên hông của huynh trưởng, lại tiếp tục: "Huynh trưởng, lần này ngươi tới, là cho ta biết mùi vị ăn đến xương cốt sao?"

"Ngươi thật là một tiểu sói con nhanh nhẩu. Ngươi cho rằng chuyện gì cũng có thể để ngươi được như ý sao?" Tay của Long Sách cũng sờ đến đai lưng của Đức Âm, xem ra lần này cũng đã có chuẩn bị trước, hắn cười lạnh nói: "Người nào lột quần người nào còn chưa biết được đâu!"

Vì vậy, hai người ở trong bóng tối của buồng xe giằng co. Long Sách mặc dù võ công không bằng Đức Âm nhưng kinh nghiệm phong phú. Từ lần trước nhất thời sơ suất để cho Đức Âm đắc thủ, về sau cẩn thận đến mười hai vạn phần. Bằng kinh nghiệm nhiều năm của mình, Long Sách quả thật lần này đã khiến Đức Âm nhất thời không thể đắc thủ, chỉ có thể bắt được bóng ảnh ống tay áo của hắn, lại không thể có động tác quá mạnh khiến người khác chú ý, trở thành một vấn đề khó khăn!

Có điều, Long Sách muốn áp đảo Đức Âm cũng là một nan đề. Dù sao công lực chênh lệch quá lớn, thân pháp linh hoạt của hắn chỉ có thể giúp mình tự vệ mà thôi. Vì vậy hai người triền đấu đến nửa đêm, không ai chiếm được lợi thế. Ngược lại, Long Sách thuận tay ăn đậu hủ sờ soạng không ít, cuối cùng đến lúc gần sáng, bất đắc dĩ Long Sách lưu lại một tờ giấy, hậm hực rời đi.

Mộ Dung Đức Âm mở tờ giấy ra xem, trên đó viết một số vấn đề gần đây cần chú ý. Không hiểu tại sao, lần này ăn không được Long Sách khiến cho Đức Âm có chút buồn bã hụt hẫng, cũng không hiểu tại sao bản thân lại có loại cảm giác này. Chẳng lẽ, đây chính là d*c niệm người ta thường nói sao?

Ngày hôm sau, đầu Lý Tứ đau muốn rách ra, đối với chuyện tối hôm qua mơ mơ hồ hồ, hình như đã nằm mơ, lại nhớ cái gì đó nhưng rốt cuộc hoàn toàn không nhớ được những chuyện hắn đã làm. Vì vậy hắn đã

quên mất chính mình đã mượn rượu đảm tỏ tình với Mộ Dung Đức Âm, còn đối tượng được tỏ tình là Mộ Dung Đức Âm thì lại là một tên ngơ ngơ nên cũng chẳng có chuyện gì xảy ra, song phương bình an vô sự. Chẳng qua phiền một cái chính là mỗi lần Lý Tứ uống rượu say mèm phần lớn sẽ đem một thân toàn mùi rượu đi tìm Mộ Dung Đức Âm tỏ tình, có lúc bị cự tuyệt liền buồn bã mà òa khóc, có lúc Đức Âm nhịn không được đáp ứng hắn thì lại mừng như điên làm ầm khắp nơi. Tóm lại, mọi người cho hắn là một tên say rượu rất phiền phức. Còn Lý Tứ ở trong loại tình yêu bi kịch hướng phản tuần hoàn này, lúc thanh tĩnh lại quên hết mọi chuyện, không biết có phải thiên ý hay không?

Ngủ ngoài trời mấy hôm, Đức Âm rốt cục cùng với đoàn xe đến thành trấn phồn hoa. Đoàn xe lấy danh nghĩa là nhập hàng mà dừng lại nghỉ ngơi, chỉnh đốn một ngày. Đức Âm cũng có gian phòng cho riêng mình, có thể hảo hảo ở trên giường ngủ một ngày. Đầu vừa đặt xuống gối, Đức Âm liền o o ngủ say, cảm thấy đúng là ngủ trên xe ngựa mấy ngày nay đều không thoải mái được như ngủ trên giường lớn của khách phòng.

Đêm đã khuya, Mộ Dung Đức Âm đã ngủ đủ, sau khi cơm nước xong xuôi, hắn nghe theo lời Long Sách điểm ngủ huyệt của Ngũ Bảo rồi đến góc tường bên của khách sạn, không chút tiếng động đẩy cái tủ ngăn trở vách tường qua, lộ ra một lỗ thủng to bên trong nối liền với căn cách vách vốn đã có người bố trí sẵn.

Khách phòng cách vách từ nửa tháng trước đã được một vị khách thần bí thuê, vị khách thần bí này chờ Mộ Dung Đức Âm đã lâu, mà y và Đức Âm còn là người quen cũ. Mộ Dung Đức Âm ở trên giang hồ quen biết không nhiều lắm, nhưng mà người này ở trên giang hồ lại khá trọng yếu, y cơ hồ nắm được hết tất cả các loại tình báo của giang hồ. Người này chính là bằng hữu đầu tiên trên giang hồ của Mộ Dung Đức Âm, Lão Yên Quỷ.

Xuất thân của Lão Yên Quỷ là một bí ẩn, nhưng y điều khiển rất tốt tổ chức tình báo, cũng bán ra được ngàn kim, là một người cực kì thần bí ở giang hồ. Không biết duyên phận hay lợi ích nhưng Lão Yên Quỷ và Long Sách quan hệ rất tốt. Hơn nữa, từ lúc gặp Đức Âm xong, Lão Yên Quỷ đối với Đức Âm vẫn nhớ mãi không quên.

Mặc dù biết lần mua bán này có liên quan đến Tuyệt Ảnh Thành thì tuyệt đối nguy hiểm, nhưng Lão Yên Quỷ vì có thể tái kiến với Đức Âm một lần nữa mà liều chết chạy tới.

Đức Âm tái kiến Lão Yên Quỷ, thấy y vẫn là dạng nửa chết nửa sống, nhưng có lẽ thời gian gần đây điều dưỡng tương đối tốt, khí sắc của Lão Yên Quỷ đã khá hơn nhiều. Thấy Đức Âm tới, Lão Yên Quỷ cười như mở cờ trong bụng, vội vàng nói: "Hảo Đức Âm, ngươi biết đại ca ngươi đáp ứng ta cái gì chứ?"

Mộ Dung Đức Âm ngồi trên ghế đã chuẩn bị sẵn, nói: "Ngươi trước nói chuyện cần nói đã."

"Được, được, xin lỗi vì ta hơi kích động." Lão Yên Quỷ ho khan một trận mới nói: "Nếu Mộ Dung Long Sách nhờ cậy, ta sẽ phá lệ đem tin tức tối mật này nói cho người. Ngươi nên biết, tin tức này ta vốn tuyệt đối không được tiết lộ nửa chữ ra ngoài, cũng chỉ vì ngươi, Đức Âm, ngươi phải hiểu tâm ý của ta."

"Ngươi cứ nói đi." Mộ Dung Đức Âm nói.

Lão Yên Quỷ hướng thuộc hạ nháy mắt, đám người còn lại liền ý thức cáo lui. Đợi người lui hết, y mới nói: "Tuyệt Ảnh Thành căn bản không muốn buông ngươi ra. Coi như lần này ngươi trợ giúp bọn họ tấn công U Linh sơn trang, còn sau này cả đời ngươi sẽ bị bọn họ khống chế. Từ đường dây của ta biết được, Tuyệt Ảnh Thành đã dự tính tiệc cưới vào nửa năm sau, đám hỏi cũng đã chuẩn bị, đem ngươi giữ lại trong Tuyệt Ảnh Thành."

"Đám hỏi? Tuyệt Ảnh Thành muốn ta cưới người nào?" Mộ Dung Đức Âm hỏi.

"Không phải cưới người nào, mà là Nam Cung Thiên Sơn ép huynh trưởng của ngươi ký ước định, nửa năm sau phế bỏ võ công của ngươi, đem ngươi gả cho Tuyệt Ảnh thành chủ Nam Cung Thiên Thành." Lão Yên Quỷ rì rì nói, "Sách lược mưu kế của Tuyệt Ảnh Thành luôn luôn là do Nam Cung Thiên Sơn phụ trách. Hắn và Nam Cung Thiên Thành cùng chủ trì đại cục. Lý do khiến Thiên Sơn nhiều năm qua vẫn nguyện ý dưới trướng Thiên Thành là bởi vì Nam Cung Thiên Sơn đối với huynh trưởng của hắn có tình cảm bất luân. Trên giang hồ người biết chuyện này, không vượt quá ba người." Nói đến chỗ này, Lão Yên Quỷ có chút đắc ý.

"Vậy hắn vì sao lại để ta gả cho Thiên Thành? Dựa vào tài trí của hắn thì đã biết người đánh bất tỉnh Thiên Thành chính là ta." Đức Âm nói.

"Không sai, ngươi khiến cho Thiên Thành hôn mê một đoạn thời gian dài như vậy lại giúp Thiên Sơn," Lão Yên Quỷ hít một hơi thuốc rồi phả ra, sau mới nói tiếp. "Thiên Sơn thích Thiên Thành, nhưng Thiên Thành phóng túng bất kham hoàn toàn không biết. Hơn nữa, Thiên Sơn biết chuyện này trái lại với luân lý nên nhiều năm qua vẫn cố ý giấu giếm, chỉ có thể thống khổ nhìn Thiên Thành cuối cùng đi thích người khác. Người nọ cùng Thiên Thành nhiều năm ân oán vướng mắc, hai người lúc gần lúc xa, yêu hận lẫn lộn, cứ liên tưởng đến cái loại mà huynh trưởng ngươi hay viết là biết, chính là dạng khiến người ta muốn khóc ấy."

"Ta biết." Mộ Dung Đức Âm nghĩ thầm, ngươi thậm chí ngay cả truyện đau khổ quằn quại do huynh trưởng ta viết cũng biết, quả nhiên không hộ là người nắm tin tức rõ nhất giang hồ.

"Là đó. Thật ra thì người cùng Thiên Thành yêu hận lẫn lộn chính là người trong U Linh sơn trang. Thiên Sơn vì chuyện này vô cùng thống khổ, cuối cùng hạ quyết tâm. Đầu tiên lợi dụng cơ hội Nam Cung Thiên Thành hôn mê để tấn công U Linh sơn trang. Tiếp theo lợi dụng vẻ mỹ mạo và sức mạnh của ngươi đánh bại tình địch của hắn, để cho hai người kia chấm dứt hoàn toàn. Đây là một kế sách liên hoàn. Tóm lại, ta cho ngươi biết những điều này là để ngươi ý thức được tình cảnh của mình lúc này rất nguy hiểm. Từ bây giờ nhanh chóng chuẩn bị mới có thể tránh được khỏi cảnh là vật hi sinh cho người khác! Ngươi chỉ cần hảo hảo nghe lời của ta và huynh trưởng ngươi, mặc dù tình trạng hiện tại khá khó khăn nhưng chúng ta sẽ giúp ngươi giải quyết ổn thỏa!" Lão Yên Quỷ khẳng khái nói, nặng nề đè bả vai của Đức Âm xuống, "Như vậy, Đức Âm, ngươi nên để cho ta xem một chút thành ý của ngươi đi!"

"Biết." Mộ Dung Đức Âm đứng lên, đem chân gác lên ghế, vén bào tử, xăn quần lên lộ ra bắp đùi tuyết trắng nhẵn nhụi cho Lão Yên Quỷ nhìn. Lão Yên Quỷ lập tức run rẩy toàn thân, con ngươi trừng muốn lòi ra ngoài, còn chưa kịp đưa tay ra hảo hảo cảm thụ một chút thì thất thiếu chảy máu, ầm ầm ngã xuống. Thân thể của y quá yếu ớt, không thể chịu nổi xúc cảm thị giác đánh vào như vậy. Quả nhiên Long Sách nói rất đúng, dù cho lấy sờ đùi làm điều kiện trao đổi thì Lão Yên Quỷ cũng không có bản lĩnh sờ được. Đây chính là bi ai của nam nhân có sự nghiệp nhưng lại không có cách nào để sờ đùi mỹ nhân.

47. Chương 47: Chỉ Khi Dùng Sắc Dụ Với Huynh Trưởng Mới Có Thể Cảm Thấy Tự Nhiên

Kết quả Lão Yên Quỷ hôn mê, tình trạng tựa hồ còn rất nghiêm trọng, có điều cũng không nói rõ ràng muốn Mộ Dung Đức Âm đi làm chuyện gì. Có người lãnh đạo chính là như vậy, nói nhảm một đống chuyện xong cuối cùng ngươi chả biết ý của hắn rốt cuộc là gì.

Lấy được rất nhiều âm mưu tin tức xong Đức Âm trở lại trong phòng của mình, nghĩ thầm: Long Sách, Tuyệt Ảnh Thành đều lợi dụng mình làm quân cờ để dành lấy thế mạnh. Thực chất mà nói, giang hồ là nơi người ăn thịt người, nếu muốn bảo vệ bản thân thì phải trở nên mạnh mẽ, chỉ có cường giả mới không bị người khác coi rẻ, dùng làm công cụ. Từ trước tới nay, hắn không bao giờ có ý lợi dụng sắc đẹp hay võ công của mình để làm chuyện gì. Có điều, hiện tại Tuyệt Ảnh Thành đã phá vỡ nghiêm trọng cuộc sống dĩ vãng của hắn, thậm chí tạo thành uy hiếp thật lớn với Băng Tiễu Thành, ảnh hưởng đến cuộc sống của hắn. Đến cỡ này thì đã ép hắn không thể không trực diện đối mặt với khốn cảnh của mình.

Mộ Dung Đức Âm chắp tay sau lưng suy nghĩ một lát. Hiển nhiên bây giờ đi động thủ với người ta thì không thực tế, hắn không có thủ hạ cấp dưới. Trong lúc loạn lạc thế này, chỉ có thể lợi dụng lợi khí trời ban cho hắn, mỹ mạo. Có lẽ là thái độ của Lão Yên Quỷ đã khuấy động sinh hoạt nhàn nhã của Mộ Dung Đức Âm, hắn suy đi nghĩ lại rồi quyết định dùng chiêu mình chưa bao giờ thử để thoát khỏi khốn cảnh, sắc dụ. Phải tranh thủ tìm đồng minh lót đường cho mình.

[Thật ra chủ yếu là ngươi muốn bỡn cợt người khác thôi chứ gì?]

Vì vậy, Mộ Dung Đức Âm vốn là đã quá nhàm chán ngồi xuống trước gương, bắt đầu chỉnh chỉnh tóc của mình, chải chuốt một hồi được rồi thì bắt đầu xem xét lại y phục của mình, sau đó đeo lên sa mạo, cởi quần xuống, dưới trường bào chỉ mặt một cái quần cộc rồi mở cửa đại môn đi ra ngoài. Đối tượng "sắc dụ" đầu tiên của Mộ Dung Đức Âm chính là Lý Tứ. Phải nói là người này đã sớm bị hắn dụ hoặc rồi, nhưng mà Mộ Dung Đức Âm nhàm chán còn đi tới gõ cửa phòng hắn, khiến cho Lý Tứ đang chuẩn bị đi ngủ giật mình, đến lúc mở cửa lại càng giật mình: "Mộ Dung công tử! Ngươi, ngươi sao lại có thể đi được?"

"Ta vốn là có thể đi được." Mộ Dung Đức Âm nói.

"A." Lý Tứ gãi gãi đầu, trong lòng liền nghĩ có lẽ bình thường thân thể hắn yếu ớt nên mới ngồi xe lăn thay cho đi bộ. Có điều lần đầu tiên được mỹ nhân chủ động bái phỏng, nhịp tim của Lý Tứ dần dần tăng lên.

"Công tử, ngươi, ngươi có chuyện gì sao?" Lý Tứ mời hắn đi vào, lắp bắp nói. "Tứ ca, ta chỉ là tìm ngươi tâm sự thôi." Mộ Dung Đức Âm nghĩ nếu là sắc dụ, trước phải lộ mặt ra, liền đem sa mạo gỡ, sau đó hỏi: "Tứ ca, hôm nay khí trời nóng bức, ngươi lại đóng cửa sổ, không thấy nóng sao?"

"Không sao." Lý Tứ nuốt nước miếng một cái, nhìn thấy mặt của Đức Âm khiến cho toàn thân hắn nóng lên, vốn là không nóng, bây giờ là càng lúc càng nóng.

"Cho nên ta cũng không mặc quần dài." Đức Âm cố ý khiêu khích, mặc dù loại khiêu khích này thật là quá khô khan rồi.

"A?" Lý Tứ có chút ngu muội, sỡ dĩ hắn không hiểu là do Lý Tứ không phải loại từng trải phong nguyệt. Nếu đổi lại là người như Long Sách thì đã sớm tâm a nộ phóng rồi. Đáng tiếc, đằng này người ta còn chưa hiểu được ý tứ của màn khiêu khích nhàm chán của Đức Âm.

Đức Âm cảm thấy hắn không có phản ứng, không còn cách nào khác bổ sung: "Ta chỉ mặc một cái quần đùi. Có chút lạnh."

"A?" Lý Tứ vẫn còn ngu, quần đùi? Công tử đột nhiên nói như vậy là có ý gì?

"Ách…" Khiêu khích của Đức Âm có vẻ không hiệu quả, không biết làm sao để tiếp tục, hắn suy nghĩ một chút lại hỏi: "Ngươi… có thấy ta đẹp không?"

"Tư dung của công tử thiên hạ không ai sánh bằng." Lý Tứ hạ mắt, thấp giọng nói.

"… Ngươi thích ta à?" Đức Âm khô cằn hỏi.

"Ta…" Lý Tứ bị hắn hỏi đột ngột có chút phát quẫn. Mặc dù biết Mộ Dung Đức Âm đột nhiên tới bái phỏng mình nhất định là có chuyện, nhưng không nghĩ tới hắn sẽ hỏi trực tiếp như vậy. Mặt của Lý Tứ đỏ lên, trong đầu nhất thời trống rỗng không biết phải trả lời thế nào.

"Ta rất ngưỡng mộ công tử." Lý Tứ rốt cục nghiêm túc nói.

"Vậy ngươi có thể giúp ta không?" Đức Âm hỏi. "Ta không muốn gả vào Tuyệt Ảnh Thành."

"Gì?!" Lý Tứ càng thêm mơ hồ, mà đầu óc hắn lóe ra từ đầu tiên chính là: bỏ trốn!!!!! Không! Không đúng! Tại sao lại nghĩ tới từ này! Lý Tứ đập đầu, nhắc nhở mình không nên suy nghĩ bậy bạ, trước hết phải làm rõ ràng mọi chuyện đã.

"Mộ Dung công tử, phiền ngươi giải thích rõ ràng một chút." Lý Tứ tỉnh táo hỏi lại.

"Huynh trưởng lợi dụng ta để giải hòa mâu thuẫn giữa Tuyệt Ảnh Thành và Băng Tiễu Thành, sắp đem ta làm lễ vật đưa cho Nam Cung Thiên Thành. Ta không muốn trở thành đồ chơi của người khác." Mộ Dung Đức Âm nói.

"Vậy ngươi hi vọng ta có thể làm gì? Công tử, ta hiện tại chẳng qua chỉ là một tên võ sĩ bị điều khiển mà thôi. Huống chi, ta cũng có điểm yếu bị Tuyệt Ảnh Thành nắm giữ." Lý Tứ tàn nhẫn cự tuyệt Đức Âm. Không phải là hắn không muốn giúp một tay, mà thời cơ chưa tới, hắn không thể để lộ sơ hở. Hắn biết rõ giờ phút này Tuyệt Ảnh Thành nhất định có tai mắt ở trong bóng tối giám thị mình. Có điều, Lý Tứ vẫn âm thầm thề sẽ bảo vệ Mộ Dung Đức Âm đến cùng, điều này chỉ sợ từ khắc đầu tiên hắn đã khắc vào tâm khảm, bất di bất dịch.

"Ta cũng không hi vọng ngươi có thể làm gì cả." Mộ Dung Đức Âm == nói. Thật ra thì hắn chỉ muốn tìm mấy người trợ giúp cùng ép buộc Nam Cung Thiên Thành hoặc là làm một cuộc đại huyết chiến gì đó với Tuyệt Ảnh Thành, nhưng nghe có vẻ Lý Tứ không phải là người thích hợp làm mấy việc cuồng sát đổ máu này với Đức Âm lắm.

"Sắc trời không còn sớm, ta đưa công tử trở về phòng nghỉ ngơi nhé." Mặc dù rất thương cho Mộ Dung Đức Âm còn nhỏ như vậy phải chịu đựng gánh vác trách nhiệm nặng nề, Lý Tứ vẫn không thể để lộ ra yêu thương của mình đối với hắn. [Ps: Mộ Dung Đức Âm 21 tuổi, là lão trạch nam một cây.]

Vì vậy, màn sắc dụ củ Mộ Dung Đức Âm vô cùng lạnh lẽo chấm dứt.

Mộ Dung Đức Âm không cam lòng, vì vậy bắt đầu lần sắc dụ thứ hai. Lại nói, cái kiểu này không được tính là sắc dụ, chẳng qua là đi chiêu nạp đồng minh cho hắn mà thôi. Mục tiêu thứ hai của hắn chính là vị hôn thê lợi hại kia, Sở Tình Nhi.

Thật ra thì kể từ lúc hai người gặp mặt lần đầu tiên, ngay cả một câu nói cũng không nói thêm. Mộ Dung Đức Âm sau khi được Lý Tứ đưa trở về, lại đi tới gian phòng của Sở Tình Nhi gõ cửa.

Sở Tình Nhi mở cửa, nhìn bộ dáng của nàng có vẻ còn chưa đi ngủ, thấy Mộ Dung Đức Âm đến, nàng thật sự kinh hãi. Khi Mộ Dung Đức Âm vào nhà rồi lấy sa mạo xuống, nàng càng thêm ngây dại. Bất quá Mộ Dung Đức Âm cũng đã thành thói quen, chờ đợi nàng phục hồi tinh thần lại rồi mới nói: "Sở cô nương, xin lỗi trễ thế này còn tới quấy rầy ngươi."

"Ta… Ta chỉ nghe nói qua dung mạo công tử tựa như thiên tiên, không nghĩ lại… đẹp đến như thế." Sở Tình Nhi hiển nhiên còn có chút mê man. Nàng trước giờ đã gặp qua vô số nam nhân ưu tú, trong đó cũng không thiếu mỹ nam, nhưng cỡ như Mộ Dung Đức Âm thì tuyệt đối trên trời dưới đất chỉ có một người!

"Sở cô nương, ngươi cũng biết phải không? Huynh trưởng chuẩn bị đem ta đưa cho Tuyệt Ảnh Thành." Mộ Dung Đức Âm trực tiếp nói vào điểm chính.

"Ách…" Sở Tình Nhi đảo mắt, nói: "Vậy công tử hi vọng ta có thể làm gì? Ta hiện tại cũng bị người điều khiển, chi phối mà thôi. Huống chi, Tuyệt Ảnh Thành cũng nắm trong tay yếu điểm của ta."

"Ách…" Mộ Dung Đức Âm phát giác giải thích của mọi người đều giống nhau, người giang hồ trong bụng thật lắm các loại nhược điểm.

"Sắc trời không còn sớm, công tử có muốn ta đưa trở về phòng không?" Sở Tình Nhi còn lo lắng hắn đứng quá lâu như vậy liệu có bị té xỉu hay không. Có lẽ, lời của mình đối với thân thể yếu đuối của hắn cũng là một đả kích quá lớn, có điều bây giờ không phải là thời điểm để ngả bài.

Mộ Dung Đức Âm khoát tay, cô đơn đi ra ngoài. Hắn thật sự không có được một người để liên minh, hắn đối với bản thân thật sự rất thất vọng. Tại sao trời cao cho hắn dung mạo cũng sức mạnh, nhưng lại không cho hắn thủ đoạn và khôn khéo như Long Sách chứ?

Sở Tình Nhi đứng ở cửa nhìn hắn một thân buồn bã rời đi, quả nhiên là một đả kích quá lớn với hắn thật sao? Nàng có chút lo lắng hắn sẽ rớt xuống từ thang lầu mất.

"Tên khốn Đức Âm ngươi! Nửa đêm canh ba hết đi tìm nam nhân lại đi tìm nữ nhân. Thật không coi huynh trưởng ta đây trong mắt sao?" Mộ Dung Đức Âm thế nhưng đã ngồi trên giường chờ hắn, vẻ mặt âm trầm.

"Ngươi không phải là đã đem ta thành lễ vật đưa cho Tuyệt Ảnh Thành sao. Chẳng phải ngươi càng không đem ta để vào trong mắt?" Mộ Dung Đức Âm hừ lạnh nói.

"Ngu xuẩn! Đó bất quá chỉ là kế hoãn binh. Không biết lão Yên Quỷ phế vật đó truyền lời kiểu gì cho ngươi nữa, làm hại ta không thể không tự mình mạo hiểm hiện thân!" Mộ Dung Long Sách xanh mặt nói. Trời mới biết lúc nãy nghe lén cuộc nói chuyện với Lý Tứ, hắn ghen thành cái dạng gì.

"Huynh trưởng như ngươi, thật rất biến chất." Đức Âm nói.

"Đó cũng là tại ngươi ép!" Mộ Dung Long Sách đột nhiên xuất thủ, giống như thiết kiềm chế trụ cổ họng của Đức Âm, "Để cho ta thấy được ngươi cùng Lý Tứ kia nói chuyện lần nữa, ta sẽ phế ngươi!!" Hắn vô cùng ngang tàng, vẻ mặt điên cuồng.

"Huynh trưởng, ngươi quá hẹp hòi rồi." Đức Âm kéo tay của hắn ra, khóe miệng giương lên, "Ngươi từng ôm ấp vỗ về bao nhiêu người như vậy, ta cũng không thấy phải phế ngươi."

"Đức Âm, không nên ép ta!" Ánh mắt Long Sách sắc bén, tránh trứ như muốn đem Đức Âm nuốt luôn vào bụng. Cứ như vậy, hai người giằng co một hồi lâu, Long Sách mới mở miệng:

"Cho ta xem vết thương của ngươi có sẹo không."

Đức Âm phối hợp đưa chân lên trên giường. Long Sách quả nhiên chủ động vén bào tử lên, xem xét vết thương bị té mấy ngày trước. Mặc dù đã tốt hơn nhưng vẫn còn một chút vết thâm, Long Sách hừ tức, nói: "Đồ của ta phải là hoàn mỹ không tỳ vết, không cho phép một chút tỳ vết nào!" Vừa nói vừa lấy ra dược cao trân quý vừa sai người lấy từ Băng Tiễu Thành tới thoa lên vết thương để vết sẹo nhanh chóng biến mất.

"Ở trong dược cao ta có lẫn vào kịch độc, một khi ngươi và Lý Tứ tiếp xúc thì chất độc sẽ bộc phát!" Long Sách khó chịu đe dọa.

"Còn Sở Tình Nhi thì sao?" Đức Âm tựa hồ cố ý trêu chọc hắn, thân thể cũng dần dần sát lại.

"Giống nhau!" Một tay của Long Sách chặn ngang l*ng ngực của Đức Âm, u ám cười một tiếng: "Đức Âm, muốn tập kích ta, đạo hạnh của ngươi chưa tới đâu!"

"Ta hôm nay không có mặc quần dài." Đức Âm lại lẩm bẩm nói.

"Cho nên?" Long Sách đề phòng cười một tiếng. Ngu xuẩn đệ đệ của hắn từ khi nào thì học được sắc dụ vậy? Quả nhiên bước khỏi cửa mấy ngày đã học thói hư!

"Vừa rồi khi lên cầu thang, ta té trúng đầu gối." Đức Âm tiếp tục nói, tiếp tục tiến lại gần hơn.

"Thật sao? Ngươi quá non nớt rồi, Đức Âm. Nói dối trắng trợn như vậy!" Long Sách lần này muốn đẩy hắn ra, có điều trái tim đã sớm bị mấy câu nói của Đức Âm làm mềm nhũn, cứ thế mặc hắn tiến sát lại.

Đức Âm lại khẽ mỉm cười, mặc kệ hắn tiếp tục hỏi: "Huynh trưởng có thể xoa bóp cho ta hay không?" Vừa nói vừa vén áo bào qua một bên, lộ ra một mảng đùi băng cơ ngọc cốt làm người ta phát thèm. Mặc dù đầu óc Long Sách vẫn còn giữ vững một phần thanh tĩnh, bàn tay lại không nghe lời mà sờ soạng đến, rốt cuộc bị cả người Đức Âm đè ép xuống. Ở một khắc cuối cùng, Long Sách ý thức được mình sắp lâm vào thế vạn kiếp bất phục, nhưng là…

Đã muộn.

Vì vậy, giao hoan vui vẻ. Chỉ có cúc hoa của huynh trưởng đáng thương không tránh khỏi một phen đau đớn cùng sung sướng lẫn lộn, Đức Âm đáng hận lại ghé vào lỗ tai hắn nói: "Nếu phải gả, thì huynh trưởng gả vào Tuyệt Ảnh Thành là tốt rồi. Dù gì huynh trưởng là người của ta, tự nhiên phải nghe theo ta!"

48. Chương 48: Ca Ca Là Phải Bảo Vệ Đệ Đệ

Ngày hôm sau, U Tuyền công tử thế nhưng tự mình đến thăm, sáng sớm y đã đến phòng của Mộ Dung Đức Âm. Lúc này Long Sách vừa mới đi, trên giường của Mộ Dung Đức Âm vẫn là một đống lộn xộn, thấy có người đến hắn vội vàng đem cái mền phủ lên, buông xuống màn giường để che đậy, còn mình ngồi ngay ngắn ở bàn bên cạnh, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

U Tuyền công tử ngược lại một thân ăn mặc chỉnh tề, vẫn như cũ nhẹ nhàng mê người, dọc đường tới nơi này đã dẫn động không biết bao nhiêu ánh mắt, chẳng qua sau khi vào phòng so sánh với Đức Âm, nhất thời không thể sánh bằng. Chính bản thân hắn cũng nhận ra điều này, mỗi lần nhìn thấy Mộ Dung Đức Âm sẽ có mấy phần khó chịu. Cho nên khi đi gặp Mộ Dung Đức Âm, vô tình hay cố ý y đều ăn mặc rất

tỉ mỉ. Có điều, bất kể trang phục nào thì đến trước mặt Đức Âm vẫn là như cũ thua kém một đoạn, khiến cho người ta không khỏi cảm thán ông trời bất công.

"Sớm như vậy công tử đến tìm ta không biết có việc gì?" Mộ Dung Đức Âm lại rất bình tĩnh, chân trái bắt chéo lên đùi phải, hai tay chồng đặt ở trên đùi, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhẹ, cả người ba phần lười biếng, bảy phần ưu nhã thật say lòng người.

"Đức Âm công tử, ta chỉ là muốn đến nhắc ngươi một chút, hành động tự tác mấy ngày nay của ngươi hơi bị quá thường xuyên đấy." U Tuyền cười lạnh một tiếng, "Các hạ cùng huynh trưởng tình cảm quấn quýt như thế có vẻ đã thái quá rồi!"

Lời nói này rõ ràng đã chỉ ra y sớm biết Long Sách ẩn núp ở quanh mình, nhưng Mộ Dung Đức Âm cũng không kinh ngạc, hạ mắt cười một tiếng: "Ta và huynh trưởng tình cảm dĩ nhiên là sâu đậm, bất quá công tử hình như còn có ý khác." "Mộ Dung Đức Âm, ngươi sớm phải biết tương lai của ngươi nhận được đãi ngộ của Tuyệt Ảnh Thành như thế nào phụ thuộc vào hành động của ngươi lúc này. Ta hi vọng ngươi đừng quá mức vọng động, hãy biết khi nào thì dừng những hành động vớ vẩn của mình lại!" Mỹ mâu của U Tuyền xuất hiện lệ quang, "Bất kể là Lý Tứ hay Sở Tình Nhi, bọn họ tuyệt đối không có năng lực để thay đổi vận mệnh của ngươi một chút nào! Tuyệt Ảnh Thành chính là Thiên! Mạng của ngươi là do ta định! Ngươi tốt nhất hãy đàng hoàng một chút!"

"Ngươi nói mạng của ta là do ngươi định? Khẩu khí không nhỏ, thứ thân thể nhu nhược ngươi, cũng xứng ra lệnh cho ta? U Tuyền, ta vì mặt mũi của ngươi đã nhịn rất nhiều, hôm nay ngươi đã vượt quá bổn phận rồi!" Ngữ điệu của Đức Âm đột nhiên lạnh băng, cộng thêm âm thanh biến đổi, càng tăng thêm mấy phần khí thế kinh người. Ngũ Bảo tiến vào cửa đưa nước nóng cũng bị làm sợ đến làm đổ bình nước, ngã ngồi trên đất.

U Tuyền cũng bị kinh hãi, mất một lúc lâu y mới phục hồi tinh thần lại, giận dữ nói: "Ngươi lên giọng với ta!!? Mộ Dung Đức Âm! Ta xem ngươi kiêu ngạo quá rồi! Ta có đủ thủ đoạn để xử ngươi! Cả huynh trưởng của ngươi! Cả Băng Tiễu Thành!"

"Vậy ngươi có thể cho ta một cơ hội để nói lại không?" Ngôn ngữ của Mộ Dung Đức Âm nghe có vẻ trở nhu nhược, nhưng ánh mắt kiêu ngạo lại càng phát ra cuồng quyến. U Tuyền không ngờ tới sự biến hóa này. Y và Mộ Dung Đức Âm chung đụng mấy tháng, tự cho đã hiểu được tâm tính của Đức Âm, tưởng hắn vốn dĩ thẳng thắng, sự đời non nớt, dễ bị người ta lợi dụng, tính tình giống tiểu hài tử hỉ nộ vô thường nhưng lại ngại phiền phức, cần có người chiếu cố, mặc dù võ công của hắn rất cao nhưng không thể trên cơ mình. Huống chi, Đức Âm còn trúng độc môn độc dược của Tuyệt Ảnh Thành cho nên tâm niệm y lập tức chuyện, đã có kế sách để uy hiếp tên mỹ nhân ngu ngốc Đức Âm này. Y đang muốn mở miệng, lại bị Đức Âm giành trước một bước lên tiếng: "U Tuyền công tử, ngươi có biết trên đời này để cho người ta chịu thống khổ dai dẳng ngoài trừ cổ trùng và độc dược, còn có một thủ đoạn khác?"

"Ngươi nói gì?!" U Tuyền lời còn chưa dứt, đột nhiên toàn thân run lên. Thì ra Mộ Dung Đức Âm thế như quỷ mị biến mất trước mặt y, nháy mắt lại xuất hiện ở sau lưng y, huyệt đạo yếu hại phía sau bị chế trụ khiến y nhất thời nói không ra lời!

"Ngươi là kẻ luôn đứng trên người khác, như vậy sức chịu đựng của ngươi có khá hơn thường nhân không?" Mộ Dung Đức Âm ở phía sau y thấp giọng cười lạnh. U Tuyền mở to hai mắt, đầu óc trống rỗng không tiếp nhận kịp thay đổi bất ngờ lúc này. Tại sao có thể như vậy!! Hắn rõ ràng là phải giáo huấn Mộ Dung Đức Âm mới đúng!

"Ngươi không thể điều khiển được mạng của ta, bởi vì ta là người thiên thượng lựa chọn, ngươi nói sao đây?" Mộ Dung Đức Âm cầm một lọn tóc của U Tuyền, như thể đang trêu đùa. Đột nhiên hắn nâng bàn tay lên, chỉ pháp như điện, vô cùng quỷ dị điểm vào thân U Tuyền. Mỗi lần như vậy liền có một cố nội kình khác biệt đi vào kinh mạch của y, đau đớn cực điểm bao phủ toàn bộ thần kinh cơ thể. U Tuyền như thể rơi xuống địa ngục, cơ miệng lẫn toàn thân không thể nào nhúc nhích, phát không ra được một chút thanh âm nào. Đến chỉ thứ mười bảy, trong cơ thể y đã bị truyền vào mười bảy dòng khí nóng lạnh. Lực đạo, thuộc tính của những dòng nội lực hoàn toàn khác nhau, hành hạ U Tuyến đến cực hạn của con người có thể chịu. Cặp mắt y trợn trắng, nước mắt nước mũi đầy mặt, đầu lưỡi vươn dài, thất khiếu chảy máu, bi thảm nhất chính là không thể kiểm soát được hệ bài tiết, dưới áo bào đã vô cùng dơ bẩn. Có điều y đã không còn linh

thức, bất quá chỉ một khắc đồng hồ nhưng đã bị Đức Âm hành hạ tàn nhẫn đến không còn hình người.

Thủ pháp cao minh của Đức Âm cứ như vậy hành hạ, mười bảy đạo nội kình thâm nhập cơ thể, vô cùng dằn vặt, hết lần này tới lần khác tương khắc lẫn nhau, muốn chết cho xong!!

Đức Âm tàn khốc cười một tiếng, ngón tay khẽ vuốt ngang lưng y, tựa hồ lại dùng quỷ dị thủ pháp tạm thời áp chế tất cả các dòng nội kình, lập tức đau đớn tan biến hư vô, chỉ để lại sự lạnh lẽo thấu xương khiến U Tuyền thanh tỉnh trong nháy mặt, đột nhiên khụy ngã xuống mặt đất.

Mộ Dung Đức Âm dùng chân đạp trên bả vai y nói: "U Tuyền, đây là Tiêu Hồn Thập Thất Chỉ ta tự mình nghĩ ra, bất quá nếu ngươi thích, ta còn có thể đem bộ võ công này biến thành Tiêu Hồn Nhị Thập Thất Chỉ, hoặc nhiều hơn. Mười bảy đạo nội kình ta đã tạm thời áp chế, nhưng qua một thời gian nhất định sẽ tương tác tự vận hành. Nhưng cái đó không làm chết người đâu. Nếu ngươi lựa chọn tự vẫn thì sẽ bớt phiền toái đi một chút, còn nếu muốn sống, thì trước khi phát tác hãy tìm ta giải trừ, thế nào? Có muốn định tính mạng của ta nữa không?"

U Tuyền tóc tai bù xù nằm trên mặt đất, cả người đã ướt đẫm, bàn tay nổi gân xanh nắm chặt mắt cá chân của Đức Âm, trong miệng không ngừng trào ra bọt mép rên rỉ: "Vì… vì… sao! Vì… sao… giết ta! Giết ta chứ!! Khụ khụ khụ… Ọe……" Hắn là nôn ra dơ bẩn đầy đất.

"Cút! Thứ bẩn thỉu! Không muốn chết thì đến cầu xin ta! Mộ Dung Đức Âm chịu không được các ngươi tùy ý tác oai tác quái đâu!" Mộ Dung Đức Âm chán ghét đá y văng ra, lúc này tẫn lộ tâm tính kinh khủng tàn độc. Mặc dù hắn đời này đến trước lúc nãy chưa từng hành hạ bất cứ người nào, nhưng trong nội tâm vô tình thị huyết ẩn hàm còn cao hơn bất cứ ai. Nếu không có Mộ Dung Long Sách, không biết hắn sẽ biến thành dạng cuồng nhân nào nữa? Chân tướng có lẽ sẽ khiến cho người ta phải rét run.

"U Tuyền, ngươi nghe kỹ cho ta. Mộ Dung Long Sách muốn Băng Tiễu Thành, ta sẽ thay hắn bảo vệ tòa thành này! Nếu ta không thể dùng phương pháp của phàm nhân các người, thì ta sẽ dùng thủ đoạn của chính mình!" Mộ Dung Đức Âm dơ chân lên, dẫm xuống bàn tay đang giữ chặt chân của hắn, chỉ dùng sức nhẹ nhưng tiếng xương bể nát đã phát ra. U Tuyền kêu thảm một tiếng, vì quá đau mà bất tỉnh.

—— Nội dung phía dưới có liên quan đến những bộ truyện trước của Ly Miêu, những người đọc không hiểu có thể bỏ qua ——

Vấn đề liên quan đế thân thế của Đức Âm.

Ở rất lâu trước kia, Tứ Đại Hoàng Triều cũng chỉ mới được lập nên, đã từng có một đại cuồng nhân đại ma đầu khiến cho cả thiên hạ khiếp sợ, tên là Nhâm Thiên Cuồng. Hắn sống thật lâu, cuối cùng bị một anh hùng vang danh tứ hải, người đứng đầu Kiếm Các là Tiêu Hàn tiêu diệt. Tuy nhiên, Nhâm Thiên Cuồng trước khi bị giết mấy năm trước đã vô ý làm công chúa của một cổ quốc xa xôi có thai. Sau đó, vị công chúa này sinh hạ được một người con trai. Người con trai này mặc dù thông minh tuyệt đỉnh nhưng tính tình vô cùng bạo ngược. Khi hắn lên làm quốc vương, vang danh thủ đoạn đầy huyết tinh, đất nước của hắn dưới sự thống trị bá đạo tàn độc mà từng đời một truyền thừa đi xuống, cả hoàng tộc đều giống như tổ tiên của họ, bản tính trời sinh vô cùng tàn ác.

Lại qua rất nhiều năm sau, quốc vương cuối cùng của cổ quốc đó ngàn dặm đi tới Trung Nguyên, bởi vì hắn nghe được tin tức có liên quan tới truyền thuyết về một 'Ma sơn có thể thực hiện nguyện vọng'. Hắn tìm được ngọn núi ác mộng trong truyền thuyết có thể thực hiện nguyện vọng đó, Úc Sơn. Cuồng vọng nguyện vọng của hắn, không phải là giang sơn xã tác, cũng chẳng phải trường sinh bất lão, hắn muốn có được nữ tử xinh đẹp nhất trên thế giới này.

Quả nhiên, sau khi hắn nói ước nguyện ra rồi chuẩn bị rời khỏi trấn nhỏ trong núi, hắn gặp được một nữ tử xinh đẹp trần truồng, khắp người toàn là máu. Nữ tử kia sở hữu một dung nhan xinh đẹp hắn chưa từng thấy quá, mặc dù cả người nàng toàn máu nhưng cũng không cản trở việc hắn yêu nàng ngay từ cái nhìn đầu tiên. Hắn lập tức hạ một quyết định điên cuồng, ôm cô gái vào khách đ**m trong trấn nhỏ, cùng nàng triền miền ba ngày ba đêm.

Khi đó, hắn không biết rằng nữ tử này chính là thứ do Úc Sơn dùng huyết nhục và d*c v*ng tạo nên. Sau khi hắn cùng nữ tử vượt qua quãng thời gian đẹp nhất trong đời, lúc hắn mang theo nữ tử chuẩn bị rời khỏi sơn cốc, hắn liền lập tức hóa thành tro tàn. Đó chính là cái giá cho ước nguyện của Úc Sơn.

Mà nữ tử này cũng phát hiện mình đã mang thai. Vì vậy nàng ôm ấp một nguyện vọng, hi vọng trong một trăm năm mà đứa con của mình ra đời, Úc Sơn có thể tạm thời tắt để cho hài tử của nàng an ổn, sống cuộc sống của một người bình thường ở nhân gian này. Mặc dù chỉ là "nhục khối" do máu thịt của Úc Sơn chế tạo ra, nhưng không thể ngăn cản được lòng mẹ của nàng. Trong khoảng thời gian Úc Sơn tạm thời phong bế, nàng rời khởi nơi đó. Vẻ đẹp của nàng nhanh chóng dẫn phát chiến tranh, sau nàng lại gặp được nam tử họ Mộ Dung.

Vì vậy, nàng trở thành đệ nhị phu nhân của nam tử họ Mộ Dung kia, sinh ra hài tử của nàng. Đứa bé này nhất định sẽ mang đếu máu và bi kịch, bởi vì hắn thừa kế sự cuồng bạo của Nhâm Thiên Cuồng kia, cũng thứa kế số mệnh bi kịch lẫn huyết tinh của Úc Sơn. Hắn và mẫu thân mình mỹ lệ giống nhau như đúc. Hài tử nàng sinh ra nhất định sẽ bị hận, sẽ bị nguyền rủa, còn tàn bạo hung ác, vận mệnh dơ bẩn, nàng biết mình sắp chết, liền trao đổi với Úc Sơn…

Trước khi chết, nàng nhìn thấy một bé trai hoạt bát xinh xắn đang lấp ló đứng ở cửa, nhìn lén đệ đệ vốn không phải ruột thịt của mình.

"Tới đây…" Nữ nhân hấp hối vẫy vẫy tay với nam hài. Nam hài liền tỉnh tỉnh mê mê đi vào, tới bên cạnh nữ nhân kia.

"Hắn là đệ đệ của ngươi. Hắn rất xinh đẹp phải không? Dung mạo của hắn là tối mỹ lệ trên thế giới này, hơn nữa hắn rất mạnh, trong lòng của hắn cất giấu một ác quỷ…" Nữ nhân vuốt ve hài tử mới sinh ra, "Hảo hài tử… Ngươi có thể chăm sóc hắn không? Thay ta chăm sóc hắn, giữ ác ma trong lòng hắn, để hắn có được hạnh phúc, để hắn biết được thiện lương và lương tri của loài người. Ngươi có thể không? Có thể không? Đáp ứng ta! Đừng để hắn biết thành ác quỷ! Biến thành ác ma như tổ tiên hắn, hoặc một kẻ họa thủy như ta!"

Nàng thiết tha nhìn nam hài.

"Có thể! Ta là ca ca! Ta sẽ bảo vệ đệ đệ mà!" Nam hài lộ ra nụ cười hồn nhiên.

Cho nên, mỹ mạo và sức mạnh, chẳng phải là thiên thượng tứ phúc.

Mà chính là nguyền rủa ác độc nhất. Là ngọn nguồn gây ra những bi kịch.

Còn Long Sách chỉ là một người phàm, nhưng cũng là một kỳ tích.

Trong lịch sử Úc Sơn, không có một người nào như hắn, chỉ bằng chính mình một người phá vỡ tất cả ngoại lệ.

Có lẽ, căn bản không có cái nguyền rủa gì.

Úc Sơn cũng chỉ là một hài tử u mê. Nó chính là d*c v*ng của con người được kêu gọi đến thế giới này, biến chất nó là do d*c niệm vạn vạn ngàn ngàn của loài người, hình thành nó cũng là máu thịt của nhân loại. Nó chính là thứ mà đáp ứng mọi thứ cho con người, xem thử những thứ đó cùng loài người trở thành một loại bi kịch gì.

Chẳng qua là, Long Sách cầm tay của Đức Âm, cũng chỉ là dẫn dắt mà thôi, dẫn dắt để hắn rời xa khỏi vực sâu huyết nhục của số phận rằng buộc, giữ chặt cho đến khi hắn đứng vững vàng, không để hắn rơi xuống.

Bởi vì, hắn là người thân duy nhất, bởi vì rất nhiều rất nhiều những thứ nối thành một chữ, tế thủy trường lưu.

Là "Tình".

Vô tình, hắn đã phá đại nguyền rủa thống khổ của nhiều người, nhờ lễ vật trân quý mà hắn cho Đức Âm.

Cho nên, Úc Sơn có hai hài tử rất xinh đẹp, lại rất đơn thuần. Một người tên Đức Âm, có được hạnh phúc một người tên Ngọc Khuynh, có được yên bình.

[Ps: Phần huyễn huyễn nho nho này giải thích tiền nhân hậu quả. Tác giả cũng tuyên bố luôn, truyện này không phải là quái lực loạn thần văn, cho nên tình tiết huyễn huyễn chỉ có ở điểm này, nếu không hiểu xin cứ bỏ qua!]

E/N: Tiện thể Ly Miêu đã nói thì để tôi bổ sung một chút thông tin. Ác huynh tại bên là một bộ thuộc Huyễn Mộng hệ liệt, theo thứ tự từ cũ đến mới là:

– Sửu tiểu xà

– Thời không xuyên việt chứng hậu quần

– Kỳ lân kỳ đàm

– Ảnh công tử

– Phượng vũ chu minh

– Ác huynh tại thân biên

– Thần tuyển kỷ niên

– Siêu sao Đức Âm

Những bộ này đều có dính líu đến nhau, tính đến giai đoạn của Ác huynh thì có liên quan nhiều nhất với Ảnh công tử và Phượng vũ.

Đọc ở trên có lẽ vẫn đề khó hiểu nhất là Úc Sơn. Vầng, nếu ai đọc Ảnh công tử rồi thì cũng đơn giản thôi, Ảnh công tử chính là hóa thân của Úc Sơn, cũng là một bạn mỹ nhân ít có bệnh và hay ngồi xe lăn (cá nhân tôi thì thấy Ly Miêu có xe lăn fetish, dù thằng nào ngồi xe lăn cũng khỏe hơn quỷ). Truyện về Ảnh công tử dark và quẫn quại nhất trong tất cả các bộ, tiếp theo sau đó là Thần tuyển (tiện thì nói luôn). Có điều, nếu các bạn muốn đọc mấy bộ trên để hiểu thêm về tình tiết của Ác huynh thì không cần, vì căn bản nó không ảnh hưởng đến mạch truyện. Những gì Ly Miêu đã giải thích thì đã giải thích ở trên hết rồi, còn cái gì quá khó hiểu hoặc bí ẩn thì từ từ sẽ được giải đáp dần.

Nếu còn ai không hiểu nữa thì cứ bỏ qua vấn đề này đi cũng không sao.

49. Chương 49: Tính Tình Biến Chất Cũng Sẽ Lây Lan

Ngũ Bảo chứng kiến hết thảy không nói được tiếng nào, sợ đến không dám nhúc nhích. Khi nó thấy U Tuyền công tử cao cao tại thượng lại bị Đức Âm công tử bình thường mỏng manh ngược đãi đến cỡ đó, nó phải che miệng lại, thiếu chút nữa cắn rách lòng bàn tay của mình. Cũng may, nó để cho âm thanh nào phát ra ngoài. Sau tiếng la thảm của U Tuyền công tử, Mộ Dung Đức Âm liền thả xuống bố rèm trong phòng mình, cố ý mắng: "Ngũ Bảo, ngươi la cái gì! Không phải chỉ đổ bình nước thôi sao?!"

Tiếng mắng của hắn để che mắt đi tai mắt của người khỏi tiếng kêu thảm thiết của U Tuyền công tử. Ngũ Bảo bị hù dọa muốn chết, không dám giải thích mà chỉ có thể tiếp tục ngồi ở cửa, lúc này Mộ Dung Đức Âm mới thấp giọng quát lên: "Mau vào dọn dẹp!"

Ngũ Bảo a một tiếng, lật đật vào phòng, trong lòng tràn ngập sợ hãi. Hoàn mỹ hình tượng ngày xưa của Đức Âm công tử giờ phút này hoàn toàn sụp đổ. Người ở trước mắt nó bây giờ, rõ ràng là ác quỷ! Nó nơm nớp lo sợ bò vào, nhìn thấy máu đen đầy đất, còn có bàn tay không còn hình của U Tuyền công tử, Ngũ Bảo cảm giác xương mình bị dọa đến phát nhuyễn, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên mà chỉ ngập ngừng cà lăm hỏi: "Công, công tử! Sao, làm sao với người này bây giờ…"

Mộ Dung Đức Âm nhìn U Tuyền trên đất nói: "Trước dọn dẹp hết các thứ dơ bẩn đi, rồi thay y phục, rửa sạch sẽ, băng lại tay cho hắn rồi đưa về phòng. Nếu có người nhìn thấy, cứ nói hắn uống say."

"Vâng, vâng…" Trong đầu Ngũ Bảo trống rỗng, cũng không biết nói gì cho thỏa đáng, chỉ có thể làm theo lời của Mộ Dung Đức Âm. Cũng may gian phòng của bọn họ ở trong góc của lầu cao nhất, tương đối biệt lập. Ngũ Bảo đổ mấy thùng nước vào bồn tắm, thấy Mộ Dung Đức Âm lột đồ của U Tuyền công tử ném vào trong nước, cũng không quan tâm nước kia lạnh như băng hay không. Ngũ Bảo cầm lấy khăn lau một lượt

trên người U Tuyền, sau đó đi quét nhà lau sàn, mặt toàn mồ hôi mệt mỏi nhưng nó nào dám chậm trễ? Làm xong hết thảy, y phục sau lưng Ngũ Bảo cũng đã ướt đẫm. Sau đó nó cõng U Tuyền trên đôi vai gầy yếu, lảo đảo lắc lư trở lại phòng của y. Cũng may, U Tuyền ở chung tầng lầu, lúc đưa về không có những người khác vì U Tuyền là một người thích yên tĩnh, cũng không thích xung quanh có người đi theo nên đỡ cho bọn họ rất nhiều.

Đặt U Tuyền vào trên giường rồi, Ngũ Bảo giống như sau lưng có hổ rình, vội vàng chạy trở về. Nó không biết mình nên đi đâu, ở lại nơi của U Tuyền nhất định là một tử lộ, còn ở lại bên cạnh Đức Âm còn đáng sợ hơn!!

Mộ Dung Đức Âm cũng tắm rửa sạch sẽ, thay đổi y phục, ngồi trên ghế nhìn Ngũ Bảo trở lại, cũng chỉ lạnh lùng nói: "Chuyện này không được nói ra ngoài."

"Vâng vâng!" Ngũ Bảo vội vàng quỳ xuống dập đầu với hắn, sợ mình không cẩn thận chọc giận Hoạt Diêm Vương này. Tóm lại, không biết có phải uy lực hù dọa của Mộ Dung Đức Âm có tác dụng, mấy ngày sau vô cùng yên bình, cũng không ai biết U Tuyền xảy ra chuyện, chỉ biết y mấy ngày nay bị cảm cho nên không xuất hiện. Mộ Dung Đức Âm cũng không quan tâm đến y, dù sao cũng biết y không dám tố cáo chuyện này với Tuyệt Ảnh Thành.

Bọn họ ở khách sạn ba ngày thì chuẩn bị lên đường.

Mộ Dung Đức Âm rốt cục gặp lại U Tuyền. Sắc mặt của U Tuyền tái nhợt bị che khuất bởi sa mạo, cánh tay bị gãy được băng lại, treo ở trước ngực. Y nhân lúc chuẩn bị lên đường mọi người bận rộn mà đến tìm Mộ Dung Đức Âm, thanh âm phát run nói: "Ngươi muốn trao đổi gì?! Giải dược sao?""

"Thứ độc dược rẻ tiền của ngươi, ta chẳng để vào mắt." Mộ Dung Đức Âm tựa vào trên khung cửa, khoanh tay nhìn y, "Ngươi là người thông minh, phải biết ta muốn gì chứ."

Thật ra thì căn bản Mộ Dung Đức Âm cũng không muốn gì từ U Tuyền cả, chỉ tính đe dọa để y không lớn lối như vậy nữa thôi. Bất quá đây là lần đầu tiên hắn tra tấn người lại có hiệu quả như vậy, liền học mấy tên cáo già giang hồ, sách nhiễu U Tuyền một phen.

U Tuyền quả nhiên có chút luống cuống, cắn răng nói: "Ngươi rốt cuộc muốn gì? Chẳng lẽ bắt ta phải quỳ gối cúi đầu trước mặt ngươi xưng thần, ngươi mới hài lòng sao?"

Mộ Dung Đức Âm liên tưởng đến dáng vẻ huynh trưởng ngày thường bắt nạt nam sủng, liền giương khóe miệng lên nói: "Không sai, nếu ngươi ban đầu kiên quyết cự tuyệt hảo ý của ta như vậy thì nên chịu trừng phạt! Lúc nào gia chán ngươi rồi thì ngươi sẽ được tự do!"

U Tuyền nghe xong, cả người chấn động, cả kinh nói: "Mộ Dung Đức Âm! Đây thật sự là suy nghĩ của ngươi sao?! Ngươi! Ngươi! Ngươi… Ngươi thật…" Y không nói thành lời được, giận dữ bỏ đi.

Ngũ Bảo bởi vì quá kinh hoảng mà ngã bệnh.

Mộ Dung Đức Âm lần này quấy rối không nhẹ, mà vấn đề là Mộ Dung Long Sách bất quá chỉ mới một ngày không ở bên cạnh hắn, hắn đã sinh ra nhiều chuyện như vậy… Đột nhiên khốn khổ nghĩ, nếu như Mộ Dung Long Sách biết được, liệu có càu nhàu liên tục bảy ngày bảy đêm không?

Quả nhiên, ngày hôm qua hắn không nên đột nhiên cuồng bạo, xuống tay nặng như vậy. Đáng tiếc, trên đời này không có bán thuốc hối hận.

Long Sách sau khi cùng Đức Âm triền miên một đêm, tự cảm thấy mất mặt mà liên tiếp ba ngày không xuất hiện ở vùng phụ cận, vội vàng đi điều tra chuyện của U Linh sơn trang, thành ra làm mấy ngày nay trở thành quãng thời gian tự do cuồng loạn nhất của Mộ Dung Đức Âm, những chuyện kế tiếp nhau xảy ra khiến người ta không kịp chuẩn bị, cửu chuyện thập bát loan.

Sau giờ ngọ trời nổi mưa to khiến đoàn xe không thể tiếp tục chuẩn bị, đành phải lưu lại thêm một ngày. Mộ Dung Đức Âm lấy một chậu nước lạnh, dùng khăn lông ngấm nước, vắt khô rồi đắp lên trán nóng rần của Ngũ Bảo. Ngũ Bảo hồ đồ, rốt cuộc là công tử hung tàn hay ôn nhu? Tại sao lại đi chiếu cố một người làm như mình? Nó thừa dịp nằm nghỉ mà suy nghĩ thật kĩ, vẫn cảm thấy công tử còn là một người tốt. Dù

mới đến phục vụ gần đây, công tử cho đến bây giờ luôn đối tốt với nó, chẳng qua chỉ ra tay với U Tuyền công tử. U Tuyền công tử là Đại tổng quản của Tuyệt Ảnh Thành, mọi người đều lén nói y là lão hồ ly. Y nhất định đã làm chuyện vô cùng có lỗi với công tử nên công tử mới tức giận hành hạ y như vậy! Nhất định là như vậy! Mình thật vô dụng! Tại sao lại dễ dàng bị hù dọa phát khiếp như thế?

Đang suy nghĩ, Đức Âm đột nhiên đứng lên nói: "Ngũ Bảo, ngươi nằm ở nơi này đừng lên tiếng, có người tới tìm ta."

Giường ngủ của Ngũ Bảo là một chiếc giường nhỏ nương bên giường của chủ nhân, ở bên ngoài có có một cái rèm nhỏ ngăn cách, là đặc biệt thiết kế cho người hầu. Nghe Đức Âm nói vậy, nó liền vội vàng gật đầu, là một cái gật đầu cực kỳ quyết tâm bất chấp sống chết.

Mộ Dung Đức Âm đi ra ngoài xem người lặng lẽ vào cửa kia. Quả nhiên là U Tuyền. U Tuyền đội mũ trùm, chỉ dùng một sợi dây cột lại, y mặc chiếc áo choàng tối màu đi vào, thấp giọng nói: "Đức gia, ta tới, theo yêu cầu của ngươi."

Đức gia…

Mộ Dung Đức Âm dừng một chút, đột nhiên rất hài lòng với cách gọi này.

U Tuyền dứt lời, liền gỡ áo choàng ra, chỉ thấy bên trong áo choàng là một thân trần truồng xích lõa hiện ra ở trước mặt Đức Âm. Rất rõ ràng, y là muốn dùng thân thể của mình để trao đổi với Mộ Dung Đức Âm.

Có điều, Mộ Dung Đức Âm nói: "Dùng mỹ sắc thì ta tự soi gương còn hơn, ngươi thật khiến cho ta mất hứng."

U Tuyền ai oán quỳ xuống, vuốt bắp chân của Đức Âm nói: "Đức gia, ngươi muốn ta phục vụ ngươi thế nào đều được, Tuyệt Ảnh thành chủ hưởng thụ cái gì, ta cũng có thể cho ngươi hưởng thụ như thể. Coi như dung mạo dáng dấp của ta không được, thì kỹ thuật của ta nhất định sẽ khiến ngươi cao hứng! Thiên hạ không có nam nhân nào không muôn để ta hầu hạ cả! Đức gia, ta trở về đã suy nghĩ cẩn thận. Ta biết, trong thiên hạ chỉ có ngươi mới xứng với hai chữ bá chủ. Nam Cung huynh đệ so sánh với ngươi chỉ là cứt chó mà thôi. Xin hãy để ta hầu hạ ngài, phụ tá ngài!"

Trước lời ngon tiếng ngọt của y, Mộ Dung Đức Âm lại biết người ngày miệng lưỡi dẻo quẹo, trăm triệu không nên tin, liền nói: "U Tuyền, ngươi thật giỏi tính toán, nhưng bây giờ còn không phải lúc tỏ lòng trung thành. Hiện tại, ta chỉ cần một thứ, địa hình trận pháp đồ xung quanh Tuyệt Ảnh Thành. Nếu ngươi giao ra đây, ta sẽ cho ngươi thoải mái ba tháng. Còn không, nội kình trong cơ thể ngươi ba ngày sau sẽ bộc phát, đến lúc đó đợi thủ hạ nhặt xác cho ngươi đi."

U Tuyền sắc mặt trắng nhợt, vội vàng nói: "Ta là thật tâm hướng về Đức gia. Có điều bản đồ tự nhiên không thể nói có là có được. Nếu Đức gia thích, ta sẽ nhân danh gọi thế lực tư vệ ra để đi theo Đức gia, chịu sự điều khiển của ngài. Đức gia, ngài xem, bọn họ gọi ta là chủ tử, gọi ngài là lão gia tử có được không? Sau đó chúng ta sẽ đổi tên thành Phụng Đức Môn, toàn bộ đều theo sự chủ trì của Đức gia…"

Phụng Đức Môn, nghe rất giống một con đường trong hoàng cung. Cái loại bi ai nam nhân chưa bao giờ xây dựng sự nghiệp như Mộ Dung Đức Âm còn lâu mới tin vào những lời ngon ngọt như thế này. Hắn đá văn U Tuyền ra, nói: "Mặc y phục của ngươi vào, đi tìm thứ ta muốn. Nếu như để ta phát hiện là giả thì ngươi cứ liệu hồn."

"Vâng, Đức gia." U Tuyền hạ mi mắt, xoay tay khoác áo rời đi.

Thật ra thì, trên thế giới có một loại tâm bệnh được gọi là hội chứng Stockholm, còn có một loại người biến chất được gọi là Masochist.

"Chủ tử, cánh tay bị thương của ngài hiện tại quá nặng, Nếu ta không kế thừa được thuật nối xương độc môn, chỉ sợ là cái tay này sẽ bị phế đi!" Y sư bí mật của U Tuyền công tử nói khẽ với y đang ngồi trên giường uống trà.

"Không sao đâu. Chẳng qua là gặp phải chuyện nho nhỏ vài ý muốn." Đôi mắt xinh đẹp của U Tuyền công tử hơi hạ xuống, tựa hồ như có điều suy nghĩ, "Ta thật lâu không có loại cảm giác này. Thật là cực độ sỉ nhục. Có điều, cũng là cực kì thoái mái. Hừ, hừ hừ… Hừ hừ hừ hừ… Thật thú vị… Mộ Dung Đức Âm…

Ngươi đã biến ta thành cái dạng gì? Ha ha ha ha…" Y lầm bầm lầu bầu, nói năng lộn xộn rồi lại cười điên cuồng.

"Chủ tử?" Bí y không hiểu.

"Y Thần, ngươi đi theo ta lâu vậy ngươi có thể tưởng tượng được sao? Ta lại bị người đánh đến thất cấm!" U Tuyền đột nhiên bóp nát chén trà, trên mặt nhấn nhúm cắn răng nghiến lợi lại hiện ra một nụ cười vặn vẹo, "Ngươi có biết cảm giác như thế nào không?!"

"Chủ tử!?" Bí y cảm thấy cả người lạnh sống lưng.

"Nói ra điều này cũng đã là sự sỉ nhục nhất đời, loại cảm giác đó…" U Tuyền cắn môi, nheo mắt lại, "Lại mạnh đến nghịch thiên như vậy, mạnh đến mức khiến người ta run rẩy… Nam nhân đó, yêu mỹ như vậy… bá đạo như vậy… tàn nhẫn như vậy… Tại sao trước đây ta không nhìn ra? Hắn thật sự vô cùng giảo hoạt, đáng sợ… Nam nhân đáng sợ… Nghĩ tới đây, ta không thể nào nhịn được hưng phấn…" Y nghiến chặt cắn xé môi của mình, đến mức chảy máu cũng không nhận ra.

E/N: lau mồ hôi Mấy chương dạo gần đây buộc phải chú thích hơi bị nhiều…

Mặc dù đây là một truyện cổ trang, nhưng mà Ly Miêu lại không ngại chèn vào những từ ngữ vô cùng hiện đại. Ban đầu tôi chuyển ngữ sang việt thì nó hợp văn phong một chút, nhưng có một số từ thì… không thể nào chuyển được. Mà, đôi khi tôi cũng không thích chuyển, dù sao thì đó cũng có cái hay của truyện.

– Hội chứng Stockholm là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý. Ví dụ cụ thể là về một vụ bắt cóc, thì trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình. Chứng bệnh này xuất phát từ một vụ cướp ngân hàng và bắt giữ con tin ở Thụy Điển thời kì 70s.

– Masochist aka M, là các bạn khoái bị ngược đãi, cái này chắc ai cũng hiểu.

– Thất cấm, từ này tiếng việt không có nhưng tiếng anh là incontinence ' v '

50. Chương 50: Sắp Tới Đại Chiến

Lộ trình còn cách U Linh sơn trang không quá bảy ngày.

Dưới ánh nắng chói chan của ánh sáng mặt trời, U Tuyền ngồi trong xe, lười biếng dựa vào tấm đệm của ghế trúc, nói với tâm phúc đắc lực nhất của mình: "Truyền lệnh xuống, tinh anh của Ám bộ dốc hết lực lượng truy nã Mộ Dung Long Sách. Mặt khác, bảo Dược bộ chuẩn bị mị cổ mạnh nhất, một khi bắt được Mộ Dung Long Sách hãy hạ cổ vào người hắn."

Tâm phúc lĩnh mệnh rời đi. Trên mặt U Tuyền ngày sau đó lộ ra một nụ cười độc ác, lầm bẩm tự nói: "Đức gia, ta sẽ phục vụ ngươi thật tận tình!"

Giơ lên bàn tay quấn đầy vải trắng của mình, ánh mắt của y phức tạp mà ác độc, không biết đến tột cùng là đang tính toán cái gì.

..

Hoàng hôn buông xuống, gió lớn nổi lên, âm thanh gào thét như ngôn ngữ của người, vô cùng ầm ỹ.

"Công tử! Ngươi muốn đi đâu?" Ngũ Bảo nhìn Đức Âm đi ra khỏi xe ngựa, muốn kéo áo hắn lại nhưng lại không dám, trơ mắt nhìn hắn rời khỏi buồng xe.

"Ta muốn suy nghĩ một chút," Mộ Dung Đức Âm đứng trên bậc thang, nhìn mây đen dần dần xuất hiện nơi chân trời. "Tên U Tuyền kia không phải là người dễ dàng từ bỏ, ngoài mặt có vẻ thuần phục ta, thực chất hắn còn khôn ngoan hơn quỷ. Lúc này chỉ sợ đã bày cách để hãm hại người thân của ta." Ngũ Bảo cái hiểu cái không, chỉ ngơ ngác mà nghe. Mộ Dung Đức Âm lại nói: "Hắn biết ta vì thế cục mà không thể giết hắn

được, cho nên lợi dụng thời gian và thủ đoạn để uy hiếp ngược lại ta. Bây giờ trong tay ta đã có bản đồ, cũng là lúc nên tạm thời biến mất, để hắn biết tầm quan trọng của ta trong chuyến đi lần này."

"Ngươi phải đi sao!? Công tử! Ngươi không thể nào chạy thoát được bàn tay của những người này đâu!" Ngũ Bảo kinh hoàng nói.

Mộ Dung Đức Âm sờ sờ đầu của nó: "Ngũ Bảo, ngươi là một đứa trẻ ngoan, nếu về sau có cơ hội, ta sẽ dẫn ngươi đến Băng Tiễu Thành."

"Công... tử?" Ngũ Bảo còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần, đột nhiên bị điểm huyệt ngủ rồi ném vào trong xe ngựa. Mộ Dung Đức Âm khoác một chiếc áo choàng màu đen, chậm rãi đi xuống bậc thang. Trời chiều đem bóng của hắn chiếu dài lên tường, bốn phía toàn là thanh âm của gió lướt qua đồng cỏ.

"Đức gia, ngươi muốn đi đâu lúc này?" U Tuyền khoanh tay, chậm rãi đi tới. Y cười hì hì nói: "Bốn phía đều là đất hoang. Dù có muốn rời đi, cũng không nên một mình ra ngoài. Dù có võ công cao cường cũng không thể nào chống lại được thiên nhiên hoang dã. Không bằng chúng ta tìm một nơi không có ai quấy rầy, ta sẽ phục vụ cho Đức gia thật tốt, được không?"

"Vậy thì hãy đến một nơi không có người đi." Mộ Dung Đức Âm gỡ sa mạo xuống đất, đi theo U Tuyền.

U Tuyền tựa hồ đối với nơi này thuộc như lòng bàn tay, mang Đức Âm đến một bờ thủy trì nhỏ yên tĩnh. Quả nhiên lại tiết mục cởi quần áo, giống như xà quần trên người Đức Âm. Y lấy tay đùa nghịch lọn tóc mai của hắn nói: "Đức gia về sau trở thành bá chủ thiên hạ, cũng không được vứt bỏ ta. Vô luận Đức gia có bao nhiêu nam nhân, nữ nhân, ta đều phải là người đứng đầu trong đám người đó của Đức gia. Thật ra thì ta cũng không sợ chết, ta chỉ sợ tịch mịch. Ta nghĩ nếu muốn củng cố địa vị của mình trong lòng Đức gia, một chút thủ đoạn là thứ cần phải có."

"Ngươi chắc đã phái người nhắm vào Mộ Dung Long Sách?" Đức Âm ngồi trên bờ nước nói, "U Tuyền, ngươi quả nhiên giống như lời đồn, rất khó đối phó."

"Quá khen rồi." U Tuyền cười nói, "Mặc dù mạng của ta như cỏ rác, nhưng hiện tại là trung tâm của kế hoạch ảnh hưởng đến võ lâm của Tuyệt Ảnh Thành. Ta chính là mấu chốt quyết định, không có ta, sẽ phát sinh chuyện long trời lở đất gì, trong lò ngài hẳn hiểu rõ. Vậy nên, hôm đó ngài mới không lấy cái mạng hèn này của ta."

Mộ Dung Đức Âm lại nói: "Nam Cung Thiên Thành kể từ sau khi hôn mê vẫn không tỉnh lại, chắc là quỷ kế của Nam Cung Thiên Sơn. Cho nên, phải đến khi nào giết được cái người trong U Linh sơn trang đã khiến Thiên Thành động tâm thì hắn mới tỉnh lại được nhỉ. Tuyệt Ảnh Thành các ngươi đều xảo trá giống y chang nhau."

"Ta và hắn bất đồng. Hắn vì yêu, còn ta, chỉ vì kho*i c*m sợ hãi. Ngươi càng khiến ta sợ hãi, ta ngược lại càng cảm thấy hứng phấn hơn!" Bàn tay U Tuyền đi dần xuống, cầm tay của Mộ Dung Đức Âm đem tay hắn đưa đến chỗ kín của mình, "Ngươi cảm thấy tình cảm nhiệt hỏa của ta chứ? Ta so với Mộ Dung Long Sách không phải tốt hơn rất nhiều?"

"Ta chỉ cảm thấy ngươi chướng mắt." Mộ Dung Đức Âm thản nhiên nói, "Ban đầu ta đến Tuyệt Ảnh Thành, chỉ muốn nhanh chóng xử lý mấy chuyện vớ vẩn của các ngươi rồi trở về nhà, không ngờ lại bị lôi vào sâu như vậy."

"Vậy thì sao? Đây chính là giang hồ." U Tuyền công tử ghé vào lỗ tai hắn thổi nhiệt khí, "Người ta nhìn trúng, ta nhất định sẽ không buông tay. Ban đầu nhìn thấy ngươi, ta chẳng qua là ghen tỵ dung mạo của ngươi. Nhưng bây giờ, ta thật sự mong muốn ngươi chiếm đoạt ta. So với Mộ Dung Long Sách, ta có thể cho ngươi rất nhiều thứ. Có ta, ngươi sẽ có cả thiên hạ."

"Ngươi đã đánh giá hắn quá thấp rồi." Mộ Dung Đức Âm cười khẽ, "Ngươi cho rằng, hắn chỉ là một sắc quỷ thôi sao?"

"Hắn cũng là một nhân vật, nhưng chẳng qua cũng chỉ là kẻ bị ta đùa bỡn trong lòng bàn tay." U Tuyền l**m l**m môi, "Hắn đã từng yêu ta khắc cốt."

"Chỉ sợ bây giờ là hận thấu xương." Một âm thanh lạnh lùng đột nhiên truyền đến từ phía sau, U Tuyền chưa kịp phản ứng đã thấy hàn quang lóe lên, đầu bị chém đứt rời vào trong ao nước. Còn thân xác trần truồng không đầu với tư thế cầu hoan ái muội kia lúc này vẫn còn ôm Đức Âm.

"Đức Âm, ăn miếng trả miếng, chúng ta coi như huề nhau." Mộ Dung Long Sách thu hồi kiếm của mình, thân ảnh in bóng trên mặt ao.

Mộ Dung Long Sách quả nhiên vẫn trở lại đoàn xe vào phút cuối, lại nhìn thấy U Tuyền đang quyến rũ Đức Âm, lúc đó giận dữ công tâm không có chút lý trí mà xuất thủ, chém đứt đầu của người ta. Bất quá y vừa chết, cục diện hiện tại lại càng thêm hỗn loạn.

"Huynh trưởng…" Mộ Dung Đức Âm vội vàng đẩy thi thể ra, đứng lên.

"Huynh trưởng? Hừ, trong mắt ngươi còn có huynh trưởng ta sao?! Ta không ở đây có mấy ngày, ngươi lại tự tiện bày ra nhiều chuyện như vậy! Ngươi chọc vào U Tuyền làm gì!! Bây giờ cả ván cờ bị ngươi xáo trộn hết!" Mộ Dung Long Sách đá một cước vào bụng Đức Âm. Hắn vò đầu, cả giận nói: "Bây giờ đành tương kế tự kế vậy!"

"ao?" Mặt Đức Âm không thay đổi nhìn hắn.

Long Sách âm hiểm cười một tiếng.

Hắn nếu có thể giả trang nữ nhân, dĩ nhiên cũng có thể giả trang U Tuyền. Cũng đã từng chung đụng với U Tuyền, thói quen của U Tuyền hắn nắm rõ hơn ai hết. Mộ Dung Đức Âm nhìn hắn lấy ra dụng cụ dịch dung tùy thân, ở trên mặt mình tam thượng lưỡng hạ một chút, rất nhanh biến thành khuôn mặt y đúc U Tuyền. Nhìn lại thi thể không đầu kia, tự dưng có mấy phần ớn lạnh.

"U Tuyền không phải là muốn đuổi giết ta sao? Vậy thì cứ để hắn truy đuổi đi." Long Sách hắc hắc cười lạnh, "Cũng nhờ cái sự chó ngáp phải ruồi của ngươi, nếu không làm sao có thể tìm được cơ hội hắn một mình đi ra ngoài như vậy. Cũng tốt. Nhanh hủy thi diệt tích đi!"

Ngũ Bảo ở trong xe dần dần thức tỉnh, oa khóc một tiếng tính chạy ra ngoài, lại phát hiện Mộ Dung Đức Âm vẫn ngồi bên cạnh nó, không có rời đi.

"Công tử!? Ngươi, ngươi không phải là muốn rời khỏi?" Ngũ Bảo dụi dụi mắt, hoài nghi mình có hoa mắt hay không.

"Ta lại thay đổi chủ ý. Nơi này xung quanh đều là đồng không mông quạnh, nên ta dời lại." Mộ Dung Đức Âmô cần nói.

"Thật tốt qua!!" Ngũ Bảo hoan hô một tiếng, rồi bắt đầu lo lắng tới những kẻ hung thần ác sát chuyên truy lùng của Tuyệt Ảnh Thành.

Khoảng cách với U Linh sơn trang thần bí ngày càng gần. Mộ Dung Đức Âm lại trở về tình trạng nhàm chán đến nỗi bày mạt chược ra chơi trong buồng xe. Mạt chược được lấy từ trong tủ của xe, được chế tạo từ thúy ngọc, mặc dù bài kỹ lẫn bài sách của Mộ Dung Đức Âm chẳng ra thể thống gì, nhưng dù sao tự chơi với hai cây, chẳng có ai thấy được nên không lo bị mất thể diện. Ngũ Bảo đôi lúc cũng sẽ bồi hắn chơi, nhưng mà với kỹ năng mạt chược của công tử nó chỉ có hai chữ đánh giá:

Vứt đi.

Ra bài vô cùng tùy tiện chính là phong cách của công tử.

Mộ Dung Đức Âm không biết rốt cuộc hành trình đã đi đến đâu rồi, chẳng qua là đột nhiên có một ngày hạ cửa kiếng xe xuống thì cảm thấy gió lạnh thổi vào. Theo lý thuyết thì vị trí của U Linh sơn trang là ở Trung Nguyên, không giống như khu vực Bắc bộ hay núi cao, tại sao lại lạnh như vậy? Mộ Dung Đức Âm nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy bọn họ đã đi tới một ngoại thành tối đen. Lúc này mây đen dày đặc, nhưng thời tiết như sắp có tuyết rơi. Hỏi ra mới biết, U Linh sơn trang đối diện phía bên kia sông của tòa thành này. Nơi đây khí hậu rất dị thường, quanh năm mây đen phủ kín giống như đêm tối, khí hậu rét lạnh, đêm ngày đều phải mặc áo bông, có lúc mùa hè mà tuyết vẫn rơi. Long Sách nói cho hắn biết, đây là vì người

của U Linh sơn trang đã bày ra một trận pháp cực kì phức tạp ở vùng phụ cận, thay đổi ngũ hành sở trí của địa phương này, muốn xông vào long đàm hổ huyệt U Linh sơn trang này sợ là không đơn giản.

Chỗ này và U Linh sơn trang chỉ cách có một con sông nhưng khá bình yên vô sự, nó cũng có danh tiếng, được gọi là Thường Xuân Thành. Nơi này vốn bốn mùa đều như xuân, sau vì khí hậu biến đổi nên trở thành một tòa tử thành. Có điều, sau một loại hành nghề xuất hiện giúp phục hưng lại thành trì này nên bây giờ nơi này còn phồn hoa hơn cả lúc xưa.

"Hành nghề gì có thể phồn hoa như vậy?" Mộ Dung Đức Âm hỏi Long Sách vừa chui vào buồng xe của mình.

"Thanh lâu đó! Nơi này không ai quản không ai hỏi, cả năm lại giống như đêm tối, không phải là một địa điểm tuyệt vời cho loại nghề đó sao? Cho nên nơi này mới là… khụ khụ, điểm tụ tập lớn nhất của nam xướng." Mộ Dung Long Sách vừa nói, trên mặt có một chút hoài niệm, "Thành này bên ngoài thì có vẻ chẳng ra gì, nhưng khi vào đến bên trong thì thật sự là thiên đường nam sắc! Thiết kế bên trong có thể so được với hoàng cung… U Tuyền cũng xuất phát từ nơi này ra…"

Mộ Dung Đức Âm hừ lạnh một tiếng.

Mộ Dung Long Sách đột nhiên thay đổi nói: "Về sau không nghe lời, sẽ đem ngươi bán vào nơi này!"

Mộ Dung Đức Âm lại hừ một tiếng.

"Ngươi là heo sao? Hừ cái gì mà hừ." Long Sách kéo rèm lên, "Nhìn cái gì, đi mặc thêm đồ vào!"

"Huynh trưởng, chúng ta ngày mai phải tấn công U Linh sơn trang sao?" Mộ Dung Đức Âm hỏi.

"Không sai, đây đúng là một chiến dịch chấn động võ lâm." Mộ Dung Long Sách híp mắt, tựa hồ rất hưởng thụ cảm giác nghêu cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, "Đến lúc đó ngươi không nên xuất lực, cứ võ vẽ vài hư chiêu là được. Chỉ cần giữ mình, về phần thành bại không liên quan đến chúng ta."

"Người trong U Linh sơn trang mà Tuyệt Ảnh Thành muốn tìm, rốt cuộc là người thế nào?" Mộ Dung Đức Âm hỏi.

"Hắn gọi là Y Tuyết, người giang hồ xưng Tuyết Thần, là chủ nhân của U Linh sơn trang. Nghe nói, võ công của hắn mới thật sự là thiên hạ đệ nhất, so với ngươi cũng cao hơn rất nhiều. Nếu gặp phải hắn ngàn vạn lần không thể lấy đá chọi đá!!" Mộ Dung Long Sách đột nhiên nghiêm túc nói.

51. Chương 51: Đức Âm Chịu Ấm Ức

Đoàn xe của Tuyệt Ảnh Thành đã đến địa bàn của người khác nên hết sức cẩn thận, sau khi vào thành vẫn như một thương hội chân chính, đến thương hàng dỡ hàng rồi nói chuyện buôn bán, hết thảy đều không khác gì một đoàn người đi làm ăn. Mộ Dung Đức Âm ngay cả xe ngựa cũng không xuống, đi theo đoàn xe đến bên ngoài thương hàng chờ. Thật ra thì hắn ở trong buồng xe đã bắt đầu háo hức, dù sao đây cũng là chiến dịch chân chính đầu tiên trong đời hắn, cái loại chiến dịch chấn động thiên hạ này khiến cho đầu óc hắn cứ oanh oanh. Hắn đã suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, tổng cảm thấy thời gian trôi quá chậm, nhưng khi nghĩ đến lúc quyết chiến thì lại không khỏi lo lắng.

Thật xoắn xít. Nhưng Đức Âm không vì xoắn xít mà mất ngủ, hắn xoắn xít quá mà ngủ thiếp đi, mà ngủ rất ngon lành.

Hắn nhớ mình ở trên xe ăn cơm xong rồi gục đầu ngủ. Ngũ Bảo thì hứng phấn chạy ra ngoài phụ một tay tháo hàng, lúc nó ra ngoài còn mặc một cái áo bông nhỏ. Khí hậu của nơi này hoàn toàn khác với những địa phương khác, đêm xuống vô cùng rét lạnh. Mộ Dung Đức Âm nghe được tiếng Ngũ Bảo ở bên ngoài hưng phấn kêu lên "Tuyết rơi!" Hắn liền vội vã ngồi dậy, vén rèm xe lên nhìn. Quả nhiên bên ngoài có tuyết, trời đất trắng xóa một màu. Tuyết rơi tháng sáu thật là một kỳ cảnh.

"Công tử hãy đắp thêm chăn đi!" Ngũ Bảo lấy trong ngăn kéo ra một chiếc mền bằng gấm, chính nó cũng lạnh đến run lẩy bẩy, Đức Âm liền nói: "Ngươi đắp đi, ta không lạnh."

"Thế này sao được?" Ngũ Bảo muốn từ ối thì Đức Âm đã ngồi dậy nói, "Ta đi vệ sinh một chút, ngươi đắp chăn chờ đi." "Vâng, ta sẽ giữ ấm chăn cho công tử..." Ngũ Bảo nhỏ giọng nói, đưa mắt nhìn hắn xuống xe. Mộ Dung Đức Âm xuống xe đóng cửa lại, mới thu tay lại thì trước cửa xe đã có một hắc y nam tử đứng sẵn, hướng Mộ Dung Đức Âm chắp tay nói: "Công tử, chủ nhân nhà ta cho mời, xin công tử đi theo ta. Chuyện này liên quan đến lệnh huynh, xin công tử đừng manh động."

"Cái gì?!" Mộ Dung Đức Âm không nghĩ tới huynh trưởng bất quá chỉ mới giả trang U Tuyền hai ngày liền bị người phát hiện, trong lòng nhất thời trầm xuống.

"Công tử, xin mời." Hắc y nam tử mở ô lên, mang theo Đức Âm đeo sa mạo lặng lẽ rời đi.

Mộ Dung Đức Âm đi theo nam tử, vòng qua nhãn tuyến của Tuyệt Ảnh Thành đến một hẻm nhỏ tĩnh mịch. Nam tử dẫn hắn tiến vào một ngôi nhà trong hẻm, ngay sau đó đóng cửa lại. Mộ Dung Đức Âm tiến vào phòng chính, chỉ thấy bài bố bên trong giống như một đại gia đình, trong nhà có mấy người, trong đó người ngồi trên ghế bành chủ trì không ai khác, lại là Nam Cung Thiên Thành!! Tại sao Nam Cung Thiên Thành đang hôn mê lại xuất hiện ở chỗ này?! "Đức Âm công tử, đã lâu không gặp." Nam Cung Thiên Thành tóc đã mọc ra, thần thái vẫn như cũ, chẳng qua khi nhìn thấy Mộ Dung Đức Âm ánh mắt xuất hiện một phần oán độc, "Ta thật nên khen ngợi huynh đệ hai người các ngươi, dám đem Tuyệt Ảnh Thành của ta xáo trộn thành một đống tối tăm rối loạn! Bất quá, cũng đã phiền các ngươi trừ đi U Tuyền vướng víu."

"Huynh trưởng ta đâu?!" Mộ Dung Đức Âm lấy xuống sa mạo, trừng mắt nhìn y.

"Bộp!" Một tên tùy tùng ném xuống mặt đất một món đồ rồi nói: "Mộ Dung Long Sách ngông cuồng ngụy trang U Tuyền đã bị chủ nhân bắt được, hiện tại đã bị hạ độc nhốt ở nơi khác. Hắn trúng chính là 'Thất Nhật Tình Hương Tử' mạnh nhất, nếu không có giải dược, bảy ngày sau d*c hỏa sẽ đốt người, huyết mạch bạo trướng mà chết. Nếu ngươi muốn cứu hắn, hãy ngoan ngoãn nghe lời đi."

Món đồ bị ném xuống đất là một đoạn ống tay áo của Mộ Dung Long Sách, phía trên còn dính máu đen khiến cho sắc mặt của Mộ Dung Đức Âm càng thêm khó coi.

"Các ngươi muốn ta làm gì?" Mộ Dung Đức Âm hỏi.

Nam Cung Thiên Thanh hai chân bắt chéo nói: "Ta muốn gì ngươi hẳn cũng biết. Đệ đệ ngu ngốc của ta lại lên một kế hoạch nhàm chán như vậy. Ngày mai các ngươi tiến vào U Linh sơn trang, cuối cùng nhất định sẽ đối mặt với Tuyết Thần Y Tuyết. Ta muốn ngươi phải thua chứ không được thắng, hơn nữa phải là thua không lưu dấu vết. Sau khi ngươi rời khỏi U Linh sơn trang rồi, hãy đến nơi này gặp ta, ta tự nhiên sẽ kéo dài tánh mạng cho Mộ Dung Long Sách."

"Biết rồi." Mộ Dung Đức Âm nắm chặt tay.

Nam Cung Thiên Thành hắc hắc cười: "Ta biết nội công của ngươi thâm hậu không sợ độc dược khống chế, nhưng Mộ Dung Long Sách lại là điểm yếu lớn nhất của ngươi. Ta đã sớm âm thầm giám thị nhất cử nhất động của các ngươi. Muốn đấu với Tuyệt Ảnh Thành, đợi tám trăm năm nữa đi! Ngươi nghe kỹ cho ta, chỉ cần ngươi dám vọng động, Mộ Dung Long Sách sẽ lập tức mất mạng. Chỉ cần một ngày không nhận được tin ta đưa đến, thủ hạ của ta sẽ dùng hình với hắn. Ngươi chắc sẽ không hy vọng đến lúc đó lại thấy một huynh trường không còn hình người chứ?"

Lại nói, Mộ Dung Long Sách bị bắt cực kì nhảm nhí. Hắn len lén chuẩn bị ở trong phòng hoa khôi nổi danh nhất địa phương này mây mưa một đêm, kết quả vừa mới cởi quần liền bị sát thủ vây quanh, đành phải mặc quần lót so chiêu với người ta. Cuối cùng, Nam Cung Thiên Thành tự mình ra tay khiến hắn thất thủ. Bị một chưởng của người ta đánh cho hộc máu không nói, còn ngay sau đó bị trói gô lại hạ mãnh độc, còn giờ thì bị giam giữ ở địa lao của thanh lâu. Hắn hối hận đến dạ dày đau quặn, quả nhiên là chữ sắc hại người màaaaa!!!

Đức Âm!!! Ta thật xin lỗi ngươi!! Ô ô...

Mộ Dung Long Sách ở trong địa lao khóc không ra nước mắt.

Mộ Dung Đức Âm nhìn Nam Cung Thiên Thành xảo trá ra lệnh một tên thủ hạ giả làm U Tuyền đến chỗ Nam Cung Thiên Sơn phục mệnh, thuận tiện dẫn mình trở về. Hắn đột nhiên có một loại cảm giác cửa nát nhà tan. [Long Sách: khốn khiếp!!! Ta đây còn chưa có chết!!]

Lúc Đức Âm đi ra bị ngưỡng cửa vướng chân, suýt nữa ngã nhào.

Nam Cung Thiên Thành uống trà nhìn dáng dấp thất hồn lạc phách của hắn, không khỏi thất thanh bật cười: "Đệ đệ của ta nếu được một nửa nghe lời như hắn, ta cũng sẽ không phải phí tâm như vậy!"

Nam tử đứng bên cạnh liền nói: "Thành chủ đối với Y trang chủ của chúng ta một mảnh tình sâu nghĩa nặng, nếu trang chủ biết được, tất sẽ cực kỳ cảm động…"

Không ngờ sắc mặt của Nam Cung Thiên Thành trầm xuống, lạnh lùng nói: "Ngươi hãy nghe cho kỹ, tuyệt đối không được để chuyện ta làm nói cho trang chủ các ngươi biết! Hắn tâm cao khí ngạo, từ trước đến giờ luôn khinh thường những thủ đoạn lén lút này. Nếu như để hắn biết, chỉ sợ lại muốn lãnh chiến một thời gian với ta. Hừ, ta biết hắn say mê võ học, vốn là muốn tìm Mộ Dung Đức Âm so chiêu cùng để hắn vui vẻ, bị Thiên Sơn quấy rối một chút cũng không sao, dù gì thì kết quả cũng vậy… Đúng rồi, sau khi trở về hãy nói với Y Tuyết ta vẫn còn hôn mê, để cho hắn tạm thời lo lắng một chút đi, hừ hừ…"

Nam tử đến từ U Linh sơn trang kia gật đầu tuân lệnh. Thân là tổng quản bên cạnh Y Tuyết, gã biết rất rõ Y trang chủ ngoại trừ có hứng thú với võ học ra thì tính cách thanh lãnh của hắn chẳng coi thiên hạ lạ gì cả. Không biết đã bao nhiêu lần cự tuyệt trực tiếp Nam Cung thành chủ, chẳng hiểu thành chủ này tại sao lại khăng khăng một mực tình nguyện như vậy. Thật là nhức đầu. Bất quá cũng may Nam Cung huynh đệ đối chọi với nhau, giúp cho U Linh sơn trang thoát khỏi một mối nguy.

Tất cả mọi người thật xoắn xít. Kết luận lần thứ hai.

Khi Mộ Dung Đức Âm trở về xe ngựa, Ngũ Bảo còn tưởng rằng hắn bị táo bón. Mộ Dung Đức Âm bọc chăn, buồn bực lăn qua lộn lại. Một tràng nhiệt huyết của hắn lúc này đã hóa thành vạn chủng sầu trường. Vốn ở trong mắt hắn, huynh trưởng là vạn năng, bất cứ chuyện gì đều không cần mình quan tâm tới. Nhưng đột nhiên đến ngày này, hắn phát hiện huynh trưởng thì ra cũng sẽ gặp rủi ro, hơn nữa còn khiến mình lâm vào tình thế khó khăn nữa.

Nếu như không có biện pháp đem huynh trưởng cứu ra, như vậy mình về sau sẽ phải một thân một mình sao? Băng Tiễu Thành từ đó sẽ bị Tuyệt Ảnh Thành xâm chiếm? Mình sẽ phải lưu lạc giang hồ, một thân một mình cô khổ không ai nương tựa? Không thể không đi làm hộ vệ cực khổ hoặc phải vào thanh lâu… Sẽ không còn được gặp huynh trưởng nữa, chỉ có thể lập y quan trùng cho huynh trưởng… Hằng năm, tết Thanh Minh chỉ có thể ngồi trước phần mộ mà lặng lẽ rơi lệ…

Vô số ý niệm chảy qua trong đầu hắn.

Trên đời chỉ có huynh trưởng hảo,

Đứa nhỏ không có ca ca giống như cây cỏ

Cuộc sống không có ca ca,

Làm sao tìm hạnh phúc

Nghĩ tới nghĩ lui, Mộ Dung Đức Âm nhắm mắt, giọt nước mắt trong suốt chảy xuống.

Lần này, hắn thật thương tâm. Từ lúc sinh đến nay, tựa hồ đây là lần đầu tiên thương tâm như thế.

Đức Âm, ngươi là một bi ai nam nhân không có sự nghiệp theo bi quan chủ nghĩa.

Mộ Dung Đức Âm mơ thấy một giấc mơ bi thương, khi tỉnh lại cầm khăn tay xì mũi. Bởi vì đề nghị của U Tuyền giả, Nam Cung Thiên Sơn hoãn lại thời gian tấn công một ngày, chờ sang ngày mới chính thức hành động. Mộ Dung Đức Âm cả người như mất hồn, đến khi ăn điểm tâm cũng không có tinh thần.

Ngũ Bảo lo lắng nhìn hắn. Thật ra nó biết, tối hôm qua công tử khóc. Nó không dám nói lời nào, cũng không dám hỏi vì sao, chỉ lặng lẽ đem khăn tay để ở chỗ công tử có thể tiện tay lấy. Nó biết công tử tối này

phải đi làm chuyện đại sự, công tử thương tâm như vậy có lẽ có liên quan đến việc tối nay. Nó chẳng qua chỉ là một gã sai vặt, không thể làm gì được, chỉ có thể ở trong lòng yên lặng cầu phúc cho hắn.

Công tử, ngươi nhất định phải mạnh khỏe trở về, nhất định phải sống vui vẻ từng ngày… Mũi của Ngũ Bảo chua xót, lau nước mắt.

"Ngũ Bảo, ta đời này chỉ có một người để dựa vào." Mộ Dung Đức Âm bưng chén cơm, thấp giọng nói, "Ta vẫn cho là ta cho tới bây giờ không bao giờ phải bận tâm chuyện gì đều là nhờ hắn đã an bài hết thảy, xử lý tốt mọi thứ. Ta cho là bất cứ lúc nào, hắn cũng sẽ ở sau lưng ta. Nhưng ta đã sai lầm rồi, hắn cũng chỉ là một phàm nhân, cũng phải gặp nguy hiểm. Lần này, ta thật muốn bảo vệ hắn."

"Công tử… Ngươi nhất định phải bảo trọng chính mình, đừng quá miễn cưỡng…" Ngũ Bảo ngập ngừng nói.

Mộ Dung Đức Âm giọng nói lại trở nên âm độc: "Vô luận thế nào, không ai có thể cản đường ta! Không kẻ nào được động vào người của ta!" Dứt lời, chiếc chén trong tay vang lên tiếng bể nát, Ngũ Bảo lại bị dọa chết khiếp.

Sau giờ ngọ, Ngũ Bảo đi ra ngoài hóng mát một chút. Nó xuống xe, lặng lẽ tới nơi của chỗ mã phu của thương đội mà Lý Tứ đang giả dạng. Lý Tứ quả nhiên giống như một người đánh xe chân chính ở chuồng ngựa uy mã, còn làm rất cao hứng. Ngũ Bảo ở lan can của chuồng ngựa, gọi: "Lý đại thúc!"

Lý Tứ cười khổ một tiếng xoay đầu lại: "Ngũ Bảo, bộ ta nhìn già như vậy sao?"

Ngũ Bảo ấm ờ nhưng không sửa lại cách gọi, chỉ nói: " Lý đại thúc, ngươi không già. Lý đại thúc, ngươi bây giờ có rảnh không?"

"Ta đang rất bận rộn. Đợi ta cho mấy con ngựa này ăn xong sẽ nói chuyện với ngươi, được không?" Lý Tứ cười, thở dài nói.

"Lý thúc, công tử nhà ta khóc cả đêm." Ngũ Bảo đáng thương nói.

"Gì?!!!!!" Cỏ dùng để cho ngựa ăn trên tay Lý Tứ bị ném xuống, hắn lập tức tung người nhảy ra lan can, giống như thỏ phóng về phía xe ngựa của Đức Âm.

"Lý thúc, hy vọng ngươi có thể khuyên được công tử nhà ta…" Ngũ Bảo trong lòng lặng thầm hi vọng.

E/N: quan y trùng là mộ không có xác.

52. Chương 52: Khi Tuyệt Vọng Hãy Ăn Khoai Lang Nướng

Lý Tứ chạy đến xe ngựa của Đức Âm gõ cửa xe một cái, đè xuống kinh hoảng và lo âu ở trong lòng, thanh âm có chút run rẩy hỏi: "Đức Âm công tử, ngươi mở cửa được không?"

"Đi đi! Đừng phiền ta!" Bên trong truyền ra tiếng quát mắt hứng của Mộ Dung Đức Âm làm cho Lý Tứ càng nóng lòng, không biết làm thế nào để lấy lòng hắn, đành phải mặt dày tiếp tục nói: "Công tử, nếu trong lòng ngươi không vui, có thể cùng ta giải sầu. Lý Tứ để ngươi đánh được không?"

"…" Bên trong nhất thời không một tiếng động. Lý Tứ thấp tha thấp thỏm không biết tâm tư của hắn lúc này thế nào. Một lát sau, Mộ Dung Đức Âm mới nói: "Nam Cung Thiên Sơn mới phái người gọi ta đến, ngươi đi với ta không?"

"A? Được, ta mang công tử đi." Lý Tứ lúc này như lấy được lệnh đặc xá, vội vàng mở cửa xe đem Mộ Dung Đức Âm ôm ra ngoài, để xuống xe lăn, lại cầm lấy một chiếc áo khoác ngoài phủ thêm cho hắn, đeo lên sa mạo rồi mới đẩy hắn đến thương hành gặp Nam Cung Thiên Sơn.

Khi bọn họ tiến vào thương hành thì có người nghênh đón. Tuy nhiên Lý Tứ không thể vào, chỉ có thể đứng chờ ngoài cửa. Lý Tứ trong lòng cảm thấy ran rát, đột nhiên có một suy nghĩ không tốt. Nếu như Đức Âm khóc là bởi vì họ Nam Cung, hắn lần này đi vào liệu có bị tên Nam Cung đó khi dễ hay không?! Âm thầm

nắm chặt tay, Lý Tứ giả bộ rời đi. Kỳ thực hắn đi vòng qua cửa sau, không ai nhìn thấy mà bám tường đi lên nóc, muốn âm thầm bảo vệ Đức Âm. Mộ Dung Đức Âm được người đẩy vào bên trong thương hành, tiến đến một đại sảnh lớn. Nam Cung Thiên Sơn đã sớm chắp tay đứng chờ. Đại sảnh kia lớn đủ để chứa hơn trăm người, nhưng lại không có đồ nội thất mà chỉ đầy những khung kiếm, trưng bày các loại bảo kiếm. Những vũ khí đó đều là những thần binh lợi khí mà người trong giang hồ mơ lấy. Nam Cung Thiên Sơn nhìn thấy Đức Âm đi vào, mỉm cười nói: "Ta đang muốn tìm thêm người đưa công tử tới đây, không ngờ công tử đã đến. Vừa đúng lúc, đại chiến sắp tới hãy chọn một binh khí vừa tay đi!"

Dứt lời, đại môn đã bị người đóng lại, Đức Âm ngồi ở trong phòng đưa mắt ngắm nhìn bốn phía, nói: "Ta cũng không có đặc thù yêu cầu gì, ngươi cứ đưa tùy tiện một thanh là được rồi."

"Thái độ tùy tiện như vậy khiến cho người khác không tin tưởng được. Mộ Dung Đức Âm công tử, ta nghĩ ngươi vẫn nên chọn một cái đi, dù sao đầu não của đối phương chính là Tuyết Thần." Nam Cung Thiên Sơn đi đến phía sau xe lăn, đem Đức Âm đẩy đến trước các giá kiếm, "Chỉ có thanh kiếm thích hợp nhất mà ngươi chọn mới phát huy được chiến lực lớn nhất của ngươi. Nơi này tổng cộng có hơn năm trăm thanh danh kiếm, thuộc tính không giống nhau, nhưng ta tin tưởng công tử chỉ nhìn một cái liền có thể tìm được thanh kiếm thích hợp nhất cho mình!"

Vì vậy, y liền đi ra ngoài để Mộ Dung Đức Âm một mình chọn. Mộ Dung Đức Âm đối mặt với nhiều thanh bảo kiếm giá trị liên thành, đột nhiên nghĩ, tại sao ta lại không chọn lấy thanh đắt tiền nhất chứ? Dù sao các ngươi cũng hại ta cửa nát nhà tan mà. Thế nên hắn đứng lên, từ hơn năm trăm thanh chọn ra một thanh tuyệt thế nhuyễn kiếm tên "Lưu Nguyệt". Thanh kiếm này từng được mô tả trong binh khí phổ của huynh trưởng. Toàn thân thấu triệt, mềm dẻo sắc bén, cương nhu tịnh tế, là do một thợ rèn danh tiếng hao hết tâm huyết dùng nguyên liệu hiếm có để tạo thành, nghe nói trị giá trăm vạn lượng, trăm vạn lượng lận… Có thể làm rất nhiều chuyện…

[Có điều, người ta chẳng qua chỉ cho ngươi mượn dùng thôi mà.]

Mộ Dung Đức Âm vì vậy mở cửa, nói với Nam Cung Thiên Sơn mình chọn xong rồi. Nam Cung Thiên Sơn vừa nhìn, cười nói: "Công tử thật biết chọn. Đây chính là thanh kiếm quý nhất trong tàng thư của ta. Sau khi dùng xong xin nhớ trả về chủ cũ."

"Tất nhiên." Trả mới lạ! Mộ Dung Đức Âm trong lòng hừ lạnh một tiếng, đem nhuyễn kiếm cùng thức kiếm chuyên dụng quấn quanh hông mình, nhìn qua lại là một đai lưng tinh mỹ. Lý Tứ nằm trên nóc nhà nhìn thấy Nam Cung không có tổn thương đến Đức Âm, thở phào nhẹ nhõm. Có điều, thái độ của Nam Cung thật là kỳ quái, tại sao lại phải để cho một người yếu đuối như Đức Âm chọn một nhuyễn kiếm có ẩn tính cao như vậy? Chẳng lẽ là lợi dụng Đức Âm sử dụng mỹ nhân kế với Tuyết Thần để ám sát?!! Nếu như vậy chẳng phải Đức Âm đi chịu chết sao?! Không trách được tối hôm qua Đức Âm lại khóc!! Hắn nhất định là bị Nam Cung uy hiếp!!

Lý Tứ suy nghĩ thật nhanh. Không được! Tuyệt đối không thể để cho bi kịch phát sinh! Tuyệt đối không thể để cho Đức Âm đi chịu chết!!

Sắc trời rốt cục chuyển sang hoàng hôn. Mộ Dung Đức Âm ăn no, y phục cũng đổi thành một bào tử tối màu để phối hợp với các cao thủ hành động ban đêm. Lý Tứ phân phối nhiệm vụ cho tổ mình, sau đó mới đẩy Đức Âm đến. Hắn đem Đức Âm đến thương hàng của Tuyệt Ảnh Thành, đã chuẩn bị một cái ghế đặc biệt để cõng người. Chiếc ghế đó có thể đeo trên vai, Mộ Dung Đức Âm ngồi ở trên ghế, phần eo được buộc chung với người Lý Tứ để phòng hắn té xuống.

Mọi người chia ra nhiều nhóm tiếp cận U Linh sơn trang. Mộ Dung Đức Âm mặc oác choàng trùm đầu hắc điêu bì, dáng vẻ yếu ớt suy nhược khiến cho những cao thủ khác đều cảm thấy hắn thật là một gánh nặng lớn.

Trong mưa tuyết, từng nhóm cao thủ tề tụ ở bên ngoài bờ sông của U Linh sơn trang. Vẻ mặt mọi người nghiêm trọng, đều là chuẩn bị chờ lệnh, sát khí trương dương cả người.

Căng thẳng một hồi lâu, lúc này chỉ nghe thấy Nam Cung Thiên Sơn đích thân tới đốc chiến ra lệnh một tiếng, mọi người trong đêm tối nhanh chóng vượt sông, từng người một nhẹ như chim én, liên tiếp nhảy vào

bờ bên kia của sơn trang to lớn.

Cơ quan cùng phòng bị bên trong đúng là vách sắt thành đồng. Còn bên này Nam Cung Thiên Sơn đã phân tích cặn kẽ U Linh sơn trang, tập trung nhân mã tinh hãn nhất đối phó, biết rõ sau khi đánh xong trận này song phương sẽ trở thành hai thế lực thù địch đối kháng. Mộ Dung Đức Âm ngồi ở ghế tre sau lưng Lý Tứ, chỉ nghe thấy tiếng chém giết không dứt bên tai. Công phu của Lý Tứ cực kỳ cao minh, không để người đến gần mình trong vòng ba thước, bảo vệ hoàn hảo Mộ Dung Đức Âm. Mộ Dung Đức Âm lại mang sa mạo che mặt, trong tuyết không thấy rõ được tình hình đành nhắm mắt dưỡng thần.

Lý Tứ thân như du long, là cực tâm của sát đồ, mắt nhìn sáu đường tai nghe tám phương, chỉ sợ ám khí bay tới lén đả thương bảo bối công tử của mình. Tuy nhiên càng hướng vào gần sơn trang, thủ vệ bên trong càng lợi hại, dần dần cũng khiến hắn mồ hôi lạnh chảy ròng!!

Trong lúc hắn đang khẩn trương tới cực điểm, đột nhiên nghe thấy sau lưng có một tiếng xé rách vang lên khiến hắn suýt nữa nhảy lên. Ngay sau đó là một cổ mùi thơm phiêu tán, hắn cho là độc vụ vội vàng nói: "Công tử! Ngừng thở!! Mau!"

Không ngờ âm thanh Đức Âm mơ hồ vừa nhai vừa nói: "Là khoai lang nướng của ta, ta mang theo bọc trong lá sen để ở túi áo choàng."

"A…" Chớp mắt Lý Tứ có ảo giáo mọi thứ tối sầm xuống.

Quả thật là mùi vị của khoai lang nướng…

"Khốn khiếp, cái tên gánh nặng này rốt cuộc là làm gì!! Chúng ta đều ở đây liều chết tiến tới, hắn lại nhàn nhã như vậy!!" Đại hán bên cạnh nhìn thấy Mộ Dung Đức Âm cắn một miếng khoai lang còn bốc hơi nóng, nhất thời nổi cơn thịnh nộ.

"Công tử là người giải trận pháp cho chúng ta! Không thể thiếu được!! Các ngươi bình tĩnh một chút, đừng nóng!" Sở Tình Nhi quát lên.

"Có điều, dọc đường của chúng ta căn bản không có một trận pháp nào? Đến nơi này cũng vậy, giống như U Linh sơn trang cố ý cho đi…" Một cao thủ khác nói.

"Nếu như là kế dụ địch của U Linh sơn trang, như vậy càng cần đến tuyệt trí của công tử! Đức Âm công tử, phía sau có một ngã ba, dường như là tạo thành theo ngũ hành. Ngươi nghĩ chúng ta nên đi thế nào?" Sở Tình Nhi muốn lấy lại chút mặt mũi cho Mộ Dung Đức Âm nên cố ý nói.

"Chẳng qua là ngã ba mà thôi, dù sao đã đi thì kết quả cũng giống nhau. Các ngươi đều là những con cờ, nếu muốn sống bây giờ lui về phía sau vẫn còn kịp." Mộ Dung Đức Âm cắn khoai lang nướng nói.

Sở Tình Nhi chớp mắt đóng băng, những người khác cũng bắt đầu mắng Mộ Dung Đức Âm. Lời nói xui xẻo của người này thật là quá độc.

"Ăn ngươi x!! Lý Tứ! Đem phế vật đó vứt đi!! Để hắn đi chết đi!" Có người nói.

"Các ngươi biết cái gì!! Công tử chẳng qua là thâm tàng bất lộ mà thôi!" Lý Tứ tức giận hét lớn một tiếng, trấn áp lại mọi người, "Công tử tự có diệu kế của hắn! Các ngươi đừng loạn! Đi theo phương hướng của ta!! Đừng quên mục đích chúng ta đến đây!!"

53. Chương 53: Một Cục Gạch Rớt Xuống Trúng Năm Người, Hết Ba Là Vương Gia

U Linh sơn trang vố chính là được kiến tạo lại trên một cổ đại di tích của một hoàng cung phức tạp, kích thước rất lớn. Lúc mới vào sẽ cảm thấy nơi này không khác với sơn trang bình thường là bao, nhưng càng đi vào trong sẽ thấy được những tòa lâu cao v*t trong mây, bố cục quỷ quái khiến cho người ta khó phân biệt được phương hướng.

Tuyết dần dần ngừng, từ trong mây đen lộ ra mặt trăng sáng ngời chiếu rọi xuống sơn trang. Đông đảo cao thủ đến từ Tuyệt Ảnh Thành thế nhưng vô tình từ các nơi hội tụ đến mộ giải đất trống, bốn phía dần sáng lên vô số đèn l*ng. Trải qua nửa đêm chém giết đã bị người vây ở trung gian. Cách đó không xa có một lầu các cao v*t, một người tựa vào lan can mà đứng, tay đang cầm một chén mai hoa tửu ấm áp, hứng thú quan sát hết thảy.

Lý Tứ ngẩng đầu lên, nhìn thấy bốn phía đã bị mai phục dày đặc, trong lòng hắn trầm xuống biết bọn họ đã trúng kế rồi!

Mặc dù hành động lần này đã chuẩn bị rất lâu, lại bí mật vô cùng nhưng U Linh sơn trang còn cao hơn một bậc, hoàn toàn bao vây bọn họ. Xem ra tối nay đừng nói là đi trộm bảo, ngay cả có thể ra ngoài được hay không còn là cả vấn đề.

Nam tử trên lầu cao kia một thân tuyết y, tóc theo gió vũ động, phong tư băng khiết giống như nguyệt hạ thần tử. Hắn đem chén rượu bỏ xuống khay tùy tùng đang bưng, nói: "Truyền lời." Vì vậy, một tên quản gia trên đài cao hắng giọng truyền âm nói: "Y Tuyết trang chủ thỉnh chiêu! Nghe thấy Mộ Dung công tử thiên hạ vô song, cung thỉnh nhất chiến, so tài võ học!"

hắng giọng đáp lời: "Xin lỗi! Trong chúng ta không có họ Mộ Dung, sợ đã khiến các ngươi thất vọng! Hôm nay chúng ta đi đã không màng sinh tử, muốn đánh muốn giết thì làm một trận cho thống khoái đi!!"

Hắn vừa dứt lời, cảm thấy trên người nhẹ đi, một món đồ đột nhiên bay xuống, lại là áo choàng cẩu Mộ Dung Đức Âm!?

Lý Tứ ngẩng đầu nhìn lên, thoáng chốc ngất lịm..

"Mộ Dung Đức Âm xin chỉ giáo."

"A? Công tử tới là tốt rồi."

Tuy là một cuộc đối thoại cực kì qua quít bình thường, nhưng lại là hai nhân vật kinh diễm nhất thiên hạ. Một người tựa vào hành lang mà đứng, một người khoanh tay đứng trên lan can. Lầu các cách mặt đất mấy chục thước, hai người cứ như vậy bốn mắt nhìn nhau, không khí đông đặc!

Mộ Dung Đức Âm một thân hắc bào cùng với bạch y trang chủ tào thành tiên minh đối lập. Hai người nhìn nhau cười một tiếng, giống như là người quen cũ lâu năm. Mọi người ở đây lúc này đều ngưng thở. Trang chủ thản nhiên nhận lại bối kiếm do thuộc hạ đưa tới, hỏi: "Theo công tử, cực hạn của võ học là gì?"

"Sức mạnh." Mộ Dung Đức Âm chậm rải ngồi xổm xuống, hắn đưa lưng về phía ánh trăng, con ngươi tỏa sáng, bào tử như sắp bung ra, sát khí ẩn nhẫn không phát khiến người ta hít thở khó khăn.

Không ai biết hắn ở nơi đó từ lúc nào cả.

"Hậu duệ của Nhâm Thiên Cuồng, ngươi có tư cách cùng ta đánh một trận!" Trang chủ híp mắt, chậm rãi rút kiếm ra khỏi vỏ."Thắng ta, ta sẽ cho các ngươi toàn thân rời đi, không truy cứu mạo phạm của các ngươi."

Khi hai chí cường nam tử lần đầu tiên giao phong phát ra một tiếng vang khổng lồ, tất cả mọi người thần hồn câu liệt. Cái âm thanh đáng sợ đó căn bản không thể do người tạo ra được! Trong tiếng nổ vang trời đó, tòa các lâu ầm ầm sụp đổ, không thể nhìn thấy thân ảnh của hai người kia trong khói bụi ngất trời, bên tai không dứt tiếng nổ của những lần giao phong mãnh liệt. Bọn họ đến tột cùng sử dụng vũ khí gì vậy?! Tại sao thanh âm lại chói tai cực đại đến như thế?! Kiến trúc bốn phía không ngừng bị phá hư cùng cuồng phong hỗn loạn là chuyện gì đang xảy ra?! Tại sao trận tỷ võ này đã vượt qua phạm vi hiểu biết của bọn họ?!!

"Ta nghĩ rằng cõi đời này không còn nữa!!" Thanh âm hưng phấn của Y Tuyết lẫn lộn với nội kình mãnh liệt chấn đầu óc người phát đau. Mọi người thống khổ che lại lỗ tai, nghe tiếng gầm thét của hắn: "Ta nghĩ rằng trên đời này sẽ không còn ai có thể đối kháng lại với ta nữa!! Mộ Dung Đức Âm!! Gặp được ngươi thật tốt quá!!"

"Chỉ là ngược lại, ta không thích tranh đấu với người khác." Mộ Dung Đức Âm trả lời một câu, hai người bọn họ đột nhiên tách ra, đứng trên góc lâu các đối diện nhau. Đám người Lý Tứ lúc này mới nhìn rõ bọn

họ, chỉ thấy quần áo trên người Mộ Dung Đức Âm bị chấn nát bấy, mình trần mà đứng lộ ra thân thể tinh hãn thon dài, hắn nắm nhuyễn kiếm tựa như phục ma kim cương. Nhuyễn kiếm được truyền chân khí vào khiến lưỡi kiếm thẳng tắp, dưới ánh trăng nhẹ nhẹ tản ra hàn khí màu lam. Còn quanh người Đức Âm bao bọc bởi sát khí, dày đặc đến độ chỉ liếc nhìn một cái cũng cảm thấy đáng sợ đảm hàn. Hắn như một tử thần tối mỹ lệ dưới trăng!

Còn ở đối lập nóc nhà, thân thủ Y Tuyết lại thanh nhã, quần áo hoàn hảo, trên dung nhan vốn lạnh như băng bây giờ nhuốm một tia hưng phấn thị huyết, bễ nghễ nhìn xuống Mộ Dung Đức Âm ẩn hiện cuồng thái.

"Cuồng nhân tuyệt mỹ!" Y Tuyết khẽ mỉm cười, trường kiếm nhất chỉ, khí độ khuynh tuyệt thiên hạ, "Một chiêu nữa, quyết định thắng bại!!"

"Phụng bồi." Mộ Dung Đức Âm hai mắt lạnh lùng nhìn thẳng đối phương. Tiếp một lần đối kháng nghẹt thở nữa!

Đến khi thần binh trên tay hai người phản chiếu ánh trăng, hàn quan tăng vọt! Cơ hồ là đồng thời, cả hai nhảy lên, trùng kích một cú mãnh liệt nhất!!

"Khụ khụ…"

Tiếng ho khan từ trong miệng nam nhân không ngừng phát ra, tóc hắn xõa dài, mình trần trong gió rét. Lúc này thắt lưng hắn cong lại, che miệng, máu từ khe tay không ngừng nhỏ xuống, lảo đảo từ trên đất ngồi dậy, có mấy phần chật vật. Trước ngực hắn bị Y Tuyết đánh một chưởng, một quyền kia đánh nát cột đá phía sau hắn. Trên vai, bên hông cùng đùi bị một chiêu thức nhất kiếm tam trảm chém phải, không ngừng chảy máu. Cả người đều bê bết máu. Nhuyễn kiếm Lưu Nguyệt trong tay hắn tuột tay văng ra ngoài, cắm trên nền đất đá hai thước thế nhưng vẫn thẳng tắp. Một cao thủ nổi lòng tham muốn rút ra Lưu Nguyệt, kết quả Lưu Nguyệt không nhúc nhích thì không nói, gã ngay lúc đụng đến thanh kiếm liền bị tàn lưu trên thân kiếm phản trùng, ba ngón tay bị tước mất, không ngừng kêu thảm.

Y Tuyết cũng không trở lui an toàn. Trên cánh tay bị đánh một kiếm, máu nhuộm tuyết y. Bất quá, kết quả của cuộc chiến này đã rõ, Y Tuyết chiến thắng.

Lý Tứ nhìn thấy Mộ Dung Đức Âm đập xuống đất tạo thành một lỗ thủng, muốn tiến lên đỡ nhưng chưa kịp động bước đã lập tức sợ hãi.

"Ngươi chần chừ!" Y Tuyết lướt tới, mũi kiếm chĩa vào cổ của Mộ Dung Đức Âm, "Một chiêu cuối cùng, ngươi nương tay! Mộ Dung Đức Âm, bằng điểm này ta nên giết ngươi! Cho ngươi dưỡng thương nửa năm. Nửa năm sau ở Ma Thiên Nhai quyết chiến với ta!"

"Trang chủ! Cứ như vậy thả bọn họ chẳng phải…" Quản gia chạy tới muốn nói gì, đột nhiên bị Y Tuyết một chưởng đánh bay. Hắn từ trước đến giờ nói một là một, không cho phép bất luận kẻ nào phản bác. Chính vị sự ngạo mạn cố chấp cùng khí thế này khuất phục Nam Cung Thiên Thành, khiến cho y đối với Y Tuyết ái mộ không dứt mà động chân tình, thề muốn hòa tan khối băng này.

Mộ Dung Đức Âm nôn một búng máu, âm thầm cắn răng. Hắn chỉ có thể nửa nằm nửa ngồi, thương thế trên đùi không nhẹ khó có thể đứng thẳng, căm giận nói: "Ta thua là thua, gì phải tái chiến!"

"Bởi vì ta không tính là thắng thật!" Y Tuyết lạnh lùng cười một tiếng, "Người đâu, tiễn khách!"

Dứt lời, những người vây quanh bọn họ nhường ra một con đường cho đám Lý Tứ rút lui. Một tên đại hán bất mãn lầm bầm gắt một cái, cả giận: "Mộ Dung Đức Âm đáng chết!! Vậy mà đánh không thắng!!"

Kết quả, người này lời còn chưa nói dứt liền bị một đạo kiếm khí rét lạnh cắt cổ họng, chỉ nghe Y Tuyết lạnh lùng nói: "Vũ nhục đối thủ của ta chính là vũ nhục ta. Hắn tuyệt đối là một võ giả, không được bôi nhọ."

Dứt lời chỉ thấy hắn nhấc tay, thế nhưng chưởng một chưởng vào ngực mình, thân hình rung động một chút liền bị nội thương. Khóe miệng Y Tuyết chảy máu, vẻ mặt vẫn kiêu ngạo không thay đổi nói: "Một chưởng này tương đương với một chưởng ta đánh ngươi. Mộ Dung Đức Âm, ta và ngươi tình trạng như nhau. Nửa

năm sau sẽ không có người khác nói rằng ta chiếm tiện nghi một kẻ bị thương như ngươi. Nếu thắng ngươi, ta muốn công bình mà toàn thắng!"

Cái quỷ người gì vậy!!!!!!!!!!!!!!!

Lần này ngay cả Mộ Dung Đức Âm cũng phải cắn răng nghiến lợi. Ân Cốt ngươi chắc là cao hứng rồi, tên này rốt cuộc cũng bị người chọc phát tức.

Khi ánh bình minh lên, Mộ Dung Đức Âm đã nằm trên băng ca, đắp áo choàng điêu bì Lý Tứ nhặt về, cả người toàn vết máu. Lý Tứ cầm máu, băng bó đơn giản cho hắn, phục dược hoàn rồi chờ trở về khách sạn cẩn thận chữa thương.

Mộ Dung Đức Âm chịu trận này, một bộ nửa chết nửa sống dáng dấp, nhìn qua thật giống như bị thương rất nặng. Lúc trở lại, Nam Cung Thiên Thành ngả bài với Nam Cung Thiên Sơn, hai huynh đệ huyên náo không tách ra được, tạm thời không đếm xỉa tới bọn họ. Mộ Dung Đức Âm được Lý Tứ đưa đến phòng hảo hạng trong khách sạn để chữa thương.

Lý Tứ kêu Ngũ Bảo tới giúp một tay. Nhìn thấy Mộ Dung Đức Âm cả người toàn máu, Ngũ bảo thiếu chút nữa bị hù chết. Hai người luống cuống tay chân đốt nước nóng, rửa sạch thân thể cho hắn, bôi thuốc, băng bó. Lý Tứ còn vì Đức Âm vận công chữa thương nhưng lại bị nội lực dư thừa của Mộ Dung Đức Âm chấn suýt nữa làm thương mình nên đành thôi. Lý Tứ an ủi Đức Âm, vết kiếm thương tuy không cạn nhưng không tổn hại đến gân cốt. Có điều khi mọi người tính đi, Mộ Dung Đức Âm rốt cục hừ tức bộc phát, hừ hừ rên rỉ.

"Ta phải đi cứu huynh trưởng…" Mộ Dung Đức Âm đáng thương hừ hừ nói.

"Đức Âm, ngươi không thể lộn xộn. Vết thương vừa mới băng bó kỹ. Ngươi có chuyện gì, ta giúp ngươi làm được không?" Lý Tứ khuyên ngăn. Mạc dù võ công Đức Âm siêu tuyệt, bị thương như vậy với một người trên cả cao thủ như hắn cũng không coi là nặng, nhưng nhìn dáng vẻ của Đức Âm như vậy cũng biết là quen sống trong nhung lụa. Bất đắc dĩ Lý Tứ không thể làm gì hơn là đem hắn đối đãi như một người bị trọng thương.

"Huynh trưởng ta bị Nam Cung bắt… Ta bây giờ không đi, chỉ sợ hắn sẽ bị người…" Đức Âm hừ hừ, nhìn bộ dáng của hắn một chúng cũng không có ý muốn động, chỉ là nhìn Lý Tứ.

Lý Tứ lau mồ hôi một cái nói: "Ngươi nói chi tiết một chút, ta giúp ngươi tìm hắn được chứ?"

"Ta bây giờ bị thương nặng, không nên nói nhiều. Nói chung là hắn bị Nam Cung Thiên Thành bắt đi." Mộ Dung Đức Âm đáp.

"A? Được rồi, Ngũ Bảo chiếu cố tốt công tử nhà ngươi, ta đi một chút sẽ trở lại." Lý Tứ nói với Ngũ Bảo.

Ngũ Bảo gật đầu. Lý Tứ cười khổ một tiếng, bản thân vốn là không muốn bại lộ thân phận chút nào.

Hắn ra khỏi cửa, thấy bốn phía không người liền gỡ xuống mặt nạ da người tướng mạo bình dị xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn tú như hàn tinh. Sau đó hắn lặng lẽ đổi một bộ quần áo, lúc ra khỏi khách sạn đã là một quý công tử quần áo hoa lệ. Lý Tứ lấy ngọc phiến từ trong ngực xòe ra, hướng thương hành hội quán mà Nam Cung huynh đệ đang ở bước đi.

Thủ vệ trước cửa cản hắn lại, Lý Tứ đem ngọc bài bên hông giao cho gã. Tên thủ vệ kia cũng thông hiểu chuyện giang hồ, nhìn một cái liền biến sắc, vội càng cúi cầu cúi người lo sợ nói: "Trấn Tây Vương gia giá lâm! Tiểu nhân không tiếp đón từ xa được! Sẽ lập tức thông báo! Tỉnh Vương gia vào trong!"

Nói về Trấn Tây Vương gia ở trong võ lâm danh tiếng so với hoàng đế còn lớn hơn. Trấn Tây Vương gia vốn chính là khai quốc khác họ vương vị, không chỉ cầm trong tay trọng binh, mà vương phủ tự thành một phái, là một trong những ám lưu trong giang hồ. Trấn Tây vương phủ ở trên giang hồ danh vọng lẫy lừng. Hoàng đế đến Tuyệt Ảnh Thành có thể Nam Cung gia cũng không để trong mắt, nhưng nếu là Trấn Tây Vương gia trong võ lâm thế lực rối ren, là một nhân vật trong yếu sẽ khiến cho Tuyệt Ảnh Thành có vài phần kính trọng, tôn là khách quý.

Trấn Tây Vương phủ tiểu vương gia Lý Tư Hàm vốn tính tình ôn hòa hiền hậu, muốn một mình đến Trung Nguyên thăm dò cho nên mới dùng tên giả Lý Tứ lẻn vào Tuyệt Ảnh Thành, không ngờ lại gặp phải tên

oan gia Mộ Dung Đức Âm này, tâm đã động nên bất đắc dĩ phải bại lộ thân phận vì lam nhan.

54. Chương 54

Ngũ Bảo bị tổng quản của Tuyệt Ảnh Thành gọi đi hỏi chuyện, trước khi đi Ngũ Bảo sợ Đức Âm một mình xoay sở không tiện nên đưa ngân lượng cho đ**m tiểu nhị, bảo gã phụ phục vụ bệnh nhân trên giường. Đ**m tiểu nhị nhìn thấy Đức Âm liền thần hồn điên đảo. Nhân vật động nhân như vậy, thế nhưng một thân bệnh nhược nằm ở trên giường kiều nhược như hoa hải đường, người nào không xót xa? Bất kể Mộ Dung Đức Âm là một nam nhân đi chăng nữa, khiến người khác trở thành hoa si.

Mộ Dung Đức Âm đắp chăn nằm trên giường dưỡng thương. Thật là nhàm chán. Hắn đuổi đi đ**m tiểu nhị chảy nước miếng nhìn mình, nhất thời trong khách phòng chỉ còn lại một mình hắn mà yên tĩnh hẳn. Sau đó một lát, Mộ Dung Đức Âm lại nhàm chán đi ngủ giết thời gian.

Lúc này khí trời bên ngoài lại trở nên không tốt, nổi lên cơn mưa lạnh băng. Sau khi tỉnh lại, Mộ Dung Đức Âm khẽ ngẩng đầu lên thấy mưa rơi càng lúc càng lớn, ngay cả người đóng cửa sổ hộ cũng không có, tới buổi trưa cũng không ai đến đưa cơm. Hắn ai thán một tiếng, ngồi dậy khỏi giường, mặc y phục qua loa rồi đeo sa mạo Ngũ Bảo mang tới vào, đi kiếm đồ ăn.

Thật vất vả xuống đến lầu dưới chỗ chưởng quỹ, vốn định gọi thức ăn thì xui xẻo thay Đức Âm trên người không có tiền. Hắn từ trước đến giờ cũng không mang theo tiền, nếu không phải Long Sách mang tiền thì cũng là Ngũ Bảo, lần này ngay cả ăn cơm cũng không có tiền. Không còn cách nào khác hắn lại lên lầu lục, những tên kia đúng là không để lại nửa phần tiền! Không biết đã đi đâu hết rồi?! Nhuyễn kiếm trị giá trăm vạn của hắn đâu?!!! Tên tiểu nhị vừa mới cầm tiền của hắn đâu?! Mộ Dung Đức Âm đột nhiên hồi tưởng lại, liền lập tức xuống lầu dưới tìm, rốt cuộc tìm được gã kia. Hắn kéo cổ áo của đ**m tiểu nhị nói: "Trả tiền lại cho ta!"

Đ**m tiểu nhị bị lặc không phải nhẹ, vì vậy mà lấy được tiền ăn trưa. Khiến Đức Âm bất ngờ chính là, nơi này là khách sạn tốt nhất ở nơi này, thức ăn tất nhiên đắt đỏ hơn nhiều so với mấy lượng bạc của Đức Âm. Hắn đành phải mượn một cái dù của chưởng quỷ, đi đến quán mì gần đó.

Ngồi ở quán mì nhìn bát mì được bưng lên với mấy miếng thịt dê, Mộ Dung Đức Âm đột nhiên bi thương. Người khác bị thương thì nằm trên giường có cháo gà, có thức ăn ngon hầu hạ. Mình thế nhưng không người không tiền ở quán ngoài đường ăn mì dưới mưa. Đáng hận! Đáng hận!! Vì vậy hắn liền gọi đến lão bản cho hắn thêm hai quả trứng gà.

"Trứng gà mười đồng." Lão bản đem trà diệp đản bưng cho hắn, nói.

"Mới vừa rồi không phải ngươi nói bốn đồng sao?: Mộ Dung Đức Âm buồn bực nói. "Ta nói mười đồng là mười đồng, do ngươi không nghe rõ thôi. Ngươi xem trứng gà của ta ngon như vậy, sao có thể chỉ bán có bốn đồng được?" Lão giảo hoạt dùng giọng địa phương để lừa lấy tiền, sau đó liền khoanh tay lại nói: "Khách quan, ngươi có muốn ăn hay không. Để ta mà hô một tiếng, các huynh đệ ta sẽ đến đây xem đấy."

"Không phải chỉ là một quả trứng gà thôi sao? Còn muốn kiếm người đánh ta?" Mộ Dung Đức Âm âm trầm nói.

"Đánh ngươi? Khách quan, ta đâu có nói vậy. Ngài cứ ăn đàng hoàng là được! Nhân tiện nói luôn, tô mì này bốn mươi đồng." Lão bản nói.

"Không phải bảo 'là bốn đồng' sao?" Đức Âm cả kinh nói, lại rập bẫy vì giọng địa phương.

"Mấy huynh đệ ở đây có thể chứng minh, ta lão Trương bán mì mười mấy năm, từ trước đến giờ đều là bốn mươi đồng một bát. Không tin ngài cứ đi thử vào tạt vào quán nào đó trên đường xem, một chén dương xuân diện cũng mất mười hai đồng rồi! Ăn mì của ta bốn mươi đồng đã rẻ lắm rồi đó, huống gì còn có trứng thượng hạng" Lão bản lý sự.

"Trứng khỉ gì chứ, bảo đám huynh đệ của ngươi tới đây! Lão tử chỉ muốn ăn bát mì bốn đồng đấy?!" Mộ Dung Đức Âm đột nhiên lại bộc phát, khoát tay liền đem cái bàn xốc lên. Kết quả động tác quá mạnh làm động đến vết thương, khiến bên hông băng kín của hắn nhói nhau. Lão bản kia thấy dáng bộ khập khễnh của hắn mà ỷ y bắt nạt kẻ yếu lớn tiếng quát, rất nhanh gọi tới mười mấy tên đem Đức Âm vây lại.

Lão bản lúc này cười gian nói: "Khách quan, nếu muốn giải quyết riêng cũng được. Như vầy đi, ta tính ngươi tô mì bốn mươi hai đồng, trứng gà năm đồng một quả, mọi người đều yên ổn. Nếu không, chỉ sợ khách quan phải nằm mà ra khỏi thành mất."

"Câm mồm! Tên gian thương ngươi!" Mộ Dung Đức Âm nắm băng ghế dài vừa mới ngồi lên, rầm một tiếng ném ra ngoài. Ở trên đường đá lưu lại một đường thật sâu. Những tên côn đồ kia cũng sửng sốt rồi vội vàng giải tán. Lúc này chỉ còn lão chủ quán mì mặt mày xanh xám, gã run lẩy bẩy đến độ cầu xin tha thứ cũng không nói được, ngồi sụp xuống đất.

"Đem cho ta một bát mì hai trứng bốn đồng." Mộ Dung Đức Âm lạnh lùng nói.

Đây chính là cực hạn của võ học. Khi bị chặt chém phải mua một bát mì bốn mươi đồng thì ngươi có thể dùng võ công để ép trở lại thành bốn đồng.

Đức Âm ăn no rồi nghĩ thầm, dù kiểu gì thì cũng phải trực tiếp điều tra dấu vết của huynh trưởng.

Hắn căn bản không cần nghĩ nhiều cũng biết huynh trưởng nhất định bị bắt ở trong phòng hoa khôi của tướng công quán sang trọng nhất nơi này. Vì vậy, hắn quay sang hỏi lão bản bán mì đang nơm nớp lo sợ một số tin tức rồi bung dù, đi đến tòa thanh lâu lớn nhất ở địa phương, "Hậu Đình Hoa".

Có điều, nam hoa khôi nổi danh nhất bản địa đã bị một phú hào thần bí bao mất, nếu muốn gặp mặt cũng phải chờ tới ba tháng sau. Mộ Dung Đức Âm cũng không vội vàng, tiếp tục hỏi má mì: "Mấy ngày trước, có phải có một khách nhân hào phóng qua đêm cùng với hoa khôi không?"

"Ai nha, khách quan. Nơi này nghênh đón rất nhiều khách, làm sao ta có thể nhớ chứ?" Má mì mập mờ trả lời, khuôn mặt tươi cười nói tiếp: "Không bằng ngài chọn một người khác đi? Nơi này của chúng ta có rất nhiều cô nương và tướng công xinh đẹp!"

"Được, vậy thì lấy người trên tấm bảng kia đi." Ngón tay của Mộ Dung Đức Âm chỉ vào một danh bài treo phía trước. Má mì lấy xuống cho hắn, còn khen người hắn chọn tốt như thế nào, biết hầu hạ ra sao. Mộ Dung Đức Âm nhân tiện bắt được tay của má mì, cười hắc hắc nói: "Như vậy đi, má mì ngươi tự mình đưa ta lên lầu xem tiểu quan kia thế nào được chứ?"

"Khách quan ngươi đường đột quá, ta chỗ này buôn bán bận rộn như vậy…" Má mì còn muốn cự tuyệt nhưng lại bị Mộ Dung Đức Âm tiến gần uy hiếp, "Ta biết ngươi âm thầm cấu kết với Tuyệt Ảnh Thành. Lúc này nếu không muốn chết, thì khai ra toàn bộ đầu đuôi cho ta!"

"Ngươi là cái khỉ gì?! Lại dám uy hiếp lão nương! Ngươi không muốn sống…" Má mì khinh thường muốn đẩy hắn ra, nhưng thủ kình của Mộ Dung Đức Âm quá lớn khiến nàng không thể động đậy. Nàng lúc này mới hoảng hồn muốn mở miệng kêu lên, lại bị Mộ Dung Đức Âm cướp lời chặn lại: "Ta là Mộ Dung Đức Âm, Tuyết Thần cũng phải nhượng ta ba phần, mà ngươi lại không sợ sao?"

Má mì kia cũng là một người linh thông tin tức. Trận đấu kinh thiên động địa của Mộ Dung Đức Âm và Tuyết Thần nàng đã sớm biết, lúc này bất kể người này là thật hay giả nhưng có mang danh tiếng đó khiến trong lòng nàng sợ hãi ba phần, giọng nói mềm xuống: "Ngươi, ngươi muốn biết cái gì?!"

"Mộ Dung Long Sách bị các ngươi đưa đi nơi nào?" Đức Âm hỏi.

"Ta, ta không biết!" Má mì lắc đầu liên tục.

"Hừ, ngươi không biết mới là lạ! Mộ Dung Long Sách là kẻ khôn khéo như thế nào, lại trúng kế ở nơi này, nhất định là các ngươi liên thủ hại hắn! Nói mau!" Mộ Dung Đức Âm vừa nói vừa liếc mắt về phía bên kia đã thấy một vài người có võ công âm thầm tiến tới gần hắn.

"Một đám ruồi bu." Đức Âm hừ lạnh một tiếng, cây dù nắm trong tay đột nhiên vung lên một cái tạo thành một vòng kiếm khí quét ngã những kẻ muốn xông lên tấn công. Những giọt nước văng ra từ cây dù tựa như đá bắn vào người phát đau. Một chiêu nhẹ nhàng như vậy nhưng lập tức dẫn đến xôn xao, những khách nhân bị kinh hách bỏ chạy tứ phía, mà trên lầu hai truyền đến một tiếng vỗ tay. Một mỹ nhân trang phục hở vai lộng lẫy vỗ tay nói: "Thân thủ không tồi! Khách quan, thỉnh đến phòng chữ Nhất!"

"Hắn chính là hoa khôi à?" Mộ Dung Đức Âm hỏi má mì đang bị kiềm chế trong tay.

Má mì sắc mặt trắng bệch gật đầu. Mộ Dung Đức Âm buông nàng ra, nhún chân một chút thân hình bay lên, ưu nhã đáp xuống bên cạnh mỹ nhân kia. Mỹ nhân cười cười đùa bỡn tóc mình, nghiêng đầu nói: "Ngươi vừa mới nói ngươi là Mộ Dung Đức Âm? Tu La Tiên Tử?"

Tu La Tiên Tử? Là gì chứ? Mộ Dung Đức Âm ở sau sa mạo bĩu môi. [Ps: Đó là danh hiệu giang hồ của hắn, tiêu chí hội nhập để trở thành người giang hồ]

"Mộ Dung Long Sách đâu?" Mộ Dung Đức Âm dùng dù chỉ vào mỹ nhân.

"Đáng giận, ngươi là tên không hiểu phong tình! Thiên hạ không ai thấy mà mà không động tâm! Ngươi ngược lại đi hỏi nam nhân khác!" Hoa khôi đột nhiên nổi giận, nổi giận vì thái độ của Mộ Dung Đức Âm. Một đôi phấn chưởng chợt xuất thủ, chưởng phong sắc bén trong nháy mắt liền hất bay sa mạo của Mộ Dung Đức Âm.

Trong khoảng khắc hoa khôi bị shock trước dung nhan đằng sau sa mạo, bụng của y bị Mộ Dung Đức Âm đá trúng một cước ngã trên mặt đất rồi bị đạp xuống.

"Đừng đánh mặt của ta!" Hoa khôi kêu lên, "Ta sẽ nói cho ngươi biết là được! Một canh giờ trước hắn đã bị người của Tuyệt Ảnh Thành mang đi!"

"Mang đi nơi nào?" Mộ Dung Đức Âm tăng thêm lực đạo chân trên bụng y khiến cho hoa khôi đau kêu lên thành tiếng: "A– Ta không biết— đi về hướng Đông Nam!"

Mộ Dung Đức Âm nhớ tới Đông Nam chính là thương hành chỗ Nam Cung huynh đệ ở, vì vậy nhấc chấn rời đi. Hoa khôi kia không cam lòng, một tay bắt lấy chân hắn nói: "Mộ Dung Đức Âm! Ta mạo hiểm tính mạng nói ra chính vì ngươi! Ngươi chí ít cũng phải tỏ ý chút gì với ta chứ? Nếu ngươi không tốt với ta, ta sẽ gả cho ca ca của ngươi, làm chị dâu ngươi!"

"Ngươi là nam nhân, sao làm chị dâu ta được?" Mộ Dung Đức Âm nhìn y. Hoa Khôi si ngốc nhìn mặt của hắn, hai gò má đỏ ửng, sờ mặt mình nói: "Là nam hay nữ có quan hệ gì? Dù sao ta cũng phải lấy được bí quyết chăm sóc của ngươi!! Nói cho ta biết đi! Nếu không ta sẽ không để ngươi đi!"

Mộ Dung Đức Âm lúc này cử động mạnh đã làm vết thương rách ra, cánh tay áo đã nhuộm máu ửng đỏ. Hắn khẽ cau mày, đá văng hoa khôi vướng víu, nói: "Ta sẽ dạy ngươi một phương pháp. Hãy dùng bồn cầu làm từ băng ngọc ngàn năm hằng ngày, không đến nửa năm sẽ được như ta."

Hoa khôi sửng sốt, vẫn chưa hiểu được lời của Mộ Dung Đức Âm mà Đức Âm thì nhân cơ hội rời đi, tránh để cho vết thương lại trở nên tệ hơn nữa. Chân bước về hướng thương thành mà đi.

55. Chương 55: Có Một Số Việc Quên Đi Sẽ Tốt Hơn

Mộ Dung Long Sách chn nản ở trong địa lao đợi hai ngày. Hắn biết Tuyệt Ảnh Thành sẽ nhân cơ hội này uy hiếp Đức Âm nên mình phải nghĩ cách thoát ra. Có điều, nội công bị khống chế, huyệt đạo bị điểm, hai tay bị còng, lại còn trúng mị dược lợi hại nhất, Long Sách chỉ có thể nằm mềm nhũn trên mặt đất. Ảnh vệ trung thành đã sớm bị hắn sai đến nơi khác, nhất thời không thể trở về. Thật là gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không nghe, bất lực nằm chờ người ta tới làm thịt. Đáng sợ nhất là dược kia, đến lúc hoàng hôn sẽ phác tác khiến cho hắn d*c hỏa đốt người, hậu đình cảm giác khó chịu như có vô số con kiến đang bò.

Để kiềm chế, môi của Long Sách bị cắn đến chảy máu, còn tự đập đầu vào tường để hôn mê bất tỉnh. Đúng là bị hành đến thê thảm. Hắn thề tương lai nhất định phải dùng phương pháp tàn khốc nhất hành hạ Nam Cung huynh đệ sống không bằng chết!!

Vào ngày thứ ba, hắn đột nhiên bị người đem ra khỏi tầng hầm lạnh băng kia, ném lên một chiếc xe ngựa không biết đi về nơi nào. Miệng của Long Sách bị chặn lại không thể lên tiếng. Nghĩ đến những thứ đáng sợ mình sắp đối mặt, Long Sách vô cùng kinh hoảng.

Xe ngựa đi tới cửa sau của thương hành thì dừng lại. Mộ Dung Long Sách bị người kéo đến một phòng chứa củi nhốt vào. Thì ra, sau cuộc đàm phán gian nan giữa Trấn Tây Vương gia Lý Tư Hàm và Nam Cung huynh đệ, bọn họ cũng đồng ý dùng Mộ Dung Long Sách để trao đổi lấy những lợi nhuận cực lớn. Có điều, Nam Cung huynh đệ lại gian trá cất giữ thuốc giải của mị dược để điều khiển Long Sách.

Long Sách bị đưa trở lại trong khi đó Lý Tư Hàm vẫn còn đang tranh chấp với họ Nam Cung, chính hắn cũng muốn tuyệt vọng. Tính tính của Lý Tứ Hàm vốn là một người ôn hòa, không rành việc tranh chấp với người. Không ngờ, Nam Cung huynh đệ được voi đòi tiên, dùng Mộ Dung Long Sách và Mộ Dung Đức Âm uy hiếp, không ngừng đưa ra điều kiện. Lý Tư Hàm nói đến miệng khô lưỡi khô, cảm giác mình giống một khách hàng đáng thương đang bị gian thương dắt mũi dẫn đi không được chừa lại chút đường sống, khiến hắn không khỏi cười khổ. Nói từ nãy giờ cũng đã một canh giờ mà Mộ Dung Long Sách vẫn không đến được tay! Nghĩ đến Đức Âm trọng thương yếu ớt nằm ở trên giường, Lý Tứ Hàm đau xót trong lòng, âm thầm tự động viên mình. Vì Đức Âm nhất định phải làm cho xong chuyện này!!

Vậy nên, đàm phán dài dòng vẫn còn tiếp tục.

..

Mặc khác, Mộ Dung Đức Âm chật vật đi trên đường cái, bên hông đã chuyển hồng một mảnh, vết thương vỡ ra khiến cho hắn không thể không dừng lại, ôm eo tựa vào tường bên góc đường nghỉ ngơi chốc lát.

Nơi đây cách thương hành không còn bao xa, Mộ Dung Đức Âm chịu đựng đau đớn, chắn răng muốn tiếp tục đi tới thì bị một thân ảnh chặn trước mặt. Mộ Dung Đức Âm ngẩng đầu nhìn lên, là Sở Tình Nhi.

"Đức Âm công tử, ngươi bị thương như vậy mà còn đi đâu? Tại sao không nằm nghỉ?" Sở Tình Nhi che dù cho Đức Âm, cũng đưa tay đỡ lấy thân thể lảo đảo muốn ngã của hắn.

"Ta muốn đến Bảo Thái thương hành." Mộ Dung Đức Âm nói, "Nơi đó có ngươi ta muốn tìm."

"Là ai có thể khiến cho công tử liều mạng như vậy? Ài, vậy để ta đỡ công tử đi!" Sở Tình Nhi than một tiếng, khoác tay Mộ Dung Đức Âm lên đầu vai của mình, đỡ hắn từng bước một đến thương hành.

Nam Cung huynh đệ và Lý Tư Hàm đang đàm phán đến giai đoạn đổ lửa. Lý Tư Hàm lau mồ hôi lạnh trên trán, nghĩ thầm: Chẳng lẽ muốn ta đem cả vương phủ đưa cho hai huynh đệ các ngươi, các ngươi mới hài lòng sao? Chỉ thấy trên bàn của bọn họ hiệp ước ký càng ngày càng nhiều, Lý Tư Hàm có chút cảm thấy chịu không nổi.

Nam Cung Thiên Thành và Nam Cung Thiên Sơn nhìn nhau cười một tiếng, đang muốn mở miệng tiếp tục nói thì một tên người làm ở cửa bẩm báoi: "Mộ Dung Đức Âm cầu kiến!"

"A?!" Ba người đều cả kinh. Lý Tư Hàm vì đau lòng còn Nam Cung huynh đệ là kinh nghi, vì vậy truyền lời để hắn vào. Trong chốc lát, Mộ Dung Đức Âm được Sở Tình Nhi đỡ tới. Sắc mặt hắn tái nhợt, tay ôm một bên hông vết máu loang lổ. Lý Tư Hàm cố gắng khắc chế mong muốn đến bên đỡ hắn, trước mặt Nam Cung huynh đệ gian xảo chỉ có thể làm bộ bất động thanh sắc, tránh bọn họ lấy Đức Âm ra uy hiếp.

Vừa nhìn thấy Mộ Dung Đức Âm chật vật như vậy, Nam Cung huynh đệ ngược lại cười gian. Nam Cung Thiên Thành nói: "Mộ Dung nhị công tử, ngươi không khỏi có chút quá nóng lòng. Ta không phải đã nói rồi sao, chỉ cần ngươi hoàn thành nhiệm vụ thì ta có thể đảm bảo tính mạng cho Mộ Dung Long Sách."

"Ta đã bại dưới tay Tuyết Thần như đúng giao kèo, vì sao không thả hắn?" Bộ dạng chật vật thê thảm của Mộ Dung Đức Âm khiến Lý Tư Hàm không đành lòng nhìn, đành nghiêng đầu qua một bên làm bộ như uống trà.

"Tiếc là ta nghe nói ngươi không thật sự làm đúng theo yêu cầu của ta, phải thua Tuyết Thần không chút sơ hở." Nam Cung Thiên Thành nói, những lời này của y khiến cho Nam Cung Thiên Sơn âm thầm ghen tỵ, đứng một bên lạnh lùng quan sát.

Mộ Dung Đức Âm cười lạnh một cái, nói với Sở Tình Nhi: "Sở cô nương, đa tạ ngươi đã đỡ ta đến. Ta có mấy lời muốn nói với họ, ngươi tạm thời tránh đi một chút."

"Được rồi." Sở Tình Nhi nghe lời lui ra, lúc ra cửa còn để ý khép đại môn lại cho bọn họ.

Mộ Dung Đức Âm ngồi xuống một chiếc ghế, trầm tĩnh nói: "Yêu cầu của Tuyệt Ảnh Thành, Mộ Dung gia chúng ta có từng không thực hiện? Theo lời của các ngươi, ta lưu lại Tuyệt Ảnh Thành ba tháng, cùng các ngươi chinh chiến với U Linh sơn trang, khiêu chiến Tuyết Thần, tất cả mọi chuyện Mộ Dung gia có cái nào không hoàn thành cho các người? Hôm nay ta chỉ yêu cầu thấy huynh trưởng, sao các ngươi lại khó dễ như thế!"

Nam Cung Thiên Sơn hừ trong mũi một tiếng, nói: "Mộ Dung Đức Âm, ngươi lừa gạt chúng ta trước, còn ở Tuyệt Ảnh Thành ám đạo trần thương. Không nói chuyện này, lại nói Nam Cung gia chúng ta ở thiên hạ này, chỉ có người khác đến cầu xin, khi nào lại phải nghe theo yêu cầu của ngươi? Ngươi muốn chúng ta thả ngươi? Ha ha, Mộ Dung Đức Âm, nhìn cho rõ thân phận của ngươi! Sinh tử của ngươi bây giờ là do ta nắm, lại còn dám lý luận với ta?! Ngươi nghĩ mình là gì? Trừ gương mặt ra, ngươi chỉ là nam sủng loạn luân mà Mộ Dung Long Sách nuôi thôi! Hãy gọi hết người của Băng Tiễu Thành các ngươi, đem toàn bộ cơ quan và võ điển trong thành giao ra thì không chừng ta sẽ cho ngươi một con đường sống. Nếu huynh trưởng đã không dạy ngươi cách cầu xin người, thì để ta tới dạy ngươi quỳ xuống cầu xin người như thế nào! Bây giờ ngươi quỳ xuống cho ta, ta sẽ cho người nhìn thấy Mộ Dung Long Sách một lần!"

Người này đối mặt với Đức Âm tuyệt mỹ một thân trọng thương nhất thời bộc phát tính cách quỷ súc.

Mộ Dung Đức Âm nhắm mắt, đau thương nói: "Nếu ta quỳ xuống, ngươi thật sẽ tha cho huynh trưởng của ta?"

Lý Tư Hàm nhịn không được, chợt đứng lên nói: "Nam Cung thành chủ, ta nghĩ chúng ta tiếp tục vấn đề của mình được chứ? Ngươi khi dễ một người trọng thương yếu đuối như thế đến tột cùng để làm gì?!"

"Vương gia, ngươi có lẽ đã quên, ngươi cũng là tới cầu xin chúng ta." Nam Cung Thiên Sơn cười gian khiến cho Lý Tư Hàm giận đến không nói thành lời.

Nam Cung Thiên Thành ung dung ngồi xuống ghế bành, hai chân bắt chéo cười nói: "Mộ Dung Đức Âm, ngươi nhanh quỳ gối một chút, chớ dây dưa rề rà. Tới đây, l**m giày cho ta!"

"Nam Cung Thiên Thành! Ngươi thật là quá đáng…" Lý Tư Hàm đang muốn phát tác, lại bị Đức Âm ngăn lại. Đức Âm thê thảm cười một tiếng: "Lý Tứ đại ca, ta biết là ngươi, ngươi không cần phí tâm đâu! Đại ân đại đức của ngươi, Đức Âm đều ghi tạc trong lòng… Xin ngươi, đây là quyết định của ta, ngươi đừng can thiệp."

Mộ Dung Đức Âm cắn răng, hai tay vịn trên giá đỡ tay của ghế, cả người té lăn xuống đất. Chân của hắn có thương, hai chân tựa hồ không còn chút lực cả người ngã nằm trên đất. Hắn dùng tay lê người đến phía trước, vết thương trên đùi chảy máu kéo theo một vệt dài trên đất. Mỗi cử động của hắn khiến lòng Lý Tư Hàm đau một cái, bất giác đã thấy mình lệ nóng doanh tròng. Lý Tư Hàm không khỏi hận mình vô dụng, nắm tay nắm chặt đến độ móng tay hằn vào da chảy máu.

Rốt cục, Đức Âm bò đến bên chân của Nam Cung Thiên Thành. Nam Cung Thiên Thành nhấc chân đạp lên bả vai của hắn, từ trên cao nhìn hắn: "Mộ Dung Đức Âm, muốn ta thả Long Sách rất đơn giản. Hôm nay ngươi hãy tự phế võ công, tiến vào la trướng hàng đêm hầu hạ ta. Bất quá còn một chuyện nữa, ta không thích người quá cứng đầu. Thiên Sơn, đem cắt gân chân của hắn đi, để hắn sau này không bao giờ có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta! Chỉ có thể bò trên đất!"

"Dừng lại!" Lý Tư Hàm một lần nữa rống to, "Nam Cung Thiên Thành! Ta sẽ đem binh quyền của Trấn Tây Vương phủ ta sẽ giao cho ngươi!! Ngươi hãy thả bọn họ!!"

"Lý Tứ ca… Đây là con đường tự ta chọn… Xin ngươi đừng cố gắng nữa… bỏ đi…" Mộ Dung Đức Âm cúi đầu nghẹn ngào.

"Ô ô ô… Thật quá cảm động…" Ngoài cửa truyền vào tiếng khóc sụt sùi của nữ tử. Nghe âm thanh rõ ràng là Sở Tình Nhi.

"Nữ nhân chết tiệt! Ở bên ngoài từ lúc nào vậy?!" Nam Cung Thiên Thành bất mãn quát.

"Nàng không phải vẫn ở bên ngoài từ nãy rồi sao?" Mộ Dung Đức Âm cũng không ngẩng đầu lên nói, "Sở cô nương, hài lòng chứ?"

"Hài lòng, hài lòng! Thật là giống 'Trân Châu Hận' như đúc! Thật quá cảm động! Hôm nay ta lại có thể nhìn thấy tận mắt! Mộ Dung Đức Âm, giao dịch chúng ta coi như xong! Ta sẽ đi tìm huynh trưởng của ngươi, thuận tiện chế giải dược!" Sở Tình Nhi vỗ tay nói.

"Hài lòng là tốt rồi." Mộ Dung Đức Âm đột nhiên bò dậy, bộ dáng chẳng khác gì Sadako. Đầu tóc của hắn lúc này tán lạn, ánh mắt xuyên qua lọn tóc nhìn chằm chằm Nam Cung Thiên Thành.

Không khí đóng băng.

"Hừ." Đức Âm nhếch miệng cười một tiếng, "Dù sao vết thương của ta cũng đã rách ra, cử động thêm nữa cũng chẳng sao."

Đầu tiên vang lên chính là tiếng hét của Lý Tư Hàm. Hắn chưa từng thấy dáng vẻ nổi điên của Đức Âm bao giờ!! Tại sao!! Tại sao lúc này còn không nghĩ ra chuyện này để hắn dắt mũi diễn một màn khổ tình chứ!!!! Đức Âm rõ ràng đáng sợ muốn chết mà!!!!! Tại sao, tại sao lúc nãy hoàn toàn không nghĩ đến vấn đề này mà cứ nghĩ hắn nhu nhược vậy!!!!!!!!!!!! Sát khí đáng sợ kinh khủng vừa tràn ra khắp phòng kia là cái gì vậy!!!!!!!!!

"Tuyệt Ảnh Thành nếu như không còn thành chủ còn có thể lớn lối như vậy sao?" Mộ Dung Đức Âm dùng ánh mắt sát nhân cuồng nhìn Nam Cung Thiên Thành.

"Mộ Dung Đức Âm… Ngươi không thể đánh ta…" Nam Cung Thiên Thành còn liều chết giãy giụa một cái.

"A." Mộ Dung Đức Âm ưu nhã cười cười chỉ vào Lý Tư Hàm nói: "Ngươi trở về tránh đi, đây là chuyện riêng giữa ta và hai tên hồ ly bọn họ."

"Được… được…" Lý Tư Hàm vội vàng rời đi. Vì sao! Đức Âm ngươi có biết thế lực của Tuyệt Ảnh Thảnh không! Dùng bạo lực sẽ…

Mặc dù còn muốn nhắc nhở Đức Âm nhưng mà lời nói không dám ra khỏi miệng.

Bên trong phòng, Mộ Dung Đức Âm chải chải một chút mái tóc dài của mình, lạnh nhạt nói: "Nếu như nói về thủ đoạn hành hạ người bằng tay không thì…" Ở phương diện này thì hắn được kế thừa từ huyết thống ưu tú chính cống đấy.

Quá trình quá mức bạo lực huyết tinh, vậy nên đã bị kiểm duyệt cho qua.

Là như vậy đấy, nên không thể không nói đến kết quả sau này. Nghe nói khi người làm chạy đến, cửa sổ và vách tường trong phòng toàn là máu, Nam Cung huynh đệ bất tỉnh nhân sự. Bọn họ bị người dùng đáng sợ thủ pháp mổ bụng nhưng không chết, phải lâu thật lâu sau mới khôi phục lại như cũ nhưng hai người lại đồng thời mất trí nhớ. Không phải vì đầu bị chấn thương nghiêm trọng mà là vì một yếu tố sợ hãi quá lớn nào đó, tóm lại vừa nhắc đến từ 'mộ', hoặc 'đức', hoặc 'âm' thì bọn họ sẽ không nhịn được nôn mửa khó chịu, thậm chí thất cấm. Thật thống khổ cho những người tâm trí bị tổn thương. Tiềm thức của bọn họ đã quên hết tất cả mọi thứ liên quan đến Mộ Dung Đức Âm, bao gồm cả chuyện xảy ra ở đại sảnh ngày đó. Đến tột cùng xảy ra chuyện gì, thì, đã không còn ai biết được.

E/N: Sadako Yamamura của The Ring chắc không ít người biết nhỉ:)). Còn thật sự không biết hãy đi kiếm ngay về coi đi, một trong những truyện/ manga/ phim kinh dị kinh điển của Nhật đấy Hị hị

56. Chương 56: Giải Độc Cho Huynh Trưởng

Mộ Dung Đức Âm và Trấn Tây Vương gia Lý Tư Hàm cùng nhau đem Mộ Dung Long Sách từ phòng chứa củi lên xe ngựa, đưa về khách sạn, sau đó chờ đợi Sở Tình Nhi chế giải dược.

Mộ Dung Đức Âm tắm táp, bôi dược một lần nữa rồi ngồi ở sạp thượng đẳng chờ kết quả. Mộ Dung Long Sách đã mất ý thức, lúc tìm thấy hắn cả người trần truồng, đành đem hắn rửa sạch sẽ, đặt lên giường chờ giải dược.

Lý Tư Hàm nhất thời không biết phải đối mặt với Mộ Dung Đức Âm như thế nào, sau khi bôi thuốc giúp hắn liền lấy cớ đi ra ngoài toàn bộ, thật sự cảm thấy có vài phần lúng túng. Thật ra thì ngay lúc ở trước mặt Nam Cung huynh đệ, Mộ Dung Đức Âm dựa vào thanh âm đã nhận ra hắn là Lý Tứ. Thế nhưng với Lý Tư Hàm thì việc dối gạt này khiến hắn không có mặt mũi nào đối mặt Đức Âm, đành ôm một đầu rối vò thả bộ trên hành lang.

Sau một buổi chiều, Sở Tình Nhi cuối cùng cũng điều chế xong giải dược đi ra khỏi phòng, thần bí hề hề tìm Mộ Dung Đức Âm.

"Đức Âm công tử, thuốc đã được rồi nhưng bôi thuốc có chút phiền toái." Sở Tình Nhi chớp chớp mắt nói.
"Phiền toái gì?" Mộ Dung Đức Âm hỏi.

"Loại thuốc này chỉ có thể thoa ngay lúc phát tác, hơn nữa chỉ có thể thông qua ngoại lực đưa vào bên trong, như vậy mới giải được dược kia. Thế nên, giải dược ta để lại cho công tử, chính ngài tự làm đi!" Sở Tình Nhi lấy ra một bình thủy tinh nhỏ, bên trong chứa dược cao bất minh.

"Này…" Mộ Dung Đức Âm cầm bình kia lên, nhìn đến Long Sách vẫn mê man nằm trên giường, do dự một chút rồi nói: "Được rồi, đa tạ Sở cô nương. Ta biết phải làm gì. Đợi huynh trưởng ta thanh tỉnh sẽ thực hiện cam kết của hai người."

"Như thế là tốt rồi." Sở Tình Nhi thần bí cười, "Ta tạm thời tránh đi vậy." Mộ Dung Đức Âm cầm bình thủy kia nghĩ ngợi một hồi lâu, cuối cùng bước xuống giường nhỏ đi khóa trái cửa lại rồi đến gần giường lớn. Lúc nãy đã gần đến hoàng hôn, sắc mặt của Mộ Dung Long Sáchdần dần đỏ lên, mắt thấy sắp phát tác. Đức Âm đưa tay đẩy ra áo ngủ bằng gấm trên người Long Sách để lộ ra thân hình không chút tỳ vết, thể trạng thon dài cân xứng. Trước kia hắn chưa từng quan sát kỹ càng thân thể của huynh trưởng bao giờ, hôm nay phải nhìn một hồi lâu. Đức Âm đưa tay xoa nhẹ trước ngực của Long Sách, cảm thấy thân thể của Long Sách càng ngày càng nóng. Nhìn xuống phía dưới, nơi đó cũng dần dần ngẩng cao, cái mông bắt đầu giãy dụa không ngừng, tựa hồ nơi nào đó đang rất khó chịu.

"A… A…"

Những thanh âm mất hồn thoát ra từ miệng Long Sách, thân thể hắn dần dần cong lên. Mộ Dung Đức Âm thấy thời cơ đến, liền cũng thoát y phục trên người xuống, lấn lên người Long Sách. Hắn cố ý đùa bỡn, không vội dùng giải dược mà dùng móng tay chơi với hai hạt thù du trước ngực Long Sách. Điều đó khiến Long Sách rên rỉ nhiều hơn, cả người run rẩy, một tầng mồ hôi mỏng bao phủ cơ thể.

Mộ Dung Đức Âm ngưng mắt nhìn hắn, hiện tại người này, hoàn toàn thuộc về mình.

Xuất thần một hồi sau, Đức Âm mới mở nắp bình đổ dược lên trên ngón tay mình rồi đưa về phía sau thăm dò, bắt đầu chậm rãi bôi thuốc. Thuốc kia trơn nhuận mát mẻ làm Long Sách thoải mái hừ một tiếng. Mộ Dung Đức Âm thấy thế liền thử đưa ngón tay vào sâu hơn nữa. Một ngón, hai ngón, ba ngón… Bỗng dưng trên mặt hắn lộ một nụ cười giảo hoạt, rút ngón tay ra, đồng thời nâng hai bắp đùi của Long Sách lên….

"Ư… a—- A A—- A A A——"

Long Sách vô thức ôm chặt lấy bả vai của Đức Âm kêu lên, hắn vẫn còn đang trong trạng thái nửa ngủ nửa mê, thần chí không rõ, tự động cử động cơ thể nghênh hợp với tiết tấu của Đức Âm. Hai người dán vào nhau, đạt tới cao phong. Cánh tay ngọc của Đức Âm vung lên một cái buông xuống màn giường, vì vậy màn mãn chẩm xuân quang không có người thứ ba chứng kiến, chỉ có thể nghe thấy âm thanh rên rỉ cũng với tiếng cót két của sàn giường.

———

Ngày hôm sau, Mộ Dung Long Sách tỉnh lại. Lúc ấy cả người hắn đã được chăm sóc sạch sẽ, độc dược cũng đã được giải. Có điều, sau khi mở mắt Long Sách cảm thấy cả người bủn rủn, nhất là hạ thân, chỉ cần cử động một chút cũng đau đến hụt hơi. Điểm đó báo hiệu một kết quả không tốt. Đầu óc của Mộ Dung Long Sách nhanh chóng chuyển một cái, nghĩ tới đến khả năng tồi tệ nhất…

Mình bị luân phiên xxx? Hoặc là bị Nam Cung phái người dùng chó săn…? A a a a a a!!

Long Sách mặt xám như tro tàn.

"Yên tâm, ngươi không bị người khác chạm qua." Âm thanh của Mộ Dung Đức Âm từ một bên truyền đến. Long Sách thở phào nhẹ nhõm, hắn quay đầu nhìn lại thì thấy Đức Âm quấn chăn nằm trên sạp giường bên cạnh cửa sổ mà uống trà.

Có điều, Long Sách lại lập tức khẩn trương: "Đức Âm… Chẳng lẽ là ngươi đem ta…?!!"

"Ừ, là ta, nhưng cũng vì giải độc cho ngươi. Phương pháp sử dụng thuốc giải là @# %… # " Đức Âm giải thích từ đầu đến đuôi.

"A a a a a! Ai lại chế ra thuốc giải độc kiểu này chứ! Là ai?!" Long Sách hỏng mất.

"Sở Tình Nhi." Đức Âm đáp, "Không ngờ được nàng lại là vì truyện của ngươi mới đến đây."

"Nữ nhân kia! Hừ!" Long Sách giận đến đỏ cả mặt, hắn phải chịu sỉ nhục như thế này lại là do một nữ nhân gây ra!

Đức Âm cũng liếc mắt nhìn hắn nói: "Ngươi không muốn biết mấy ngày ngươi bị bắt đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Không muốn! Dù sao cũng biết ngươi đem mọi chuyện phá thành hỏng bét! Ta bây giờ quan trọng là phải làm sao để dọn dẹp tàn tích của ngươi!" Long Sách hừ hừ cố gắng ngồi dậy, chuẩn bị sơ tẩy.

"Ta không nhớ gì cả, có chuyện gì thì tự ngươi đi mà bận rộn lấy." Giọng nói đầy giận hờn của Mộ Dung Đức Âm khiến cho Long Sách cảm thấy kỳ. Hôm nay hắn bị sao vậy? Không giống như ngày thường, có vẻ không tự nhiên lắm? Chẳng lẽ… chẳng lẽ lúc mình hôn mê xxoo với hắn đã có chuyện gì đó xảy ra? Chẳng lẽ!

Chẳng lẽ mình đã phản công hắn?!! Trong lòng Long Sách xẹt qua một tia vui mừng, nhưng ngay sau đó bị chính hắn bác bỏ. Cái loại tình huống đó, là không thể nào, xí.

Vì vậy, hắn khôi phục ngạo khí thường ngày, nói với Đức Âm: "Đồ lười biếng ngươi, muốn nằm thì cứ nằm đó đi! Chờ ăn chờ uống đi! Để xem ngươi còn có thể lăn qua lăn lại đến khi nào!"

Mộ Dung Đức Âm đột nhiên tức giận quay mặt sang, trong ánh mắt giận dữ còn lẫn một chút ủy khuất càng khiến Long Sách không hiểu tý nào, chỉ thấy Đức Âm vươn tay ra một cái, đột nhiên ném một đống ngân phiếu vào mặt Long Sách.

"Cầm đi đi! Gia thưởng cho ngươi đó!"

"… Khốn nạn… Lại cầm tiền của ta để thỏa mãn thú vui buồn nôn của ngươi…" Long Sách hậm hực nói.

"Đó là tiền của Trấn Tây Vương gia, không phải của ngươi." Đức Âm trả lời với giọng hằn học.

"Hả?!!!!! Đó là ai?" Thần kinh nhạy cảm của Long Sách lập tức căng lên.

"Chính là Trấn Tây Vương gia Lý Tứ Hàm, cũng là Lý Tứ ngươi từng thấy qua, hắn ngụy trang." Vẻ mặt của Đức Âm đột nhiên có mấy phần đắc ý. Cũng phải thôi, khó khăn lắm một tên trạch nam mới tự bản thân khám phá ra một tinh anh siêu cấp, nói như thể đó là một bí mật khó gặp.

"Ách… Ngươi đắc ý cái gì vậy chứ…" Long Sách nhìn thấy được vẻ đắc ý nho nhỏ của Đức Âm, "Không phải đã biết là Vương gia sao? Hừ, ta xem tám phần là hắn bị sắc đẹp của ngươi mê hoặc, có gì đặc biệt hơn người chứ. Ta sẽ đi gặp hắn. Nhân tiện nói luôn, từ nay về sau không được tự ý lui tới với hắn!"

Vì vậy, Long Sách chải đầu sơ, khôi phục tinh thần sáng láng và phong thái của một người lãnh đạo rồi rửa mặt đi ra cửa.

Mộ Dung Đức Âm lấy cuốn sách mới dưới cái bàn nhỏ của Long Sách, đọc tiếp.

Thời gian cứ như thế trôi qua.

Mộ Dung Đức Âm ăn cơm Ngũ Bảo đưa tới, sau đó ngủ trưa chờ Mộ Dung Long Sách tới tuyên bố có thể về nhà.

Đã rời nhà mấy tháng, Mộ Dung Đức Âm nghĩ tới Băng Tiễu Thành đột nhiên cảm thấy nhớ nhà, tưởng niệm cảm giác ở nhà, tưởng niệm đám mèo hắn nuôi, tưởng niệm thức ăn của Băng Tiễu Thành, tưởng niệm hồ nước của nhà hắn, tưởng niệm tủ sách hắn hay lén đọc của Long Sách…

Long Sách à… Mộ Dung Đức Âm ngay sau đó lại hồi tưởng tới tối hôm qua trên giường…

Trên mặt lộ ra cười gian mà chính hắn cũng không phát hiện ra.

Mộ Dung Long Sách tìm Lý Tư Hàm thương lượng thành công, sau đó biết được chuyện gì xảy ra mấy ngày nay.

Hắn rốt cuộc hiểu tại sao sáng sớm hôm nay Đức Âm lại ủy khuất hề hề với cái giọng khó chịu như vậy. Tâm can của Mộ Dung Long Sách đau rút hồi một. Thì ra là thế! Hóa ra đệ đệ tai ương vì mình mà đi khiêu chiến Tuyết Thần, còn bị đánh đến trọng thương, vết thương rách ra lại còn chạy đến cứu mình! Thật sự là…

Lau nước mắt cảm động, Mộ Dung Long Sách vội vàng chạy ra đường mua mấy loại thức ăn vặt Đức Âm thích nhất rồi trở về dỗ dành đệ đệ cho thật tốt. Có điều đi tới đường cái, ánh mắt của hắn liền không tự chủ được bị tấm bảng của thanh lâu bên cạnh hấp dẫn. Cái gì, lại mới khai trương một lầu thanh lâu hạng sang quy mô lớn sao? Hả? Tấm bảng bên ngoài còn viết tiểu quan từ ngọai tộc dị quốc? Rất mới lạ… Dị tộc phong tình đó… Hoa tâm của Long Sách một lần nữa lại tao động.

Không được!!

Không thể trì hoãn ở chỗ này!! Đức Âm trọng thương còn đang chờ mình đến an ủi! Đến yêu thương! Long Sách cắn răng nhắc nhở mình, sau đó lấy nghị lực to lớn để cất bước đi về khách sạn.

Lý Tư Hàm ở phía xa nhìn nhất cử nhất động của Mộ Dung Long Sách liền thở dài, vẻ mặt thất vọng. Một tâm phúc tùy tùng chen miệng nói: “Mộ Dung Long Sách nam nhân đó phong lưu thành tính có cái gì tốt? Chẳng lẽ Vương gia không bằng hắn sao? Quả nhiên mắt của Mộ Dung Đức Âm bị mù rồi.”

“Không nên nói Đức Âm công tử như vậy.” Lý Tư Hàm khiển trách, “Hắn là người trọng tình nghĩa. Vô luận lựa chọn của hắn thế nào, ta cũng sẽ tôn trọng hắn.”

“Vương gia, sao ngươi khổ vậy chứ? Chuyện của mình nếu cố không tới, cần gì phải trì hoàn thời gian ở nơi này? Tuyệt Ảnh Thành cùng Tam Vương không liên quan, ở lại với những người này cũng chỉ mất thời gian.” Tâm phúc bất bình thay cho chủ tử.

“Nói đến vấn đề đó, tính toán thời gian thì cũng đã đến lúc Tam Vương triển khai hành động rồi.” Lý Tư Hàm cau mày nói. “Chuyện này, cần phải có Mộ Dung Long Sách giúp đỡ.”

E/N: Mặc dù Ly miêu không phân phần ra, nhưng theo tôi nghĩ thì ở đây coi như là kết thúc phần đầu của bộ truyện, cũng như đã đi được ¼ đoạn đường… A |||… Kết thúc ơi, em ở nơi nào nhìn xa xôi.

57. Chương 57: Cùng Huynh Trưởng Đi Thanh Lâu

Đoàn người Mộ Dung Long Sách đang trong thời kì nghỉ ngơi.

Mộ Dung Long Sách liên lạc với thế lực ngầm địa phương của mình, cùng với ảnh vệ chỉnh đốn chuẩn bị hành trang để về nhà. Thừa dịp rảnh rỗi trong mấy ngày bận rộn qua, hắn quyết định sẽ cùng Đức Âm hưởng thụ một chút đặc sản địa phương ở thành trì có thời tiết thất thường này. Dĩ nhiên, kể từ khi Long

Sách biết Đức Âm bị thương liền nâng như trứng hứng như hoa mà chiếu cố hắn. Mộ Dung Đức Âm rốt cuộc vì kiếm thương trên đùi mà thật sự phải ngồi xe lăn.

Nếu bảo hưởng thụ đặc sản địa phương, thì đặc sản đặc biệt nhất chính là những tòa thanh lâu san sát nhau. Mộ Dung Long Sách lấy cớ giúp đệ đệ mở mang kiến thức mà khi đèn vừa được thắp lên rực rỡ, hoa tuyết còn lất phất rơi đem Đức Âm cùng đi tầm hoan tác nhạc. Dĩ nhiên, Lý Tư Hàm cũng được mời theo, quan hệ của hắn và Long Sách lúc này không tệ. Thật ra thì lý do chủ yếu Lý Tư Hàm đồng ý đi thanh lâu là bởi vì có Mộ Dung Đức Âm. Thanh lâu mà bọn họ đến chính là tòa mới mở kia, nơi nghe nói có tiểu quan dị tộc.

Quả nhiên, Long Sách không phải là người dễ dàng chịu buông tha.

Mộ Dung Đức Âm khoác một chiếc áo điêu bì thật dày, trên đầu đội sa mạo mới, ngồi ở trên xe lăn kim ti nam mộc, dưới thân là một cái mền và tấm đệm. Thật ra, hắn đã ngủ vùi trên xe lăn từ nãy, trong ngực ôm một cái lò sưởi nhỏ. Trên xe lăn của hắn còn có một cơ quan che dù và thêm một màn lụa xanh mỏng buông rũ xuống, cách ly với thế giới bên ngoài. Đó là đặc thù thiết kế của Mộ Dung Long Sách, chính là để Lý Tư Hàm không thấy rõ được Đức Âm, hừ hừ. Lý Tư Hàm đã khôi phục một thân quý tộc, kiếm mi tinh mục, anh vũ bất phàm. Mộ Dung Long Sách cũng đổi sang một bộ y phục hoa quý đắt tiền. Cả hai đều vô cùng liêu nhân nhất thời khó phân cao thấp, thật giống như công đực đang ở vũ đuôi khoe sắc.

Ngũ Bảo thì đi sau, nó đeo cặp sách của Đức Âm, bên trong để ngân phiếu và bạc vụn, trở thành ví tiền di động cho những quý nhân này.

Khi bước vào cửa đại hình thanh lâu, kể cả Lý Tư Hàm cũng không khỏi tấm tắc. Bên ngoài toàn lâu này có thể nói là quí phái, nhưng bên trong khác biệt một trời đến chói mắt người. Không nói đến trang trí nội thất đẹp long đẹp lánh kia thì chỉ cái phòng khách thôi đã đủ lớn để người ta tròn mắt: đại khách sảnh toàn bộ được kiến tạo trên mặt nước, mang đến không khí của Giang Nam thủy hương, cầu kiều được bắc ngang trong sảnh, dưới nước còn có những hoa sen giả trông rất sống động. Không chỉ có vậy, ở giữa đại sảnh còn thiết kế một suối phun nước rực rỡ, tạo thành một kỳ quan.

"Không hổ là thiên hạ đệ nhất thanh lâu, chỗ này có thể so với động phủ của thần tiên!" Mộ Dung Long Sách không khỏi cảm thán. Mộ Dung Đức Âm mở mắt nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cũng cảm thấy thú vị. Tổng quản đón khách đưa bọn họ đến một gian phòng ở lầu hai, từ lan can của nơi này có thể nhìn bao quát toàn bộ đại sảnh, cũng là chỗ ngồi tốt nhất để coi biểu diễn, giá tiền tất nhiên không rẻ. Ngũ Bảo thầm ước lượng nhiêu đó ứng với tiền công bảy năm của nó, vì vậy mà thầm tặc lưỡi xuýt xoa. Bất quá nơi đây không phải là chỗ đắt tiền nhất.

Nghỉ ngơi ăn điểm tâm xong, Mộ Dung Long Sách không coi danh sách tiểu quan mà trực tiếp yêu cầu tổng quản đem dị tộc tiểu quan hiện tại đang là đệ nhất đầu bài tên "A Tra" đến hầu hạ. Không ngờ, tổng quản lại cung kính đạo: "Các vị khách quan, A Tra sẽ không tự mình đến hầu hạ các vị, mà chúng ta sẽ báo danh sách những người muốn hắn hầu hạ để A Tra lựa chọn. Hơn nữa, một khi tiến vào phòng của A Tra còn phải ký giấy sinh tử."

"Giấy sinh tử? Kỳ quái quá đấy! Gia là tới mua vui chứ không phải đến tìm chết." Mộ Dung Long Sách ngạc nhiên nói.

Tổng quản giải thích: "Các vị đều không biết, A Tra là đến từ một dị tộc hải ngoại cổ xưa kỳ lạ. Hậu duệ của tộc nhân này chỉ sợ chỉ còn một mình A Tra. Mỹ mạo của A Tra hoàn toàn bất đồng với vẻ đẹp của người Trung Nguyên. Thêm nữa, tập tính của hắn cũng khác biệt. Cho nên muốn cùng hắn hoan vui phải ký giấy sinh tử, chịu tất cả hậu quả phát sinh, tiểu đ**m chúng ta không phụ trách vấn đề này. Mặt khác cũng nhắc nhở các vị, giá tiền để chung đụng với A Tra cũng không rẻ, nguy hiểm lại cao nên không cần phải tùy tiện mạo hiểm như vậy."

"Ngươi nói như vậy, chúng ta càng muốn biết!" Gương mặt của Long Sách hiện vẻ không muốn bỏ cuộc khiến cho Lý Tư Hàm không thích lắm, hắn mở miệng nói: "Sách huynh, ta xem ngươi cứ hưởng thụ A Tra này đi, ta xem ca múa ở dưới là được rồi."

"Lý huynh thật là rất không hiểu phong tình. Ầy ầy, như vậy đi, tổng quản ngươi để ta và đệ đệ vào danh sách cho A Tra chọn, thử xem chúng ta có vận khí được hắn nhìn trúng hay không." Long Sách cười hắc

hắc nói.

Lý Tư Hàm bất đắc dĩ cười khổ một tiếng. Đức Âm làm sao có thể chịu được một tên ca ca như vậy!

Mộ Dung Đức Âm tỏ vẻ đã thành thói quen, không sao cả.

Cuối cùng, tổng quản viết lại tên họ và thân phận của bọn họ lại trên một cuốn sách gấm rồi khom người lui ra, để bọn họ chậm rãi hưởng thụ thức ăn ngon cùng ca múa biểu diễn. Phía dưới đại sảnh, nghệ sĩ trên sân khấu vẫn đang ê a hát, khách khứa đông đúc, kinh doanh rất thịnh vượng.

Ô trên xe lăn và áo khoác ngoài của Mộ Dung Đức Âm được Ngũ Bảo xếp lại, sa mạo cũng gỡ xuống, hắn ngồi trên bàn cắm đầu ăn mỹ thực. Lý Tư Hàm cầm chén rượu, thưởng sắc ẩm tửu. Long Sách hừ một tiếng, cố ý ngồi xuống bên cạnh che chắn Đức Âm, không hảo ý vung quyền mời rượu. Lý Tư Hàm không thể làm gì khác hơn là lại cười khổ một tiếng bồi hắn uống, nhưng con ngươi vẫn không ngừng ngắm Đức Âm.

Một lát sau, một vài tiểu quan kiều diễm đi vào bồi rượu. Lý Tư Hàm vội vàng quay đầu đi không để ý nhưng Long Sách lại rất hưởng thụ để người gắp thức ăn bồi rượu. Đáng tiếc, sau khi đám tiểu quan phát hiện kinh thiên mỹ mạo Đức Âm thì lập tức chuyển hướng, Long Sách không thể không nhất nhất lôi bọn họ trở lại, tránh cho bọn họ không cẩn thận đụng phải vết thương của Đức Âm.

Mộ Dung Đức Âm lại khẽ mỉm cười, nụ cười tuyệt đại phong hoa nhất thời làm đám tiểu quan hét ầm lên. Hắn dùng khăn tơ lau miệng, sau đó ưu nhã nói: "Các vị muốn biết bí kíp làm đẹp của ta không?"

"Muốn!!!!" Đám tiểu quan hét rầm lên, hoàn toàn không người nào để ý đến Mộ Dung Long Sách. Mộ Dung Long Sách rốt cuộc phát giác, thì ra đây là quỷ kế của Đức Âm. Hắn là cố ý không để mình hưởng thụ!

Mộ Dung Đức Âm lại làm một bộ lực bất tòng tâm, thản nhiên nói: "Hôm nay thân thể tại hạ không thoải mái lắm, không thể nói nhiều. Nếu muốn biết tường tận, có thể làm theo phương thức trên tờ giấy này của ta." Vừa nói liền ném một tờ giấy lấy từ trong tay áo ra, đám tiểu quan tranh nhau giành lấy cũng chẳng để ý gì đến đám người Long Sách. Mộ Dung Đức Âm lại nói: "Mỹ mạo không đợi người, các vị nếu muốn giống như ta thì từ bây giờ hãy lo bảo dưỡng dựa trên phương thức trên này ngay đi."

Vì vậy, đám tiểu quan hoan hỉ vui mừng đi, chỉ còn lại Long Sách vô cùng bi thương và Lý Tư Hàm ráng nhịn cười.

"Đức Âm! Ngươi đã chuẩn bị sẵn rồi phải không!?" Long Sách hừ lạnh nói.

"Chẳng qua là tự nhiên nghĩ ra thôi, cũng không có cố ý chuẩn bị." Vẻ mặt Đức Âm vẫn vân đạm phong khinh, khí chất xa xôi khiến cho Mộ Dung Long Sách nhìn trân trối. Hắn, hắn tiến hóa từ lúc nào vậy?! Thế nhưng lại biến thành một mỹ nam ưu nhã yếu ớt chân chính rồi?!

Vậy nên Mộ Dung Long Sách nói: "Kiểu gì thì ta cũng đã sai người tung lời đồn rằng sau cuộc tỷ thí với Tuyết Thần ngươi đã bị hắn phế võ công, đề phòng sau này có người tìm ngươi tỉ võ phiền phức."

"Hừ, biết ngay ngươi sẽ dùng cái trò đó mà." Mộ Dung Đức Âm buồn bực tiếp tục cúi đầu ăn để cho Long Sách thở dài nhẹ nhõm. Hóa ra hắn không thay đổi gì cả.

Khi ba người cơm nước no nê, Mộ Dung Đức Âm tựa vào xe lăn lim dim một chút thì tin tốt đến. Tổng quản tươi cười đến nói cho bọn hắn biết A Tra đã chọn bọn họ làm khách tối nay. Long Sách rất phấn khởi còn Lý Tư Hàm lắc đầu liên tục, nói mình không có hứng thú nên tý nữa trở về là được. Mộ Dung Đức Âm thế nhưng âm u cười một tiếng, biểu hiện sẽ đi cùng với Mộ Dung Long Sách.

Vì vậy Mộ Dung Long Sách đẩy Đức Âm cùng cáo biệt với Lý Tư Hàm, sau đó đến chỗ A Tra. A Tra đó ở tầng cao nhất của tòa lâu này nên Mộ Dung Long Sách ôm lấy Đức Âm đi lên cầu thang, theo tổng quản đi tới một đại môn màu đỏ bị khóa ở lầu cuối cùng.

Lúc tổng quản mở cửa vẻ mặt có chút khẩn trương, gã trước khi rời đi không quên nhắc nhở một câu: "Các ngươi suy nghĩ cho kỹ, bây giờ hối hận vẫn còn kịp."

"Đã lên đến nơi này thì đổi ý để làm gì chứ?" Mộ Dung Long Sách nói. Tổng quản chỉ có lắc đầu rồi xuống lầu thật nhanh, cũng đem cửa sắt ở dưới cầu thang khóa lại. Không biết cái gì khiến gã sợ đến như vậy.

Lúc này Mộ Dung huynh đệ mới phát hiện, thì ra lầu cao nhất này chỉ có một gian phòng duy nhất, không khí ở đây có mấy phần vắng lặng và âm trầm. Mộ Dung Long Sách ôm Đức Âm đẩy cửa tiến vào đằng sau cánh cửa đỏ. Bên trong chập chờn sa mạn, ánh đèn mông lung có mấy phần mộng ảo. Hắn bước trên thảm đỏ đi thẳng vào, nhìn thấy một chiếc giường vô cùng lớn, trên giường ngồi một người vận hồng y. Thân hình người nọ cũng rất thanh nhã thướt tha, không thấy rõ dung nhan. Mộ Dung Long Sách mặc dù ôm đệ nhất mỹ nhân trong ngực nhưng vẫn không ngừng tơ tưởng đến kẻ khác, thật là một con người mâu thuẫn.

"Này, ngươi là A Tra sao?" Long Sách hỏi một câu thăm dò.

Hồng y nhân chậm rãi xoay người lại khiến Long Sách không nhịn được híthơi. Hồng y thiếu niên này thật sự là điểm đạm đáng yêu. Y có một mái tóc đỏ dị thường nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn, mịn màng và trắng nõn như tuyết, con ngươi trong đôi mắt to long lanh cũng là màu đỏ giống như hồng ngọc. Tóm lại, thiếu niên này chính là loại hình khiến người ta muốn ôm ấp bảo vệ trong lòng để nâng niu!

Quả nhiên không hổ là bảo bối dị tộc! Mộ Dung Long Sách âm thầm ca thán, mà A Tra cũng không ngừng quan sát bọn họ.

"Tối nay các ngươi muốn cùng ta chung đụng sao?" Thanh âm phát ra từ miệng A Tra cũng rất kì lạ, giống như tiếng nức nở, đôi môi nói cũng không mở ra. Có lẽ, là do y không phải người Trung Nguyên.

"Đúng vậy. Chúng ta tốn trọng kim để đi đến nơi này, tất nhiên muốn xem ngươi có bản lãnh khiến chúng ta cao hứng hay không." Long Sách để Đức Âm xuống bên kia giường.

Ánh mắt A Tra chuyển đến người của Mộ Dung Đức Âm khiến Long Sách bất mãn nghĩ, lại là bị mỹ mạo của Đức Âm mê hoặc rồi.

Nhưng ngoài dự liệu của hắn, trong mắt của A Tra không có si mê mà ngược lại, có mấy phần cảnh giác. Ánh mắt y nhìn Đức Âm hoàn toàn không giống như đang nhìn mỹ nhân. Người này…?!

Cùng Mộ Dung Đức Âm nhìn nhau một lát, A Tra đột nhiên nói: "Tối nay ta không có hứng, các ngươi đi đi."

"Cái gì!? Vậy là ý gì?! Ngươi đùa chúng ta đấy hả!" Long Sách cả giận nói.

"Đi thôi." Mộ Dung Đức Âm nói như ra lệnh, " Ta cũng mệt." Có điều nhìn thần sắc của hắn rõ ràng rất nghiêm trang, không có vẻ gì mệt mỏi.

Mộ Dung Long Sách hừ lạnh, trong lòng cũng cảm giác có gì đó không đúng liền lầm bầm nói: "Hôm nay nhất định phải tìm lão bản của ngươi tính sổ!" Vừa nói vừa ôm Mộ Dung Đức Âm lên khỏi giường, xoay đầu rời đi.

Đầu của Mộ Dung Đức Âm dựa lên bả vai của Long Sách có thể nhìn thấy A Tra đưa mắt nhìn bọn họ rời đi. Khi A Tra nhìn bọn họ, vẻ mặt đội nhiên thay đổi…

Miệng y há ra, bên trong toàn là răng nanh bén nhọn, khóe miệng đến mang tai, giữ tợn trừng mắt nhìn Mộ Dung Đức Âm. Có lẽ lúc nãy nhìn thấy hắn, y liền nhận ra Đức Âm không thể là con mồi có thể săn được?

Chú thích: A Tra, chủng tộc hi hữu của Tác Ngoại, là hậu duệ duy nhất của bộ tộc. Mặc dù có một mỹ mạo nhất đẳng, lại có khả năng mang thai đặc thù, nhưng…

Ăn thịt người để sống, hơn nữa còn thích ăn những nam tử mập hợp với mình.

Cho nên, nam nam sinh tử cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

58. Chương 58: Long Sách Cũng Có Sư Môn Đó

Trong thanh lâu, Mộ Dung Đức Âm tiếp tục ngồi ở xe lăn đọc sách của huynh trưởng. Mộ Dung Long Sách không đến được với A Tra, liền vội vàng đi tìm một hoa khôi xinh đẹp khác. Có điều, hết lần này đến lần khác những hoa khôi kia đều đã được đặt nên Long Sách hiện tại hết lên lầu rồi lại xuống lầu, chạy chọt còn hơn là làm thủ tục nhà nước.

Đức Âm nhàm chán lấy cặp sách từ chỗ Ngũ Bảo đem ra một cuốn sách đọc chung với Lý Tư Hàm. Thế nên, Lý Tư Hàm và Đức Âm được đọc quyển sách mới nhất của Long Sách tên là "Ái nhược thao thiên, hận du du".

Gần đây Long Sách bắt đầu viết đam mỹ ngược luyến. Ví dụ như cuốn sách Đức Âm đang cầm trên tay này, là viết về một bi kịch kéo dài của một huynh trưởng và đệ đệ từ một hào tộc đương gia. Trong truyện, huynh trưởng đó có một đệ đệ nhỏ yếu lại xinh đẹp tuyệt thế. Người huynh trưởng cẩn thận, che chở từng li từng tí cho đệ đệ. Thế nhưng, vận mệnh trớ trêu lại đẩy bọn họ xuống vòng xoáy của bi kịch. Đệ đệ vì để cứu ca ca bị kẻ xấu hãm hại mà đi cầu một đại ma đầu, cuối cùng bị người ngược đãi đến chỉ còn nửa hơi thở nhưng vẫn liều mạng đổi lấy huynh trưởng mất trí nhớ, hoàn toàn quên mình trong khi bản thân thì cả người tàn tạ. Sau khi bị đại ma đầu đùa bỡn thì dung mạo đệ đệ bị hủy, trở thành một nô phó thấp kém lưu lạc thanh lâu. Rốt cuộc có một hôm, nhờ nhân duyên mà người huynh trường gặp được nô phó hủy dung đang bị người đánh trong thanh lâu, nảy lòng nhân từ mà mua hắn. Có điều đệ đệ không có cách nào nhận được ca ca nữa, chỉ có thể làm người hầu của hắn, đau lòng nhìn ca ca cùng một tiểu thư quý tộc cưới nhau. Sau, ca ca vì say rượu mà đem đệ để trở thành người để phát tiết. Đệ đệ lập tức bị tẩu tử hiểu lầm mà hãm hại hắn, khiến cho ca ca hiểu nhầm đệ đệ đuổi ra khỏi nhà. Đệ đệ lưu l được một thần y nhặt được, nhờ sự trợ giúp của thần y mà khôi phục lại dung mạo. Cùng lúc đó, ca ca trùng hợp té ngã đập đầu khôi phục lại trí nhớ, đồng thời dựa vào nhiều manh mối mà nhận ra được nô phó tóc bạc mà mình mang về từ thanh lâu chính là đệ đệ. Hắn vô cùng hối hận dốc sức đi tìm kiếm suốt ba năm, chịu vô số khổ sở. Cuối cùng, một lần gặp phải cừu gia đuổi giết mà bị thương trúng độc rơi xuống vực. Người đệ đệ lúc này đã trở thành thần y, ẩn cư dưới đáy vực cứu được hắn. Tuy nhiên, đệ đệ lại đã mất trí nhớ. Ca ca dù thế vẫn không chịu rời đi, thủy chung ở bên cạnh bảo vệ đệ đệ. Có điều, độc mà ca ca trúng là một chất độc không có thuốc giải, còn đệ đệ lạnh lùng kia thật ra chỉ giả bộ mất trí nhớ. Hắn vì cứu ca ca, dùng chính máu từ tim mình để chế giải dược, giải dược hoàn thành thì sinh mệnh của hắn cũng tiêu hao hết. Dốc hơi thở cuối cùng để đưa giải dược tới tay ca ca rồi mỉm cười mà chết. Ca ca rốt cục cũng không dùng đến giải dược kia mà chỉ ôm lấy thi thể của đệ đệ, mỉm cười ngồi lên chiếc thuyền hoa đang chìm dần, để lại một khúc ca ái tình ai uyển….

Thuận tiện, sau sách còn có mấy dòng chữ nhỏ: Nếu như muốn, còn có tục tập. Những tên nhân vật sử dụng trong sách Mộ Dung Đức Âm, Mộ Dung Long Sách, Ân Cốt, Lý Tư Hàm, Nam Cung Thiên Thành đều là người có thật, vai vế không đổi. Thêm nữa, truyện được viết dựa trên sự kiện có thật, nếu như bất phục thì toàn bộ mèo của Băng Tiễu Thành giết tất.

"Hừ." Mộ Dung Đức Âm ném cuốn sách qua một bên. Trong khi đó, Lý Tư Hàm nước mắt chảy rồng rồng, không ngừng lấy tay chùi nước mắt.

"Thứ đó có gì hay ho chứ?" Mộ Dung Đức Âm ném sách lên trên bàn. Bọn họ lúc nãy vẫn còn đang ở trong gian phòng ban đầu, biểu diễn ở dưới là thâu đêm suốt sáng nên hoàn toàn không thấy tịch mịch.

"Rất cảm động…" Lý Tư Hàm thật tâm nói, "Có một khắc ảo giác, ta cứ nghĩ đây là chuyện có thật. Văn phong của lệnh khuynh thật sự là kinh thiên động địa. Một lát ta phải nói với hắn viết tiếp cái này, ta muốn xem thử Long Sách và Đức Âm trong truyện cuối cùng sẽ như thế nào vượt qua khó khăn…"

"Làm sao vậy được chứ, vừa đọc đã biết là bịa đặt rồi." Mộ Dung Đức Âm nói. Kết quả là Lý Tư Hàm thành thành thật thật giải thích cho hắn, Câu chuyện này ẩn dụ rất nhiều sự kiện có thực trong võ lâm. Không thể trách được, trạch nam như Mộ Dung Đức Âm còn chưa nhận ra thế giới của mình chính là thế giới cẩu huyết của đam mỹ. Khi người khác đang bận rộn trong cẩu huyết thì hắn chỉ thấy bốn góc bầu trời trong trang viện của Mộ Dung gia. Hắn thật không biết trên đời này có chuyện cẩu huyết thật, cũng không biết thì ra người ta có thể hành hạ đến như vậy. Giang hồ trong tâm của hắn vẫn là cái thể loại các môn phái võ lâm tề tựu trong Thiếu Lâm tự đi tấn công ma giáo hoặc tổ chức võ lâm đại hội.

Ngươi out rồi, Đức Âm.

Lúc sau, Mộ Dung Long Sách cũng không thể toại nguyện, cộng thêm ban đêm phong tuyết càng lớn, bọn họ không thể làm gì khác hơn là mướn hai gian phòng hảo hạng để ở lại. Mộ Dung Long Sách trải giường xong rồi lấy nước nóng lau người cho Mộ Dung Đức Âm, sau đó bôi thuốc. Vết thương của Đức Âm rất nhanh hồi phúc, đã khép miệng đóng vảy. Có điều Long Sách đối đãi với hắn như con nít, hai người chen lấn nằm trong một chăn. Long Sách mặc dù có thể ôm Đức Âm nhưng không dám lộn xộn, sợ đụng phải vết thương của hắn. Lúc lau người, Long Sách vẫn không khỏi đau lòng lần nữa. Hắn tình nguyện lãnh lấy ba đao kia của Tuyết Thần lên người mình. Nghĩ tới đây lại càng nguyền rủa Nam Cung huynh đệ đáng chết kia. Cũng may hai huynh đệ đó hiện giờ trọng thương bất tỉnh, Tuyệt Ảnh Thành chia năm sẻ bảy đã sớm lui về, không còn uy hiếp gì nữa. Lần này trải qua nguy hiểm nhưng cũng có thể coi là trong cái rủi có cái may, bớt đi được một họa lớn.

Ở thành trấn thanh lâu mấy ngày sau, rốt cuộc Mộ Dung Long Sách cũng dẫn đội xe của mình thong thả rời thành về nhà. Lý Tư Hàm cũng đồng hành cùng với bọn họ, nhưng trong lòng chứa đầy tâm sự. Lần này hắn tới Trung Nguyên mục đích chủ yếu là để điều tra âm mưu cả ba vị Vương khác họ trong Tứ Vương Trấn Thủ. Đây là một tin tức cực kì bí mật, nói rằng Tam Vương đã có ý định phản nghịch từ lâu, hơn nữa còn âm thầm hành thích hoàng đế. Trấn Tây Vương phủ trước giờ vốn không quan tâm đến chuyện triều đình tranh đấu, có điều nếu những vị vương khác muốn phản nghịch thì chắc chắn Trấn Tây Vương phủ cũng không tránh khỏi liên lụy phiền phức. Lần này nếu có thể hợp tác được với thế lực của Mộ Dung Long Sách thì về sau có thể giải quyết vấn đề dễ dàng hơn nhiều.

Chẳng qua hắn không ngờ được chính là tiến vào Trung Nguyên chưa được mấy ngày, tâm đã bị Tu La Tiên Tử kia cướp đi, sợ rằng cả đời này cũng không lấy về được.

Hành trình ngày đêm như vậy, Mộ Dung Long Sách rốt cuộc mang theo Đức Âm trở lại Băng Tiễu Thành. Trở về cố hương quen thuộc rồi, Đức Âm thậm chí thoáng có cảm giác như đã qua mấy đời. Mộ Dung Long Sách trở về địa bàn của mình cũng cảm thấy thoải mái không ít.

Mộ Dung Đức Âm vừa vào đại môn liền chạy thẳng đến hậu viện của mình, sau đó cởi hết chỉ còn lại quần đùi nhảy vào cái thủy trì của viện. Thủy trì này được lát bằng đá cẩm thảnh, xung quanh được điêu khắc rất tinh sảo. Tường vi, bách hợp cùng hoa lan, anh đào được trồng xung quanh, dẫn dợ theo khe suối nhỏ. Nói cách khác, đây chính là hồ bơi cá nhân của Đức Âm.

Đức Âm thoải mái ngâm mình dưới nước phía bóng râm của cây hoa, không nhịn được nhéo mặt mình một chút. Quả nhiên không phải nằm mơ? Rốt cục đã về nhà! Ha ha ha! Hắn ở trong lòng cười to ba tiếng, nhưng vẻ mặt vẫn cứ nghiêm túc.

Ngũ Bảo cõng hành lý đuổi theo cước bộ của Đức Âm, vừa đến biệt viện của Đức Âm cả người nó hóa đá.

Mẹ nó.

Quả. thật. quá. đẹp…

Ngũ Bảo xoa xoa mắt, nếu không chỉ sợ hồng anh hoa lộng biệt viện này làm cho mù mắt, còn có lầu các đính lưu ly nữa kìa! Có phải đây là nơi chỉ có thần tiên mới thể ở hay không?

Ngũ Bảo ở Tuyệt Ảnh Thành lâu như vậy, cũng từng theo Đại tổng quản đến lầu các của thành chủ nhưng cũng không tinh mỹ được như đình viện của Mộ Dung Đức Âm. Long Sách thật sự đem đệ đệ mình như thần tiên mà nuôi lớn.

"Uy, tiểu huynh đệ, ngươi là thiếp thân tiểu tư của nhị công tử phải không?" Mấy thị nữ xinh đẹp như thiên tiên hì hì cười tiến tới gần nó, khiến cho Ngũ Bảo chớp chớp mắt mấy lần nữa. Thì ra bước vào đình viện của Đức Âm thì hết thảy từ sự vật đến người làm đều rất hoa lệ, điều này khiến cho Ngũ Bảo cảm thấy xấu hổ.

"Vâng, vâng! Ta tên là Ngũ Bảo!" Ngũ Bảo đỏ mặt nói.

"A a, thật là một tiểu tử ngây ngô, sao chủ tử mang ngươi về được vậy. Tiểu đệ đệ, nhắc ngươi trước nha, hầu hạ bên cạnh nhị công tử coi chừng béo phì!" Thị nữ dùng ống tay áo che miệng cười khẽ.

"A?!" Ngũ Bảo không hiểu.

"Bởi vì nhị công tử luôn đem đồ ăn của mình chia cho thiếp thân tiểu tư, đã có năm sáu tiểu tư bị hắn vỗ thành béo ú rồi bị thành chủ giao xuống làm tạp vụ để giảm cân." Thị nữ vừa nói cười khúc khích, trêu đùa với những người bên cạnh rồi rời đi.

Ngũ Bảo cảm thấy có chút áp lực. Nó biết Đức Âm công tử rất thích chia đồ ăn cho mọi người. Nếu không tính những cơn nổi giận bất tử của hắn, Đức Âm công tử thật sự là một người tốt… Ngũ Bảo hít sâu một hơi, động viên chính bản thân. Nếu đã đến Băng Tiễu Thành thì phải làm việc cho thật xuất sắc!! Phải trở thành người làm ưu tú nhất nơi này!!

Lại nói, Mộ Dung Long Sách sau khi trở về cũng không xả láng được như Đức Âm. Đầu tiên là thu xếp cho Lý Tư Hàm, thảo luận kế hoạch để phá tan âm mưu của Tam Vương, sau đó xử lý công việc chất đống. Nhất gia chi chủ luôn không bao giờ hết việc để làm cả. Mà làm cho hắn có chút đau đầu chính là tổng quản vừa nói cho hắn biết, sư phụ của hắn, Cầu Bại lão nhân ngày mai sẽ cùng đồ đệ của y đến thăm.

Mộ Dung Long Sách là cũng có sư phụ.

Hắn bốn tuổi bắt đầu tập võ, bái một siêu cấp lão tiền bối thế ngoại cao nhân của võ lâm làm sư phụ, trở thành đệ tử của Cầu Bại lão nhân, còn có mấy sư đệ tuyệt diễm tài giỏi. Ở trong tất cả hàng đệ tử, Mộ Dung Long Sách đứng trong hàng Hành, là lão đại và cũng là đại đệ tử mà Cầu Bại lão nhân đắc ý nhất. Nhờ Mộ Dung Long Sách xử lý cùng giúp đỡ mà Thiên Dật phái do Thiên Sơn Cầu Bại lão nhân đứng đầu luôn thịnh vượng, không phải vất vả như các môn phái thế ngoại khác. Sư phụ cùng sư huynh đệ đều có một cuộc sống nhàn nhã không phải lo cơm áo nên Cầu Bại lão nhân thỉnh thoảng sẽ đến thăm hắn, thuận tiện ở Mộ Dung sơn trang hưởng thụ cuộc sống cao cấp.

Có điều, vấn đề nảy sinh năm Đức Âm mười sáu tuổi.

Năm đó, luyện võ thành si Cầu Bại lão nhân vô tình phát hiện Đức Âm xương cốt thanh kỳ bẩm sinh, là thiên tài luyện võ nên có ý muốn đem sở học cả đời truyền lại, thậm chí còn quyết định trước khi viên tịch sẽ truyền lại công lực cho Đức Âm, cố ý muốn Đức Âm làm quan môn đệ tử của mình

Thời gian ban đầu rất vui vẻ, mấy sư đệ sư muội vây quanh Đức Âm, gọi gọi tiểu sư đệ như đã đem tuyệt mỹ thiếu niên có chút lạnh lùng này trở thành tiểu sư đệ thật sự mà yêu thương. Mộ Dung Đức Âm có chút không tình nguyện nhưng lại bị Long Sách uy hiếp tiến vào Thiên Dật Môn. Có điều từ khi hắn nhập môn cho tới giờ chưa từng học qua võ công của Thiên Dật Môn một ngày nào!!

Một lần cũng không có!! Mỗi lần sư phụ tới kiểm tra, Long Sách đều viện hết cớ này cớ nọ để tránh đi, còn Đức Âm thì đến bây giờ vẫn không muốn đi luyện võ công của Thiên Dật Môn. Sau đó, Long Sách dò xét thử đem một cuốn nội công tâm pháp Đức Âm tự nghĩ ra đưa cho sư phụ nhìn, nói dối là vô tình có được bí tịch của thượng cổ kiếm khách. Kết quả sau khi sư phụ nhìn xong vô cùng xúc động, nói rằng nếu mình trẻ thêm mấy năm, sẽ tình nguyện bái vị kiếm khách này làm sư phụ!

Từ đó trở đi, nhiều năm trôi qua sư phụ không còn đi gặp Đức Âm nữa, mặc dù có thường xuyên gửi thư hỏi thăm nhưng cũng bị Long Sách đáp trả cho có lệ rồi lảng đi. Lần này sư phụ thế nhưng quyết định tự mình đến kiểm tra võ công của Đức Âm: "

Đức Âm chết tiệt kia trong vòng ba ngày có thể đem kiếm pháp của Thiên Dật Môn nhớ được không vậy?!

Mộ Dung Long Sách đi tới tủ sách, tìm được cuốn sách tâm pháp kiếm pháp của Thiên Dật Môn dưới đống sách. Võ công hắn luyện bây giờ cũng là của Đức Âm, mặc dù tâm pháp của Thiên Dật phái trong võ lâm cũng được coi là đỉnh cao nhưng so với tâm pháp Đức Âm tự nghĩ ra thì chênh lệch rất nhiều nên đã lâu Long Sách không đụng tới. Có điều, sư phụ Cầu Bại lão nhân là võ lâm tiền bối có tiếng tăm, cũng là một người quan trọng không thể đắc tội. Vì mặt mũi bên ngoài, có những chuyện dù không muốn cũng phải làm.

Thế nên Long Sách bọc lại bí tịch đi tới hậu viện tìm Đức Âm.

59. Chương 59: Cuộc Viếng Thăm Của Hái Hoa Tặc

Ban đêm buông xuống, Mộ Dung Long Sách mang theo kiếm phổ vừa tìm được rời khỏi nhà đến ôn tuyền Đức Âm đang tắm ở sau núi.

Mộ Dung Đức Âm từ trong nước đưa tay lên nhận lấy kiếm phổ, lật xem hai tờ liền nói: "Sư phụ ngươi lại muốn tới?"

"Không sai, hắn lần này sẽ tổ chức tụ hội ba mươi năm một lần cùng với các tiền bối võ lâm tại Mộ Dung thế gia. Chuyện này đối với Mộ Dung gia mà nói là một vinh dự rất lớn, ngươi nhất định phải luyện bộ kiếm pháp kia cho ta, tuyệt đối không thể để cho sư phụ mất hứng." Mộ Dung Long Sách nói.

"Nhà chúng ta sẽ biến thành hội trường của đại hội võ lâm sao?!" Mộ Dung Đức Âm lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

"Không, chẳng qua là mấy vị cao thủ tiền bối mấy trăm tuổi trở lên gặp mặt thôi, không có nhiều người vậy đâu. Cộng thêm Thiên Dật Môn đệ tử thì tổng cộng cũng chỉ mới mười mấy người." Mộ Dung Long Sách đáp. "Vậy đó liên quan gì tới ta. Bộ kiếm pháp kia có quá nhiều hạn chế, lỗi dư thừa cũng quá nhiều, hoàn toàn không có giá trị trong mắt ta. Ta có thể cải tiến nó." Mộ Dung Đức Âm nói.

"Không được! Một chiêu ngươi cũng không được đổi! Nhất định phải học trong ba ngày!" Mộ Dung Long Sách hạ lệnh.

"Nghe nói ngươi muốn cùng Lý Tư Hàm đi kinh thành." Mộ Dung Đức Âm thay đổi chủ đề.

"Làm sao ngươi biết? Lý Tư Hàm nói à?" Mộ Dung Long Sách nheo mắt lại, "Không sai, ta tính đi kinh thành một chuyến. Bất quá, ngươi cũng đi cùng, khoảng nửa tháng sau sẽ lên đường." "Tại sao lại muốn ta bôn ba cùng ngươi?" Mộ Dung Đức Âm có chút bất mãn.

"Bởi vì ngươi đã lớn rồi, phải xông pha giang hồ với ta." Mộ Dung Long Sách nói. Thật ra thì hắn muốn đem Mộ Dung Đức Âm buộc bên cạnh mình để không cho người khác thừa cơ hội. Chuyến xuất môn đợt vừa rồi hắn đã biết mỹ mạo của Đức Âm đủ để hấp dẫn rất nhiều cuồng phong lạn điệp. Nếu hắn không ở nhà chỉ sợ sẽ không tránh khỏi Lão Yên Quỷ tìm đến cửa, nhân cơ hội cuỗm Đức Âm đi mất.

Mộ Dung Đức Âm thấy Long Sách trầm tư, khinh thường nghĩ. Trong lòng ngươi luôn nghĩ ta là một đứa trẻ ba tuổi sao?

Ba ngày sau, Cầu Bại lão nhân rốt cuộc mang theo mấy đệ tử đến nơi. Mộ Dung Đức Âm mặc một bộ trang phục mộc mạc vì Cầu Bại lão nhân không thích xa mỹ, ngay cả Long Sách cũng thay hoa phục thường ngày bằng thanh sam giản dị đến nghênh đón sư phụ. Hai huynh đệ cung kính đứng trước cửa đón sư phụ. Thật ra thì Đức Âm căn bản không có ấn tượng gì với Cầu Bại lão nhân cả. Dù sao bọn họ gặp mặt không nhiều lắm, lần cuối gặp là bốn năm về trước rồi. Ai thèm thừa nhận cái người ngay cả đến lớp cũng không đến làm sư phụ chứ!

Sau một phen hàn huyên khách sáo lạy lễ, các sư đệ liền vây quanh Đức Âm líu lo bắt chuyện. Người này nói "Tiểu sư đệ thật sự là xinh đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành rồi", người kia nói "Tiểu sư đệ chính là bảo vật trấn pháp của Thiên Dật Môn chúng ta" vân vân và vân vân. Ngay cả Cầu Bại lão nhân sau khi vào đến phòng đón khách cũng vuốt râu cười nói: "Đức Âm, kiếm pháp ta dạy ngươi, ngươi luyện thế nào rồi? Diễn luyện mấy chiêu cho vi sư xem một chút."

Mộ Dung Đức Âm vì vậy nhận lấy một thanh kiếm từ Long Sách, chậm rãi múa. Long Sách nhìn thấy động tác của hắn có bài có bản, tâm cũng yên một chút. Xem ra Đức Âm vẫn rất nghe lời. Không ngờ, Cầu Bại lão nhân nhìn được ba chiêu đột nhiên đập mạnh xuống khay trà, khiến mọi người giật nảy mình, nhất thời trong phòng khách yên lặng như tờ.

Lão nhân nghiêm nghị nói: "Thiên Dật kiếm phái chính là kiếm pháp ta đắc ý nhất. Đức Âm, ta đem kiếm phổ vạn người mơ tưởng giao cho ngươi, chính là hi vọng ngươi có thể hiểu được tâm ý của vi sư. Không nghĩ tới ngươi thế nhưng lại không ra gì! Toàn bộ bốn năm để ngươi luyện qua quít như vậy sao?!"

Long Sách nghĩ thầm. Ngươi cho hắn kiếm phổ bốn năm nhưng hắn chỉ luyện hai ngày. Thành thật mà nói thì không tệ chút nào đâu sư phụ à. Vì vậy đi ra, kéo Đức Âm cùng nhau quỳ xuống, tự trách mà nói: "Sư phụ, là do đồ nhi vô trách nhiệm!! Vậy nên mới dung túng Đức Âm lười biếng! Xin sư phụ trách phạt!"

Cầu Bại lão nhân ngực phập phồng, hiển nhiên vừa thất vọng vừa tức giận. Y vốn là đem hi vọng ký thác vào Đức Âm, hi vọng hắn có thể kế thừa tuyệt học của mình, thậm chí còn có ý định truyền chức chưởng môn cho hắn. Nhưng lại không ngờ bốn năm qua, Mộ Dung Đức Âm lại lười biếng thành thói, một bộ kiếm vũ phải hữu khí trở thành vô lực yếu đuối. Cái đó có nửa phần võ học tinh túy của y sao?! Điều này chỉ trách y không có vận khí, rèn sắt không thành thép được!

Vì vậy, lão nhân thở dài một tiếng, thất vọng nói: "Thôi thôi, là do lão phu mắt kém, nhìn sai người. Nếu Đức Âm không muốn học võ thì ta bắt ép cũng không được gì. Được rồi, Đức Âm ngươi thích cầm kỳ thư họa thì lão phu cũng không miễn cưỡng ngươi nữa. Chẳng qua, thật đáng tiếc để kỳ tài trăm năm mới có cứ như vậy mà mai một."

"Là đồ nhi vô dụng…" Mộ Dung Đức Âm dùng giọng điệu mềm nhũn đáng thương nói. Mộ Dung Long Sách nghĩ như vậy cũng tốt, bớt đi không ít phiền toái.

"Tiểu sư đệ! Mau cầu xin sư phụ đi!" Những đệ tử khác rối rít lo lắng vì Đức Âm, nhưng Đức Âm lại không nhúc nhích, miệng cũng không mở. Điều này khiến cho Cầu Bại lão nhân càng thêm thất vọng, vô cùng không vui. Long Sách vội vàng điều đình. Hắn kéo Đức Âm ra, đem chủ đề chuyển sang buổi luận võ mấy ngày sắp tới, lúc này không khí mới trở nên hòa hoãn. Chẳng qua, tất cả mọi người đều tiếc cho tiểu sư đệ Đức Âm.

Mộ Dung Đức Âm thấy mọi người thảo luận vui vẻ, liền từ từ lui về phía sau muốn nhân cơ hội chạy đi, không ngờ lại bị Nhị sư huynh Đinh Hàng nắm lại, cười nói với hắn: "Tiểu sư đệ, lâu rồi không gặp!"

Đinh Hàng này tướng mạo tuyệt dật, tuyệt đối là một mỹ nam tử, nhưng đôi mắt phượng lại lộ ra nét phong lưu. Gã là người phóng khoáng nhất trong toàn thể đông đảo sư huynh đệ, hơn nữa còn lớn mật tuyên bố cuộc đời mình thích nhất là mỹ nhân và bảo kiếm. Giờ phút này nhìn thấy Đức Âm thiên hạ đệ nhất mỹ nhân làm sao không đi trêu chọc. Năm đó còn bận tâm Đức Âm nhỏ tuổi nhưng lúc này hắn đã trưởng thành, càng thêm xinh đẹp khuynh thiên, đương nhiên gã không thể đợi liền đi tới làm thân.

"Đúng là lâu không gặp, Tam sư huynh." Đức Âm nói. Thật ra hắn hoàn toàn không để ý đến rốt cuộc Long Sách có bao nhiêu sư đệ, cũng nhiều năm không gặp như vậy làm sao biết ai với ai chứ?

"A?" Đinh Hàng có chút ngoài ý muốn, "Ngươi, ngươi kêu ta là gì?"

"Không có gì, ngươi không phải là Tam sư huynh Trác Hàng sao?" Đức Âm nói. [Ngươi tưởng đây là thế giới của Bạch Phát ma nữ sao?]

"… Thiên Dật Môn không có người Trác Hàng, chỉ có Đinh Hàng thôi." Đinh Hàng buồn bã vội nói.

"Xin lỗi, là ta nhớ nhầm." Mộ Dung Đức Âm nhẹ nhàng cười một tiếng, tư thái đó nhất thời khiến mọi người đang nói chuyện đều bị phân tán.

"Ày…" Mọi người không khỏi âm thầm than thở. Nếu như Đức Âm chịu học võ, tương lai sẽ trở thành một tuyệt đại cao nhân quang mang chói lọi cỡ nào chứ! Tưởng tượng một cái, dung mạo họa quốc ương dân, võ công thâm bất khả trắc, tuyệt ngạo xuất trần lại thanh lãnh thoát tục… Là một nhân vật (yêu nghiệt) vĩ đại đến cỡ nào!

Long Sách thì nghĩ thầm, hắn đã là một nhân vật rồi. Hừ, Đinh Hàng, ta sẽ không để yên cho ngươi!!

Những đệ tử khác đều không cam lòng. Bọn tiểu bối chụm lại một chỗ vây quanh Đức Âm đùa giỡn, còn Cầu Bại lão nhân mặc dù để yên nhưng không thèm quan tâm nữa, ngồi nói chuyện phiếm với Long Sách và Lý Tư Hàm. Nhất thời không khí trong phòng khách cũng rất hòa hợp.

Mộ Dung Đức Âm bưng chén trà ngồi một chỗ ưu nhã uống trà, thỉnh thoảng nói vài câu với mọi người nhưng không vào trọng điểm. Hắn và người ta có quá ít đề tài chung, chỉ có thể lên tiếng phụ họa mà thôi. Mặc dù là vậy nhưng đây cũng là lần đầu tiên xã giao thành công nhất của Đức Âm. Long Sách âm thầm

liếc vài lần cảm thấy coi như cũng tạm chấp nhận được, xem ra đợt xuất môn lần này Đức Âm cũng đã học được không ít kinh nghiệm.

"Long Sách, ngươi thật sự cứ như vậy để cho Đức Âm không học võ nữa sao?" Cầu Bại lão nhân vẫn còn ý tiếc.

"Sư phụ, giang hồ là một nơi thị phi, ta không muốn Đức Âm phải liên quan đến những chuyện này. Vậy nên cứ để hắn làm những thứ hắn muốn, dù sao với năng lực của ta cũng có thể bảo vệ cho hắn." Long Sách nói.

Khi đang nói chuyện, một đạo phi tiêu đột nhiên bắn vào găm trên cây cột sau lưng Long Sách khiến mọi người thất kinh. Là ai dám to gan như vậy, thanh thiên bạch nhật mà dám xông vào Mộ Dung sơn trang?! Lại còn cố ý chọn thời điểm cả Thiên Dật Môn đang sum họp, quả nhiên không muốn sống khiêu khích mà!!

Long Sách gỡ xuống lá thư trên phi tiêu, nhìn thấy trên đó viết: "Mộ Dung Long Sách, tẩy tịnh mỹ nhân đệ đệ, tối nay đợi gia đến lấy. Lang Điệp."

Người ký tên Lang Điệp này chính là hái hoa đạo tặc nổi danh giang hồ. Người này võ công cực kỳ cao, không hiểu làm sao biết được dung mạo khuynh thành của Mộ Dung Đức Âm mà lại có ý muốn xâm phạm vào Băng Tiễu Thành. Mộ Dung Long Sách cười lạnh một tiếng: "Không biết tự lượng sức!"

"Hừ! Thật là gan cùng mình!! Lang Điệp này nổi tiếng bất hảo, đặc biết thích săn mỹ thiếu niên. Sư phụ, tối nay hãy để sư huynh đệ chúng con cùng nhau trợ giúp đại sư huynh bắt tặc, cũng coi như vì võ lâm trừ hại!" Một tên đệ tử nói.

Cầu Bại lão nhân gật đầu nói: "Lần này tiểu tặc quá mức phách lối, khinh thường phái chúng ta. Long Sách, Hàng Nhi, tên này để cho các ngươi xử trí!"

Lý Tư Hàm nghĩ, muốn hái đóa hoa Đức Âm này không chừng còn khó hơn đi đàm phán với Diêm Vương nữa ấy chứ? Có điều hắn không nói ra, chỉ lẳng lặng nhìn trộm Đức Âm. Đức Âm vẫn là đẹp như vậy, ngàn nhìn vạn nhìn đều không cảm thấy chán ghét.

Ban đêm, Mộ Dung Đức Âm cố ý được an trí ở viện khác, còn ảnh vệ mặc y phục của hắn, ngụy trang thành Đức Âm giả ngủ ở trên giường lớn. Đệ tử của Thiên Dật Môn cùng thị vệ của sơn trang ẩn núp xung quanh. Một số đệ tử còn nhỏ tuổi cảm thấy thập phần hưng phấn, nhiệt huyết sôi trào quyết vì dân trừ hại.

Mộ Dung Đức Âm lại được Long Sách sắp xếp bên cạnh Lý Tư Hàm khiến hắn thụ sủng nhược kinh, suýt nữa thì đi phần hương mộc d*c luôn rồi. Mộ Dung Đức Âm đi tới phòng của Lý Tư Hàm tìm một cái ghế ngồi xuống. Lý Tư Hàm có chút kích động nói: "Công tử, tối nay ta có thể nằm ở sạp ngủ cũng được, giường nhường cho ngươi…"

"Không cần." Mộ Dung Đức Âm hai chân bắt chéo, tay chống một bên đầu tựa hồ đang chờ người.

"Long Sách thành chủ tối nay cũng muốn đến đây sao?" Lý Tư Hàm hỏi.

"Không chắc. Vương gia không cần câu nệ cứ tự nhiên đi. Đêm còn dài chắc khó buồn ngủ, có muốn Đức Âm khảy đàn cho ngài không?" Mộ Dung Đức Âm hơi mỉm cười nói.

Lý Tư Hàm nuốt nước miếng một cái, nói: "Cầu còn không được, có thể may mắn nghe được tiếng đàn của công tử là vinh hạnh của tiểu Vương."

"Vương gia khách khí rồi." Mộ Dung Đức Âm đứng lên đi đến chỗ chiếc đàn ngồi xuống, ngọc chỉ đặt trên mặt đàn, chậm rãi bắt đầu. Hắn gảy chẳng qua chỉ là một khúc nhạc bình thường nhưng Lý Tư Hàm lại cảm giác cả người thoải mái, như thể cả đời chưa bao giờ nghe được nhạc khúc nào dễ nghe hơn thế này. Cộng thêm mỹ mạo của Mộ Dung Đức Âm khiến hắn cảm giác như mình đang ở thiên đường muốn say.

Đức Âm vừa khảy đàn, vừa nói: "Vương gia có biết, huynh trưởng bảo ta tới đây tránh hái hoa tặc đột nhiên xuất hiện này cũng không phải vì ta, mà là ngươi."

"Cái gì?!"

"Lấy danh nghĩa hái hoa để kéo đi sự chú ý của Thiên Dật Môn thôi, mục đích thật sự chính là Vương gia. Người này chắc có liên quan đến chuyện Vương gia muốn vào kinh. Xem ra có kẻ không hy vọng Vương gia thuận lợi ly khai." Mộ Dung Đức Âm đột nhiên đè lại dây đàn, thấp giọng nói: "Tới rồi."

Vừa dứt lời, nhất thời có vô số phi tiêu phá không bắn thủng cửa sổ mà vào, âm thanh xé gió không dứt bên tai. Lý Tư Hàm cảm thấy trước mắt tối sầm, ánh nến trong nhà đã bị Mộ Dung Đức Âm dập tắt, thân thể hắn bị Đức Âm bế lên nháy mắt rời khỏi mặt đất ngã vào giường lớn, tránh khỏi một trận mưa ám khí.

Cùng lúc đó, quả thật có một tên hái hoa tặc chui vào đình viện của Mộ Dung Đức Âm, đứng ở trên ngói lưu ly thật cao ngắm trăng ca hát uống rượu. Loại hành động khiêu khích này khiến cho Thiên Dật Môn và thị vệ của Băng Tiễu Thành tức đến cắn răng nghiến lợi, hoàn toàn không hề biết tình hình nguy hiểm bên Lý Tư Hàm.

Lý Tư Hàm bị Mộ Dung Đức Âm áp đảo trên giường lớn, tuy nói là vì tránh ám khí nhưng tư thế hai người mập mờ, cơ hồ dán mặt vào đối phương. Nhịp tim của Lý Tư Hàm tăng nhanh, trên người Mộ Dung Đức Âm tỏa ra mùi thơm ngát khiến hắn chớp mắt quên mất nguy hiểm mà thất thần.

E/N: Phần hương mộc d*c là bồn tắm có bỏ thêm hương thơm.

60. Chương 60: Trải Nghiệm Màn Hái Hoa Rợn Tóc Gáy

"Chẳng lẽ là sát thủ tam Vương phái tới?!" Lý Tư Hàm ở trên giường nói thầm.

"Ai biết được?" Mộ Dung Đức Âm cơ hồ là ngồi trên người hắn, chợt nghe thấy bên ngoài âm thanh lộn xộn như cửa sổ bị đánh rách cùng sự thâm nhập của của vài người. Đức Âm và Lý Tư Hàm lập tức ngậm miệng nín thở. Trong bóng tối đối phương lùng xục khắp xung quanh, từ tiếng bước chân có thể đoán là bốn người.

Khoảng cách của những người đó với chiếc giường càng lúc càng gần, vòng tìm kiếm dần dần thu nhỏ lại. Đột nhiên, một đạo hắc ảnh từ giường lớn bay ra, nhảy qua cửa sổ thoát đi. Đám sát thủ lập tức phản xạ theo, hàng loạt phi tiêu tẩm độc được phóng ra. Đạo hắc ảnh kia hạ xuống trên tường rào bên ngoài, hóa ra là Đức Âm nắm chăn bao lấy hai người, những phi tiêu kia đều găm hết vào chăn rồi bị Đức Âm ném đi. Lúc này hai người đứng trên tường rào đưa lưng về phía ánh trăng, Mộ Dung Đức Âm đứng chắp tay, mái tóc phiêu phiêu, thon dài thân ảnh khuất bóng như huyễn như tiên.

Bốn tên sát thủ đuổi ra ngoài ngẩng đầu nhìn họ, bốn người liếc mắt nhìn nhau rồi nhất trí, cầm đao nhảy lên tính bắt cả hai!

"Hết phi tiêu rồi chứ?" Mộ Dung Đức Âm lạnh lùng nói, "Đến lượt ta trả lại các ngươi." Dứt lời ống tay áo phất lên, trong tay chẳng biết từ lúc nào đã cầm một đóa hải đường hái bên chân tường rào, chỉ thấy ngón tay của hắn lay động một cái, trong nháy mắt đóa hoa tan nát. Tay giương lên, từng mảnh lạc hồng tứ tán bay trở thành một lợi khí giết người! Cánh hoa mặc dù mỏng manh nhưng khi rời khỏi ngón tay của Đức Âm lại vô cùng uy lực, bốn tên sát thủ ở giữa không trung bị cánh hoa điểm trúng huyệt đạo, dồn dập té xuống đất. Một thân tuyệt học đáng tự hào thế nhưng ở trước mặt Đức Âm thì cả cơ hội thi triển nửa chiêu cũng không có.

"Đây hẳn là 'Niêm hoa thương nhân' trong lời đồn!" Lý Tư Hàm thán phục nói. Lúc này, Đức Âm vỗ tay một cái, mấy tên ảnh vệ từ trong góc xuất hiện bắt lấy bốn tên sát thủ, gỡ che mặt của bọn họ ra. Đám ảnh vệ không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, xem ra bốn người này cũng là những cao thủ cực lỳ lợi hại. Lý Tư Hàm nhảy xuống tường rào đến thăm dò cũng phải khiếp sợ một phen. Mộ Dung Đức Âm đối với mấy chuyện giang hồ này không hiểu nhiều lắm, cũng không có hứng thú với thân phận của bọn họ nên phân phó nói: "Cứ theo lời thành chủ mà làm, đem bốn người này đi thẩm vấn, hỏi bọn họ xem chủ mưu đằng sau là ai."

"Vâng, Nhị công tử." Đám ảnh vệ bắt đầu cảm thấy kính nể Nhị công tử.

Lý Tư Hàm chắp tay tạ ơn mọi người, đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, nhưng mà tim của hắn vẫn còn đắm chìm ở một khắc tuyệt vời trên giường kia. Mẫu đơn hoa hạ tử, tố quỷ dã phong lưu.

Không hiểu sao, Lý Tư Hàm đột nhiên có cảm thụ như vậy.

Còn ở trong đình viện của Mộ Dung Đức Âm, một đống người đang cùng Hái Hoa Tặc Lang Điệp kia giằng co. Lang Điệp mang một bán mặt nạ màu vàng kim, phục sức hoa mỹ, miệng lưỡi lợi hại, gã đứng ở trên nóc nhà mắng chửi gây sự với mọi người. Thiên Dật phái ban đầu muốn giải quyết trong hòa bình bây giờ đã bước vào đối chiến. Thiên Dật phái là danh môn chính phái, bị gã khiêu khích cũng không muốn dùng phương pháp vây công mà thay phiên nhảy lên nóc nhà tỷ võ cùng Lang Điệp kia.

Mộ Dung Long Sách nhìn đã hết hứng thú, viện cớ đau bụng đi nhà xí mà biến qua phía Đức Âm thăm dò tình hình. Hắn không muốn người của Thiên Dật Môn vướng vào cuộc chiến của Trấn Tây Vương và Tam Vương kia nên đã đem hai bên tách ra, không ai dính ai. Lang Điệp kia nhìn như hung hãn cuồng ngạo nhưng thực ra đang câu thời gian, có điều gã không biết được bốn sát thủ đã sớm bị Đức Âm giải quyết hết.

Trùng hợp Mộ Dung Đức Âm cũng từ chỗ của Lý Tư Hàm trở lại, hai huynh đệ liền gặp nhau ở hành lang giữa đường.

"Huynh trưởng, Lang Điệp đó vẫn chưa đi?" Mộ Dung Đức Âm hỏi.

"Không sai, hắn đang trì hoãn thời gian." Mộ Dung Long Sách nói, "Xem ra còn kéo dài lâu. Đức Âm ngươi qua phòng ta nghĩ ngơi đi."

"Không sao." Mộ Dung Đức Âm vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn lên. Cách đó không xa chính là nóc nhà trong viện hắn, Lang Điệp trên đó ném bình rượu qua một bên, rút nhuyễn kiếm ra đang muốn khiêu chiến với Đinh Hàng.

Mộ Dung Long Sách cũng ngẩng đầu xem, nói: "Lang Điệp mặc dù thanh danh bất hảo nhưng võ công cũng thuộc dạng sâu không lường được, cộng thêm hắn xảo trá dị thường, Đinh Hàng sẽ bị thua thiệt."

"Làm hắn nhanh cút đi, tránh quấy nhiễu giấc ngủ của người khác." Mộ Dung Đức Âm không vui nói.

"Vâng vâng vâng, ngươi ngủ thì ngủ đi, đừng quan tâm là được." Long Sách nói.

Vừa dứt lời thì thấy Lang Điệp lấy ra một cây sáo ngọc, dùng mười phần công lực thổi lên, thanh âm khếch đại khắp nơi, vô cùng sắc bén khiến những người đứng gần bị chấn màng nhĩ phát đau, chỉ sợ trong mười dặm đều có thể nghe thấy.

"Kiểu này thì làm sao mà ngủ!" Mộ Dung Đức Âm cả giận nói.

"Đã bảo ngươi không cần phải để ý hắn mà, một lát ta sẽ tự dọn dẹp hắn." Long Sách vỗ vỗ bờ vai của Đức Âm, thuận thế kéo hông hắn hướng vào trong lòng ngực mình, cười nói: "Đức Âm muốn ta ôm ngươi về phòng sao?"

Mộ Dung Đức Âm cũng cười nói: "Ngươi muốn ta về phòng ôm ngươi sao?"

"Hừ!" Long Sách nhéo hắn một cái, "Không được ở trước mặt người ngoài làm loạn! Đi ngủ đi!" Vừa nói vừa kéo Mộ Dung Đức Âm đi hướng trở lại.

Chỗ ở của Long Sách chính là Long Ngâm Cư, là nơi trung tâm của sơn trang cũng như trung ương của Băng Tiễu Thành. Xung quanh phòng được bố trí cơ quan tầng tầng lớp lớp không thua gì Tuyệt Ảnh Thành. Nếu như đi một mình thì cả Mộ Dung Đức Âm cũng không tùy tiện tiến vào bí điện nghị sự này của Long Sách. Ngoài ra còn có lời đồn rằng phía dưới Long Ngâm Cư là một địa cung phức tạp, bên trong ẩn chứa vô số võ lâm chí bảo.

Long Ngâm Cư chia làm hai, một nửa là khu công vụ đặc biệt cẩn mật, một nửa khác có thể coi là hậu cung của Long Sách tên là Long Tiếu Uyển. Bên trong nơi đó không khác gì hậu cung xa xỉ của hoàng đế, còn có một lối đi chuyên dụng cho nam sủng tiến tiến xuất xuất. Hôm nay Long Sách an trí Mộ Dung Đức Âm ở nơi hoa lệ vô song nhất trong cư. Không ngờ, hai người vừa bước vào tẩm điện thì phát hiện bánh điểm tâm đã bị người cắn qua, trên đất còn tán lạc một chiếc áo khoác và một đôi giày. Hai người cùng nhìn vào trong thì thấy trên giường lớn mềm mại của Long Sách có một nam tử vô cùng tà mị đang dựa nằm, vạt

áo mở rộng để lộ ra thân hình tinh tráng. Nâng chiếc cốc bảo thạch của Long Sách thưởng thức rượu ngon, bộ dáng vô cùng tự nhiên thoải mái, gã híp mắt khen: "Hảo hưởng thụ! Hảo hưởng thụ! Nếu ôm thêm một mỹ nhân nữa thì cuộc đời này của Lang Điệp không còn gì đáng tiếc nữa!"

"Thì ra người triền đấu lúc nãy không phải là Lang Điệp thực sự mà ngươi mới phải!" Đức Âm nói.

Lang Điệp hắc hắc nhếch miệng cười quan sát Mộ Dung Đức Âm, nói: "Thật đúng là mỹ nhân! Rất đẹp! Lang Điệp tự tin đã xem qua tất cả phương thảo của thiên hạ này, nhưng ngươi không phải là phương thảo. Ngươi là phượng hoàng! Hồ điệp ta hôm nay muốn ăn thịt phượng hoàng. Ha ha ha ha ha ha Ồ, tư sắc của huynh trưởng ngươi cũng là thượng thượng đẳng, ta cũng sẽ hưởng dụng luôn, để hầu hạ rượu và thức ăn tốt lắm."

Mộ Dung Long Sách cũng không tức giận, cười lạnh nói: "Lang Điệp, ngươi quả nhiên bản lĩnh cao cường, không chỉ giỏi lừa gạt mà còn có thể đi tới nơi này. Ta vốn muốn để cho ngươi một con đường sống, bây giờ là ngươi tự tìm tử lộ!"

Dứt lời, Mộ Dung Long Sách và Mộ Dung Đức Âm liếc mắt nhìn nhau, Long Sách liền động thân chắn trước mặt Đức Âm kêu lên: "Người đâu!"

"Vô dụng, vô dụng. Những người ở phụ cận đều bị ta làm hôn mê bất tỉnh. Lại nói, lúc các ngươi tiến vào có ngửi thấy một mùi thơm không? Bây giờ chỉ sợ là cả người đã vô lực rồi phải không?" Lang Điệp lè lưỡi l**m l**m môi của mình, càng phát ra vẻ tà mỹ ma mị. Gã thật sự có năng khiếu đi làm hái hoa đạo tặc.

"Mấy thứ thủ đoạn rẻ tiền như vậy có thể làm gì được Mộ Dung Long Sách ta?!" Long Sách vừa nói vừa phóng ra một chưởng, muốn lập tức lấy mạng Lang Điệp.

"Xuất thủ thật ngoan độc, thành chủ thật không tốt tý nào!" Lang Điệp lộn ra sau giường, tránh được một kích trí mạng của Long Sách, mà ly rượu trong tay gã bị ném lên sau cũng được gã vững vàng cầm lại, không tràn một chút. Sau đó gã lại nhẹ nhàng đáp xuống tay vị của giường, quần áo xốc xếch lộ ra ngực trần cùng bắp đùi, dùng tư thế khoa trương mà một hơi uống sạch bình rượu. Trong mắt Lang Điệp tinh quang tăng vọt, không hoảng hốt cũng không vội vàng rút ra một chiếc roi kim ti.

"Đức Âm mỹ nhân, ngươi hút phải mê hương có phải cảm thấy đứng có chút khó khăn không? Không bằng đến nằm vào lòng của hồ điệp ca ca, đừng miễn cưỡng mình!" Lang Điệp hắc hắc nói.

Lúc gã nói chuyện, Long Sách đã lấy xuống thanh bảo kiếm treo trên tường, kiếm thế cuồn cuộn tạo thành một võng kiếm gió cũng không lọt qua nổi, muốn ép giết Lang Điệp. Thân roi của Lang Điệp cuốn lên đối phó, hai người nhất thời khó phân cao thấp. Mộ Dung Đức Âm thấy thế liền muốn rời đi. Không ngờ Lang Điệp vừa rồi chẳng qua chỉ xuất bảy thành công lực, nhìn thấy Đức Âm muốn ly khai thì tăng lên kình lực của sợi roi, chấn đứt thanh kiếm trong tay của Long Sách. Long Sách ném đoạn kiếm, khó khăn né đi một chiêu trí mạng. Hóa ra, Lang Điệp kia giương đông kích tây, nhân cơ hội phóng người qua, nhanh chóng bắt được Mộ Dung Đức Âm xoay hắn lại, kiềm chế vào trong lòng uy hiếp Long Sách.

"Mộ Dung Long Sách! Ngươi nếu dám tiến lên một bước ta sẽ phế đôi mắt của Mộ Dung Đức Âm!" Móng tay dài của Lang Điệp nắm lấy quai hàm của Đức Âm uy hiếp, thân hình của gã không ngừng lui về phía sau có vẻ muốn tìm cơ hội bắt Đức Âm rời đi.

"Uy." Mộ Dung Đức Âm đột nhiên đưa tay gạt ra sự kiềm chế của gã khiến cho Lang Điệp hơi kinh hãi, ngay sau đó người nói: "Mỹ nhân không nghe lời cũng không tốt!" Vì vậy muốn điểm huyệt hắn.

Mộ Dung Long Sách thức thời nhắm hai mắt lại. Mỗi lần hắn thấy Đức Âm xuất thủ đều bị hoa mắt, tên kia cũng không chịu chậm lại một chút, báo hại làm người ta sinh ra ảo giác choáng váng.

Quả nhiên ngay khi hắn vừa nhắm mắt thì một tiếng rơi xuống đất nặng nề vang lên, lúc mở mắt ra thì nhìn thấy Lang Điệp bị Đức Âm giẫm dưới chân. Lang Điệp còn không kịp phục hồi tinh thần, không hiểu tại sao mình lại ngã xuống đất, cứ như mặt đất đột nhiên đảo người với mình, đầu óc cũng muốn hoa lên.

Trong đời gã chưa bao giờ trải qua chuyện kì quái như vậy, con ngươi cố gắng định hình lại thì liền nhìn thấy khuôn mặt hoàn mỹ tuyệt luân của Mộ Dung Đức Âm lộ ra nụ cười ung dung, một chân đạp thẳng lên mặt của gã.

"Điệp công tử. Bây giờ lựa chọn não lập tức văng ra ngoài, hay là đàng hoàng cung khai đây?" Mộ Dung Đức Âm cười hỏi.

"Cái gì?!!" Lang Điệp hoàn toàn bối rối.

"Ách." Mộ Dung Đức Âm sờ sờ cằm của mình, chân rời khỏi mặt của gã sang sàn nhà bên cạnh đó. Lang Điệp đang muốn nhân cơ hội đứng dậy đột nhiên trước mặt nổ một tiếng thật lớn làm gã cảm giác mình muốn điên rồi, không, còn sợ đến suýt hộc máu. Sau khi nhìn thấy rõ Đức Âm một cước đạp sụp mặt đất trước mặt gã, miếng đất phía sau cũng đã nứt ra muốn nát, còn tiếng vang thì nửa ngày không dứt khiến mặt Lang Điệp đen hẳn lại chảy đầy mồ hôi.

"Đất của ta!!" Mộ Dung Long Sách kêu lên.

"À, thì dùng não của Điệp công tử bù vào tu bổ là được." Mộ Dung Đức Âm vẫn như cũ mỉm cười, chẳng qua cả người tỏa ra sát khí đáng sợ đến nổi cả người Lang Điệp cứng ngắc.

" A a a a a a a a a a a a———————— "

Vì vậy, tự tôn của Hái hoa tặc đệ nhất thiên hạ nháy mắt bị chà đạp phá hủy hầu như không còn.

Lần hái hoa kinh khủng nhất qua đi như vậy đấy————————

Nguyên lai, mỹ nhân xinh đẹp nhất là tuyệt đối không thể rớ vào!!!!!!!!!!!!!!!!!

E/N: Mẫu đơn hoa hạ tử, tố quỹ dã phong lưu – Chết dưới thân mỹ nhân, thành quỷ cũng phong lưu.

Phương thảo ở đây ý chỉ nam nhân. Thường thì những kẻ đi cướp sắc nam được gọi là Hái thảo tặc, cướp sắc nữ thì là Hái hoa tặc nhưng mà cách gọi nào cũng là cướp sắc mà thôi.

61. Chương 61: Thể Nghiệm Bg Không Thành Công Của Đức Âm

Mộ Dung Đức Âm rốt cuộc lê qua khách phòng bên cạnh Long Ngâm Cư chuẩn bị ngủ. Bây giờ đã là nửa đêm, thật là một đêm dài.

Mộ Dung Long Sách tối nay phải xử lý sự vụ suốt đêm, còn Mộ Dung Đức Âm tự mình tắm rửa xong rồi ngủ.

Lại nói, Long Ngâm Cư lúc này hoàn toàn trống rỗng vì toàn bộ thủ vệ, gia nhân đều bị chuốc thuốc mê, Long Sách không kịp điều phối người tới. Mộ Dung Đức Âm cũng chẳng quan tâm đến, dùng nội công hâm nóng một bồn nước lạnh, khỏi phải đi nấu nước chi cho phiền phức.

Vì vậy, xuất hiện một trùng hợp nho nhỏ.

Tri Thu, một tiểu cô nương xuất thân nghèo khổ được đồng hương giới thiệu ngàn dặm đến một thế gia trong Băng Tiễu Thành làm nha hoàn. Nàng nghe đồng hương giới thiệu chủ nhân nhà mình là Mục gia hiển hách nhất trong Băng Tiễu Thành, có hai vị thiếu gia. Đại thiếu gia bây giờ là đương gia, là một đại thương nhân khôn khéo tài giỏi. Nhị thiếu gia thân thể gầy yếu, hàng năm không ra khỏi nhà, tình tình kỳ quái. Vị đồng hương lần này trở về cũng vì để tìm một nha hoàn không biết nội tình gì để lãnh phần chuyện khổ sai, đi phục vụ cho Nhị thiếu gia. Tri Thu không biết gì, còn vui mừng muốn chết nghĩ rằng có thể kiếm được phụ cấp cho nhà, hoan hoan hỉ hỉ đi theo đồng hương. Có điều, trên đường đi đến Băng Tiễu Thành phồn hoa lại đúng lúc có hội làng vô cùng tấp nập đông đúc khiến cho Tri Thu và đồng hương lạc nhau. Nơi này nàng không quen biết, đành phải vừa đi vừa hỏi đường đến hào môn hiển hách nhất Băng Tiễu Thành là đâu.

Người bán chè trôi nước nói: "Còn phải hỏi sao, hiển hách nhất dĩ nhiên chính là nhất thành chi chủ của chúng ta, Mộ Dung thế gia!"

Tri Thu mơ hồ nhớ họ của chủ nhân cũng có âm "mu", hình như đúng là nhà này nên vội vàng hỏi: "Nhà kia có phải có hai vị thiếu gia, đại thiếu gia là đương gia, nhị thiếu gia thân thể không tốt?"

"Đúng vậy, đúng vậy! Bất quá chúng ta nơi này gọi là Đại thành chủ và Nhị thành chủ. Đại thành chủ là một nhân vật vang dội khắp tứ hải. Nhị thành chủ là một đại tài tử, đáng tiếc thân thể rất yếu, không ra khỏi cửa bao giờ." Người bán hàng gật đầu. "A! Vậy là đúng rồi! Lão bản, ngươi có thể chỉ cho ta biết đường đi đến Mộ Dung gia được không?" Tri Thu hưng phấn nói.

Người bán hàng liền chỉ đường cho nàng, thuận tiện hỏi: "Ngươi không lẽ là đi làm nha hoàn cho Mộ Dung thế gia à?"

"Vâng ạ, vâng ạ!" Tri Thu lại gật đầu.

"Ôi chao! Vậy bánh trôi vừa rồi coi như ta mời ngươi!" Người bán hàng tươi cười nói. Nguyên lai Mộ Dung thế gia là tôn sư của một thành, pháp luật, bảo vệ, công thương vân vân đều là một tay Mộ Dung gia nắm giữ, ngay cả hoàng đế cũng ngấm ngầm cho phép sự độc lập tự trị đó.

Ở địa phương, Mộ Dung gia là nhất phương vương giả, thủ hạ, người hầu ở trong thành thân phận cũng cực cao, đều được người hâm mộ. Bất quá, để trở thành người làm trong Mộ Dung thế gia phải qua được những điều kiện tuyển chọn rất khắc khe, người vào được đều không tầm thường. Thế nên người bán hàng hiểu nhầm nên có vài phần kính trọng với Tri Thu.

"Không biết cô nương lần này đến Mộ Dung gia là làm gì trong đó vậy?" Người bán hàng hỏi nhiều một chút.

"Tổng quản của Mộ Dung gia muốn ta đi phục vụ Nhị thiếu gia... Ấy không, Nhị thành chủ. A, ta nhớ ra rồi. Hình như Nhị thành chủ thiếu một nha hoàn thiếp thân hầu hạ nên mới kêu ta." Tri Thu cười hì hì nói. Thực tế là Nhị thiếu gia của Mục gia đó quá quái gở nên dọa thiếp thân nha hoàn chạy mất thôi.

"Ối trời! Vậy ngươi thật là quý nhân rồi. Để ta đưa ngươi đến cửa sau của Mộ Dung thế gia!" Người bán hàng cũng chẳng buồn bán hàng nữa. Mọi người trong thành đều biết Mộ Dung Đức Âm chính là bảo bối trong lòng của Mộ Dung Long Sách, chỉ có nha hoàn thân phận xuất sắc nhất mới được phái đi hầu hạ Mộ Dung Đức Âm. Trong Mộ Dung gia, vị trí người hầu của Đức Âm còn cao hơn các tổng quản. Lần trước mấy tiểu nha hoàn của Nhị thành chủ ra ngoài mua lăng la, người nào người nấy đẹp như thiên tiên, quý khí còn hơn tiểu thư của một đại gia. Hôm nay tiểu cô nương xinh đẹp trước mắt này tuy có chút dân dã, nhưng nếu thật sự là người ở bên Nhị thành chủ thì tương lai nhất định không tầm thường! Không tầm thường được!

Vì vậy Tri Thu rất thuận lợi tìm được cửa sau của Mộ Dung gia. Người bán hàng rất hy vọng nàng về sau có thể đề cử trôi nước của mình cho Nhị thành chủ ăn thử, mặc dù là một nguyện vọng vô lý nhưng Tri Thu vẫn ngốc ngốc hứa hẹn. Người bán hàng vì thế mà càng dốc lòng, đưa nàng đến cửa rồi còn ba hoa chích chòe với thị vệ giữ cửa, nói đây là nha hoàn Nhị thành chủ bổ nhiệm. Thị vệ giữ cửa cũng biết an toàn của Nhị thành chủ là việc quan trọng nhất của thành chủ nên ban đầu không muốn nhận người. Có điều vừa lúc này thì tổng quản bên trong kêu lên: "Hộ vệ tam đẳng trở lên đi với ta bắt Lang Điệp! Thị vệ giữ cửa đổi ban!" Thế nên lỗ hổng ngàn năm không thấy xuất hiện.

Mặc dù chỉ có chớp mắt ngắn ngủi nhưng Tri Thu cũng tỉnh tỉnh mê mê mà bước vào cửa, cáo biệt với người bán hàng rồi u mê đi vào trong. Đi vào sâu một chút thì gặp được nha hoàn trực đêm, nha hoàn này thấy nàng có thể đi vào, lại vừa lúc với đợt tuyển dụng phó nhân nên mang nàng đi đổi y phục, chỉ đường để nàng đến trình diện. Kết quả Tri Thu ở giữa sơn trang khổng lồ mà lạc đường, cuối cùng may mắn đi đến Long Ngâm Cư hoàn toàn không có phòng thủ. Phòng ốc nơi này lớn nhất sáng nhất, nàng lần mò một hồi cũng đi qua được!

Nàng thấy ở cửa có rất nhiều thị vệ đang tới nơi này tập họp. Một tổng quản phát hiện ra nàng, lại thấy nàng mặc y phục của người làm trong trang liền hỏi: "Ngươi thuộc bộ nào vậy?"

"Ta, ta đến để hầu hạ Nhị thiếu gia!" Tri Thu vội vàng nói.

"Kỳ quái, trước giờ chưa từng thấy ngươi. Không lẽ là do Nhị công tử mang từ ngoài vào?" Tổng quản phân vân một chút. Tuy nhiên trong Long Ngâm Cư bây giờ một mảnh hỗn loạn, gã không thể suy nghĩ nhiều

liền hỏi: “Ngươi mới tới à?”

“Vâng.” Tri Thu thấy thị vệ chạy đến càng lúc càng nhiều, trong lòng có chút sợ. Đây đâu phải là đại hộ nhân gia! Làm sao lại giống như vương cung như vậy!

“Nhị công tử ở bên trong thiếu một người hầu hạ múc nước, ngươi mau đi đi.” Đúng lúc Long Sách vừa mới từ bên trong đi ra, hắn không biết rõ mấy nha hoàn nhỏ nhặt này, mắt liếc một cái chỉ định Tri Thu rồi vội vã rời đi. Tri Thu nhìn theo bóng lưng của nam tử phong thần tuấn vĩ nhất đời được gặp, si ngốc một trận nghĩ tầm: “Người lúc này quả thật rất có thần khí! Giống như thiên thần vậy! Địa vị của hắn ở chỗ này chắc không nhỏ!”

Thật ra thì lúc này, Đức Âm đã bỏ lên giường bắt đầu ngủ khò khò rồi.

Vì vậy một đoạn BG khuôn sáo cũ giữa nha hoàn và thiếu gia đáng lý diễn ra ở đại hộ Mục gia cứ thế bị Mộ Dung gia phá hủy.

Tri Thu thật vất vả tìm được nơi chuyên nấu nước, bưng lấy một chậu vàng ròng. Thật ra thì nàng chẳng qua cảm thấy chậu kia lấp lánh ánh sáng nhìn rất đẹp chứ không biết là vàng ròng. Bất quá Long Sách quy định, bất cứ dụng cụ gì dùng cho Đức Âm, nếu không là vàng cũng là ngọc, phỉ thúy, thạch anh, đồ sứ danh quý vân vân nên những người khác cũng đã sớm quen. Long Sách cưng chìu đệ đệ đến kiểu gì cả thành đều biết được.

Tri Thu là một cô nương làm việc rất nhanh nhẹn, vội bưng nước nóng không kịp nhận ra sự xa mỹ của hào trạch, một lòng một ý đem nước bưng đến cửa phòng của Đức Âm. Gõ cửa nhưng bên trong không có ứng tiếng, nàng liền thử đi vào. Thấy Nhị công tử đã sớm ngủ say nên nàng cũng không dám đánh thức hắn, liền để bồn xuống. Vốn là chuẩn bị rời đi nhưng nàng cuối cùng tò mò. Nghe nói Nhị công tử của Mục gia là mỹ nam tử nổi tiếng. Một nam nhân thì có thể đẹp đến cỡ nào? Nàng cắn cắn môi, lấy dũng khí rón rén đi đến bên giường, nhẹ nhàng vén lên màn giường.

Cảnh cáo: Mỹ mạo của Mộ Dung Đức Âm đã vượt qua mọi cấp bậc sát thương.

Có một loại mỹ nam tử không thể dùng bất cứ thứ gì để hình dung được.

Bởi vì loại mỹ mạo đó không thuộc về con người.

Cho nên, vì sức khỏe của mình, xin chớ quan sát trong thời gian dài.

Tri Thu hóa đá. Mộ Dung Đức Âm rốt cục nhịn không được nắm lấy cánh tay nàng, thanh âm đầy sát khí giận dữ nói: “Nha hoàn mới tới thì ban ngày đến nhìn!!! Nửa đêm để người ta ngủ nữa chứ!! Ra cửa quẹo phải là phòng của người làm!!! Đi ngủ!!! Không được trầm mê!!”

Cảnh cáo 2: Bộ văn hóa dân tộc của Hiên Viên Vương triều chân thành nhắc nhở, những người yếu bóng vía không nên quan sát Đức Âm, đề phòng trầm mê!

Rời xa Đức Âm, bạn sẽ hưởng thụ được một cuộc sống lành mạnh.

“A a a a a a a!!!”

Lại một tiếng hét thảm từ phòng của Mộ Dung Đức Âm truyền tới. Đó là tiếng hét của Tri Thu sau khi nhìn thấy mỹ mạo của Đức Âm mà tỉnh lại, không phải vì sợ mà bởi vì sự xinh đẹp của hắn.

Lại nói đến những phản ứng khi nhìn thấy Đức Âm thì đây chính là phản ứng độc đáo nhất. Thế nên từ đó trở đi Tri Thu có một ngoại hiệu gọi là “Kinh khiếu nha hoàn”.

Ngày hôm sau, sau khi Tri Thu tỉnh dậy lại tiếp tục phát huy nghị lực của mình, đi đến hầu hạ Nhị công tử hung dữ.

Nàng phát hiện Nhị công tử ngồi ở xe lăn đọc sách, vì vậy mới hỏi nha hoàn từ sau tới. Nha hoàn đó không hảo ý nói cho nàng biết: “Chân của Nhị công tử không tốt, thân thể yếu, chỉ có thể miễn cưỡng đi vài bước chứ không thể đứng lâu. Vì vậy nên luôn phải dựa vào xe lăn đó để đi.”

Nhưng thật ra là cái gian phòng đó của Mộ Dung Đức Âm căn bản không có ghế. Đó chính là dụng tâm của Long Sách.

Tri Thu cứ thế mà dựa vào khái niệm này tự suy diễn.

Sau đó, người của phòng bếp đưa đến một chén đen thui sền sệt còn bốc hơi nóng, nhìn có vẻ giống như thuốc. Đầu bếp đưa đồ không hảo ý nói với Tri Thu, Nhị công tử thân thể không tốt. Mỗi ngày đều phải uống thuốc sống qua ngày. Có điều hắn sợ đắng nên mỗi ngày đều không chịu uống hết. Tri Thu vì vậy lại cảm khái một trận, cũng nghiêm túc nói: "Nếu ta đã là thiếp thân nha hoàn của công tử, ta nhất định sẽ làm hắn ngoan ngoãn uống hết thuốc!"

Thật ra đó chính là món mới của đầu bếp làm cho Mộ Dung Đức Âm, gọi là Hắc dạ chi ma hồ. Mặc dù bên ngoài khó coi giống như thuốc lỏng, nhưng thật ra ăn ngon đến mức làm người ta muốn nuốt cả lưỡi vào. Vì vậy Mộ Dung Đức Âm nói với Tri Thu đang cầm chén: "Chia ra làm hai uống chung đi." Tinh thần chia sẻ đầy thiện ý.

"Ây? Công tử ta không cần uống đâu. Công tử sợ đắng phải không? Ăn trước viên đường này sẽ không đắng nữa. Nếu không ngày cứ uống xong đi, ta kể chuyện cười cho ngài được chứ?" Tri Thu mỉm cười nói.

Sau đó nhìn thấy Mộ Dung Đức Âm há to miệng ăn, làm cho Tri Thu cảm động muốn chết.

"Thêm một chén nữa." Mộ Dung Đức Âm nói.

"A?!!!" Tri Thu = =" "Công tử… cái này… cái đó… Chuyện cười ta biết cũng không nhiều lắm! Nên đừng uống nữa! Thật ra thì chuyện cười của ta không buồn cười lắm đâu…" Tri Thu đỏ mặt nói.

"Được rồi, vậy thì không uống." Mộ Dung Đức Âm sờ sờ cằm, thâm ý nói: "Huynh trưởng ta nhất định sẽ rất thích ngươi."

"A?!" Tri Thu kinh ngạc. Tại sao lại liên quan đến Đại thành chủ?! Công tử đang châm chọc mình sao?!

"Đúng rồi, công tử. Ngày từ trước đến giờ chưa ra khỏi trang viện này sao?" Tri Thu hỏi khi Mộ Dung Đức Âm đang phơi nắng ngoạn miêu.

"Cũng không hẳn, chẳng qua là rất ít khi ra ngoài thôi." Mộ Dung Đức Âm chớp mắt nhìn nàng.

"Bên ngoài chơi rất vui đó, có % %&& % %…" Tri Thu bắt đầu phát thanh.

"Ngươi muốn ra ngoài chơi sao? Ta có thể cho ngươi đi, không từ tiền công." Đức Âm là một người chủ tốt.

"Không không. À ta nói, Nhị công tử luôn ở nhà thì tâm tình sẽ không tốt đâu. Có muốn nô tỳ dẫn ngươi đi dạo cho khuây khỏa không?" Tri Thu xung phong đảm nhận nói: "Ngài luôn sống ở trong viện nhỏ hẹp làm sao có thể trải rộng lòng chứ? Ta nghĩ nếu để cho Nhị công tử khuây khỏa một chút không chừng thân thể sẽ dần dần tốt lên! Bảo vệ quá độ chỉ làm cho công tử càng lúc càng yếu, không chịu được mưa gió mà thôi! Dù sao chúng ta đã có mặt trên đời này thì phải thưởng thức hết những thứ tốt đẹp của thế giới chứ phải không?" Tri Thu khẳng khái nói, cố gắng cảm hóa bi quan của công tử.

"Tùy tiện ngươi." Mộ Dung Đức Âm ==. Ở nhà tâm tình rất tốt chứ có chỗ nào không ổn đâu? Không thể trách được tâm tính của một tên trạch nam.

"Là ta không tốt. Là ta tự mình đẩy Nhị công tử đi ra đường! Những người khác không liên quan! Tổng quản người muốn phạt xin cứ phạt ta!" Tri Thu quỳ gối trước mặt tổng quản, yên lặng rơi lệ.

"Nha đầu to gan! Không biết điều! Ngươi có biết một sợi tóc của Nhị công tử so với mạng của ngươi còn quý hơn không! Người đâu! Đem nàng nhốt vào phòng chứa củi không cho ăn cơm! Để nàng úp mặt vào tường suy nghĩ đi!" Tổng quản hung hăng nói.

Tri Thu yên lặng rơi lệ, trong lòng bàn tay nắm một quả hồ lô đường. Nàng đẩy công tử mang sa mạo ra ngoài, mua hết hồ lô đường đến đồ ăn vặt, chơi rất vui vẻ như thế [tự suy diễn]. Công tử thật sự rất vui vẻ! [Tự suy diễn] Đây là ngày hạnh phúc nhất của nàng, nàng không hối hận!

Sát nhập. Cuộc dạo phố của Mộ Dung Đức Âm:

Khò— khò—- Ngồi trên xe lăn ngủ gật nhờ sa mạo che mặt.

“Công tử! Hồ lô đường!”

Tỉnh dậy nhận lấy hồ lô đường rộp rộp ăn.

Ăn xong rồi,

Tiếp tục ngủ.

Khò— khò—

…

“Công tử, hôm nay thật sự rất vui ha!”

Dụi mắt, tỉnh.

“Thì ra đã về đến nhà.”

——

Ban đêm trời mưa to.

Mộ Dung Đức Âm giải quyết xong chuyện thẩm vấn Lang Điệp thì nghe nói nha hoàn kia bị phạt.

“Khốn khiếp, đi dạo phố thôi mà cũng bị úp mặt vào tường tuyệt thực thì càng ngươi đều đi úp mặt vào tường đến chết đi!” Mộ Dung Đức Âm la mắng tổng quản. Sau đó hắn che dù đem con mèo ngủ trên ngọn cây bế xuống, thuận tiện đến phòng chứa củi cách đó không xa đem người thả ra.

“Công tử!! Ngươi!! Ngươi thế nhưng vì ta!!!” Tri Thu nước mắt giàn dụa, quỳ trong góc ngửa mặt nhìn Đức Âm. Rõ ràng đi vài bước sẽ bị đau đớn như đao cắt, rõ ràng thân thể yếu như vậy! Thế nhưng bất chấp mưa to đến cứu mình!! Đây chính là sự dằn vặt trời cao dáng xuống cho chúng ta sao?!

“Công tử! Tri Thu không xứng hầu hạ ngài!” Thiểm điện nhá lên, Tri Thu khóc cơ hồ muốn ngất đi, “Ngươi đối với ta tốt như vậy… Tri Thu tự biết thân phận mình thấp kém, chỉ nguyện ở công tử bên cạnh hầu hạ cả đời liền đã mãn nguyện… Tri Thu không đáng để ngài như thế tự hành mình… Tại sao… Tại sao lại đối tốt với một nha hoàn thấp kém như ta chứ…”

Uy, tự biên tự diễn thì cũng phải có chừng mực chứ!

“Meo?” Con mèo bị Đức Âm cắp ngay tay cùng hắn nhìn nhau.

“Tri Thu, ta chỉ thích nam nhân.” Mộ Dung Đức Âm nói.

“A?” Tri Thu đột nhiệt ngừng khóc. Tại sao đột nhiên ở thời điểm này nói cái loại đề tài đột ngột này?! Cái loại cảm giác khó chịu vô cùng này là cái gì?! Trong lòng có cái gì đó vỡ nát?!!

62. Chương 62: Uống Rượu Say Sẽ Làm Người Ta Lộ Ra Phần Tối Của Mình

Sau khi bắt được Lang Điệp, Long Sách mang Đức Âm cùng nhau thẩm vấn Hái Hoa Tặc. Địa lao của Mộ Dung sơn trang đã bị Long Sách sửa chữa qua, kết quả bây giờ còn chất lượng hơn cả đại khách sạn. Hoặc cũng có thể nói, đó là một tửu đ**m năm sao được làm theo phong cách địa lao. Lang Điệp ở bên trong rất thoải mái, có giường lớn sạch sẽ, còn có bàn đọc sách, hộc tủ, đồ trang trí. Thức ăn cũng bảy món một lần do đầu bếp nổi tiếng chế biến, phong phú không kém gì một bữa tiệc, cách mỗi ngày còn có rượu ngon. Ngoại trừ không có mỹ nữ bồi bên cạnh ra thì Lang Điệp cực kỳ thích ý, thậm chí còn quên mất mình đang là một tù phạm.

Gã nghĩ mình có đãi ngộ tốt như vậy, chẳng lẽ là bạo lực mỹ nhân Mộ Dung Đức Âm đó âm thầm có ý tứ với mình? Chẳng lẽ kiểu dáng dấp phóng đãng của mình khiến hắn thích thú? Vì vậy bắt đầu mơ tưởng vớ vẩn.

Thật ra, đem địa lao cải tạo tốt như vậy bởi vì địa lao của Mộ Dung gia phần lớn được dùng để Long Sách hù dọa những nam sủng không nghe lời. Những nam sủng yểu điệu bị giam mấy ngày sau rất có thể được Long Sách sủng lại nên mới đem địa lao làm hào hoa đến vậy.

Lang Điệp là một tên mềm rắn không ăn. Sau khi bị mang tới phòng tra hỏi sống chết cũng không chịu khai nhận, ngục tốt uy hiếp muốn dùng hình gã cũng không chút sợ, còn nói nếu mình sợ cái này đã không gọi là "Lang Điệp". Nhiêu khê hơn nửa ngày, cửa tù được người mở ra với hai người khuất sáng tiến vào. Ngục tốt lập tức hành lễ, người tới chính là Mộ Dung Long Sách và Mộ Dung Đức Âm.

Mộ Dung Đức Âm âm trầm ngồi xuống ghế đối diện với Lang Điệp, tư thế ngồi uy nghiêm như đế vương. Ánh mắt của Lang Điệp giao với ánh mắt của Đức Âm, thân thể nhất thời không tự chủ được mà run lên. Mộ Dung Đức Âm đưa ra ba ngón tay, chậm rãi nói: "Một, thành thật khai báo. Hai, ta dùng hình. Ba, trực tiếp giết. Ngươi chọn đi."

"Ta... Ta... Ta..." Lang Điệp mồ hôi như mưa hạ. Mặc dù Đức Âm thật sự rất đẹp, nhưng mà giờ phút này là đẹp đến kinh dị nhân tâm. Gã không phải là một người ngu ngốc. Ngày đó Đức Âm chẳng qua ở trước mặt gã giậm chân một cái cũng đủ biết tâm của mỹ nhân này còn cứng rắn hơn sắt thép, tuyệt đối sẽ không từ bất cứ thủ đoạn dã man nhất thế gian nào để hành hạ mình!

"Ta nói! Nhưng các ngươi phải đảm bảo tính mạng cho ta!!" Lang Điệp rốt cuộc phải khuất phục trước khí thế cường đại của Mộ Dung Đức Âm.

"Yên tâm, ngươi sống ở địa lao của Mộ Dung thế gia thì không ai tìm được ngươi đâu." Long Sách vỗ vỗ bả vai của Đức Âm, tỏ vẻ tán thưởng đối với biểu hiện vừa rồi của hắn. Vì vậy Long Sách sai người ghi chép. Lang Điệp kể rằng mình được một thần bí nhân có địa vị cực cao thuê đến, cộng thêm bản thân muốn khiêu chiến Mộ Dung gia nên mới liên hiệp với người này, lập thành một nhóm xông vào Băng Tiễu Thành giương Đông kích Tây. Đồng thời, hành động lần này mục đích đầu là ám sát Lý Tư Hàm, thứ hai là bắt Mộ Dung Đức Âm để uy hiếp Mộ Dung Long Sách. Một hòn đá ném hai con chim.

Mộ Dung Đức Âm lơ đãng nghe. Đợi lấy xong khẩu cung, Long Sách mang Đức Âm cùng nhau ra ngoài, tản bộ ở một nơi tĩnh lặng của sơn trang một lúc mới nói: "Lần này chúng ta trợ giúp Lý Tư Hàm kỳ thật sẽ trở thành đối lập với ba vị vương khác họ, xung đột tương lai sẽ khiến chúng ta gặp nhiều uy hiếp hơn. Bây giờ điều ta có thể làm chẳng qua là tận lực phong tỏa sự kiện ngươi và Tuyết Thần quyết đấu vừa rồi để tránh cho bọn họ biết được thực lực của ngươi. Ngươi cứ cố ý yếu thế vào, bọn họ càng nhắm vào ngươi thì ta càng có lợi."

Mộ Dung Đức Âm nghĩ: thuận tiện lại vừa ý với thú vui buồn nôn của ngươi chứ gì, hừ hừ.

Ngay sau đó khẩu khí của Long Sách thay đổi: "Nếu như ta phỏng đoán, lần này tập kích của Lang Điệp chẳng qua là đợt đầu tiên dò xét thử. Tương lai Tam Vương nhất định sẽ phái gián điệp xâm nhập, thăm dò Băng Tiễu Thành. Cho nên ngươi phải nhớ kỹ lời dặn của ta, bất kỳ lúc nào ở Mộ Dung sơn trang đều phải để người ta thấy được tư thái mà ta yêu cầu."

"Hừ." Đức Âm chỉ hừ lạnh.

"Vậy nên ta phải chuẩn bị để diễn cho thật giống! Lần này không như mấy trò đùa thường ngày mà liên quan rất lớn đến tương lai của Băng Tiễu Thành! Nếu có một chút sơ hở ta sẽ không tha cho ngươi!!" Mộ Dung Long Sách đe dọa.

"Vâng, huynh trưởng đại nhân."

Mộ Dung Long Sách vốn tính sau khi sư phụ hắn cùng với ba vị võ lâm tiền bối gặp nhau xong, sẽ sắp xếp cho bọn họ cùng đệ tử của Thiên Dật Môn đến Thiên Tằng Nhai ở Băng Ma Phong vùng phụ cận, tránh để họ gây thêm phiền phức trong Băng Tiễu Thành. Song, ba vị võ lâm lão tiền bối hăm hở khí thế đến sơn trang, đang nghị sự trong đại điện cùng với Cầu Bại lão nhân thì một tên đệ tử miệng mồm nhanh nhảu

chen vào, báo hại Long Sách không thể làm gì khác hơn là nhìn bốn vị lão tiền bối luận đạo tranh phong với nhau.

Ban đầu Long Sách đến đón ba vị tiền bối xong lại tranh thủ thời gian mang Đức Âm đi thẩm vấn Lang Điệp. Vốn tưởng rằng bốn đại tiền bối sẽ ngồi ôn lại chuyện xưa một chút, không ngờ lúc hắn trở lại thì phát hiện bốn lão nhân đã bốp chát với nhau, thậm chí còn bắt đầu so chiêu, muốn phân cao thấp ngay lập tức.

Mộ Dung Long Sách trong lòng không vui. Bốn người này tỷ thí nhất định sẽ hủy hư đại điện của hắn. Bất quá đối phương là tôn sư và trưởng bối của mình, hắn chỉ có thể yên lặng cho qua để làm đúng cấp bậc lễ nghĩa của mình. Vậy nên còn sai người mang đến trà thượng hạng và rượu ngoan, ra vẻ để cho các vị tiền bối xả láng.

Tràng luận võ này mặc dù vô cùng đặc sắc nhưng bốn người lòng hiếu chiến quá cao, lại thêm công lực cao cường nên ngay từ đầu không chút kiêng dè thi triển. Đệ tử của Thiên Dật Môn sau cũng vội vàng rút lui để lại sư phụ và ba vị cao nhân khác tỷ võ thâu đêm. Long Sách nghe thấy trong điện không ngừng truyền ra những âm thanh vỡ nát, bất mãn bỉu môi. Lý Tư Hàm một bên an ủi nói: "Có thể để bốn vị tiền bối tập trung ở chỗ này cũng có thể chứng minh Băng Tiễu Thành trong chốn giang hồ uy danh cực cao. Sách huynh, bây giờ cũng không bận rộn lắm, bằng không chúng ta đi uống vài chén?"

"Cũng tốt. Ta cũng đang có chuyện quan trọng muốn thương lượng với Vương gia." Long Sách phe phẩy ngọc cốt tử phiến, lộ ra nụ cười chiêu bài.

"Ta cũng đi." Mộ Dung Đức Âm đột nhiên nhô ra dọa hai người giật mình. Chỉ thấy Mộ Dung Đức Âm dùng ngọc quan trân châu buộc lê tóc đen, trên người mặc một thiên lam bào tử tinh sảo, trong tay thế nhưng cũng cầm một công tử phiến, vô cùng phong nhã đang từ từ đi đến.

"Ngươi trở về ngủ đi! Ham vui cái gì!" Long Sách bất mãn nói. Có điều một thân trang phục này của Đức Âm lại hoàn toàn bất đồng phong vị với vẻ thanh lãnh u mỹ thường ngày khiến cho hắn không khỏi nhìn chằm chằm một hồi lâu. Lý Tư Hàm thì không cần phải nói, mỗi lần Đức Âm xuất hện hắn đều ở trạng thái bán xuất hồn.

"Đêm hôm khuya khoắt, hai người đi ra ngoài uống rượu rất dễ bị người tập kích. Ta đương nhiên nên đi theo." Đức Âm làm ra vẻ nói khiến cho Long Sách hoài nghi mục đích của hắn không đơn giản vậy. Đức Âm nhỏ mọn kiểu gì hắn làm sao không biết? Hừ, hàng của mấy tướng công quán trong thành hắn đã sớm nhìn chán rồi, Đức Âm không khỏi xem thường mình quá đáng! Lại nói, Đức Âm tên này chẳng lẽ lại… ghen?

Trái tim của Mộ Dung Long Sách vô cớ mà ngọt một chút. Thế nên đành thở dài nói: "Nếu muốn cùng chúng ta đi ra ngoài, thì nhớ lời ta nói với ngươi chứ."

"Yên tâm." Mộ Dung Đức Âm vỗ tay, Ngũ Bảo liền từ phía sau đẩy tới một chiếc xe lăn. Đức Âm ngồi xuống xe, ý bảo Ngũ Bảo đẩy mình đi theo Long Sách.

"Được rồi, dù sao ban đêm ngoài đường cũng không có nhiều người, ngươi đi theo cũng được." Long Sách thuận miệng nói, "Ngũ Bảo, ngươi mang cho công tử một cái áo khoác. Đã lập thu rồi, buổi tối sẽ lạnh."

"Có mang theo, có mang theo! Chủ tử yên tâm!" Ngũ Bảo vội vàng nói.

"Vậy ngươi lưu lại, ta dẫn hắn đi là được." Long Sách để Ngũ Bảo lại, chính mình đẩy Đức Âm rời đi.

Ba người đi từ cửa sau, cũng không ngồi xe ngựa. Lúc này đêm đã khuya, trên đường cơ hồ không có ai, nhà nhà yên ắng, trên phố an tĩnh có tiếng xe lăn đi trên đường, Lý Tư Hàm tay cầm đèn l*ng soi đường. Đi qua mấy con phố, ánh sáng dần dần ngời lên. Nguyên lai đây là phố chủ đạo của thành, hoạt động thâu đêm. Hai bên đường là những đại khách sạn và đại nhà hàng mở cửa ngày đêm, còn có những nơi tầm hoan tác nhạc bên cạnh. Đèn màu về đêm rực rỡ vô cùng.

Lý Tư Hàm tìm một nơi khá an tĩnh, là một tửu gia vắng khách. Ba người ngồi ở tầng ba bên cạnh một cửa sổ lan can, vừa có thể thưởng thức cảnh đêm, vừa uống rượu. Lầu ba lúc này không có người, Mộ Dung Long Sách vẫn tự mình bế Đức Âm đi lên, xe lăn để lại tầng dưới cho tiểu nhị giữ dùm. Đức Âm vẫn cúi đầu tựa vào bên người Long Sách để người khác không nhìn rõ được diện mạo hắn, tránh bớt phiền toái.

Vì vậy ba người bắt đầu uống rượu. Mộ Dung Long Sách là một nhân vật giảo hoạt kiểu nào, liền cầm chén rượu nói với Lý Tư Hàm: "Chúng ta đố tửu không?"

Lý Tư Hàm nhìn Long Sách một chút rồi lại nhìn Đức Âm một chút, tâm niệm chuyển một cái rồi nói: "Được. Nếu thành chủ đã có ý thì tại hạ cần gì phải từ chối?"

Mộ Dung Đức Âm: "Quy tắc là gì?"

Long Sách đem quy tắc giải thích cho hắn rồi ba người bắt đầu chơi. Phải biết, Long Sách và Lý Tư Hàm đều là những tay uống rượu lão luyện, ở trên bàn rượu một ánh mắt có ý gì cả hai đều hiểu rõ ràng. Thế nên hai người bắt tay ép Đức Âm. Mộ Dung Đức Âm tính tình nghiêm túc, nếu thua liền chịu thua, thật sự mà uống rượu. Thế nên hắn nhanh chóng bị thua mười mấy chén. Hắn cũng không thường uống rượu, tửu lượng không tốt, mắt thấy cũng có chút say.

Long Sách thừa dịp Đức Âm say rượu, vội vàng nói: "Đức Âm, chúng ta không uống nữa, ngươi cũng say rồi. Như vầy đi, nếu ngươi thua nữa liền đến lan can kia, quay mặt ra đường kêu lên tên người mình thích nhất và nói ra chuyện mình thích nhất, thế nào?"

Lý Tư Hàm không ngờ được Mộ Dung Long Sách sẽ nói như vậy, tim hắn liền đập thình thịch, không tán thành cũng không phản đối. Thế nên lần chơi đầy hồi hộp của ba người bắt đầu. Trán của Mộ Dung Long Sách và Lý Tư Hàm đều toát ra mồ hôi lạnh, chẳng qua chỉ một chớp mắt ra quyền lại như dài một một trăm năm. Ngược lại, Mộ Dung Đức Âm khẽ híp mỹ mâu đã nửa say, lười biếng đưa tay ra.

Rốt cuộc kết quả cuối cùng cũng đã biết!!!

Mộ Dung Đức Âm quả nhiên lại thua rồi!!!

Lý Tư Hàm hớp một hơi khí lạnh, Long Sách và ánh mắt của hắn đều nhìn vào Đức Âm vô cùng khẩn thiết!

Giữa hai người chuẩn bị thắng bại cuối cùng! Là ở một lần này!! Đức Âm!! Van ngươi!! Ngươi nhất định phải gọi tên ta!! Trong lòng hai người cùng hô hào.

Mộ Dung Đức Âm ha ha cười một tiếng, thậm chí có mấy phần ý vị thang thương. Hắn chống bàn có chút lảo đảo đứng lên. Mộ Dung Long Sách vội vàng đến đỡ lại bị hắn hất tay ra, lảo đảo đi đến trước lan can. Chỉ thấy lấu dưới là một phố xá phồn hoa, nhìn ra xa chút nữa chính là thành trì được màn đêm bao phủ.

Mộ Dung Đức Âm hít thật sâu một hơi khiến cho nhịp tim của Long Sách và Lý Tư Hàm cuồng tiêu. Chén rượu trong tay hai người đồng thời bị bóp vỡ!!

Chỉ nghe Đức Âm dùng hết mười thành nội lực hét lên ở trong trời đêm vang vọng:

"Ta — thích — nhất — huynh — trưởng!!!! Ta — thích — nhất — áp… Ư…"

"Được rồi được rồi!!!" Mộ Dung Long Sách nhanh chóng tiến đến che miệng Đức Âm, mạnh mẽ kéo hắn trở lại. Vẻ mặt không che dấu được vui sướng nhìn Lý Tư Hàm cười nói: "Đức Âm say, ta nghĩ nên để hắn về ngủ tốt hơn."

Lý Tư Hàm liên tục lắc đầu thở dài, chán nản đau thương, hút mũi, nước mắt cũng muốn rơi xuống.

Mộ Dung Đức Âm thoát khỏi kiềm chế của Long Sách, ngồi xuống vững vàng hỏi: "Các ngươi có mang tiền không?"

"Làm gì?" Long Sách có dự cảm xấu. Dáng dấp của Đức Âm là hoàn toàn say rồi.

"Lấy ra cho ta." Mộ Dung Đức Âm giờ phút này đã hoàn toàn say nhè nhưng dáng vẻ lại vô cùng nghiêm túc, càng như vậy lại càng không bình thường. Bộ dáng kia rất giống trạng thái hoàn toàn bộc phát sát khí, Long Sách tự chuốc lấy phiền nhiễu nhưng không dám đắc tội hắn, đành ngoan ngoãn lấy ngân phiếu ra.

"Ta cũng có ngân phiếu." Lý Tư Hàm cũng chủ động đưa ra ngân phiếu. Mộ Dung Đức Âm cầm ngân phiếu của bọn họ, rút lấy ba tờ rồi đập lên mặt Long Sách, lạnh lùng nói: "Cầm đi! Gia thưởng cho ngươi!"

"Uy!! Ngươi có ý gì?!" Long Sách cả giận nói nhưng nhìn thấy sát khí trên đôi mắt say rượu của Đức Âm, lập tức bất mãn ngồi xuống, chỉ có thể tức hừ hừ oán hận.

Sau đó Đức Âm lại nhìn qua Lý Tư Hàm dọa hắn giật mình, suýt nữa nhảy khỏi ghế.

"Muốn gia thưởng cho ngươi sao?" Giọng nói của Đức Âm giống như bá chủ, thanh âm trầm thấp thật đáng sợ!

"Tùy, tùy ngươi…" Lý Tư Hàm nuốt nước miếng nói.

Vì vậy Đức Âm lại rút hai, ba tờ ném lên mặt của Lý Tư Hàm: "Cầm đi, đây là gia thưởng cho ngươi!"

Lý Tư Hàm khóc không ra nước mắt cầm ngân phiếu, nhỏ giọng nói: "Đa tạ công tử ban thưởng."

Đúng lúc này đ**m tiểu nhị bưng món ăn đến đặt lên bàn. Mộ Dung Đức Âm một tiếng nghiêm nghị kêu gã lại. Đ**m tiểu nhị sợ mất hồn, nghe âm thanh cũng biết là một nhân vật không nhỏ, cả đầu cũng không dám ngẩng lên, vâng vâng dạ dạ khom lưng đi tới. Mộ Dung Đức Âm lại cầm mấy tấm ngân phiếu vẩy vào mặt gã: "Cầm đi, gia thưởng cho ngươi."

"A????" Đ**m tiểu nhị ban đầu kinh nghi nhưng lập tức mừng như điên, vội vàng nhặt lấy ngân phiếu ở dưới đất. Còn Mộ Dung Long Sách đau lòng muốn chết, một tờ đó cũng là một trăm lượng đấy!!!

"Long Sách, ngươi thật quá mức keo kiệt. Băng Tiễu Thành giàu khuynh thiên hạ mà ở đó tiếc ba trăm lượng ngân phiếu sao?" Đức Âm uy nghiêm nói.

"Nhưng cũng không cần phải lãng phí như vậy…" Mộ Dung Long Sách khóc không ra nước mắt.

"Bủn xỉn!" Mộ Dung Đức Âm lại chuyển sang Lý Tư Hàm, "Thân là Trấn Tây Vương gia, lại một mình mạo hiểm xâm nhập Trung Nguyên, nhìn thì thần dũng nhưng thực chất lại không có đầu óc. Không những không thấy rõ trách nhiệm của mình, không quả quyết áp chế đại cục, còn phạm vào nhi nữ tình trường đại kỵ. Làm Vương gia ngươi cần phải rèn luyện hơn nữa. Mộ Dung Long Sách mặc dù có chút hẹp hòi nhưng hắn lăn lộn giang hồ trường kì, lừa gạt gian trá mánh khóe có thừa. Ngươi cùng hắn hợp tác coi như là lựa chọn sáng suốt. Hy vọng hai nhà chúng ta lần này về sau giữ vững quan hệ giao hảo, đôi bên đều có lợi."

"Vâng, công tử am hiểu đại nghĩa, nói rất đúng!" Lý Tư Hàm ôm quyền nói. Mà thật sự là hắn uống say sao?!! Thật sự là đang say sao!!?

Ngay sau đó Đức Âm hỏi một câu loại bỏ đi nghi ngờ của hắn. Chỉ thấy Đức Âm một tay chống má, dựa nghiêng vào ghế, men say ánh trong mắt, hỏi: "Hai người các ngươi, có biết cuộc sống sảng khoái nhất là chuyện gì không?"

"Là gì?"

Đức Âm ha ha cười một tiếng: "Dĩ nhiên là cái khoảng khắc ban thưởng cho cấp dưới rồi. Có cái gì có thể làm cho nam nhân cảm thấy kiêu ngạo cùng thỏa mãn như vậy chứ? Tới, rót rượu cho bản tôn. Đây là vinh hạnh bản tôn ban thưởng cho các ngươi."

"Uy…" Long Sách đã ôm mặt bi kịch. Khốn khiếp đáng chết Đức Âm, sở thích buồn nôn đã hoàn toàn bại lộ rồi!! Sớm biết đã không cho tên khốn khiếp này uống say!! Mất thể diện muốn chết!!!!!!!!!!!!!

E/N: Đố tửu là trò oẳn tù tì, ai say bị phạt rượu.

63. Chương 63: Là Thanh Niên Thì Hãy Hướng Về Phía Mặt Trời Mà Đi!

Trong tửu lâu, Đức Âm say rượu đáng sợ vẫn còn kéo dài màn diễn thuyết.

Lý Tư Hàm lắp bắp ứng theo đáp lại: "Này, nói như vậy đập tiền vào mặt người ta cũng phải có kỹ thuật…"

"Không sai." Dáng dấp của Đức Âm nghiễm nhiên như một đại tông sư, khí độ cao nhiên nói: "Đầu tiền phải có cảm giác được độ dày của ngân phiếu trên tay, tiếp theo lúc hất tay cũng phải đúng chuẩn góc độ yêu cầu, đập vào mặt người ta phải nghe được tiếng vang, ngân phiếu rơi xuống phải có được hiệu ứng hoa lệ. Tất cả đều phải tính toán và luyện tập cực khổ mới có thể đạt được."

[Nói xem ai lại đi học cái đó chứ…]

"A a a a a!" Long Sách tuyệt vọng đập đầu vào bàn. Tại sao hắn lại phải nghe thấy những thứ mất hết thể diện như vậy chứ!!! "Tốt lắm. Hôm nay uống tới đây thôi, có thể trở về." Mộ Dung Đức Âm rốt cuộc đứng lên, ngẩng đầu ưỡn ngực đi trước xuống lầu.

"Về sau tuyệt đối không để hắn uống!!" Long Sách và Lý Tư Hàm nhìn nhau, cùng quyết định.

Long Sách lưu lại trả tiền, đến lúc lấy tiền thối xong mới phát hiện Đức Âm đã sớm chạy không thấy bóng dáng. Vì vậy hắn và Lý Tư Hàm chầm chậm trở về, hỏi giữ cửa thì biết Đức Âm đã về từ lâu rồi.

..

Sáng hôm sau, Mộ Dung Đức Âm tỉnh dậy trên giường lớn của mình. Hắn là siêu cấp cao thủ, dù có giải rượu thì vẫn mơ hồ nhớ được sự điên rồ tối hôm qua của mình. Hắn cảm giác không ổn, hình như đã làm chuyện gì đó còn đáng sợ hơn cả bơi trên sàn nhà. Vậy nên hắn lập tức rửa mặt rồi đi tìm Long Sách.

Long Sách đang cùng các sư đệ thương lượng về chuyện sư phụ tỷ võ đã lâu như vậy còn chưa chịu ngừng, lúc này Đức Âm đột nhiên tới cửa, ôm quyền khom người nói: "Mộ Dung Đức Âm cầu kiến huynh trưởng."

"Trời!" Long Sách khép lại cây quạt, gõ gõ ba cái trong lòng bàn tay rồi hít sâu một hơi, xa xăm nói: "Hai mươi năm, hai mươi năm. Đức Âm, đây là lần đầu tiên ta cảm giác được tôn vinh của một thân huynh trưởng."

Một đám sư đệ mạc danh kì diệu nhìn đôi mỹ ngọc huynh đệ, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

"Huynh trưởng, là ngu đệ không tốt, từ trước đến giờ đã làm huynh trưởng không vui. Không biết huynh trưởng có rảnh rỗi để nói chuyện một chút hay không?" Đức Âm tôn kính nói.

Mộ Dung Long Sách bèn nói với mọi người: "Chư vị, ta đi chốc lát." Vì vậy bỏ lại một mảng nghị luận ồn ào, đi theo Đức Âm đến một nơi yên tĩnh.

"Ngươi muốn hỏi tối hôm qua ngươi đã làm chuyện mất mặt gì phải không?" Long Sách từ trên cao nhìn xuống, chắp tay sau lưng hỏi.

"Vâng." Đức Âm có mấy phần phiền muộn.

"Ngươi không làm gì cả, chỉ là cùng ta và Lý Tư Hàm trò chuyện, thuận tiện cầm ngân phiếu đập mặt chúng ta, giống như khi ngươi giới thiệu với chúng ta nửa ngày về việc 'Làm thế nào để dùng phương pháp hoa lệ nhất đập tiền vào mặt người' thôi." Long Sách cười nhạt nói. Lần này đến phiên hắn đắc ý.

"…" Mộ Dung Đức Âm trầm mặc hồi lâu, rốt cục nói: "Giết Lý Tư Hàm diệt khẩu đi."

"Não thối!" Long Sách lạnh lẽo tà liếc hắn, "Muốn ta đem cái chuyện mất mặt này giải quyết thì về sau phải nghe ta."

"Hừ. Ta cũng biết các ngươi lão hồ ly này chẳng có chuyện gì tốt. Đành vậy. Sớm muốn gì cũng cho các ngươi nếm mùi lại!" Đức Âm hừ lạnh.

"Muốn chúng ta say cũng không có dễ dàng như vậy đâu!" Long Sách dùng cây quạt chọt chọt bờ vai của hắn, "Ngươi. quá. non! Cả đời ngoan ngoãn nghe theo lời của huynh trưởng là được rồi! Cái gì cấp trên! Cái gì ban thưởng! Ngươi chỉ đáng làm tiểu đệ đệ cả đời nghe theo lời ta mà thôi!"

"… Hừ." Đức Âm ấm ức nhìn hắn. Đi một ngày đàng học một sàng khôn, hắn coi như đã biết đố tửu là một trò rập bẫy.

Long Sách nhìn hắn hậm hực cảm thấy tâm tình đặc biệt thoải mái. Hắn hít thật sâu một hơi không khí mát mẻ của buổi sớm, ngâm nga một tiểu khúc đi trở về. Mộ Dung Đức Âm thì u ám trở về viện của mình. Bọn họ mới vừa chia tay chưa được bao lâu thì nghe thấy đại điện nghị sự không xa nơi đây truyền đến tiếng nổ sụp đổ. Xem ra mấy lão tiền bối giao thủ cả đêm không mệt mỏi, thậm chí sức phá hoại càng lúc càng lớn.

Long Sách nhức đầu xoa bóp trán, cắn răng nghĩ thầm. Dù gì Cầu Bại lão nhân cũng là sư phụ của mình, là một nhân vật trọng yếu của võ lâm. Lần này coi như là đầu tư cho danh dự đi, mặc kệ đi. Vậy nên đành

đem cảm giác đau lòng ném qua một bên, cũng tiện tay tìm ảnh vỠtới để cho gã đi tính toán tổn thất cũng như dự trù sửa chữa.

Mộ Dung Đức Âm ngẩng đầu nhìn lên thì thấy bốn tuyệt thế cao nhân từ đại điện sắp sụp đổ bay ra, hướng đến vườn hoa của Mộ Dung sơn trang. Có vẻ như bốn vị tiền bối đánh nhau đỏ mắt đã không để ý gì đến địa hình xung quanh nữa, trong lòng chỉ có mỗi tư tưởng tranh cường háo thắng mà thôi. Thế nên rất nhanh mảng vườn hội tụ kỳ trân dị thảo khắp thiên hạ, được cắt tỉa nghệ thuật vô cùng tinh mỹ kỳ diễm của Long Sách ầm ầm vang lên tiếng sụp đổ. Bốn đạo thân ảnh càng đấu càng xa, có vẻ như đến Mộc Âm Tuyền, suối nước nóng của Đức Âm.

"A a a a a a!!!" Mộ Dung huynh đệ hai người đồng thời ôm đầu hét to. Vì vậy để mặc một đám đệ tử của Thiên Dật Môn đang ngồi chờ, Mộ Dung huynh đệ lập tức đuổi theo vòng chiến.

Bây giờ bốn vị tiền bối đã đấu đến nơi xây dựng bạch ngọc quần điêu bồn cầu, Bài Ưu Các vẫn chưa hoàn công. Sau khi phá hủy những cảnh điểm trọng yếu nhất của Mộ Dung sơn trang, bốn vị tiền bối đã tới gần cảnh quang sắp khánh thành này, càng đánh càng cao hứng nên không có ý tứ gì muốn ngừng lại. Nếu cứ tiếp tục như vậy, xem ra phân nửa của Mộ Dung sơn trang sẽ bị tàn phá hoàn toàn.

"Bốn lão già kia không biết mệt sao!! Ta ở U Linh sơn trang cũng chỉ ở một mảnh đất mà tỷ võ thôi! Thật không biết đạo lý gì cả!!" Mộ Dung Đức Âm cả giận nói.

"Mấy lão đầu tử chết tiệt không biết quý trọng mồ hôi xương máu của người khác sao!!" Mộ Dung Long Sách phát điên.

"Muốn ta đi ngăn bọn họ lại không?" Mộ Dung Đức Âm nói.

"Đừng! Ngươi lấy một địch bốn quá thua thiệt, nhỡ bị thương thì làm sao?" Long Sách đưa tay ngăn cản hắn, "Kệ đi. Coi như là nhân tiện xây lại sơn trang rộng hơn. Bất quá chi phí ta sẽ không chi hoàn toàn mà để hoàng đế ghi nợ."

"Ầy." Mộ Dung Đức Âm nhìn phòng bạch ngọc bồn cầu quần điêu của mình cuối cùng khó tránh khỏi vận mệnh bị bốn vị tiền bối phá hủy, chỉ có thể ngắm cảnh mà thở dài.

Ba ngày sau, Mộ Dung sơn trang hoang tàn rốt cuộc cũng đã thấy được ánh sáng bình mình. Bốn vị tiền bối đã hết hứng thú, bất quá hậu quả của việc hưng phấn quá mức là có một vị tiền bối kiệt lực viên tịch, được an táng ở trên dãy núi phụ cận còn ba vị tiền bối khác trọng thương hấp hối. Cầu Bại lão nhân thoi thóp, cuối cùng đem lệnh bài chưởng môn giao cho Long Sách, nói cho hắn biết mình vì chữa thương nên tương lai có thể sẽ bế quan mười năm. Chưởng môn của Thiên Dật Môn từ đó do Long Sách đảm nhiệm. Một đám đệ tử khóc lóc lê thê, rồi một vài người đem sư phụ mang đi còn một số khác chọn lựa bước chân vào giang hồ.

Long Sách nhận được tấm lệnh bài vuốt ve nó một trận. Mặc dù đệ tử của Thiên Dật Môn không nhiều lắm nhưng có lệnh bài kia chứng tỏ các đệ tử mỗi người thân mang tuyệt kỹ sẽ do mình sử dụng, không thể chống lại lời mình, tương đương với bản thân có thêm một phần trợ lực nên trong lòng Long Sách rất tự đắc.

Đám người Mộ Dung Đức Âm vì sơn trang đa phần bị hư hại, không thể không tập trung đến một viện còn nguyên vẹn. Mộ Dung Long Sách tiễn người của Thiên Dật Môn xong, đối mặt với sơn trang hoang tàn nghĩ thầm, trang viên như vậy còn chờ cái gì mà địch nhân không xâm nhập vào chứ. Phải nhanh chóng vào kinh sẽ tốt hơn, đỡ phải phân tâm đối mặt với một mảng phế tích. Vì vậy nên hắn bắt đầu lên kế hoạch cùng Lý Tư Hàm vào kinh.

Kế hoạch của Long Sách đầu tiên là để cho một nhóm ảnh vệ và tùy tùng đi vào kinh trước, mình và Lý Tư Hàm, Đức Âm sẽ dịch dung cải trang đi theo đường nhỏ, che dấu tai mắt người. Mộ Dung Đức Âm vừa nghe nói chuyến đi này sẽ nguy hiểm trùng trùng liền có chút nóng lòng. Sau khi trở lại phòng của mình, hắn vội lấy bảo kiếm và y phục dạ hành, bình nước, lương khô, sách thuốc đủ thứ mà Ngũ Bảo cùng Tri Thu đã chuẩn bị sẵn cho mình. Tri Thu ngây ngốc hỏi: "Công tử, thân thể ngươi yếu như vậy sao còn muốn mang theo kiếm mà không giao cho thị vệ?"

"Công tử chỉ là tùy thân mang theo để ngừa vạn nhất mà thôi." Ngũ Bảo coi thường nha đầu cái gì cũng không hiểu này, nó cầm bảo kiếm đưa lên, nhân tiện có kèm thêm thanh chủy thủ. Mộ Dung Đức Âm để chủy thủ vào trong ngoa tử của mình, sau đó đổi một thân trang phục soi thử trước gương.

Cuối cùng đã tới lúc lên đường, trời còn chưa sáng thì Mộ Dung Đức Âm đã dậy, đánh thức Ngũ Bảo và Tri Thu chuẩn bị hành lý. Ngũ Bảo chuẩn bị cho hắn một cái túi để Tri Thu đeo lên còn chính mình đẩy xe lăn của Đức Âm, đưa hắn đến chỗ Long Sách.

Mộ Dung Long Sách và Lý Tư Hàm còn chưa rời giường, lúc này trời vẫn lờ mờ. Tri Thu xách l*ng đèn dò đường, khi đến trước cửa phòng Long Sách, Đức Âm được Tri Thu đỡ dậy đứng lên khỏi xe lăn, rầm rầm đập cửa.

Mắt Long Sách còn nhắm tịt, mặc tiết y tới mở cửa lôi Đức Âm đang hưng phấn quá mức đi vào rồi nói với Tri Thu và Ngũ Bảo: " Sau khi trời sáng đến đón chủ tử các ngươi!"

Ngay sau đó xoay người nói với Đức Âm:

"Ngươi bày trò gì?! Bây giờ mới có mấy giờ?! Ngồi bên kia chờ ta ngủ đủ đi!"

"Đồ trùng lười, lên đường là chuyện trọng đại như vậy mà ngươi lại không lo chuẩn bị nhanh lên!" Đức Âm ngược lại nghiêm túc nói.

"Đồ nhà quê chưa biết mùi đời ngươi!" Long Sách đem chăn trên giường mình ném lên đầu Đức Âm, "Tìm chỗ ngủ đi! Đừng quấy rầy ta! Ngươi có biết tối qua ta bận rộn đến mấy giờ không?!"

Đức Âm quả nhiên ngoan ngoãn không nói, tự bò lên nằm trên sạp giường nhưng thế nào cũng không ngủ được.

Bị đuổi giết trên đường đi, đến tuột cùng, là cái dạng gì? Đức Âm vẫn kích động suy nghĩ về vấn đề này. Không thể trách được, hắn bị ba cái tình tiết truy sát trong truyện bi kịch của Long Sách đầu độc.

Lúc Long Sách rời giường thì ngược lại, Đức Âm lại khò khò ngủ thiếp đi. Long Sách gõ hắn tỉnh, đem hắn dạy dỗ thông suốt sau đó ngồi xuống giúp Đức Âm mang giày. Hắn không vội xỏ giày vào mà nắm chân của Đức Âm xem một chút: "Đức Âm, ngươi lâu rồi không có cắt móng chân, để dài như vậy lúc đi đường núi sẽ bị đau. Ta cắt móng chân cho ngươi. Thật là, để cho ngươi sử dùng thiếp thân người hầu có nhiều kinh nghiệm một chút ngươi lại không nghe, đi dùng hai tiểu mao hài cái gì cũng không biết bắt ta phải quan tâm." Vì vậy Long Sách cầm cắt móng tay, cẩn thận làm móng cho hắn.

Mộ Dung Đức Âm nhìn dáng vẻ của Long Sách, ánh mắt trở nên nhu hòa, thấp giọng nói: "Là do đại ca khéo tay mà."

"Hừ, ngươi cố ý chứ gì!" Long Sách cầm bàn chân của hắn hỏi: "Ngươi không bao giờ đi ra xa khỏi cửa, chân đi đường nhiều sẽ bị rộp lên. Chỗ nào ta có thể bế ngươi thì sẽ bế, cũng không chỉ là che dấu tai mắt người không, bị phồng rộp thật sự không thoải mái đâu!"

Lý Tư Hàm đứng ở cửa khe khẽ thở dài, vốn là hắn muốn kêu Long Sách lên đường nhưng cuối cùng không gõ cửa nữa. Hắn quả thật không bằng Long Sách. Cảm giác thất bại trong lòng càng lúc càng mãnh liệt. Trên đời có thể tỉ mỉ chiếu cố Đức Âm như thế, sợ chỉ có một mình Mộ Dung Long Sách mà thôi!

64. Chương 64: Gặp Chuyện Bất Bình Rút Đao Tương Trợ

Mộ Dung Long Sách ăn mặc chỉnh tề rồi tập trung với Lý Tư Hàm, mang theo Đức Âm cùng lên xe ngựa, ba người bắt đầu cuộc hành trình căng thẳng.

Đánh xe là do ba người thay phiên nhau đảm nhiệm. Lý Tư Hàm chủ động nhận luôn phần của Đức Âm, nói cách khác hắn nhận đánh xe gấp đôi thời gian của một người. Trước hành vi bóc lột Vương gia như vậy

Long Sách tỏ ra rất thản nhiên, ai khiến hắn lấy lòng làm gì. Mộ Dung Đức Âm thì hỏi Long Sách: "Những người ám sát chúng ta khi nào thì đến?"

"Ai biết được? Có lẽ cỡ ba ngày nữa, cũng có thể vừa ra khỏi thành sẽ có." Mộ Dung Long Sách ngược lại không quan tâm. Hắn là giang hồ lão làng, đã đối mặt với rất nhiều lần ám sát nên cực kì bình tĩnh.

Mộ Dung Đức Âm thì có chút kích động, hắn nằm ở trong buồng xe nhắm mắt dưỡng thần, bên cạnh để một thanh kiếm với khoảng cách vừa đủ đưa tay là có thể cầm lên ngay lập tức.

Mộ Dung Long Sách ngồi ở bên cạnh hắn khinh thường nói: "Ngươi khẩn trương cái gì. Cho dù sát thủ có tới cũng không nhất thiết ngươi phải động thủ. Ngươi cứ nghỉ ngơi đi, cho ngươi theo chủ yếu để tôi luyện thêm thôi." "Long Sách, cái giọng khinh địch không ra gì của ngươi ở thời khắc này là đại kị." Đức Âm nghiêm túc nói.

"Xì, thủ đoạn ám sát gì mà ta chưa thấy qua chứ?" Long Sách tự nhận kinh nghiệm lão luyện, "Ngươi cứ an tâm, bảo ngủ thì ngủ đi."

Đức Âm nói: "Vây công, đột kích, giả trang, hạ cổ, uy hiếp vân vân đều chỉ là những thủ đoạn mai phục bình thường. Thường thường ở thời khắc lơ lỏng nhất sẽ bị tấn công khiến người ta rơi vào tình cảnh chật vật thảm bại nhất, bị thương trúng độc, mạng treo sợi chỉ. Long Sách, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút có thể tránh được những chuyện này!"

"Biết! Cơm ngươi ăn không bằng muối ta nuốt đâu! Ngươi khi nào lại dài dòng như thế hả? Ta còn tưởng ngươi chỉ biết ăn thôi đấy! Ngươi nhàn rỗi phải không? Tý nữa dừng lại cắm trại đem hết đồ chúng ta đi giặt đi!" Long Sách gác đầu lên tay, thoải mái thả lỏng thân thể nằm trong buồng xe. "…Hừ." Mộ Dung Đức Âm vì vậy cũng nằm xuống, bắt đầu ngủ trưa.

Bất tri bất giác xe ngựa đã rời khỏi Băng Tiễu Thành, chạy vào con đường trong rừng ngoại ô. Hai bên đường đi đều là rừng cây tối đen nhưng mặt đường rất rộng, trước sau yên tĩnh chỉ có tiếng bánh xe ngựa lăn trên đường không ngừng vang lên. Mộ Dung Đức Âm ngồi dậy nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ. Có vẻ như bên ngoài vừa có một cơn mưa, cây cối che hết trời luôn nhỏ xuống những giọt nước lạnh. Ngay cả ánh mặt trời tình cờ chiếu xuống cũng phảng phất màu xanh biếc. Mọi vật xung quanh mang theo cảm giác mát mẻ, nhìn kĩ còn có thể thấy nấm mọc bên những tảng đá xanh ven đường hay những bông hoa dại ướt nước. Cảnh sắc rừng rậm tựa như chỉ tồn tại trong đồng thoại.

"Thật thoải mái." Đức Âm kéo màn cửa sổ ra để cho gió mang hương rừng vào. Không khí ẩm ướt cùng với mùi rừng đặc trưng thanh thoát khiến cho người ta cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái.

Long Sách cũng tựa vào trên vách xe nhàn nhã thưởng thức cảnh sắc bên ngoài. Đột nhiên tiếng vó ngựa trên đường không chỉ còn đơn độc một mình bọn họ, một cỗ xe ngựa khác từ phía sau đang chạy tới. Tiếng vó ngựa dồn dập tựa hồ rất gấp, nháy mắt đã vụt qua bọn họ.

Đức Âm đối lưng với bọn họ dĩ nhiên không thấy rõ nhưng Long Sách trong chớp mắt quét qua buồng xe của đối phương, thì thấy trong buồng xe đó cũng có hai người, một bạch y mỹ nhân tao nhã tựa cửa sổ mà ngồi, đẹp cũng phải kinh động tâm phách, khiến cho người ta nhìn một cái sẽ nhớ cả đời. Khí chất đó mang thêm một vẻ ưu sầu nhàn nhạt đã khiến trong lòng Long Sách rú lên tuột đỉnh. Mặc dù chỉ là khoảng khắc ngắn ngủi nhưng hắn cùng với mỹ nhân bốn mắt giao nhau, làm cho Long Sách tin tưởng đây chính là duyên phân do trời định đoạt.

[Nói rõ luôn mỹ nhân đó là nam.]

Người còn lại trong buồng xe là một nam tử anh vũ cao ngất, khí chất tương tự với Long Sách nên Long Sách có chút khinh thường người này. Bất quá hai xe song hành, Long Sách liền nổi lên tính ganh đua, đá đá Đức Âm nói: "Ngồi dậy, nhìn chiếc xe bên kia."

"Là sát thủ sao?" Đức Âm bò dậy, quay mặt sang cửa sổ nhìn.

Mỹ nhân đang ngồi bên cửa sổ đối phương thấy Đức Âm quay qua, đôi mắt xinh đẹp trợn tròn. Mỹ nhân khẽ hé đôi môi đỏ mọng kêu lên: "Đại ca! Ngươi xem vị mỹ nhân bên xe đối diện kia…!!"

Nhĩ lực của Long Sách rất tốt, vội vàng đá ngã Đức Âm còn mình quay sang cửa sổ, vừa đúng lúc bốn mắt nhìn nhau với vị huynh trưởng kia.

Hai người nhìn nhau trong chốc lát, bởi vì xe ngựa của đối phương quá nhanh nên bị lệch đi, chỉ nghe huynh trưởng bên kia ghen nói: "Dận Nhi! Ngươi nhìn kiểu gì lại gọi cái loại thô tục nam tử đó là mỹ nhân?!"

"Đại ca, mới vừa rồi trong xe kia là có một vị mỹ nhân nghiêng tuyệt mà… Mắt ta nhìn muốn rớt ra ngoài…"

"Nhảm nhí. Dận Nhi, thiên hạ này còn có người xinh đẹp hơn ngươi được sao!"

…

Đức Âm nằm úp ở trong xe, bất mãn nói: "Long Sách, ngươi lại muốn ganh cái gì với người ta vậy?!"

"Đừng nói nhảm! Không liên quan đến ngươi!" Long Sách cười ác một tiếng.

"Ta vừa lúc nãy nhìn thấy trong xe còn có một nam tử khá thuận mắt. Long Sách, không phải ngươi là muốn…?" Đức Âm nghiêng mắt nhìn hắn.

"Ngươi đừng có quan tâm mấy chuyện vớ vẩn!" Long Sách có cảm giác thắng lợi mà phe phẩy quạt, đắc ý cười.

Qua cả ngày bôn ba, bọn Long Sách rốt cuộc đi tới một quán trà nghỉ chân. Trước quán trà còn có một chiếc xe ngựa, nhìn vẻ ngoài thì chính là chiếc xe bọn họ thấy trên đường. Long Sách nghĩ thật là trùng hợp. Khi hắn vừa nhảy xuống xe thì cũng thấy chủ nhân của chiếc xe kia, thanh niên tuấn vĩ mặc lam bào ôm tuyết y mỹ nhân xuống xe. Phong thái của mỹ nhân nhất thời làm tiểu nhị của quán nhìn trân trân, ngay cả bình trà trong tay cũng rơi xuống đất. Lam bào thanh niên trách mắng: "Nhìn cái gì, đi lấy cho chúng ta một bình trà ngon tới!"

Long Sách vì thế vội vàng xoay người mở cửa xe nói với Đức Âm: "Không muốn ta công bố thiên hạ vụ kỹ xảo đập tiền vào mặt người của ngươi thì chút nữa phải nghe lời ta, muốn ngươi làm gì thì phải làm cái đấy."

Lý Tư Hàm ngay từ đầu đã ngồi ở bàn trà lộ thiên uống trà, âm thầm quan sát thình hình xung quanh. Tuyết y mỹ nhân kia hắn không phải là không chú ý nhưng vì nhìn mặt Đức Âm hàng ngày nên đối với những mỹ nhân khác Lý Tư Hàm không có chút hứng thú nào. Có lúc, hắn thật bội phục tinh lực tràn đầy và tinh thần bác ái của Long Sách. Hơn nữa, nhìn chằm chằm vào người ta cũng bất lịch sự nên hắn đành cúi đầu uống trà. Lam bào nam tử cũng đang quan sát xung quanh, thấy thái độ của Lý Tư Hàm có mấy phần tức giận. Chẳng lẽ nam tử này bị mù sao? Dáng dấp của Dận Nhi như vậy lại không quan tâm! Không sai, nhất định là một tên mù!

Lúc này, Mộ Dung Long Sách đã đem Đức Âm ôm ra ngoài ngoài, cố ý gỡ sa mạo của hắn xuống, còn cố ý đem Đức Âm chậm rãi quay nửa vòng để cho mái tóc của hắn tung bay trong không trung. Tuy nhiên trong quán trà không mấy người thưởng thức, đến khi mái tóc dài của Đức Âm chậm rãi rũ xuống, lộ ra băng tuyết dung nhan đằng sau mái tóc đen tuyền mới khiến mọi người ngã ngửa tại chỗ.

Lý Tư Hàm lại chống cằm say mê, còn tiểu nhị đã hoàn toàn bay hồn, vô thức miệng há to mà chảy nước miếng. Lam bào nam tử đầu óc cũng trống rỗng một lúc, chỉ có tuyết y mỹ nhân kéo y phục của gã nói: "Đại ca, ngươi xem, ta không có lừa ngươi mà! Hắn còn đẹp hơn ta nhiều!"

Long Sách ở trong lòng cười như điên.

Thế nên, bàn của hai nhóm cơ hồ ngồi đối mặt nhau. Mộ Dung Đức Âm từ trong ống tay áo lấy ra một cây ngân châm, đặt trong chén trà thử độc. Long Sách và Lý Tư Hàm thì sớm đã đem trà uống vào bụng. Long Sách nói: "Thử cái gì mà thử? Được rồi, đừng có lo sợ hão huyền nữa."

"Vậy các ngươi chẳng phải quá sơ suất?" Đức Âm hỏi.

Lý Tư Hàm và Long Sách bèn nhìn nhau cười, tựa hồ đang cười Đức Âm như một tên nhà quê mới lên tỉnh. Long Sách vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: "Yên tâm, huynh trưởng của ngươi ta đây là người như thế nào? Làm sao có thể dễ bị trúng kế được chứ? Có hay không có độc, ta một cái là có thể nhìn ra."

Long Sách ngoài miệng nói như vậy, nhưng thực chất luôn chú ý đến hai huynh đệ bàn đối diện. Bộ dáng của họ vừa nhìn đã biết không phải người tầm thường, mà đối phương tương tự cũng đang quan sát bọn Long Sách. Mặc dù vậy nhưng song phương vẫn không nói gì với nhau, ngược lại tuyết y mỹ nhân bên đối diện lặng lẽ nói thầm với lam bào thanh niên: "Đại ca, ngươi xem thiếu niên xinh đẹp đó, hắn đẹp như vậy nhưng lại không thể tự mình đi bộ. Thật đáng thương…"

"Dận Nhi, ngươi đừng quan tâm chuyện của người ta, chúng ta và bọn họ vốn không quen biết gì. Hôm nay chuyện quan trọng nhất là đi giải độc cho ngươi, bớt bao đồng một chút." Ánh mắt của lam bào thanh nien nhìn tuyết y mỹ nhân tràn đầy yêu thương.

"Đại ca, ta biết ngươi lo lắng cho ta…" Mỹ nhân cúi đầu nhìn chén trà của mình, đột nhiên ho nhẹ liền dùng khăn tay che miệng lại. Lam bào thanh niên khẩn trương lấy tay vuốt lưng cho hắn, mỹ nhân sắc mặt trắng bệt, lúc buông khăn tay xuống thì mặt khăn là một mảnh đỏ thẫm.

"Dận Nhi! Ngươi lại ho ra máu!" Thanh niên đau lòng không dứt. Gã từ trong ngực lấy ra một viên thuốc để mỹ nhân ăn vào. Mỹ nhân lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng: "Ta đã quen. Đại ca, ta chỉ cần ở bên cạnh ngươi là tốt rồi."

"DNhi, ngươi kiên trì một chút! Chờ chúng ta đến Tễ Tuyết Phong, nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho ngươi!" Thanh niên ôm lấy mỹ nhân nói. Thật là một đôi uyên ương khổ mệnh.

Đám Long Sách nhất tề nhìn hai người khiến thanh niên tức giận trợn mắt với bọn họ, tựa như muốn nói "Các ngươi nhìn cái gì?!" Long Sách hậm hực quay đầu nói với Đức Âm: "Âm Âm, chờ chúng ta đến kinh thành, nhất định có thể tìm cách giúp ngươi đứng lại được như xưa."

"A?" Đức Âm đang mở hộp cơm của mình ra, ở bên trong là những thức ăn cực kì xa xỉ, nghe thấy Long Sách nói như vậy hắn phải sửng sốt một chút.

Long Sách nhìn chằm chằm hắn khiến Đức Âm đành phải nói: "Huynh trưởng, thật ra thì cũng không cần quá nóng vội. Dù sao thì ta ngồi xe lăn cũng đã quen… A oh oh oh! Đến rồi!!!"

"Bình tĩnh! Đừng manh động!" Long Sách cầm chặt nhuyễn kiếm bên hông mình, Lý Tư Hàm cũng chuẩn bị tư thế. Mộ Dung Đức Âm nhiệt huyết sôi trào, tay đã đặt ở sát mép bàn chuẩn bị lật nó lên. Theo phỏng đoán của hắn, ném cái bàn này đi cũng đập được ba tên, bên trái còn ba bên phải còn bốn dùng một chiêu có thể đánh bay. Trong đầu hắn đã vẽ ra sẵn cách xuất chiêu.

Một đám hắc y nhân giơ đao kiếm, hô hào ầm ỹ xông vào, trực tiếp bổ về phía bàn của thanh niên lam bào bên cạnh. Ngay lúc đám người kia chuyển hướng thì cái bàn của bọn Long Sách nứt ra một tiếng két.

"Vậy là sao?" Đức Âm chậm rãi quay đầu, trơ mắt nhìn vòng chiến bên kia chém giết một màn, hoàn toàn bỏ quên ba người.

"Thì là không phải đến đuổi giết chúng ta, không cần khẩn trương. Đức Âm ngươi quá căng thẳng rồi." Long Sách thở phào nhẹ nhõm, thản nhiên nói.

"Vậy chúng ta có cần phải rút đao tương trợ hay không?" Mộ Dung Đức Âm nhìn màn chém giết như lửa đổ của bên kia.

"Đừng rước thêm chuyện. Trên giang hồ một khi nhúng tay vào chuyện gì sẽ không thoát thân được đâu. Huống chi chúng ta lại không rõ chân tướng, lai lịch của bọn họ. Bây giờ chúng ta trở về xe ngựa, không cần quan tâm đến chuyện này nữa." Long Sách nói.

"Vậy thật không tốt." Vẻ mặt của Đức Âm giống như trung học sinh không nhường chỗ ngồi cho người già vậy.

"Không có gì không tốt cả." Long Sách hỏi Lý Tư Hàm, "Vương gia, ngươi nói thử xem?"

Lý Tư Hàm suy nghĩ một chút nói: "Ta cũng thấy Sách huynh nói có lý."

"Vậy không phù hợp với mỹ học của hiệp khách." Đức Âm phản đối.

Long Sách lại nói: "Hiệp khách cái gì? Chúng ta là bá chủ, không phải hiệp khách."

"Nếu ta nói ta khó chịu thì sao?" Đức Âm ngồi tại chỗ, lạnh lùng nhìn hai người.

"Được rồi, ta đi. Dù sao võ lâm Trung Nguyên cũng không ai biết hình dáng của ta." Lý Tư Hàm giơ tay đứng lên. Lúc này, lam bào thanh niên đối diện đang bị thương trước áp lực của đám sát thủ nhưng vẫn cố bảo vệ tuyết y mỹ nhân thật kỹ, gặp nguy hiểm liên tục. Lý Tư Hàm ôm quyền hướng Mộ Dung huynh đệ rồi thân ảnh v*t đi, lao vào vòng chiến.

"Vương gia vẫn còn quá non…" Long Sách bĩu môi. Có điều, nếu Vương gia cũng đã đích thân động thủ thì hắn làm sao có thể ngồi không một chỗ được. Tên Đức Âm khốn khiếp này đúng là hại nước hại dân! Hừ! Vì vậy Long Sách cũng đành phải tham gia. Nhất thời cục diện từ một địch bảy biến thành ba địch bảy. Áp lực cho đám sát thủ tăng lên. Một tên tương đối khôn khéo nhìn thấy Đức Âm ngồi yên một chỗ, lúc nãy cũng âm thầm nghe lén biết mỹ nhân này hai chân bất tiện không thể di chuyển liền phóng thân nhảy ra, một đao bổ về phía Đức Âm muốn bắt hắn để uy hiếp.

"Cẩn thận!!" Tuyết y mỹ nhân lên tiếng cảnh báo nhưng Long Sách còn nhanh hơn. Bằng một chiêu kiếm pháp cực kỳ đẹp mắt phóng tới, nhuyễn kiếm lướt qua cổ của sát thủ kia cắt đứt phong hầu của gã trong chớp mắt. Không bao lâu, sát thủ bị đám người Long Sách hỗ trợ mà đánh lui. Thanh niên lam bào bị thương rất nhiều chỗ trên người, phải lấy kiếm chống thân, lảo đảo muốn ngã. Tuy vậy, sắc mặt gã vẫn lạnh như băng, tựa hồ không cảm kích chút nào trước sự trợ giúp của bọn họ.

65. Chương 65: Ngược Tới Ngược Lui Ngược Đến Mức Người Ta Phải Ngủ Thiếp Đi

Sau một hồi nói chuyện với nhau, Mộ Dung Long Sách cũng biết được hóa ra thân phận thật sự của lam bào thanh niên và tuyết y mỹ nhân là Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia của Giang Nam đại thế gia Tiếu gia, tên là Tiếu Lung và Tiếu Dận. Tiếu Dận là mỹ nam tử và cũng là tài tử nổi tiếng Giang Nam, từ nhỏ thân thể yếu ớt, cộng thêm bị kẻ xấu hạ độc mà càng yếu hơn, mệnh treo mành chỉ. Tiếu Lung cũng bị người hãm hại, đồng thời tố giác việc có tình yêu loạn luân với đệ đệ mà trục xuất khỏi gia môn. Tiếu Lung thì một lòng một dạ muốn tìm thần y ẩn cư trên Tễ Tuyết Phong để cứu mệnh cho Tiếu Dận, trong khi đó kẻ xấu vì muốn diệt khẩu nên phái người truy sát, khiến cho bọn họ gặp nguy hiểm trùng trùng.

Tiếu Lung mặc dù võ công bất phàm nhưng dọc đường phải đối địch với rất nhiều địch nhân, đã sớm tinh bì kiệt lực, cộng thêm vừa rồi trúng phải trọng chưởng của sát thủ, khi đang nói chuyện thì lảo đảo, té xỉu trước tiếng hô lo lắng của đệ đệ.

Hai chiếc xe ngựa đành phải hợp lại thành một vì người đánh xe cho Tiếu gia huynh đệ đã bị giết. Mộ Dung Long Sách liền thế chỗ đánh xe, trong buồng xe có Đức Âm và Tiếu Dận, cùng Tiếu Lung đang hôn mê.

Tiếu Dận nhìn sắc mặt tái nhợt của ca ca, nước mắt như hạt thủy tinh không ngừng nhỏ xuống, nức nở nói: "Đại ca, ngươi tại sao lại vì kẻ thân thể tàn tạ ta đây mà liều mạng như vậy. Nếu như, nếu như ban đầu ngươi cưới Sở cô nương, vĩnh viễn quên ta thì thật tốt rồi… Là tại ta không tốt khiến ngươi bị liên lụy đến như vậy…"

Mộ Dung Đức Âm cũng không biết làm sao, chỉ có thể đem khăn tay tinh mỹ của mình đưa cho y lau nước mắt. Thân thể của Tiếu Dận không tốt, khóc một trận xong vô cùng mệt mỏi, nói hai chữ đa tạ xong liền mơ màng xụi người xuống, hôn mê sốt cao. Mộ Dung Đức Âm thấy vậy liền mở hộc tủ, đem các loại dược vật danh quý mà Long Sách cất bên trong lấy ra, xem xét một hồi thì lấy một hoàn dược nghe nói là ngàn lượng bạc một lọ, đổ ra một viên rồi mở miệng Tiếu Dận nhét vào, thuận tiện cũng cho Tiếu Lung uống một viên. Tiếu Lung thực chất vẫn không biết thân phận thật của bọn họ, những gì Mộ Dung Long Sách nói cho hai người biết đều là giả tạo, cũng không biết Tiếu Lung trước khi hôn mê có nghe lọt không.

Mắt thấy sắc trời dần dần tối, đường vẫn còn dài hun hút, Long Sách và Lý Tư Hàm quyết định ngủ ở trong rừng. Mộ Dung Đức Âm chỉ chờ đợi mỗi lúc này. Hắn nhảy xuống xe ngựa, cầm thùng đi tìm nước, rất

nhanh tìm thấy một dòng suối nhỏ trong rừng, không những mang nước trở về mà còn xách thêm một con cá lớn làm Long Sách liên tục khen ngợi, liền quyết định tối nay ăn cá nướng.

Đống lửa sáng ngời xua tan rét lạnh của màn đêm. Lý Tư Hàm mang hai người kia dời đến chiếc thảm bên đống lửa, rồi cùng Long Sách và Đức Âm ăn cá nướng. Bọn họ có mang theo gia vị, rắc vào cá nướng chảy mỡ ăn ngon vô cùng. Vì ngửi thấy mùi thơm mà Tiểu Lung và Tiểu Dận cũng dần dần tỉnh dậy. Lý Tư Hàm đỡ họ ngồi dậy, cũng đem cá nướng chín cho hai người.

Tiểu Lung thấp giọng nói đa tạ, Tiểu Dận thì lắc đầu nói mình không đói bụng nhưng ba người kia lại gạt đi, Đức Âm hiếu khách nói: "Không sao, cứ tự nhiên ăn đi, cá có thể đi bắt thêm." Cũng phải nói, Đức Âm hào phóng nổi danh ở Băng Tiễu Thành. Tiểu Lung đem mấy miếng cá tươi lấy xương ra, nói hết lời mới làm cho đệ đệ mình ăn một chút, bản thân cũng ăn hai con. Có lẽ là do đói bụng, cũng có lẽ là do kỹ thuật nướng cá của bọn họ quá tốt mà gã cảm thấy cá nướng hôm nay vô cùng thơm. Lý Tư Hàm còn mang đến một hồ lô rượu phân cho mọi người uống, dĩ nhiên trừ Đức Âm ra. Chốc lát, mọi người đều cơm nước no nê, lấy thảm trên xe trải xuống đất mà ngủ.

Tiểu Lung nhìn nhóm Long Sách đang nằm trên thảm, nhịn không được nói: "Công tử, chân tật của lệnh đệ, nếu không chừng thần y của Tễ Tuyết Phong có thể có cách cứu trị."

Long Sách nói: "Nghe nói tính tình thần y rất cổ quái. Tiểu công tử, nói đến ta cũng lo thay cho các ngươi, không biết liệu vị thần y kia có chịu chữa trị cho hai người hay không."

Tiểu Lung cười nhạt: "Tính mạng chúng ta nằm trong tay thần y kia, nếu không được thì chỉ có thể nói chúng ta khổ mệnh." Dứt lời, trong mắt gã lóe lên sự bi thảm tuyệt tình, khiến cho người ta động dung.

Nửa đêm, Mộ Dung Đức Âm bị nước mưa rơi xuống mặt thức tỉnh. Hóa ra mây đen đã bao phủ trăng sáng, bầu trời bắt đầu mưa. Tiểu Lung bị thương, Tiểu Dận thân thể suy yếu nên được đưa vào xe trước. Long Sách rút kiếm chém đứt dây cương của một chiếc xe, để cho ngựa nhẹ bớt một phần. Mấy người bọn họ chỉ dùng một chiếc, gọn nhẹ lên đường. Mộ Dung Đức Âm được Mộ Dung Long Sách bế vào bên trong, rồi Long Sách quay ra đầu xe, cùng điều khiển ngựa với Lý Tư Hàm.

Bên ngoài, sấm chớp lẫn tiếng mưa ngày càng lớn, những ánh chớp không ngừng nhá lên làm buồng xe sáng trưng. Tiểu Dận được Tiểu Lung ôm lấy, người run lẩy bẩy, có thể hiểu được y rất sợ sấm sét.

Long Sách đúng lúc từ bên ngoài bò vào. Hắn gỡ ra chiếc áo khoác ngoài ướt nhẹp, nhờ vào ngọn đèn dầu lay lắt trong xe mà nhìn rõ tình hình. Thế nên hắn liền cùng Đức Âm dính chung một chỗ, cũng ôm Đức Âm nói: "Nhị đệ, có muốn ta xoa chân giúp ngươi một chút không? Ta biết trời mưa sẽ khiến chân ngươi khó chịu."

"Làm phiền huynh trưởng vậy." Đức Âm thấp giọng nói, rất ngoan ngoãn để tay hắn vuốt ve chân mình. Nhìn như Long Sách quan tâm chăm sóc vô cùng, thực chất là nhân cơ hội ăn đậu hủ Đức Âm, hơn nữa còn rất quang minh chính đại mà tranh thủ sạch sẽ.

Đi đường đêm gặp phải thời tiết khắc nghiệt như vậy vốn đã là xui xẻo rồi, không ngờ vận đen còn không chỉ dừng ở đó. Lý Tư Hàm đột nhiên siết dây cương khiến cho buồng xe chấn động một cái, ngọn đèn bị dập tắt, chỉ nghe thấy tiếng kêu của Lý Tư Hàm lẫn trong mưa: "Có thích khách!!"

Long Sách cùng Tiểu Lung lập tức cảnh giác. Long Sách là người đầu tiên xông ra ngoài, Tiểu Lung cũng không để ý thương thế của mình cũng như sự ngăn cản của Tiểu Dận mà đi theo. Bên ngoài mưa to như trút nước, cơ hồ không thấy rõ năm ngón tay, chỉ nhờ tia chớp chốc chốc nhá lên mà có thể nhìn thấy bốn phía đã bị một vòng sát thủ vây kín. Những người này cũng thật biết chọn thời cơ!!

Tiểu Dận ở trong buồng xe tâm loạn như ma, nhắm mắt thật chặt rồi bỗng dưng y mở mắt, nhìn Mộ Dung Đức Âm nói: "Công tử, ta vốn thật hy vọng chúng ta có thể thuận lợi tìm được thần y… Chuyện này vốn không liên quan đến các ngươi, lại để các ngươi bị liên lụy. Ân tình của mọi người, có lẽ Tiểu Dận chỉ có thể báo đáp ở kiếp sau…"

"Tiểu nhị thiểu không cần nói nhiều, hãy cố bảo trì thể lực." Đức Âm khuyên giải, "Ngươi đừng thương tâm quá. Huynh trưởng của ta rất lợi hại, nhất định sẽ khiến chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn này."

Vừa dứt lời, một chuôi cương đao đột nhiên xuyên qua vách xe đâm vào, suýt nữa chém tới Tiểu Dận. Đức Âm vội vàng kéo y tới gần, trong nháy mắt lại có thêm một cương đao chém vào, cửa xe đồng thời bể nát. Tiếng mưa cùng tiếng sát thủ gầm thét cùng lúc xông đến. Sắc mặt của Tiểu Dận trắng nhợt, nói với Đức Âm: "Thất lễ!" Đột nhiên lật người lên, bế lấy Đức Âm rồi thừa dịp sát thủ không kịp phản ứng mà tung người vụt vào bên trong màn mưa!!

Mộ Dung Đức Âm cảm thấy được nước mưa quất vào người mình. Hắn bị Tiểu Dận ôm một đường chạy như điên. Rốt cuộc Tiểu Dận không chịu nổi ngã xuống, cũng làm hắn té vào bùn đất. Tiểu Dận miệng hộc một búng máu to, thống khổ ngẩng đầu lên nói: "Thật xin lỗi… Công tử, ta chỉ có thể đem ngươi mang tới đây… Ta phải trở về tìm đại ca… Là ta không tốt làm ngươi bị liên lụy… Kiếp sau nhất định sẽ làm trâu làm ngựa chuộc lỗi với công tử…" Dứt lời lại ho khan một trận, máu không ngừng hộc ra. Nguyên lai vừa rồi y cưỡng ép vận công, cố gắng ôm người chạy, lúc này đã tiêu hao gần hết số nội lực ít ỏi, lại cắn răng gượng muốn đứng lên để trở về tìm đại ca của mình. Chỉ thấy y lảo đảo lắc lư, thật vật vã đứng lên rồi lại ngã quỵ nhưng vẫn không chịu từ bỏ, liều mạng bò trên mặt đất. Thế nhưng bóng tối cùng cái lạnh như băng đang dần dần cắn nuốt ý chỉ của y, rốt cục cũng nghiêng đầu ngã xuống, nằm sõng soài trong bùn.

Mộ Dung Đức Âm ngồi dưới đất kinh hô: "Tiểu Dận!" Vừa muốn đưa tay với lấy y, lại bị một cái chân đạp vào tay.

Người tới mang một đôi giầy trân châu, cầm một chiếc ô đỏ, một tiếng cười duyên truyền đến từ trên đầu của Đức Âm, liền nghe nữ tử ô đỏ nói: "Thật là buồn cười, một kẻ bệnh lao, một kẻ bại liệt lại cứ thế là thứ hồ mị hại nước dại dân. Trời cao thật là không có mắt!"

"Ngươi là ai?" Mộ Dung Đức Âm lạnh lùng quát.

"Ta là ai không quan trọng. Quan trọng là các ngươi tối nay đã rơi vào bàn tay của ta!" Nàng cười đắc ý, một tay bổ xuống cổ Đức Âm, đánh hắn bất tỉnh.

Khi Tiểu Dận tỉnh lại thì phát giác mình đang nằm ở trong mềm trướng ôn hương, Mộ Dung Đức Âm đang ở bên cạnh y hôn mê bất tỉnh. Hai người cũng được đổi lại quần áo sạch sẽ. Cả người Lý Dận vô lực, đầu đau muốn nứt ra, muốn đánh thức Đức Âm nhưng cổ họng lại bỏng rát.

"Đã tỉnh rồi? Tiểu Dận." Âm thanh của nữ từ từ bên ngoài trướng truyền vào, rèm được nhấc lên, Tiểu Dận nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc. Nữ tử mi mục như họa, cũng được coi là mỹ nữ tuyệt sắc, chẳng qua nếu so sánh với hai người trên giường thì không là gì cả. Tiểu Dận nhận ra nữ tử này, nàng chính là vị hôn thê của đại ca: Sở Thanh Thanh, đồng thời cũng là người cầm ô đỏ trong tối mưa hôm qua.

"Sở cung chủ, nếu ngươi muốn lấy mạng của Tiểu Dận liền lấy đi." Tiểu Dận khàn khàn nói. Chỉ nói mấy câu nhưng cổ họng của y giống như bị đao cắt vào, nhưng dù là như vậy y vẫn nhíu mày nhẫn nại, không để mình yếu thế trước mặt Sở Thanh Thanh.

"Tiểu Dận! Ta sao có thể để ngươi chết một cách dễ dàng như vậy! Ngươi đã khiến ta chịu nhục nhã như thế, ta sẽ cho ngươi hưởng thụ sự hành hạ kinh khủng nhất đời này!" Sở Thanh Thanh độc ác nói. Cũng có thể tưởng tượng ra, khi nàng năm đó bị Tiểu Lung vứt bỏ để lựa chọn Tiểu Dận thì lòng tự ái đã phải chịu đả kích như thế nào.

"Ngươi có biết hay không? Thật ra thì người ta từng thích nhất kia, chính là ngươi! Nhưng bây giờ, người ta hận nhất cũng chính là ngươi!" Sở Thanh Thanh vươn tay bóp cổ Tiểu Dận mạnh đến độ y không thể hít thở nổi.

Nhưng ngay sau đó, nàng buông lỏng tay, âm âm cười một tiếng: "Để cho ngươi chết thì quá dễ dàng rồi. Bây giờ Tiểu Lung ở trong tay ta, sống chết của hắn phụ thuộc vào một câu nói của ngươi, những tên bằng hữu phiền phức của các ngươi kia cũng vậy."

"Ngươi không được đụng đến bọn họ!" ốt cuộc thần sắc lạnh lùng của Tiểu Dận vỡ ra, để lộ rõ sự lo lắng, "Ngươi muốn làm gì ta cũng được, nhưng hãy bỏ qua cho bọn họ. Bọn họ vô tội. Người ngươi muốn không phải chỉ có một mình ta thôi sao?"

"Khéo ăn khéo nói lắm!" Sở Thanh Thanh nâng cằm của Tiểu Dận lên, cười đến tà ác, "Bây giờ võ công của ngươi đã bị phế hoàn toàn, ngục phủ ngũ tạng cũng bị tổn thương nghiêm trọng, lúc nào cũng có thế thăng thiên. Ta rốt cuộc phải làm gì ngươi mới tốt đây? Đúng rồi, tên bại liệt bên cạnh ngươi này, dáng dấp của hắn thật là đẹp mắt. Tiểu Dận, ta xem ngươi cũng có ý tứ với hắn, không bằng ngươi bây giờ thượng hắn đi, ta sẽ suy nghĩ việc thả những người khác."

"Ngươi mất trí rồi!!" Tiểu Dận giận đến phát run.

"Sao chứ? Ngươi không vừa ý tên kia không thể di chuyển sao? Có muốn ta đem Tiểu Lung sang đây để nhìn ngươi làm không? Nếu ngươi không làm, ta sẽ gọi mấy tên thân thể cường tráng tới đây, đảm bảo sẽ cho các ngươi tận hứng." Sở Thanh Thanh ác độc nói.

Ở nơi tình hình vô cùng nguy cấp trước mắt, chỉ thấy Mộ Dung Đức Âm "hôn mê" giật giật một chút, Tiểu Dận kêu lên: "Công tử! Ngươi mau tỉnh lại!"

Mộ Dung Đức Âm lật người, đưa lưng về phía bọn họ, cùng đem chăn kéo qua đầu, vùi ngủ.

Không khí lạnh.

66. Chương 66: Đức Âm, Ca Ca Không Cho Ngươi Gia Nhập Tà Giáo!

Một trận gió thổi qua kéo cánh cửa sổ không đóng chặt kẽo kẹt mở ra, mưa lất phất bay vào mang theo mấy cánh hoa đỏ nhạt. Không khí trong phòng ngưng trọng mà khẩn trương, lãng phí một cảnh trí đầy chất thơ như vậy.

Mộ Dung Đức Âm cuối cùng từ trên giường ngồi dậy, nhìn Sở Thanh Thanh nói:

"Nữ nhân, ngươi thật to gan, ngươi có biết ta là ai không?"

Sở Thanh Thanh có chút kiêng kị nói: "A? Ta là Ly Hận Cung cung chủ, thiên hạ còn có kẻ để Sở Thanh Thanh ta phải sợ sao! Ta cũng không tin ngươi là Thiên Vương lão tử gì gì đó, còn dám cuồng ngôn như vậy!"

Mộ Dung Đức Âm nói: "Ta là Băng Tiễu Thành Nhị thành chủ Mộ Dung Đức Âm, huynh trưởng ta chính là Mộ Dung Long Sách. Ngươi dám vũ nhục ta, huynh trưởng nhất định sẽ không tha cho ngươi!" Chân mày Sở Thanh Thanh giương lên, sắc mặt khẽ biến. Nàng quả thật không nghĩ tới tuyệt mỹ gầy yếu thanh niên này lại có thân phận hiển hách như thế, nhưng ngay sau đó nàng cũng khôi phục lại khí thế: "Hừ, ngươi cho rằng Băng Tiễu Thành có thể áp đảo được ta sao?! Quá khinh thường Bổn cung rồi! Tiểu Dận, hôm nay coi như ngươi may mắn, Bổn cung không có hứng thú. Ngươi hãy suy nghĩ thật kĩ tình cảnh của mình đi, buổi tối ta sẽ trở lại!"

Dứt lời, Sở Thanh Thanh ngạo nghễ rời đi, sai người canh giữ nghiêm ngặt trước cửa. Tiểu Dận an tâm được một chút, thân thể buông lỏng liền khụy ngã, bắt đầu ho khan.

"Khụ khụ khụ… Thì ra các hạ là Nhị công tử của Mộ Dung gia…" Tiểu Dận thở dốc nói, "Thật xin lỗi, lần này phiền đến các ngươi…"

"Không sao cả, này chỉ có thể nói là duyên phận." Mộ Dung Đức Âm thở dài nói, "Cũng không biết đại ca ta bọn họ bây giờ thế nào." Tiểu Dận cầm tay của hắn an ủi: "Bọn họ nhất định sẽ không có chuyện gì!" Nhưng trong lòng lại vạn phần ưu tâm.

Bên kia, ở địa lao của thần bí sơn trang này, Tiểu Lung không để ý đến thương thế của bản thân, nắm cột thiết rống to không ngừng: "Sở Thanh Thanh!! Mau thả đệ đệ ta!! Không được chạm vào hắn!! Ngươi muốn ta làm gì đều được!!"

Mộ Dung Long Sách thì ngồi trên đám cỏ ở một bên, cùng với Lý Tư Hàm vẽ caro chơi cờ vây trên mặt đất y như mấy ông lão nhàn tản.

Thật ra thì bọn họ cố ý để bị bắt, dù sao ở chỗ này vẫn tốt hơn là đối phó với sát thủ của Tam Vương.

"Sách huynh, ngươi không lo lắng cho Đức Âm sao?" Lý Tư Hàm lặng lẽ hỏi.

"Ngươi cảm thấy chúng ta cần phải lo lắng cho hắn sao?" Mộ Dung Long Sách hỏi ngược lại.

"Ách… Ta đã thấy khả năng kinh thiên động địa của hắn với Tuyết Thần lần đó… Quả thật là khả năng của quỷ thần…" Lý Tư Hàm nói.

"Có điều, tại sao hắn không ở địa lao chung với chúng ta?" Long Sách nghịch nghịch cục đá trong tay nói.

Lý Tư Hàm trầm mặc một chút rồi nói: "Bởi vì bộ dáng của Đức Âm thật quá tốt…"

"Phân biệt đối xử sao? Hừ!" Long Sách bất mãn nói.

Quả thật, một bên là địa lao bẩn thỉu ẩm ướt lạnh như băng, một bên là gác phòng tinh xảo tao nhã, liếc qua cũng thấy được cách nhau một trời một vực.

Sở Thanh Thanh sau khi rời khỏi gian phòng của Tiếu Dận và Đức Âm, liền gọi tâm phúc tới. Quả thật nàng biết rõ thế lực của Băng Tiễu Thành, một khi đã kết thù chuốc oán thì tương lai nhất định là một đối thủ khó chơi. Trong địa lao còn có hai nam tử xa lạ, một trong đó được Mộ Dung Đức Âm gọi "huynh trưởng" thì phải là Mộ Dung Long Sách rồi. Nhìn trang phục của huynh đệ hai người bọn họ, lại không mang theo người bên cạnh nhất định là có ẩn tình quan trọng. Nếu có thể mượn cơ hội để điều đình, nói không chừng lại có thu hoạch ngoài ý muốn.

Đây là một trò chơi nguy hiểm, nhưng nàng tin rằng có thể thắng được! Nàng không những phải lấy được lợi ích từ Băng Tiễu Thành mà còn phải đoạt được Tiếu Dận! Về phần Mộ Dung Đức Âm… Hắn quả thật là đẹp đến động lòng người, tính bướng bỉnh lại hợp với khẩu vị, a a a…. Sở Thanh Thanh cười ra tiếng.

Vì vậy nàng ra lệnh với tâm phúc: "Đem Mộ Dung Đức Âm mang đến phòng của ta, ta muốn đích thân thẩm vấn hắn!"

Mộ Dung Đức Âm bị người kéo từ trên giường kéo xuống, thay y phục chỉnh thề, đầu tóc cũng được sửa soạn lại. Tiếu Dận nhìn vậy trong lòng dự cảm không tốt. Sở Thanh Thanh nhất định sẽ dở trò với hắn! Y chỉ có thể nhắc nhở: "Mộ Dung công tử! Ngươi nhất định phải thật cẩn thận!"

"Ta biết." Mộ Dung Đức Âm gật đầu, trong ánh mắt có mấy phần trấn an. Tiếu Dận nắm y phục trước ngực mình, trơ mắt nhìn người lầu mang đến chiếc ghế có người khiêng, đặt hắn vào trong rồi mang đi.

Sở Thanh Thanh đã sớm ở trong phòng của mình chờ hắn. Mộ Dung Đức Âm quả nhiên giống như nàng nghĩ, trấn định đến như vậy. Khi hắn đi vào sắc mặt vẫn bình thản, mỹ nam tử càng như vậy càng làm nàng muốn phá hủy tự tôn và lòng tin của hắn, để hắn hoàn toàn thất bại!

"Mộ Dung công tử, chắc hẳn ngươi cũng biết ngươi huynh trưởng bây giờ đang làm khách trong tù của ta." Sở Thanh Thanh thản nhiên cười một tiếng nói.

"Thanh Thanh cô nương muốn cái gì có thể nói thẳng ra là được rồi." Mộ Dung Đức Âm đề nghị trực tiếp, không khỏi để cho Sở Thanh Thanh phải cảm thán "Thật dứt khoát! Được rồi, vậy ta cũng không dài dòng nữa. Ta chỉ cần bí tịch trân quý 'U Lan Thất Thức' của Mộ Dung gia, nếu các ngươi nguyện ý giao kiếm phổ ra thì ta tự nhiên sẽ thả lệnh huynh."

U Lan Thất Thức là kiếm phổ năm đó đã từng tạo ra một hồi tinh phong huyết vũ trong võ lâm. Nghe nói chiêu kiếm bảy thức đó chỉ có người thông minh tuyệt đỉnh mới có thể lĩnh ngộ được. U Lan kiếm khách danh chấn thiên hạ cũng chỉ dùng ba thức trong đó cũng đủ để khiêu chiến anh hùng trong thiên hạ, có thể nói là vô địch. Sau đó kiếm phổ này rơi vào tay Mộ Dung thế gia, nghe nói chính là trấn gia chi bảo của họ Mộ Dung.

Mộ Dung Đức Âm nghe xong liền cười nhạt: "Thật đáng tiếc, tiền nhân vì lo lắng kiếm phổ này sẽ dẫn phát tranh đoạt vô nghĩa trong võ lâm nên đã sớm đem kiếm phổ đốt hủy… Bất quá, kiếm phổ khẩu quyết vẫn được lưu truyền bằng miệng. Ta mặc dù cơ thể yếu ớt tàn tật, không thể tập võ nhưng trời sinh nhìn thứ gì một lần đều không bao giờ quên, cho nên phụ thuân đã để ta ghi nhớ bảy thức của kiếm phổ này. Cung chủ, nếu ngươi muốn lấy kiếm phổ, không bằng cùng ta giao dịch."

"Ha ha ha… Mộ Dung Đức Âm, ngươi thật sự rất thông minh, không hổ là kỳ tài học phú ngũ xa. Nhưng ngươi sai rồi, Sở Thanh Thanh ta cho tới bây giờ không bao giờ chịu uy hiếp cả! Ngươi đừng quên, huynh trưởng của ngươi vẫn còn nằm trong tay của ta. Ta thấy ngươi bây giờ có vẻ như chưa thấy quan tài chưa đổ lệ?" Sở Thanh Thanh nói.

"Cung chủ lại sai rồi," Mộ Dung Đức Âm khí độ ung dung không chút nao núng, "Mặc dù ngươi thấy Mộ Dung Long Sách là huynh trưởng của ta, nhưng quyền quyết định sự vụ lớn nhỏ trong Băng Tiễu Thành cũng không phải của hắn. Nếu ngươi giết hắn, ta bất quá là danh chính ngôn thuận đi lên ghế chủ trì mà thôi. Giá trị thẻ bài trong tay ngươi vẫn còn chưa đủ với thứ ngươi muốn đâu. Không bằng chúng ta cùng nhau thương nghị một chút về giá cả, thế nào?"

Sở Thanh Thanh nghe thấy lời của hắn mà nheo mắt lại. Ban đầu gặp gỡ, hắn là một công tử tàn phế, thuần mỹ nhu nhược, giờ phút này, lại càng cảm thấy hắn khôn ngoan sâu sắc, biết bày mưu lập kế, có khí phách làm chủ, càng không ngờ tới rằng hắn chính là chủ nhân đằng sau của Băng Tiễu Thành!!! Không ngờ nam nhân tàn phế này lại thành thục và ý chí hơn bất cứ nam tử nào nàng từng gặp. Trước mặt hắn, Sở Thanh Thanh lần đầu tiên có cảm giác không thể coi thường được.

"Thật đáng tiếc, trời cao thế nhưng lại không cho ngươi một thân thể khỏe mạnh." Ngay cả Sở Thanh Thanh cũng không khỏi tiếc nuối thay cho hắn.

"A, ta thì lại vô cùng cảm tạ thượng thiên, chí ít đã để cho ta ngày ngày vui vẻ sống. Thượng thiên cũng rất ưu đãi cung chủ, vậy tại sao ngươi hết lần này tới lần khác không thể buông tay cho thứ hành hạ tình cảm của mình kia?" Nụ cười nhàn nhạt của Mộ Dung Đức Âm khiến cho quanh người hắn phảng phất bao phủ một tầng hào quang thánh khiết, làm cho người ta cảm thấy rằng dù hắn là một người tàn tật vĩnh viễn không thể đứng lên được nhưng hắn so với bất luận kẻ nào đều cao quý hơn!

Sở Thanh Thanh vì nụ cười điềm nhiên tuyệt sắc của hắn mà thất thần trong chốc lát. Nàng không thể không thừa nhận, kỳ nam tử quật cường tinh khiết, tâm trí cường đại này, đúng thật đáng giá cho tim của nữ nhân thiên hạ vì hắn mà lỗi nhịp.

"Mộ Dung công tử, ta nghe khẩu khí của ngươi tựa hộ cũng không muốn Mộ Dung Long Sách chết?" Sở Thanh Thanh dù sao cũng giảo hoạt, "Mà ngươi bây giờ ở trước mặt ta cũng không có chút năng lực chống cự nào. Ngươi lấy cái gì làm thẻ bài để trao đổi với ta đây?"

"Ta sẽ cho ngươi bốn chiêu kiếm phổ, đổi lấy một mạng của Long Sách." Mộ Dung Đức Âm nói, "Không chỉ như vậy, ta còn lưu lại cho đến khi ngươi hoàn toàn nắm giữ bốn chiêu kiếm phổ đó."

Sở Thanh Thanh nghĩ ngợi chốc lát, trên mặt nở ra một nụ cười gian: "Tuy công tử đã rộng lượng như vậy, nhưng ta vẫn không thể yên tâm!"

Chỉ thấy nàng đột nhiên xuất thủ như điện, điểm liên tục mấy điểm đại huyệt trên người Mộ Dung Đức Âm. Thân thể của Mộ Dung Đức Âm run rẩy, cầm chặt lấy cái đỡ tay của chiếc ghế, không để cho mình ngã xuống. Nguyên lại, Ở Thanh Thanh cay độc điểm Ly Hận Chỉ vào hắn, đem nội lực bá đạo truyền vào cơ thể, nếu như Sở Thanh Thanh không tự mình hóa giải cho hắn thì đạo lội lực này sẽ xâm thực ngũ tạng lục phủ của hắn, làm Đức Âm bị hành hạ đến chết.

"Ô…" Tiếng rên rỉ thật thấp bất ra từ đôi môi ưu mĩ của Mộ Dung Đức Âm khiến cho Sở Thanh Thanh vô cùng thoải mái trước bộ dáng ẩn nhẫn yếu ớt của hắn. Sở Thanh Thanh nói: "Mới vừa rồi ta dùng thủ pháp gì, Mộ Dung công tử băng tuyết thông minh cũng biết, nếu công tử bên cạnh ta thì cũng nên kiêng dè một chút."

"Đa tạ tặng lễ của cung chủ." Mộ Dung Đức Âm nhàn nhạt cười khổ. Dáng dấp kia khiến cho nhịp tim của Sở Thanh Thanh đập thật nhanh. Như thế kiên nhẫn, như thế bất khuất, như thế yếu ớt, như thế xinh đẹp! Ngươi yếu ớt như vậy rồi lại nguy hiểm như thế thật là khiến cho người ta muốn đem ngươi đánh nát! Ta tuyệt đối sẽ không buông tay!

Mà trong lòng của Đức Âm bây giờ thì hạnh phúc phải biết. Thế nhưng có người thật sự tin rằng mình mới là chủ nhân của Băng Tiễu Thành!! Không phải là đang nằm mơ chứ…

Thật,

Thật vui muốn chết…

Sở Thanh Thanh hoàn toàn không nhìn rõ vấn đề. Mỹ nam tử "khôn ngoan khó lường" trước mặt nàng thật chất chỉ là bi ai nam nhân ngoan ngoãn ở nhà không có sự nghiệp mà thôi.

Mặt trăng chiếu rọi rừng trúc vừa được mưa gội rửa, ánh sáng xuyên qua mái hiên cửa sổ chiếu vào bàn sách của Sở Thanh Thanh.

Sở Thanh Thanh vuốt ve kiếm phổ Mộ Dung Đức Âm vừa viết cho nàng, chữ viết phía trên cũng hệt như người nọ, xinh đẹp, kiên nghị, lại có một sự uy hiếp sát phạt mơ hồ.

Thật là một kỳ nam tử!

Sở Thanh THanh ung dung cười một tiếng. Nam nhân kiêu ngạo, bệnh tật tàn phế cũng không tàn phá được ý chí của hắn, thế nhưng, nàng biết phía sau lưng của sự lạnh lùng đó vẫn có một nhược điểm chí mạng.

Nhược điểm kia chính là Mộ Dung Long Sách!

Mặc dù hắn ngoài mặt luôn miệng nói phải nhưng trong ánh mắt kia hết lần này đến lần khác lại bại lộ sự lo lắng cho người kia. Mộ Dung Long Sách đối với hắn mà nói, tuyệt đối không phải là sự tồn tại bình thường.

Người trên giang hồ đều nói Mộ Dung Long Sách đem Mộ Dung Đức Âm thành bảo vật, ai mà biết rằng người thật sự bị đem làm bảo vật chính là Mộ Dung Long Sách chứ? Sở Thanh Thanh đem kiếm phổ ra nhìn một chút, khóe miệng hiện ra một nụ cười. Cũng được, Mộ Dung Đức Âm, để ta xem thử một chút kiếm phổ này là thật hay giả.

Đùa giỡn lòng người cho tới bây giờ vẫn là trò chơi mà nàng thích nhất! Đặc biệt là nam tử tàn phế lạnh lùng đó. Hắn càng vững như bàn thạch thì nàng càng phải phá nát hắn.

Vì vậy ngày hôm sau, Sở Thanh Thanh lại gọi Mộ Dung Đức Âm tới hỏi hắn: "Mộ Dung công tử, trong lòng của ngươi từng có người nào khiến cho ngươi luôn phải canh cánh trong lòng không?"

"Ta tin tưởng mọi thứ đều tùy theo duyên phận, mà trên đời người có thể khiến cho tại hạ lo lắng, rất ít." Mộ Dung Đức Âm cầm chiếc chén tuyết trắng, chầm chậm uống trà. Lãnh tâm lãnh tình lắm, vân đạm phong khinh lắm! Sở Thanh Thanh trong lòng âm thầm cười.

"Công tử còn nhớ rõ ước định hôm qua của chúng ta không?" Sở Thanh Thanh cố ý hỏi, "Công tử đã đưa kiếm chiêu cho ta, nên hôm nay ta đem Mộ Dung Long Sách mang tới. Nhưng vừa rồi ta đột nhiên nhớ ra, ta cũng không đáp ứng đem một Mộ Dung Long Sách lành lặn cho công tử."

Mộ Dung Đức Âm khẽ cau mày: "Cung chủ, nếu ngươi vẫn muốn dùng hắn để uy hiếp thì ta cũng không ngại nói rõ, Đức Âm cũng không phải hạng để người ta chặt chém đâu."

Sở Thanh Thanh đưa tay đặt lên vai hắn, cười nói: "Ngươi bây giờ không phải là đang nằm trong tay ta chờ bị chặt chém sao?" Vừa nói liền vỗ tay một cái, ngoài cửa có mấy người đem Long Sách bị trói gô đi vào. Mộ Dung Long Sách đi vào liền nói: "Đức Âm, mau kết thúc vụ này. Chúng ta còn có chuyện gấp phải làm, đừng để lỡ việc."

"Mộ Dung Long Sách, ngươi tốt nhất câm miệng mình lại. Bây giờ tự thân chủ nhân của ngươi còn khó bảo toàn đấy." Sở Thanh Thanh rút ra thanh trường kiếm, đặt trước ngực của Long Sách, "Đức Âm công tử, ngươi không ngại để ta luyện một chút kiếm pháp hôm qua ngươi đưa trên người tên bù nhìn này chứ?"

"Gì? Cái gì bù nhìn? Cái gì chủ nhân?" Long Sách một đầu mơ hồ. Hắn nhìn Đức Âm, con mắt thành hình như này: = =.

"Dừng tay! Không được đụng đến hắn! Sở Thanh Thanh, ngươi ngay cả ảnh vệ của ta cũng không phát hiện ra, uổng cho một thân tự cao tự đại!" Mộ Dung Đức Âm quả nhiên gấp lên.

"Công tử ngươi đang nói chuyện hài gì vậy? Ảnh vệ? A a, thật không nghĩ một người thông minh tuyệt đỉnh như ngươi thế nhưng lại nói dối trắng trợn như vậy. Đừng nói là ảnh vệ, ngay cả một con ruồi cũng đừng mơ tưởng lọt vào địa bàn của ta!" Sở Thanh Thanh nói, "Ngươi nôn nóng sao? Thật ra thì nam tử này chính là người luôn khiến ngươi canh cánh trong lòng phải không? Mộ Dung Đức Âm, ngươi không cần phải che dấu nữa! Nếu như ngươi muốn cứu hắn thì tự mình tới đây cầu xin ta! Thế nào? Bất quá khoảng cách chỉ có năm bước mà thôi, nhưng chỉ sợ ngươi ngay cả một bước cũng không đi nổi phải không? Ta không ngại ngươi bò đến cầu xin ta đâu. Cầu xin ta, ta liền tha cho tính mạng của Long Sách!"

Các ngươi đang làm cái gì vậy… Thật giống như đang thỏa mãn sở thích buồn nôn của đệ đệ ta. Long Sách tiếp tục = = nhìn diễn biến.

Sở Thanh Thanh áp sát lưỡi kiếm vào cổ Long Sách, lại nói: "Hoặc là, ngươi vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta, không bao giờ được gặp tên Mộ Dung Long Sách này nữa! Ăn vào Vong Tình Tán, vĩnh viễn chỉ nhớ một mình ta thôi!"

"Không lãng phí thời gian với ngươi nữa." Mộ Dung Đức Âm thế nhưng thật sự đứng lên khiến cho Sở Thanh Thanh có chút giật mình: "Thì ra là ngươi có thể đi bộ?!"

Chỉ thấy hắn vững vàng bước tới trước năm bước, một tay bắt lất thanh kiếm Sở Thanh Thanh đang cầm, bốn mắt nhìn nhau với nàng.

"Ta chắc là sẽ không ở lại nơi này với ngươi, cung chủ." Đức Âm cầm lấy mũi kiếm nói.

"Ngươi đừng quên trên người ngươi còn Ly Hận Chỉ của ta!" Sở Thanh Thanh đối mặt với hắn có hơi sợ. Cảm giác của Đức Âm lúc này và bây giờ hoàn toàn bất đồng!!

"Đây chẳng qua chỉ là chút tiểu xảo. Ngươi có thể nghĩ ta là chủ nhân của Băng Tiễu Thành làm ta có chút cao hứng, vì vậy nên cũng muốn để cho ngươi cao hứng hai ngày." Mộ Dung Đức Âm đem kiếm từ trong tay nàng rút ra, như vậy dễ dàng nhẹ nhàng, giống như không dùng đến nửa phần khí lực. Nhưng đối với Sở Thanh Thanh mà nói, nàng làm thế nào cũng không giữ được thanh kiếm kia!

"Ta không thích đánh nữ nhân." Mộ Dung Đức Âm nói, "Chúng ta làm giao dịch thêm một lần nữa đi. Thật ra thì ta chính là ảnh vệ của huynh trưởng, hắn và ngươi bàn là được. Còn ta, chẳng qua đứng nhìn là tốt rồi."

"Ô… Ô…" Vô luận là Sở Thanh THanh hay Mộ Dung Long Sách, giờ phút này bị sát khí mãnh liệt trong phòng ép đến khó chịu vô cùng, ngay cả những tên canh cửa cũng thấy dị thường khó chịu, sắp động đất sao?!

Giết giết giết giết giết giết giết giết giết giết!! Không thể nào diễn ta được sát ý lẫn ác ý đáng sợ kia. Một cảm giác tàn sát điên cuồng!!! Cảm giác giống như heo chuẩn bị bị giết làm thịt đang nằm dưới đao, bị đồ tể nhìn bằng con mắt thèm thuồng vậy!!

Đó là cảm thụ cuối cùng của Sở Thanh Thanh trong gian phòng đó. Mặc dù ngươi kia ngay cả một chiêu cũng chưa xuất thủ nhưng nàng biết mình hoàn toàn không có phần thắng! Căn bản để mặc cho người ta chặt chém chính là bản thân nàng!

Vì vậy Long Sách được cởi trói, bắt đầu cùng Sở Thanh Thanh thương lượng. Mộ Dung Đức Âm thì bị Long Sách đuổi ra ngoài.

"Sở Thanh Thanh, ân oán xoắn xít của Ly Hận Cung các ngươi ta không muốn hỏi tới, cũng không liên quan đến chúng ta, cho dù ta dùng danh nghĩa của Băng Tiễu Thành can thiệp thì cũng là danh bất chính, ngôn bất thuận." Long Sách ngồi trên ghế giống như một đại gia, uống một ngụm trà nhìn Sở Thanh Thanh nói: "Tuy nhiên, ngươi vừa rồi hắn đã thấy được chân diện mục của đệ dệ ta rồi? Cảm giác hắn có phải hay không giống một người?"

"Giống… một người?!" Sở Thanh Thanh trong lòng có một đáp án vô cùng đáng sợ, chẳng qua là không dám nói ra.

"Ngươi giả bộ đấy sao? Người kia chính là chủ nhân ban đầu của Ly Hận Cung các ngươi, là nhân vật được các ngươi tôn sùng làm thần!! Người được coi là ma đầu tàn ác nhất đấy, ngươi muốn ta nói tên của hắn

sao?" Mộ Dung Long Sách ung dung nhìn nàng, "Ngươi cũng đoán được mà. Tổ tiên của Đức Âm thực chất không phải từ Mộ Dung gia, hắn thật ra là…"

"Chẳng lẽ, hắn chính là người đó…" Sắc mặt của Sở Thanh Thanh trắng bệt, "Làm sao như vậy được! Đời sau của Tiên chủ đại nhân… đã…"

Mặc dù đã trải qua rất lâu nhưng nỗi sợ hãi cùng uy hiếp của vị Tiên chủ trước kia vẫn còn ám ảnh trong lòng thuộc hạ của hắn. Những hành động vô cùng hung ác độc địa đó đến bây giờ vẫn còn lưu truyền lại từ lời của những thế lực phân tán khắp nơi, làm sự sợ hãi cùng tín ngưỡng vĩnh viễn vẫn được truyền thừa từ đời này qua đời khác.

"Tin hay không là tùy ngươi. Ta tin tưởng trong lòng của ngươi đã có sẵn đáp án. Nếu lấy danh nghĩa hậu duệ của vị tiền bối kia, Sở Thanh Thanh ngươi nên biết Đức Âm hắn có địa vị thế nào trong Ám Lưu của giang hồ! Hắn chính là thiếu chủ danh chính ngôn thuận của Ám Lưu! Ngươi trái lại ý nguyện của Đức Âm, chính là trái lại ý thần tử của các ngươi đấy!" Lời đe dọa của Long Sách hoàn toàn đả kích Sở Thanh Thanh đến tận tâm khảm, quả nhiên đẳng cấp hoàn toàn khác với Đức Âm một bộ chỉ biết giả vờ kia.

Sở Thanh Thanh sắc mặt trắng bệt nói: "Hiểu, hiểu rồi… Mộ Dung Long Sách. Ta sẽ để cho Tiếu gia huynh đệ rời đi vô điều kiện, hơn nữa sẽ long trọng cung tiễn các ngươi. Tuy nhiên ta không thể không nhắc nhở ngươi. Ngươi nếu vọng tưởng đem thiếu chủ kế thừa ý chí của tổ tiên giữ bên người, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ hối hận! Ngươi cản bản không hiểu được trên lưng Thiếu chủ đeo vận mệnh như thế nào đâu! Hắn nhất định sẽ là một bá chủ tùy tâm sở d*c!"

"Ngươi sai rồi. Ta cũng không cưỡng ép giữ hắn lại. Ta chẳng qua vẫn tin tưởng hắn, tin rằng hắn có thể kiểm soát được ác ma trong lòng mình." Trong con ngươi của Long Sách thoáng qua một tia ôn tình kiên định hiếm thấy.

Từ phần này do Phong phụ trách nhé ^^, vô vàn cảm ơn Cat nhờ hai người mà mình biết tới bạn Mèo.

67. Chương 67: Ai Quấy Rầy Đức Âm Đi Ngoài, Ai Đánh Nát Tính Rụt Rè Của Đức Âm

Trăm năm trước đây, Nhâm Thiên Cuồng là người đứng đầu thế lực ngầm trong thiên hạ, sáng lập ra tổ chức "Thiên Võng" khổng lồ. Hắn là đại cuồng nhân đại ma đầu khiến cho toàn bộ võ lâm thiên hạ nghe tên đã khiếp sợ. Hắn tung hoành thật lâu cuối cùng lại bị người đứng đầu Kiếm Các là Tiêu Hàn Quyết tiêu diệt, Thiên Võng chia năm xẻ bảy, sụp đổ phân tán thành các thể lực lớn nhỏ rải rác ẩn núp khắp nơi.

Cho dù như vậy, người trong Thiên Võng vẫn một lòng tin ngưỡng tôn Nhâm Thiên Cuồng làm ông tổ, tin chắc sẽ có một ngày con cháu của hắn nhất định sẽ xây dựng lại Thiên Võng, một lần nữa sẽ lại quay trở về thời đại huy hoàng ngày ấy.

Có thể tưởng tượng được giáo chúng lòng tràn trề niềm tin vững chắc vào đời sau Nhâm Thiên Cuồng, một khi các nhánh rễ Thiên Võng rải rác khắp nơi lần thứ hai tập hợp lại sẽ hình thành một luồng nước dữ dội nhường nào.

Mà Mộ Dung Đức Âm đích thị là nhân vật mấu chốt nhất. E rằng chỉ cần ở chung trong một khoảng thời gian ngắn ngủn đối với sát ý mãnh liệt bộc phát từ hắn cũng đủ để người ta đoán định, theo lẽ chính hiển nhiên hắn chính là người thừa kế của Thiên Võng, là Ám Hoàng.

Có Mộ Dung Đức Âm, chẳng khác nào nắm trong tay thiên hạ, thậm chí địa vị có thể sánh ngang với đế vương! Không, có lẽ phải nói chính xác lần thứ hai có thể gây dựng lại một thế giới loạn thế huy hoàng như xưa! Chỉ cần nghĩ tới thôi, cả người Sở Thanh cả run rẩy cả lên. Mộ Dung Long Sách, người nam nhân ấy đáng sợ nhường nào a! Hắn thế mà lại đem thiếu chủ Thiên Võng đùa bỡn trong lòng bàn tay!

Nếu như, đem tin tức thiếu chủ Thiên Võng hiện thế lan truyền ra ngoài… …

Niềm hân hoan trong lòng Sở Thanh bỗng chốc dâng trào. Vừa có Mộ Dung Đức Âm lại có Tiểu Dật, thế giới ngầm sẽ được lưu truyền đời đời, ăn sâu bén rễ càng khiến cho nàng kích động không thôi.

Nàng và hàng ngàn hàng nghìn giáo chúng một mực vững tin, mong muốn có một ngày Thiên Võng lại trở nên huy hoàng muôn đời, mong muốn một lần nữa được trở lại như ngày xưa, cái ngày ấy dưới sự dẫn dắt của thần giáo tổ, bọn họ sẽ cùng nhau đứng trên đỉnh cao của sự thống trị. Mà bây giờ Mộ Dung Đức Âm tuy rằng có thiên phú duy truyền từ giáo tổ, nhưng ở khoản quyết đoán và lãnh khốc vô tình thì còn kém giáo tổ xa lắm, nàng muốn biến hắn trở thành một thiếu chủ chân chính!! Vì vậy trong lúc ngồi chờ Mộ Dung Long Sách đưa người đi, Sở Thanh dùng tay run rẩy viết một phong thư, thế nhưng một chữ cuối cùng còn chưa có viết xong, đã bị người từ phía sau lưng một kiếm xuyên tim. Người nọ tháo trâm trên tóc của nàng xuống, sau mấy canh giờ cây trâm gài tóc này thần không biết quỷ không biết, đưa đến tay Long Sách đang trên đường ở dã ngoại.

Long Sách từ trong tay ảnh vệ quỳ trên mặt đất nhận lấy trâm gài tóc, ở trong tay ngắm nghía một chút, cười nhạt: "Nữ nhân ngu ngốc, ta làm sao có thể để cho ngươi lợi dụng thân thế của Đức Âm làm ra chuyện bất lợi với hắn? Chỉ cần ta còn sống một ngày, ta tuyệt đối không cho phép hắn biến thành ma!"

Ảnh vệ lặng yên lui ra, Long Sách ném trâm cài tóc, chậm rãi thong thả bước khỏi rừng cây, cười nói với mọi người đang đứng ở ven đường chờ hắn: "Đã chuẩn bị xong xuôi, lên đường thôi!"

Lúc này, trong hoàng thành cách xa ngàn dặm, đang nằm ở trên long sàng đế vương cũng chẳng phải phi tần xinh đẹp mà chính là một thanh niên so với ba nghìn mỹ nhân hậu cung mỹ lệ hơn cả bội phần, thanh niên với hoàng đế thân thể quấn quít, đắm chìm trong bể tình.

"Cốt nhi, ngươi còn nhớ kỹ nguyên nhân năm đó ta bảo ngươi đầu nhập vào trong Ma giáo chứ?" Hoàng đế đột nhiên hỏi một câu.

Người thanh niên tuấn mỹ nằm dưới thân hoàng đế hơi sửng sờ: "Ngươi vì sao đột nhiên nhớ tới chuyện này? Ta tất nhiên là nhớ kỹ, trong Thiên Võng còn sót lại huyết mạch của Ma giáo, ngươi bảo ta đi điều tra hoàng tử hắc ám —— hành tung của con trai Nhâm Thiên Cuồng. Thế nhưng đến tận khi ta lên làm giáo chủ, dùng toàn bộ thế lực Ma giáo cũng tìm không được bất cứ manh mối nào có liên quan tới đứa con của hắn. Lúc này ta tin chắc trên đời này Nhâm Thiên Cuồng chả còn lưu lại dòng huyết mạch nào cả."

Hoàng đế tà mị cười: "Nếu như ta cho ngươi biết, vị hoàng tử trong bóng tối kia không chỉ có tồn tại, hơn nữa còn là người chúng ta quen biết nữa, ngươi sẽ có cảm nghĩ như thế nào à?"

"Điều đó không có khả năng! Nhâm Thiên Cuồng cũng không có lưu lại con nối dõi!" Ân Cốt mắt phượng trừng trừng, bỗng chốc run rẩy nói: "Nếu như! Nếu như hắn thực sự có con lại còn sống ở trên đời này, không chỉ có mỗi mình ta thân là giáo chủ một giáo này, chỉ sợ rằng… Sợ rằng thiên hạ… toàn bộ thế giới hắc ám sẽ cúi đầu xưng thần với hắn!! Ngươi khó có thể tưởng tượng được trình độ tín ngưỡng si mê của bọn họ đối với vị thiếu chủ kia lớn tới nhường nào đâu!"

"Không sai, ngươi nói đúng, đừng nghĩ là Hiên Viên triều của ta đứng đầu Tứ Đại Hoàng Triều, khi Nhâm Thiên Cuồng còn trên đời này một người có thể thống nhất thiên hạ là người thống trị bảy nước bốn biển, là chúa tể đất trời muốn làm gì thì làm, trình độ phách lối hơn xa đế vương!! Đáng sợ hơn là hắn gần chỉ dựa vào năng lực của bản thân, có thể khiến cho giáo chúng của hắn trăm nghìn đời khắc sâu trong lòng, tôn sùng hắn không gì sánh được! Trẫm quả thật phải thừa nhận, trẫm không có được bản lãnh kia của hắn ———— ví như con trai của hắn, vị hoàng tử hắc ám kia thực sự trèo lên chiếc ghế đó, sợ rằng nền móng thiên hạ của trẫm hoàn toàn lung lay! Thời đại này không có Tiêu Hàn Quyết vị anh hùng quyết chí vang danh thiên hạ, cho nên đó chính là nguyên nhân trẫm muốn nhân lúc khi hắn còn chưa có trở thành ma đầu chân chính phải khiến cho hắn vĩnh viễn biến mất trên cõi đời này!" Hoàng đế có chút kích động.

"Hoàng thượng, ngươi chẳng lẽ biết hắn… Đến tột cùng là người nào?" Ân Cốt có dự cảm không ổn.

"Ta chỉ có thể nói, nếu bọn họ thực sự muốn tìm người đó thì chỉ có nước lên trời mà gặp." Hoàng đế cúi người, ở bên tai Ân Cốt nhẹ nhàng nói ra một cái tên.

Sắc mặt của Ân Cốt nhất thời trở nên trắng bệch.

"Hắn… … Thế mà lại là hắn!! Không có khả năng!" Ân Cốt khiếp sợ.

Hoàng đế bất đắc dĩ nói: "Cốt nhi, thời đại an ổn này của chúng ta rất giàu có và đông đúc, loạn thế vốn là ác mộng từ lâu. Ở trong thời đại này, vô luận là anh hùng hay là ma đầu, cũng không có chỗ cho bọn họ đặt chân, vì thế cũng không khả năng sinh ra nhân vật như Tiêu Hàn Quyết, cũng không thể để cho ma đầu giáng thế. Cho nên cho dù người kia hắn có tài cán thế nào, hắn cũng không thể nào trở thành Tiêu Hàn Quyết, cũng không có khả năng để hắn biến thành Nhâm Thiên Cuồng. Triều đại này của chúng ta không cần anh hùng chân chính, cũng không cần ma đầu chân chính, cho nên chỉ có cách duy nhất là loại bỏ hắn."

"Nói thì như vậy, nhưng thật ra có mấy phần bi thương, thì ra cả hai chúng ta chẳng qua cũng chỉ là hạng người tầm thường." Ân Cốt nói.

"Ngươi nói không sai, chúng ta tồn tại ở trên đời này khi đối mặt với con cưng của trời cao mà nói, đều không đáng giá nhắc tới. Người kia hắn chỉ là sinh sai thời, cho dù ta không diệt hắn, thiên hạ chính đạo cũng tuyệt đối không cho phép hắn tồn tại." Hoàng đế nói.

Không sai, đây là một thời đại an bình, mối loạn thế hơn trăm năm lúc Nhâm Thiên Cuồng còn tại trên đời này đã cách rất xa, bốn bể thái bình không có quá nhiều biến động, võ lâm dẹp yên, đất trời an ổn.

Tiêu Hàn Quyết và Nhâm Thiên Cuồng đã vĩnh viễn trở thành truyền thuyết, bọn họ vĩnh viễn chỉ ở trong thời đại của bọn họ mới lập nên thành tựu xuất sắc, nay đã trở thành những câu chuyện thần thoại trong lịch sử được kể khắp các nơi từ đầu đường tới cuối ngõ.

Nhưng mà sau hơn trăm năm, loạn thế một lần nữa mở ra, kèm theo một truyền thuyết quỷ dị 'ma sơn có thể thực hiện một nguyện vọng '—— trên ngọn núi Úc Sơn, nhưng mà khi đó lại có một vị anh hùng quá mức tài ba xuất hiện ở trên đời này, có người gọi hắn là "Ảnh công tử".

Thời đại không ngừng thay đổi, lúc này bởi vì số phận bóp méo mà dây dưa cùng một chỗ với nhau Nhâm Thiên Cuồng và Tiêu Bội, bởi vì bọn họ mà có về sau Tiêu Hàn Quyết, cho nên mới có Mộ Dung Đức Âm, về sau lại bị nhân thế hấp dẫn Ảnh công tử… …

Những … những vị anh hùng và người trong Ma giáo này cách xa với sự hiểu biết của loài người, đến tột cùng là bởi vì thời đại vặn vẹo gọi bọn họ trở về, hay là bởi vì bọn họ mà sáng lập ra thời đại? Sau lưng của bọn họ, có con đường thông thần bí liên kết tiếp để họ hiện thế ra bên ngoài hay không?

Hay là, ở trong vũ trụ to lớn hỗn độn này con người ta vĩnh viễn cũng không thể nào hiểu, các đại thần trong cõi vĩnh hằng hỗn độn ngẫu nhiên đưa mắt nhìn xuống chúng sinh linh nhỏ bé, sẽ phát hiện ra mọi người những … sinh mệnh đặc biệt này sao mà lóe sáng như vậy, lóe sáng ngay cả vị thần ấy trong thoáng chốc cũng sẽ bị mê hoặc!

Vì vậy, tia sáng lóa mắt ngay cả thần cũng phải chăm chú dõi theo chính là Mộ Dung Đức Âm, lúc này đang ngồi chồm hõm ở ngoài đồng.

Núp dưới bóng râm một gốc cây đại thụ, ánh mặt trời hắt chiếu xuống tới, trong gió nhẹ thoáng qua mang theo chút hương vị của cỏ xanh, đặt trước mặt của hắn là lá cây và giấy nháp sạch sẽ, bởi vì hắn muốn một lần được thử cái cảm giác của lá cây, nghe nói Long Sách có đôi khi ở bên ngoài khi có nhu cầu sẽ dùng lá cây.

Long Sách và Lý Tư Hàm nghỉ chân ở xa xa bên kia, huynh đệ Tiếu gia cũng ở chỗ này, bởi vì bọn họ đáp ứng muốn đưa hai người kia đi Tễ Tuyết Phong tìm thần y.

Trong thế giới đam mỹ chuyện mà ngươi thường gặp nhất không phải ấy đi ở trên đường lớn hoang dã gặp phải sát thủ truy sát, mà là sát thủ đang lúc ngươi ngồi chồm hõm giải quyết ở đây thì xuất hiện.

Mộ Dung Đức Âm lúc này đang gặp phải chuyện xấu hổ như vậy đó.

Hắn thực sự không nghĩ ra, vì sao khi hắn đứng trước cửa thì mấy tên sát thủ kia lại chẳng biết tìm thời gian thích hợp xuất hiện, thế cho nên lúc này đây hắn chỉ có thể ngồi xổm dưới tàng cây lớn, nhìn phía xa xa đang chém giết.

Đáng ghét!! Hắn căn bản còn chưa có đi xong!!!

Vì vậy hắn trơ mắt nhìn huynh trưởng và Lý Tư Hàm càng ngày càng bị nhiều sát thủ vây quanh, những tên sát thủ kia và đám truy sát huynh đệ họ Tiếu căn bản không phải cùng một đẳng cấp, Tiếu Lung còn

chưa kịp ra tay đã bị một tên xuất chưởng đánh bay, Tiểu Dật cũng bị ném ra ngoài, hộc máu té xỉu.

Long Sách và Lý Tư Hàm đối mặt với đám sát thủ không ngừng tăng thêm, cả hai dùng hết bản lĩnh nhà nghề, tận lực chiến đấu hăng hái chống đỡ!

Mộ Dung Đức Âm đối mặt với tình thế nguy cấp, chỉ có thể cố gắng ngồi chồm hỗm, tranh thủ rặn nhanh ra sớm kết thúc nhanh nhanh một chút.

Không phải là mất thể diện bình thường mà!!!!!!!!!!

Lúc này, sát thủ ra tay như xẹt điện, đao kiếm dệt thành tấm lưới dày sắp sửa đem Lý Tư Hàm băm thành vạn mảnh ———— trong tình thế cấp bách Long Sách đột nhiên hất một gã sát thủ đang cuốn lấy mình, vươn tay cố sức kéo Lý Tư Hàm trở về, giúp hắn tạm thời thoát khỏi võng kiếm mấy tên sát thủ, thế nhưng bởi vì … ra tay giúp đỡ trong thế nghìn cân treo tóc này, Long Sách bị một người từ phía sau dùng kiếm đâm trúng vai, nhất thời máu tươi bắn ra tung tóe.

Ngay cả như vậy, Long Sách cũng không liếc mắt một cái qua chỗ Đức Âm, để tránh cho sát thủ phát hiện ra hành tung của hắn.

"Sách huynh!!" Lý Tư Hàm hoảng hốt, một gã sát thủ vận lực dồn sức tấn công từ sau lưng của hắn, làm hắn nhất thời hộc máu, bị nội thương rất nặng. Chạy tới giúp đỡ nhưng mà khó lòng địch lại trăm tên sát thủ, trên người nhất thời lại bị chém mấy chỗ, hắn vươn tay đón được Lý Tư Hàm cả người lung lay sắp đổ, đột nhiên mũi kiếm bới đất gẩy ra một đám cát bụi, nhân cơ hội mũi chân điểm một cái, lưng cõng Lý Tư Hàm nhảy ra vòng chiến, vội vàng thoát thân. Trăm tên sát thủ lập tức đuổi theo sát, tình thế nguy cấp.

Mộ Dung Đức Âm lúc này đang ngồi chồm hỗm trước hố, dùng lá cây và giấy nháp chùi mông rồi nhanh nhẹn kéo quần đứng lên. Không ngờ từ trên cây cao và bốn phía chung quanh nhảy ra rất nhiều tên sát thủ, vây xung quanh hắn.

"Các vị vẫn luôn một đường đi theo ta, lại còn lễ độ chờ ta giải quyết xong nữa sao?" Mộ Dung Đức Âm lạnh lùng cười, "Đây là sự vũ nhục đối với ta đó!"

68. Chương 68: Ôn Tình Dưới Vực Sâu

Mười mấy tên cao thủ vây xung quanh Mộ Dung Đức Âm hiển nhiên khác xa so với đám người vừa nãy truy sát Long Sách, đám người này ra tay mỗi một chiêu nham hiểm cùng cực, phấn độc tên độc võ nghệ khỏi cần phải nói, ngay cả mũi kiếm cũng bôi chất kịch độc ———— xem ra lần này bọn người này quyết một lòng đẩy người ta vào chỗ chết, hoàn toàn không chừa một đường sống.

Bọn sát thủ lại bày ra kiếm trận kỳ diệu, trước mặt phụ trách mũi tiến công chính, đằng sau bắn tên độc, đừng bảo là vây giết một người, cho dù có hơn trăm người trong vòng vây cũng hoàn toàn không có khả năng sống sót.

Tuy rằng tình thế nguy ngập, nhưng Mộ Dung Đức Âm một thân tuyết y ở trong kiếm trận của đám sát thủ áo đen nhanh như con thoi, càng ngày càng bộc lộ sự thành thạo, hắn tay không tấc sắt, chỉ vung tay áo vận lực chưởng phong, nhất thời đám sát thủ chung quanh khó có thể tới gần hắn.

Một chưởng đánh bay trường kiếm lam quang thế tới như xẹt điện, Mộ Dung Đức Âm lạnh lùng nói: "Nói một lần cuối cùng, ta ghét giết người, đừng ép ta đoạt tánh mạng của các ngươi."

Nhưng lời này của hắn làm sao lọt vào tai những sát thủ kia đâu? Nhiệm vụ của bọn họ là triệt để giết chết Mộ Dung Đức Âm, từ lâu đám người này giết người tới mức đỏ cả mắt rồi, đợt thứ nhất hàng người bị đánh bay, ngay sau đó đợt thứ hai có kẻ lập tức lao vào. Mộ Dung Đức Âm mắt thấy tình thế tiến công trước mắt vô cùng vô tận kéo dài không dứt, mà không biết tình huống lúc này chỗ Mộ Dung Long Sách sao rồi. Tức thì thân hình như điện xẹt,

Bỗng chốc ————————————

. Không thấy đâu nữa!!

Ngay trước mắt đám sát thủ đầu bảng không coi ai ra gì, bóng dáng Mộ Dung Đức Âm đột nhiên biến mất tung, hoặc chính là cái bóng trắng nhoáng lên lần cuối cùng trước mắt bọn họ, rồi không tìm được tung tích đâu nữa.

Ban ngày ban mặt, một người cao lớn sống sờ sờ ngay dưới mí mắt của mười mấy tên cao thủ hàng đầu tiêu thất?!

Đám người sửng sốt chỉ chốc lát, tên thủ lĩnh rất nhanh phản ứng lại, tuy rằng hắn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng hắn đoán được Mộ Dung Đức Âm nhất định sẽ đi chỗ nào!

"Đuổi theo Mộ Dung Long Sách!" Tên thủ lĩnh hạ lệnh, lập tức hơn mười cái bóng đen lướt nhanh vào rừng cây, đuổi theo phương hướng mới vừa rồi Long Sách chuồn đi.

Long Sách trên người bị thương, trên lưng khiêng Lý Tư Hàm, một đường lao như điên tất nhiên không kịp tỉnh táo để nhìn đường, mắt thấy rừng cây trước mắt trở nên rộng mở sáng trong một vùng, không ngờ khi lao ra ngoài phía trước lại là bờ sườn dốc!!

Lúc này đằng sau đám sát thủ rào rạt ép tới, Long Sách không có đường lui, trong lúc nguy cấp, bóng trắng nhanh nhẹn từ phía sau hàng cây trong rừng nhảy ra, Mộ Dung Long Sách kêu lên: "Ngươi tên ngu ngốc này! Nơi này là sườn dốc!! Ngươi chạy tới làm cái gì?!"

Mộ Dung Đức Âm hạ xuống bên cạnh hắn, nói: "Cứu ngươi!"

"Đồ ngốc! Ngươi bản thân còn khó giữ nỗi!" Long Sách vừa dứt lời, bọn sát thủ từ phía sau rừng cây đuổi theo, Đức Âm không nói hai lời, đột nhiên nắm Long Sách và Lý Tư Hàm, ngay trước mũi đám đông sát thủ nhảy xuống đáy vực!!

Vách núi sâu không thấy đáy, phía dưới mây mù giăng lối, lúc té xuống tất nhiên tan xương nát thịt, chúng sát thủ không thể làm gì khác hơn là trơ mắt nhìn bọn họ rơi xuống đáy vực khuất trong mây mù, trong nháy mắt biến mất.

Long Sách một khắc kia rơi xuống đáy vực, cả người mất hồn ———————————— kỳ thực, hắn đã tự mình đo lường tính toán độ sâu dưới đáy vực này, mây mù che khuất vừa lúc có thể làm vật che chắn. Trước đó hắn đã sai người ẩn núp ở trên vách đá rồi thả dây thừng, để làm bộ nhảy xuống vực kịp thời nắm lấy, tránh thoát khỏi tầm mắt của kẻ địch.

Thế nhưng hắn căn bản không ngờ tới đám kia sát thủ lại tàn nhẫn đến vậy! Càng không ngờ được để đuổi giết hắn lại có thể điều động ám bộ hoàng gia tối cao ———— mấy tên sát thủ khát máu này căn bản là muốn đem bọn họ băm thành bùn mới hả lòng! Toàn bộ ảnh vệ ưu tú nhất của Băng Tiễu Thànhbị diệt sạch, ngay cả một phần cơ hội để hắn lật mình cũng triệt để chặt đứt!

Trước đây, hắn cho rằng mang theo Đức Âm tạm thời rời xa Băng Tiễu Thành, là có thể tạm thời trốn tránh vòng xoáy mỗi ngày một cuộn trào, có thể bảo vệ bí mật thân thế của Đức Âm, thế nhưng chung quy hắn không thể chỉ bằng lực một người là khống chế được toàn bộ thế cục, ngay cả nhảy vực đều phải nhảy uất ức đến thế!

Căn bản ngay cả cơ hội để bám níu sợi dây cũng không có!!!

Ý thức cuối cùng trong đầu của Long Sách chính là chỉ nhớ rõ phải nắm thật chặt tay của Đức Âm.

Long Sách đã hôn mê.

Khi tỉnh lại, hắn nằm ở trên cỏ bên dưới lót áo khoác ngoài, bên trên đỉnh đầu nghìn nghịt rừng cây, phía sau là vách đá dốc đứng, Mộ Dung Đức Âm ngồi ở bên cạnh nhìn đống lửa, vết thương của mình cũng được băng bó từ dải vải xé từ bộ y phục trên người xuống, Lý Tư Hàm nằm cách hắn không xa, còn chưa có tỉnh.

"Đức Âm… Ta không chết… …" Long Sách khàn giọng nói.

"Có ta ở đây." Đức Âm thản nhiên nói, chỉ có ba chữ, đủ để cho thấy thực lực của hắn.

Long Sách còn muốn nói điều gì, thế nhưng cả người lạnh đến khó chịu, bủn rủn chân tay thân mình nặng trĩu. Mộ Dung Đức Âm đi tới, cầm một mảnh lá cây, bên trong chiếc lá là sương sớm hắn hứng được, ở đây không có nguồn nước, hắn tìm nửa ngày cũng không thu hoạch được gì, đành góp nhặt sương sớm tới đút Long Sách uống. Long Sách uống một ít sương sớm, nhưng mấy ngụm nước này cũng không đủ giảm bớt nỗi đau đớn bỏng rát từ cổ họng hắn.

Mộ Dung Đức Âm nói: "Ngươi cả người nóng rần lên, vừa nãy ta xem xét miệng vết thương của ngươi, tựa hồ trên đao cũng có độc, ta vận công bức độc cho ngươi, thế nhưng còn thừa chút độc."

Long Sách hỗn loạn, nhắm hai mắt lại, thấy Đức Âm không sao, tim của hắn có thể buông lỏng, hắn muốn tích góp từng tí một ít một khí lực, nói cho Đức Âm đã từng phái người ném một ít đồ vật xuống đây, vị trí cụ thể là… …

Nhưng mà bất ngờ, đôi môi mềm mại dán bên môi Long Sách, Long Sách giật mình hoảng hốt, nhất thời hai mắt mở to, rõ ràng ràng là Đức Âm đang hôn môi mình a!!!

Thần trí của hắn nhất thời bị đánh đến trống rỗng, lập tức một vị tanh ngọt từ trong miệng Đức Âm trở ra dùng đầu lưỡi cạy hàm răng, mạnh mẽ rót vào trong miệng của hắn.

Một giọt máu từ khóe miệng Long Sách chảy xuống, hắn rốt cuộc cũng rõ, Đức Âm đang dùng chính máu của hắn ———— lúc nhỏ hắn cho Đức Âm ăn một loại kỳ trân có thể giải bách độc, máu của hắn nhất định có thể giải độc tính, cho nên hắn nghĩ tới biện pháp dùng máu giải độc!

Cuối cùng kết thúc nụ hôn đượm vị máu tươi, Mộ Dung Long Sách chẳng biết lấy đâu ra khí lực, tay túm lấy của cổ tay Đức Âm, chỉ thấy trên cổ tay của hắn bị chính hắn dùng đoản kiếm cắt tới vết máu loang lổ, trong lòng Long Sách đau xót, nhịn không được nước mắt rơi lã chã.

"Đức Âm… đến tột ta phải làm sao có thể có năng lực… Bảo vệ cho ngươi… Ta không biết… Ta còn có thể kiên trì tới khi nào…" Long Sách nhắm mắt lại chán nản nằm xuống, trong nháy mắt cuối cùng cũng bị tan vỡ, "Ta… Rõ ràng đã tính toán chu toàn như vậy… … Thế nhưng chung quy giấy không gói được lửa… Ta quá nhỏ bé… Ta hận bản thân tại sao mình lại không có đủ lực lượng để có thể vĩnh viễn bảo hộ ngươi… …" Giọng hắn lúc này nghẹn ngào, "Ta cho rằng mang ngươi rời đi kéo dài một chút… Ta đã rằng bản thân mình đã tính toán hết thảy mọi đường rồi… Thế nhưng người kia là hoàng đế! Hắn có thiên hạ! Hắn có quyền uy chí cao! Ta trăm tính ngàn tính cũng không thể chống lại vua của một nước! Vì sao!! Vì sao tàn nhẫn như vậy!! Tại sao ngươi là đệ đệ của ta!! Vì sao ngươi là người ta yêu nhất!! Vì sao ta vô dụng như vậy!! Vô dụng!! Vô dụng!!!"

Long Sách kích động túm lấy tóc của mình, nước mắt chảy xuôi không thể ngừng được, hắn gầm thét cuộn tròn lại, lúc này trong lòng tuyệt vọng và mềm yếu đều trút xuống, không thể thừa nhận gánh nặng và tự trách khi nhìn tới vết thương trên người Đức Âm thì trong nháy mắt như đê vỡ, triệt để ép nát hắn ————giao thủ trên bờ vực hắn bị thua không còn manh giáp, hắn hoàn toàn đánh giá thấp thực lực của hoàng đế!!

"Long Sách, ngươi không nên như vậy, ta đang ở bên cạnh ngươi không phải sao? Ngươi không phải sợ. Dù cho trời có sập,… ít nhất … Ta cũng có thể chống đỡ giùm ngươi." Đức Âm an ủi. Hắn kéo Long Sách ôm vào trong ngực của mình, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cho hắn, "Ngươi đã quên rồi sao, ngươi là ai? Ngươi là Mộ Dung Long Sách, là vị huynh trưởng vĩ đại nhất trên đời, không có bất cứ chuyện gì có thể làm ngươi tức giận, dù có là hoàng đế thì thế nào?… ít nhất … bây giờ chúng ta vẫn còn đang cùng nhau sưởi ấm, mà hắn còn chưa có xong lấy được mạng sống của chúng ta."

"Đức Âm… … Ta không muốn mất đi ngươi… …" Long Sách ôm hắn, vùi đầu nghẹn ngào, "Hắn nhất định đã biết thân phận của ngươi… Cái gì mà thiên hạ loạn lạc tất cả đều là gạt người là bẩy rập!! Hắn bây giờ phát rồ một lòng chỉ muốn lấy tính mạng của ngươi! Ta biết hắn một lòng muốn độc chiếm quyền thế trong tay, một ngày nếu can hệ tới lợi ích của hắn dù cho có phải bồi hơn nghìn vạn tính mệnh đi nữa thì hắn cũng muốn giết ngươi, bảo vệ giang sơn của hắn!!"

"Long Sách, ta thật sự là đời sau của Nhâm Thiên Cuồng sao?" Đức Âm nói, "Ta nghe Tuyết thần y nói qua, hắn hình như cũng biết chân tướng, tuy rằng ta không biết hắn làm sao mà biết được, thế nhưng ta tốt xấu cũng phải biết một chút cái thân phận này rốt cuộc là đại biểu cho cái gì."

"Ngươi không phải! Ngươi không phải là ai cả! Ngươi chính là đệ đệ ta!" Long Sách ngẩng đầu, sợ hãi nhìn giương mặt của hắn, "Ta không để cho ngươi biến thành ác ma như Nhâm Thiên Cuồng đâu! Ta cũng không để cho bất luận kẻ nào tổn thương ngươi! Ta chỉ muốn đệ đệ thông minh láu lỉnh nghe lời của ta!"

"Thế nhưng, " Trong mắt Đức Âm lưu chuyển tàn khốc và lãnh tĩnh làm cho Long Sách hoảng sợ, Đức Âm xa lạ như vậy khiến hắn như rớt vào hầm băng.

"Thế nhưng, huynh trưởng, nếu như ta không phải là người thừa kế Thiên Võng, sao chúng ta lại bị hoàng đế và đám người danh môn chính phái trong thiên hạ dồn ép tới đường cùng." Đức Âm lạnh lùng cười, "Nếu đã biết quyền lực mê người đặt ở trước mặt của ta, thiên hạ lại muốn đưa ta vào chỗ chết, ta vì sao lại không lợi dụng điều kiện mà trời cao đã giao cho ta nhỉ? Người trong thiên hạ ép ta, ta không ngại trở thành Nhâm Thiên Cuồng thứ hai!"

"Không… Không… Không thể… Ngươi không thể nhập ma… Ngươi sẽ mất đi càng nhiều…" Long Sách tức giận công tâm, hơn nữa thân thể suy yếu nhất thời bị chèn ép, ngất đi rồi.

"Hừ, ngươi sợ ta có có sự nghiệp như vậy sao?" Đức Âm đặt hắn nằm xuống, "Đừng có như vậy, Long Sách, ta chỉ là bày tỏ cho ngươi thấy chút nguyện vọng thôi mà, ngươi đừng quá kích động. Mau đứng lên, chúng ta bàn bạc bước tiếp theo phải làm sao bây giờ… Ta săn gà rừng, ngươi mau tỉnh lại, gà rừng giao cho ngươi tới nướng…" Hắn lay lay Long Sách hôn mê, thế nhưng đối phương đã hoàn toàn mất đi ý thức.

Mộ Dung Đức Âm không thể làm gì khác hơn là ôm lấy Long Sách dẫn công lực giảm nhiệt cho hắn, đồng thời chú ý động tĩnh bốn phía —— hắn dựa vào trận pháp lúc trước khi U Tuyền dạy cho hắn ở xung quanh bày ra trận địa, thế nhưng bất quá chỉ kéo dài nửa ngày, xem ra đám sát thủ siêu cấp kia đuổi tới rồi.

Từ trong trận địa truyền tới chút động tĩnh cho thấy đã có người quấy nhiễu nơi đây, hơn nữa cách bọn họ càng ngày càng gần, thực sự là một đám đủ kiên nhẫn, ngay cả cơ hội thở dốc cũng không cho bọn họ. Mộ Dung Đức Âm lẳng lặng ngồi dựa vào vách đá, Long Sách trong ngực còn đang hôn mê nhíu mày.

Hắn nhìn hắn, không nhịn được nói: "Long Sách, ngươi thật khờ, ta làm sao có thể bỏ ngươi để rồi một mình đi làm cái bá chủ gì kia chứ?"

Đức Âm khe khẽ thở dài, "Ngươi lẽ nào cho rằng, chỉ bằng cái đầu nhỏ của ngươi biết tính toán có chút chút thông minh nho nhỏ này, là có thể khiến ta khăng khăng một mực làm đứa em trai ngoan ngoãn ngây ngốc của ngươi sao? Ta ở bên cạnh ngươi sẽ không rời khỏi, chỉ vì ngươi cũng chính là người duy nhất mang lại niềm vui trên đời này cho ta. Ngươi sống, mới là vật bảo đảm duy nhất để ta không đi vào con đường tà đạo."

69. Chương 69: Màn Trời Chiếu Đất Giọt Nước Trân Quý, Nghìn Ngày Ân Ái Hôm Nào Chia Li

Dưới đáy vực u ám sâu trong rừng rậm, bọn sát thủ chia làm mấy tốp đi lục sùng khắp nơi. Rất nhanh bọn hắn rơi vào bên trong trận pháp do Đức Âm bố trí, nhưng mà ám bộ hoàng gia cánh tay đắc lực nhất của hoàng đế, đương nhiên sẽ không bị loại trận pháp đơn giản như thế này làm khó dễ, không bao lâu sau, bọn hắn đã đột phá trận pháp, ngày càng một tới gần chỗ Đức Âm cùng Long Sách.

Mộ Dung Đức Âm ngồi ở bên cạnh đống lửa, lẳng lặng đợi. Hắn không nghĩ tới việc chạy trốn, dù sao mang theo hai nam tử trưởng thành từ trên sườn núi dốc cao ngàn trượng nhảy xuống không phải là việc bất cứ người nào cũng có thể làm được, coi như võ công của hắn cái thế, nắm lấy hai người rơi xuống còn phải bảo vệ cho hai người bọn hắn khỏi bị đập vào cũng là việc cực kỳ khó khăn, vừa rồi trong chốc lát Long Sách thanh tỉnh, không có chú ý tới kỳ thật một chân của Mộ Dung Đức Âm đã gãy —— lúc rơi xuống hắn dùng bản thân làm đệm thịt để hai người bình yên, nhưng trước khi chấm đất chân trái lại bị gãy, từ trên cao hạ xuống chưa tan xương nát thịt đã là chuyện cực kỳ may mắn, nhưng hiện tại một bên xương đùi hắn đã gãy, căn bản không thể cùng lúc mang theo hai người rời đi.

Một thanh trường kiếm cắm dưới mặt đất ngay bên cạnh hắn, đó là thanh kiếm của Long Sách lúc đó cũng rớt theo xuống vực. Khi nhóm sát thủ chặt nhánh cây, nhìn thấy chính là cái cảnh tượng này. Mộ Dung Đức Âm bình tĩnh ngồi đó nhưng vẫn rất có lực uy hiếp, bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, thế nhưng khi bọn hắn nhìn rõ trên đùi hắn dùng một nhánh cây cố định xương gãy, rõ ràng vài phần ———— hắn căn bản là không nhúc nhích được.

Chính là dù sao cũng có vài phần thất vọng ———— người kia từ nơi cao như vậy địa rơi xuống, thế nhưng cũng chỉ là gãy một chân?

Mộ Dung Đức Âm nhìn thẳng đám người nọ không hề sợ hãi, bình tĩnh mở miệng: "Không phải vạn bất đắc dĩ, ta cũng không muốn giết người. Các ngươi lãng phí một lần lại một lần nhân từ của ta. Chẳng lẽ phải ép bằng được bản tính giết chóc của ta ra, các ngươi mới vừa lòng sao? Các ngươi hy vọng ta đem bọn ngươi trở thành món đồ chơi kích thích cảm quan cắt từng đao ra để thưởng thức sao? Một lần cuối cùng ta cảnh cáo các ngươi, ta cho tới bây giờ không ngại kho*i c*m hành hạ đến chết! Một cơ hội cuối cùng —— ngay bây giờ hãy rời đi, bẩm lại chủ nhân của các ngươi nhiệm vụ thất bại." "Chết đã đến nơi vẫn còn gắng gượng!!" Một gã sát thủ cuối cùng không kềm chế được nữa, xuất thủ đầu tiên cương đao quét ngang bả vai Đức Âm, một lòng muốn đem thủ cấp của hắn dỡ xuống!!

Chỉ thấy ngân quang lóe lên ————————————

Mộ Dung Đức Âm vẫn ngồi ở trên tảng đá kia, chính là trong tay thêm một thanh kiếm, kiếm xuyên qua l*ng ngực sát thủ, không ai thấy rõ hắn ra tay như thế nào!

Thân kiếm cắm thật sâu đâm vào thân thể sát thủ còn chưa rút ra, sát thủ nhất thời chưa chết. Giờ phút này, Mộ Dung Đức Âm đột nhiên nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu, thở dài: "Cảm giác giết người a……"

Đột nhiên, hắn mở đôi con ngươi sáng trong, lạnh lùng nói:

"Máu của ngươi không được phép dính ở trên người của ta, hãy dùng tánh mạng của ngươi để nhắc nhở đồng bạn của ngươi đi!"

Nói xong, chỉ thấy kiếm quang vung lên, mũi kiếm như điện rút ra, hàn quang chớp nhoáng thế nhưng không mang theo nửa giọt máu tươi —— mà tên kia sát thủ bị hắn bị hắn hất một cái, ngửa mặt lên trời, té tới chỗ đám sát thủ.

Nhóm người muốn đưa tay đón lấy lại thấy người nọ ở giữa không trung đột nhiên cả người chia năm xẻ bảy, máu bắn như mưa, tất cả hắt vào trên người những người đó, quang cảnh vô cùng đáng sợ.

Trong bể máu, Mộ Dung Đức Âm lộ ra nụ cười ác ma:

"Kế tiếp, muốn ta cắt vụn thêm sao?" Nói xong, hắn chống kiếm chậm rãi đứng lên, chân trái không thể gắng sức, chỉ có thể đi từng bước khập khiễng, mặc dù như thế nhưng lại đủ để cho bọn sát thủ sợ tới mức đồng loạt lui về phía sau. Không biết trong tay ai giữ tiêu độc đang muốn bắn ra, kiếm quang như lưỡi hái tử thần bay vòng trở lại, trong nháy mắt có hai cổ tay rơi xuống đất, tiếng kêu thảm thiết thê lương lập tức quanh quẩn sơn cốc.

"Còn không lui xuống!" Mộ Dung Đức Âm rét lạnh quát, khiến không ít sát thủ trong lòng sợ hãi, liên tiếp lui về phía sau, nhất thời không còn ai dám tranh lên trước.

Giờ phút này, từ trong rừng cây truyền đến một giọng nói véo von: "Thiếu chủ bác ái, tình nguyện tự mình nhảy xuống vực núi té gãy chân cũng không tình nguyện tùy tiện giết chóc, hiện giờ tới tình trạng này rồi mà vẫn muốn thả đám chó săn này đi sao? Chẳng lẽ thiếu chủ cho là bọn họ sẽ không gọi càng nhiều người tới đây sao?"

Người này tiếng nói rất là dễ nghe, nhưng bên trong ngữ khí lạnh lùng mang theo một tia châm chọc, tựa hồ như đang trào phúng Mộ Dung Đức Âm lòng dạ quá mức đàn bà, nghe giọng nói cũng không phải là hạng người đơn giản.

Hắn vừa dứt lời, lúc này từ trong rừng cây hiện ra rất nhiều người bịt mặt trên thân mặc hắc y, trong những người này thế nhưng có rất nhiều người trong tay quấn quanh con rắn nhỏ màu sặc sỡ tươi đẹp, vừa nhìn

cũng biết là đám người trong tà đạo. Những người này phút chốc đem ám bộ hoàng gia vây quanh, trong rừng khởi đầu màn chém giết, mà nam tử vừa rồi mới lên tiếng cũng hiện hình, từ trên đầu ngọn cây nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt Đức Âm —— trên người hắn vận áo bào màu xanh nhàn nhạt, lông mày như vẽ, biểu tình trên mặt lạnh lùng, chính là gầy quá mức, làm cho người ta có cảm giác yếu đuối.

"Ngươi là?"

"Ta gọi là Lãnh Hồn, ta là người ở Đại Ma giáo đất Trung Nguyên." Nam tử kia tự giới thiệu, lúc này trận chém giết sắp sửa kết thúc, ám bộ hoàng gia bị giết sạch, đám người bịt mặt đồng loạt quỳ gối trước mặt Lãnh Hồn, xem ra địa vị hắn cực cao.

Mộ Dung Đức Âm nhìn thẳng hắn, hắn nhìn một lát, đột nhiên cười, nói: "Tìm được thiếu chủ thật dễ dàng quá ———— nếu thân phận thiếu chủ đã bại lộ, xin mời thiếu chủ cùng ta rời đi, gây dựng lại Thiên Võng một lần nữa bước lên đài thống trị đi! Mong thiếu chủ lần này cần phải cân nhắc cẩn thận, ba bộ của Ma giáo lúc này đều cũng đã đang trên đường lao tới nơi đây, nếu thiếu chủ khăng khăng lựa chọn cùng giết, hai vị ở đây cũng không có chỗ tốt gì."

"Các ngươi muốn ta đi nơi nào?" Mộ Dung Đức Âm dò la tin tức.

"Đi Ma giáo, rời xa Trung Nguyên, tạm thời tránh khỏi sự quấy nhiễu của hoàng đế." Lãnh Hồn đáp.

"Vậy huynh trưởng ta?"

"Thực đáng tiếc, chúng ta chỉ một lòng tôn kính Thiếu chủ ngài, người khác không thể đi theo, nhưng chúng ta có thể giúp thiếu chủ đưa bọn họ đưa nơi an toàn. Thiếu chủ nếu muốn bọn hắn cả đời an toàn, nên đáp ứng ta, từ nay về sau không cần gặp lại những người này." Lãnh Hồn lời nói tuyệt tình.

Mộ Dung Đức Âm nói: "Ngươi nếu tôn ta làm thiếu chủ, vì sao hình như hết thảy mọi chuyện đều là do ngươi nắm trong tay?"

Lãnh Hồn cười nói: "Đó là bởi vì biểu hiện của thiếu chủ để cho ta cho rằng, ngài còn chưa đủ điều kiện để trở thành một vị chúa tể chân chính, kính mong thiếu chủ tôi luyện thật tốt, đợi đến khi ngài bắt đầu kiến lập sự thống trị, đem hết thảy mọi thứ nắm trong tay, có được quyền uy tối cao lúc bấy giờ bất cứ cái đồ vật nào ngài, cho dù là tánh mạng thuộc hạ cũng chưa hẳn là không thể."

"Ta đối với cái mạng hèn của ngươi không có hứng thú!" Mộ Dung Đức Âm nhíu mi, tựa hồ đối với uy hiếp của hắn ẩn giận.

"Cảm thấy hứng thú cũng thế, không có hứng thú cũng thế, Lãnh Hồn tự biết mạo phạm thiếu chủ, tương lai thiếu chủ đạt được thành tựu, tức là cũng là ngày Lãnh Hồn bị lăng trì." Lãnh Hồn cười càng ngày càng phát ra hơi thở lành lạnh, ngắn ngủn dăm ba đôi câu, đã đủ để lộ ra tâm tư cố chấp cùng cuồng nhiệt người này ———— không từ thủ đoạn quyết phải bồi dưỡng Đức Âm thành Nhâm Thiên Cuồng thứ hai xưng bá thiên hạ!

"Thiếu chủ, coi như vì tính mạng cái người Trung Nguyên hèn mọn nằm ở bên kia, xin mời ngài giẫm đạp lên máu thịt của chúng ta, đi lên bảo tọa chúa tể. Ngài có thể đáp ứng ta không? Trước đó hãy quăng ném cái lòng từ bi độ lượng của ngài, trên đời không ai đáng giá để người tôn quý như ngài đi thương hại." Lãnh Hồn nói xong quỳ gối ở trước mặt Mộ Dung Đức Âm, "Theo ta quay về Ma giáo, ta đem cho thiếu chủ quang vinh sùng kính cao nhất trên đời."

"Người, không đáng thương hại sao?" Mộ Dung Đức Âm chậm rãi buông rũ hàng mi, nhìn thi hài đầy đất mặc dù không chút biểu cảm, nội tâm cũng không gợn sóng, nhưng mà ánh mắt của hắn, trái lại càng giống như một vị tổ tiên"không phải người" khác.

Người, đáng giá vì bọn họ cảm thấy buồn thương sao? Hay vì bọn họ cảm thấy buồn cười? Thật đáng thương?

Khi vị tổ tiên "không phải người" kia đem người tên Ngọc Khuynh tới đưa đỉnh núi Tuyết Sơn, biểu cảm trên mặt cũng là như thế.

Chẳng lẽ ở trong mắt thế nhân, biểu tình như vậy chính là từ bi sao?

Vì sao người có tình cảm trái lại lại khiến cho người ta có loại tâm tình muốn khinh bỉ muốn đi phỉ nhổ đây?

Có lẽ, về sau cũng không người nào biết ngàynăm đó Nhậm Thiên Cuồng một bước đi vào ma đạo nguyên nhân thực sự không phải là bởi vì dã tâm cùng cuồng vọng của hắn, mà là bởi vì yêu đến cực đoan vặn vẹo.

Nhậm Thiên Cuồng bởi vì chấp nhất một lòng muốn giữ lấy, cho nên nhập ma.

Úc Sơn bởi vì vô tình thờ ơ nhìn, cho nên từ bi.

Rồi về sau cũng không có người nào biết bọn họ tịch mịch, cũng chẳng có người nào biết bọn họ bất đắc dĩ. Trong mắt người đời chỉ có điều duy nhất tồn tại, có chẳng chính là một lòng truy cầu sự thống trị cùng d*c v*ng!

Lặng im sau một lúc, Đức Âm rốt cục cũng nói: "Vậy để cho ta nói lời vĩnh biệt cùng hắn, được chứ?"

"Thiếu chủ xin cứ tự nhiên." Lãnh Hồn thản nhiên nói.

Mộ Dung Đức Âm đi tới cạnh đống lửa ngồi xuống, nhìn thấy Long Sách còn đang trong hôn mê. Hắn chìa một bàn tay, cầm lòng bàn tay Long Sách chăm chú nhìn trong chốc lát, rốt cục chậm rãi nói:

"Ngươi biết không, từ nhỏ đến lớn, ngươi ở trong lòng ta không gì là không làm được, ta nghĩ, chỉ cần yên lặng đi theo sau lưng của ngươi, đi theo bước chân của ngươi, như vậy đủ rồi.

Nếu có thể, ta muốn đi theo sau lưng của ngươi cả đời.

Nếu ta chỉ là một người bình thường, ngươi sẽ còn để ý tới ta chứ? Sẽ còn chấp nhất ta như thế sao?

Ha, ngươi nhất định sẽ không, ngươi thích nhất chính là mỹ nhân.

Nhưng là, Long Sách, cuộc đời này có thể trở thành huynh đệ của ngươi, ta thỏa mãn rồi.

Nếu có kiếp sau, hy vọng được làm người ngươi quan tâm nhất, nhìn đầu lông mày của ngươi, ngắm khuôn mặt của ngươi, xem bóng lưng của ngươi, đi theo bước chân của ngươi…"

Nói chưa xong, Long Sách ánh mắt nhắm chặt lại chảy xuống dòng nước mắt, trong hôn mê hình như có cảm ứng ————bất đắc dĩ nhẫn tâm chia cách ngay trước mắt, nhưng không cách nào có thể mở mắt ra, đây là tiếc nuối? Hay lại là may mắn?

Hai mươi năm huynh đệ tình thâm, sớm chiều làm bạn, dầu cho người nọ tuyệt sắc khuynh thiên thì lại như thế nào?

Hắn chỉ là muốn cùng hắn cả đời bên nhau, nếu hắn già đi, mình cũng sẽ theo cùng, không rời không bỏ. Nhưng mà…đành vậy chứ biết làm sao, vô tri vô giác chìm sâu trong cơn ác mộng, người nọ lại nói lời biệt ly, hắn liều mạng nhưng không nắm được bàn tay kia của hắn, trong mộng dùng sức giãy dụa, lại chẳng thể tỉnh giấc từng ngón tay dần dần tuột xuống, chỉ nghe người nọ nói nhỏ, cuộc đời này không thể nào gặp lại.

Đau đớn này khắc xương khảm thịt, khoét ở trong tim.

Từng đao từng đao.

Nghìn vạn nhát đao, chết không toàn thây.

"Đức Âm… … Ngươi… Ngươi đi đâu vậy?" Lý Tư Hàm lúc này đã tỉnh lại, chỉ có thể sững sờ nhìn hắn nắm bàn tay Long Sách tạm biệt. Lúc giật mình bừng tỉnh, trên mặt mình không hiểu sao nước mắt lại rơi.

"Tứ ca, thay ta chăm sóc huynh trưởng." Mộ Dung Đức Âm đứng lên, cuối cùng xoay người rời đi, chỉ để lại một khối khăn vuông ở lại trong tay Long Sách, cũng không quay đầu.

"Đức Âm!! Đức Âm!!! Ngươi không thể đi!! Đức ———————— Âm ———————— a a a a… …" Lý Tư Hàm giãy dụa gắng gượng đứng lên, nhưng cả người vô lực, chỉ có thể chật vật bò trên mặt đất, trơ mắt nhìn Đức Âm theo một đám hắc y nhân dần dần rời xa, mặc cho hắn khàn cả giọng, không lời đáp lại.

70. Chương 70: Chỉ Cần Ta Bỏ Qua Sẽ Làm Mọi Xung Đột Hoà Hoãn Không Ai Phải Bị Thương

Thì ra bên trong xe ngựa đặc chế của Ma giáo còn có thể nhóm lửa, trên mặt còn có thể nấu nồi lẩu.

Trong tay Mộ Dung Đức Âm bưng bát, dùng đũa nhúng vào trong nồi nước lẩu làm xong chuẩn bị chút nước tương chấm, sau đó oạch oạch bỏ vào miệng.

Lãnh Hồn ngồi đối diện hắn, nâng cằm lạnh lùng nói: "Nhìn bộ dáng lúc thiếu chủ dùng cơm, ta chỉ muốn bóp chết ngươi."

"Đừng nói giỡn, chẳng lẽ làm chúa tể cũng không cần ăn cơm hay sao?" Mộ Dung Đức Âm gắp lên một cái viên thịt không nhỏ, chấm tương sau đó nuốt cả vào miệng.

"Ngươi không ăn sao?" Mộ Dung Đức Âm lại bắt đầu kẹp con tôm hùm. "Ta không đói bụng." Lãnh Hồn nhìn hắn, "Thiếu chủ, ngươi từng có ước mơ gì không?"

"Có." Mộ Dung Đức Âm lại bắt đầu gắp chút rau xanh.

"Ta muốn tìm hiểu rõ tâm tư của thiếu chủ một chút, thiếu chủ không ngại nói một chút chứ." Lãnh Hồn đạo.

"Ta sẽ không nói cho ngươi biết." Mộ Dung Đức Âm kẹp lấy túi gạch cua. "Hừ, cảnh giác của thiếu chủ không nhỏ, đừng quên về sau một đoạn thời gian rất dài tasẽ làm bạn ở bên người thiếu chủ." Lãnh Hồn nhìn thấy hắn hai ăn xong hai túi gạch cua, lại bắt đầu gắp miến phở.

"Tùy ngươi thôi." Mộ Dung Đức Âm ăn no.

Lãnh Hồn vẫn một bộ lạnh lùng như cũ mỉm cười: "Không sao, dù sao chúng ta có rất nhiều thời gian. Thiếu chủ, hiện tại hãy bắt đầu thích ứng cuộc sống mới của ngươi đi ———— xin người hạ lệnh tiêu diệt Ân Cốt."

"Buồn cười, ngươi không phải đã có tính toán, vì sao phải cần ta hạ lệnh?" Mộ Dung Đức Âm bắt đầu vét đáy nồi.

"Bởi vì bắt đầu từ ngày hôm qua, thiếu chủ ngài đã là người có quyền uy tối cao, toàn bộ mệnh lệnh nhất định đều phải do thiếu chủ tự mình truyền đạt mới có hiệu lực." Lãnh Hồn từ trong tay áo lấy ra một tấm lệnh bài vàng ròng sáng chói trong suốt đặt ở trên bàn cơm, trên lệnh bài có khắc văn sức phức tạp cùng với chữ"Thiên", đây cũng chính là tín vật lưu truyền trăm năm chí cao vô thượng trong Ma giáo ———— chỉ có người đứng đầu Thiên Võng mới có quyền sử dụng lệnh bài này.

Mộ Dung Đức Âm cầm lấy lệnh bài thưởng thức, nói: "Ta cũng không muốn giết Ân Cốt."

"Nhưng là hắn không thể không chết, hắn thân là Ma giáo giáo chủ, kì thực chính là gian tế triều đình phái tới, thông đồng với hoàng đế, tính phá hư gốc rễ Ma giáo trăm năm chúng ta." Lãnh Hồn kể ra tội ác tày trời của Ân Cốt, trên thực tế nồng cốt trong Ma giáo đều biết, người đang giữ quyền chân chính trong Ma giáo cũng chẳng phải Ma giáo giảo chủ Ân Cốt, mà là Đại Tế Ti người truyền tục ý nguyện người đã khuất trong suốt trăm năm qua trong Ma giáo này, hắn mới chân chính là vị lãnh tụ tinh thần Ma giáo chân chính.

Mộ Dung Đức Âm cầm tấm lệnh bài lật qua đảo lại vài lần, cuối cùng nói: "Ngươi cũng đã biết, Ân Cốt cùng ta từng có một đoạn giao tình."

"Thuộc hạ nghe chứ." Lãnh Hồn đáp lại.

"Đem hắn mang tới đây cho ta, ta muốn người sống." Mộ Dung Đức Âm hơi hơi giơ lên khóe miệng, "Ngươi đã thừa nhận quyền uy của ta, lời nói ta có dùng được hay không?"

"Vâng, thuộc hạ hy vọng lần này đây thiếu chủ sẽ không lại một lần rộng lượng từ bi." Lãnh Hồn hành lễ Mộ Dung Đức Âm, nhưng là trong con ngươi lóe ra tia sáng vô tình như băng.

Mộ Dung Đức Âm bưng cái nồi lẩu nhìn theo ấhn, hơi hơi phẩy khóe miệng vẽ ra ba chữ.

Không đáng tin.

“Ô oa oa oa oa oa oa oa… …” Long Sách ở trong nhà trọ khóc đến lạc giọng, suốt ba ngày ròng rã từ sau hôm hắn tỉnh lại hắn liền bắt đầu gào khóc, ngủ khóc, ăn cơm khóc, ôm đầu Lý Tư Hàm khóc rống, hai mắt sưng húp giống cái bánh bao.

“Long Sách, đừng như vậy, Đức Âm còn sống, các ngươi còn có cơ hội gặp mặt.” Lý Tư Hàm mở miệng khuyên giải.

“Ta đã tuyệt vọng… … Ma giáo tồn tại… hơn trăm nghìn năm sao có thể để cho Mộ Dung Long Sách nho nhỏ đoạt đi thiếu chủ của bọn họ… Hoàng đế sao có thể để ta chất chứa uy hiếp lớn nhất của hắn… Đức Âm… Đức Âm… Ô ô… oan nghiệt của ta… Ngươi lấy đi trái tim ta… Ngươi vì sao lại nhẫn tâm như vậy… Vì sao không trực tiếp giết ta…” Long Sách nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích, mắt sưng húp cạn nước mắt, chỉ có thể gào khan.

“Kỳ thật… …” Lý Tư Hàm muốn nói lại thôi, rốt cục vẫn phải nói ra miệng: “Ngươi có thể đợi tới khi Đức Âm nhất thống thiên hạ, chờ hắn chọn làm nam sủng, như vậy các ngươi có thể gặp mặt … …”

“Khốn kiếp!! Lý Tư Hàm!! Ngươi có đi hay không!!!” Mộ Dung Long Sách khàn giọng hét.

“Ta… Giả sử nếu như thật sự có một ngày như vậy, ta cũng có thể đi đăng ký làm thị vệ của hắn, coi như cuộc đời này hắn cũng không tiếp tục để ý tới tên thị vệ nhỏ bé hèn mọn ta đây, nhưng có thể ở bên người hắn, xa xa nhìn ngắm bóng lưng của hắn, ta cũng thỏa mãn…” Lý Tư Hàm buồn thương nói.

“Ta đây phải đi làm nam sủng!! Ta mỗi ngày cùng mấy tên nam sủng ở ngoài của hắn tranh thủ tình cảm! Ta phải đem những kẻ khác dẫm nát hết dưới chân! Ta muốn mỗi ngày cùng Đức Âm ở cùng một chỗ! Tức chết ngươi!!!! Ngươi cứ đi mà làm cái chức thị vệ hèn mọn của ngươi đi! Ô ô ô ô! Khốn kiếp đây là đang nói tới cái chuyện gì nữa đây, không hiểu ra sao cả!!!”Long Sách ôm đầu gào khóc. Sau khi phát tiết một trận, hắn đem khăn lụa Đức Âm lưu lại lấy ra lần nữa, đặt ở trong ngực nghẹn ngào, giống như ôm Đức Âm.

“Này… Lý Tư Hàm… hãy đem những lời mà Đức Âm trước lúc ra đi lặp lại một lần cho ta…” Long Sách nức nở.

Đức Âm bây giờ đã ăn cơm xong, nằm ở trong xe ngựa dưỡng cái chân bị thương. Một thuộc hạ gõ cửa tiến vào, trong tay hắn xách theo một cái l*ng sắt, bên trong là một quả cầu bông trắng núc ních, hắn cung kính nói: “Thiếu chủ, Đại Tế Ti phái ta tặng cho ngài cái này, hắn nghe nói ngài rất thích mèo, con mèo này là loài mèo đặc biệt chỉ có ở Vân Châu Chỉchúng ta, giá của nó tới ngàn lượng hoàng kim, là Đại Tế Ti ý đặc biệt từ Vân Châu Chỉxa xôi mang về để dâng cho thiếu chủ.”

“Ồ?” Mộ Dung Đức Âm bảo hắn mở l*ng sắt ra, đem con mèo trắng u sầu bên trong bế ra, chỉ thấy con mèo trắng này khi bị người ôm ra, cái vẻ mặt khó chịu kia nhìn Mộ Dung Đức Âm tràn đầy khinh thường, vô luận là biểu cảm hay là màu mắt, thậm chí khuôn mặt y một dạng như Lãnh Hồn.

“Đây là con mèo Đại Tế Ti bọn ngươi nuôi?” Mộ Dung Đức Âm hỏi.

“À… Đúng vậy ạ, đây là cổ thú do Đại Tế Ti huấn luyện, ở bên người có thể bảo vệ thiếu chủ. Thiếu chủ không cần trêu chọc nó, hàm răng với bộ móng vuốt của nó đều có độc.” Tên thuộc hạ giải thích. Xem ra, cái gọi là tỏ lòng thành kính dâng tặng sủng vật chỉ là tìm cái lấy cớ bố trí để trông chừng Đức Âm mà thôi.

“Hừ, không phải là Lãnh Hồn dùng để kiềm hãm tự do của ta sao! Này, ta hỏi ngươi, con mèo này có thể sờ sao?” Đức Âm lại hỏi thăm.

Người kia lắc đầu: “Cho dù là tại hạ cũng phải mang theo bao tay da hươi, thiếu chủ chỉ nhìn xem là tốt rồi, nó rất thích sạch sẽ, tự mình biết tìm chỗ giải quyết, thiếu chủ chỉ cần nhớ kỹ đừng chọc nó, vạn nhất gặp nguy hiểm, nó sẽ là người đầu tiên bảo hộ thiếu chủ.”

“Nó nặng bao nhiêu?” Đức Âm lại hỏi.

“Sáu cân tám lạng.” Thuộc hạ bẩm báo chi tiết.

Mộ Dung Đức Âm vì thế cùng con mèo hung hãn bốn mắt nhìn nhau, lạnh lùng ám chỉ:

Trong vòng một tháng đem ngươi biến thành cục thịt mười tám cân!

Ngâm khẽ! Mèo hoang hung ác trừng trừng hắn, hình như là có thể hiểu được ác ý của hắn.

mạnh tay chọc vào

Part1

Hung miêu tên là Thiết Vân, là con mèo trung thành của Lãnh Hồn, cực kì thông minh như nhà thông thái, đối với Mộ Dung Đức Âm siêu cấp lãnh đạm, một mực âm thầm quan sát giám thị hắn.

Mộ Dung Đức Âm một người ở trong xe, dựa vào đệm lót, nghiêng người ở trên bàn nhỏ dùng bút vẽ tranh, mèo dữ ngồi ở một bên cảnh giác trừng mắt hắn, không rời, bức tranh hắn vẽ đã xong cầm lên cho mèo dữ nhìn.

"Thiết Vân, ngươi xem đây là cái gì?" Mộ Dung Đức Âm nói. Mèo dữ nhà thông thái ngẩng đầu, nhìn thấy trong tranh vẽ một con mèo hoa.

"Đây là con mèo nhà ta tên là Tiểu Ngọc, hắn tới từ Tây Vực, vạn lượng hoàng kim một con, hừ hừ, so với ngươi còn đáng giá hơn, so với ngươi còn ngoan hơn nhiều, cái mặt còn tròn hơn ngươi, béo hơn ngươi. Mặc cho người sờ sờ vuốt ve, giẫm lên bụng cũng không sao cả, chưa bao giờ cắn người. Ta vẽ nó dán trong này, ngươi xem nó như núi cao mà ngưỡng đầu nhìn đi!" Mộ Dung Đức Âm âm trầm cười.

Mèo dữ nhe răng, bộ dạng không phục.

Part2

Lãnh Hồn đang cùng Mộ Dung Đức Âm thương thảo bá nghiệp. Mộ Dung Đức Âm đang ngồi ăn hải sản.

Đã hai lần rồi, mỗi lần gặp mặt đều đang ăn. Lãnh Hồn tỉnh bơ, chính là sâu trong đáy mắt càng phát ra tia sáng rét lạnh.

Mộ Dung Đức Âm gắp một con cá biển, đặt vào cái dĩa chuyên dụng ở bên người, nói: "Thiết Vân, đến ăn cá."

Lãnh Hồn nhìn chằm chằm Thiết Vân: không được ăn.

Ăn mập liền làm thịt ngươi.

Thiết Vân nhìn chủ nhân chân chính của mình, cái đuôi chớp lên, trong lòng cực lực giãy dụa.

Mộ Dung Đức Âm lấy tay gõ gõ đĩa: "Cá biển thịt thơm béo ngậy như vậy, mấy con mèo nhỏ muốn ăn biết bao nhiêu? Thiết Vân, ngươi không thích sao? Vậy ta lấy đi."

Thiết Vân cực lực giãy dụa.

Cuối cùng, gánh chịu áp lực của chủ nhân, Thiết Vân chìa vuốt mèo, lén lút tóm cái con cá kia, tức thì giống như kẻ trộm ngậm vào mồm, vùng mạnh ra nhảy tót ngoài cửa sổ.

Lãnh Hồn đột nhiên trừng mắt Mộ Dung Đức Âm.

Mộ Dung Đức Âm trưng khuôn mặt của vị chúa tể lo nghĩ cho giáo chúng quá ư là không yên lòng.

Cho nên, Đại Tế Ti lần sau đổi lại đi nuôi chó đi.

——————— Nếu thật sự chuyển sang nuôi chó.

Tình cảnh y hệt.

Đức Âm: "Cục xương này thịt rất tươi ngon, mau tới ăn."

Lãnh Hồn: không được ăn.

Cẩu cẩu: ô ô… … liều chết nhịn xuống, chính là không ăn! Không ăn! Không ăn! Cuối cùng mắt nước mắt lưng tròng nhìn thấy Đức Âm đem xương cốt đổ sạch, nước mắt ào ào. Mà Lãnh Hồn thì đắc ý nhìn sang Đức Âm

71. Chương 71: Chương Giao Thời —— Gió Giục Mây Vần

Đảo mắt, giữa hè đã qua, gió lạnh tràn về, thu tới.

Ba tháng trôi qua.

Thiên hạ tựa hồ vẫn là thiên hạ kia, hỗn loạn sục sôi, trên giang hồ, dân gian tin đồn nẩy lên, mà đối với dân chúng ở Băng Tiễu Thành mà nói, ngày qua ngày lại đều giống nhau chẳng qua chỉ là thành chủ nhà bọn hắn hình như có điểm gì không giống với lúc trước.

Mộ Dung Long Sách về tới Băng Tiễu Thành, vẫn như trước mỗi ngày vội vàng xử lý việc công, chỉ là trên khuôn mặt lạnh lùng không còn nụ cười, đối với đàn ca múa hát sắc đẹp tựa hồ cũng hoàn toàn không có hứng thú, hắn trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, xơ xác tiêu điều, trầm mặc ít lời, nghe nói nguyên nhân là bởi vì hắn mất đi người yêu nhất.

Mà người trong truyền thuyết kia chính là nhị thành chủ, có người nói hắn còn ở sâu bên trong sơn trang Mộ Dung, có người nói kỳ thật hắn đã không còn ở trong thành, rất nhiều nghe nói nhưng chưa thể kết luận được, nhưng không người nào dám ở trước mặt thành chủ nhắc tới chuyện tình của nhị thành chủ, có một tên nô bộc bởi vì không cẩn thận nói lỡ miệng, đã bị quất đến nỗi chết đi sống lại. So với Băng Tiễu Thành bình yên thì trong kinh thành đã xảy ra mấy chuyện lớn.

Chuyện làm thứ nhất chính là Trấn Tây Vương phủ tiểu vương gia Lý Tư Hàm vào kinh diện thánh, kết quả bị ba gã Vương gia khác họ khác cùng nhau liên thủ vạch tội, nói hắn mưu phản, sau đó thẩm tra, nhân chứng vật chứng đều đầy đủ, vì thế Lý Tư Hàm bị tống giam vào trong thiên lao, chuẩn bị sau mùa thu năm nay sẽ xử trảm.

Chuyện thứ hai là trong hoàng cung thế nhưng có giặc cướp không rõ lai lịch lủi vào, cướp mất một gã nam sủng rất là được sủng ái bên người đế vương, hoàng đế thế nhưng vì cứu tên nam sủng hết mực cưng chìu kia mà bị trọng thương, về sau bệnh nặng một hồi, lúc này bệnh tình nguy kịch, mắt thấy trong hậu cung sắp sửa lâm vào chỗ phân tranh.

Chuyện thứ ba chính là chuyện sau khi hoàng đế hết bệnh giống như thay đổi thành con người khác trở nên tàn khốc lạnh lùng, hắn thế nhưng huy động đại quân tấn công tới chỗ Ma giáo Tây Nam, thề nhất định phải đem Ma giáo diệt sạch tận gốc, chiến báo gấp bách rơi vào tay Băng Tiễu Thành, Long Sách nhận được mật chỉ, lệnh hắn tiến vào hoàng thành diện thánh lĩnh mệnh, mang quân đi chinh phạt. Chuyện thứ tư chính là sau khi Long Sách nhận được thánh chỉ, lập tức bị danh môn chính đạo trong thiên hạ tiến cử, trở thành Phó minh chủ võ lâm, chuẩn bị lực lượng tấn công vào tổng đàn Ma giáo!

Mà ở ở ngoài ngàn dặm căn cứ địa của Ma giáo ở Vân Châu, cũng thành tiêu điểm chú ý của khắp võ lâm thiên hạ. Nơi đây cũng liền tiếp đã xảy ra vài sự kiện lớn chấn động võ lâm giang hồ:

Thứ nhất chính là, Ma giáo nghênh đón tôn chủ Thiên Võng trở về, thiếu chủ chân chính của Ma giáo giáo chúng.

Thứ hai chính là, thiếu chủ cường đại kêu gọi những cơ sở ẩn mình khắp bốn phương tám hướng từ một nơi bí mật gần đó … thế lực tà giáo trong trăm năm năm qua, những thế lực này không ngừng nối đuôi nhau kéo tới Vân Châu, vì vị thiếu chủ kia chuẩn bị lễ lớn, cũng coi như đây là cơ hội, phen này quyết một trận sống mái với thế lực chính đạo và triều đình.

Thứ ba chính là, Thiếu Lâm triệu tập phe phái chính đạo ở Trung Nguyên mở đại hội võ lâm, kêu gọi các anh hung hào kiệt trong thiên hạ, phối hợp với triều đình thảo phạt Ma giáo tà đạo, đại chiến chính tà sắp bắt đầu.

Thứ tư chính là, Ma giáo giáo chủ Ân Cốt ngày xưa bị kiểm chứng chính là gian tế do triều đình phái tới, cướp đoạt tôn vị Ma giáo. Quyền hành trong Ma giáo do một tay Đại Tế Ti Lãnh Hồn toàn quyền phụ trách, đây cũng là lần đầu tiên Lãnh Hồn ra mặt. Lãnh Hồn dẫn dắt Ma giáo từ trên xuống dưới tôn sùng thiếu chủ Thiên Võng, mà Ân Cốt bị đánh vào trong thủy lao Ma giáo, chuẩn bị hôm làm lễ nhậm chức của thiếu chủ thì đưa lên đài bị thiên đao vạn quả trước muôn người.

Ma giáo tập hợp lực lượng sắp sửa mạnh mẽ bùng nổ, thiên hạ bình an tạm thời chuẩn bị bị phá vỡ. Mà trong thời khắc thay đổi của vận mệnh thời đại tiêu điểm đều tập trung ở trên người mấy người có quyền thế nhất hôm nay:

Hoàng đế, Đại Tế Ti, thiếu chủ Ma giáo, minh chủ võ lâm.

Cuộc đua bốn thế cục, cuối cùng ai mới là là người chiến thắng chân chính?!

Cuộc chiến giằng co oanh oanh kiệt liệt trong thiên hạ, đang từ từ được kéo màn che ra!

Cổ thú? Thiết Vân

Toàn thân trắng tinh như tuyết, bộ lông mềm dài, tai ngọn, đuôi xõa tung, dáng điệu uyển chuyển, có râu, cực kì có linh tính như nhà thông thái, nanh vuốt mang theo kỳ độc, là linh thú trăm năm hiếm thấy. Trong truyền thuyết, máu của nó là độc dược, cũng chính là giải dược, chỉ cần uống máu của nó, mới có thể bụng ngay tức thì thối rữa, mà cũng có thể gia tăng sáu mươi năm công lực!

Nói trắng ra, nó cũng chỉ là con mèo thôi.

Mộ Dung Đức Âm phát ra tiếng vỗ tay, mèo mập Thiết Vân kéo từng bước một kéo cái thân mình úc núc ổ bò ra từ trong hang, nằm chết dí dưới xe lăn hắn, lộ ra cái bụng, sau đó Mộ Dung Đức Âm chìa một chân, ở trên bụng của nó giẫm đến giẫm đi ———— có thể nói, lúc này bây giờ nó đích thị là một con mèo mập không hơn không kém hết ăn lại nằm, mỗi ngày tìm chỗ phơi nắng ngủ rồi ăn cơm chính là toàn bộ cuộc sống của nó.

Trước giờ nó lại không biết hóa ra làm một con mèo cũng còn có thể thoải mái đến như vậy, cũng chưa hề biết thì ra chỉ cần nằm vật xuống để cho người ta sờ cái bụng có thể đổi lấy thức ăn mỹ vị cùng với khích lệ.

Rốt cục thì cuối cùng nó cũng hưởng thụ lấy sự tự tôn cùng sủng nịch mà một con sủng vật nên có, mà trước khi chủ nhân mới của nó xuất hiện ở đây thì tên cựu chủ nhân của nó chỉ biết dùng cái roi nhỏ để mà đe doạ nó.

Vì thế, con mèo từng là cổ thú chỉ có sáu cân tám lạng này hiện tại đã biến thành mèo mập cán mốc mười lăm cân hoàn toàn làm phản rồi.

Mà cựu chủ nhân của nó hiện tại bận việc.. công việc rất chi là bận rộn, hiện tại căn bản không thèm đếm xỉa tới nó, vì thế này cho nên con mèo mập càng thêm đắc ý. Một câu nói, chính là người này bị nô lệ hoá mất tiêu rồi.

Chuyện kể rằng, trên bàn Đức Âm bày biện một bộ tiểu thuyết mới nhất gần đây của Long Sách, vẫn như trước dùng dùng tên giả in và phát hành, tên là Ái Hận Thao Thiên Tình Vô Kỳ (yêu hận ngập trời tình không hẹn). Là một quyển sách tràn ngập oán niệm đáng sợ, nghe nói trong đó toàn bộ là câu chuyện cẩu huyết như thác nước đổ yêu hận đan xen kết hợp với mức độ ngược tàn tạ khiến cho quyển sách này lập tức nổi tiếng khắp thiên hạ, không ít oán nam si nữ xem xong trong đầu ngập tràn ý niệm muốn tuyệt khí không tiếc thân mình.

Bộ sách này về sau tái bản đổi tên thành Hận Tình Ký , trải qua mấy ngàn năm sau, trở thành một trong những di sản văn hóa phi vật thể của thế giới, được tôn vinh là bộ kỳ thư phản ứng vạch trần cuộc sống biến chất đồng thời miêu tả tinh tế mối tình tiêu biểu của vương tôn quý tộc trong xã hội trong thời kì phong kiến ngày xưa, nội dung bên trong phong phú, tình cảm tinh tế chân thành tha thiết, dưới ngòi bút của tác giả phần nào giúp cho người ta hiểu rõ một cách sâu sắc sự mục nát thối rữa của chế độ phong kiến, đồng thời cũng là một bản tình ca về tình yêu chung thủy.

Bộ sách này vô cùng hấp dẫn dù trải qua ngàn năm cũng không phai mờ, biết bao nhà thơ người phê bình văn học hết lòng bái phục, rất nhiều đề tài nghiên cứu nhằm đào sâu khai thác phân tích nội dung các khía cạnh của nó cuối cùng xuất hiện nghành học mới —— "Hận Học ", vô số học giả nổi danh trong và ngoài nước dùng cả đời miệt mài tiến hành nghiên cứu.

Sau này khi khoa học kỹ thuật phát triển, cuốn sách này trải qua nhiều lần cải biên cuối cùng trở thành tác phẩm điện ảnh, nhạc kịch, phim truyền hình nhiều tập.

Tin tức mới nhất gần đây chính là bộ tác phẩm Hận Tình Ký vĩ đại này mời đại minh tinh quốc tế nổi tiếng—— Phụng Phân thủ vai nam chính mỹ nam tử Mục Âm tài hoa phong nhã, thể nhược nhiều bệnh, mà người huynh trưởng ôm mối tình si cùng hắn dây dưa cả đời được vào trong tay một vị tổng tài đẹp trai bức người của một tập đoàn nổi tiếng, cũng chính là người bỏ vốn đầu tư chính Tiêu Kỳ Tiêu tiên sinh sắm vai, còn nhân vật phản diện chủ chốt trong này ——đế vương đứng đầu Tứ Đại Hoàng Triều do ngôi sao mới trong giới âm nhạc Lãnh Tịnh đảm nhận.

Khách mời diễn viên phụ là bạn của Tiêu tổng, mỗ nhị thủ vai Hoàng Vô Ảnh sau khi quay xong trải qua quá trình xét duyệt sau cùng thì hầu như phân cảnh của vị này bị cắt xén không còn thừa lại bao nhiêu.

Có người bảo là tại trong phân đoạn ấy xuất hiện ít nhiều hình ảnh kỳ dị không hợp với nhi đồng cho nên bản thân Hoàng Vô Ảnh có chút buồn bực, trong buổi họp báo ra quân giới thiệu bộ phim hắn luôn luôn trầm mặc không nói.

Nhưng là bộ tác phẩm vĩ đại hao tổn biết bao nhiêu của cải này sau khi công chiếu, bị người xem chỉ trích là không tôn trọng mỹ nam nguyên tác kinh điển trong tác phẩm.

Nghe nói trên mạng ồn ào vì chuyện bốn vị mỹ nam kia chỉ có mỗi cái khuôn mặt cùng dáng người, khi vào vai thì hình tưởng nhân vật bị phá hủy không còn một mảnh, chỗ nên mảnh thì lại tròn có chỗ bị méo, vả lại bởi vì trong phim theo đuổi hiệu quả xa hoa mà đặc biệt tạo ra một trăm cỗ xe chất liệu tạo hình cc loại gỗ khác nhau cùng xe lăn lại thêm năm mươi cái bô trong đó cái bô được làm từ ngọc Tây Cương giá ở tận trên trời —— làm theo ý kiến của đạo diễn Tiêu Kỳ tiên sinh.

Trong phim những cái bô này cùng với nhiều đạo cụ khác nữa được làm từ bạch ngọc, còn cái bô bạch ngọc thật thì ở trong nhà hắn, bởi vì rất quý báu, cho nên cực ít khi lấy ra sử dụng, chỉ có ở trong dịp trường hợp trọng đại mới thật cẩn thận lấy ra sử dụng trở thành sự kiện bị chỉ trích nhiều nhất, trên trang nhất của mỗ trang web nổi tiếng bị đập tiêu đề bự chảng "ý tưởng buồn nôn nhất năm ", cùng hoang tưởng xx đứng đầu bảng tiền đồng.

Bởi vậy, cũng có những trang web nhân cơ hội chớp nhoáng làm bộ tuồng kịch, đặt tên là cái bô, mỹ nam, cùng xe lăn , một cái bô làm ra huyết án

Cho nên, ngươi vĩnh viễn không biết ngươi rốt cuộc có điểm nào vinh hạnh được nhấc lên quan hệ với thần hỗn độn.

P.s: tôi là tôi thấy mệt thiệt với đoạn tác phẩm này à nha, nguyên nhân cũng do kẻ đầu têu mà ra. Long Sách aaaaaaaaaaaa muốn chết hay sao viết ra bộ tiểu thuyết này hả trời

Ngàn năm trước sẽ hại biết bao sinh linh lầm than, ngàn năm sau cũng không tha cho con người ta TT^TT. Phục thiệt, chém gió hơn cả vòi rồng luôn cúi người vái chị Meo Ờ muốn biết thêm thông tin chi tiết xin liên hệ với Siêu Sao Đức Âm mà bạn Luna đang làm ta ứ biết chưa có raw bộ ấy để tra mà, tên hiện đại mới đặt của hai bản không biết chính xác không. Nếu thấy sai sẽ chỉnh ngay

Gục img

72. Chương 72: Khi Chơi Ác Gặp Biến Thái

Tổng đà võ lâm liên minh đóng chốt ở Giang Nam, do bảy đại môn phái trong võ lâm hợp lực bỏ vốn sửa chữa gây dựng nên, nhưng mấy năm gần đây mọi chi phí cơ hồ tất cả đều là do hai đại gia tộc Tiếu gia vùng Giang Nam và Mộ Dung Băng Tiễu thành bỏ tiền riêng ra.

Cũng chính vì vậy, cho nên Mộ Dung Long Sách và người nhà Tiếu gia thay phiên nhau đảm nhiệm chức vị minh chủ võ lâm. Cho nên lần này minh chủ võ lâm Long Sách thành Phó minh chủ, mà trong gia tộc Tiếu gia tuyển chọn đại thiếu gia Tiếu gia đảm nhiệm chức minh chủ võ lâm cũng chính là Tiếu Lung.

Nghe nói hắn sở dĩ đồng ý đảm nhiệm vị trí minh chủ võ lâm là bởi vì gia tộc gây áp lực ——— theo mật thám của Long Sách hồi báo lại, Tiếu Lung vốn chuẩn bị cùng Tiếu gia đoạn tuyệt, nhưng từ lúc hắn và Tiếu Dật đi tìm thần y trên nửa đường gặp nạn, sau đó bị người theo đuôi đuổi tới Tiếu gia tìm về, lão gia nhà họ Tiếu lấy Tiếu Dật uy hiếp, buộc hắn phải làm việc cho gia tộc chứ hắn căn bản không muốn làm.

Mà Tiếu Lung cũng được biết, thì ra xa xôi ở chỗ Ma giáo, Đại Tế Ti Lãnh Hồn cũng có y thuật có thể chữa khỏi cho Tiếu Dật.

Lãnh Hồn thế nhưng lớn mật phái người bí mật thương lượng, bảo hắn nương mình trong võ lâm chính đạo, một khi Ma giáo đánh bại thế lực chính đạo thì ngay lập tức sẽ chữa trị cho Tiếu Dật. Đủ loại quan hệ phức tạp rắc rối, khiến cho Tiếu Lung cam nguyện trở thành minh chủ võ lâm, mà Long Sách thì theo thứ tự, thành phó minh chủ võ lâm. Mà đối với Long Sách, Lãnh Hồn tựa hồ cố ý che mắt hắn, luôn luôn phong kín tin tức Mộ Dung Đức Âm, dù cho Long Sách phái mật thám cao minh nhất, cũng hoàn toàn không thể tiến vào cấm địa trong Ma giáo tầng tầng bủa vây chặt chẽ, để dò hỏi tin tức thiếu chủ bên trong Thiên Võng. Cho tới hôm nay, hết thảy lệnh truyền của thiếu chủ Thiên Võng đều là thông qua Đại Tế Ti Lãnh Hồn truyền đạt mệnh lệnh lại, thậm chí có người hoài nghi thiếu chủ Thiên Võng có thật sự tồn tại hay không.

Cấm địa Ma giáo? Tinh U Giản

Nơi đây chính là bí cảnh giấu nhân gian chung quanh mây mù lượn lờ trùng điệp, bên trong có ba luồng nước hội tụ, xuôi dòng chảy xuống, phong cảnh đẹp đẽ có thể so với tiên cảnh. Bởi vì nơi đây ôm hết tinh hoa trong thiên địa, địa thế hiểm yếu, cực kì bí ẩn, là nơi mà các đời giáo chủ bế quan tu luyện. Bên trong Tinh U Giản có bố trí trúc hiên thanh nhã yên tĩnh là nơi chuyên dùng nghỉ ngơi của giáo chủ, hiện giờ ngồi chỗ trúc hiên này chính là vị thiếu chủ Thiên Võng trong truyền thuyết.

Mộ Dung Đức Âm một thân y phục màu đen đẹp đẽ quý giá, tựa vào xe lăn chăm chú nhìn ván cờ trên bàn, hắn đã tại nơi này ngây người tròn ba tháng. Tinh U Giản này nói là cấm địa, chẳng bằng nói là l*ng giam. Trong hiên trừ bỏ nha hoàn bên người hầu hạ của hắn cũng chỉ có mấy người hầu vừa câm vừa điếc, mà nha hoàn kia cũng là người u ám muốn chết, cực ít nói chuyện. Trừ bỏ đem Thiết Vân dưỡng béo ra, cuộc sống tựa hồ không chút thú vị.

Bằng bản lãnh của hắn, đi ra khỏi Tinh U Giản này cũng không phải việc khó, Lãnh Hồn sớm dự đoán được điểm này, vì thế ở mấy tháng trước liền dùng Mộ Dung Long Sách uy hiếp, để cho Mộ Dung Đức Âm đi vào khuôn khổ, lại thêm sử dụng thủ pháp cao siêu của hắn đem cây nhỏ như lông trâu khảm vào trong xương khủyu chân của hắn, che lại công lực toàn thân. Cái này, Mộ Dung Đức Âm không thể không ngồi ở trong xe lăn, giờ này đã hoàn toàn cảm nhận rõ ràng chân chính cái cảm giác không thể tự hành động.

"Bất quá cũng chỉ là một tên Mộ Dung Long Sách nho nhỏ, cũng có thể làm cho ngươi nhiều lần đi vào khuôn khổ, thiếu chủ ngươi khiến ta quá thất vọng." Lãnh Hồn im hơi lặng tiếng đột nhiên xuất hiện ở cửa, mà Mộ Dung Đức Âm lại không hề kinh ngạc, như trước nhìn ván cờ của mình.

"Có thời gian rảnh rỗi nói chuyện này, không bằng để cho ta biết gần đây tiến triển của ngươi như thế nào." Mộ Dung Đức Âm bị Lãnh Hồn sai người đổi lại hắc y, thật sự có vẻ có vài phần khí thế thâm trầm, khiến hắn tăng thêm nét huyền bí mị hoặc.

"Hết thảy đều ở trong khống chế, ta chỉ là tiện đường đến xem thiếu chủ gần đây còn được không." Lãnh Hồn nhỏ nhẹ nói, "Thiếu chủ nếu muốn chấm dứt ngày tháng bị trói buộc này, chỉ cần thả lỏng buông bỏ tình cảm dư thừa trong lòng, quên đi Mộ Dung Long Sách, toàn tâm dốc sức bá nghiệp. Bất quá, hôm nay ta tới ng cho thiếu chủ một món lễ vật nhỏ, cũng đủ để thiếu chủ không còn cô đơn quạnh quẽ nữa."

Nói xong, hắn vỗ tay, tùy tùng đi theo hắn tới từ bên ngoài mang một người thiếu niên trói xích sắt toàn thân trần trụi, thiếu niên kia da trắng nõn nà, tóc trắng chấm đất, khuôn mặt cực kỳ sáng sủa, có một đôi mắt màu đỏ đặc biệt, vẻ mặt hắn mờ mịt, hai viên đậu đỏ trước ngực bị xuyên hai cái vòng khuyên tinh tế, vừa nhìn cũng biết là đã bị đặc biệt dạy dỗ qua.

"Đáng tiếc, ta đối người này không có hứng thú." Mộ Dung Đức Âm nói.

Lãnh Hồn cười nói: "Thiếu chủ không thích, vậy người này cũng không có giá trị, ta để cho người ta giết hắn."

Mộ Dung Đức Âm hơi hơi nhíu mi: "Lãnh Hồn, ngươi là ở muốn đo thử giới hạn của ta sao?"

"Ta không cho rằng một người hai chân tàn phế, võ công mất hết như người có cái gì gọi là cực hạn. Tuy rằng ngài là thiếu chủ, nhưng là ở trước mặt ta, ngài vẫn như cũ là một người không hề có năng lực chống cự. Nếu ngài không thể trở thành thiếu chủ trong lòng ta, vậy ngài với phế nhân không có gì khác nhau." Lãnh Hồn vặn khuôn mặt thiếu niên, khiến cho trong mắt thiếu niên hiện lên một tia sợ hãi.

"Lại một lần, ngài cho ta nhìn thấy lòng nhân từ vô dụng." Giọng nói của Lãnh Hồn có một chút không kiên nhẫn.

"Ngươi hẳn là thấy ta rất khoan dung với ngươi." Mộ Dung Đức Âm lạnh lùng nói,

Lãnh Hồn buông tay ra, nói: "Tên nô lệ này, thiếu chủ muốn chứ?"

"Ý tứ của ngươi, không phải chính là hi vọng ta giữ hắn lại sao?" Mộ Dung Đức Âm thản nhiên nói, "Hắn tên gọi là gì?"

"Hắn gọi Đồng Nô, có thể giúp cho thiếu chủ quên hết mọi phiền não." Lãnh Hồn ánh mắt giả dối khiến cho Mộ Dung Đức Âm tin tưởng, đây cũng chỉ là trò xiếc của hắn mà thôi. Về phần mục đích của hắn, bất quá chỉ là ở trên cổ của mình lại tròng vào thêm một cái vòng đeo cho chó thôi.

Lãnh Hồn đi rồi, chỉ để lại Đồng Nô ở trong phòng.

Sắc trời dần dần tối đen, nha hoàn ghé qua treo đèn l*ng, mà nàng ta đối với Đồng Nô cuộn tròn ở trong góc một chút cũng không thèm để ý, tựa như hắn không chút tồn tại. Mộ Dung Đức Âm đem xe lăn trượt đến bên giường, ném một cái mền trên giường cho thiếu niên kia, thiếu niên kia biết điều đem mền đem thân mình vây lại.

Lúc ăn cơm, Mộ Dung Đức Âm chỉ thị cho nha hoàn bới thêm một chén cơm nữa cho Đồng Nô, thiếu niên kia cũng thành thật ăn.

Như thế, mãi cho đến trăng treo ngọn cây, thiếu niên rốt cục lộ ra dị trạng.

Mộ Dung Đức Âm nằm ở trên giường, ánh mắt không thành thật liếc tới bên giường, chỉ thấy thiếu niên kia màu da dần dần ửng đỏ, cúi đầu thở hổn hển, cũng chậm rãi bò lại đây, bắt lấy chân Mộ Dung Đức Âm không ngừng bấu víu, từ trong chăn để lộ ra thân thể vô cùng mê người ở dưới ánh đèn, hắn há mồm ra, tựa hồ như đòi hỏi cái gì, vừa nhìn cũng biết là bị người hạ độc.

Mà mùi hương trên người hắn càng ngày càng đậm, bên trong tựa hồ như ngậm phải dược có công hiệu thôi tình, rất rõ ràng, Đồng Nô này bị người chuốc thuốc, mục đích Lãnh Hồn tặng hắn tới đây cũng không đơn giản.

Cánh tay Đồng Nô bắt đầu không an phận dò xét trên người Mộ Dung Đức Âm che ở nửa phần chăn, nương theo động tác đôi tay kia, cái chăn từ từ rớt xuống, cuối cùng lộ ra thân thể Mộ Dung Đức Âm, mà hắn thì ghé vào trên người của hắn, muốn cởi bỏ quần Đức Âm.

"Đồng Nô, chẳng lẽ Lãnh Hồn phái ngươi tới chính là vì trêu đùa ta sao? Hắn không có nói cho ngươi biết sao?" Mộ Dung Đức Âm lạnh lùng cười, "Ta yếu sinh lý."

Đồng Nô khuôn mặt thoạt nhìn ngây thơ lập tức tràn ngập kinh ngạc, kinh ngạc nói: "Ngươi nói cái gì!!"

"Chẳng lẽ mặt của ta còn không đủ để thuyết minh hết thảy sao? Ta không được." Mộ Dung Đức Âm cười đến có vài phần gian trá.

"Đồ khốn! Lãnh Hồn cái đồ khốn kia!! Thế nhưng hại ta toi công khổ cực vô ích!!" Đồng Nô đột nhiên nổi trận lôi đình, hoàn toàn không phải bộ dáng thanh khiết lúc mới gặp mặt.

Nhưng là, hắn lập tức xoay động con ngươi, hắc hắc cười d*m nói: "Ngươi đã không được, không phải nam không phải nữ, kia cũng có thể ở bên dưới. Hiện giờ ngươi hai chân không thể nhúc nhích được, cả người vô lực, vừa lúc có thể hưởng thụ ta yêu thương ngươi… Thiếu chủ mà Lãnh Hồn mang đến, quả nhiên là không giống với người bình thường… Đẹp đến dọa người không nói, lại còn là không được nữa … … Hắc hắc hắc hắc…"

"Ngươi đụng ta, thì vĩnh viễn cũng đừng mong biết được nhược điểm của Lãnh Hồn." Mộ Dung Đức Âm bình tĩnh nói.

Đồng Nô quả nhiên dừng tay, mặt kề sát vào hắn: "Ngươi nói cái gì?! Nhược điểm của hắn! Hừ, Lãnh Hồn tên hỗn đản kia không có nhược điểm! Nếu là có, ta đã sớm túm được rồi!"

"Bằng không hắn vì cái gì dùng nhiều thủ đoạn như vậy để hại ta?" Mộ Dung Đức Âm hỏi lại.

Đồng Nô nghĩ nghĩ: "Nói như vậy, tựa hồ cũng có vài phần đạo lý, ta cho tới bây giờ chưa thấy qua hắn để bụng một người nào đến như vậy. Nếu là người hắn ghét, sớm đã giết rồi, mặc dù ngươi là thiếu chủ Ma giáo chờ đợi trăm năm mới xuất hiện, nhưng thân phận này cũng là do tự mình Lãnh Hồn nói, ta cho tới bây giờ cũng không thể nào tin được! Đúng rồi! Nhất định là ngươi cùng hắn trong lúc đó có cái gì mờ ám! Đúng hay không! Ngươi nói mau!"

"Này, vậy ngươi nói cho ta biết trước, ngươi rốt cuộc là có quan hệ gì với hắn, giao tình của các ngươi không tệ đi?" Mộ Dung Đức Âm hướng dẫn hỏi.

"Giao tình? Hừ, ta và hắn chỉ có mối thù! Từ nhỏ đến lớn hắn mọi thứ đều vượt qua ta, ta hận không thể chặt hắn thành tám đoạn!" Trong mắt Đồng Nô hiện lên biểu tình ghen ghét, tức thì cười lạnh nói: "Vốn không muốn nói cho ngươi, muốn hưởng thụ một phen, bất quá ngươi đã đoán được, ta cũng không thể không nói ra, ta chính là một trong ba người đứng đầu Ma giáo độc tôn Chu Đồng, là người vĩnh viễn đạp trên đầu Lãnh Hồn kia!"

Kỳ thật, hắn chính là em trai của sư phụ Lãnh Hồn, một kẻ cũng rất vặn vẹo như thế.

"Thích giả dạng thành nô lệ nam sủng? Thích lộ hết người trên sân? Thích bị người hung hăng ngược đãi ở trên giường?" Mộ Dung Đức Âm lập tức hỏi.

Chu Đồng dùng ngón tay che miệng của hắn: "Để ngươi biết nhiều như vậy, nếu là người khác thì ta đã sớm diệt khẩu!"

"Vậy cũng không có gì, kỳ thật trên thế giới chuyện kích thích hơn nhiều ngươi còn chưa có thử qua." Mộ Dung Đức Âm nói.

Chu Đồng liếc hắn: "Nhóc con không phải nam cũng chẳng phai nữ, đừng có thả mồi lão tử nữa! Tuy rằng lão tử không thích làm mặt trên, nhưng mà lời ngươi nói khiến lão tử mất hứng, lão tử sẽ thao ngươi không thể xuống giường được! Nói rõ chút!"

Mộ Dung Đức Âm nói: "Qua một đoạn thời gian nữa, triều đình cùng võ lâm cùng nhau tấn công Ma giáo, đến lúc đó ba quân đối chọi, nhất định là tình cảnh phát huy nhất, đến lúc đó, ngươi che mặt, ở trước mặt vạn người trần truồng là được."

Chu Đồng ngây ngẩn cả người một chút.

Sau một lúc lâu lúc, hắn đột nhiên cười ha ha, vỗ l*ng ngực Mộ Dung Đức Âm nói: "Tiểu tử, ta thực thích ngươi! Ngươi rất có sáng kiến! Đúng vậy! Nhất định làm cho người ta thập phần phấn chấn!! Chỉ nghĩ thôi ta đã cảm thấy được lông tơ cả người dựng thẳng lên hết rồi!"

"Nhất định, cuối cùng xx a oo a, là một nam nhân ai cũng biết, nhân sinh trên đời, cần phải làm chuyện kinh thiên động địa một ít oanh oanh liệt liệt mới đúng, cần phải trần truồng, phải chạy lên đỉnh cao, nếu ngươi đồng ý hợp tác với ta, chúng ta có thể bàn bạc lại kế hoạch cụ thể một chút." Mộ Dung Đức Âm nói.

"Đúng vậy, ngươi nói không sai!" Chu Đồng bị một vài bóng tối gì đó trên người Mộ Dung Đức Âm hấp dẫn.

Khi ác thú vị gặp được biến thái, nhất định giống như thế này đi… …

Sáng hôm sau, Lãnh Hồn đang xem bản ghi chép cuộc nói chuyện trong đêm tối hôm qua giữa Chu Đồng cùng Mộ Dung Đức Âm mà trinh thám đưa tới. Vốn hắn nghĩ, Chu Đồng là người có thuốc cơ thể, trong cơ thể mang kịch độc, cùng hắn xxoo, sẽ bị trúng độc, đồng thời mị thuật của hắn vô song, khiến cho nam nhân đến chết cũng vì hắn mê muội, không ngờ đầy trong giấy bản ghi chép này đều lại là

Góc độ trần truồng

Phương hướng trần truồng

Thời cơ trần truồng

Đối sách trần truồng theo thời tiết

Hiệu quả trần truồng thị giác…

Khẩu hiệu trần truồng trước mặt vạn người… …

Đáng chết… Đã quên mất cái tên Chu Đồng kia vặn vẹo bao nhiêu, lại không thể dự đoán được Mộ Dung Đức Âm thế nhưng cũng có một mặt vặn vẹo như vậy, cái gì mà yếu sinh lý, chủ ý ôi thiu trần truồng trước vạn người cái gì … …

Hừ, vốn hắn nghĩ thiếu chủ cái loại này bị Long Sách nuông chiều từ bé thành cái dạng nhu nhược yếu đuối, lòng dạ đàn bà, loại mặt hàng trắng trẻo yêu mến huynh, vốn đang nghĩ phải làm sao để nhuộm đen hắn, xem ra phải nghĩ ra quyết sách mới nặng đô hơn rồi.

Lại nói tới lúc này đây, hắn vẫn còn chưa có phát hiện Thiết Vân bộ dạng uể oải đang nằm ở trong sân viện phơi nắng đã biến thành một con mèo phì.

73. Chương 73: Mười Đầu Lĩnh Tụ Lại

Mộ Dung Long Sách phải chịu áp lực rất lớn, rất nhanh tới ngày hắn dẫn dắt đại quân võ lâm liên minh và đại quân của triều đình hợp lại, đến lúc đó lại phải gặp mặt cái tên hoàng đế chết tiệt kia.

Lúc trước nếu không phải do hắn thì mình và Đức Âm làm sao bị tách ra? Nghĩ đến đây thì cả người hắn bực, nhưng ngại vì đối phương hoàng quyền ngập trời, hắn cũng chỉ giả bộ cái gì cũng không biết, gặp mặt còn phải a dua nịnh hót, cầu hoàng đế giúp mình giải cứu Đức Âm ra.

Đồng thời, hắn cũng thật sâu hiểu rõ, mỗi một việc làm một hành động của mình luôn luôn chịu sự giám thị của Ma giáo, mà mình còn chưa có đã bị Ma giáo hãm hại là bởi vì Đức Âm nhất định ở bên kia cùng Ma giáo làm giao dịch, không biết bị ngược đãi thành cái dạng gì, vừa nghĩ đến đây, tim của hắn nhức nhối.

Bất quá, Mộ Dung Long Sách tuyệt đối sẽ không vì vậy mà ngã xuống, hắn tin chắc, mình nhất định có thể gặp lại Đức Âm, vì để cứu Đức Âm, kiềm chế thế lực bốn phương, hắn phải tranh thủ nguồn viện trợ càng nhiều càng tốt, một trong số đó chính là Lý Tư Hàm cầm trong tay binh quyền của Trấn Tây vương phủ —— tuy rằng Lý Tư Hàm đang bị nhốt ở trong thiên lao, nhưng mà thế lực của hắn ở phía Tây không xa, vả lại nhân mã của hắn chỉ thuần phục Vương gia, không nghe lệnh điều động của triều đình.

Hoàng đế cho dù giam giữ Lý Tư Hàm, cũng không thể với tới, ở trong khoảng thời gian ngắn khó có thể tiêu diệt được thế lực vương phủ. Huống hồ lúc này hoàng đế còn đang huy động quyền lực giải cứu Ân Cốt bị đánh cướp, khiến cho hắn không thể không thay đổi kế hoạch tấn công Ma giáo, ngược lại giúp cho binh mã phía Tây có cơ hội hoà hoãn xung đột, chỉ cần nhân cơ hội đem Lý Tư Hàm cứu ra, để cho hắn mang đại quân binh hùng tướng mạnh trấn Tây, có lẽ hoàng đế cũng đều phải kiêng kị ba phần!

Mộ Dung Long Sách vì cứu Đức Âm ra, không để ý tới làm cho thế cục thiên hạ hỗn loạn thêm một ít.

Hoàng đế coi như là con cáo già tính toán như thần, trước khi hắn lên đường ngự giá thân chinh, đã hạ lệnh âm thầm đem Lý Tư Hàm ban cho cái chết, dù Mộ Dung Long Sách cùng Ma giáo hy vọng nhân cơ hội cướp người cũng tuyệt không có cơ hội. Tuy rằng hắn và Mộ Dung Long Sách tạm thời hợp tác, nhưng hai bên trong lòng biết rõ, kỳ thật cả hai đang âm thầm so sức.

Chẳng qua, dù sao hoàng đế trong người bị trọng thương, hơn nữa lại để tâm tới an nguy của Ân Cốt, lại càng thêm giả dối, so với Mộ Dung Long Sách co được dãn được vẫn là kém cỏi một chút. Mộ Dung Long Sách từ lúc nhiều năm trước cũng đã bắt đầu phòng ngừa chu đáo, trước khi hoàng đế chưa đăng cơ phía

sau cũng đã bắt đầu đả thông các mối quan hệ trong cung, xếp người mình vào bên trong, đúng là đã phòng ngừa ngày nào đó xuất hiện cục diện hắn ra tay trả đũa.

Dù sao thiên hạ tàn nhẫn nhất cũng chính là bậc đế vương, một khi có người uy hiếp tới ngôi vị hoàng đế của hắn, có thể cái gì hắn cũng đều làm được mà Mộ Dung Long Sách cũng cùng một dạng người, chỉ cần uy hiếp tới lợi ích của hắn, hắn cũng cái gì đều làm được.

Dù cho hoàng đế loại trừ hết đầu mối ở trong cung, nhưng là ám bộ của Long Sách cuối cùng vẫn còn truy ra chút tung tích may mắn còn sót lại.

Đáng được ăn mừng chính là lác đác mấy tinh anh ít ỏi này còn đã kịp ẩn mình mai phục trong thiên lao, bởi vì thế cho nên sau khi Lý Tư Hàm uống xong cái chén rượu độc kia kỳ thật chỉ là thuốc giả chết, một khối thi thể có khuôn mặt tương tự hắn cũng bị người đem thay vào ở trong thiên lao, mà Lý Tư Hàm đã bị thân tín của Long Sách giả tạo một phen đưa ra ngoài cung.

Sau khi Lý Tư Hàm thanh tỉnh suốt đêm giục ngựa ra khỏi kinh thành, lao tới Trấn Tây vương phủ điều động binh mã ———— hắn cũng không bị Ma giáo làm khó dễ, bởi vì Lãnh Hồn tinh tường ý thức được, Long Sách cùng Lý Tư Hàm hai người kia đều muốn kềm chế lực lượng trọng yếu của hoàng đế.

Hoàng đế sẽ không cho phép Thiên Võng gây dựng lại, Long Sách cùng Lý Tư Hàm sẽ không để cho Mộ Dung Đức Âm bị hoàng đế giết chết, thế lực bốn phía vì thế kiềm chế giằng co lẫn nhau.

Chính là, Lãnh Hồn có hơi chút ít do dự, hắn mơ hồ cảm thấy được hình như đã bỏ sót cái gì, theo lý thuyết, hẳn là hắn không lộ chút sơ hở nào, chính là có cảm giác toàn bộ nước cờ hình như thiếu một chút mắc xích nào đó, thế nhưng nghĩ thì cũng nghĩ không ra được. Thật đúng là kỳ lạ.

So với việc bên ngoài gió giục mây vần, bên trong Tinh U Giản thế nhưng phá lệ hết sức an ổn.

Chu Đồng lúc này sau khi một lần gặp mặt là quen biết gia hỏa Mộ Dung Đức Âm thú vị nên trở thành khách quen nơi này. Hai người thường xuyên cùng nhau đàm luận những chủ đề thú vị gian ác, đương nhiên là Mộ Dung Đức Âm cố tình khơi đề tài, cho nên phần lớn xoay quanh những chủ đề mà Chu Đồng thích.

Ngay từ đầu, Mộ Dung Đức Âm đối mặt Chu Đồng vẫn là nhẹ nhàng tao nhã, ngồi ngay ngắn trên xe lăn, sau đó lại phát hiện nơi này cơ hồ không có người nào, vì thế Mộ Dung Đức Âm liền đổi lại quần cộc chuyên dụng khi bơi lội, chờ đến khi Chu Đồng vừa vào cửa thì cùng nhau vòng qua trúc hiên tới chỗ ôn tuyền ngâm mình.

Chu Đồng nhẹ dạ cả tin theo lời của hắn, lấy ra cái giá thịt nướng và mấy cuốn sách, hai người thường xuyên một bên ngâm mình một bên nhai xâu thịt nướng, uống chút rượu, tâm tình đủ loại giấc mộng nhân sinh.

Chu Đồng phát giác bản thân mình càng ngày càng sùng bái Mộ Dung Đức Âm, lời nói của Mộ Dung Đức Âm luôn thú vị như vậy hắn thấy thế .

Hắn luôn rất giỏi cũng rất sáng tạo dễ dàng phát hiện chỗ trốn của nghệ thuật, trên người hắn tỏa ra mị lực lớn lao, cái này đối với ở trạch nam trong Ma giáo như Chu Đồng quả thực giống như gặp được thần tượng ấy, là Mộ Dung Đức Âm, đem hắn từ kẻ chỉ biết hưởng thụ cuộc sống t**h d*c trở nên thăng hoa như thế.

Bọn hắn không phải người chỉ hưởng thụ sự thú vị cấp thấp, mà mục tiêu chính là theo đuổi niềm thú vị cao cấp, theo đuổi mục tiêu cả linh hồn lẫn thể xác đều được phóng thích và tinh luyện tới đỉnh cao.

Nghe Mộ Dung Đức Âm bàn về lý luận đại cách mạng cũng làm cho Chu Đồng thấy phục hắn sát đất, Mộ Dung Đức Âm là đạo sư về sức sống tinh thần!

Bọn hắn ngâm mình trong suối nước nóng cùng nhau bàn chuyện của vũ trụ, đàm luận cuộc sống nhân sinh, nói về triển vọng trong tương lai phát triển của xã hội, gần đây còn nói tới tư tưởng cấp cao của trạch nam thời đại —— hay cả việc tại sao người ta gọi là chế độ cộng hoà dân chủ rồi chạy một mực tới xã hội chủ nghĩa không tưởng, cùng với thế giới đối với việc loài người phát hiện sự tồn tại ở ngoài không gian, mặc sức tưởng tượng, có tồn tại người vượt ngoài phạm vi sự sống hay không, một con bướm vỗ cánh có thể gợi ra một hồi gió lốc hay không, vận mệnh là do cái gì tạo thành? Thế giới là vật chất hóa hay sao… …

Dù sao Lãnh Hồn đã lười xem bản ghi chép cuộc nói chuyện phiếm của bọn hắn, càng ngày càng không hiểu ra sao cả. Thậm chí yêu cầu người giám thị không cần phải ghi chép lại nữa.

Hai người điên.

Hoặc là nói,

Hai kẻ

Bị người đời sau gọi

Với cái tên

Nhà triết học.

Mười thế lực lớn đứng đầu tà đạo cuối cùng đã từ trong bí mật tập kết tới tổng đàn Ma giáo.

Trải qua mấy ngày bí mật thảo luận, Lãnh Hồn quyết định đem thiếu chủ Thiên Võng đưa đến trước mặt mọi người, vì để cho Mộ Dung Đức Âm nhận được tín nhiệm trước mặt mười vị thủ lĩnh, trước đó, Lãnh Hồn cũng đã bắt tay dạy hắn khi đối mặt với mỗi một vị nên nói cái gì nói, nên dùng cái biểu tình gì để đạt được hiệu quả tốt nhất.

Hắn thậm chí bắt đầu hoài nghi, chính mình vất vả tìm Mộ Dung Đức Âm trở về thật sự có thể gánh vác trách nhiệm gây dựng lại Thiên Võng sao?

Nhưng mà bất kể thế nào, toàn bộ thế lực Ma giáo cần phải một lòng đoàn kết lại, dù cho Mộ Dung Đức Âm là hạng người gì, thế cục đã mở, không còn đường có thể quay đầu lại.

Mà dù cho Mộ Dung Đức Âm là A Đấu bất tài vô dụng đi chăng nữa, hắn cũng nhất định vì gây dựng lại Thiên Võng mà để cho tên kia ra mặt làm vị bá chủ!

Đây là giấc mộng cả đời suốt mấy đời Ma giáo! Tuyệt đối tuyệt đối phải do hắn hoàn thành, không thể để xảy ra một chút sai lầm!

Lãnh Hồn trầm tư lên, trên mặt luôn luôn không chút gợn sóng rốt cục cũng để lộ ra biểu tình nghiến răng nghiến lợi, hắn ổn định tâm tình của mình một chút, cuối cùng đẩy cửa phòng Mộ Dung Đức Âm, đi vào.

"Đại Tế Ti, ngươi vào phòng mà không biết nên gõ cửa sao?"Mộ Dung Đức Âm đã được thị nữ đổi lại bộ hắc y tinh xảo hoa văn màu tím, trên đầu cũng đeo cái mũ vàng sắc khảm trân châu, chỉ là trên hai chân của hắn đóng châm nhất thời không thể rút ra, cho nên chỉ có thể ngồi xe lăn thay vì đi bộ.

Nhưng ngay cả có như vậy đi nữa, cả người của hắn nhìn qua cũng hào hoa phong nhã, y phục màu đen hoa lệ cực kì vừa người, mỗi lần nhìn hắn, đều kinh diễm như thế.

Vì sao một người nam nhân, có thể có được dung mạo tuyệt mỹ như thế? Hắn thật sự có còn là người không?

"Thiếu chủ, lần này gặp gỡ có tính quyết định mười vị thủ lĩnh các nơi tà giáo có một lòng trung thành với người hay không, xin người cần phải biểu hiện một phen, ít nhất để cho bọn họ thấy rằng, ngài là người mà bọn hắn luôn luôn chờ mong xuất hiện kia." Lãnh Hồn đi qua giúp hắn vuốt mái tóc dài cùng chỉnh lại mũ quan, để cho hắn thoạt nhìn càng hoàn mỹ.

"Lãnh Hồn, những người của triều đình và nhóm võ lâm chính đạo còn mấy ngày sẽ đánh tới?" Mộ Dung Đức Âm hỏi.

"Thiếu chủ không cần phải lo lắng, thuộc hạ đã chuẩn bị thoả đáng." Lãnh Hồn thản nhiên nói.

"Ngươi chỉ cần nói cho ta biết thời gian là tốt rồi." Mộ Dung Đức Âm tựa hồ có chút không vui. Lãnh Hồn cho là hắn đang tùy hứng, tiện miệng nói: "Còn có một tháng."

"Vậy ngươi cho là, chỉ bằng một tên thiếu chủ không hề có chút uy tín, trong vòng một tháng có thể dật lại Ma giáo trong thiên hạ, hoặc là nói mười người thủ lĩnh kia thần phục sao?" Mộ Dung Đức Âm tay chống lấy đầu, lời của hắn càng có thâm ý, "Ít nhất chỉ trong một lần gặp mặt chốc lát, ngươi hẳn là nên cho ta sự sùng kính ít nhất nên có đi?"

“Thuộc hạ sớm đã có sắp xếp, cho dù chân thiếu chủ bị cố định bởi ngân châm, rút lên cũng không phải là chuyện dễ, cho dù có rút lên được đi nữa nhưng nếu muốn khôi phục đi lại bình thương cũng cần phải mất mấy tháng.

Thiếu chủ không cần tiếp tục oán thầm thêm làm gì.” Lãnh Hồn nói, hắn nghĩ Mộ Dung Đức Âm là nhân cơ hội áp chế mình.

Lúc này bên ngoài mưa rơi tích tí tí tách càng lúc càng lớn, Lãnh Hồn muốn đẩy, đưa Mộ Dung Đức Âm rời đi tới chỗ cỗ kiệu bên ngoài, Mộ Dung Đức Âm đột nhiên quay đầu nhìn hắn, nói một câu: “Lãnh Hồn, thế cục hiện giờ trong thiên hạ, đến tột cùng là ai gợi ra, là ai điều khiển?”

“Bốn phía tranh quyền, ai cũng có tâm tư.” Lãnh Hồn trả lời.

“Sai.” Mộ Dung Đức Âm tuy rằng mấy tháng không hỏi tới chuyện của giang hồ, lại lắc đầu liên tục. Lập tức, hắn mở miệng nói một câu.

Tiếng mưa rơi lấn át lời của bọn hắn, chỉ nhìn thấy ánh mắt Lãnh Hồn kinh ngạc.

Cái mắc xích bị bỏ sót,

Hình như,

Được bổ sung.

“---

Ta nhảy xuống sườn núi.

Ta không có giết những người đó.

Các ngươi đã ra rồi.

Ta và các ngươi rời đi.

Ta đi tới Ma giáo,

Ta nhìn ngươi mấy tháng bận rộn.

Hiện tại,

Là thời gian ta thu hoạch.

Không phải ngươi muốn gây dựng lại Thiên Võng,

Mà là

Thời gian này ta muốn,

Nó mới được phép

Hoàn thành.”

Lãnh Hồn nhìn thấy ánh mắt kia nhìn mình chằm chằm. Lời nói và đủ loại khác vân vân, tựa hồ, hoàn toàn, nghe không vào tai.

Linh hồn cơ hồ đều bị… …

Chỉ có ánh mắt kia.

Di huấn lưu truyền nhiều thế hệ trong Ma giáo có nói, lúc chủ nhân chân chính trở lại, chỉ cần liếc mắt một cái, có thể khiến cho ngươi hoàn toàn thần phục.

“Lãnh Hồn, nói cho ta nghe một chút đi mười thủ lĩnh kia là hạng người gì, ta phải nghe ngươi kể lại chi tiết một chút, không biết con chó của mình, làm sao để cho bọn họ đi cắn người đây?”

“… … … … Phải.. … … Thiếu chủ… …”

Lãnh Hồn còn đang hốt hoảng.

Cho dù biết, hắn chính là người như vậy.

Cho dù biết, máu của hắn từ nhỏ đã mang theo nhân tố ma kia.

Cho dù biết, hắn kỳ thật rất nguy hiểm vượt xa xa xa xa xa xa xa xa tưởng tượng của mình.

Nhưng là, khi mà hết thảy rõ ràng bày ra ở trước mặt của mình, từ nhỏ đến lớn… Chính mình cái gì cũng có thể không tin… … Nhưng là,

Vẫn là

Lựa chọn tin tưởng hắn… …

Mộ Dung Long Sách ôm cánh tay, ở trong mỗ phòng một khách đ**m xa xôi chỗ Trung Nguyên nhìn màn mưa bụi rơi.

Lòng tin của hắn trước sau như một, chưa từng thay đổi. Cho dù là lời hắn nói, cần mưu cầu mới có thể để hai người có thể cùng sống sót trên thế giới này, nhất định phải gây dựng lại Thiên Võng, chống lại chính đạo và hoàng đế, vì thế hai người bàn bạc, "rơi vào" cái bẫy của hoàng đế, "rơi vào" cái bẫy Ma giáo, lúc sau, thiên hạ loạn lạc… …

Mặc kệ hết thảy tất cả mọi chuyện về sau có thế nào chăng nữa,

Mộ Dung Long Sách vẫn tin tưởng,

Hắn Đức Âm sẽ trở về, sẽ không bị nhuộm đen.

Bởi vì chống đỡ Đức Âm làm tất cả chuyện này căn bản không phải dã tâm của hắn, chính là hắn muốn làm một chuyện để có thể để cho hắn và huynh trưởng đều sống sót trong thế giới này, đường đường chính chính mà sống, không bị bất luận kẻ nào trên đời này có thể áp bách uy hiếp.

Ngay cả Đức Âm cũng biết, thế giới này là cá lớn nuốt cá bé.

Long Sách cười khổ một chút, nhớ tới lúc hắn bị mang đi, chính mình thế nhưng thật sự thương tâm, nước mắt này thế nhưng không phải giả.

Lililicat

Phong

= = =

74. Chương 74: Vì Người Trong Lòng, Dịch Dung Tới Chân Trời

Xuyên suốt thời gian Mộ Dung Đức Âm chủ trì hội nghị với mười đầu lĩnh, sắc mặt trước sau một mực âm trầm.

Hắn cực kì chán ghét cái loại giao tiếp xã hội này, nếu không phải vì để hoàn toàn giải quyết uy hiếp tai hoạ ngầm trong Mộ Dung gia, hắn đã sớm giết Lãnh Hồn, rồi lại giết hoàng đế, chỉ là giết chóc thực sự không phải là cách giải quyết vấn đề, vì thế hắn không thể không trước khi tới nơi này hơn mấy chục đêm khuya cực khổ luyện đọc bản bí tịch người lãnh tụ Mộ Dung Long Sách đặc biệt chuẩn bị cho hắn, học tập nghệ thuật quản lý.

Mặc dù Mộ Dung Đức Âm chỉ mới học được một phần mười phương thức quản lý trong cuốn sách của Long Sách thì đôi mắt cũng đã đầy tơ máu, nhưng cũng vẫn tiếp tục kiên trì học xong cuốn bí tịch chất chứa toan bộ tinh hoa của Long Sách, nhất là ở trong cuộc thi sát hạch do Long Sách đặc biệt tổ chức cũng lấy được chứng chỉ vừa mới đạt tạm đạt tiêu chuẩn.

Chính là, dựa vào sự cường đại khí tràng của hắn, vừa vặn hoàn mỹ che dấu mức độ quản lý của mình hơi có vẻ non nớt, cuối cùng cũng khiến cho mười vị thủ lĩnh đứng đầu các thế lực tà giáo trong gặp gỡ một canh giờ còn đối với Mộ Dung Đức Âm nổi lên tín ngưỡng thật sâu, tin tưởng người kia đủ thực lực để dẫn dắt bọn hắn đi tới thành công.

Đây là tẩy não mà mọi người vẫn gọi đi? Tóm lại Mộ Dung Đức Âm lúc trở lại, ngay tức khắc ngã mình xuống giường, đột nhiên cảm thấy thoải mái.

Xã giao quả nhiên là làm cho người ta chán ghét mà, nếu cứ như trước đứng ở trong sân sau Băng Tiễu Thành thì thoải mái biết bao nhiêu a! (làm biếng muốn chết mặt khinh bỉ)

Nhớ lại những năm tháng hạnh phúc ngày ấy, trên mặt Mộ Dung Đức Âm lộ ra biểu tình nhớ nhung.

Long Sách a, khi nào thì mới có thể gặp lại ngươi vậy? Mộ Dung Long Sách cuối cùng cũng tập hợp với hoàng đế hội họp, ngay ở cửa khẩu Tam Hà trong đại doanh.

Khi Mộ Dung Long Sách ra roi thúc ngựa đuổi tới thì sắc trời đã tối, trăng tròn rọi sáng trong màn đêm, sương trắng mờ mịt, Mộ Dung Long Sách kìm tốc độ trước trận doanh đóng chốt nghiêm ngặt xuống ngựa, xuất trình lệnh bài, đã có sẵn tên thái giám sớm đứng đợi để đưa hắn vượt qua vòng vây binh lính trùng trùng điệp điệp vào trong lều trại của đế vương. Lúc sau Mộ Dung Long Sách bước vào trong trướng trước hết hành đại lễ, cũng thuận tiện nhìn trộm đánh giá tên hoàng đế đang dựa người ngồi ở trên giường da hổ.

Trên ngực hoàng đế bị nội thương nghiêm trọng khiến cho hắn hiện giờ bệnh nặng quấn thân, nhưng vẫn như trước mang thương kiên trì ngự giá thân chinh, cho nên lúc này hắn sắc mặt tái nhợt, khác hẳn thần thái toả sáng kiết nhiên ngày xưa ———— tuy rằng hắn luôn miệng nói mình là bậc đế vương vô tình, chỉ là mấy tháng nay, hắn cùng Ân Cốt cùng một chỗ, một lòng sớm đã chìm sâu bị Ân Cốt làm mềm hoá, hiện giờ hoàn toàn không thể buông tay.

Ánh mắt hắn nhìn Mộ Dung Long Sách có vài phần oán độc khắc sâu ———— điều này làm cho Long Sách rất chột dạ, hay là hắn đã biết là mình và Đức Âm hợp mưu tạo thành tất cả chuyện này?

"Mộ Dung Long Sách, ngươi vì sao có ý sợ sệt? Ngươi đang chột dạ cái gì!" Hoàng đế ngữ khí rất có uy, đôi mắt kia sắc bén như đao quả nhiên không có buông tha một tia diễn cảm cùng mờ ám của Long Sách.

"Tiểu nhân chỉ là cảm thấy thẹn… …" Mộ Dung Long Sách buông đầu, nhìn tới trên thảm sàn không dám ngẩng đầu, nhìn qua thật sự giống như cái loại nô tài nhu nhược.

"Ngươi có thẹn?! Ta thấy ngươi chính là hận không thể hủy xương cốt của trẫm mới vừa lòng! Ngươi có phải là căm giận việc ta phái sát thủ đuổi giết ngươi cùng Mộ Dung Đức Âm hay không?" Hoàng đế liếc xéo hắn.

"Đây toàn bộ là bởi vì tiểu nhân ngu muội dốt nát tạo thành, mong Thánh Thượng nguôi giận." Mộ Dung Long Sách khẩn cầu.

Hoàng đế cười lạnh: "Thiên hạ người nào không biết ngươi so với hồ ly còn giảo hoạt, ngươi cũng dám xưng bản thân mình là ngu muội dốt nát? Mộ Dung Long Sách, ta có thể nói cho ngươi biết, ngươi cho ngươi là người thông minh đệ nhất thiên hạ sao? Ta phi! Ngươi chính là con kiến chỉ có thể nằm sấp bên chân ta! Không nên ép ta nghiền nát ngươi!"

Nói tới đây, hắn đột nhiên kịch liệt ho khan, thái giám đứng một bên vội vàng đưa qua khăn tay, ống nhổ bằng vàng kim, giúp hắn thuận khí, hoàng đế nhổ một bải nước miếng mang theo máu, để thái giám lau sạch miệng, bình phục một chút mới lộ cái bản mặt âm trầm:

"Mộ Dung Long Sách, ta cho tâm can bảo bối Mộ Dung Đức Âm của ngươi một con đường sống, chỉ cần ngươi giúp ta phá huỷ Ma giáo cùng gốc rễ tà đạo, giết Lãnh Hồn, mang Ân Cốt về, ta sẽ cho phép ngươi mang Mộ Dung Đức Âm rời đi, điều kiện tiên quyết là Mộ Dung Đức Âm nhất định phải cắt đứt tứ chi gân mạch, phế bỏ một thân võ công. Ta không cần mạng của hắn, nhưng là ta muốn hắn không thể làm hại thiên hạ."

"Tạ ơn Thánh Thượng không giết! Tạ ơn Thánh Thượng không giết!" Long Sách vội vàng cúi người lạy tạ ơn, nhìn qua tựa hồ là nô tài không nghe lời bị đế vương cường thế bắt hàng phục, ai có thể lại biết, cuộc

ngầm đấu của hai tên nam nhân âm hiểm ở giữa chỉ mới bắt đầu mà thôi!!

Từ trong doanh trướng hoàng đế đi ra, Long Sách cũng không ở lại đại doanh, mà chạy tới thành trì gần đó của mình ở tạm ——khách đ**m Duyệt Lai. Khách đ**m này gọi là khách đ**m, nhưng thật ra là nơi tập kết hàng tin tức chốn võ lâm, là nơi đầm rồng hang hổ.

Long Sách không cần điều tra cũng biết mình luôn luôn bị người của Ma giáo cùng hoàng đế một khắc càng không dời mắt, vô luận hắn làm cái gì, đều ngay lập tức vào tai hai phe thế lực này, loại tình huống này từ sau khi Đức Âm bị Ma giáo mang đi đã bắt đầu.

Dưới sự giám thị gắt gao của hai bên Long Sách khi tiến vào khách đ**m Duyệt Lai loại địa phương phức tạp này, tuy biết rõ trong núi có hổ, thế nhưng không có ai có thể đoán được, Long Sách trăm phần trăm cũng là ông tổ trong nghề. Bằng không hắn cũng sẽ không khéo như thế tiện tay cứu Lý Tư Hàm ra ——— từ khi hắn còn bé, hắn đã biết người có thân phận đặc thù như mình và Đức Âm nếu muốn sống tốt, nhất định phải không ngừng chọc cọc ngầm, trong khách đ**m Duyệt Lai này tuy rằng không phải của hắn toàn bộ, người ở bên trong phần lớn đều mang địch ý với hắn, nhưng là chỉ cần có một cái cọc ngầm là đủ rồi.

Sự sắp xếp thoạt nhìn thì giống như ngẫu nhiên, Long Sách vào căn phòng chữ Thiên thứ ba, căn phòng này từ lúc trước khi mà Long Sách ới chỗ hoàng đế bị người theo dõi tỉ mỉ lục xoát, phát hiện cũng không có gì không ổn. Căn phòng này giá cả đắt nhất, bố cục bên trong cũng phỏng theo gian phòng của một gia đình lớn, phong thái cực kỳ thoải mái, sau khi Long Sách trở về thì đi tắm rửa, rồi thổi đèn, nằm trên giường ngủ.

Lúc này trong phòng tối đen một mảnh, Long Sách nằm ở trong màn ngủ tựa hồ cũng cực kỳ vững vàng, hoàn toàn không biết bản thân mình thủy chung bị người giám thị, ngay cả khi hắn ngủ cũng không buông tha.

Nửa đêm, bầu trời đêm quang đãng dần dần bị mây đen bao phủ, chỉ chốc lát sau gió lốc gào thét, thổi vào cửa sổ, chẳng mấy chốc thì mưa tới, mưa như trút nước mưa to ào ào tưới xuống, xen lẫn cùng tiếng sấm cuồn cuộn.

Long Sách chuyển người lại, nghe từng đợt sấm rền điếc tai nhức óc cơ hồ che toàn bộ tiếng động, nhân cơ hội này, hắn đột nhiên mở cơ quan bí ẩn ra giữa sườn giường —— nháy mắt 'chi nha' một tiếng, ván giường xoay tròn, cả người Long Sách đều bị kéo theo xuống, xoay tròn một vòng một ván giường khác vặn lên một bên cột thêm một người sống, trên người phủ tấm mền, không có gì khác thường. Mà hết thảy những cử động mới phát sinh rất nhanh, thế cho vài người dò xét bị sắc trời mưa rền gió dữ ẩn giấu, không hề nhận biết sự biến hóa diễn ra ở trên giường, kỳ thật Long Sách ở đây dưới mí mắt bị đã đánh tráo.

Bên dưới ván giường vốn là một đường hầm bí mật, nếu không biết cơ quan tuyệt đối rất khó để phát hiện, Long Sách theo đường hầm đi xuống lầu dưới, hắn ở giữa không trung một cái xoay người, vững vàng hạ xuống đất, thì ra người lái buôn trong phòng lầu dưới là người cùng giuộc với hắn.

Người khách thuê phòng lầu dưới lấy ra đạo cụ dịch dung và quần áo đã chuẩn bị sẵn, Long Sách vội vàng hoá trang, rất nhanh liền biến thành một vị đại hán râu quai hàm giống y như vị khách thương gia thuê căn phòng này. Ngày thứ hai, Mộ Dung Long Sách giả mạo—— cũng chính là người thế thân Mộ Dung Long Sách chấp hành mệnh lệnh Long Sách, giả vờ tập hợp thế lực chính đạo tụ lại ở đây, còn Long Sách thật thì đang cưỡi con lừa, mang theo một xe hàng hóa che tai mắt, ngâm nga điệu hát dân gian nghênh ngang xuất thành.

Cái gì Ma giáo, cái gì triều đình! Hừ hừ, thiên hạ không ai có thể ngăn cản được bước chân của Mộ Dung Long Sách!! —— Mộ Dung Long Sách vuốt hàm râu quai nón dưới cằm mình, cầm roi thúc lừa 'ba ba'.

Chuyện kể rằng, long giục ngựa thúc roi lên mình con lừa, thênh thang trên con đường nhỏ, một đường chạy tới Vân Châu, hy vọng mau chóng đuổi tới tổng đàn Ma giáo, nghĩ biện pháp gặp Đức Âm. Ai ngờ trên con đường tắt nhỏ hẹp hẻo lánh như vậy, hắn thế nhưng nhìn thấy phía trước còn có một đám người đang chạy đi, đám người kia trên đỉnh đầu nâng cỗ kiệu, bước chân kiệu phu nhẹ nhàng, vừa nhìn là đủ biết người nâng kiệu võ công không tầm thường, khinh công rất tốt.

Long Sách trong lòng khẽ động ——người trong kiệu nhất định có lai lịch lớn! Lúc này nơi đây, không nên trêu chọc thị phi, nhưng rất không dám đảm bảo đám người kia sẽ không đuổi giết mình, bằng không làm

sao lại tự nhiên lại xuất hiện ở chỗ vắng vẻ này? Lại vừa lúc trên con đường tắt đi tới Vân Châu Chỉ? Hắn biết biết con đường tắt nầy người tới người đi không nhiều lắm, nói không chừng những người này chính là Ma giáo cố ý bố trí ở trong này thăm dò mình!

Vì thế Long Sách tuy rằng đã vào trong tầm mắt nhóm kiệu phu này, lại giả vờ cái gì cũng không biết, thúc xe lừa, hát điệu hát thôn dã, thoải mái nhàn nhã chạy đi. Mà đám kiệu phu này đã có ý dừng lại, chắn trên đường phía trước.

"Này, các ngươi muốn làm gì?!" Long Sách dùng một giọng tiếng địa phương trong sơn dã hỏi bọn hắn.

Một tên người hầu tiến lên trước nói: "Chủ nhân nhà của chúng ta nói, phàm là người nào đi con đường này giết hết không cần hỏi, hôm nay là do ngươi xui xẻo!"

Long Sách trừng mắt: "Các ngươi là chặn đường cướp của sao!? Ta đem tiền và hàng hóa đều giao hết cho các ngươi! Các ngươi đừng giết ta! Nhà của ta bốn đời đều là chở hàng đi con đường tắt nầy, không thể nghĩ tới chỉ có ta đen đủi như vậy!"

Nghe xong lời của hắn, người trong kiệu tựa hồ có điều lo nghĩ, vì thế vén rèm lên ngoắc ngón tay, người hầu đi qua, nghe chủ nhân thì thầm, lập tức người hầu hỏi: "Này, ta hỏi ngươi, ngươi có phải đối với con đường này rất quen thuộc hay không? Ngươi nếu không muốn chết, thì dẫn đường cho cho chúng ta! Chúng ta muốn đi tới Vân Châu. Sau khi chuyện thành công, sẽ có chỗ tốt, nếu như ngươi dám làm bậy, cứ lấy đầu của ngươi!"

Dứt lời bội đao lấy bên hông ra, dọa Long Sách sợ tới mức thiếu chút nữa từ trên mình lừa lăn xuống, hắn vội vàng nhảy xuống, 'bùm' một tiếng quỳ lạy nói: "Đại gia! Các ngươi đừng giết ta! Ta sẽ dẫn đường! Ta sẽ dẫn đường!"

"Thức thời là tốt rồi!" Người hầu hừ lạnh một tiếng, để cho cỗ xe lừa của hắn đi ở phía trước, cỗ kiệu đi theo ở phía sau.

Long Sách vì thế một bên đánh xe, một bên miệng lầm bầm kể chuyện, nói hắn ở trong núi nuôi con lừa như thế nào, tổ tiên trong nhà kiếm sống bằng nghề thồ hàng ra sao, đều là việc vặt trong nhà thôn dân, làm cho người ta buồn ngủ, làm cho người ta cho là hắn là một người nhát gan nén lòng sợ hãi bằng cách nói chuyện.

Có lẽ là kỹ xảo biểu diễn của hắn thật sự quá tốt rồi, thế nhưng không ai nhìn ra hắn là cải trang.

Như vậy cho tới khi bầu trời tối đen, Long Sách dừng lại, nói cần ăn ngủ, bằng không con lừa mệt chết đi được, đám kiệu phu này mới dừng lại, buộc phải hạ cỗ kiệu xuống cực kỳ nhanh nhẹn kéo lên một cái lều nhỏ xinh xắn, Long Sách vội vả há to mồm, làm bộ dạng kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ chốc lát sau, thấy người hầu từ bên trong kiệu đỡ ra một nữ tử bụng phệ, cũng mở miệng nói: "Phu nhân, người cẩn thận một chút, người mang có bầu còn phải lặn lội đường xa đến Vân Châu Chỉtìm lão gia phụ lòng kia, lão nô thật sự là bất bình thay cho ngài, ai… …" Vì thế làm bộ rớt vài giọt nước mắt.

Long Sách lần này thật sự kinh ngạc suýt rớt cả cằm, cái phu nhân có thai được người kia đỡ ra, cái loại dịch dung kém cỏi này, rõ ràng chính là… …

Hoàng đế

Cái

Cái thằng cha không biết xấu hổ… … …

75. Chương 75: Thì Ra Gia Hỏa Tẻ Ngắt Cũng Sẽ Se Tơ Hồng

"Nhìn cái gì vậy! Người quê mùa!" Cái người hầu kia kỳ quái răn dạy quở mắng Long Sách, Long Sách vội vàng cúi đầu, hoàng đế nhìn hắn một cái, thế nhưng không biết hắn là ai, nâng cái bụng bầu được người

dìu vào trong lều trại, mà Long Sách lại chỉ có thể ở bên ngoài cùng con lừa trải qua một đêm.

Kỳ thật hắn rất muốn đào cái hố ở trên mặt đất, sau đó mặt đối mặt với hố cười to ba tiếng.

Hoàng đế cái tên kia thế nhưng giả dạng thành phụ nữ có thai! Ha ha ha ha ha! Long Sách ở trong đầu vẽ phác thảo bộ dạng Đức Âm mang thai, đột nhiên cảm thấy cực độ ý d*m.

Xem ra hoàng đế vì tránh né thế lực Ma giáo khắp nơi, xác thật cũng mất một phen công phu.

Vài ngày kế cũng bình an trôi qua, chỉ là bản lĩnh che dấu hành tung của hoàng đế dù sao cũng không bằng Long Sách, tới ngày thứ năm, bọn hắn rốt cục cũng bị người theo dõi, thông qua phương thức theo dõi cẩn thận của người đó Long Sách cho ra kết luận ——người theo dõi này cũng không thể xác định thân phận của bọn họ đến tột cùng là ai, vì thế hắn tiếp tục sắm vai đại hán râu quai nón chức nghiệp thương nhân hồ tử, mà hoàng đế thì có vẻ dễ bị kích động, hơi hơi lộ ra dấu vết. Cố tình xui xẻo thay, khi bọn hắn đi đến một chỗ đường vòng trong núi thì vừa vặn trời giáng mưa to, người truy tung này nhân cơ hội đi ra chém giết, khiến cho hiện trường trở nên hỗn loạn. Long Sách chỉ lo ôm đầu 'oa oa' kêu to chạy tới chỗ không người trốn, trong màn mưa chỉ nhìn thấy bóng người xen lẫn vào nhau, chém giết loạn xạ, không ai đoán biết tình huống sẽ như thế nào. Hai bên đánh nhau đến say sưa, mưa xối xả như thác đổ bùn đất từ trên cao trút xuống, mọi người tránh không kịp, cả bọn bị chôn cùng.

Khi Long Sách từ trong đống bùn đi ra, đã là buổi sáng ngày hôm sau, lúc này sau cơn mưa trời lại sáng, con đường trong núi lúc này dâng cao thêm vài thước đắp bồi đất đá, không biết hoàng đế có phải cũng bị chôn cùng với những người đó hay không. Nếu tên hoàng đế kia đã chết, vậy thiên hạ lại càng thêm đại loạn, bất quá đối với Long Sách mà nói không phải là chuyện xấu, cho nên hắn chung quanh lục soát rồi lục soát, nhìn xem hoàng đế còn sống hay không.

Có lẽ là hoàng đế mạng chưa đến đường cùng, Long Sách thế nhưng từ trong đống bùn bới ra hoàng đế còn thở, hắn nghĩ nghĩ, quyết định vẫn là cứu hắn. Vì thế lưng đeo theo tên hoàng đế chạy xuống dưới chân núi, kết quả thấy được con lừa cả người đầy bùn ở chung quanh lắc lư, đúng là con lừa mà hắn mua được ở trấn trên, súc sinh này thế nhưng cũng mạng lớn, Long Sách vì thế đem con lừa dắt qua, đem hoàng đế ném tới trên lưng lừa, vội vàng thúc con lừa tìm kiếm nguồn nước.

Tìm cả nửa ngày, Long Sách rốt cục ở chân núi tìm được một dòng suối sạch sẽ, hắn liền ngồi xổm xuống, trước giặt sạch y phục của mình, rồi kéo lê hoàng đế tới trong khe nước gội sạch, lúc này hoàng đế ngâm nước, từ trong mê mang tỉnh dậy, hắn nuốt ngụm nước miếng, giãy dụa nâng đầu lên bờ, miệng há to nửa ngày, Long Sách vội vàng nói: "Phu nhân người không sao chứ?"

Hoàng đế nín nửa ngày,

Cuối cùng mới rặn ra một câu:

"Ta… … đứa nhỏ trong bụng ta… …"

Long Sách suýt nữa bị những lời này của hắn kích động. Hắn sững sờ trong chốc lát lúc sau rốt cục mở miệng nói: "Phu nhân, bụng của ngươi phẳng … Có thể khi bị ở đất đá trút xuống đẻ non … …"

"A a a… Con của ta… …" Hoàng đế ôm bụng thống khổ khóc thét, thật không rõ, cho tới bây giờ hắn còn liều mạng diễn như vậy là vì sao?

Hoàng đế gào khan một trận, đột nhiên trừng Long Sách: "Ngươi đang gạt ta! Ngươi căn bản đã biết có phải hay không?"

Long Sách run run nói: "Phu nhân ngươi nói vậy là cái ý gì, tiểu nhân không biết a!"

"Hừ! Ngươi biết chuyện ta giả mang thai có phải hay không?" Hoàng đế lộ ra nụ cười âm hiểm, còn dùng cái giọng điệu quái gở nói: "Đúng vậy, ta đúng là giả mang thai đó, bởi vì ta không muốn để cho phu quân ta bị con yêu tinh kia dụ dỗ đó! Ngươi nói đi! Ngươi có phải đã sờ qua cơ thể của ta hay không?!"

"Không, không có! Tiểu nhân chỉ là đem phu nhân từ trong đống đất đá cứu ra, sau đó cõng ở trên lưng lừa qua đây, cứ như vậy mà thôi! Tiểu nhân ngay cả quần áo phu nhân cũng đều không có dám cởi bỏ…" Long Sách làm bộ như thành thật thề thốt phủ nhận.

Hoàng đế nhìn nhìn quần áo trên người của mình quả thật không có bị cởi bỏ, lúc này mới nói: "Hừ, tin ngươi cũng không có cái gan chó kia! Người quê mùa, ngươi nghe kỹ đây cho ta, nếu là ngươi có thể mang ta đi Vân Châu Chỉ, ta nhất định sẽ cho ngươi trăm lượng hoàng kim, nếu như dọc đường đi ngươi dám can đảm động tay động chân với ta, ta có rất nhiều thủ đoạn cho ngươi đi gặp diêm vương!"

"Tiểu nhân không dám! Tiểu nhân không dám!" Long Sách cúi đầu khom lưng, làm bộ dạng như tên tham tiền sốt ruột, làm cho hoàng đế rất là hưởng thụ.

Hoàng đế lập tức mở miệng răn dạy và quở mắng hắn cút xa một bên rồi quay lưng đi, sau đó tự mình rửa sạch thân thể, Long Sách khinh bỉ nghĩ: chỉ bằng ngươi mà muốn so kỹ xảo biểu diễn với ta hở?!

Vì thế hai lão hồ ly giấu diếm thân phận diễn lại diễn, khó chịu cùng một cái con lừa đang chạy đi.

Hiện tại quan hệ giữa hai người Mộ Dung Đức Âm và Lãnh Hồn trở nên rất vi diệu, cùng lúc, Lãnh Hồn càng ngày càng làm cho Mộ Dung Đức Âm khuất phục, về phương diện khác, hắn đối với Đức Âm còn tồn tại có một chút cảnh giác, thủy chung không muốn cởi bỏ cốt châm đóng trên chân Đức Âm, giống như bản thân hiểu được Mộ Dung Đức Âm một khi có được tự do nhất định không biết lại chạy đến tới ương trời nao.

Cho nên cho dù Lãnh Hồn đem quyền lực dần dần giao chuyển tới trên tay Mộ Dung Đức Âm, kì thực Đức Âm cũng không có cách nào rời khỏi Tinh U Giản, như trước bị vây trong hoàn cảnh giam cầm một nửa.

Chu Đồng như cũ có thể tự do ra vào Tinh U Giản, từ lần đầu tiên bị Lãnh Hồn mang đến, phảng phất giống như hắn có giấy thông hành đặc biệt ấy, thân phận của hắn ở Ma giáo rất đặc thù, không ai dám hỏi đến hắn, huống chi hắn trong Ma giáo nổi tiếng say mê y độc, căn bản không để tâm tới chuyện gì khác, ai cũng không cho rằng hắn sẽ liên lụy đến cái võ lâm thế lực gì cả. nói trắng ra là chính là… một tên sâu gạo khác

Hôm nay, Chu Đồng ghé vào lúc đêm—— hắn tính cách cổ quái, những thủ vệ cùng nô bộc nơi này đã tập mãi thành thói quen. Chu Đồng vào trong phòng Đức Âm, liền thần bí hề hề hỏi hắn: "Mộ Dung, ngươi có muốn đi ra ngoài chơi hay không? Ở phía sau núi ta phát hiện ra một chỗ rất ngon."

"Đi ra ngoài? Ta ngay cả này trúc hiên đều không thể rời đi." Mộ Dung Đức Âm nói.

"Ta mang ngươi đi tốt lắm!" Chu Đồng đã đi qua đem Mộ Dung Đức Âm từ xe lăn ôm lấy, lập tức nhảy khỏi cửa sổ—— thật không nghĩ tới vóc dáng hắn nhỏ như vậy lại có khí lực lớn thế ấy, ôm Mộ Dung Đức Âm cao hơn hắn còn rất thành thạo nữa là khác.

Chu Đồng mang theo Mộ Dung Đức Âm, thế nhưng sau khi nhảy ra cửa, thân hình hắn nhẹ nhàng, khinh công tuyệt hảo, mấy bận lên xuống liền xẹt qua mặt nước, cơ hồ không có bất cứ động tĩnh gì. Thì ra đằng sau Tinh U Giản chính là vách núi thẳng đứng, nhưng là Chu Đồng lại có thể lưng đeo theo Đức Âm leo trèo trên vách núi sắc lẹm như dao lại y hệt leo ngọn núi bình thường, linh hoạt tinh ranh như con khỉ.

Càng đi lên cao, gió núi càng ngày càng lạnh thấu xương, nhiệt độ không khí cũng càng giảm xuống rõ rệt, không biết Chu Đồng đến tột cùng bò lên bao lâu mới tới đỉnh, bên trên không ngờ là một vùng trắng như tuyết, lệch một đoạn tới chỗ vách đá trong đêm tối một mảng ánh sáng màu bạc như rặng hoa chớp lóe ra, trăng sáng, vực sâu phủ tuyết, hoa dưới ánh trăng tựa như cảnh trí trong mộng làm cho Mộ Dung Đức Âm hơi hơi mở to hai mắt.

"Rất được đi! Mộ Dung!" Chu Đồng đem hắn đặt ở bên trên một tảng đá biển hoa, hắn cởi áo choàng trên người mình khoác lên cho Mộ Dung Đức Âm, thì ra bên trong hắn vẫn là không mặc gì, cả người trần truồng.

Chứng kiến Đức Âm hơi hơi khó hiểu, hắn mới giải thích nói: "Ngươi không có nội lực, khẳng định cảm thấy lạnh đi." Nói xong hắn nhảy đến trong bụi hoa, hai tay nhổ loạn, rất nhanh rút một cành đóa hoa đưa đến trước mặt Mộ Dung Đức Âm, chỉ thấy dưới ánh trăng Chu Đồng sắc mặt ửng đỏ, cà lăm nói: "Mộ Dung, ngươi… ngươi có nguyện ý để cho ta thích ngươi hay không?"

"Ngươi nói cái gì?" Mộ Dung Đức Âm cũng không phải là lần đầu tiên bị người thổ lộ, cũng bình tĩnh rất nhiều.

Chu Đồng nói: "Ta thích ngươi, Mộ Dung, sau khi ta ở trong này xây một căn nhà, chúng ta cùng một chỗ ở chỗ này, không bao giờ hỏi tới chuyện khác nữa, ngươi có chịu không?"

"Không, ta có người thích." Mộ Dung Đức Âm nói thẳng.

"Vậy ngươi không thích ta sao?" Chu Đồng ủy khuất dùng đôi mắt to trong veo như nước nhìn hắn.

"Thích, nhưng không phải là kiểu tình yêu giữa hai người với nhau, chẳng lẽ ngươi không biết tình yêu say đắm giữa nam nhân cùng nam nhân, quá mức không thể tưởng tượng hay sao?" Mộ Dung Đức Âm nói.

"Ta mặc kệ ta mặc kệ! Chỉ cần ta nghĩ muốn không có gì là không chiếm được! Mộ Dung Đức Âm! Ta thích ngươi! Ta muốn ngươi!" Chu Đồng đột nhiên vảy cành hoa ra, ngồi xuống trên đùi Mộ Dung Đức Âm, ôm cổ hắn nói: "Ngươi không có năng lực khẩu khẩu cũng không sao cả, ta muốn ngươi muốn ta! Ta muốn ngươi muốn ta a!"

"Đừng như vậy, Chu Đồng!" Mộ Dung Đức Âm đẩy hắn ra, nghiêm túc nói: "Chẳng lẽ ngươi còn không có phát hiện người thực sự trong trái tim mình sao? Người ngươi thích không phải là ta, chẳng qua là bởi vì lúc này ngươi để ý chuyện người kia và ta day dưa với nhau, ngươi mới muốn đoạt đồ của hắn."

Chu Đồng sững sờ nói: "Không có khả năng! Ta thích là ngươi!"

"Không đúng, ngươi thích không phải là ta, mà là người mà từ nhỏ đến lớn cùng ngươi một chỗ kia." Mộ Dung Đức Âm lắc đầu, "Chẳng lẽ tự bản thân ngươi chưa từng phát giác ra, đang ngươi nhìn Lãnh Hồn khác hẳn với người khác hay sao?"

Nói tới đây, Mộ Dung Đức Âm đột nhiên phát giác, hình như là mình có vẻ như là lần đầu tiên giúp người ta se dây tơ hồng.

"Chính là, ta luôn luôn đem hắn trở thành người ghét nhất!" Chu Đồng khẩu khí có chút buông lỏng.

"Nếu ngươi thật sự chán ghét hắn, vì cái gì không một đao giết hắn? Vì cái gì luôn đi theo phía sau hắn? Vì cái gì để ý chuyện hắn với người khác?" Mộ Dung Đức Âm tựa hồ rất quen thuộc cái loại cảm giác này.

Chu Đồng mặt càng ngày càng ửng đỏ, hắn xoay người sang chỗ khác, nửa ngày sau cuối cùng mới mở miệng nói: "Ngươi nói đúng, ta rất để ý Lãnh Hồn, từ nhỏ đến lớn, ta chính là muốn leo lên trên cao để hắn chú ý tới ta, chỉ là hắn… Hắn căn bản không để ý tới ta! Ta dù cố gắng thế nào đi nữa cũng không thể đuổi kịp hắn! Ta vĩnh viễn chỉ là một người tình nguyện! Vĩnh viễn xa vời như thế, chẳng thà ở chung một chỗ với ngươi!" Dứt lời lại lấn người dịch lại đây.

Mộ Dung Đức Âm vì thế nói: "Kỳ thật, hắn đối với ngươi cũng có tình, chỉ là chính bản thân hắn cũng chưa phát hiện ra tình cảm trong lòng của ngươi. Chu Đồng, nếu ta có thể thuyết phục hắn, ngươi có đồng ý giúp ta một chuyện hay không?"

"Ngươi muốn… … Làm gì?" Chu Đồng chớp đôi mắt to, mặc kệ Mộ Dung Đức Âm nói cái gì, hắn đều cảm thấy được chuyện kế tiếp hắn nói nhất định rất thú vị.

"Chúng ta cùng nhau để cho hắn ghen được chứ?" Mộ Dung Đức Âm có chút giảo hoạt nói.

"Ghen? Ta cho tới bây giờ chưa thấy qua Lãnh Hồn có chút biểu hiện tình cảm gì ở trên mặt, hắn chính là một tảng băng! Bất quá ———— để cho hắn ghen, tựa hồ chơi rất vui nhỉ!" Chu Đồng cảm thấy được rất là thú vị, thế nhưng không cần phải khuyên bảo đã ăn nhịp với nhau.

"Tốt, chúng ta đầu tiên phải xem xét, điểm mấu chốt của hắn là cái gì." Mộ Dung Đức Âm nói, "Ngươi lập tức nói cho Lãnh Hồn, nói ngươi là thiệt tình yêu thích ta, xem xem hắn phản ứng như thế nào."

"Tốt… …" Chu Đồng một chữ 'tốt' vẫn chưa nói xong, một giọng nói lạnh lùng từ sau lưng bọn hắn truyền đến:

"Ta thấy cái loại trò chơi nhàm chán này đại khái không cần thiết, thiếu chủ, hứng trí của ngài hôm nay tựa hồ có chút tốt quá mức đi."

"A a a a a! Là Lãnh Hồn! Hắn nghe được!!! Mộ Dung Đức Âm ngươi là người thối nát!!! Thật là còn chưa kịp vạch kế hoạch tốt đã bị tóm cả bọn!!" Chu Đồng oa oa kêu to lên.

76. Chương 76: Kẻ Lừa Đảo Chỗ Nào Cũng Có

"Lãnh Hồn!! Ta lệnh cho ngươi nhanh chóng đem mấy lời vừa rồi chúng ta nói quên đi!!" Chu Đồng oa oa kêu to.

Lãnh Hồn nhăn nhíu mi, nói: "Thiếu chủ không có nội lực, không thể chịu được nơi gió rét căm căm, Chu Đồng, ngươi nếu còn tiếp tục dây dưa, sợ là phổi của hắn sẽ bị tổn thương, bệnh cũ lại tái phát."

Chu Đồng lúc này mới quyệt quyệt miệng nói: "Được rồi, trước trở về rồi hãy nói."

Vì thế Lãnh Hồn đem áo khoác lông chồn bao lấy Mộ Dung Đức Âm, ôm ngang lấy hắn, cũng thấp giọng nói: "Thiếu chủ, hy vọng ngài không cần phải tốn sức quan tâm chú ý tới loại chuyện nhàm chán như thế này."

"Ngươi không thích Chu Đồng sao?" Mộ Dung Đức Âm thản nhiên nói. Lãnh Hồn nhìn nhìn Ch Đồng, phun ra lời nói đả thương người:

"Ta cho tới bây giờ cũng không để hắn vào mắt."

Chu Đồng vừa nghe vậy, nhất thời sắc mặt thay đổi, hắn ngồi xổm xuống cầm trên hòn đá trên mặt đất lên ném tới Lãnh Hồn, nổi giận hét lên: "Lãnh Hồn! Ngươi cho là ngươi là ai! Nói cho ngươi biết! Ta không bao giờ nữa muốn nhìn thấy cái mặt của ngươi nữa!" Dứt lời dưới chân phát lực, tự trên vách núi nhảy xuống, Lãnh Hồn biết hắn khinh công cao tuyệt, cũng không đuổi theo. Chính là trong con ngươi xưa giờ không chút trong con ngươi hành hơi hơi xẹt qua một chút gì đó.

Quả nhiên, bọn hắn từ trên sườn dốc xuống dưới, mới biết Chu Đồng thế nhưng thật sự giận dỗi rời khỏi Ma giáo, cũng ở chỗ phòng nơi Ma giáo tổ chức các buổi thương nghị quan trọng viết hàng chữ "Lãnh Hồn hỗn đản" chi chít..

Chu Đồng đi rồi, cuộc sống Mộ Dung Đức Âm cũng không bởi vậy mà yên tĩnh trở lại, từ sau khi ở trước mặt mười vị đầu lĩnh hắn biểu hiện ra một mặt xuất sắc gây dựng lên hình tượng của người lãnh đạo, từ đó đến giờ nhóm thủ lĩnh khắp các nơi liên tục không ngừng nghỉ ném bom thư báo cáo tình hình qua đây. Mỗi người đều tự cho là mình am hiểu lòng người tận sức gửi tới, kì thực thư từ tập sách ở trên bàn của Đức Âm xếp thành đống, có đôi khi cũng chả thèm mở bìa gói cứ sai nha hoàn toàn bộ gom vào trong bao tải ném xuống —— phải biết rằng, nam nhân có việc làm có sự nghiệp có địa vị lại xinh đẹp tuyệt sắc lại có khí khái lãnh đạo, thân thể gầy yếu ngồi trên xe lăn là có…mị lực hấp dẫn nhất.

Vì thế, Mộ Dung Đức Âm không chỉ phải học được cách nuôi dưỡng cún con sao cho ngoan ngoãn, còn phải học được phương pháp dạy dỗ chó dữ như mãnh thú và loài chó thanh cao, Lãnh Hồn nắm bắt được điểm này, đúng lúc chỉ đạo Mộ Dung Đức Âm làm sao để chu toàn cả thấy mười vị đầu lĩnh, kết quả tự nhiên là đem nhóm bá chủ tâm cao khí ngạo ăn đến sít sao.

Ở nơi khác, Mộ Dung Long Sách và hoàng đế lặn lội qua đoạn đường trăm cay nghìn đắng, rốt cục cũng đã đi tới được biên giới Vân Châu Chỉ, nơi này xung quanh bốn phía được vây bởi núi, quang cảnh vô cùng xinh đẹp, địa giới cũng cực kỳ rộng rãi. Trên người Hoàng đế trước sâu vẫn ăn mặc quần áo của người phụ nữ trong thôn, mà Mộ Dung Long Sách như cũ vẫn là khuôn mặt đại hán với bộ râu quai hàm, khi tiến vào cửa thành Vân Châu Chỉ đã bị thủ vệ trước cửa thành Ma giáo ngăn lại gặng hỏi —— thì ra tới nơi này cũng không thuộc quyền quản lí của quan phủ, mọi thủ tục đều do Ma giáo phụ trách, điều này làm cho hoàng đế rất là không vui.

Nhưng vì để có thể tiến vào địa phận Vân Châu Chỉ, hoàng đế còn chưa đủ tiêu chuẩn của một người phụ nữ trong thôn đâu —— tuy rằng dáng người hắn thon dài cao gầy, nhưng lại mang theo vẻ đẹp khôi ngô tuấn tú của mỹ nam tử, giả dạng thành đàn bà cũng hiện rõ một phen tư sắc hiên ngang, hơn nữa hắn rất có lòng tin vào tài hóa trang của mình, bởi vì dọc theo đường đi cái thằng cha quê mùa với bộ râu quai hàm kia đều bị mình hù một phen rất chi là sửng sốt.

Người gác thành cũng thật là dài dòng, Long Sách đầu tiên lấy ra giấy tờ công văn làm giả rất tinh diệu để ra vào thành, sau đó lại tặng quà rồi nịnh hót, cuối cùng bọn hắn mới đồng ý cho đi, hoàng đế thì luôn luôn ngồi ở trên xe lừa giả dạng cô gái đẻ non, khi rốt cục cũng được phép vào thành, một tên lính gác đáng khinh thế nhưng trộm đưa tay qua ở trên mặt hắn sờ soạng một cái, cười tà nói:

"Tiểu nương tử, bộ dạng không sai, hắc hắc hắc hắc "

Hoàng đế nhịn xuống cảm giác ghê tởm, làm bộ dạng không để ý tới. Mộ Dung Long Sách trong mắt lại nổi lên ý xấu, nghĩ thầm: ta làm sao có thể để cho ngươi trước đi tìm tình yêu bé bỏng của ngươi chứ!

Vì thế Long Sách dùng tiếng địa phương nói hai câu gì đó với tên thủ vệ, tất nhiên hoàng đế cũng nghe không hiểu, sau đó, Long Sách dò hỏi vị trí của thanh lâu. Sau khi tạm biệt với tên gác thành hắn quay lại nói với hoàng đế: "Phu nhân, ngươi nói ngươi muốn đi tổng đàn Ma giáo tìm chồng, nhưng ở đó là đầm rồng hang hổ, ta cũng không dám xông vào, như vậy đi, ta đem ngươi đưa đến nơi gần…đó nhất, tự phu nhân đi vào được không?"

"Ngươi cái đồ lười nhác này!" Hoàng đế bóp giọng mắng to, "Hời cho ngươi đó! Nhanh đi!"

Trong thành Vân Châu Chỉ thật sự rất phồn hoa, tuy là nơi xa xôi nhưng được người Ma giáo làm ăn buôn bán kinh doanh không thua gì kinh đô, Long Sách đem hoàng đế kéo đến trong một ngõ hẻm hẻo lánh, nói với hắn: "Ta phải giao hàng cho một vị Đường chủ trong Ma giáo, một lát ta đi trình báo với hắn, hắn sẽ tới đón phu nhân, người trước tiên đứng chờ ở chỗ này nha."

Hoàng đế ngẫm lại thấy dọc đường đi biểu hiện của hắn cũng thành thật, tự mình gặng hỏi lại mấy lần, thấy tên này tựa hồ cũng không có cái gì không ổn, vì thế nói: "Được rồi, ngươi nếu dám gạt ta, ta tìm được phu quân nhất định sẽ lột da của ngươi ra! Hoàng kim ngươi cũng đừng mơ cầm được tới tay!"

"Dạ dạ dạ…" Long Sách cúi đầu khom lưng.

Mà hoàng đế thì nghĩ, nếu hắn thật sự không trở lại, vậy thì tự mình lẻn vào Ma giáo cứu Ân Cốt ra, trước kia hắn phái vô số người đều đi không có về, không muốn lần này tự mình ra tay cũng phí công vô ích được.

Hoàng đế vẫn còn ngồi ở trên xe lừa đắc ý, lúc này Long Sách một đường chạy vào trong thanh lâu, tìm tú bà môi giới nói địa điểm. Lập tức một nhóm tay châm hùng hổn đi bắt người, chỉ thấy Long Sách đem bọn họ đưa vào trong ngõ tắt nhỏ, chỉ vào hoàng đế bên trong nói: "Chính là nàng!"

Hoàng đế còn vui vẻ nói: "Là người đến dẫn ta đi sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy! Chính là mang người đi." Long Sách vứt cho tên tay chân cái ánh mắt, tên này đi lên, kéo xe lừa khiên đi luôn rồi, có một gã tay chân hùng hổn trong đó ở lại đưa tiền cho Long Sách, hoàng đế vẫn ngồi ở xe lừa lên nói: "Đại hồ tử, ba ngày sau ngươi tới nơi này lĩnh tiền thưởng."

Long Sách hắc hắc cười thầm lên.

Hoàng đế ngồi xe lừa, ở trong thành quanh quẩn nửa ngày rốt cục cũng đi tới trước một kỹ viện, hắn còn chưa kịp phản ứng, đám đại hán kia đem hắn kéo từ trong thùng xe ra, một tú bà nồng nặc son phấn quần áo lòe loẹt đi ra, kêu lên: "Cái tên đại hồ tử trời đánh, sao mà cô gái này cao như vậy! Sớm biết thế này không cho hắn nhiều tiền như vậy!"

Hoàng đế lúc này giống như bị kẻ đầu đường lừa đảo sau một lúc mới tỉnh ngộ ra, nhìn lên bảng hiệu bên trên lại nhìn đám người chung quanh, lúc này hiểu rõ —— thế mà mình lại bị bán vào thanh lâu!!! Lập tức hắn nổi giận như sấm, giãy mạnh khỏi cánh tay kiềm chế của đại hán, rít gào nói: "Cút ngay ————!!! Đại hồ tử!!! Ta muốn đem ngươi băm thành ngàn vạn mảnh!!!!"

Dứt lời hắn bởi vì nổi giận tái phát nội thương, một ngụm máu tươi phun ra, không ngờ gã tay sai đại hán võ công cũng không yếu, một loạt chiêu tung lên, hoàng đế vốn có thương tích trong người chung quy không thể địch lại, bị người bắt được mang đi.

Long Sách giờ phút này thì ở trên đường lắc lư, hắn biết mình vào thành này nhất định bị cơ sở ngầm Ma giáo giám thị, mà Vân Châu Chỉ chính là tổng đàn của Ma giáo, nghĩ lén vào khó càng thêm khó, bằng không hoàng đế phái người nhiều như vậy cũng sẽ không rơi vào tình cảnh toàn quân bị diệt. Hắn ở trong thành lắc lư một ngày, mua một ít thức ăn, cũng không ở trọ trong khách đ**m cái loại địa phương lắm

thầy nhiều ma này, cứ dạo quanh ở trong thành tìm một góc hẻo lánh kiếm một căn miếu đổ nát nghỉ chân, chuẩn bị tạm vượt qua một đêm.

Lúc này đêm thu trời rét cóng, Long Sách ở trong ngôi miếu đổ nát đốt một đống lửa, ngồi xuống lấy từ trong lòng bao lá sen gói thịt bò và bình rượu, còn chưa kịp ăn, chỉ nghe thấy trong đống rơm rạ truyền ra một giọng nói lười nhác: "Phân cho ta một chút được không?"

Long Sách hoảng sợ, bằng công lực của hắn thế nhưng không có phát hiện trong ngôi miếu đổ nát này còn có người, hắn quay đầu, chỉ thấy trong đống rơm rạ ngồi dậy một cái thiếu niên cả người trần truồng như nhộng, thiếu niên kia một đầu tóc bạc, trên đầu còn dính lá cây, tuy bộ dạng còn nhèm nhèm buồn ngủ, nhưng lại hiển lộ vẻ quyến rũ, ngũ quan tinh xảo thanh tú, làn da trắng nõn như gốm sứ, hai mắt Long Sách lập tức lòe sáng, lập tức nghĩ tới đứa em trai xinh đẹp tuyệt luân của mình kia không biết so với loại mặt hàng này đẹp gấp bao nhiêu lần, vì thế ánh mắt lại ảm đạm xuống, nháy mắt mất đi hứng thú ——— không có Đức Âm, dù có bao nhiêu người đẹp cũng tối tăm không ánh sáng, cuộc sống của hắn qúa ư ảm đạm.

Thiếu niên tóc trắng có một đôi mắt đỏ yêu dị u, khỏi cần nói, kẻ đang trần truồng ngủ ở trong ngôi miếu đổ nát này chính là đang là Chu Đồng vừa mới bỏ nhà đi lang thang. Chu Đồng qua đây, dùng mị thuật sở trường câu dẫn Long Sách, ghé vào trên đùi hắn làm nũng nói: "Chia cho ta một chút ăn ngon được không? Ta sắp chết đói rồi a "

Long Sách nhìn nhìn thịt trong tay, lại nhìn nhìn Chu Đồng, hỏi: "Ngươi nói cho ta biết trước, ngươi là người của Ma giáo sao?"

"Trước kia thì phải, bây giờ thì không phải." Chu Đồng trong mắt to bao phủ một tầng hơi nước, giống như nhớ tới chuyện thương tâm.

"Thịt có thể chia cho ngươi, ngươi nói cho ta nghe một chút đi, ngươi làm sao lại rơi tới cái tình trạng này." Long Sách đem áo khoác ngoài của mình cởi ra phủ thêm cho hắn, dùng cách thức gần gũi thân cận bắt đầu dò hỏi tin tức từ Chu Đồng.

"Ta mới sẽ không nói cho ngươi biết, bí mật của Ma giáo!" Chu Đồng lấy được thịt, miệng bị khâu chặt.

"Ta mới không thèm quan tâm tới bí mật gì của các ngươi, ta chỉ nhìn thấy ngươi đáng thương rơi tới tình trạng này, nhìn thấy tướng mạo ngươi khác hẳn với thường nhân, ta nghĩ ngươi nhất định đến từ Ma giáo." Long Sách giảo hoạt nói, dù thiếu niên tóc trắng không nói lời nào, hắn cũng biết thân phận người này, những người có danh tiếng trong Ma giáo, trừ bỏ Ân Cốt hiện giờ trên danh nghĩa nghĩa giáo chủ, còn có Đại Tế Ti Lãnh Hồn cùng độc thánh Chu Đồng, Chu Đồng sao, hừ hừ, nhìn màu mắt của hắn đã rõ ràng hết rồi.

Mộ Dung Long Sách nhìn thấy Chu Đồng từng ngụm từng ngụm gặm thịt, mình thì sờ sờ cái mũi, nhỏ nhẹ nói: "Trên người ngươi thơm quá."

"Ồ? Ta rất thơm sao?" Chu Đồng ngửi cánh tay của mình, quả thật có một mùi thơm thản nhiên, tựa hồ là hương hoa lan, hắn tỉnh ngộ: "Đây là mùi hương của u lan nghìn tuổi, là trên thân người kia, thế nhưng chạy tới trên người của ta, hừ, nhất định là bởi vì mấy ngày nay ta chưa có tắm rửa!"

U lan ngàn năm, hương hoa quen thuộc làm cho lòng Long Sách đánh thót, loài hoa lan quý hiếm này là mọc ở vùng phương Bắc phụ đầy tuyết, nghe nói ngàn năm mới được một đóa, hương khí lưu giữ mãi mãi không tan, sau lại nghe nói có người may mắn tình cờ gặp được, đem đóa hoa này nghiền nát thành bột, chế thành viên.

Viên đan dược trân quý này vượt qua qua tay bao người cuối cùng rơi tới Mộ Dung thế gia, khi đó Long Sách chỉ có bảy tuổi, nắm tay Đức Âm đi tới tàng bảo khố thám hiểm, Đức Âm ngẫu nhiên mở ra một hộp nhỏ có mùi thơm lạ lùng xông vào mũi, đem viên đan dược trong suốt coi như cục đường nuốt xuống bụng.

Từ nay về sau trên người Đức Âm tự nhiên có một mùi thơm thoáng nhẹ nếu như không phải gần gũi tiếp xúc với hắn, lâu ngày trên người cũng sẽ lây dính một ít hương lan. Khi ngửi thấy được hương vị quen thuộc, trong lòng Long Sách cảm xúc lẫn lộn, hắn thực sự muốn biết, vì cái gì thiếu niên này sẽ cùng Đức Âm gần gũi tiếp xúc!!! Vì cái gì! Vì cái gì!!

"Người kia là ai?" Long Sách cấp bách cơ hồ toàn bộ viết ở trong mắt.

Chu Đồng chớp tròng mắt, nói: "Nhìn ngươi giống như rất nóng vội gấp gáp, chẳng lẽ ngươi quen người mang theo cổ hương khí này?"

"Chúng ta nếu không ngại thì cùng nói ra thử, xem xem có phải cùng là một người hay không." Long Sách vuốt bộ râu giả trên mặt mình cười cười.

Chu Đồng nói: "Tốt, ta đây nói trước nha, ta quen người kia, là một người không có chân, hắn tự mình không thể đi đường, cho nên phải có ta ôm hắn! Hừ, rõ ràng là người mù, lại vẫn muốn ta mang hắn đi tới đỉnh núi nhìn ánh trăng, nói cái gì nhớ tới người mà hắn thích."

Long Sách nhất thời giống như bị sét đánh, run rẩy hỏi: "Ngươi… Ngươi nói cái gì… Hắn… Hắn không có chân?! Hơn nữa mắt bị mù?!!"

"Phải đó, khi hắn vào Ma giáo thời gian đầu không chịu nghe lời, bị người ta chặt đứt chân, mắt cũng bị móc." Chu Đồng đột nhiên thấy chơi rất vui, càng nói càng thêm mắm thêm muối.

77. Chương 77: Người Xa Rời Thực Tế

(chỉ vì cái tội lười không chịu học hành.)

Mộ Dung Đức Âm nhàm chán nhìn nước đi trên bàn cờ, tuy rằng tư thế hắn nghiêng người tựa vào xe lăn mắt nhìn bàn cờ rất đẹp mắt rất tao nhã, nhưng trên bàn cờ chỉ là mấy quân cờ bị hắn tiện tay tha lên, một đám quân cờ còn lại bị hắn xếp thành chồng, tầng tầng cao, lúc này chúng nó lung lay sắp đổ. Lập tức, hắn dùng ngón tay duyên dáng rút một quân cờ ở bên dưới ra, thế nhưng cũng không làm cho chồng quân cờ sụp xuống, không thể không nói, người kia thật sự là nhàm chán tới cực điểm.

Ngồi ở trên bàn nhìn thấy tất cả chuyện này, mèo mập Thiết Vân chìa cái móng vuốt thịt úc núc đô đô cào một cái tức thì 'cách cách cạch ' tháp cờ đổ sập, lập tức bò nằm ở trên bàn cờ làm nũng với Mộ Dung Đức Âm.

Mộ Dung Đức Âm âm trầm cười cười, hắn quay đầu, nhìn chung quanh một chút không có ai, vì thế nhấc đầu chôn xuống, ở trên bụng Thiết Vân cọ ————gối đầu lông mèo thật thoải mái… …

Nhưng mà cảm khái của hắn còn chưa kịp biểu đạt, đã bị một trận tiếng bước chân đánh vỡ —— hắn nghe thấy ngoài cửa có một đội người đang đi tới nơi này, vì thế vội vàng ngẩng đầu vuốt quần áo, tiếp tục tạo hình mỹ nhân trầm ngâm hí khúc Liên Hoa Lạc. Người tới vẫn theo lệ là Lãnh Hồn, bất quá phía sau hắn mang theo một người.

Lãnh Hồn nói với hắn: "Ta nghĩ gần đây thiếu chủ nhất định là cảm thấy rất tịch mịch trống vắng, cho nên dẫn người tới đây cho thiếu chủ giải buồn, người này hiện tại để ở chỗ này coi như an toàn. Thiếu chủ nếu như cảm thấy được hắn chướng mắt, chỉ cần ra lệnh một tiếng, ta giúp thiếu chủ xử lý sạch sẽ."

Mộ Dung Đức Âm vừa nghe đã hiểu rõ, nói: "Ngươi nhưng lại thật sự sẽ tìm chỗ giấu người." Khóe mắt nhìn thoáng qua, nhìn thấy Ân Cốt bị xích sắt khóa lại, Ân Cốt vừa nhìn thấy Mộ Dung Đức Âm, tức thì mắt bốc một ngọn lửa hừng hực, nhưng hắn hiện giờ bị người chế trụ lại bị điểm á huyệt, cho nên chỉ có thể trợn mắt nhìn, không nói nên lời.

Lãnh Hồn vì thế đem Ân Cốt để lại trong phòng Mộ Dung Đức Âm, lập tức cáo lui, ngoài cửa để lại thị vệ trông chừng. Mộ Dung Đức Âm vỗ tay, để cho người ta nhanh chân tới giải huyệt cho Ân Cốt, Ân Cốt mới mở miệng vẫn lạnh lùng nói: "Âm mị, không nghĩ tới ngươi thế nhưng chiếm Ma giáo, hừ, trở thành kẻ địch của toàn thể thiên hạ mùi vị dễ chịu chứ?" Mộ Dung Đức Âm ảm đạm cười: "Ta lấy thân thể nhỏ bé tàn phế này, khiêu chiến thiên hạ, tự nhận là cũng đủ rồi." Dứt lời bảo người giúp hắn tháo xích sắt ra.

Ân Cốt giãy xiềng xích, một thân nội lực đều bị Lãnh Hồn dùng bí thuật che lại, giờ phút này cả người không có một tia khí lực, hơn nữa lúc trước thân thể bị quất đầy vết thương, nhờ dựa vào ý chí mới chưa ngã xuống. Hắn đánh giá Mộ Dung Đức Âm, nói: "Chân của ngươi làm sao vậy?"

"Bị hoàng đế ca ca của ngươi đuổi giết, từ trên sườn dốc nhảy xuống, phế đi." Mộ Dung Đức Âm hơi hợt miêu tả lại vài câu, đã làm cho Ân Cốt hơi hơi mở to hai mắt, chút ớn lạnh nảy lên trong đầu của hắn. Ân Cốt kinh ngạc một lát, mới nói: "Ngươi hận hắn?"

"Đem ta bức đến nông nỗi này, ngươi cứ nói đi? Nếu như đổi lại là ngươi gặp phải tình trạng này giống như ta thử coi, xem ngươi có tâm tình gì?" Mộ Dung Đức Âm giọng điệu mang theo oán độc, "Ân Cốt, đáng đời ngươi trở thành mồi nhử, ta muốn nhìn thấy cẩu hoàng đế kia thiêu thân lao đầu vào lửa, muôn đời muôn kiếp không trở lại được!"

Mộ Dung Đức Âm đem mấy lời ngập tràn hận thù trong cuốn tiểu thuyết của Long Sách biểu đạt in sâu vào lòng người.

Ân Cốt trầm mặc một lúc lâu sau, đột nhiên nói: "Mộ Dung Đức Âm, nếu ta có thể thay hắn làm ngươi tiêu tan oán hận trong lòng, ngươi có đồng ý một chuyện cho ta hay không?"

"Đây là tư thế oai phong lẫm liệt đường đường của vị giáo chủ đứng đầu một giáo ngày xưa hay sao?" Mộ Dung Đức Âm trên khóe miệng khẽ nhếch, "Ngươi tính làm sao để tiêu trừ oán hận của ta? Ngươi muốn làm gì để bù lại những thứ mất mà ta đã đi hả? Ta rốt cuộc cũng không thể đứng lên được nữa! Ngươi biết không?! Đều là bởi vì hắn!" Khi nói tới chuyện này hắn lại một phen kích động phẩy mạnh cái bàn, những quân cờ 'cạch cạch' rơi hết trên đất, bàn cờ ngọc thạch đang êm đẹp lộn nhào.

Ân Cốt mặt xám như tro tàn, từ lời nói có thể biết hắn tuyệt vọng nhường nào, buông tha hết thảy, từ bỏ sự cao ngạo của mình tất cả dường như đã đến tcùng khi hắn thốt ra một câu: "Ân Cốt cả đời này, làm trâu làm ngựa cho ngươi, chỉ cầu ngươi buông tha Hiên Viên Cực Phong tên khai sinh của hoàng đế ."

"Vậy ta còn cần thêm điều kiện." Mộ Dung Đức Âm vê một quân cờ không bị rơi xuống đùa bỡn trong tay, lời nói lạnh như băng nhọn đâm xuyên tim Ân Cốt: "Ta muốn cả đời này ngươi quên đi sự tồn tại của hắn, ngươi phải theo ta cùng nhau xuống địa ngục tột cùng."

Ân Cốt nhắm mắt lại, môi run rẩy vài cái, rốt cục nói: "Được."

Mộ Dung Đức Âm vừa lòng cười tàn nhẫn, hắn trượt xe lăn, một lát sau từ trong buồng trong mang tới một cái bình sứ, nói: "Loại độc này tuy không thể chết tức thì, nhưng sẽ làm ngươi biến dạng, ngươi uống hết, cả đời làm nô lệ của ta."

Dung nhan xinh đẹp Ân Cốt lúc này đây đã bình tĩnh như nước, hắn mở nắp bình sứ, một hơi uống sạch, chỉ cảm thấy chất lỏng kia lạnh lẽo rét buốt, sau khi vào bụng lại dị thường nóng bỏng, hắn khàn giọng hét: "Đây là Lãnh Hồn đưa cho ngươi đi!"

"Từ giờ trở đi ngươi chính là nô lệ của ta, ta cho phép ngươi mở miệng sao?" Mộ Dung Đức Âm không vui, khiển trách: "Quỳ xuống cho ta! Từ nay về sau không trên đời này không có người tên Ân Cốt, tên của ngươi chính là Sửu Nô!"

Ân Cốt siết chặt nắm đấm, rốt cục đành quỳ gối trước mặt Mộ Dung Đức Âm, nhỏ nhẹ nói: " Mộ Dung Đức Âm ngày trước, tuy rằng bị Mộ Dung Long Sách lợi dụng, nhưng thiên tính hồn nhiên, rất thuần lương, ta không biết ngươi vì cái gì biến thành như bây giờ, tuy rằng ngươi có dung mạo đẹp nhất thiên hạ, nhưng là lòng của ngươi sớm đã bị thù hận ăn mòn, trở nên ác độc xấu xí, Mộ Dung Đức Âm, ta sẽ cùng ngươi sa đọa, hầu hạ ngươi, thẳng đến ngươi vạn kiếp bất phục!"

"Đây đều là do một tay các ngươi tạo thành." Mộ Dung Đức Âm dùng ngón tay nâng cằm Ân Cốt lên, "Sửu Nô, nói lung tung có biết bị nghiêm phạt thế nào không?"

"Ngươi có thể cắt đầu lưỡi của ta." Ân Cốt vẻ mặt không sợ hãi.

"Đó là một ý kiến hay." Mộ Dung Đức Âm đang muốn hạ lệnh, đã thấy Ân Cốt ra tay như điện, đột nhiên kéo hắn từ trên xe lăn xuống, thị vệ đứng một bên không kịp phản ứng, chỉ thấy Mộ Dung Đức Âm đã bị

Ân Cốt kìm chế, Ân Cốt lấy tay chụp ở mạch môn của hắn, lạnh lùng nói: "Ai dám bước thêm một bước, ta sẽ giết hắn!"

Chuyện cho tới bây giờ, trái tim Ân Cốt cũng giật thót —— Lãnh Hồn đến địa lao hao hết tâm tư tra hỏi hắn lại bị hắn dùng bí bảo Ma giáo làm mồi câu, khiến cho Lãnh Hồn đáp ứng để cho hắn nhìn mặt Mộ Dung Đức Âm, vì để có cơ hội trước mắt này!!

Kìm chế mạch môn Mộ Dung Đức Âm, Ân Cốt mới phát giác Mộ Dung Đức Âm khí hải hư không, một thân võ công của hắn hiển nhiên cũng bị phế—— võ công của hắn mất hết, hai chân tê liệt, thể chất tất nhiên cực kỳ suy yếu, bóp chết hắn quả thực so với giết một con thỏ còn dễ dàng hơn, may mắn mình còn giữ được ba phần công lực gạt được mắt Lãnh Hồn!

Thừa dịp bọn thị vệ hết sức căng thẳng không dám tiến lên, Ân Cốt vận nội lực, ôm lấy Mộ Dung Đức Âm phá cửa sổ, vụt bắn ra, một lát sau không thấy bóng dáng!

Ân Cốt nhìn theo Mộ Dung Đức Âm, không thể thoát khỏi biên giới Vân Châu Chỉ, hắn biết mình từ lúc rời đi Tinh U Giản trốn ra đã trở thành kẻ địch toàn bộ trên dưới Ma giáo, Lãnh Hồn nhất định sẽ huy động lượng lớn nhân mã tìm kiếm tung tích mình, vì thế tạm thời không dám xuống núi, lợi dụng việc rành rọt địa hình lẻn vào bên trong huyệt động trên chân núi——huyệt động này là do hắn lúc trước luyện công đã phát hiện, bên trong còn lưu lại một ít vật dụng thiết yếu. Sau khi vào trong huyệt động Ân Cốt nhóm lửa, đem Mộ Dung Đức Âm ném tới cạnh đống lửa.

Mộ Dung Đức Âm trên mặt đất giãy dụa, chửi bới: "Ân Cốt!! Ngươi sẽ không thể chết tử tế!!! Ngươi là một tên lường gạt!!"

"Vốn dĩ ta chính là người như thế, cũng không trông cậy có thể chết già." Ân Cốt tự giễu, hắn cầm một chân Mộ Dung Đức Âm, nói: "Ta nhìn thử chân ngươi coi, Lãnh Hồn làm người giả dối, ngươi lại đơn thuần như vậy, nói không chừng nói thế là lừa ngươi, chân của ngươi do ngã từ trên núi xuống, có lẽ còn có thể chữa khỏi."

"Đừng đụng vào ta!!" Mộ Dung Đức Âm vơ nắm đất ném hắn, Ân Cốt cũng không thèm để ý, mở miệng giải thích: "Ta sẽ không làm gì ngươi đâu. Trong sơn động này của ta có đệm da thú, ta ôm ngươi đi qua, hiện tại thân mình của ngươi không thể chịu được lạnh, ngươi đừng sợ, ta không phải sắc lang."

Nói xong thật sự ôm lấy Mộ Dung Đức Âm, đặt tới cái đệm da lông trên mặt đá, sau đó hắn cởi vớ giày Đức Âm ra, đem ống quần kéo lên, cầm chân của hắn nhìn kỹ, chỉ thấy bắp chân của hắn vô lực, chỗ đầu gối đi xuống mơ hồ có hai đường chỉ đen kéo dài tới mắt cá chân.

Ân Cốt mày nhăn lại, nói: "Mộ Dung Đức Âm, ngươi rõ ràng bị Lãnh Hồn lừa mà! Là hắn phế chân của ngươi! Chân của ngươi trúng châm do hắn đâm xuyên vào, đó mới là thủ phạm làm cho ngươi không thể đi lại! —— ta sẽ lấy cây đinh ra cho ngươi, nhưng mà loại ám khí này thập phần bá đạo, ngươi cần phải nằm một chỗ tu dưỡng mấy tháng mới có thể từ từ khôi phục, ngươi không nên gấp, cũng không cần tuỳ hứng, cái đó chỉ có thể khiến cho bệnh tình của ngươi thêm nặng mà thôi."

"Ngươi gạt ta! Ta mới không tin! Các ngươi đều là kẻ lừa đảo! Cút ngay! Ta muốn huynh trưởng! Ta muốn huynh trưởng!" Mộ Dung Đức Âm đánh bờ vai của hắn, Ân Cốt không thể không điểm huyệt ngủ của hắn, để cho hắn tạm thời an tĩnh lại.

—— bổ sung chèn vào, khóa huấn luyện Đức Âm tuỳ hứng ——

Chuyện kể rằng, trước đó khi Đức Âm còn chưa có tới tổng đàn, Long Sách thừa dịp thời gian này còn có thể ở chung một chỗ với Đức Âm, tiến hành huấn luyện nâng cao tính tuỳ hứng của Đức Âm.

"Vì sao phải huấn luyện tuỳ hứng?" Đức Âm hỏi.

Long Sách giải thích: "Bởi vì ngươi là mỹ nhân, tuỳ hứng là đặc quyền của mỹ nhân, khi ngươi gặp được mặt hàng khối băng mặt lạnh, nam nhân hận tận xương tủy, đầu gỗ ngay thẳng vân vân vũ vũ, cũng có thể dùng tính tình tuỳ hứng thu phục bọn hắn, thậm chí gặp được gia hỏa tuỳ hứng ngạo kiều, tỷ như Ân Cốt ấy, ngươi phải tuỳ hứng hơn so với hắn! Nhớ kỹ, ai tuỳ hứng đến cuối cùng, người đó mới là người chiến thắng! Tuỳ hứng có thể vì ngươi kiếm được vô số đặc quyền, điều kiện tiên quyết chỉ cần là mỹ nhân, đàn

ông khắp thiên hạ có thể mặc sức mà đùa giỡn, nhớ kỹ nhá! Hiện tại ngươi tưởng tượng đem ta làm quân địch, tận tình tuỳ hứng với ta thử coi!!"

Long Sách vẻ mặt không biết sợ.

"… … Chỉ cần dựa theo vào phương pháp viết trong này là được sao?" Đức Âm cầm quyển sách Sách tham khảo tùy hứng do Long Sách biên soạn và hiệu đính lật xem, bên trong có ví dụ giảng giải chi tiết từng trường hợp thực tế mà tuỳ hứng cho thích hợp do tự tay Long Sách biên soạn.

"Đồ đần, không cần bắt chước theo sách vở, yêu cầu phải cao hơn sách vở, thông qua ví dụ trong sách vở phải học cách thực hành áp dụng đi vào trong đời sống!, ngày hôm nay nhất định phải hoàn thành khóa học trở thành một người bốc đồng, thất thường! Thời gian của chúng ta rất gấp rút!" Long Sách là một giám sát giỏi.

Vì thế Mộ Dung Đức Âm yêu cầu Long Sách cho mình một trăm tờ ngân phiếu một ngàn lượng cũng muốn hắn làm đối tượng để mình đập tiền vào mặt, bị Long Sách hung hăng gõ một trận, hai người vì thế đem lịch dạy khóa học tuỳ hứng biến thành huynh đệ ẩu đả với nhau.

Nhưng cuối cùng Long Sách vẫn là đem mảnh phao bằng da cực nhỏ hướng dẫn tuỳ hứng bỏ vào trong quần áo Đức Âm, hy vọng hắn có thể bớt chút thì giờ lật xem, trong đó viết phương pháp đám người khi mặt đối mặt với hoàng đế cùng Ân Cốt.

Ngày hôm sau Mộ Dung Đức Âm thừa dịp Ân Cốt đi ra ngoài săn thú đem bản chép thu nhỏ lấy ra chuẩn bị bài, chỉ thấy "chỉ trích" "oán hận" "kêu gào đừng đụng ta" "giả bộ sợ hãi" tất cả cũng đã thực hiện hoàn mỹ rồi, chính là cố tình phía dưới có một chương và tiết lại bởi vì để quá lâu rồi cho nên bị ẩm, dính vào bìa sách tách không ra! Hắn chỉ có thể thừa dịp trong khoảng thời gian Ân Cốt chưa trở về mà bóc bìa sách này, ai ngờ lúc này bên ngoài vang lên tiếng bước chân của Ân Cốt, Đức Âm vội vàng đem quyển sách ném tới đống lửa.

"Ngươi vừa rồi đốt cái gì vậy?" Ân Cốt lạnh lùng hỏi.

"Không có gì." Mộ Dung Đức Âm vẻ mặt sao y diễn cảm lạnh lùng.

"Ngươi không thích hợp, Mộ Dung Đức Âm." Ân Cốt là người rất mẫn cảm, hắn ném con mồi, cẩn thận quan sát Mộ Dung Đức Âm, cảm giác hắn lúc này và tối hôm qua có điểm gì đó không giống lắm, đến tột cùng là làm sao không giống đây?

"Đừng đụng ta!" Mộ Dung Đức Âm kêu lên. Lặp lại hướng dẫn tuỳ hứng chương trước, nhưng có vẻ như là… …

"Ngươi cho rằng cái loại ánh mắt này cũng có thể đem ngươi cường bạo sao?" Ân Cốt tà tà liếc hắn.

Mộ Dung Đức Âm: "… …"

Dĩ nhiên tuỳ hứng cũng có thể nhạt nhẽo.

Lại nói, Đức Âm lúc này cả người xa rời thực tế. Không có sách tham khảo thật giống như tra từ điển cấp sáu dù không nhìn hết cũng có thể từ một từ đơn mò ra nghĩa nhưng một khi làm mất tự điển thì đột nhiên cảm thấy hình như mình không biết tiếng Anh vầy á.

78. Chương 78: The. Amazing. Race! Tăng Tốc Tới Đích!

Kỳ thật, lúc trước Lãnh Hồn sở dĩ cố ý để cho Ân Cốt cưỡng ép Mộ Dung Đức Âm chạy trốn cũng là có mục đích, bởi vì Ân Cốt dù sao cũng từng là Ma giáo giáo chủ, bên trong Vân Châu Chỉ hắn nhất định còn đang che dấu thế lực ngầm, tỷ như hắn không tìm ra nguyên nhân biến mất của Tả hộ pháp, Lãnh Hồn thả bọn họ rời đi, lại đem Ân Cốt đẩy vào đường cùng, hắn tất nhiên sẽ đi tìm tới ám bộ giấu ở Vân Châu Chỉ,

có cần Mộ Dung Đức Âm cái cọc ngầm này giấu ở bên người Ân Cốt, có thể nhân tiện lợi dụng cơ hội này thanh trừ Vân Châu Chỉ sạch sẽ.

Tóm lại, trong lòng nhóm hồ ly đều có tính toán riêng.

Đương nhiên, Ân Cốt cũng không phải kẻ ngốc, hắn tựa hồ cũng đoán được mình thoát dễ dàng như vậy nhất định là Lãnh Hồn lại có quỷ kế gì, vì thế cũng không vội vàng xuống núi, ngược lại lợi dụng địa hình cây cối rậm rạp quanh Tinh U Giản để chơi trốn tìm với Lãnh Hồn, hai bên nhất thời lâm vào thế giằng co, mà Mộ Dung Đức Âm kẹp ở ở giữa, nhưng một đường này thoải mái lắm, cũng không cần phải trù tính gì.

Hắn mỗi ngày ăn món ăn thôn quê do Ân Cốt tự chế khẩu vị rất tuyệt, nằm trên đệm thảm lông trong sơn động, đói bụng khát nước thì nói với Ân Cốt một tiếng, cần đi toilet cũng để cho Ân Cốt hỗ trợ, rồi ngủ, dù sao ở cái tình trạng nào thì từ trong xương cốt hắn cũng chính là con sâu gạo rồi.

Ân Cốt trải qua mấy ngày điều dưỡng, nội lực đã có chút khôi phục, liền cầm một thanh chủy thủ, ở trên lửa hơ hơ, chuẩn bị giúp Mộ Dung Đức Âm rút cây đinh châm trên đùi. Mộ Dung Đức Âm cực kì không tình nguyện, hỏi hắn: "Đau không?" Ân Cốt hơ dao nhỏ nói: "Đinh châm cốt tên như ý nghĩa, đóng sâu vào trên gân cốt, khi rút đinh châm ra tự nhiên kéo theo gân cốt đi cùng, ngươi tốt nhất nên bất tỉnh, bằng không ta sẽ dùng vải bố nhét ở trong miệng của ngươi, để tránh tiếng kêu của ngươi gọi người đuổi tới."

"Không cần!" Mộ Dung Đức Âm bĩu môi.

"Đồ đần, nếu không lấy châm ra, chân của ngươi cả đời tàn phế đi đó! Đừng quên lý do mà ngươi mấy ngày hôm trước khóc rống, nếu như ngươi tàn phế, còn không biết sau đó lại oán hận ta với Hiên Viên Cực Phong như thế nào nữa, ngươi cái tên gia hỏa chẳng phân biệt được tốt xấu!" Ân Cốt điểm huyệt đạo của hắn, cũng cầm lấy một nhánh cây để cho hắn cắn, lập tức ngồi xổm xuống đem quần của hắn kéo lên trên, lộ ra cẳng chân.

"Ngươi tốt nhất không nên lộn xộn, bằng không tay ta run lên, liền đem gân mạch của ngươi cắt đứt, vậy cũng rất phiền phức á!" Ân Cốt lúc này vẫn không quên doạ nạt hắn, hắc hắc cười lạnh. Dứt lời đem chủy thủ ở trên chân nhỏ của hắn khoa tay múa chân vài cái, tìm đúng vị trí liền tìm đi xuống, chỉ thấy thủ pháp trong tay hắn rất nhanh chóng, chủy thủ gẩy một cái, một cây đinh châm bạc lòe lòe mang theo máu tươi bị lấy ra, rớt xuống ở trên một bên tảng đá. Ân Cốt rút cây thứ nhất, thấy sắc mặt Mộ Dung Đức Âm đau đớn trắng bệch lại không thốt một tiếng, trong lòng có chút không đành lòng, nói: "Còn bảy cây, ngươi nếu nhịn không được, ta đem ngươi đánh bất tỉnh nha."

Mộ Dung Đức Âm đem nhánh cây trong miệng lấy ra, suy yếu nói: "Vậy ngươi đánh ta bất tỉnh đi!"

Từ nhỏ đến lớn, Long Sách cũng không bỏ được để cho đứa em trai bảo bối nếm qua loại đau đớn này, Ân Cốt cắt một tiếng, quả nhiên một cán dao đem hắn đánh hôn mê.

Quả thật sau khi hôn mê xuống tay dễ dàng hơn, Ân Cốt đem châm rút hết ra, hái lá thuốc đắp lên trên miệng vết thương của hắn, rồi kéo tấm bọc gấm mềm màu trắng đắp lại cho Đức Âm, chờ xong xuôi hết toàn bộ thì đã đến đêm khuya. Ân Cốt cũng mệt mỏi, nằm trên tảng đá ngủ ở bên cạnh Mộ Dung Đức Âm đang ngủ, thẳng đến rạng sáng trận mưa như trút đánh thức hắn tỉnh dậy.

Ân Cốt nghĩ lúc này trời mưa tầm tả như thế, cũng tẩy bớt khí tức của mình, vội ấn vào huyệt nhân trung của Đức Âm, đem hắn cứu tỉnh, dặn dò: "Ta đi ra ngoài một chút, ngươi ngoan ngoãn ở yên trong động không cần đi loạn nghe chưa, miệng vết thương của ngươi mới được bôi thuốc, không thể dính nước, ta đem túi thức ăn nước uống đặt ở bên cạnh ngươi rồi, chờ ta trở lại đón ngươi."

"Không cần đi!" Mộ Dung Đức Âm một phát bắt được tay áo của hắn, hai mắt đưa tình tựa hồ hàm chứa một tầng hơi nước, làm cho người ta cực kỳ thương tiếc, Ân Cốt không thể khống chế bản thân mình không động tâm, nhưng là hắn nhẫn tâm kéo mở tay hắn: "Không được tuỳ hứng!"

"Ngươi đi rồi, sói đến đây thì làm sao bây giờ?" Mộ Dung Đức Âm ôm lấy cánh tay hắn không buông tay, "Ta lạnh quá, ta rất sợ! Ngươi đừng đi! Đừng đi mà! Ta không để ngươi đi đâu!"

"Ta sẽ không bỏ lại ngươi một mình, ta chỉ là đi ra ngoài làm việc!" Ân Cốt tuy rằng có thể dễ dàng giãy, nhưng lo lắng nếu mình dùng quá sức sẽ làm hắn bị thương, đành phải giải thích với hắn.

"Không được đi! Không được đi!" Mộ Dung Đức Âm tiếp tục tuỳ hứng, hắn thật ra nhớ rõ, Lãnh Hồn lúc ấy khi định ra kế hoạch, nếu là trong vòng 3 ngày không tìm ra ám bộ của Ân Cốt, thì sẽ phái ra sát thủ hung mãnh nhất dưới tay hắn đem Ân Cốt đẩy vào đường chết, lúc này trời mưa dữ dội chính là thời cơ tốt nhất để tên sát thủ thần bí kia hành động. Ân Cốt cho hắn cơm ăn, còn cho hắn thuốc, hắn không đành để cho Ân Cốt chịu chết.

"Chỉ đêm nay, ta sợ sấm đánh, ngươi không thể lưu lại sao?" Giọng nói của Mộ Dung Đức Âm càng lúc càng trở nên đau xót, "Ân đại ca, ngươi bỏ ta lại sao? Ngươi trước kia từng nói, bảo ta gọi ngươi đại ca, thì dù có chuyện gì ngươi cũng không mặc kệ ta mà… …"

"Vật nhỏ giảo hoạt, ngươi muốn lợi dụng tình cảm để ta làm trâu làm ngựa cho ngươi sao?" Ân Cốt cười lạnh, tuy nhiên lại không hề giãy, chính là giơ bàn tay lên lại làm cho hắn hôn mê. Mộ Dung Đức Âm ngã vào sau thảm, Ân Cốt bọc hắn kín kẽ, phủ lên, đắp thảm lông da thú, lại ở trong tích tắc nhịn không được vươn tay, ở trên khuôn mặt của hắn phác họa.

"Tên đáng thương, người trong thiên hạ ai nấy đều muốn lợi dụng ngươi, ngươi ngu như vậy, làm sao có thể sống sót trong thế giới hiểm ác đáng sợ này đây?" Dứt lời Ân Cốt thở dài, lại kiểm tra một chút thử hai chân Đức Âm có bởi vì vừa rồi giãy dụa mà khiến cho miệng vết thương rạn nứt hay không, thấy hết thảy đều ổn thoả sau đó mới nói: "Chờ miệng vết thương của ngươi bình phục trở lại, ta sẽ dạy ngươi học đi đường một lần nữa."

Lập tức, thu hồi biểu lộ ôn nhu không tự chủ dưới đáy mắt, Ân Cốt đứng lên xoay người, cầm lấy ô che trong động, ra bên ngoài màn mưa.

Trong ngôi miếu đổ nát, Mộ Dung Long Sách đang nỗ lực lột vỏ ngoài của Chu Đồng.

Hai người ngươi tới ta đi giao chiến nửa ngày, hai bên chưa ai chiếm được tiện nghi, Long Sách đành phải hành văn gãy gọn:

"Ta nói này, độc tôn, ta nhìn ngươi cũng là tinh thần sa sút, không bằng chúng ta làm rõ, ngươi giúp ta vào Ma giáo, điều kiện ngươi cứ việc nói thẳng ra!"

"Ta không có điều kiện gì, nhưng đúng là chỉ có một cái, " Chu Đồng sờ cằm cười xấu xa, "Ta muốn nhìn Lãnh Hồn trần truồng. Tóm lại, chỉ cần có thể để cho hắn mất mặt là được."

"Việc này không khó." Long Sách định liệu trước nở nụ cười, kỳ thật trong lòng của hắn đã đem Chu Đồng bóp chết một ngàn lần! Bất quá chẳng qua đến lúc đó tự hắn giả dạng thành Lãnh Hồn trần truồng là được rồi! Chỉ cần vì Đức Âm, hắn cái gì cũng có thể theo!

"Thật sự?!" Chu Đồng hai mắt tỏa sáng.

"Đương nhiên là thật, nếu ta không thể hoàn thành điều kiện của ngươi, ngươi cứ ở trước mặt mọi người trong Ma giáo vạch trần ta, để cho ta muôn đời muôn kiếp không trở lại được." Long Sách phát lời thề độc.

Chu Đồng mừng rỡ: "Tốt! Tốt! Vậy ta dạy cho ngươi, ta đây có một tấm lệnh bài, là giấy thông hành có thể tùy ý ra vào Ma giáo, đến lúc đó ngươi tiến vào Ma giáo, nói là thằng bé ở trong phòng điều chế thuốc của độc tôn ta, là có thể thuận lợi lẫn vào trong đó, nhưng mà ta đang chờ ngươi đó, để tận mắt nhìn thấy ngươi thực hiện lời hứa của mình!"

Long Sách không để lại dấu vết cười cười, kì thực đã tính toán sẵn làm sao khi xong chuyện một đao xử lý Chu Đồng.

Còn ở đây trong cuộc đua ai tìm được người trong lòng trước, hoàng đế rõ ràng đã bị người bỏ xa. Chuyện kể rằng hắn bị nhốt ở trong địa lao kỹ viện, nhưng thật ra là để tránh thoát tai mắt của Ma giáo, nhưng cũng bị người ta vạch trần thân phận nam nhi. Lúc này hắn đã khôi phục lại nam trang vô cùng tuấn dật, tuy rằng nay phải rơi vào trong cảnh tù nhân nhưng thật ra một thân quý khí không giảm, trên vầng trán mơ hồ có phong phạm của bậc đế vương, điều này cũng làm cho tú bà duyệt qua vô số người có chút hoài nghi, cho nên không biết làm sao chỉnh hắn.

Hoàng đế khi nghe được những ở người giữ cửa nói chuyện thì ngẫu nhiên biết được một cái tin tức cực kì quan trọng——— trong Ma giáo có người yêu thích nam sắc, thường xuyên sẽ trộm tới nơi này tầm hoan,

hoàng đế suy nghĩ một lúc lâu, lập tức nắm bắt lấy thời cơ: Cũng đã đến nơi này rồi, hắn tuyệt đối không thể có đường lui!! Hắn nhất định phải cứu Ân Cốt ra! (thuận tiện thu phục Đức Âm, phế võ công của Đức Âm, chặt đứt gân chân của hắn, sau đó ném vào trong hậu cung yêu thương hừ hừ… …)

Vì thế hắn làm ra hành động so với Mộ Dung Long Sách còn lớn mật hơn, hắn gọi người trông giữ, nói mình nguyện ý bán mình vào thanh lâu này làm nam kỹ!

Tú bà nghe xong tự nhiên cao hứng —— hoàng đế tướng mạo không tầm thường, nếu để hắn làm tiểu quan tất nhiên có thể bán được giá tốt, vì thế lập tức sai người ta cho hắn tắm rửa, truyền thụ quy củ tiếp đón khách, cũng đặt cho hắn nghệ danh tên là Hiên nhi, đêm đó ở ngay trước sân khấu treo thẻ, chờ ân khách ra giá thu mua một đêm.

Hoàng đế không thể không tô son điểm phấn, đổi lại quần áo tiểu quan dung tục lòe loẹt, ngồi ở một gian phòng nhỏ trên lầu chờ tiếp khách. Nhưng làm sao hắn lại có thể thành thật ngồi đó? Chờ tên quản sự vừa đi, hắn vội vàng trộm đi vào trong hành lang, vừa dùng cây quạt chắn mặt, một mặt đoán ý qua lời nói và sắc mặt, tìm kiếm khách làng chơi đến từ Ma giáo.

Dụng công quả nhiên không phụ lòng người, sau một hồi vòng quanh ở chỗ cửa thang lầu trên lầu hai cuối cùng cũng để cho hắn thấy một nam tử mặc đồ của giáo chúng Ma giáo, nam tử kia trái ôm phải ấp, đều là tiểu quan trong này, hoàng đế cắn răng một cái, lòe tư thế ra đi lên phía trước, vẻ mặt mỉm cười nói: "Đại gia, ngày hôm nay ta tới hầu hạ ngươi người khác lui xuống trước đi!"

"Này! Ngươi là ai! Chưa thấy mặt bao giờ mà cũng dám đoạt khách nhân của chúng ta!" Nhưng tiểu quan khác đều bất mãn ra uy. Hoàng đế nâng mắt lên, đột nhiên vươn tay 'ba ba' cho một người trong nhóm tiểu quan một bạt tai, lập tức nhân cơ hội kéo cái tên khách nhân kia qua, cười nói: "Đại gia, ngài ngày thường chắc đã chơi ngán cái loại mặt hàng này, không bằng đêm nay để Hiên nhi cùng ngươi "

Người nọ sớm uống say, cười hì hì một phát bắt được cánh tay hoàng đế, miệng đầy mùi rượu: "Mặc kệ ngươi là ai, chỉ cần khiến gia cao hứng là được! Mau dẫn gia đi lên phòng!"

Vì thế hoàng đế bỏ lại mấy tiểu quan oa oa kêu to, lấy tư thế người thắng ôm vai khách nhân lên lầu.

Chốc lát, trên lầu trong gian phòng cửa đóng chặt truyền đến vài tiếng vang, nhưng trong lầu ồn ào, cũng không có người chú ý. Trong phòng, tên giáo chúng Ma giáo kia bị người đánh bất tỉnh vứt ở trên giường, quần áo thì mặc ở trên người hoàng đế, hoàng đế cầm lệnh bài của người nọ, cười đắc ý, lập tức thả người lướt ra cửa sau, biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Ban đêm mưa to như trút nước, hoàng đế nương theo màn mưa, đem áo choàng có mũ đội lên, cầm lệnh bài đi vào cửa sau tổng đàn Ma giáo. Tên trông cửa nhìn thoáng qua lệnh bài, liền hỏi hắn khẩu lệnh, cái này không làm khó hoàng đế được, trước khi đến hắn đã đặc biệt điều tra rồi, đối đáp xong, cuối cùng cũng thả hắn đi vào.

Hoàng đế trái tim treo trên cao sau khi chân bước vào tổng đàn Ma giáo sau rốt cục cũng buông lỏng một nửa, nhưng là hắn không dám chậm trễ, vội vàng che giấu hành tung, tìm thời cơ lẻn vào trong địa lao Ma giáo.

Cơ hồ cùng thời gian, Long Sách đã ngụy trang dưới sự dẫn dắt của Chu Đồng, đường đường chính chính từ cửa trước tiến vào Ma giáo, chạy thẳng đến trung tâm Ma giáo.

Hiện tại, hoàng đế cùng Long Sách tựa hồ đang xuất phát cùng lúc.

79. Chương 79: Võng Tình, Võng Giết — Thêm Zz Ở Ma Giáo Cổ Đại

Chuyện kể rằng lúc này hoàng đế giả thành giáo chúng, cuối cùng cũng mò tới địa lao tổng đàn Ma giáo. Nhưng bên trong hầm giam thủ vệ cân gác nghiêm cẩn, giờ phút này trong người hắn lại có thương tích, muốn đi vào địa lao nói thì dễ làm mới khó làm sao? Vì thế hắn giấu mình sau ảng đá quan sát cửa lớn

hầm giam, lại để ý động tác cùng ngôn ngữ của nhóm lính gác canh khi vào bên trong thay ca một lúc sau. Vì thế ước chừng ẩn núp một canh giờ, lại thấy nhóm thứ hai đi vào thay ca.

Như vậy đại khái là hoàng đế đã thăm dò quy luật đổi gác, âm thầm lặng lẻ lui tới chỗ cửa lớn, nơi đó có hàng cây tùng rậm rạp che mắt người, dễ dàng ẩn hình lẻn vào, hoàng đế tìm đúng vị trí, quyết định ra tay với một gã thủ vệ thay ca, giả thành bộ dáng của hắn tiến vào cứu người.

Ngay lúc hắn sắp nhảy xuống cành cây đại thụ, thình lình từ đằng sau chưởng phong đánh úp lại!

Hoàng đế khó khăn lắm mới tránh thoát, một bàn tay rộng che cái miệng của hắn lại, phía sau có người nhẹ giọng nói: "Đừng lên tiếng! Tôi là thủ hạ của Ân giáo chủ chính là Tả hộ pháp!"

Hoàng đế giật nảy người, quay đầu nhìn lại quả nhiên là hắn, Tả hộ pháp nói: "Nơi đây không nên ở lâu, Thánh Thượng theo tôi rời đi đã! Giáo chủ đã thoát thân!" Vì thế hoàng đế đi theo Tả hộ pháp nhảy lên nhánh cây, lẩn vào bên trong màn mưa.

Long Sách thì không may mắn như vậy, đang theo chân Chu Đồng một đường tiến vào, vốn đang cảm thấy may mắn, không ngờ tiến vào trong điện của độc tôn Chu Đồng ở đó đã đứng sẵn một người tay chắp sau mông đưa lưng về phía bọn hắn. Chu Đồng cả kinh nói: "Lãnh Hồn! Ngươi tại sao lại ở chỗ này?"

Long Sách vừa nghe, trong lòng kinh hãi —— không ổn! Lãnh Hồn mưu kế thâm sâu không khốn không thua kém gì mình, thế nhưng kế hoạch còn chưa bắt đầu đã gặp hắn! Bất quá nghĩ lại, chẳng lẽ… Chẳng lẽ Lãnh Hồn là vì Chu Đồng mà đến?

Lãnh Hồn xoay người lại, nhẹ nhàng phun ra lời nói đánh nát toàn bộ ảo tưởng của Long Sách: "Mộ Dung Long Sách, ta có nên khen ngợi dũng khí của ngươi hay không đây?" "A?! Lãnh Hồn, làm sao ngươi biết?" Chu Đồng vỗ vỗ đầu, "Chẳng lẽ ngươi một mực giám thị ta?"

Lãnh Hồn cười lạnh: "Từng ngọn cây cọng cỏ trong Vân Châu Chỉ này không thể gạt được đôi mắt của ta! Chu Đồng, quay về đi, sau đó sẽ bàn về hình phạt cho ngươi sau!"

"Ô ô ô! Người xấu!" Chu Đồng cũng coi như là biết điều, chit chit oai oai mấy tiếng đã nhanh chân chạy trốn.

Lãnh Hồn nhìn Long Sách, nói: "Có tình cảm, con người sẽ biến thành kẻ ngu xuẩn nhất, ngươi nói có đúng không? Long Sách thành chủ."

Mộ Dung Long Sách không hề sợ hãi, nói: "Đại Tế Ti, ta đến không phải là cơ hội mà ngươi luôn luôn chờ đợi sao? Ta chỉ là thuận theo tâm tư của ngươi, nếu ngươi cho phép ta đến nơi đây, nhất định hy vọng ta có thể mang đến một vài lợi ích cho ngươi đi!"

"Ngươi cũng là người thông minh, chúng ta cứ đi thẳng vào vấn đề đi!" Lãnh Hồn không muốn quanh co vòng vèo, "Thiếu chủ khó có thể dứt bỏ tình cảm nhàm chán với ngươi, đây chính là khuyết điểm duy nhất của hắn, ta muốn để cho hắn trở nên hoàn mỹ, muốn quét sạch điểm yếu của hắn. Dù ta giết ngươi, thì ngược lại ngươi sẽ biến thành kẻ mà hắn vĩnh viễn nhớ mãi không quên, cho nên ta muốn ngươi còn sống, hơn nữa, muốn hắn đối với ngươi hoàn toàn thất vọng."

"Nếu ta không nhận lời?" Long Sách không dự đoán được hắn thế nhưng sẽ độc ác như thế.

"Ngươi nhất định đáp ứng." Lãnh Hồn vỗ tay, một gã tùy tùng bưng đến đây một cái hộp ngọc nhỏ dài chừng thước, tráp hộp này làm từ hàn băng, hơi lạnh phả vào người. Đem tráp hộp đặt lên bàn, Lãnh Hồn bảo Long Sách mở ra.

"Đây là?" Long Sách trong lòng lộp bộp một tiếng, đi tới trước, mơ hồ ngửi được mùi máu tanh.

"Sao không mở ra nhìn xem?" Lãnh Hồn ý cười nhộn nhạo.

Long Sách đưa tay ấn nắp tráp, hít sâu một hơi, chậm rãi mở ra, nương theo khí hơi màu trắng lạnh lẽo không ngừng trào ra, một vật nằm bên trong từ từ hiện ra trước mắt!

"A a a a!!!!!" Long Sách tiếng kêu thảm thiết truyền khắp điện độc tôn, thê lương vô cùng.

Lãnh Hồn mắt phượng cơ hồ híp thành một đường, vừa lòng nhìn thấy hiệu quả ——trong hộp kia chẳng phải thứ gì xa lạ, đúng là một cái chân người, hình dạng cái chân kia, tuyệt đẹp tới trình độ tột đỉnh, làn da so với tuyết gấm còn sáng bóng non mềm có hơn, chỉ là từ chỗ đầu gối bị người một đao chém đứt, vết cắt ngay ngắn làm cho người ta không khỏi mơ màng chủ nhân của cái chân này đến tột cùng người đẹp đến nhường nào, sao lại bị đối đãi loại cực hình thế này?

Long Sách ngã ngồi trên mặt đất, không muốn phải nhìn lại lần thứ hai. Lãnh Hồn nói thêm: "Với tình yêu của thành chủ dành cho đứa em trai hơn cả bản thân mình, chủ nhân cái chân là ai chắc nhìn cũng đủ biết, bất quá ta tin chắc, cho dù Thiếu chủ thiếu một chân hoặc là hai cái đùi, cũng không ảnh hưởng tới việc hắn xưng bá thiên hạ, Ma giáo có rất nhiều cao thủ nhanh nhẹn linh hoạt có thể vì hắn chế tạo chân giả tinh xảo, nhưng mà người huynh trưởng là ngài, có đồng ý chứng kiến một người em trai như vậy xuất hiện ở trước mặt của ngươi hay không? Hay là, thiếu thêm một cánh tay cũng không có việc gì?"

Long Sách run nhè nhẹ, nhắm mắt lại, khó nhọc nói: "Đừng đối xử với hắn như thế nữa, mọi chuyện ta sẽ nghe theo ngươi." Dứt lời ngực phập phồng, đột nhiên yết hầu nóng lên, thế nhưng một ngụm máu tươi phun trên mặt đất —— đây là thương tâm quá mức đến nỗi hộc máu.

"Xem ra Long Sách thành chủ đi đường mệt nhọc, người đến, mang thành chủ đi nghỉ ngơi." Lãnh Hồn hạ lệnh, để cho người ta đưa hắn kéo xuống.

Đến tận đây, hắn mới xoay người, nhìn thấy đùi người bên trong hộp ngọc, khóe miệng không khỏi trên cong lên, nói: "' Song Thủ Xà' quả nhiên danh bất hư truyền, điêu luyện sắc sảo, thế nhưng tạo hình như thật."

Từ đằng sau tấm bình phong một người hiện ra, thở dài nói: "Đại Tế Ti quá khen." Người này ăn mặc quần áo kẻ dưới người hầu, cũng chính là người bên người hầu hạ Mộ Dung Đức Âm tắm rửa, chỉ thấy trên mặt hắn lau một cái, bóc rụng mặt nạ da người, lộ ra một khuôn mặt thanh tú.

Người này danh hiệu là Song Thủ Xà, tên thật là Triết Triết (zz), đến từ Tây Hồ, có một đôi tay khéo léo tuyệt vời, am hiểu chế tạo các loại đồ vật tinh xảo, lần này hắn ẩn núp bên người Mộ Dung Đức Âm, mỗi ngày hầu hạ mỹ nhân tắm rửa, đùi tự nhiên nhân cơ hội sờ soạng không ít, sớm đem cặp chân tuyệt vời kia in trong lòng, vì thế dựa theo yêu cầu của Lãnh Hồn tạo ra cái chân giả y như đúc, thế nhưng có thể qua mắt Long Sách!

Lãnh Hồn để cho Song Thủ Xà thu chân giả về, tính tính canh giờ, cũng đến lúc thu lưới bắt luôn hai con cá lớn khác. Ha ha, ngày hôm nay trong tổng đàn thật sự là ngày phong thuỷ trù phú. Lãnh Hồn mỉm cười, hết thảy đều trốn không thoát khỏi mưu kế của hắn.

"Người đến, lấy ống thổi cổ gọi cổ thú Thiết Vân tới." Lãnh Hồn hạ lệnh, hắn muốn lợi dụng độc trong người Thiết Vân để đối phó với "cá lớn" đã đến.

Một khắc sau, một con mèo mập mặt tròn núc ních đô đô, có hai vằn cằm, mông túm túm bị người dắt vào, Lãnh Hồn nhìn thấy cái cục bông béo kia, lạnh lùng hỏi: "Đây là cái gì?"

"Bẩm báo Đại Tế Ti, đây là Thiết Vân, là Thiếu chủ nhiều ngày đến đối với hắn sủng ái có thêm, thế cho nên đem nó uy thành cái bộ dáng này…" Tên kia nơm nớp lo sợ nói.

Ba!

Cái bàn làm từ gỗ đàn tốt nhất ở dưới tay Lãnh Hồn chẻ đôi vỡ thành mảnh nhỏ —— hắn xoay người sang chỗ khác, không ai thấy được vẻ mặt của hắn, chính là lúc này bầu trời một tiếng sấm ầm ầm vang lên, sấm sét vang dội rất là khủng bố.

Trong rừng sâu núi thẳm mưa to trút nước, Ân Cốt không nghe lời khuyên cáo, quả nhiên gặp phải đệ nhất sát thủ của Lãnh Hồn ẩn mình canh sẵn, Ân Cốt võ công còn chưa kịp khôi phục rất nhanh đã bị đánh thành trọng thương té xuống núi, cũng may lúc trước thả ra cổ thú của mình tìm được Tả hộ pháp, Tả hộ pháp mang theo hoàng đế theo dấu cổ thú một đường tìm kiếm, cuối cùng trong đống cỏ cây ở chỗ triền núi tìm được Ân Cốt cả người toàn là máu.

Bất chợt nhìn thấy Ân Cốt, hoàng đế buồn vui lẫn lộn, ôm Ân Cốt rơi lệ đầy mặt, Tả hộ pháp vội vàng thúc giục, muốn nhóm bọn hắn nhanh chân tìm nơi an toàn lánh nạn.

Ân Cốt hơi hơi hé miệng, ngón tay chỉ tới một hướng, dùng toàn bộ khí lực cuối cùng nói: "Sơn… Động…Trong… Có… Mộ Dung… Đức Âm… …" Dứt lời đầu vừa lệch, rốt cục hoàn toàn hôn mê.

Hoàng đế trong mắt hiện lên hừng hực hận ý, cắn răng nói: "Tốt lắm! Cốt nhi, ngươi làm tốt lắm! Ngươi giúp chúng ta kiếm được lợi thế lớn nhất!"

Cổ thú của Ân Cốt chính là một con chồn đen, chồn ta khứu giác bén nhạy, trí tuệ thông linh, nó hiểu được ý lời nói cuối cùng của chủ nhân, nhanh chân dẫn đám người hoàng đế lặn lội đi trước, rốt cuộc cũng tìm được chỗ huyệt động, đẩy đống cỏ mọc hai bên, chỉ thấy bên trong quả nhiên có ánh lửa chớp sáng, trên thạch đài còn nằm một người!!

Tả hộ pháp nhảy qua, xốc thảm lên, người kia quả nhiên chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân hồn xiêu phách lạc———— Mộ Dung Đức Âm!! Giờ phút này hắn còn đang ngủ say, Tả hộ pháp kiểm tra một chút, thấy trên hai chân hắn có vết máu cùng vải trắng, nội lực thiếu hụt, xem ra đã là một phế nhân.

"Thu hoạch ngoài ý muốn!" Hoàng đế đem Ân Cốt ôm tới gần đống lửa, bắt đầu giúp hắn chữa thương, bọn hắn quyết định ở chỗ này tạm thời tránh né mưa gió, chờ trận mưa to lần nữa lại tiếp tục ra tay hành động, huống hồ tình huống lúc này của Ân Cốt không thể lạc quan, quan trọng là cứu người trước.

Một đêm mưa gió đi qua, Mộ Dung Đức Âm từ trong giấc ngủ say no nê tỉnh dậy, nhìn thấy trong sơn động có thêm ba người, đều là người quen, hắn hơi hơi giật mình, hoàng đế bộ dạng tiều tụy, ánh mắt lại lập lòe sáng lên lạnh lùng nghiêm nghị, hắn đi đến trước giường Mộ Dung Đức Âm, lạnh lùng nói: " Thiếu chủ Thiên Võng, ngươi khiến chúng ta thật thê thảm!"

"Ngươi cái tên cẩu hoàng đế này! Đừng đụng ta!" Mộ Dung Đức Âm quấn lấy thảm, mắt lộ ra hoảng sợ.

"Không có võ công, gân chân cũng bị đánh gãy, ngươi bây giờ tính làm sao để đối phó ta?" Hoàng đế một phát bắt được lọn tóc của hắn, đem hắn ném tới trên giường, lấy tay chận bên người hắn nói: "Mộ Dung Đức Âm, không nghe lời của ta, ta có rất nhiều biện pháp khiến cho ngươi cầu xin tha thứ!"

Mộ Dung Đức Âm vẻ mặt oán hận, như vậy lại có một phen phong tình khác lạ, hoàng đế không thể không thừa nhận, Mộ Dung Đức Âm vô luận khi nào cũng đều tuyệt sắc mê người như vậy, nhưng mà Ân Cốt còn đang hôn mê, sống chết chưa rõ, không thể chấp nhận được hắn tiêu phí thời gian chỉnh lý Mộ Dung Đức Âm, Tả hộ pháp nói: "Thánh Thượng, trong thành có nơi chúng ta an thân, mời."

Vì thế hai người một người một tên, ôm lấy Mộ Dung Đức Âm cùng Ân Cốt, giờ phút này bên ngoài trời quang mây tạnh, bọn hắn nhảy ra cửa động tốc độ cực kỳ nhanh nhẹn bôn ba chạy dưới nắng mai. Mà ở đằng sau bọn họ, vô số bóng đen như hình với bóng, theo sát đằng sau, nhìn thấy bọn hắn dần dần rơi vào tấm lưới do Lãnh Hồn bện dệt.

Mộ Dung Long Sách bị giam lỏng trong một cái sân ở tổng đàn Ma giáo, hắn mặt mũi uể oải, hỏi tâm phúc doLãnh Hồn phái tới: " Thiếu chủ của các ngươi hiện tại được không?"

"Thiếu chủ rất tốt, thành chủ xin hãy yên tâm." Kẻ thân tín cười nói, "Xin thành chủ ngồi chờ, Đại Tế Ti đã vì ngài chuẩn bị một tiết mục long trọng."

"Đáng giận! Các ngươi là lũ ác ma ăn tươi nuốt sống!" Mộ Dung Long Sách tự nhiên biết tiết mục mà bọnnói là cái gì —— chờ nhìn thấy Đức Âm cùng mình chia cắt đau lòng thảm thiết nhất như thế nào! Mà những thứ kia đều là do một tay Lãnh Hồn biên soạn! Đức Âm đáng thương, không thể đi đứng còn phải bị ngược tâm như thế… Hắn là huynh trưởng lại trơ mắt nhìn hắn chịu khổ… mình thật sự là kẻ vô dụng! Mình là phế vật!

Tức giận đến khó thở, Mộ Dung Long Sách một quyền đánh vào trên cây cột, cũng không để ý tay của mình máu tươi đầm đìa, đau xót này nào có thể so được với một phần ngàn nỗi đau trong lòng, làm sao so sánh với nỗi đau khi Đức Âm phải chịu tra tấn chứ?

Kính mời mọi người đón chờ chuyện tình bi thương thê lương ở chương sau

80. Chương 80: Gặp Lại

Tả hộ pháp một lòng vì chủ trong lòng chỉ lo nghĩ cho sự an toàn của Ân Cốt, còn những thứ khác chẳng suy xét gì nhiều. Sau một hồi trải qua cẩn thận điều tra, bấy giờ hắn nhận định không ai theo dõi mình, mới lặng lẽ đem Ân Cốt đưa đến một tòa nhà Vân Châu Chỉ bỏ hoang nhiều năm, nghe đồn trong ngôi nhà này có ma quái, kì thực đầy còn là chỗ gặp mặt bàn hội nghị của ám bộ Ân Cốt.

Giờ phút này vì nghĩ cách cứu viện Ân Cốt, Tả hộ pháp dùng ám hiệu để thông báo với bọn họ qua chỗ của Ân Cốt, không ngờ lại bị lọt vào trong cái bẫy đã bố trí sẵn của Lãnh Hồn. Ngay trong lúc mười tên Đường chủ trung thành tận tâm nhất cùng Tả hộ pháp đồng tâm hiệp lực sử dụng Ma giáo thần công —— truyền công lực để chữa thương cho Ân Cốt, nhân mã Lãnh Hồn phái ra lúc này đã lặng yên tập hợp, giả thành dân chúng từ từ tiếp cận lại gần.

Mà người bên trong khu nhà này vẫn chưa hay biết gì, hoàng đế đứng ở bên ngoài giúp đám người vận công bên trong hộ pháp, đồng thời đem Mộ Dung Đức Âm đặt ở trên cái ghế nằm trước người mình, dùng hắn làm lá chắn để đề phòng bất trắc.

Mộ Dung Đức Âm cũng im lặng, thành thành thật thật nằm ở nơi này, hoàng đế thấp giọng nói: "Mộ Dung Đức Âm, về sau ngươi thành thật nghe lời cho ta, ta có lẽ sẽ tha cho ngươi một con đường sống."

"Nói gì mà tha ta một con đường sống là ý gì? Đem ta nhốt trong hậu cung, ngược đãi một ngày một đêm, thỏa mãn ham muốn buồn ói của ngươi, phải không?" Mộ Dung Đức Âm lạnh lùng cười, "Hiên Viên Cực Phong! Ngươi đã bị hủy cả đời của ta, ta nguyền rủa ngươi không được chết tử tế!" "Ha ha, ngươi cũng chỉ còn lại mỗi cái miệng, không đúng, ngươi còn có một khuôn mặt." Hoàng đế năng cằm của hắn lên, tỉ mỉ ngắm nhìn khuôn mặt tuyệt sắc độc nhất vô nhị trước mặt, hồi tưởng lại kỷ niệm ngày xưa, trong lòng hắn đau xót, cách đây cũng chưa lâu, hắn cũng đã rất quyến luyến bảo vật xinh đẹp nhu thuận này, cái loại cảm thụ thầm nghĩ đem hắn ôm vào trong ngực thế nhưng hiện giờ lại biến thành hai người dù chết cũng không đội trời chung, vận mệnh, ông sao lại tàn khốc như thế!

"Là ngươi hại Cốt nhi! Ta sẽ không tha cho ngươi." Hoàng đế vô tình tăng thêm lực tay, kho*i c*m khi nhìn thấy biểu tình trên mặt Mộ Dung Đức Âm có nét khổ sở.

"Vì cái gì! Vì cái gì ngươi lại là con của Nhậm Thiên Cuồng!! Tại sao lại là ngươi!" Hoàng đế gầm lên giận dữ, vừa đau thương lại phẫn hận vô cùng buông lỏng tay, khiến cho Mộ Dung Đức Âm ngã lệch ở một bên, mà hắn dồn lực vào lòng bàn tay đánh vỡ bàn đá phía sau.

Mộ Dung Đức Âm ngã lệch ở trên ghế dựa, mặt trắng bệch, chỉ là ảm đạm cười: "Ta thì sao? Ai đã dồn ta tới nông nổi này, là ai? Giờ ta chẳng còn gì cả, cho nên ngươi cùng Ân Cốt đều phải chôn cùng!" Dứt lời đầu lệch qua, hôn mê bất tỉnh.

Xen vào: huynh trưởng đã dạy bảo đòn sát thủ để tránh trường hợp xã giao lúng túng nhạt nhẽo —— giả bộ hôn mê

"Giả bộ hôn mê ngay cả trong lúc ngủ, cần canh đúng thời gian phải giữ tư thế thích hợp quan trọng là không được ngáy, khi hôn mê tư thế phải thoải mái, thời gian xác đáng, lúc ngủ thì phải khép miệng chặt, không để cho nước miếng chảy. Có người thừa dịp ngươi hôn mê hôn trộm thì phải lập tức cắn đầu lưỡi của hắn!" Long Sách ân cần dạy dỗ.

Mộ Dung Đức Âm vừa tỉnh lại, thì hoàng đế ứ bụng đã đi ngoài rồi, Tả hộ pháp nhìn thấy hắn, đây là một đầu gỗ trung khuyển cơ bản là không có xung đột lợi ích trực tiếp với Đức Âm. Mộ Dung Đức Âm tức thì đã khôi phục lại làm mưa làm gió liều chết không sợ hi sinh, lạnh lùng nói: "Cho ta một mâm điểm tâm, cần bánh đậu xanh hoa quế kim ty, thêm một ly trà nữa."

"… …" Tả hộ pháp nghĩ nghĩ tới mệnh lệnh của Ân Cốt, hình như là chưa nói không thể cho hắn ăn điểm tâm, cho nên thật sự bưng điểm tâm cho hắn.

Hoàng đế đầy bụng đã đi giải quyết, đại quân của Lãnh Hồn xông lên, một cước đá văng cửa chính, vây quanh tòa nhà.

Cho nên nói trong thời khắc mấu chốt, hoàng đế còn đang trong ngồi xổm trong nhà xí, chỉ nghe thấy tiếng chém giết bên ngoài —— này quả thật là vì Đức Âm nguyền rủa sao?!!

"A a a a a a!" Chùi mông hay xông ra ngoài, đó là một vấn đề để cho người ta cảm thấy mâu thuẫn, hơn nữa căn bản là còn chưa tới thời khắc, cô cô lỗ lỗ cái bụng réo vang giờ phút này hoàng đế còn "Rất là cấp bách"!!

Hiển nhiên nhóm sát thủ này không có giảng đạo nghĩa như nhóm sát thủ lúc trước đuổi giết Đức Âm như vậy, bọn hắn không có chuyện chờ hoàng đế xong việc mới trực tiếp vọt vào bắt người.

Cùng lúc đó.

Đang ở trong tổng đàn Ma giáo Long Sách được thị nữ dẫn tới một cái hiên nhỏ u nhã yên tĩnh, mở cửa ra có thể đưa mắt vào nhìn là thấy bức bình phong họa tiết hồ nhỏ trong veo có điểm vài cánh hoa anh đào hồng thắm, chim hót hương hoa, cảnh trí khiến tâm thần thoải mái. Phía sau bình phong cây anh đào là cái ghế được điêu khắc Thiên Ma Vũ thạch anh, bên cạnh lư hương tiên hạc truyền ra mùi thơm lạ lùng xông vào mũi, Mộ Dung Long Sách ngơ ngác nhìn này một màn hoa lệ này, ngơ ngác hỏi: "Đây chính là tiếp đãi nhất đãi ngộ cao nhất của Ma giáo các ngươi sao?"

"Phải là do thiếu chủ hạ lệnh, đem nơi này làm thành nơi đãi khách có lễ ngộ cao nhất, thành chủ xin mời." Thị nữ khom người lui ra.

Hóa ra đạo đãi khách ở Ma giáo nơi này là đi WC.

Mộ Dung Long Sách khẽ thở dài một hơi, ngồi ở bảo tọa trên bồn cầu, tự nhủ: "Nếu không phải ta là huynh trưởng của ngươi, đến nơi này nhất định sẽ táo bón."

Vì thế muốn dời bước, đột nhiên từ phía sau tấm bình phong có hai gã thiếu niên mỹ mạo chậm rãi đi ra, trong tay mỗi người bưng một bàn điểm tâm nhỏ bày biện tinh xảo, trong tay tên còn lại đang cầm trà thơm, trong quá trình Long Sách ở trong giải quyết có thể thưởng thức mỹ thực.

"… … … …" Long Sách = =

Lúc này đáy lòng tràn đầy nỗi bi ai, giằng xé vì chuyện tình bi thương thảm thiết ấy vậy lại bị văn hóWC của Mộ Dung Đức Âm đánh bại, tình cảm tụt dốc không phanh.

Long Sách sau khi hưởng thụ lễ tiếp đãi xa hoa long trọng, thì trở vào phòng của mình nghỉ ngơi một lát. Lãnh Hồn phái người qua đây, tập dợt lời kịch cùng hắn mấy lần, đại ý là con riêng và người vợ mà hắn bội tình bạc nghĩa sau tháng ngày bôn ba cuối cùng cũng đã tìm ra Long Sách, vì vợ con cho nên hắn phải giáp mặt chỉ trích Mộ Dung Đức Âm, để khiến Mộ Dung Đức Âm chết tâm.

Đến lúc đó, hai con mẹ còn có thể quỳ trên mặt đất khẩn cầu Đức Âm, một nhà ba người ngược tâm tàn tạ đến mức tận cùng, tóm lại chờ đến lúc đó giội một bồn máu chó lớn là được.

Long Sách từ trong gian phòng xa hoa cho khách quý đi ra, lại mất nửa ngày trời để tìm cảm xúc, đến khi đó cuối cùng kế hoạch của Ma giáo toàn thắng, lại bắt được Ân Cốt cũng đem đám phản nghịch một lưới bắt hết, thuận tiện bắt luôn hoàng đế thảm hại không từ nào miêu tả nổi.

Mộ Dung Đức Âm bị Lãnh Hồn gọi tới, tiến hành đào tạo màn kịch máu chó trước cho nó suôn sẻ, hắn bảo Đức Âm phải đem một chân trói lại, giả tạo thành bộ dạng thiếu một chân, khiến Long Sách ngược tâm tàn bạo, từ nay về sau không còn tới Ma giáo gây rối nữa, tiện thể cũng phân rõ giới hạn cùng Mộ Dung Đức Âm luôn.

Mộ Dung Đức Âm quả nhiên ngoan ngoãn dựa theo lời hắn nói mà làm.

Cuối cùng cũng đã tới, Long Sách trái một túm phải một kéo, đến khi đó bị người đẩy mạnh vào trong đình viện Mộ Dung Đức Âm.

Xa nhau mấy tháng, giống như đã trăm năm, Mộ Dung Long Sách vừa thấy người mình nhớ thương bao người ở đằng kia, lúc này quả thật hoài nghi mình còn đang nằm trong mộng, vội vàng nhéo cánh tay của mình, trong mắt nháy mắt phủ hơi nước đang muốn mở miệng, thế nhưng cũng chỉ biết nghẹn ngào.

"Huynh… …" Mộ Dung Đức Âm cũng là khó có thể nói nên lời, giọt châu chảy xuống, nước mắt mỹ nhân từng giọt từng giọt xót lòng.

Mộ Dung Long Sách chạy nhanh tới, muốn lau đi hàng nước mắt cho hắn, suýt nữa thì té ngã, tới trước mặt hắn thế nhưng không cách nào vươn tay ra, tầm mắt dừng ở trên đùi, Đức Âm chỉ thấy bên dưới vạt áo trống không chỉ có một chiếc giầy lộ ra, tay hắn kịch liệt run rẩy, muốn an ủi, muốn thương tiếc, nhưng không có cách nào tiếp tục tiến lên, lý trí còn sót lại nhắc nhở hắn lúc này phải làm cái gì.

"Đức… Âm… Ta tới, chính là… Chính là chỉ muốn nhìn ngươi có tốt không… tiện thể ta muốn nói cho ngươi, ta… Muốn thành hôn." Long Sách lấy tay bịt miệng, nhưng không sao ngăn lại tiếng nức nở nghẹn ngào, nước mắt càng không thể khống chế chảy xuống.

"Huynh trưởng… …" Mộ Dung Đức Âm chìa một bàn tay, Long Sách cũng không dám vươn tới, đang cắn chặt khóe môi, hai mắt sớm đã đỏ bừng, nước mắt rơi mãi không ngừng.

"Huynh trưởng, ai là thân nhân duy nhất của ngươi? Ai có thể cùng ngươi làm bạn cả đời?" Mộ Dung Đức Âm chất vấn.

Mộ Dung Long Sách lui về phía sau nửa bước, hai mắt thống khổ —— là ngươi! Là ngươi! Tự nhiên là ngươi! Nhưng mà ta không thể nói! Không thể nói a!!

"Ai sẵn lòng bám gót theo bước chân của ngươi, dẫn đường đường ngươi đi? Ai là người hiện ở trong giấc mơ của ngươi? Ai là người cùng ngươi tay nắm tay sống chết không rời?" Mộ Dung Đức Âm vẫn đang một mực giữ tư thế vươn tay.

Là ngươi! Là ngươi! Là ngươi! Là ngươi! … … Long Sách dưới đáy lòng mặc niệm ngàn lần, nghĩ kỹ lý do thoái thác nhưng không thể mở miệng dối gạt dù chỉ một câu, bởi vì cổ họng của hắn đã muốn tắc nghẹn, hắn trăm tính ngàn tính nhưng không thể nào tính đến trường hợp khi mình gặp lại Đức Âm, lại không thể tránh khỏi thất thố, tính không ra nước mắt của mình lại chảy mãi không thôi, cũng không thể đoán được tương tư sâu không thấy đáy đến nhường này.

"Huynh trưởng, ngươi không muốn ta tiếp tục đi theo ngươi nữa sao? Chẳng lẽ ngươi ngay cả dũng khí nắm tay của ta cũng không có sao?" Mộ Dung Đức Âm cũng chảy nước mắt, bàn tay kia cũng không có ý rút về.

"Không phải như vậy… …" Long Sách hít một hơithật sâu, hắn nhắm mắt lại, "Không phải như vậy… …" Ta chỉ là muốn vì muốn tốt cho ngươi… Ta không thể nắm tay ngươi… Ta không thể để cho ngươi tiếp tục muôn đời không thể trở lại…

"Ngươi đang sợ cái gì?" Tiếng nói quen thuộc tới gần bên tai, xúc cảm quen thuộc, độ ấm quen thuộc, lòng bàn tay quen thuộc, cầm tay hắn. Mộ Dung Long Sách hoảng hốt, đột nhiên mở mắt, lại rơi vào trong lòng một người.

Gió nổi lên, sợi tóc tung bay phật qua ở trên mặt Long Sách, mùi thơm nhàn nhạt, vòng ôm ấm áp, trong khoảnh khắc này bình yên mà an lòng, trong trời đất này toàn bộ như chẳng còn ai, mọi nỗi lo âu cũng đã trôi qua, thời gian như dừng lại trong khoảnh khắc này chỉ có thể nghe thấy lời của hắn: "Ta lấy khoảng cách như vậy, đi theo huynh trưởng, được không?"

Dứt lời Long Sách chỉ cảm thấy nháy mắt mê muội, hai chân cách mặt đất, lại bị Đức Âm ôm ngang lên, bá đạo tuyên bố: "Mộ Dung Long Sách là của ta! Động đến hắn, chính là sỉ nhục mặt mũi của ta!"

Lãnh Hồn từ một nơi bí mật gần đó nghẹn họng nhìn trân trối, Mộ Dung Đức Âm thế nhưng không để ý miệng vết thương trên hai chân bởi vì động tác kịch liệt của hắn không ngừng chảy ra máu tươi, lúc này giống như vệt sao xẹt đem Long Sách ôm đi!

Mà hoàng đế lúc này đang ở trong địa lao, tuy rằng được Ma giáo đặc biệt cho phép tắm rửa, đổi bộ quần áo mới, nhưng trong tâm lý vẫn để lại bóng ma. Bóng ma tình cảnh ở trong nhà xí, chỉ sợ phải theo hắn trong một đoạn thời gian rất dài. Nghĩ đến tình cảnh lúc đó, hắn lại muốn buồn nôn.

Mà sau khi tỉnh lại Ân Cốt phát hiện mình lại đang địa lao, cũng hiểu ra vài phần ——bản thân mình quả nhiên vẫn bị Lãnh Hồn tính kế, chỉ là hắn còn nhớ rõ Mộ Dung Đức Âm bị bỏ lại ở trong hang động, nhưng mà ngẫm lại cũng biết, hắn nhất định là bị người tìm ra đón về Ma giáo rồi đi. Việc này cũng tốt, vừa vặn

đúng lúc hắn hận mình tận xương, a, cũng coi như đã khiến hắn thỏa mãn rồi. Ân Cốt vẫn còn đang buồn khổ bi thương, cuối cùng khi quay đầu lại thì phát hiện địa lao bên cạnh cách một hàng rào chắn kẻ đang ngồi đó không ngờ lại là tình nhân hoàng đế!

" Cực Phong!!"

"Cốt nhi! Ngươi cuối cùng đã tỉnh!!"

Hai người muốn tới gần nhau, bất đắc dĩ đều bị xích sắt khóa lại, chỉ có thể hai đầu mong mỏi.

Vì thế, hai người ở trong hoảng hốt gặp lại, nhưng hoàn cảnh nơi này thật sự là làm cho người ta uể oải, uể oải đến nỗi ngay cả nước mắt cũng chả thể rơi… …

Đến nỗi Đức Âm đem Long Sách cưỡng ép dẫn vào gian phòng của mình, dù cho miệng vết thương rạn nứt, chuyện đầu tiên làm cũng chính là… …

Dù sao nội dun không thích hợp với trẻ nhỏ cho nên Tấn Giang hài hoà. Lầm bầm.

@Phong: thế mà mình toàn thích truyện bên Tấn Giang cho nên chỉ có nước húp cháo ^^ Mà tui là tui phát hiện hóa ra nhiều bạn Việt Nam không thích truyện của bạn Ly Miêu

Công của chị này toàn tất tần tật liên quan tới mèo, và chị công khống rõ luôn (anh nào anh nấy đẹp lung linh chói sáng độc nhất vô nhị lại lười chảy thay nhưng mà nó thú phết ấy ^^ nhưng mà mình thích. Chả phải ngược gì cả (khỏe re, khỏi đau tim) nhưng đọc mới biết ngược hay không ngược, hài hay không hài là cả một vấn đề.

Bye bye see you later.

81. Chương 81: Ma Giáo Và Vân Vân Đều Rất Chi Là Cuồng Nhiệt

Buổi sáng lúc Mộ Dung Long Sách thức dậy, người thì vẫn còn đang đắm chìm ở trong hoảng hốt. Màn lụa gối mềm, ôn hương nhuyễn ngọc, nằm ở bên gối chính là người mình ngày nhớ đêm mong, thế nhưng phương thức gặp mặt cũng triền miên như thế, chỉ là có cảm giác tựa hồ không chân thật, đột nhiên trong biến cố kéo theo một loạt các ảnh hưởng và tình thế hỗn loạn, lúc này thật sự hấn đau đầu đến nỗi không muốn suy nghĩ gì thêm.

Ôn hương nhuyễn ngọc: miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp

Đúng vậy, không muốn nghĩ, giờ phút này, thầm nghĩ cứ như vậy dựa sát vào nhau, dù mình phải thở hỗn hển một phen.

"Đức Âm, ngươi sao lại lỗ mãng như thế? Trên đùi của ngươi có thương tích, thương châm này đã tổn thương tới gân mạch, ta chỉ sợ ngươi sẽ lưu lại di chứng… …" Mộ Dung Long Sách đầu tựa vào trên vai Mộ Dung Đức Âm.

"Không ngại, không phải vẫn còn ngươi ở đây nữa hay sao?" Mộ Dung Đức Âm nói, "Huynh trưởng, lần này ngươi còn muốn đi sao?" "Đương nhiên, ta phải trở về rồi, liên minh võ lâm bên kia có rất nhiều chuyện cần phải xử lý, vì mục tiêu cuối cùng của chúng ta, phải nhẫn nại…" Long Sách nói tới đây, mày lại vắt lên, vì Đức Âm, hắn có thể chịu được vắng vẻ cùng tưởng niệm.

"Vậy chừng nào thì ngươi rời đi?" Đức Âm hỏi.

"Cái này thì phải hỏi khi nào Lãnh Hồn đồng ý để cho ta đi!" Mộ Dung Long Sách nói.

"Ngươi không cần để ý hắn, bởi vì hắn là nô tài của ta." Đức Âm giọng điệu trang nghiêm bá chủ, khiến trong lòng Long Sách có chút cảm giác khác thường. "Đức Âm, sau này ngươi sẽ không bao giờ về Băng

Tiễu Thành nữa, đúng hay không? Ngươi là bá chủ đích thực rồi, ngươi không cần ca ca …" Long Sách chua xót nói.

"Ta sao lại không cần huynh trưởng chứ?" Mộ Dung Đức Âm khêu sợi tóc của hắn, mắt đẹp ẩn tình, đột nhiên cúi người xuống, cười nói: "Huynh trưởng muốn nhìn thấy lòng thành của ta sao?"

Vì thế thân thể ma sát, tiếp theo là một vòng … …

Dưới sự đề nghị của Lãnh Hồn Mộ Dung Đức Âm đi tuần tra địa lao, lấy tư thế của người chiến thắng thẩm vấn hoàng đế cùng Ân Cốt.

Đương nhiên, tận mắt nhìn thấy xe lăn của Mộ Dung Đức Âm chậm rãi bị nâng vào, trong mắt Ân Cốt và hoàng đế cũng đã bắt đầu phun lửa —— Chả cần phải chứng minh mọi chuyện đã rất rõ ràng, bọn hắn lại bị Mộ Dung Đức Âm thiết kế.

Mộ Dung Đức Âm nghiêng người tựa vào xe lăn, từ trên cao nhìn xuống hoàng đế bị xích sắt khóa lại, mở miệng nói: "Tuy rằng đến nông nỗi này, nhưng Đức Âm cho rằng bệ hạ vẫn còn có đường sống để cùng ta trao đổi."

Hoàng đế cười lạnh: "Mộ Dung Đức Âm, bố cục ngươi bày ra thật sự là rất hoàn hảo, thì ra đến cuối cùng, ngươi mới chính là con hồ ly giảo hoạt nhất kia."

"Ta không phải hồ ly, chỉ là muốn, ít nhất chúng ta có thể lấy lập trường ngang hàng đối mặt, thứ ta muốn không nhiều, chỉ là hy vọng Ma giáo an phận ở một góc, cùng triều đình nước giếng không xâm phạm nước sông." Mộ Dung Đức Âm nói. Ý tứ của hắn chính là, hy vọng cùng triều đình duy trì giằng co xu thế, khiến cho thế lực trong thiên hạ cân bằng, cũng bức bách hoàng đế thừa nhận thế lực của mình.

"Ý là lựa chọn của ngươi vĩnh viễn đối đầu với triều đình hả?! Mộ Dung Đức Âm, đừng quên! Ai mới là chân long thiên tử!" Hoàng đế ngạo nghễ.

"Chân long thiên tử, là danh xưng của người có năng lực thống nhất thiên hạ, ngươi cảm thấy được Ma giáo không có thực lực này sao?" Mộ Dung Đức Âm phong phạm thiếu chủ tràn đầy, "Nếu như bệ hạ cảm thấy chúng ta nhất định phải đối chọi gay gắt, vậy thiên hạ xảy ra tình cảnh loạn thế cũng chưa hẳn không thể —— chỉ là theo suy nghĩ của ta thì ta cảm thấy so với việc thay đổi triều đại, thì việc khuyên bảo một vị quốc quân duy trì hiện trạng tựa hồ bớt việc hơn một ít."

"Cực Phong… …" Ân Cốt đột nhiên ra tiếng.

Hoàng đế lo lắng quay đầu lại, chỉ thấy Ân Cốt mệt mỏi ngồi ở chỗ kia, khô khốc nói: "Ngươi đáp ứng hắn đi, chúng ta rất mệt mỏi, nên vì chính mình chừa ra một ít chỗ trống, chuyện tương lai để cho con cháu của ngươi giải quyết đi."

"Cốt nhi… Làm sao ngươi có thể nói như vậy… Ta là vua của một nước… Ta không thể…"

"Ở trong mắt ta, ngươi chính là Hiên Viên Cực Phong, một người nam nhân tịch mịch, cả đời đeo đuổi một mục tiêu nhàm chán thật đáng buồn." Ân Cốt suy sụp cười.

Hiên Viên Cực Phong sắc mặt càng ngày càng trở nên khó coi. Ân Cốt nhắm mắt lại, thản nhiên hỏi: "Ngươi bỏ được ta một kẻ thấp hèn nhỏ nhoi sao? Ở trong lòng ngươi chỉ có mỗi thiên hạ thôi sao?"

Hoàng đế yên lặng.

Một hồi trầm mặc thật lâu một lúc sau, hắn quay đầu, nhìn Mộ Dung Đức Âm: "Ngươi vì mục đích của ngươi không tiếc phải trả giá tàn phế, chẳng lẽ ta lại không thể vì người quan trọng nhất trong lòng ta mà dứt bỏ được sao?" Dứt lời ha ha cười, "Mộ Dung Đức Âm, đời này ngươi không được phép xuất hiện ở trong tầm mắt ta, vùng Trung Nguyên này cũng không phải là nơi ngươi có thể đặt chân sống yên ổn!"

"Đa tạ bệ hạ thành toàn." Mộ Dung Đức Âm mỉm cười, ý của hoàng đế dĩ nhiên quyết định cho hắn địa vị ngang bằng, hai bên không qua lại, cũng thừa nhận hắn chính là Thiếu chủ tôn sư.

Hoàng đế và Ân Cốt cuối cùng thì cũng đi ra khỏi địa lao, xem ra hình như tạm thời cùng Ma giáo lén thỏa hiệp, nhưng mà chỉ là kéo dài thời gian trên con đường tranh đấu cùng với Thiên Võng và Ma giáo mà thôi. Hoàng đế và Ân Cốt sau khi tắm rửa thay quần áo nón nảy mới tinh sạch sẽ, thương thế cũng đã được chế

ngự được Mộ Dung Đức Âm mời tiệc lớn, đương nhiên, bọn hắn cũng hưởng dụng lễ tiếp đãi long trọng cấp cao như lễ ngộ đi nhà xí của Mộ Dung Đức Âm.

Tạm thời đã bình tĩnh trở lại, hiện giờ hoàng đế mặt đối mặt Đức Âm với uy thế hiển hách trong tiềm thức lại bắt đầu manh động có suy nghĩ không an phận, trải qua một phen dùi mài Mộ Dung Đức Âm tuy rằng tiếp tục cũng không có cách nào hành động tự nhiên như thường, có thể là do phong thái của hắn càng thêm mê người, mỗi cái hành động giơ tay nhấc chân đều tản ra mị lực vô hạn. Đối với hắn, đến tột cùng là yêu, hay là hận? Vô luận là hoàng đế hay là Ân Cốt, đều không thể phân rõ lắm.

Đứng đầu Thiên Võng, Mộ Dung Đức Âm, ngươi quả nhiên có năng lực lật đổ thiên hạ. Hoàng đế nâng chén rượu lên, xa xa kính hắn.

Mà Mộ Dung Long Sách lại chỉ có thể ẩn thân phía sau màn, bởi vì hoàng đế và Ân Cốt còn chưa biết hắn đến đây, bất quá có thể đem hoàng đế bán vào thanh lâu, trong thiên hạ có mấy người có thể làm được đây? Long Sách kéo kéo khóe miệng, ở sau tấm bình phong cười gian.

Hoàng đế ở lại trong Ma giáo mấy ngày, nếu hắn không đi, chỉ sợ Cốt nhi lại sắp sửa sa vào ở trên người Mộ Dung Đức Âm —— hắn đã phát hiện ánh mắt của Ân Cốt luôn dừng lại ở trên người Mộ Dung Đức Âm, không nói là hắn, mình cũng sắp bị câu hồn. Ân Cốt chính thức thoát khỏi Ma giáo, dựa theo giáo quy của Ma giáo vốn nên phế bỏ một thân võ công, Mộ Dung Đức Âm ra mặt, để cho hắn miễn trừ hình phạt. Làm điều kiện trao đổi, hoàng đế đáp ứng sau khi trở về sẽ hạ lệnh lui binh, triều đình sẽ không còn tham dự vào vòng tranh đấu chốn võ lâm.

Mộ Dung Long Sách lại nghĩ giúp cho Đức Âm ra một cái chủ ý, để cho hắn trước ngày lên đường lặng lẽ gặp mặt riêng lẻ hai người hoàng đế và Ân Cốt, cũng tận tay đưa tặng cho mỗi người một món đồ tín vật, lời khen ám muội, nói chung đại ý là cuộc đời này khó có thể đặt chân vào đất Trung Nguyên, khó có thể gặp lại hoặc sử khi đó đã là kẻ địch, bây giờ duyên hết, mong quân trân trọng. Gợi tình ám muội khó kể, ở trong đêm trăng sáng, hoàng đế tốt xấu gì cũng là tay lõi đời trong tình trường, bất quá lúc xoay người hai mắt đỏ ngầu mà Ân Cốt thì thần tình buồn bả, nhỏ nhẹ nói: “Một lần cuối cùng, ngươi có thể để cho ta nghe một lần ngươi kêu ta là đại ca được không?”

Mộ Dung Đức Âm ở trên xe lăn ngẩng đầu, dưới bóng trăng mờ nhất thời ảm đạm, hắn nhẹ nhàng nói: “Ân đại ca, bảo trọng. Đa tạ huynh đã rút đinh châm cho ta, hy vọng cuộc đời này của huynh không bao giờ…phải giúp ta lần nữa.”

Ân Cốt im lặng hồi lâu, rốt cục chậm rãi xoay người, tay nâng kiếm khí, một đoạn tóc đen dĩ nhiên rơi ở lòng bàn tay, hắn cởi xuống ngọc bội dây đỏ bên hông, cuốn lấy sợi tóc, ném ở trên đùi Mộ Dung Đức Âm, nói: “Trả lại ngươi tóc đen, không…còn tương tư nữa!”

Dứt lời dứt khoát rời đi.

Mộ Dung Đức Âm buồn bực nhìn thấy tất cả chuyện này, đến tột cùng chuyện này là vì cái gì a vì cái gì?

Một lúc sau hoàng đế đi rồi, Mộ Dung Long Sách rốt cục có thể công khai xuất hiện ở trong Ma giáo. Hắn không hề che che giấu giấu, mà ngang nhiên công khai vào ở Tinh U Giản. Dù sao mọi người trên dưới Ma giáo trong lòng đều biết rõ, Mộ Dung Long Sách này chính là ” phu nhân thiếu chủ “, cho dù Mộ Dung Long Sách muốn triển lãm mình là người ở mặt trên, nhưng mà khí tràng của Đức Âm ở trong Ma giáo quá mạnh mẽ, khiến cho hắn cảm thấy được rất không tự nhiên.

Mà khiến hắn gai mắt nhất chính là tên người hầu có bí danh Song Thủ Xà, người kia khiến cho Long Sách trừ bỏ cái khuôn mặt thanh nhã, bề ngoài thoạt nhìn là một người cực kỳ cấm d*c nhiều năm, kì thực cổ quái, hắn mỗi ngày sẽ giúp Đức Âm thay quần áo tắm rửa, xoa bóp hai chân, giống như là đại phu riêng của Đức Âm.

Sở dĩ Long Sách không thích hắn chính là khi hắn làm công việc xoa bóp—— Song Thủ Xà luôn đem quần của Đức Âm cởi ra. Khi ở trên đùi hắn thoa một loại thuốc mỡ trân quý, rồi bắt đầu xoa bóp từ trên đùi, nhìn tư thế khi hắn xoa bóp, rất khó nói rõ hắn rốt cuộc là xoa bóp hay là đang yy, Long Sách nhìn ngón tay thon dài của hắn di động ở trên đùi Đức Âm, quả thật rất tức giận.

Lúc này, Song Thủ Xà có gương mặt người đẹp băng giá quay đầu lại, nói: “Loại thủ pháp này là do ta tự

mình sáng tạo ra, có thể giúp cho đôi chân của thiếu chủ khôi phục đến trạng thái tốt nhất, ngươi phải biết rằng đóng vào xương tổn thương rất lớn tới gân mạch, cho dù đã rút châm ra nhưng sau này khi đi đường thiếu chủ cũng rất khó khăn một khoảng thời gian dài."

"Hừ!!" Long Sách không phản bác được, đành phải tiếp tục ghen tị nhìn hắn vuốt ve bắp đùi Đức Âm.

Đêm đã khuya, Mộ Dung Long Sách lấy cớ đi ngoài, rời Tinh U Giản tìm Lãnh Hồn, nói: "Lãnh Hồn, ngươi chuẩn bị khi nào thì khôi phục võ công cho Đức Âm?"

Lãnh Hồn nhếch khóe miệng: "Tuy rằng sự tình phát triển đúng là có chỗ vượt qua kế hoạch của ta, nhưng kết quả thật sự cũng không kém. Thiếu chủ quả nhiên đang từ từ thành thục, chính là, bây giờ còn chưa phải là thời điểm trả lại võ công cho hắn."

"Thời điểm? Ngươi đã làm hại hắn sau này đi đường cũng không thể lưu loát! Ngươi đến tột cùng là muốn biến hắn thành cái dạng gì?!" Long Sách cả giận nói.

" Sau khi Thiếu chủ trở thành tôn chủ Thiên Võng, tự nhiên sẽ có người hầu hạ hắn, hắn không cần phải tự mình đi đường." Lãnh Hồn đạo, "Song Thủ Xà đã giúp Thiếu chủ thiết kế một cỗ kiệu, hơn nữa có bốn gã quỷ ảnh theo hầu. Đời này của thiếu chủ cũng có thể tự do đi ra ngoài tới bất cứ nơi nào mà hắn muốn tới."

"Hắn không thể tự mình hành động, không phải là đúng với tâm nguyện của ngươi, vĩnh viễn chịu sự thao túng của ngươi hay sao!" Long Sách chỉ vào hắn, lạnh lùng nói: "Nếu Đức Âm bị tàn tật, ta tuyệt đối trả gấp bội!"

"Nếu không phải nhìn ngươi được thiếu chủ nhìn trúng, ta đã sớm vứt ngươi vào trong hố Mặc cổ." Lãnh Hồn biến sắc, "Tên dốt nát như ngươi thì biết cái gì, ta là đang muốn đem thiếu chủ biến thành thần, mà ngươi thì có ý muốn huỷ hoại lý tưởng trăm năm qua của chúng ta!"

"Lời nhảm nhí! Chính các ngươi mới là người đang hủy hoại hắn!"

"Hừ, chẳng lẽ các ngươi lúc trước bày mưu tính kế, để Mộ Dung Đức Âm trở lại Ma giáo, lúc đó chẳng phải là vì mưu cầu quyền thế sao? Chỉ với cái động cơ này, ngươi cũng xứng chỉ trích ta?" Lãnh Hồn lạnh lùng nhìn Long Sách, "Ta vẫn là câu nói kia, Mộ Dung Đức Âm vào Ma giáo, chính là thần của chúng ta, nhất định hắn phải vứt bỏ hết thảy mọi thứ tình cảm vô dụng đó. Bằng không hắn phải trả giá thật nhiều! Bởi vì hắn không muốn bỏ qua tình cảm, cho nên hắn phải buông tha cho việc tự do hành động, cả đời ở lại Ma giáo, ý chí của Ma giáo giáo chúng, cũng chính là ý chí của hắn."

"Ồ? Chẳng lẽ các ngươi hy vọng ta xuất hiện ở trước mặt các ngươi với cái bộ dạng này từ từ đi lên địa vị cao?" Giọng nói của Mộ Dung Đức Âm từ cửa truyền đến, hai người cả kinh, chỉ thấy Mộ Dung Đức Âm chống quải trượng, chậm rãi đi vào. Mộ Dung Long Sách muốn tới trước đỡ hắn, Lãnh Hồn lại lành lạnh nói: "Là tự thiếu chủ lựa chọn không muốn để cho hạ nhân hầu hạ, bởi vậy mới sẽ chật vật như thế."

"Đức Âm! Ngươi đang làm cái gì! Lần trước ngươi tự tiện đi lại, đã khiến cho thương thế chuyển biến xấu, ngươi không nên cử động, ta tới ôm ngươi!" Long Sách lại là tràn đầy quan tâm cùng đau lòng.

Mộ Dung Đức Âm chỉ là bảo Long Sách nâng mình đi tới, ngồi xuống trên ghế xong, hắn mới nhìn Lãnh Hồn, nói: "Đừng tưởng rằng ta không biết quyết định của ngươi, ngươi thủy chung nhìn Long Sách không vừa mắt, ngươi cảm thấy hắn là chướng ngại vật ngáng chân ta trở thành vị thần thật sự trong lòng ngươi, nhìn thấy Long Sách ở bên cạnh ta, ngươi đã phải nén nhịn cơn tức thật lâu đi?"

"Đúng vậy! Ngươi là thần, ngươi không nên bị cái loại nam nhân thấp hèn này đụng chạm!" Lãnh Hồn ánh mắt trở nên kịch liệt điên cuồng.

82. Chương 82: Vì Yoyo Mà Ngược Một Chút

Mộ Dung Đức Âm trầm ngâm một lát, cuối cùng là nói: "Lãnh Hồn, ngươi ép người quá đáng!"

"Không phải ta ép ngươi, đây chính là vận mệnh của ngươi." Lãnh Hồn nhìn hắn, "Mộ Dung Đức Âm, ngươi nhất định trở thành người đứng đầu Thiên Võng, Thiên Võng chờ ngươi đã quá lâu rồi. Ở lại Ma giáo, buông bỏ Mộ Dung Long Sách, Thiên Võng có lẽ sẽ tha cho hắn một mạng. Điều này không chỉ là ý nguyện của ta, mà còn là của ngàn vạn tín đồ Thiên Võng, ta đã tận lực giúp ngươi kéo dài, nếu như ngươi còn không thể bỏ qua loại tình cảm vô nghĩa này, dù ta không hạ lệnh, thì những tín đồ Thiên Võng kia cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Mộ Dung Long Sách. Bởi vì khi trong lòng bọn họ, ngươi đã là vị thần không tỳ vết, Mộ Dung Long Sách còn thì chỉ là tội nhân làm nhơ nhuốt, là vết bẩn lớn nhất của ngươi!"

"Buồn cười! Các ngươi nói là vì ủng hộ yêu mến ta, vì sao ngược lại ta lại phải tùy thuộc, bị ý chí của bọn họ chi phối?" Mộ Dung Đức Âm nói.

"Nếu thiếu chủ không muốn bản thân mình bị động như thế, mời ngài tái hiện lại uy thế của Thánh Tổ năm đó, để cho khắp thiên hạ không có bất kỳ người nào dám nghi ngờ chống đối với quyết định của ngươi, xin người hãy bước lên hàng vạn hàng nghìn hài cốt, đạp lên bảo tọa huyết tinh!" Lãnh Hồn khóe miệng gợi lên một nét tươi cười hiện thực được hiện được.

"Ta đây liền cho các ngươi đạt được ước muốn." Mộ Dung Đức Âm đột nhiên giương mắt, con ngươi anh ánh, "Chỉ là, nếu kẻ nào dám động đến Mộ Dung Long Sách, ta sẽ dùng hắn là kẻ đầu tiên thử đao!" Lãnh Hồn hành lễ nói: "Kẻ nghi ngờ Mộ Dung Long Sách là sự tồn tại gây chướng ngại cho thiếu chủ, người la hét to nhất cũng không phải thuộc hạ, mà vẫn là thủ lĩnh Bắc Cương luôn một mực đang có nghi vấn với thiếu chủ ngài, thủ lĩnh đội binh thiết kỵ tinh nhuệ Thác Bạt Vũ Tôn, lần tụ hội của mười hai thủ lĩnh lần trước, hắn cũng dùng cái này làm lý do cự tuyệt tham dự. Đối với vị thế trong tương lai của thiếu chủ, người này chính là uy hiếp lớn nhất.

Hiện giờ nhân mã chính đạo bị hoàng đế cùng Mộ Dung Long Sách dây dưa, đúng lúc có thể nhân lúc này thiếu chủ hãy ra tay, thu phục người này! Nếu là Thác Bạt Vũ Tôn cương quyết không đổi, vậy khẩn cầu xin thiếu chủ lấy đầu của hắn làm gương để răn đe cảnh tỉnh chúng giáo—— người này là bậc thang không thể thiếu trên con đường xưng bá của thiếu chủ!"

Đức Âm cười lạnh: "Chẳng lẽ chướng ngại lớn nhất của ta không phải là ngươi sao?"

Lãnh Hồn đáp lời: "Từ đầu tới cuối, thuộc hạ giống như đều làm việc dựa trên lập trường của thiếu chủ." Mộ Dung Đức Âm nói: "Bản lĩnh ba phải của ngươi cũng không nhỏ, nói thực ra, đem ngươi lăng trì thực có chút đáng tiếc."

"Có thể trở thành phong cảnh máu tươi trước ghế ngọc của thiếu chủ, cũng là vinh hạnh của tại hạ." Lãnh Hồn là một phần tử triệt để điên cuồng.

"Được rồi, vậy cứ chiếu theo lời ngươi nói." Mộ Dung Đức Âm gật đầu.

Lãnh Hồn lại nói: "Trước khi thuộc hạ tan xương nát thịt, thì sẽ tự thân đem gân mạch bị hao tổn của thiếu chủ tu bổ, có thể vĩnh viễn sống ở trong thân thể thiếu chủ, là truy cầu lớn nhất trong đời của Lãnh Hồn."

Lời này làm Mộ Dung Long Sách không rét mà run —— đây là thằng cha vặn vẹo nhường nào a!

Cuối cùng lại một lần bảo đảm cho Long Sách đảm, nhưng mà Mộ Dung Đức Âm lại phải đích thân tới Bắc Cương, trong vòng một tháng vừa đi vừa về, thu phục hoặc là giết chết Thác Bạt Vũ Tôn, vì để tranh thủ kịp thời chạy về, Mộ Dung Đức Âm không dùng xe ngựa, mà là cưỡi Vân Kiệu bốn gã quỷ ảnh do Lãnh Hồn một tay huấn luyện.

Sức chịu đựng cùng khinh công của quỷ ảnh đều là độc bộ thiên hạ, có thể một ngày vượt trăm dặm. Lãnh Hồn thế nhưng cũng không đi theo, mà trấn thủ ở Ma giáo, tựa hồ cố ý để cho Mộ Dung Đức Âm tự mình thử đao, cũng như là sự khảo nghiệm thực tập dành cho Mộ Dung Đức Âm.

Thác Bạt Vũ Tôn ở phương Bắc thế lực hùng hậu, hơn nữa người này võ công sâu không lường được, thái độ làm người cuồng vọng, việc này chỉ có mỗi mình Mộ Dung Đức Âm giải quyết có thể nói hung hiểm vạn phần. Mộ Dung Long Sách lo lắng không thôi, nửa đêm từ trên giường đứng lên, ở bên tai Mộ Dung Đức

Âm nói: "Đức Âm, không bằng chúng ta cùng nhau bỏ trốn, từ nay về sau ẩn cư giang hồ, không bao giờ xuất hiện nữa được không?"

Mộ Dung Đức Âm nói: "Đại ca muốn mang ta đi đâu?"

"Theo ta đi! Nhất định sẽ có chỗ cho chúng ta dung thân!" Mộ Dung Long Sách trăm triệu không muốn một mình Đức Âm đối mặt với thử thách nguy hiểm như vậy, hắn đem Mộ Dung Đức Âm trong chăn mền ôm lấy, lại bị Mộ Dung Đức Âm cự tuyệt: "Tự mình đi."

Chỉ thấy hắn xuống giường, lôi kéo bàn tay Long Sách từ cửa sau rời đi, lúc này trong đình viện thế nhưng không ai canh giữ, hai người thoải mái đi ra sân, đi vào con đường nhỏ. Mộ Dung Đức Âm một mực phía trước đi, mới đầu thoạt nhìn không khác chi người thường, nhưng mà dần dần bắt đầu cà thọt, thân thể lắc mạnh, lại cự tuyệt Long Sách dìu.

Long Sách đau lòng đi theo ở phía sau, đột nhiên thấy hắn lảo đảo ngã, Long Sách kinh hãi, tiến lên dìu hắn, cái trán Mộ Dung Đức Âm chảy ra mồ hôi, nhỏ nhẹ nói: "Miệng vết thương tuy rằng sớm đã khép lại, nhưng chân của ta hiện tại nhiều nhất cũng chỉ có thể đi được một khoảng như vậy. Ngươi cũng thấy đấy, ta ngay cả đi xuống bậc thềm cũng không lưu loát, ngươi muốn dẫn theo một gánh nặng như vậy chạy trốn ở đâu? Vô luận ngươi đi tới chỗ nào đều là phạm vi thế lực của Ma giáo —— Long Sách, nếu lúc trước chúng ta lựa chọn con đường này, thì không thể quay đầu lại!"

"Đức Âm… …" Long Sách trong mắt ướt đẫm, lại một lần nữa, hắn không có tiền đồ ở trước mặt Đức Âm rơi lệ.

Nhưng thật ra Đức Âm lại ôm lấy hắn, an ủi: "Chỉ là không tiện đi lại mà thôi, sau này huynh trưởng sẽ giúp ta làm cây gậy chống bằng bạch ngọc theo yêu cầu đi? Dù ta đi đường không tiện, có huynh trưởng giúp đỡ, ta cũng không sợ ngã sấp xuống."

"Ta ôm ngươi trở về." Mộ Dung Long Sách ôm ngang lấy hắn, lại mang về trên giường lớn trong gian phòng của bọn hắn. Long Sách ngồi xổm xuống giúp Đức Âm xoa bóp cẳng chân nhỏ đã mềm nhũn không thể nhúc nhích được, thấy Đức Âm gầy yếu không thể chịu nổi, Long Sách nhịn không được nói: "Đức Âm, chân của ngươi không còn khí lực, không bằng… Ngày hôm nay để cho ta ở mặt trên được chứ?"

Mộ Dung Đức Âm phúc hắc cười cười: "Khó mà làm được. Dù hiện tại chân của ta không nhúc nhích được, chúng ta còn có thể đi làm một chỗ khác tương đối dễ dàng."

Vì thế Mộ Dung Đức Âm kiên trì ngồi lên xe lăn đem Long Sách kéo tới ôn tuyền, trong suối nước nóng nước bốc hơi nghi ngút, dịu dàng ôm lấy Long Sách khóc không ra nước mắt.

Lãnh Hồn dựa theo ước định, trước ngày Mộ Dung Đức Âm khởi hành giúp hắn rút châm, cởi bỏ huyệt đạo phong bế của hắn, nghe nói chỉ cần bảy ngày, công lực bị che đậy sẽ từ từ khôi phục đến bảy thành, mà dựa theo tâm tính vặn vẹo của Lãnh Hồn, hắn chuẩn bị trước ngày bản thân mình bị lăng trì đem công lực suốt đời cùng gân mạch đều giao cho Mộ Dung Đức Âm, để cho hết thảy những gì mình có cùng tồn tại song song với thiếu chủ.

Tóm lại, hắn so với Chu Đồng lại càng thêm vặn vẹo.

Mộ Dung Đức Âm cuối cùng lại phải chuyển hang ổ, bất kể nói thế nào đi nữa thì hắn vẫn có chút hưng phấn. Lãnh Hồn cho hắn một tờ giấy để cho hắn viết những thứ thiết yếu cần dùng trong chuyến lữ hành, kết quả danh sách dài lê thê, không khác gì là chuyển nhà tất cả đều bị Lãnh Hồn bãi bỏ —— bởi vì hắn thậm chí ngay cả chăn mền gối đầu, cái nồi lẩu và đồ đựng thức ăn cho mèo cũng viết vào.

Cuối cùng ở tiêu đề trang thứ hai, Mộ Dung Đức Âm viết bốn chữ: "Mộ Dung Long Sách "

Vì thế Long Sách ở bị Lãnh Hồn hạ một loại độc sau một tháng mới phát tác rồi mới được cho phép đi cùng Đức Âm.

Do Song Thủ Xà đốc thúc người chế tạo Vân kiệu khéo léo lợi dụng ảo giác đánh lừ mắt người, bề ngoài thoạt nhìn chỉ là một cỗ kiệu nâng màu xanh hơi hoa lệ một chút, nhưng không gian bên trong cũng rất rộng rãi, hai người ngồi cũng rất dư dả. Đức Âm sớm đã ngồi ở bên trong kiệu. Long Sách ngồi đối diện với

hắn, buồn bực nói: "Ngươi hưng phấn cái gì? Không phải là đi một chuyến tới Bắc Cương thôi sao? Đến nỗi trời còn chưa sáng đã ngồi chờ kiệu phu! Bọn hắn còn đang ngủ đó!"

"Vậy thì sao? Chẳng lẽ ta không thể trước đó cảm thụ một chút hay sao?" Mộ Dung Đức Âm nói, hắn xưa nay luôn ở trong nhà cũng chưa ngồi qua cái kiệu này —— không phải núp ở nhà thì chính là ra ngoài ngồi xe ngựa. Lần đầu tiên nghe nói được ngồi trên cái kiệu đi xa với tốc độ cao, đi tới đại thảo nguyên mênh mông bát ngát, trong lòng mỗ trạch có chút kích động. Vì thế mang theo huynh trưởng, cầm hộp đựng điểm tâm, sớm đã an ổn ở bên trong kiệu tha thiết đỏ mắt chờ mong.

"Hừ, bị Lãnh Hồn cái người điên kia nghe được trong lời nói, hắn nhất định sẽ càng hỏng mất." Long Sách nói.

Mà Mộ Dung Đức Âm thì đã bắt đầu mơ màng ———— Bắc Cương, đại thảo nguyên, bầu trời trong xanh bát ngát, đồng ruộng mênh mang bạt ngàn, gió thổi cỏ lay dê bò đứng đó, hình ảnh kia tráng lệ biết bao nhiêu a… … Thảo nguyên đầy ắp mỹ thực thôn quê dân dã… Thịt dê… Sữa… bánh bơ…

Đáng ghét! A a a a! Tuy rằng Mộ Dung Long Sách cực lực không nhìn tới biểu tình si mê ngu ngốc trên mặt Mộ Dung Đức Âm, nhưng mà hắn không thể khống chế bản thân nhìn thấu tâm tư của Đức Âm ngốc kia! Cái tên ngu ngốc nhất định đang nghĩ tới gió thổi cỏ lay đàn dê bò tung tăn trên vùng thảo nguyên Bắc Cương bạt ngàn! Hắn khẳng định lại nghĩ đến chuyện uống sữa ăn sữa chua tinh khiết ăn thịt dê thịt cừu nướng a a a a a a!

Ngu ngốc a! Thác Bạt Vũ Tôn chỗ Bắc Cương là một hoang mạc a!!

= = =

83. Chương 83: Biên Giới Hoang Mạc

"Tốc độ còn rất nhanh nha." Mộ Dung Đức Âm ngồi ở bên trong kiệu, vén rèm lên nhìn thấy cảnh vật vùn v*t lui về phía sau, có thể biết được tốc độ của bốn gã kiệu phu thật kinh người.

"Đây chính là đãi ngộ của Thiên Võng chí tôn." Mộ Dung Long Sách ôm cánh tay nói, "Hừ, ta tính cái gì, không công nuôi tôn chủ Thiên Võng nhiều năm như vậy, kết quả còn bị xem là mớ phiền phức rườm rà muốn một cước đá văng ra! Đức Âm! Ngươi nếu là người đứng đầu Thiên Võng, ngươi phải bồi thường ta như thế nào?!"

"Để thế lực Băng Tiễu Thành nhét vào Thiên Võng, huynh trưởng trở thành ám chúc của ta, từ nay về sau Đức Âm bảo hộ huynh trưởng cả đời." Mộ Dung Đức Âm trong nháy mắt nói.

"Ồ, quả nhiên có sự nghiệp của riêng mình, hiện giờ nói chuyện cũng không còn giống với lúc trước!" Mộ Dung Long Sách chua chua nói.

"Đó là nhờ huynh trưởng vun trồng tốt." Mộ Dung Đức Âm mỉm cười, hắn dịch người sát lại, ngồi cùng một chỗ với Mộ Dung Long Sách, khiến cho tim Mộ Dung Long Sách đập nhanh hẳn lên——chịu không nổi nhất chính là hắn chủ động làm nũng, cố tình hắn gần đây học xấu, trước kia hệt một tên ngốc, hiện tại cũng biết dùng tay giành thứ mình muốn. Mộ Dung Long Sách có chút miệng đắng lưỡi khô, cố tình Mộ Dung Đức Âm không thành thật, lại đem vạt áo của hắn lặng lẽ cởi bỏ, một đôi tay dò xét vào trong quần áo của hắn.

"Đừng quấy! Đây chính là ở trong kiệu đó!"Long Sách đem tay hắn đẩy ra, "Ngươi nếu như cảm thấy nhàm chán, không bằng ngẫm kỹ lại ngươi nên đối phó Thác Bạt Vũ Tôn thế nào, hiện tại tình cảnh của hai chúng ta cực kỳ bất lợi, chỉ bằng bốn năm người bên người muốn đột phá thế lực của Thác Bạt chỉ sợ khó hơn lên trời."

"Đại ca, ngươi nghĩ nhiều quá." Mộ Dung Đức Âm cười khẽ, "Ta tự có phương pháp."

"Ồ?" Long Sách hiếu kỳ nói, "Ngươi có cái biện pháp gì?" "Ngươi không phải đã dạy ta sao? Mặt của ta chính là ta vũ khí sắc bén nhất." Mộ Dung Đức Âm đối với mỹ mạo của mình vẫn rất tự tin. Long Sách thật hít vào một hơi —— đây không phải là vũ khí sắc bén, đó là phải vũ khí giết người! Đáng chết! Lại phải có một người nam nhân muốn để cho mình ăn dấm chua chơi! Hắn cảm thấy được cách này đã chết.

"Ha ha." Đức Âm khẽ cười một tiếng, sau đó tức thì mặt lại suy sụp xuống dưới: "Làm một vị bá chủ có phong độ sẽ giả bộ đáng yêu thật là khiến cho người ta cảm thấy là một chuyện rất xoàng, nói chuyện đều phải quanh co lòng vòng như vậy, chẳng lẽ đưa tay vào trong quần áo có thể thành công khiến cho người ta hưng phấn sao?"

"Khốn kiếp, ngươi không cần phải biến sắc mặt trở nên nhanh như vậy!" Long Sách đột nhiên bị hắn đả kích tới —— người này tốc độ thay đổi sắc mặt rất thần tốc. Thật vất vả mới có một lần hưởng thụ cảm giác Đức Âm dụ thụ… …

"Chúng ta đây tiếp tục." Mộ Dung Đức Âm không chút biểu cảm nói.

"Quên đi, không có hứng thú." Long Sách rầu rĩ nói.

"Huynh trưởng, ngươi rất không có tình thú." Trạch Âm nói.

"Khốn kiếp… Rõ ràng có một tên không hiểu phong tình nhất thiên hạ ở…" Mộ Dung Long Sách nghiêng đầu qua một bên.

Vì thế Mộ Dung Đức Âm tay lại duỗi lại đây, tiếp tục ở bên trong quần áo Long Sách sờ a sờ a sờ a.

Tuy rằng động tác thực thô không có hàm lượng kỹ thuật, nhưng mà Long Sách vẫn nổi lên hưng phấn, không có biện pháp, mỹ nhân đệ nhất thiên hạ chỉ dựa vào cái bản mặt là đã đủ để trở thành dụ thụ hạng nhất, nhưng cố tình hắn là công.

Thời tiết dần dần chuyển lạnh, Mộ Dung Đức Âm cũng không tiếp tục đội mũ sa, mà đổi lại dùng mặt nạ, tấm mặt nạ này là Long Sách thiết kế riêng cho hắn, hình dạng là hình rồng dữ tợn, làm cho người ta có cảm giác người này bộ dạng vô cùng thâm trầm hung ác. Chuyện kể rằng nửa đêm mang theo cái mặt nạ này đi ra ngoài quả thật có thể dọa chết người, nhưng Mộ Dung Đức Âm quả thực thích cái mặt nạ này, hắn muốn nhờ Long Sách đem tơ vàng dệt thành mặt nạ bạch ngọc

"Ngu ngốc, sẽ nặng chết." Long Sách liếc hắn, "Thích bạch ngọc như vậy, lúc trước vì cái gì không chuyển thế thành thợ thủ công tạc tượng ngọc trong nhà?"

"Kỳ thật thạch anh không tồi." Mộ Dung Đức Âm nói.

Long Sách không để ý tới hắn, kéo áo ngủ bằng gấm bên trong kiệu qua, ngủ.

Vì thế Mộ Dung Đức Âm cũng nằm ngủ bên cạnh Long Sách, ở trong mộng đẹp, chỉ còn mấy buổi sáng nữa lúc tỉnh giấc hắn có thể tận mắt nhìn thấy đại thảo nguyên mênh mông vô bờ, sau đó hắn và huynh trưởng cùng nhau chuẩn bị nướng thịt dê, còn phân cho nhóm kiệu phu ăn cùng… …

Kết quả ——————————————————

Khi Mộ Dung Đức Âm từ bên trong kiệu đi ra hít thở không khí trong lành, sa mạc hoang vu trước mặt đánh nát ảo tưởng của hắn, dải cát trải dài, trên dải đất mênh mông bát ngát có rải rác vài gò đất, trời và đất mờ mịt, đừng nói gì đến dê, ngay cả một con sâu cũng nhìn không thấy.

"Nơi này chính là Bắc Cương?" Mộ Dung Đức Âm hỏi nhóm kiệu phu phía sau. Bốn người mang mặt nạ gật gật đầu, không biết trong lòng chủ nhân đang nghĩ cái gì.

"Đồ khốn!" Mộ Dung Đức Âm thiếu hụt kiến thức địa lý một cước đá vào xà kiệu, nhưng bây giờ còn chưa thể đi đứng tốt suýt chút nữa hắn đã ngã sấp xuống, may mắn Long Sách từ phía sau đỡ lấy hắn: "Làm cái gì vậy! Cũng không phải không biết tình trạng thân thể của mình, đừng có làm ẩu, không phải là nướng thịt dê hay sao? Linh dương ở hoang mạc so với cừu thảo nguyên còn ngon hơn nhiều."

"Long Sách, ta khi nào thì nói nướng toàn bộ đám dê chứ?" Đức Âm cảm thấy bị người vạch trần rất chi là không thoải mái.

"Hừ, chút tâm tư này của ngươi bộ tưởng ta không biết sao?" Huynh trưởng hình dáng cao lớn, "Chú ý cách dùng từ của ngươi, không được gọi thẳng tên của ta! Còn có, sau khi đặt chân tới hoang mạc chính là đã vào phạm vi giám sát của cơ sở ngầm Thác Bạt Vũ Tôn, hết thảy đều phải cẩn thận!"

Bọn thị vệ quỷ ảnh thừa dịp Đức Âm đi ra cỗ kiệu, đã thay da cho cỗ kiệu——cái kiệu này thế nhưng các bộ phận còn có thể tháo dỡ lắp ráp lại. Chỉ chốc lát sau, tấm lụa mỏng đỉnh đầu từ từ xuất hiện ở trước mặt bọn họ, Mộ Dung Đức Âm vui vẻ nâng kiệu lên, tựa vào trên gối mềm cách rèm lụa mỏng thưởng thức hoang mạc phong tình, Long Sách thì lấy tấm bản đồ ra nhìn nhìn, bảo nhóm kiệu phu đi về phía Tây Bắc.

Cứ như thế đi gần hai canh giờ, chỉ thấy sắc trời dần dần tối lại, từ xa xa chân trời có một đội nhân mã đang tới, những người đó trang phục cùng một loại hình, người cầm đầu ngăn cỗ kiệu lại, nói: "Ta nhận mệnh tới để nghênh đón thiếu chủ Ma giáo."

Long Sách vì thế nhảy xuống kiệu, giống như một người quản lý sự vụ nói chuyện đi cùng người nọ. Mộ Dung Đức Âm ngồi ở bên trong kiệu cách rèm lụa mỏng nhìn bọn hắn, nghĩ thầm: có một người huynh trưởng thật tốt!

84. Chương 84: Diễn Thuyết Trước Mặt Ngàn Người Sẽ Làm Chân Người Ta Mềm Nhũn

khúc dạo đầu thêm vào, cái gọi là ngôi thứ nhất.

Chuyện kể rằng, Mộ Dung Long Sách gần đây mới vừa viết mộ bộ tiểu thuyết chuyện tình bi thương ngôi thứ nhất, cũng là một bộ lấy cảm hứng từ chuyện tình yêu đầy đau thương giữa huynh đệ, nội dung xoay quanh nỗi khổ đau day dứt dưới góc nhìn của Thượng Đế, chỉ là cảm giác đau lòng, thống khổ mỗi từ mỗi chữ sẽ dùng mấy trăm lần, tỷ như "Ta gắt gao ôm lấy ngực, nhìn khuôn mặt của Âm nhi, hắn vẫn một mực vô tình như trước, chỉ có mỗi mình ta lòng đau như cắt.

Lúc này, tuy mặt ngoài Âm nhi không nói, nhưng trong lòng đã có nhè nhẹ khổ sở, hắn đối với ta tuy rằng có hận, nhưng lại mang theo một loại tình tố khó có thể dứt bỏ dù sao thì, ta cũng là huynh trưởng của hắn. Ta biết ta từng khiến hắn bị thương tổn, cái loại thương tổn này dù đổi lại là bất luận kẻ nào tuyệt đối cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho ta, ta cũng không yêu cầu xa vời có được sự tha thứ của hắn, ta chỉ cảm thấy đau đớn thấu xương, thì ra trên đời này nỗi đau đả thương người ta nhất chính là đau lòng… …"

Sau khi viết xong, hắn đưa cho Mộ Dung Đức Âm xem, để cho Mộ Dung Đức Âm cũng luyện tập viết quyển một, sau đó hai huynh đệ có thể tỷ thí với nhau.

"Cái này thì có gì để luận bàn." Mộ Dung Đức Âm lật sách nói, "Vì cái gì hình tượng của ta ở trong sách lại thảm như vậy, thật vất vả cũng chờ được ngày cuối cùng có được người mình yêu vừa phải buông tha mọi thứ trở thành chuột chạy qua đường bị người đuổi đánh, cuối cùng còn chờ hai mươi năm nữa mới có cơ hội ở cùng một chỗ với người yêu? Vì cái gì trong sách hai người không hiểu ra sao bị ngược tới ngược đi?" "Trước hết cứ luyện tập dựa theo nội dung giới thiệu vắn tắt dùng ngôi thứ nhất lấy nhân xưng là 'ta' để kể lại câu chuyện cho ta, ngoài cái này ra ngươi không cần quan tâm! Bằng không ngươi tự mình đàm phán với người Bắc Cương! Ta cũng không cần phải làm quản sự bên ngoài của ngươi!" Long Sách ôm cánh tay nói.

Vì thế ngày hôm sau Đức Âm giao bài tập.

Long Sách mở ra vừa nhìn, chỉ thấy hắn viết nội dung giới thiệu vắn tắt là: "Trong quyển sách, ta cùng hắn cãi nhau 34 lần, xx 25 lần, hắn bị thương 7 lần, ta bị thương 8 lần, ta lưu lại di chứng, hắn không lưu lại ta cùng hắn ẩu đả 5 lần, cùng nhau ở một chỗ thời gian là 3789 ngày, lọt vào ám sát 10 lần, trong quyển sách không có bất kỳ một cái nào cảnh tượng nhắc tới giống như nhà xí, cho dù ta cùng với hắn bị nhốt ở trong nhà giam của kẻ địch bảy ngày bảy đêm một giọt nước cũng chưa từng ra quyển sách thiếu hụt văn hóa nhà xí, các độc giả dưới mười tám tuổi thận trọng trước khi xem. Để tránh lưu lại bóng ma trong lòng."

"Đức Âm, trời cao ban cho ngươi cái dung mạo đẹp như thế quả thật đó chính là một sai lầm!" Long Sách đem trang giấy xé nát nói. Vốn là hoang mạc bão cát khôn cùng, nhưng ở bên trong tự nhiên lại xuất hiện một cái ốc đảo hình trăng non màu xanh lá mạ, nhìn từ xa còn không có vấn đề gì, nhưng khi càng ngày càng lại gần thì phát giác mảnh ốc đảo kia xanh um tươi tốt, quy mô không nhỏ, thậm chí có thể nghe được tiếng suối chảy róc rách.

Hiện giờ khí trời sa mạc lạnh khủng khiếp, ấy vậy thế mà lại có một chỗ thần kì như vậy, cây cối cao lớn tốt tươi, nước suối không cạn, thật là khiến cho người ta tấm tắc lấy làm kỳ lạ, mà trong ốc đảo kia có một tòa lầu các lờ mờ đứng sừng sững, nói rõ nơi này chính là nền móng của bá chủ Bắc Cương —— nơi này nằm sâu ở bên trong hoang mạc, nếu không phải có người dẫn đường, chỉ sợ ở bị lạc đường đến chết cũng khó mà tìm thấy.

Mộ Dung Đức Âm bị trực tiếp nâng vào bên trong đại điện ốc đảo, chỉ thấy mạch nước ngầm ở Bắc Cương điều động trận thế với quy mô khổng lồ ra để mà nghênh đón hắn, đội ngũ chỉnh tề, khiến cho khuôn mặt Mộ Dung Đức Âm ở dưới lớp mặt nạ có chút động dung, mà sự xuất hiện của hắn, đối với những người nơi này mà nói cũng là sự thể nghiệm có chút mới mẻ—— quần áo Mộ Dung Đức Âm trắng tinh như tuyết không nhiễm phàm trần, bóng bẩy ngồi ngay ngắn ở bên trong xe lăn, trên mặt lại khoác lớp mặt nạ dữ tợn, làm cho người ta miên man suy đoán tướng mạo của hắn đến tột cùng vì sao?

Tiến vào đại điện Bắc Cương khí thế bàng bạc, người mặc hắc y ngồi thẳng bên trên bảo tọa trước điện chính là tôn chủ —— Thác Bạt Vũ Tôn, làm Mộ Dung Đức Âm trong nháy mắt phải sửng sốt chính là, cái tên Thác Bạt Vũ Tôn kia không ngờ là cái ————————

Thân thể nhỏ gầy, sắc mặt tái nhợt, người thanh niên thanh khiết đẹp đến dị thường! Người nọ đẹp trong trẻo như thế nhưng cố tình lại tỏa ra hơi thở lạnh lùng, mắt như sao mờ trong đêm đông, cả người giống như ngâm ở trong đầm hàn ngọc lạnh. Nếu không phải Mộ Dung Long Sách ngày thường đã quen nhìn Đức Âm, tất nhiên chỉ cần liếc mắt một cái bị hắn gọi hồn. Cái loại sắc đẹp này đã có tư cách đứng cùng cấp bậc với Đức Âm, nhưng nhìn thấy mọi người chung quanh đứng đó từ sớm đã bị tôn chủ mê hoặc, thì chỉ biết là cái loại mỹ nhân cấp bậc này đã miễn dịch với mỹ mạo rồi! Mỹ nhân kế của Đức Âm đã định trước là một hồi bi kịch!

Mộ Dung Long Sách liên tục thay Đức Âm thầm than hỏng bét cả rồi, nhưng mà Mộ Dung Đức Âm vẫn chưa thức thời vươn tay đem lớp mặt nạ của mình làm trò trước mặt mọi người từ từ kéo xuống.

Mặt nạ cởi ra, dung mạo Mộ Dung Đức Âm khoan thai khuynh quốc hoàn toàn hiện ra, làm cho tất cả mọi người ở đây nhất thời hơi thở bị kiềm hãm, nhưng mà hắn và Thác Bạt Vũ Tôn ngay trước mặt, giống như Nhật Nguyệt Tranh Huy, mỗi người mỗi vẻ, mọi người chỉ cảm thấy như hưởng hết may mắn trên đời, nhưng lại không thể ở sâu trong mắt lãnh mỹ nhân nhìn ra được dù chỉ một chút ít động tâm, cũng như Đức Âm nhìn thấy mỹ nhân tâm lặng như nước.

" Thiếu chủ Ma giáo, Mộ Dung Đức Âm." Mỹ nhân lạnh lùng thản nhiên nói, "Không quảng đường xa ngàn dặm tìm đến Thác Bạt, chính là muốn tự mình thu phục Thác Bạt Vũ Tôn?"

"Đức Âm vốn là có ý đó." Mộ Dung Đức Âm nói chuyện rõ ràng, giữa hai người nhất thời có ý đọ sức ngầm, Mộ Dung Long Sách nhìn ở trong mắt, trong lòng kêu to không ổn.

Thác Bạt Vũ Tôn nhàn nhạt cười: "Muốn bổn tọa quy phục, ngươi có bản lĩnh sao?"

"Sao không tự mình thử một lần?" Mộ Dung Đức Âm nói.

Lời còn chưa dứt, chưởng kình củaThác Bạt Vũ Tôn ép tới! Mộ Dung Đức Âm ngồi ngay ngắn xe lăn, không tránh không né, chỉ nghe ầm ầm một tiếng, chưởng lực lướt qua ngực, mà hắn ngay cả tay cũng không nâng, gắng gượng chịu chưởng lực hùng hậu này. Sắc mặt của hắn không thay đổi, ung dung tự tại, tơ máu từ từ chảy xuống khóe miệng, khiến Mộ Dung Long Sách nhất thời lòng đau như cắt —— hắn biết Đức Âm công lực chưa khôi phục, một chưởng này quả thật dồn sức, nhưng mà mình không thể rối loạn! Ở trước mặt địch nhân nhất định phải tuyệt đối bảo trì sự bình tĩnh!

Vì thế mạnh mẽ áp chế đau lòng, chỉ là quyền tay nắm thật chặt, móng tay hãm sâu ở lòng bàn tay, bấm ra máu.

"Quả nhiên đủ trấn tĩnh." Thác Bạt Vũ Tôn nhẹ nhàng gõ tay vịn, thoáng tỏ vẻ tán thưởng, người ở chỗ này cũng nhao nháo bàn tán người nào cũng biết một chưởng kia của tôn chủ có thể đánh gãy cột cung điện hai người ôm! Mộ Dung Đức Âm thậm chí ngay cả chắn cũng không chắn!

Mộ Dung Đức Âm dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lau đi vết máu ở khóe miệng, lạnh nhạt nói: "Vũ Tôn xưng hùng Bắc Cương, sao không hợp tác cùng Đức Âm?"

"Cùng ngươi hợp tác, giúp ngươi ra hồn, tương lai để tranh hùng với ta sao? Thác Bạt tuy rằng tôn thờ thuỷ tổ Thiên Võng, nhưng mà ngươi còn chưa có tư cách kia. Nhưng nếu như ngươi cúi thắt lưng cầu ta, ta có lẽ sẽ xem xét." Lời của Thác Bạt Vũ Tôn nói bá đạo mười phần, cùng bề ngoài của hắn cực kỳ không hợp.

Mộ Dung Đức Âm trầm ngâm, một chưởng vừa rồi hình như làm tim phổi của hắn bị thương, hắn đột nhiên che miệng ho nhẹ, trận ho khan này cực kỳ ẩn nhẫn, nhìn ra hắn bị thương cực kỳ khó chịu, khó chấp nhận.

Long Sách chỉ thiếu điều nước mắt chưa rơi xuống mà thôi, yên lặng chìa một bàn tay giúp hắn vỗ lưng. Ho khan thật lâu sau, Mộ Dung Đức Âm buông tay áo, cổ tay áo tuyết trắng có loang lổ vết máu, mới vừa rồi đúng là ho ra máu, nhưng là hắn đem ống tay áo không chút dấu vết che dấu, đưa tay đặt ở trên lan can, hỏi: "Ý tứ của tôn chủ là, nếu như ta cúi đầu, là hợp tác hay sao?"

Thác Bạt Vũ Tôn đem cử động của hắn nhìn ở trong mắt, sắc mặt lại giật giật, không biết hắn vì sao động dung, chỉ thấy hắn nhắm mắt lại, sau một lúc lâu mới nói: "Bắt thóp lời ta nói, đầu óc khá đấy, bản tôn từ trước đến nay nói lời giữ lời, sẽ không đổi ý, để ta nhìn thử xem thiếu chủ sẽ cúi đầu như thế nào."

"Khụ khụ… Tôn chủ muốn ta dùng phương thức như thế nào để cúi đầu?" Mộ Dung Đức Âm ngón tay vươn tới bên môi, trong lời nói thỉnh thoảng có tiếng ho nhẹ bật ra.

Thác Bạt Vũ Tôn vùng xung quanh lông mày cũng nhíu hết cả lên, hắn lạnh lùng nói: "Tự nhiên muốn làm gì cũng được."

Mộ Dung Đức Âm ho nhẹ hai tiếng, nói với Long Sách: "Đỡ ta."

Long Sách theo lời đi tới bên cạnh hắn, chỉ thấy Mộ Dung Đức Âm làm trò ngay trước mặt nghìn người, hai tay đem hai đùi đầu gối theo thứ tự nâng lên, kéo hai chân đặt trên hai bàn đạp lần lượt đặt tới trên mặt đất, rõ ràng là hai chân không nghe theo sai sử, tức thì hắn đỡ tay vịn, được Long Sách đỡ ôm run rẩy đứng lên, thân thể lắc lư mãnh liệt, chân rơi xuống đất cũng nghiêng ở một bên, bộ dạng giống như là xoay vặn.

Long Sách vội vàng dùng chân đẩy thẳng cái chân đang nghiêng của hắn, cũng đem toàn bộ sức nặng thân thể của hắn đều dồn hết ở trên người mình, nói là giúp Mộ Dung Đức Âm đứng vững, không bằng nói là Long Sách đang ôm hắn ——bộ dáng này khiến người thấy tất cả đều phải thổn thức, tiếc hận thay cho vị thiếu chủ phong thái tuyệt diễm kinh động, khí độ phi phàm này.

Ngay cả Thác Bạt Vũ Tôn cũng không khỏi lắn tăn nói: "Đáng tiếc."

"Khiến cho tôn chủ nhìn phải bộ dạng xấu xí, thật sự là chê cười." Mộ Dung Đức Âm lại không thèm để ý, dùng ánh mắt ý bảo Long Sách đỡ chính mình "đi" đến bậc thang phía trước, Long Sách nửa ôm nửa kéo, đi được ba bước rồi, chỉ thấy Đức Âm thế nhưng nói: "Đánh đầu gối của ta."

Long Sách cả kinh, bất chợt hiểu được, lập tức đầu ngón tay bắn ra, hai luồng khí kình sẽ không đả thương người đánh tới trên đầu gối cứng ngắc của Đức Âm, khiến cho hai đầu gối của hắn gập lại xụi lơ xuống, chỉ thấy vạt áo trắng như tuyết một mỹ nam tàn tật rõ ràng ngay cả tự mình đứng vững cũng không thể làm được thế nhưng lại dùng cái loại phương pháp đặc thù này để quỳ xuống, chỉ là khi hắn quỳ cũng phải có người nâng mới có thể không ngã, mà tư thái của hắn không chút nào giống như là đang quỳ gối, lời nói từ trong miệng hắn phun ra lại càng giống như là bị ép buộc: "Mộ Dung Đức Âm tình nguyện thực hiện ý muốn của Vũ Tôn, không biết Vũ Tôn có nguyện ý nhận lấy thành ý của tại hạ hay không?"

Thác Bạt Vũ Tôn lập tức đứng lên, lạnh nhạt nói: "Thiếu chủ quả nhiên thật độc! Ủng hộ ta là việc chính, nhưng cái miệng lại mượn cớ nói dã tâm của ta khôn cùng, muốn như vậy để đạt được mục đích biến Bắc Cương trở thành một nhánh trong Ma giáo sao?! A, uy lực của thiếu chủ, Vũ Tôn xin lãnh giáo!"

"Khụ khụ…" Mộ Dung Đức Âm cười cười, chỉ là hình như thể lực đã tới điểm cực hạn, thương thế khó có thể nén xuống, tiếng ho khan càng ngày càng tán vụn, máu tươi từ khóe miệng càng ngày càng tràn ra một

nhiều, nhỏ giọt nổi bật trên thềm bậc thang, có chút kinh người nhưng lại vẫn đang kiên trì nói: Khụ khụ… một chưởng của tôn chủ tới dễ dàng, làm sao không khiến cho Đức Âm phải tận hết sức? Khụ… Khụ khụ…"

Khi nói chuyện lấy tay che miệng, máu tươi vẫn đang từ chỗ khe hở chảy xuống, Long Sách vội vàng lấy khăn tay ra cho hắn, chỉ là mặc dù bị thương nặng như thế như thế nhưng ánh mắt Mộ Dung Đức Âm vẫn rất bình tĩnh, đúng mức, thực là làm cho người ta thuyết phục!

Thác Bạt Vũ Tôn tựa hồ buồn bực vì hắn không ngừng ho khan, rốt cục đứng dậy nói: "Xem ra thiếu chủ hôm nay đi đường mệt nhọc, chuyện khác không bằng chờ thiếu chủ nghỉ ngơi rồi hẵng nói sau."

Dứt lời liền đứng dậy rời đi, mọi người lập tức cùng đồng lòng kêu lên cung tiễn.

Trong đại điện người dần dần tản ra, thân thể của Mộ Dung Đức Âm đột nhiên khẽ nghiêng, ngã lệch ở một bên, Long Sách ôm hắn thật chặt, nức nở nói: "Âm Âm… Cục cưng… Ngươi đừng dọa ca ca… Ca ca sẽ chữa thương cho ngươi…" Hắn bi thiết lại nóng lòng, dĩ nhiên xưng hô dễ gọi trước đây cũng nói ra miệng.

"Ca… Ta mệt mỏi quá… Ta… đã gắng hết sức…" Đức Âm hé môt đường nơi khóe mắt, buồn bả cười.

"Đừng… Đừng nói chuyện… Cục cưng… đừng sợ… Có ca ca ở…" Long Sách khóc không thành tiếng, run rẩy dùng bàn tay để ở hậu tâm của hắn, không ngừng chuyển vận nội lực.

Một gã bí mật quan sát gần đó lúc này từ bên hông cánh cửa đại điện lặng lẽ đi ra, hướng Thác Bạt Vũ Tôn hồi báo. Cũng hỏi thêm: "Chủ thượng, có cần phái người tiếp tục giám thị bọn hắn không?"

Thác Bạt Vũ Tôn nói: "Không cần, ở trên địa bàn của ta, không sợ bọn họ có động tác gì, rút hết người về, để Mộ Dung Đức Âm giữ lại một tia tôn nghiêm đi. Cái này xem như kính ý ta đối với hắn. Khụ khụ…"

Hắn nắm tay thành quyền để gần sát bên miệng, thế nhưng cũng ho khan.

"Giường thật là thoải mái." Mộ Dung Đức Âm nằm ở trên giường lớn thưởng thức phòng ngủ hoa lệ.

Mộ Dung Long Sách thì đang kiểm tra bốn phía có người giám thị hay không. Mộ Dung Đức Âm nói cho hắn biết không có, bởi vì cảm giác của hắn so với Long Sách nhạy bén hơn nhiều.

"Đức Âm, thật sự không còn hả?" Long Sách dán sát lại đây, nhỏ giọng nói, "Ngươi hôm nay quả thực hù ca ca chết mất! Ta lại giúp ngươi trị liệu tổn thương một lát nữa đi!"

"Không có việc gì, không phải chỉ là một chưởng thôi sao? Ta bức ra máu phun ra so với việc vận chưởng lực hóa giải càng tốn sức hơn." Đức Âm cởi bỏ quần áo, tuy rằng l*ng ngực bị chụp có chút máu ứ đọng, nhưng mà chưởng lực sớm đã bị hắn tiêu trừ mất hết rồi.

"Ngươi ho khan làm ta rất sợ …" Trong lòng Long Sách vẫn còn hãi, "Ta giúp ngươi xoa xoa ngực đi, mặt mày xanh mét … Làm sao ngươi ho khan nhiều lần như vậy a?"

"Ngươi không phải từng nói với ta rồi sao, mỹ nhân sắc mặt tái nhợt nhất định đều có bệnh không tiện nói ra, có bệnh không tiện nói ra phần lớn đều là do có tật xấu ho khan còn có đánh hắt xì nữa, ho khan, ngáp đều là chứng bệnh sẽ lây, chỉ cần có một người làm, người khác cũng sẽ không tự chủ được phải làm theo, cho nên ta ho khan, cũng dẫn tới việc Thác Bạt Vũ Tôn ho khan. Ngươi nhìn hắn vài lần đều bị ta dẫn dắt tới nhịn không được muốn ho khan, hừ hừ, giảm bớt ít chuyện hắn sẽ chít chít méo mó với ta không dứt, ta cũng không biết phải nói cái gì với hắn … A… Thật khẩn trương… Lần đầu tiên nói chuyện ở trước mặt nhiều người như vậy… Không biết người ta sẽ nghĩ về ta như thế nào… Thật đáng ghét… Không biết nơi này cơm nước có thể có đãi ngộ cho khách quý thịt dê nướng hay không…" Đức Âm thả lỏng nói.

"Đức Âm, cái bụng của ngươi làm sao mà càng ngày càng đen vậy?" Mộ Dung Long Sách lấy tay chụp bụng của hắn.

Cho nên nói, tự tôn của Đức Âm.. …

Không cần vì hắn giữ lại.

85. Chương 85: Vì Sao Bóng Ma Thuở Nhỏ Lại Hiện Lên

Đêm đầu tiên của Mộ Dung Đức Âm ở Bắc Cương, cùng giường chung gối với Mộ Dung Long Sách, có lẽ là do Thác Bạt Vũ Tôn thả một lưới, để cho Long Sách giúp Mộ Dung Đức Âm chữa thương, vì thế cũng không có đem bọn họ tách ra, vì thế hai người sau khi tắm rửa cùng nhau nằm ở trên giường lớn.

Mộ Dung Đức Âm nói: "Sắp tới giờ ăn cơm tối, không biết sẽ đưa tới món gì." Khi nói chuyện biểu lộ sự chờ mong.

"Câm miệng, ngươi chỉ biết mỗi ăn rồi ăn." Mộ Dung Long Sách ở trên người hắn sờ soạng một trận, kì thực thỏa mãn hứng thú của mình, da thịt của Đức Âm vẫn trơn nhẵn như vậy non mềm như vậy, sờ lên liền có cảm giác tâm thần nhộn nhạo.

Rốt cục, tỳ nữ chuyên trách đưa cơm trăm mong nghìn đợi cũng đến, mang theo hộp đựng thức ăn nhẹ nhàng gõ cửa. Long Sách từ trên giường nhảy xuống, mở cửa, Đức Âm thì nhìn chăm chú vào động tác của người tỳ nữ, một tầng lại một tầng hộp đựng thức ăn được mở ra, chỉ thấy bên trong là cháo cẩu kỷ táo đỏ, canh gà nhân sâm, còn có mấy phần đan dược để bổ dưỡng thân thể, một chén thuốc sắc đen tuyền ———— tất cả đều là thức ăn lỏng, ngay cả điểm tâm cũng không có.

Mộ Dung Long Sách nói lời cảm tạ, tỳ nữ kia nói dùng xong thì kéo chuông cửa, nàng sẽ tới dọn. Vì thế Mộ Dung Đức Âm ngồi vào bên cạnh bàn, dùng đũa đem canh gà ti chọn lựa, rồi tới món cháo, miễn cưỡng xem như dùng cơm, mà thuốc bổ thì bị Long Sách uống —— Long Sách nói đó là dược liệu đại bổ trân quý, không uống thì lãng phí, kết quả nửa đêm Long Sách hưng phấn ngủ không được, còn chảy máu mũi, càng sờ đùi Đức Âm thì máu mũi chảy càng nhiều. Mà đối với Đức Âm mà nói, thì lại là ————————

Chết đói… Thịt dê nướng toàn bộ… Ở nơi nào…

Ngày hôm sau, Mộ Dung Long Sách kêu Đức Âm phải cố gắng biểu hiện, nghiêm cấm tẻ ngắt, Mộ Dung Đức Âm thành thành thật thật ngồi ở trong phòng "dưỡng thương ", đợi Thác Bạt Vũ Tôn gọi tới, thuận tiện lại ngồi chờ hai bữa cơm canh thức ăn lỏng, ban ngày cùng ban đêm khác nhau, có nha hoàn đứng ở một bên nhìn.

Nhưng thật ra Long Sách ăn bảy món rất phong phú và một món canh cao lương mỹ vị, mà trước mặt Đức Âm chỉ có thức ăn lỏng cùng thang thuốc, hắn buồn khổ nhìn Long Sách ăn uống, bản thân mình lại chỉ có thể ra vẻ tao nhã dùng cái miệng nhỏ uống cháo, còn phải làm ra bộ dáng yếu ớt uống không xong, cố tình Long Sách đối cơm canh còn tán thưởng có thêm, khiến cho Đức Âm liên tục nuốt nước miếng. Long Sách cười hắc hắc, xỉa răng nói với nha hoàn: "Vị muội muội này, ta sức ăn lớn, một lát nữa có thể còn muốn ăn, không bằng chờ một lát ngươi hãy tới thu dọn được không?"

Nha hoàn nói: "Công tử, nô tì không dám làm trái quy củ."

Mộ Dung Long Sách cười hì hì nói: "Ta không phải cần muội muội ngươi làm trái quy củ, chính là luyến tiếc muội muội ngươi ở đây phải đứng lâu. Yên tâm, ta sẽ không nói ra, muội muội nếu như đồng ý hỗ trợ, một lát nữa khi ngươi quay trở về, ta sẽ nói cho ngươi biết đệ đệ của ta đây trong ngày thường dùng cái biện pháp gì để bảo dưỡng khuôn mặt."

Nha hoàn lặng lẽ nhìn Đức Âm liếc mắt một cái, khuôn mặt sớm đỏ bừng cả, Đức Âm cũng phối hợp dùng giọng nói ôn nhu dịu dàng như nước: "VÕcô nương này, không bằng ngươi một lát lại đến, đỡ phải ở trong này tốn thời gian."

"Vậy… nửa canh giờ sau ta quay trở lại đây…" Nha hoàn bị Đức Âm mê hoặc tâm hồn, rốt cục tâm hồn thiếu nữ nhảy loạn rời đi. Lúc này Đức Âm từ trên giường nhảy dựng lên, ngồi ở bên cạnh bàn bẹp bẹp ăn cơm. Long Sách thì đến trước bàn đọc sách cầm lấy bút, thay hắn viết cái phương thuốc làm đẹp để lát nữa đưa cho nha hoàn kia.

Cứ như vậy, nguy cơ ăn cơm cuối cùng cũng tạm thời được giải quyết. Sau khi nghỉ ngơi hai ngày, Mộ Dung Đức Âm có thể tự mình ngồi trên xe lăn đi lang thang ra bên ngoài, Long Sách tự do cũng không có bị người cầm cố, vì thế sau một lúc ngàn căn vạn dặn, Long Sách ra ngoài tìm quản sự Bắc Cương thương nghị thủ tục, Mộ Dung Đức Âm có nửa ngày tự do hoạt động, vì thế, hắn gọi nha hoàn đến đẩy mình đi ra bên ngoài hoa viên dạo.

Đằng sau hoa viên có đủ các loại hoa kỳ cỏ lạ, núi giả thác nước, cảnh quan hợp lòng người, Mộ Dung Đức Âm thấy lối đi bằng phẳng, liền bảo nha hoàn ở cửa chính đợi, tự mình đẩy xe lăn vào trong đó.

Đi vào lối đường mòn biển hoa, lại giống như tiến vào trận pháp, lung tung loạn mắt, chỉ có đóa hoa rực rỡ, Mộ Dung Đức Âm dừng lại nhớ lại đường đi, nhắm mắt suy tư phá trận phương pháp —— tốt xấu gì, người ta cũng đã theo U Tuyền học qua trận pháp.

Tiếng đàn giống như tri âm tri kỷ từ chỗ sâu bên trong biển hoa truyền đến, cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn, Mộ Dung Đức Âm mở to mắt, hai tay lăn bánh, đẩy xe từ từ vòng quanh đi đến chỗ tiếng đàn truyền ra.

Tiếng đàn nơi phát ra vốn là ở bên dưới một sườn núi, nằm ở bên bờ thác nước nhân tạo, giữa dòng nước mênh mông vỗ về bên trong khuôn viên mái đình đứng sừng sững, bên trong đình người đánh đàn áo trắng hơn tuyết, tóc đen như bộc, ngón tay thon dài lướt qua dây cầm bằng ngọc phát ra tiên âm êm tai. Mộ Dung Đức Âm ngồi ở sườn dốc ngước nhìn trên dưới, tuy thềm đá có đường mòn đi thông phía dưới, nhưng đối với hắn mà nói cũng là rãnh trời.

"Thiếu chủ thật là khéo quá." Người đánh đàn sớm đã cảm nhận được hắn, tay dừng lại, chậm rãi ngẩng đầu, quả nhiên là Thác Bạt Vũ Tôn, hai người bốn mắt nhìn nhau, Thác Bạt Vũ Tôn nhàn nhạt cười: "Trong đình có trà thơm, sao không vào."

Mộ Dung Đức Âm hơi hơi nhíu mi, nhìn xe lăn của mình. Trong đình lại bay ra hai cây kim tuyến, linh hoạt như rắn quấn chặt lấy hai bên trái phải xe lăn, tức thì, chỉ thấy kim tuyến truyền lực, xe lăn thế nhưng dựng lên trên không, bị kim tuyến kéo tới, cuối cùng vững vàng dừng ở bên trong đình.

"Công lực thật tốt!" Mộ Dung Đức Âm không khỏi tán thưởng.

Thác Bạt Vũ Tôn trong mắt hơi có vẻ tự mãn, mời hắn tới ngồi, hai người rót trà, ngắm dòng chảy thác nước thưởng trà nói chuyện phiếm. Thác Bạt Vũ Tôn nói: "Mấy ngày nghỉ ngơi điều dưỡng, sắc mặt thiếu chủ tựa hồ đã khá hơn nhiều, xem ra vị huynh trưởng đi theo hầu hạ ngươi thế nhưng đối với ngươi quả thực tận tâm."

" Thần sắc của tôn chủ cũng là có chút chuyển biến tốt đẹp." Mộ Dung Đức Âm giơ chén trà oánh bạch lên, không chút gợn sóng nói.

"Quả nhiên không thể gạt được ánh mắt của ngươi ——" Thác Bạt Vũ Tôn đánh giá người thanh niên tàn phế nhưng có ý chí kiên nghị cùng tài trí vượt bậc này, "Lãnh Hồn để cho ngươi một mình tới đây, quả nhiên tự hắn đã tính toán sẵn."

"Quan sát thần sắc của tôn chủ, ta nghĩ tôn chủ có lẽ ở gần đây từng có lần tẩu hỏa nhập ma, hơn nữa thể chất vốn dĩ đã thua thiệt, có thể gạt được người khác, nhưng không thể gạt được Đức Âm." Mộ Dung Đức Âm ngấn hớp trà, lại khen: "Trà ngon."

"Cho nên, ngươi muốn nói gì?" Thác Bạt Vũ Tôn tỉnh bơ nói.

"Hai bên cùng hợp tác, đôi bên cùng có lợi, chỉ có độc hỏa kỳ lân của Ma giáo mới có thể điều hòa nội lực tán loạn trong cơ thể tôn chủ." Mộ Dung Đức Âm nói.

"Chính là độc hỏa kỳ lân, còn không đủ để Thác Bạt cảm động." Thác Bạt Vũ Tôn nheo mắt lại, "Nếu muốn kết minh, xin thiếu chủ hãy xuất ra thêm phần thành ý."

Mộ Dung Đức Âm đặt chén trà xuống, hỏi: "Ta chỉ là tò mò, đến tột cùng phải làm như thế nào, mới có thể khiến cho Thác Bạt Vũ Tôn vui lòng phục tùng đối với ta?" Một câu, thế nhưng khí phách mười phần.

Thác Bạt cười lạnh nói: "Ha ha, ngươi có được khí phách cùng tài trí mà người trong thiên hạ đều quy thuận, nhưng là thứ kia đối với Thác Bạt là vô dụng! Từ khi ta sinh ra cho tới nay, ta đã định sẽ là vương giả, dù cho ngươi có là đời sau của Nhậm Thiên Cuồng đi nữa, thì hư danh kia của ngươi đối với ta cũng chỉ là thứ vô dụng. Ta là cường giả, kết cục của cường giả, chính là chết ở trong tay người mạnh hơn so với chính mình, mà không phải hèn mọn quỳ gối!"

"Ồ?" Mộ Dung Đức Âm nghe khẩu khí đoạn tuyệt của hắn, "Ngươi tưởng rằng, trên đời này không còn ai có thể lay chuyển được ngươi hay sao?"

"Thiếu chủ nghĩ sao?" Trong mắt Thác Bạt Vũ Tôn chợt lóe lên thần sắc, lại càng khiến cho Mộ Dung Đức Âm cong khóe miệng.

Chỉ thấy Đức Âm từ từ nói: "Cá nhân ta cho rằng, muốn cho một người tin phục kính sợ, phải hiểu người này rõ như lòng bàn tay, giống như hiểu biết bản thân mình vậy. Tôn chủ nói có đúng không?"

Thác Bạt Vũ Tôn quả nhiên ánh mắt lóe ra, ngữ khí hơi có thay đổi: "Ngươi biết cái gì?"

"Ha ha." Mộ Dung Đức Âm thế nhưng thật ra có thể tháo nửa cái nút, "Chính là d*c v*ng. Nếu muốn điều khiển một người, không còn có thứ gì hiệu quả hơn việc có thể điều khiển d*c v*ng của hắn. Thác Bạt Vũ Tôn xưng hùng thiên hạ, nhưng cũng là người, là người tất sẽ có d*c v*ng, dù là người thanh tâm quả d*c cũng không thể tránh được."

Thanh tâm nghĩa là tâm trí luôn trong sáng, loại bỏ lục d*c thất tình, cổ nhân nói: "Đa d*m bại tâm" là vậy. Kẻ ham mê sinh hoạt xác thịt với nữ giới sẽ dẫn đến tâm thần u mê ám chướng, trí óc dễ dãi và ngu muội.

Quả d*c, nghĩa là phải tiết chế tất cả ham muốn mà không riêng gì ham muốn sinh hoạt với nữ giới.

"Ta phát hiện ra, ta quả thật đã xem thường ngươi." Thác Bạt Vũ Tôn rốt cục bị nói trúng mỗ tâm sự, ánh mắt càng phát ra lóe ra.

Kỳ thật, Đức Âm căn bản vô cùng mờ mịt, hắn nào biết người ta có cái d*c v*ng thầm kín gì đâu à? Hắn cảm thấy lừa gạt Thác Bạt Vũ Tôn tựa như ở múa kiếm vậy, càng ngày càng làm cho người ta chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Thác Bạt Vũ Tôn giờ phút này chậm rãi nói: "Nhưng là ngươi đã quên, ngươi đã có thể nắm trong tay d*c v*ng của ta, ta làm sao không thể dùng chiêu gậy ông đập lưng ông? Mộ Dung Đức Âm, tin hay không bây giờ ta có năng lực đem ngươi chỉnh đốn, nhược điểm của ngươi sớm đã rõ rành rành!"

"Ngươi cho là, thứ mà ngươi nhìn thấy đó chính là nhược điểm của ta sao?" Mộ Dung Đức Âm như trước không màng danh lợi.

Thác Bạt Vũ Tôn liền nói: "Thật thật giả giả, cố bày nghi trận, chúng ta cứ chờ xem, ai mới là người có thể cười cuối cùng."

"Ha, " Mộ Dung Đức Âm đột nhiên cười khẽ, "Không cần, ta đã đang cười."

"Người cuồng vọng." Thác Bạt Vũ Tôn liếc xéo hắn, khóe miệng mang theo ý cười nhạo, đột nhiên xoay người rời đi, thế nhưng bỏ lại Mộ Dung Đức Âm một người ở trong đình, để nhìn thử xem hắn một người làm sao có thể trở lại bên trên sườn núi.

Đợi mũi chân Thác Bạt Vũ Tôn v*t lên một chút, Mộ Dung Đức Âm ở phía sau hắn nói: "Dùng trò vũ nhục thấp hèn, chính là thủ đoạn của Thác Bạt tôn chủ sao?"

Thác Bạt Vũ Tôn mày nhăn lại, quay đầu, lúc này cách từng rặng bụi hoa bốn mắt nhìn nhau. Hai người đều là loại người sâu không lường được, gió nổi lên, cánh hoa bay tán loạn, Thác Bạt Vũ Tôn cuối cùng cũng nở nụ cười, thế nhưng quả thực xoay người rời đi, chẳng hề quay đầu.

Mộ Dung Đức Âm nhìn hắn rời đi, sau đó, ngửa mặt nằm vật xuống.

Cái gì? Đây là luận điệu xã giao mà Long Sách bọn hắn tôn sùng hử?

Nói nửa ngày rốt cuộc là đang nói cái gì vậy cà? Chẳng có bản chất quái gì!! Hơn nữa hắn phải ngồi meo mốc ở chỗ này tới khi nào?!

Trong mắt Mộ Dung Đức Âm hiện lên một tia huyết tinh giết chóc, cuối cùng nắm chặt nắm tay, nhắm mắt dưỡng thần, chờ người tới đón mình.

Quả nhiên, qua một canh giờ, Mộ Dung Long Sách nghe tin phi thân tới, đuổi tới bên cạnh hắn sốt ruột nói: "Cục cưng, ta đã tới chậm! Ngươi không sao chứ?"

"Cục cưng?" Đức Âm nhìn thấy hắn.

Long Sách tiến đến hắn bên tai, nhếch miệng cười, thấp giọng nói: "Mấy ngày hôm trước kêu thế này, ta đột nhiên nhớ lại mới trước đây, để cho ta gọi nhiều hơn vài lần đi."

"Như vậy, thì ca thối thối?" Đức Âm liền nói.

Long Sách mặt lập tức âm trầm, bóng ma thời thơ ấu giống như thủy triều vọt tới:

Mộ Dung Đức Âm, ba tuổi. Long Sách, bảy tuổi.

Vừa mới học cách đi đường không bao lâu Đức Âm luôn theo chân Long Sách, chỉ cần Long Sách cầm bánh bao thịt kêu: "Bảo bảo "

Vì bánh bao thịt Đức Âm cục cưng vội vàng đuổi theo giữ chặt góc áo Long Sách, giơ bàn tay nhỏ bé túm lấy cánh tay Long Sách: "Bao bao bao bao "

Nhưng vào lúc này, Long Sách đột nhiên cảm thấy đau bụng, hình như là tối hôm qua ăn bánh bao bị hỏng, cần phải trút bầu tâm sự! Vì thế đem bánh bao vứt trên mặt đất, vội vàng chạy vào trong nhà!

Đức Âm nhìn thấy bánh bao thịt tuyết trắng rơi xuống mặt đất dính bùn đất, cái miệng nhỏ nhắn phẩy nét, trong đôi mắt to như thác nước bắt đầu tràn nước mắt ra, tức thì há mồm oa oa khóc lớn: "Bao bao! Bánh bao của ta! Ô ô ô " vì thế sống chết túm lấy quần áo Long Sách không cho đi, "Bao bao trả lại bao bao đi xú ca ca ô oa oa oa "

"A a a a! Buông tay a!!" Long Sách đã nhịn không nổi, ai biết cục cưng Đức Âm nho nhỏ thế nhưng khí lực lớn như vậy, Long Sách bảy tuổi làm sao kéo cũng không thoát khỏi cánh tay của hắn, chỉ có thể kéo hắn khó khăn dịch từng bước tới chỗ nhà xí, chính là… Chính là… Chính là đã muộn rồi a a a a a!!!

"Ca ca, thối thối…" Đức Âm cục cưng tay bịt chặt cái mũi chạy đi, chỉ để lại Long Sách kéo kéo cái quần dính dấp vệt nước mũi nước mắt bên trên, khuất nhục đứng ở nơi đó oa oa khóc rống lên.

– – –

86. Chương 86: Mất Tích

Dừng lại ở Bắc Cương mười ngày, Mộ Dung Đức Âm cảm thấy xương cốt cả người của mình đều sắp sửa cứng ngắc hết lại. Hắn đã tiến hành hội đàm với Thác Bạt Vũ Tôn không mặn không nhạt bốn năm lần, hắn đã tận lực khiến cho mình bảo trì trạng thái trong trẻo nhưng lạnh lùng cao thâm, nhưng mà hắn không thể đảm bảo mình còn có thể tiếp tục hội đàm như vậy bao lâu nữa, cũng không biết mình có thể nhẫn nại tới bao giờ mà không trực tiếp lật bàn ———————— khốn kiếp!!! Chẳng lẽ võ lâm cấp cao mỗi lần nói chuyện đều phải quanh co lòng vòng chít chít như vậy mãi sao!!!!

Lại một lần, khi Mộ Dung Đức Âm cùng hội đàm với Thác Bạt Vũ Tôn tay chắp sau mông đưa lưng về nhau, Mộ Dung Đức Âm hai mắt hung tợn trừng hắn, sau đó hít một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn cố kiềm chế.

Quả nhiên, vẫn là thời gian đi nhà xí thả lỏng nhất. Chỉ có lúc ở nhà xí, hắn mới không phải là kỳ tài siêu nhiên trác tuyệt tàn phế trong mắt người chung quanh, mà là Trạch Âm.

Mộ Dung Long Sách thì cả ngày làm trò trước mặt mọi người thích thú gọi cục cưng cục cưng kêu được rất nhuần nhuyễn, từ lần đó lúc ở trên đại điện Đức Âm hộc máu về sau, hắn cũng giống như khi ấy một mực càn rỡ, giống như sợ người trong thiên hạ không biết Mộ Dung Đức Âm là bảo bối của hắn không bằng.

Vì thế ở trong mắt mọi người, Mộ Dung Long Sách và thiếu chủ nghiễm nhiên là đôi phu thê thần tiên, nghe nói cũng chỉ khi đối mặt với Mộ Dung Long Sách thì vị thiếu chủ đẹp nhất trần gian mới lộ ra lúm đồng tiền khuynh thiên tuyệt luân trong truyền thuyết, người nào nhìn thấy nụ cười này có chết cũng không hối tiếc. Dần dần, ở Bắc Cương lưu truyền rất nhiều phiên bản na ná nhau về thân thế truyền kỳ của Mộ Dung Đức Âm. Nghe nói sau khi hắn được sinh ra thì đại nạn dồn dập kéo tới, sau khi trải qua khó khăn chồng

chất, cuối cùng cũng leo lên được địa vị cao, thân hình nhìn như gầy yếu nhưng con người bên trong kiên định hơn bất luận người nào khác.

Hắn tài trí vô song, bên ngoài lạnh lùng nhưng lại là người chuyên nhất một lòng, dung nhan trầm tĩnh như nước nhưng sau lưng chất chứa vô số ký ức bi thương, không ai kiên cường hơn hắn, cũng không ai bình tĩnh hơn hắn. Dù trên đời này bất luận gặp phải khó khăn chồng chất cỡ nào cũng không thể nào đánh bại hắn, ngược lại lại càng khiến cho hắn càng ngày càng vững vàng chín chắn trưởng thành ———— dù sao đại loại mấy tin đồn nhảm biên soạn từ vở kịch đau khổ hoàn mỹ kiểu này, không cần nghĩ cũng biết bắt nguồn từ nơi nào.

Nghe nói khi bọn nha hoàn miệng truyền tai nghe những gút mắt ân oán đau thương buồn bã giữa Mộ Dung Đức Âm và huynh trưởng của hắn thì người người rơi lệ, người thuật lại thường thường đến cuối cùng khó thể kiềm chế khóc không thành tiếng, về sau cái chuyện này được truyền tai nhau với tốc độ siêu cấp một truyền mười, mười truyền trăm, cuối cùng thế nhưng rơi vào trong lỗ tai của Thác Bạt Vũ Tôn.

Thác Bạt Vũ Tôn từ trước đến nay chán ghét người bên dưới ở sau lưng nghị luận, một lần kia thế nhưng phá lệ sai nha hoàn hầu hạ bên người mình đem câu chuyện này kể lại đầy đủ, mãi cho đến tận đêm rất khuya. Lúc sau, nghe đâu tôn chủ thản nhiên nói: "Trên đời vậy mà có người nam nhân hiếm có bậc này."

Nha hoàn bên người hỏi: "Tôn chủ giao phong với hắn vài lần, có biết đồn đãi này là thật hay giả không ạ."

"A, hắn thật sự không phụ câu phong hoa tuyệt đại, một người Bát Tự nghìn đời, nam nhân như vậy nếu trở thành địch nhân, không khỏi có chút đáng tiếc và đáng sợ." Thác Bạt Vũ Tôn nói.

Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người.

Đại nha hoàn thông minh nói: "Nô tì chưa từng nghe tôn chủ đánh giá một người như thế, nô tì thiết nghĩ, trên đời người có thể xứng đôi với tôn chủ cũng chỉ có Mộ Dung thiếu chủ khí khái thiên nhân. Chung quy vẫn là hơn… cái tên thôn phu thô lỗ cục mình trong thôn gấp nhiều lắm…"

"Câm miệng! Không cho phép ngươi nhắc tới hắn!" Thác Bạt Vũ Tôn đột nhiên tức giận.

Nha hoàn vội vàng câm miệng, chỉ là giảo hoạt nháy nháy mắt —— thân là nha hoàn bên người so với những người khác hiểu rõ tôn chủ hơn nhiều. Nàng thật ra hy vọng tôn chủ có thể cùng vị Mộ Dung thiếu chủ kia phát triển quan hệ đó, dù sao nàng cũng hiểu được, vị thiếu chủ kia thật sự là tuyệt phối với chủ nhân, trừ bỏ cái người thôn phu kia chưa từng thấy qua chủ nhân để bụng tới người nào như vậy. Kỳ thật, khi nàng nghe qua chuyện xưa của Mộ Dung thiếu chủ rồi tận mắt nhìn thấy mỹ mạo của Mộ Dung Đức Âm, nàng không chút do dự gia nhập vào hàng ngũ say mê Mộ Dung Đức Âm.

Kỳ thật nàng cũng say mê Thác Bạt Vũ Tôn, cho nên cho nên cho nên đâu… Mỹ nhân đương nhiên là phải cùng một chỗ với mỹ nhân chứ sao… Hơn nữa, cơ hồ toàn bộ nha hoàn đều nghĩ như vậy … …

Hừ hừ… Đại nha hoàn phúc hắc cười thầm.

Chuyện kể rằng, nghìn đời mới có một người, Mộ Dung thiếu chủ phong hoa tuyệt đại, giờ phút này đang ở trong phòng hừ hừ, Mộ Dung Long Sách vẻ mặt ngấm ngầm bắt lấy đùi đẹp tuyết trắng của mỹ nhân, bôi lên thuốc mỡ.

"Đức Âm, " Mộ Dung Long Sách âm trầm nói, "Chân bị sái không nhẹ, sau này ngươi thành thành thật thật ngồi trên xe lăn cho ta. Không muốn ta đem chuyện này nói ra ngoài, sau này phải hoàn toàn nghe lời của ta!"

"Đừng nói nữa!" Mộ Dung Đức Âm đem mặt chôn ở gối đầu, ngữ khí mang theo thống khổ.

Sự thật đằng sau màn quả thật quá mất mặt, Đức Âm ỷ vào bản thân mình võ nghệ cao cường lặng lẽ chuyển tới phòng bếp, kết quả trên đường trở về gân mạch chưa khôi phục hoàn toàn hai chân không đứng vững ngã sấp xuống, chân bị sái sưng rất to, điều này làm cho Long Sách cực kỳ giận dữ.

"Không cho nói nữa!! Chuyện mất mặt như thế!" Mộ Dung Đức Âm kêu lên.

"Ngươi cũng biết mất mặt à!! Không biết sợ gì cả! Khổ thân ta vất vả tạo thế như vậy cho ngươi! Mệt cho mọi người trong thiên hạ đều nghĩ ngươi siêu phàm thoát tục!! Ngươi thế nhưng ở trên địa bàn của người ta đi trộm thịt dê nướng!! Ngươi cái đồ ham ăn!" Mộ Dung Long Sách tăng lực độ trên tay.

"A a a a! Ta không nghe! Ta không nghe!" Mộ Dung Đức Âm buồn bực ở trong gối đầu nói.

"Còn dám mạnh miệng với ta hay không hả?" Mộ Dung Long Sách âm hiểm tiến đến trước mặt hắn, "Cục cưng?"

"Hừ." Mộ Dung Đức Âm dùng ánh mắt đằng đằng sát khí lườm liếc hắn.

"Hừm hừ…" Long Sách cực kỳ đắc ý.

Buổi tối, Long Sách vẫn như trước ngủ chung một chỗ với Đức Âm, mới nói với Đức Âm ưu buồn ụp mặt bên gối: "Ta tìm hiểu thần công truyền lưu qua nhiều thế hệ trong gia tộc Thác Bạt Vũ Tôn bọn họ, loại võ công này uy lực kinh người quá bá đạo, tổn hại đến thân mình không nhẹ, cho nên ngươi nói không sai, thể chất của hắn luôn luôn không tốt lắm.

Hơn nữa loại võ công này cứ đầu nửa năm sẽ có mấy ngày sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, đó là thời khắc Thác Bạt Vũ Tôn yếu ớt nhất. Hắn sẽ lặng lẽ biến mất vài ngày, tránh đi đủ các loại việc người vật bất lợi đối với mình—— ta còn nghe đại nha hoàn nói, lần trước lúc Thác Bạt Vũ Tôn tẩu hỏa nhập ma, dây dưa với một tên thôn phu sống bằng nghề săn thú trong rừng… Ta nghĩ, nhược điểm của hắn…"

"Huynh trưởng ngươi quả nhiên lợi hại, nhanh như vậy có thể lôi kéo lòng người." Đức Âm đối với năng lực của huynh trưởng vẫn là rất bội phục. Long Sách là thiên tài xã giao.

"Hừ, ai kêu ta gặp phải tên đệ đệ không có đầu óc nhất thiên hạ!" Long Sách dứt lời lại nhịn không được hỏi: "Chân còn đau sao?"

"Không tồi." Mộ Dung Đức Âm ánh mắt ảm đạm, "Huynh trưởng, chỉ có mấy bước thôi mà ta cũng không thể đi, xem ra sau này thật sự phải dùng xe lăn thay vì đi bộ."

"Không sợ, ca ca sẽ cùng ngươi, chiếu cố ngươi, cả đời." Long Sách lôi kéo mền, phủ cho hai người, "Đường đường là thiếu chủ của Thiên Võng, là đệ đệ của Mộ Dung Long Sách ai dám chỉ trỏ, ta sẽ là người đầu tiên cho hắn biết hương vị của hối hận! Chỉ cần ngươi muốn, cho dù là thiên hạ, ta cũng sẽ dâng tặng tới tay ngươi."

"… … … Nướng toàn bộ dê chứ?"

"Đó là không có khả năng! Đồ ăn hàng!" Long Sách đùng một cái biến sắc mặt.

"Hừ, sao vừa mới rồi ngươi nói dễ nghe như vậy!" Đức Âm nói.

"Đừng tuỳ hứng! Mau ngủ!"

Cũng chính là đêm hôm nay, trời phủ tuyết dày, mà Thác Bạt Vũ Tôn thì thần bí mất tích ở trong đêm tuyết.

87. Chương 87: Khách Không Mời Mà Đến Đều Là Ý Xấu

Ngay từ đầu, không có bất cứ người nào phát hiện ra việc Thác Bạt Vũ Tôn mất tích. Bởi vì Thác Bạt là một người có hành tung bí hiểm, cũng không có ai dám can đảm hỏi hướng đi của Vũ Tôn.

Nhưng ba ngày sau, đại nha hoàn vẻ mặt lo lắng gõ cửa phòng Mộ Dung thiếu chủ.

Sau khi tự giới thiệu thân phận, đại nha hoàn vô cùng thần bí đóng cửa lại, yêu kiều quỳ xuống trước mặt Mộ Dung Đức Âm, lúc ngẩng đầu lên hai mắt ửng đỏ, mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Thiếu chủ, xin ngươi cứu… cứu tôn chủ nhà ta… Nô tì không thể nghĩ tới ai có năng lực cứu hắn ngoại trừ ngài…"

Giờ phút này Long Sách ngồi ở một bên uống trà, hai huynh đệ liếc nhau, biết cơ hội uốn bẻ Thác Bạt Vũ Tôn đã tới.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Mộ Dung Đức Âm ôn nhu nói. Đại nha hoàn thê lương nói: " Tôn chủ Thác Bạt từ ba năm trước đây sau khi đem vô thiên thần công luyện đến tầng cuối cùng, bắt đầu tẩu hỏa nhập ma mỗi đầu nửa năm, nhưng một năm này số lần hắn tẩu hỏa nhập ma càng ngày càng nhiều, chỉ có độc kỳ lân mới có thể cứu hắn.

Ba ngày trước, tôn chủ lại phát tác, hiện giờ chẳng biết đi đâu… Trong ốc đảo Bắc Cương còn có không ít kẻ âm thầm ngấp nghé vị trí tôn chủ, cho nên chuyện này trừ bỏ ta không có người thứ hai biết… Chỉ có ngài có thể cứu hắn… Thiếu chủ… chuyện Tôn chủ tẩu hỏa nhập ma hiện giờ đã bị kẻ xấu biết được, ta chỉ sợ nếu tôn chủ còn tiếp tục không xuất hiện, thế lực phản động nơi này sẽ ngóc đầu trở lại, van cầu ngài giúp đỡ, Thúy Lộ nguyện ý lấy cái chết để tạ ơn…"

Mộ Dung Đức Âm nói: "Lần cuối cùng khi hắn ra cửa, ngươi có biết hay không?"

Đại nha hoàn Thúy Lộ do dự một chút, mới nói: "Ta tuy rằng không biết, nhưng mà, ta nghĩ tôn chủ có khả năng đi tìm một người…" "Ồ? Tìm ai?" Mộ Dung Đức Âm trầm ngâm nói.

"Một tên thôn phu… săn bắn ở biên giới hoang mạc." Thúy Lộ rốt cục cũng nói ra tình hình thực tế.

"Nửa năm trước, tôn chủ tẩu hỏa nhập ma, té xỉu ở bên bờ hoang mạc, được một người tên là Ô Dương thợ săn cứu, ba tháng sau, tôn chủ mới trở về. Từ đó về sau, người kia đối với tôn chủ mà nói là sự tồn tại đặc biệt… Từng có một lần, Ô Dương không quản đường xa vất vả, một mình lần mò tới ốc đảo, bị thủ vệ xuất đòn hiểm hấp hối, chỉ vì nhìn thấy tôn chủ một lần.

Tôn chủ tuy rằng gặp hắn, nhưng vài ngày sau người nọ kéo thân thể còn nửa mạng rời đi… Trong mấy ngày đó, ta nhìn thấy… Thấy tôn chủ đem cái tên thợ săn kia…" Thúy Lộ nói tới đây, da mặt đỏ lên.

Mộ Dung Long Sách hai mắt lòe lòe tỏa sáng, mở miệng nói: "Ta sẽ giúp ngươi tìm tên thợ săn kia, ngươi đem địa điểm cụ thể của hắn nói cho ta biết."

"Hắn đang ở trong rừng cây Dương chỗ rìa hoang mạc Tây Bắc, có một thôn trấn Dương thụ lụi bại dân cư rất thưa thớt, ngươi hỏi một chút là biết." Thúy Lộ nói.

Chờ đợi Thúy Lộ rời đi, Mộ Dung Long Sách nói: "Ta đi trước, ngươi ở tại chỗ này không thể hồ nháo, trước kia thế nào, bây giờ như thế đó, không được trộm chạy tới phòng bếp!"

Mộ Dung Đức Âm nói: "Ngươi cho ta là con nít ba tuổi à?"

"Ngươi so với đứa con nít ba tuổi còn khiến cho người ta lo lắng hơn." Mộ Dung Long Sách nói, "Thời gian của chúng ta không nhiều lắm, đừng quên, chỉ có kỳ hạn một tháng."

"Ta biết, yên tâm đi." Mộ Dung Đức Âm đương nhiên nhớ rõ trên người Long Sách còn bị Lãnh Hồn hạ độc.

Vì thế việc này không thể chậm trễ, Long Sách dưới sự trợ giúp của Thúy Lộ lặng lẽ rời khỏi ốc đảo, mà giờ khắc này, tình hình rối ren bên trong ốc đảo mới bắt đầu.

Long Sách chân trước mới vừa đi, sau lưng ốc đảo bắt đầu nổi lên nội loạn —— chuyện Thác Bạt Vũ Tôn tẩu hỏa nhập ma bị lộ, nhóm người phản nghịch ẩn núp đã lâu bắt đầu đảo chính, màn đêm buông xuống ngoài cửa tiếng động chém giết không dứt, chỉ nghe tiếng bước chân vô số người bước đến chạy tới chạy lui, hô hét gào to, Mộ Dung Đức Âm thì ngồi vững ở trong xe lăn, đọc sách dưới ngọn đèn.

Cửa chính cuối cùng cũng bị một đám đại hán hung thần ác sát đá văng ra, tên cầm đầu không nói hai lời, hạ lệnh đem Mộ Dung Đức Âm giải vào trong địa lao, Mộ Dung Đức Âm ném quyển sách ở trên bàn, quát to: "Các ngươi dám vô lễ với thiếu chủ Ma giáo!"

"Mỹ nhân, nếu không muốn bị giày vò thì hãy câm miệng lại!" Tên đầu sỏ cười rất đáng khinh, tới gần muốn sờ khuôn mặt của Đức Âm.

"Làm càn!" Mộ Dung Đức Âm tức giận, không đợi tay hắn đưa đến trước mặt, dùng ngón tay vẽ một đạo kiếm khí, cánh tay hắn từng vệt máu tuôn ra, chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết như giết heo, tên đầu sỏ ôm lấy cánh tay oa oa kêu to, kêu xong thì thẹn quá hoá giận, một cái tát bay thẳng tới chỗ Đức Âm.

Trong phút chốc, nửa cánh tay người nọ bay đi ra ngoài, cả người cũng bị một đạo chưởng phong hất bay —— Mộ Dung Đức Âm lạnh lùng nói: "Thác Bạt Vũ Tôn đi vắng, các ngươi những con kiến hôi lại đến đây làm tàng à? Vậy hãy để cho ta thay hắn dọn dẹp một chút."

Lúc này, những người còn lại bị dọa đến mức sắc mặt trắng bệch —— Thì ra đại mỹ nhân không thể đi lại thế nhưng có một thân võ công cao cường!

Những người khác nhìn thấy Mộ Dung Đức Âm ngồi ở xe lăn giết một người dễ dàng như vậy, nhất thời tăng cường cảnh giác, đồng loạt phóng thích ám khí. Trong tay Mộ Dung Đức Âm nhiều hơn một bả đao —— cây đao kia mới vừa rút từ trên thân người kia. Cây đao này ở trong tay của hắn giống như được rót vào sinh mệnh, nhanh như rồng uốn, đánh rơi hết thảy mọi phi tiêu ngân quang lóng lánh!

Nhất thời tình thế giằng co, không còn người nào dám tới gần, đã có người lặng lẽ trốn đi tìm viện binh. Giờ phút này người nối đuôi nhau kéo tới vây xung quanh sân Mộ Dung Đức Âm.

Mộ Dung Đức Âm hơi hơi nhíu mi, biết nếu còn kéo dài đi xuống thì chỉ bất lợi cho mình, lúc này chuốc lực đem cương đao chém ra, chưởng lực dồn trong cương đao vô cùng hùng hồn ——lực đạo khi rời tay cực kì sắc bén, không thể tránh né, sát thủ kia đứng ở phía trước muốn vung đao chắn lại, nhưng ngay cả người đeo đao cũng bị chém thành hai đoạn! Máu tươi chưa kịp phun tới, Mộ Dung Đức Âm trong nháy mắt vỗ tay vịn, thân thể thế nhưng dựng lên trên không, bám gót sát đao, từ cửa sổ thoát ra!!

Chỉ thấy cánh tay hắn ở giữa không trung bắt một cái, bắt lấy chuôi đao kình lực chưa hết, liên tục vung đao, khí kình quét ngang bức lui rất nhiều sát thủ, cũng đồng thời mượn lực nhảy lên lần nữa ——hai chân của hắn rũ mềm tàn phế cũng không chạm đất, lại nhẹ nhàng nhảy lên mấy trượng chỗ nóc nhà, trong nháy mắt không còn nhìn thấy bóng dáng.

Trong ốc đảo khắp chung quanh người người điều tra lục sùng hành tung Mộ Dung Đức Âm, mà hắn thì trốn tới khu rừng rậm trong ốc đảo, nương theo phương hướng mà Long Sách đã sắp đặt trước đó đợi bốn gã kiệu phu. Quả nhiên bốn người kia nâng kiệu đi ra, Mộ Dung Đức Âm phi thân vào trong kiệu, thấp giọng nói: "Đi tới Dương thôn Tây Bắc!"

Bốn gã kiệu phu chạy như bay, cổ kiệu lại vững vàng không có chút xóc nảy, một lát sau đã ném ốc đảo sa mạc xa lắc phía sau. Mộ Dung Đức Âm ở bên trong kiệu nhắm mắt dưỡng thần, thiêm thiếp một hồi tới tận hừng đông mới mở to mắt, rõ ràng là đang nhìn rừng cây dương!

Thôn xóm ở chỗ sâu bên trong khu rừng cực kỳ sơ sài, nhìn qua bất quá cũng chỉ có hơn mười hộ gia đình, Mộ Dung Đức Âm bảo một gã kiệu phu đi tìm nhà thợ săn Ô Dương, sau khi tìm hiểu mới biết chỗ ở của Ô Dương cách nơi này mười dặm gần khu rừng hoang. Vì thế lần thứ hai lên kiệu, tìm được một khu rừng hoang vắng thưa người hơn hẳn thôn trấn vừa nãy.

Trên tảng đá bên ngoài khu rừng có một người vô cùng buồn chán đang ngồi, vừa nhìn thấy cái kiệu đến đây, liền cười nói: "Đức Âm, ngươi nhớ ca ca nên đến hả?"

Mộ Dung Đức Âm nghe giọng nói cũng biết là Mộ Dung Long Sách, cái kiệu dừng lại, Mộ Dung Long Sách đi tới nhấc mành vải lên, nói: "Xem ra ốc đảo hoang mạc quả nhiên nổi lên phiến loạn, ngươi tới cũng kịp lúc, vừa vặn chúng ta cùng đi tham quan khu rừng hoang này."

"Ngươi không tìm được nhà thợ săn Ô Dương sao?" Mộ Dung Đức Âm hỏi.

"Nhà thật ra thì tìm được rồi, chỉ là không tìm được hắn, ta nghĩ có lẽ Thác Bạt đã tới, ra hiệu cho hắn dấu hành tung rồi." Long Sách nói.

Đức Âm suy nghĩ một lát, nói với nhóm kiệu phu: "Các ngươi tách ra đi tìm Thác Bạt Vũ Tôn." Nhóm kiệu phu nhận mệnh tản ra, Mộ Dung Long Sách đem Đức Âm từ trong kiệu ôm ra, dẫn hắn tiến vào căn nhà gỗ nhỏ của thợ săn nghỉ ngơi. Trong căn phòng nhỏ trừ bỏ một cái giường một cái bàn, thì toàn là mấy tấm da thú thịt khô các loại đồ vật linh tinh lộn xộn, Mộ Dung Đức Âm không khỏi nói: " Nhếch nhác."

" Người ta bần cùng khốn khổ, ngươi nghĩ có thể sạch sẽ bao nhiêu." Mộ Dung Long Sách đem hắn đặt ngồi ở bên giường, "Ta ra bên ngoài tìm cái nồi với bếp lửa làm cơm, ngươi ở chỗ này chờ đi." Dứt lời từ trong căn nhà của người thợ săn tìm bột, mỡ, muối, từ trong ổ gà sờ soạng lấy hai quả trứng gà, giết một con gà do nhà thợ săn nuôi, một phần xé để làm miếng gà xào.

Hắn đang ở đằng sau nhà bận rộn, lúc này một người hán tử mặc vải mộc, cầm cung dĩ nhiên là đi săn từ bên ngoài mơ hồ tự nhiên đi tới, đi qua hàng tường rào trong viện vào nhà mình, hắn đứng ở chỗ bên ổ gà nghỉ chân một lát, vò đầu nói: "Kỳ quái, sao gà của yêm thiếu một con?"

Vừa nói vừa đi vào trong phòng, sau khi cất bước vào nhà, lập tức sợ tới mức kêu to lên. Mộ Dung Đức Âm ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy nam tử này mày rậm mắt to, ước chừng tuổi tác trên dưới hai mươi, vẻ mặt thật thà phúc hậu, nhìn cũng không tính là đẹp mắt nhưng cũng không phải xấu quá mức, rất bình thường, dáng người thế nhưng thật ra lại khôi ngô rắn chắc, người này chính là thợ săn Ô Dương sao?

"Ngươi là Ô Dương?" Mộ Dung Đức Âm trực tiếp hỏi.

"Ngươi, ngươi là ai?! Vì cái gì ở trong phòng của yêm!" Nam tử nói chuyện bằng giọng địa phương lẹp bẹp, sau đó hắn nuốt nuốt nước miếng, mắt đăm đăm, thật cẩn thận hỏi: "Ngươi, ngươi là tiên nữ sao?"

"Ta không phải tiên nữ, ta không phải nữ nhân!" Mộ Dung Đức Âm nhướng nhướng hàng lông mày.

"Thì ra ngươi là tiên nam…" Nam tử gãi gãi mớ tóc lộn xộn, sau đó nhếch miệng cười: "Yêm kêu là Ô Dương… Ngươi, ngươi có thể nghe nguyện vọng của yêm không?"

Hóa ra là hắn nhớ tới trước kia ông nội đã từng kể chuyện xưa cho hắn nghe, tiên nhân có thể giúp người phàm thực hiện nguyện vọng, chỉ cần giấu bộ cánh của tiên nhân đi, tiên nhân sẽ không thể nào bay về trời, sẽ thỏa mãn nguyện vọng của mình —— vì thế hắn đánh giá trên người Đức Âm, đang nghĩ làm sao để cởi quần áo của Mộ Dung Đức Âm —— đồng thời cũng lặng lẽ dịch mình tới cửa, sợ Đức Âm từ cửa bay mất.

Vì thế hắn ngốc ngốc hỏi: "Tiên nam, ngươi sẽ không bay đi mất chứ?"

Mộ Dung Đức Âm bình tĩnh nhìn hắn nói: "Thứ nhất, ta không phải tiên nhân, ta chỉ là người phàm thứ hai, ta sẽ không bay đi, bởi vì ta là một người què thứ ba, gà nhà ngươi bị ta giết ăn."

"A a a a a! Hóa ra Tiểu Hoa nhà yêm bị ngươi giết!!" Ô Dương tức giận, "Kẻ lừa đảo! Cường đạo! Trả Tiểu Hoa cho yêm!"

"Ít nói nhảm! Nói mau! Thác Bạt Vũ Tôn ở nơi nào?!" Mộ Dung Đức Âm đột nhiên lớn tiếng quát.

Ô Dương giật mình một cái, vội vàng nói: "Ngươi nói cái gì yêm không hiểu! Ngươi đi nhanh lên! Yêm không chào đón ngươi!!"

Hắn bối rối tiết lộ đáp án, xem ra người này không biết nói dối!

"Không nói, sẽ giết ngươi." Mộ Dung Long Sách đột nhiên xuất hiện ở phía sau hắn, dùng một thanh chủy thủ kề sát ở cổ của hắn, cả người Ô Dương rét lạnh, nửa ngày mới miễn cưỡng nói: "Giết yêm đi! Yêm cũng không biết!!"

"Tốt lắm, chúng ta đợi." Mộ Dung Đức Âm tà mị cười, Long Sách hiểu ý, điểm huyệt đạo của Ô Dương, dùng dây thừng trói hắn lại, ném vào trong góc nhà sáng sủa, sau đó hai huynh đệ làm trò trước mặt chủ nhà, đem Tiểu Hoa trộn với mì sợi ra ăn, làm Ô Dương tức giận đến nỗi hai mắt đều đỏ —— hai tên cướp mặt người dạ thú kia!

Lililicat

Phong

= = =

88. Chương 88: Đức Âm Cục Cưng Chấp Nhất Chiếm Được Hồi Báo

"Tiểu Hoa… …" Ô Dương nhìn bé gà mà mình vất vả nuôi lớn biến thành vụn xương gà nhổ từ miệng hai anh em ác bá, trong mắt toát ra ngọn lửa phẫn nộ.

"Hừ, nếu không nói cho chúng ta biết chỗ ở của Thác Bạt Vũ Tôn, sẽ đem gà và chó nhà ngươi giết ăn hết luôn!" Mộ Dung Long Sách xấu xa uy hiếp, Ô Dương cắn chặt môi, nước mắt từ hốc mắt chảy ra, một bộ dạng bị người ức hiếp.

"Người xấu… … Sẽ không bao giờ tha thứ cho các ngươi!" Ô Dương sắc mặt tái nhợt.

"Không nói thì bắt cóc luôn con mèo của ngươi." Mộ Dung Đức Âm bổ sung một câu, giờ phút này, con mèo hoa Ô Dương nuôi đang co rúm lại phát run ở dưới bàn tay Đức Âm.

Long Sách trừng mắt liếc hắn một cái, ý bảo hắn không cần tùy tiện chen miệng vào. "Chết cũng không nói cho các ngươi biết…đám thổ phỉ!" Ô Dương cắn răng quật cường nói.

Mộ Dung Đức Âm vì thế nghiêm túc nói: "Hừ, chúng ta tới là để cứu hắn, bây giờ Thác Bạt bị tẩu hỏa nhập ma, nếu như không ra tay giúp đỡ đúng lúc, hắn sẽ hộc máu mà chết, tình huống cụ thể tin tưởng ngươi cũng hiểu được, không được làm chậm trễ chính sự!"

"Yêm không tin! Yêm biết các ngươi là tới giết hắn! Yêm có chết cũng không nói!" Ô Dương thật ra có chút thông minh, xem ra đã được Thác Bạt dặn dò qua.

"Chúng ta đây sẽ đem ngươi giam ở trong này, ngươi không thể đưa cơm cho hắn, cứ để cho Thác Bạt đói chết đi!" Long Sách âm hiểm nói. "Các ngươi! Đê tiện!" Ô Dương sắc mặt càng ngày càng khó nhìn.

"Ai, ai kêu ngươi rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, đã nói là chúng ta tới cứu Thác Bạt." Mộ Dung Long Sách cố ý nói. Trêu đùa loại người đầu gỗ thành thật này thật sự rất thú vị, khó trách Thác Bạt thế nhưng thích loại mặt hàng ngốc ngốc thế này.

Mộ Dung Long Sách xoay tròn tròng mắt, còn muốn tiếp tục chỉnh đốn chút biện pháp để ức hiếp Ô Dương, lúc này chợt nghe thấy ngoài cửa truyền tới một tiếng nói lạnh lùng: " Thiếu chủ huynh đệ các ngươi thật sự là thật hăng hái, khi dễ một thôn phu cục mịch là rất thú vị sao?"

Trong lòng hai người Mộ Dung Đức Âm và Mộ Dung Long Sách giật nảy, ngẩng đầu nhìn lên, không phải là Thác Bạt Vũ Tôn mất tích mấy ngày nay sao?

Thác Bạt Vũ Tôn giờ phút này cả người tản mát sát khí, người khác không rét mà run.

Mộ Dung Đức Âm thoáng nhìn vết máu trên tay hắn, hỏi: "Ngươi giết người?"

"Những người đó cũng dám dò hỏi phương hướng của ta." Thác Bạt Vũ Tôn ánh mắt như đao, "Hay là bốn người kia là thủ hạ của ngươi?"

Mộ Dung Đức Âm sắc mặt trở nên có chút khó coi: "Bọn họ là chân của ta."

"A, thật sự là thật có lỗi, ta còn tưởng rằng là người truy sát ta. Hóa ra chính là chân chó." Thác Bạt Vũ Tôn khóe miệng hiện một nét cười lạnh, tựa hồ là vui sướng khi người gặp họa.

Mộ Dung Long Sách không nghĩ tới dưới tình huống tẩu hỏa nhập ma sức mạnh của Thác Bạt Vũ Tôn vẫn còn cao cường như thế, mà giờ khắc này bọn hắn lại trêu đùa người yêu nhỏ bé của hắn, nhất thời cảm thấy thật sự hỏng bét rồi, còn chưa kịp nghĩ ra đối sách, Mộ Dung Đức Âm hờn giận nói: "Ngươi nói ta là chó?"

"Ta cũng không có nói như vậy." Thác Bạt Vũ Tôn đánh giá hắn: "Cũng còn may, Thiếu chủ không phải còn có một vị huynh trưởng đi theo làm tùy tùng có thể đi thay ngươi sao?"

"Hừ." Mộ Dung Đức Âm ánh mắt trầm xuống, đột nhiên ———— Thác Bạt Vũ Tôn và hắn cơ hồ đồng thời ra tay, chính là Mộ Dung Đức Âm chung quy chịu thiệt thòi đi đứng không tiện, chậm một bước, đợi hắn phi thân tới muốn bắt Ô Dương làm con tin thì Thác Bạt Vũ Tôn đã đem Ô Dương ném ra ngoài, mà hắn thi vung tay một cái đồng thời điểm huyệt đạo của Mộ Dung Long Sách, bắt lấy Mộ Dung Long Sách!

Mộ Dung Đức Âm chỉ đành nửa đường lộn trở lại, mượn lực quay lại về trên giường, trơ mắt nhìn Thác Bạt Vũ Tôn tha Mộ Dung Long Sách đi mất, Thác Bạt Vũ Tôn vừa đi vừa nói: "Thiếu chủ không phải muốn biết chỗ ẩn thân của ta sao? Xin mời tự mình tìm tới đi!"

"Đáng giận!!" Mộ Dung Đức Âm chém ra một chưởng, nhưng lúc này đã mất dấu thân ảnh của Thác Bạt Vũ Tôn—— Thì ra hắn mang theo Long Sách và Ô Dương rời đi mất tiêu!

Vì thế, trong phòng nhỏ trống rỗng, chỉ còn lại mỗi một mình Mộ Dung Đức Âm.

Thác Bạt Vũ Tôn biết Mộ Dung Đức Âm tuy rằng trên người có võ nghệ vượt trội, nhưng tóm lại hắn cũng chỉ là một người tàn phế, bên người không có ai, hắn chỗ nào cũng không đi được, cái này chỉ là dạy dỗ cho hắn một bài học.

Vì thế Thác Bạt Vũ Tôn để cho hắn ngây người ở trong gian phòng nhỏ một đêm, ngày thứ hai lại đến thì Mộ Dung Đức Âm quả nhiên vẫn còn ngồi ở trên giường, chỉ là khuôn mặt có chút tiều tụy. Nhìn thấy Thác Bạt Vũ Tôn tiến vào, trên mặt tuyệt mỹ của Mộ Dung Đức Âm nhiễm tức giận, xuất lực không chút nào lưu tình, làm cho Thác Bạt Vũ Tôn liên tiếp lùi về phía sau. Thác Bạt Vũ Tôn nói: "Giết ta, thì ngươi vĩnh viễn cũng không thể đi ra khỏi căn phòng này, thiếu chủ, hiện nay không nghĩ tới vấn đề hợp tác à?"

"Ngươi chịu hợp tác rồi sao?" Mộ Dung Đức Âm nheo mắt lại.

"Nơi này không thể ở lâu, ta mang ngươi đi một chỗ." Thác Bạt Vũ Tôn biết người theo dõi không bao lâu sẽ tới đây, đi tới gần hắn nói: "Ngươi nếu không muốn vĩnh viễn ở nơi này, tốt nhất tạm thời buông bỏ lòng kiêu ngạo và tự tôn của ngươi đi. —— ngồi một đêm, muốn ta giúp ngươi đi nhà xí sao?"

"Câm miệng! Không cần ngươi lo!" Mộ Dung Đức Âm phất ống tay áo một cái.

"Ta đây mang ngươi rời khỏi đây." Thác Bạt Vũ Tôn đi qua cõng hắn lên, đem hắn rời đi khỏi căn nhà gỗ nhỏ.

Vòng vo ngoằn nghèo một đường, Thác Bạt Vũ Tôn đem Mộ Dung Đức Âm dẫn tới trong một sơn động, Mộ Dung Long Sách đang ở bên trong nướng thỏ hoang cùng với Ô Dương, thấy hắn đến đây sắc mặt vui mừng, hỏi: "Đức Âm, ta dẫn ngươi đi ngoài."

"Đừng nói cái này, các ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Mộ Dung Đức Âm hỏi han.

Thác Bạt đặt hắn tới một chỗ đất bằng phẳng, nói: "Trong ốc đảo hoang mạc phát sinh phiến loạn, quả thật nằm ở trong dự liệu của ta, ta chính là muốn đánh cuộc một lần thử xem có thể đem đám cáo già này một lưới bắt hết hay không."

"Lời của ngươi, thật ra cũng nói quá rồi đi, rõ ràng đã rơi xuống tình cảnh này rồi còn gì." Mộ Dung Đức Âm giễu cợt.

"Ta không phải còn có thiếu chủ có thể dàn xếp đường sống hay sao? Mặc dù biết ốc đảo hoang mạc bị chiếm, nhưng không có lệnh của Vũ Tôn ta, ai cũng đừng nghĩ tới chuyện điều động nhân mã Bắc Cương." Thác Bạt Vũ Tôn thật ra đã định liệu trước, "Ta nghĩ, có lẽ ta có thể hộ tống giúp Thiếu chủ tiến vào Vân Châu Chỉ."

"Tính toán khá đấy, nhưng cũng đừng quên, ta không quá tin tưởng một người tẩu hỏa nhập ma." Mộ Dung Đức Âm cố ý cường điệu hoàn cảnh xấu của Thác Bạt Vũ Tôn.

"Ít nhất ở trước mặt thiếu chủ, Thác Bạt Vũ Tôn đều như trước chính là Thác Bạt ngươi nhìn thấy kia." Thác Bạt Vũ Tôn cười nhạt, tựa hồ cố ý che dấu thương thế của mình.

"Vì thế, vị tráng sĩ này cũng muốn đi cùng với chúng taà?" Long Sách nói leo, chỉa chỉa Ô Dương.

Ô Dương còn xem là thật mà nói: "Ta muốn cùng một chỗ với Thác Bạt, hắn hiện tại thân thể không tốt…" Kết quả nói vừa mới nói một nửa, đã bị Thác Bạt hung hăng trừng mắt, sợ tới mức hắn đem câu nói kế tiếp nuốt về bụng.

Mộ Dung Đức Âm bĩu môi———— xem ra một hồi hắn phải bảo trì trạng thái giả bộ x nghiêm túc.

"Nhà yêm có guồng xe. Còn có một con lừa Tiểu Khôi." Ô Dương đề nghị, "Chúng ta có thể đem Âm Tiểu Trư đặt ở trên guồng xe."

"Ngươi gọi ta là gì?!!!" Mộ Dung Đức Âm trợn tròn tròng mắt.

Hóa ra Ô Dương luôn nghe bọn hắn gọi Mộ Dung Đức Âm là: Đức Âm, Thiếu chủ và vân vân, đem mấy cái tên mà bọn hắn gọi trộn lại cùng một chỗ, biến thành "Âm Tiểu Trư ", dù sao Mộ Dung Đức Âm ăn Tiểu Hoa của hắn, tham ăn giống như con heo nhỏ vậy! Đúng vậy! Hắn chính là heo nhỏ!

Thác Bạt Vũ Tôn luôn luôn treo khuôn mặt nghiêm túc lúc này khóe miệng mất tự nhiên phiết trên mặt đất, hắn ngoảnh đầu đi, không biết có phải là ở đó cười trộm hay không ——Mộ Dung Đức Âm một đời thiên kiêu bị gọi như thế quả nhiên là thú vị. chuyện kể rằng, chỉ có ngươi cảm thấy được hắn là thiên kiêu đi! Kỳ thật hắn chính là con heo nhỏ!

"Âm Tiểu Trư… Hắc hắc hắc… Thực có ý tứ… Ô Dương, chúng ta có thể làm bạn đi." Long Sách nhếch miệng cười nói.

"Tốt lắm, vậy sau này yêm gọi ngươi là Thành Trư." Ô Dương gãi đầu một cái nói, ai bảo bọn hắn đều kêu hắn là thành chủ, thành chủ.

"Ngươi nói giọng địa phương, phải không?" Mộ Dung Long Sách = = nói.

Ô Dương nháy mắt mấy cái, nhìn hai anh em nhà Mộ Dung trước mặt —— Thành Trư cùng Tiểu Trư.

"Chờ chút, vậy ngươi gọi hắn là cái gì?" Mộ Dung Đức Âm đột nhiên chỉ vào Thác Bạt Vũ Tôn hỏi.

"Hắn, hắn là Chân Trư (tôn chủ)." Ô Dương nói.

Thác Bạt Vũ Tôn vì thế mặt trầm xuống: "Ô Dương, câm miệng!"

"A, Đà Nhĩ ngươi lại tức giận …" Trên khuôn mặt Ô Dương có chút sợ hãi.

"Ta nói, không cần thảo luận cái chủ đề tẻ ngắt như thế.." Mộ Dung Long Sách = = nói.

Xe ba bánh của Ô Dương rất nhỏ, chỉ một người có thể ngồi, Mộ Dung Long Sách lấy chăn đệm lọt ở trên xe, để cho Mộ Dung Đức Âm ngồi, bọn hắn thì đi theo con lừa. Rời đi quê nhà sinh sống hai mươi năm, Ô Dương có chút thương cảm, trước khi đi còn khóc một hồi, cũng đem thú vật gia súc nhà mình tặng hết cho người.

Vì thế bốn người bắt đầu hành trình lánh nạn, thẳng tiến hướng về Vân Châu Chỉ.

Bốn người hoàn toàn không có tiếng nói chung.

Mộ Dung Long Sách trừ bỏ kể chuyện tình bi thương ngày xưa thì chính là kể về tình yêu của hắn, hoa khôi đệ đệ ở thanh lâu kĩ viện nào khiến cho người chảy nước miếng nè vân vân Mộ Dung Đức Âm cố gắng dùng tiếng đàn cao nhã cầm kỳ thư họa chen vào, nhưng khúc cao nhạt nhẽo Ô Dương nói về chuyện săn bắn và gia súc chăn nuôi mà mình đã trải qua còn lại Thác Bạt Vũ Tôn là cái khối băng, rất ít khi nói chuyện, nếu không thì là thảo luận thế cục thiên hạ với Mộ Dung Đức Âm, mỗi lần thế này, liền bắt gặp hình ảnh trong mắt Mộ Dung Đức Âm bốc lên tơ máu.

Bọn hắn đi mấy ngày đường, rất nhanh gặp được nhóm người đuổi giết, Ô Dương tuy muốn bảo hộ Thác Bạt, nhưng đám sát thủ rất nhanh đã bị ba đại cao thủ này đánh lui. Vì để đảm bảo an toàn, bọn hắn không đi đường lớn mà chọn những con đường nhỏ hoang vu thẳng tiến. Ô Dương nhãn tình sáng lên, nói cho bọn hắn biết, gần đường nhỏ này thường xuất hiện linh dương hoang dã, có thể bắt nướng ăn.

Mộ Dung Đức Âm đang mệt mỏi đánh võ mồm che đậy lời nói sắc bén với Thác Bạt Vũ Tôn, nghe được câu này, hai mắt đột nhiên sáng lên, khiến Thác Bạt Vũ Tôn lặng đi một chút. Ý thức được bản thân mình thất thố, Mộ Dung Đức Âm vội vàng ho khan che dấu, nói: "Có thể để cho huynh trường ta cùng đi săn."

"Thịt dê có cái gì ngon đâu?" Thác Bạt Vũ Tôn khinh thường nói.

"Đúng rồi, Thác Bạt hắn không ăn thịt dê! Vậy hay là ta không đi săn!" Ô Dương ngây ngô cười nói.

"… …" Mộ Dung Đức Âm tròng mắt đầy tơ máu quay đầu, lạnh lùng kéo khóe miệng một chút, "Tôn chủ, hiện giờ ngươi cảm thấy thế cục Đông hải như thế nào…" Mộ Dung Long Sách nhìn ở trong mắt, giống như nghe thấy tiếng lòng vỡ vụn 'ầm ầm' sụp đổ của Âm Tiểu Trư cục cưng—— chẳng thể trách trong phòng bếp ốc đảo nhà Thác Bạt tìm không thấy thịt dê.

"Các ngươi muốn ăn thì đi săn là được rồi." Thác Bạt Vũ Tôn nhịn không được nói.

Ta khi nào thì nói muốn ăn? ———— Mộ Dung Đức Âm bắt đầu có tật giật mình: không cần!! Hắn thật vất vả cây vực dậy hình tượng phong hoa tuyệt đại lạnh tanh có một không hai!!! Ngay lúc mà hắn âm thầm chảy mồ hôi lạnh, Ô Dương đánh vỡ cục diện bế tắc:

“Tốt lắm, ta mang Thành Trư đi săn. Các ngươi cứ ở nơi này đi.”

Vạn tuế ——————————! Nướng toàn bộ dê ——————————! Cuối cùng… … …

Cũng có thể … …

Ăn rồi O( )O ha ha

Lại nói, đây là tiếng hoan hô trong lòng của ai đó? Sao thanh âm lại lớn như vậy? Long Sách cảm giác mình hình như nghe nhầm thì phải.

“Ta giống như nghe được thanh âm gì đó?” Thác Bạt cũng nghiêng đầu nhìn cánh đồng bát ngát nói.

“Là sao?” Mộ Dung Đức Âm nghĩ nghĩ, hình như mình rõ ràng không có mở miệng nói ra.

Tái bút: lúc này đang rất ấm ức —— đây chỉ là suy nghĩ trong nội tâm thực thể tồn tại rất nhỏ.

Lililicat

Phong

= = =

89. Chương 89: Cảnh Sắc Hoang Dã Kiều Diễm

Màn đêm buông xuống, sắc trời giăng đầy ráng hồng dầy đặc, không thấy trăng sao, màn đêm vô tận.

Lửa trại trở thành điểm sáng duy nhất trong rừng cây hoang dã, bốn người ngồi xung quanh đống lửa, chia thịt dê nướng vàng rọi béo bở hương phức ăn, tuy rằng chỉ rắc một tầng muối tự nhiên nhưng mỹ vị không thể cưỡng lại, ngay cả Thác Bạt Vũ Tôn không ăn thịt dê cũng nhịn không được ăn rất nhiều. Thì càng không cần phải nói Âm Tiểu Trư.

Ô Dương thức thời lấy ra vò rượu hắn tự ủ cất để ở guồng xe ra, hương rượu tinh khiết và thơm ngọt, kết hợp với thịt dê nướng thật sự là tuyệt phối, mọi người chỉ cảm thấy cuộc đời này chỉ cần nếm qua một bữa ăn như vậy là đủ lắm rồi, có thể đói bụng lâu chừng nào cũng không sao.

Sau khi ăn uống no nê, mọi người cầm đệm chăn, ngồi xuống đất mà ngủ, Mộ Dung Đức Âm chép miệng một cái, hương vị thịt dê nướng vẫn còn lưu lại, sau đó ôm lấy chăn đệm do huynh trưởng chuẩn bị ngủ vù vù, chỉ cảm thấy chuyện đẹp nhất trong cuộc đời này cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Nếu có thể đổi lại hoàn cảnh thì càng tuyệt hơn, thế nhưng dưới màn trời nơi đồng hoang quả thật cũng là một loại niềm vui độc đáo, vì thế hắn đang nằmtrong chăn mền dần dần tới gần Mộ Dung Long Sách —— Hóa ra đệm chăn rất ít, bởi vậy hắn và Mộ Dung Long Sách cùng đắp một cái, nằm cách Thác Bạt một đống lửa, vì thế Đức Âm không chịu yên phận, một đôi tay hạnh kiểm xấu ở trong lòng Long Sách tham dò tìm kiếm. Mộ Dung Long Sách không thể lên tiếng, chỉ có thể nương theo biên độ động tác khẽ khàng ỡm ờ, đợi lửa trại dần dần tắt, trong trời đất phủ màn đêm, Đức Âm liền lộ ra nụ cười tà, tỉnh bơ ức hiếp ở trên người Long Sách, ở trong hoàn cảnh áp lực cực kỳ, d*c v*ng mang đến cho Long Sách cảm thụ không giống như bình thường, thế cho nên về sau Long Sách thường xuyên nhớ tới lần đó, nhưng vẫn muốn tái hiện tình cảnh này cùng các tiểu quan hoa khôi—— rõ ràng dưới bầu không khí phủ đen áp lực như vậy, làm lòng người kích động không thôi, càng rơi vào vực sâu sa đọa, càng cảm thấy kích thích không hiểu, đè nén tột cùng, dâng lên ham muốn cùng cực.

Không ngờ, bên này đang lúc hai anh em tình thú say sưa, bên kia đột nhiên nghe được Ô Dương kêu “A” một tiếng, tức thì truyền đến tiếng tất tác hắn bị người che miệng lại, nghe tiếng vang kia với kinh nghiệm trăng gió Long Sách trong lòng rất rõ ràng, vì thế áp chế tình sắc nồng say trong người, cố ý hỏi: “Sao lại thế này?”

"Không, không có việc gì…"Giọng Ô Dương vang lên tiếng nói, khàn khàn, xen lẫn tiếng thở gấp, "Ta… Ta chính là đang ngủ cấn đầu lưỡi…"

"Thực ngốc!" Mộ Dung Long Sách cố ý chê cười một tiếng, lại đột nhiên bị Mộ Dung Đức Âm dùng miệng ngăn chận lời nói, đầu lưỡi hai người quấn lấy, lập tức hôn đến khó chia cắt, đúng là chó chê mèo lắm lông. Mộ Dung Đức Âm cuối cùng cũng để cho Long Sách có cơ hội thở gấp, lúc này hắn mới cởi bỏ áo lót trước ngực, nhanh tay tận lực lột tiếp quần lót, chỉ chốc lát sau thế nhưng cả người trơn tuột y hệt bạch tuộc vây khốn Long Sách.

Long Sách tuy sắc trời mông lung mịt mù nhìn không thấy cái gì, nhưng hai tay lại có thể đụng đến da thịt chỗ eo tinh tế hoàn mỹ tựa như tơ lụa, kích động khiến hắn liên tục nuốt nuốt nước miếng, trong im lặng, bất chợt bộ vị mấu chốt bị Đức Âm nắm trong tay, làm Long Sách suýt nữa kêu ra tiếng, liều mạng áp chế mới không phát ra thanh âm ——ở một khắc này trong lúc thân thể cấm kỵ kết hợp khó mà tách rời, sự va chạm kích thích thân thể dung hòa vào nhau, càng khiến cho người đẩy tới đỉnh điểm đánh mất lý trí.

Bất quá đối với thân thể tuổi trẻ như dã thú của Đức Âm thì chỉ là đợt thứ nhất mà thôi, Long Sách hai mắt phủ sương mù, đắm chìm ở tấm lưới vừa đau đớn lại lên đỉnh cao kho*i c*m kích thích, không thể tự kềm chế trong bể tình lốc xoáy nước chảy xiết, nhưng mà trời cao không thấu lòng người, lúc ngày tốt như vậy mà lại có khách không mời đột nhiên đến thăm, đánh vỡ chuyện tốt của bọn hắn.

Đột nhiên chung quanh xuất hiện đám sát thủ vây quanh bốn người, Thác Bạt Vũ Tôn cùng Mộ Dung Long Sách chợt bừng tỉnh, Thác Bạt vội vàng từ nơi đó trong người Ô Dương bứt ra, mà Long Sách thì vội vàng ra hiệu để Mộ Dung Đức Âm biết mà lui ra.

Mộ Dung Đức Âm nheo mắt lại, chỉ thấy sát thủ bốn phía khẽ động, đồng loạt đốt que lửa, chiếu sáng xung quanh. Không đợi bọn hắn chuẩn bị, cương đao sáng như tuyết nghênh đón, Long Sách và Thác Bạt nhảy dựng lên, vung chưởng lực đối địch!

Chỉ nghe tê lạp một tiếng, cương đao sát thủ tức thì xé rách chăn mềm dưới thân Long Sách, đem cái chăn đệm vải thô chỉnh tề bên dưới cắt thành hai nửa, sợi bông từ bên trong bay ra bốn phía, đồng thời lộ ra, nửa thân trần của Mộ Dung Đức Âm, cùng với ———— một đôi chân khiến người hồn xiêu phách lạc —— cái chân kia, tinh tế thon dài trắng như tuyết, bởi vì tia lửa chớp sáng ánh vào mà phủ thêm một tầng màu vàng thản nhiên, cho dù không đi tự mình lấy tay đi sờ tới, cũng có thể ở trong đầu tưởng tượng ra xúc cảm và sự hưởng thụ không gì so sánh nổi, nhịn không được miên man suy nghĩ, nếu quả thật có thể đụng chạm tới, thật là chuyện động tâm động tình biết nhường nào a!

Tầm mắt của mọi người trước mắt thật vất vả từ cái chân đẹp tuyệt không gì có thể so sánh nổi kia dời đi, thì khuôn mặt đẹp tới mức trời đất khó tìm của Mộ Dung Đức Âm trong nháy mắt đánh nát lý trí của đám nam nhân. Trong nháy mắt, cơ hồ tất cả mọi người đều có cùng một cái ý niệm trong đầu —— Mộ Dung Đức Âm, hắn chính là vũ khí sắc bén giết người tốt nhất!!

Cũng trong khoảnh khắc mọi người ở đây thất thần, Mộ Dung Đức Âm đột nhiên tươi cười rạng rỡ, đem chăn mền ở trên người kéo lên, nhất thời ————

Mộ Dung Long Sách không có đi đếm có bao nhiêu người phụt máu mũi, lại có bao nhiêu người bởi vậy mà bị hắn một kiếm đoạt mạng. Cuối cùng cả người Mộ Dung Đức Âm trần truồng có tác dụng cực lớn, tuy rằng chỉ có bại lộ trong nháy mắt ngắn ngủn, cũng đủ để cho đám sát thủ chết cũng không tiếc.

Thác Bạt Vũ Tôn quăng bỏ thanh kiếm đoạt tới tay ban nãy, nhìn thi thể chung quanh một chút, cau mày nói: "Xem ra hành tung của chúng ta đã bị nắm bắt, nhất định phải đi suốt đêm! —— Thiếu chủ, ngươi quả nhiên là 'thủ đoạn ', cởi một cái diệt ngàn quân a."

"Ồ? Dầu gì ta cũng là nam nhân, khi ngủ nhiều cởi mấy bộ y phục, chẳng lẽ có cái gì đặc biệt sao?" Mộ Dung Đức Âm thế nhưng thật ra bình tĩnh.

"Yêm hoài nghi ngươi đến cùng có phải là nam nhân hay không…" Ô Dương ngốc nghếch nói.

"Nói cái chuyện cười gì thế, ta lại không có ngực." Mộ Dung Đức Âm mặc xong quần áo, bị Mộ Dung Long Sách ôm lấy, đặt vào trong xe.

Thác Bạt Vũ Tôn ánh mắt trầm xuống, bóng đêm che dấu sắc mặt của hắn, kì thực hiện tại khuôn mặt của hắn đã như giấy vàng, vừa rồi động chân khí khiến cho xu thế tẩu hỏa nhập ma trong cơ thể hắn ngày một đẩy nhanh hơn, chỉ sợ đêm nay phải phát tác!

"Thác Bạt, tay ngươi lạnh quá!" Ô Dương cầm tay hắn, phát giác không đúng.

Thác Bạt Vũ Tôn thật lâu sau không đáp lại, Ô Dương cảm thấy kỳ quái, quay đầu nhìn hắn, chỉ thấy Thác Bạt Vũ Tôn há mồm, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi lớn, phun đầy mặt đầu cổ của Ô Dương, thân thể hắn cũng thẳng tắp ngã xuống ——————

"Thác Bạt!!!!!!!!!!!" Tiếng thét chói tai của Ô Dương vang vọng cánh đồng hoang.

Vì thế, xe ba bánh không lớn trừ bỏ chất hành lý, còn phải đèo theo Thác Bạt Vũ Tôn hôn mê bất tỉnh và Mộ Dung Đức Âm đi đứng không tiện, Mộ Dung Long Sách dẫn theo Ô Dương, mấy người một nắng hai sương, ngay cả trong đêm gấp gáp chạy đi —— tuy rằng tạm thời có thể đối phó với nhóm sát thủ, nhưng nếu như Bắc Cương phái càng ngày càng nhiều người, chỉ bằng bốn người bọn hắn, người bị thương kẻ tàn phế lại thêm một bạn ngốc ngốc nữa, xác thật phải chết không thể nghi ngờ!

Dưới loại tình huống này, Mộ Dung Long Sách nghiễm nhiên trở thành trụ cột của đoàn thể, là linh hồn của nhóm, hắn thay đổi lộ trình đường đi, đem hành trình chạy trốn biến thành hư hư thật thật, khiến địch nhân khó có thể nhận diện. Khác với lúc trước chuyên đi đường nhỏ, càng tới gần trấn thành lớn, Mộ Dung Long Sách lại chọn đường chính mà đi, điều này làm cho Ô Dương thực sốt ruột, nhiều lần đề nghị với Long Sách, cố tình người ta căn bản không nghe lời hắn nói, làm cho Ô Dương không khỏi thầm mắng hai tên bao cỏ này! Ngay cả kiến thức cũng không bằng mình!

Thế nhưng khi hắn nhìn thấy chung quanh thành trấn đằng trước đứng chờ Mộ Dung Long Sách chính là thủ hạ thì Ô Dương cũng có chút bội phục Mộ Dung Long Sách. Hóa ra…trong thành trấn này thế nhưng cũng có thế lực cùng cọc ngầm của Băng Tiễu Thành, Long Sách thật sự là đi khắp thiên hạ cũng không sợ a!

"Yêm van cầu các ngươi mau cứu Thác Bạt!" Ô Dương mẪ thấy Long Sách theo chân người của hắn vào thành, đột nhiên bùm một tiếng quỳ xuống trước mặt Long Sách, nức nở nói: "Chỉ cần các ngươi có thể cứu hắn, các ngươi bảo ta làm cái gì cũng được!"

"Ta cũng không nói Thác Bạt không thể không chết." Mộ Dung Long Sách cười nói, "Về phần ngươi, ta thật sự không có hứng thú. Yên tâm, chúng ta đã làm giao dịch với Thác Bạt chính là trợ giúp hắn, trị liệu nội thương của hắn."

"Thật sự?" Ô Dương trong mắt lòe lòe sáng lên.

"Lừa ngươi có gì tốt sao?" Mộ Dung Đức Âm hỏi lại.

Thủ hạ của Long Sách đến tiếp đón nâng cỗ kiệu qua đây, bản thân hắn thì ôm Mộ Dung Đức Âm vào trong kiệu, Thác Bạt Vũ Tôn như trước đặt ở trên guồng xe, để cho người ta kéo vào thành.

Hóa ra trong thành nhỏ còn có một cửa hàng thuộc quyền sở hữu của Băng Tiễu Thành, quy mô hơi nhỏ, ngược lại cửa tiệm nơi này cũng là có tiếng, bên trong bài trí không thể so sánh với Trung Nguyên. Mộ Dung Đức Âm tắm rửa sạch sẽ, thay đổi quần áo, cả người càng thêm xinh đẹp, hắn ngồi xuống trong hành lang, nhất thời tất cả mọi người cảm thấy chân trời sáng ngời, quả nhiên đệ đệ thành chủ là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân tiếng tăm lừng lẫy.

Bởi vì hành động lần này có ý nghĩa vô cùng trọng đại, Mộ Dung Long Sách ảnh vệ trung thành nhất Thị Long cũng chạy qua đây, đã lâu không gặp hắn, hắn vẫn trầm mặc như trước tựa như cỏ dại ven đường, không ai biết đến, đang đứng ở một bên nghe bọn hắn nói chuyện.

"Bây giờ ở trong này chúng ta tổng cộng có bao nhiêu người?" Mộ Dung Long Sách uống một ngụm trà hỏi.

"Muốn tới nơi đây nhất định phải đi qua ranh giới thế lực bao vây của Ma giáo và Bắc Cương, cho nên điều động nhân thủ cũng không dễ dàng, vì thế tổng cộng chúng ta chỉ có hai mươi mốt người." Đường chủ bản xử bẩm báo.

Mộ Dung Long Sách nhíu mi: "Không tốt, tuy chúng ta tạm thời có thể nghỉ chân lại sức, nhưng lúc này bên trong Bắc Cương nhóm phản nghịch đang kéo tới, ắt hẳn nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, chỉ sợ ít ngày nữa sẽ đuổi tới, hai mươi người quá ít."

Thị Long vẫn luôn im lặng lúc này cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện: "Chủ nhân, Thị Long mới vừa mới thăm dò qua, thế lực Bắc Cương triệu tập ngàn người đi từ hướng Tây vội vàng đuổi tới, hình như là bao vây thành..."

"Cái gì?!" Long Sách thiếu chút nữa đem ngụm nước uống hết phun cả ra, "Bọn hắn thật sự hạ vốn gốc như thế? Hóa ra dọc theo đường đi đuổi giết chỉ là thủ thuật che mắt, chính là đang chờ chúng ta tụ tập lại sao?"

"Hình như là như thế." Thị Long nói, "Hiện tại cần phải lên đường ngay rời khỏi đây sao?"

"Không cần, " Mộ Dung Đức Âm đột nhiên lên tiếng, "Nếu có thể bố trí kế sách liên hoàn, trước tiên mê hoặc chúng ta, sau đó phát động đại quân bao vây thành, vậy chứng tỏ nơi đây sớm đã có mai phục, đi cũng đi không xa, không bằng không đi."

"Vậy phải làm thế nào?" Đường chủ với nhóm người dưới vô cùng sốt ruột.

Mộ Dung Long Sách cũng lâm vào trầm tư, tựa hồ đang lo lắng làm sao có thể thoát khỏi tình thế tồi tệ thế này tìm kiếm đường sống: mình có cần đi làm thuyết khách? Không, đám người Bắc Cương lòng dạ nham hiểm, lần này huy động lực lượng như thế đã rõ ràng biểu lộ bọn hắn muốn diệt cỏ tận gốc phòng ngừa mầm họa, cho dù muốn đàm phán cũng không thể thành vậy cứ để Đức Âm đi dạy dỗ? Nhóm phản nghịch cấp cao ở Bắc Cương cũng không phải chỉ có một tên, nếu muốn dạy dỗ tất cả một lần, không đủ thời gian rồi!

Vô số ý tưởng ở trong đầu Mộ Dung Long Sách ngàn xoay trăm chuyển chung quy không có một biện pháp nào có thể thực hiện.

Mộ Dung Đức Âm bình tĩnh nói: "Không cần hốt hoảng, không phải còn có ta hay sao?"

"Gì?!" Mọi người nghe vậy tất cả rất kinh ngạc.

Mộ Dung Đức Âm mỉm cười, phong độ nhẹ nhàng, nói: "Ngàn người có thể chém."

Lililicat

Phong

= = =

90. Chương 90: Ngọn Nguồn Thích Mèo

Mộ Dung Đức Âm là cái dạng gì?

Ở trong mắt Long Sách, hắn là người vô cùng xinh đẹp không gì sánh được, rất khoan dung rộng lượng, thích huynh trưởng, sẽ dựa theo ý tứ của huynh trưởng ngụy trang gạt người, còn có chút tham ăn, nghe lời huynh trưởng, không am hiểu xã giao, thích ngồi ở nhà, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông. Có đôi khi, bụng dạ của hắn có chút phúc hắc nho nhỏ, có đôi khi lại có chút vờ vịt ngớ ngẩn.

Mà hắn ở trong mắt người đời, hào hoa phong nhã, hòa nhã điềm đạm, nhân tài hiếm có, thân tàn chí vững, kiên định vững vàng.

Sai lầm rồi, sai lầm rồi, cũng không phải, ngay từ đầu đã sai lầm rồi.

Đức Âm vì sao lại thích mèo? Long Sách vuốt cái trán của bản thân, suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng nghĩ ra đó là chuyện đã thật lâu thật lâu trước kia, lâu đến nỗi hắn sắp sửa đem chuyện này quên mất tiêu, vĩnh viễn niêm phong cất kĩ ở chỗ sâu đáy lòng của mình.

Chuyện kia, nếu có thể, hắn tình nguyện cả đời đều không muốn nhớ tới, thậm chí hối hận tại sao khi đó mình lại mang Đức Âm vào trong cung.

Đức Âm khi đó mấy tuổi? Năm tuổi? Sáu tuổi?

Dù thế nào đi nữa thì hắn cũng còn rất nhỏ, đi theo đằng sau huynh trưởng, vui vui vẻ vẻ vào cung chơi, Mộ Dung Long Sách bị cô cô có quan hệ huyết thống đang làm quý phi truyền vào hậu cung, trời xui đất khiến bị quấn vào chuyện đen tối trong chốn hậu cung. "Hải Phi án ", hay còn được gọi là "vụ án Tháng năm ", là bí mật máu tanh không rõ ràng nhất trong chốn hậu cung, nghe đồn mười chín tháng năm, Lan Tâm phi trong cung Lan Tâm đột nhiên phát điên, lúc ấy lại có tổng cộng chín người cả cung nữ lẫn thái giám và hai người phi tử bị chết oan uổng, Lan Tâm phi sợ tội tự sát.

Đây chỉ là lời truyền bên ngoài.

Ngày nào đó, Mộ Dung Long Sách nhớ rõ bọn hắn đi tới cũng chẳng phải là Lan Tâm cung, mà là cung Mẫu Đơn. Là vào giờ nghỉ trưa, ngay lúc đó khi tiểu hoàng đế đang dạy dỗ Đức Âm gặm lợn sữa nướng, ỷ là người làm anh lên mặt, sau đó Long Sách khóc lóc chảy nước mũi bị quý phi kéo đi tắm rửa t quần áo, mà đúng lúc đó, Đức Âm nhỏ bé lặng lẽ chạy ra ngoài, không biết làm sao lại đi vào cung Lan Tâm.

Nếu đứa nhỏ bình thường chứng kiến cái loại tình cảnh này, có lẽ lúc ấy sẽ bị hù dọa đến hôn mê, hoặc là cả đời đều lưu lại bóng ma chứ còn gì nữa?

Nhưng mà chuyện đó được miêu tả lại một cách hoàn chỉnh nhất không ngờ là từ một đứa nhỏ sáu tuổi cả người đều là máu, vô cùng bình tĩnh mở miệng:

"Có một phi tần ghen tị hai người cung phi khác, đã sai người hại các nàng, lúc ta tới, nàng đã sai người ta dùng dao nhỏ cạo hai cung phi kia từng người một, hai nữ nhân kia còn chưa có chết, máu me nhầy nhụa, hình dạng gần như chỉ còn là một bộ xương khô còn cung nữ của hai cung phi kia thì bị chặt rớt hai tay, chuẩn bị bị người băm thành từng khối, các nàng cực kì sợ hãi, càng không ngừng kêu cứu mạng. Ta nhớ lúc ta đi qua cứu các nàng, ta đá văng hai cái kẻ hành hình kia, hai người kia đau đến nỗi sắp chết, tuy rằng các nàng không nói chuyện, nhưng ta biết sau khi các nàng chết ở trong lòng còn đang rất tức giận:

' giết bọn họ! Làm cho bọn họ giống như ta! Không, phải gấp nghìn lần vạn lần! '

Cho nên

Ta sẽ

Thỏa mãn yêu cầu của các nàng."

Lúc ấy biểu tình của Đức Âm vô cùng bình tĩnh nói ra lời nói khiến người ta rợn cả tóc gáy, nó đã trở thành ác mộng lớn nhất trong cuộc đời này ẩn sâu dưới đáy lòng Long Sách. Chuyện khi đó hắn thủy chung không có đi nhìn hiện trường, chỉ nghe nói lúc đó người trong cung đi tới nhìn hiện trường đều bị dọa tê liệt ngay tại chỗ.

"Ta thỏa mãn yêu cầu của các nàng, làm những người đó giống như các nàng, từng kẻ một. Những người đó đều thật nhát gan, chỉ có con mèo nhỏ giống ta, nó một chút cũng không sợ, nó là mèo hoang lẩn vào trong cung, gầy giống như que củi, " Đức Âm đem con mèo đen trong lòng ngực của mình ôm ra, cười cười nói: "Nó cực đói, ta bắt nó ôm đặt vào ở trong đống thịt kia, nó ăn rất vui vẻ, ca ca, chúng ta nuôi mèo được không? Nó giống như ta, người khác đều sẽ sợ. Chỉ có nó không sợ, mèo thật đáng yêu."

Con mèo đen kêu meo meo một tiếng, chòm râu bên khóe miệng còn dính máu me nhầy nhụa.

Một khắc này, Mộ Dung Long Sách tin tưởng, bản thân mình đang ở nuôi dưỡng ác ma a!

.Là một người huynh trưởng, che dấu một ác ma tuyệt diệu như vậy.

Cái gọi là lý trí và đạo đức, đối với hắn mà nói, bất quá chỉ là một mạng tơ nhện gò bó như vậy thôi.

Cho nên, trước khi hắn đi ra chỗ thương hội Long Sách (đoàn thể của những người buôn) hỏi: "Đức Âm… lúc ngươi trở lại, còn có thể là.. … Mộ Dung Đức Âm sao?"

"Huynh trưởng ngươi nói cái gì, ta không phải luôn luôn là Mộ Dung Đức Âm sao?" Mộ Dung Đức Âm nghiêng đầu qua một bên, nhìn màn trời dần dần u ám ngoài cửa.

"Ngươi không phải luôn luôn đem ta trở thành Mộ Dung Đức Âm sao?" Mộ Dung Đức Âm nói, "Các ngươi ở trong phòng chờ xem."

Ngón tay Mộ Dung Long Sách đột nhiên hơi hơi phát run.

Sợ hãi, giống như thủy triều, cái cảm giác đáng sợ kia đột nhiên lại xông tới —— đây mới thực sự là hắn sao? Chỉ là, cái cảm giác cảm động muốn khóc kia là cái gì?

Có thể giữ chân ác ma lại, đến tột cùng là vì cái gì?

Lần đó chỉ mới trước đây ở trong cung, Đức Âm ôm dính con mèo nhỏ đầy máu tươi, trong nháy mắt, Mộ Dung Long Sách giống như tận mắt nhìn thấy con mắt phải của Đức Âm dần dần mất hẳn, trong đôi mắt thật to chỉ còn có mỗi tròng mắt màu trắng bệch. Cảm giác run rẩy cầm cập đó, hắn suốt đời khó quên, suốt đời cũng không muốn nhớ lại.

Vì cái gì bây giờ mỗi khi chia tay thì Đức Âm không đem mặt quay về phía mình?

Đức Âm, ngươi phải đổi thành cái… dạng gì…?

"Ta là Mộ Dung Đức Âm, chẳng qua chỉ bởi vì một nguyên do, ai cũng không thể phá hoại ' nguyên do ' này." Mộ Dung Đức Âm như trước không có quay đầu.

Lúc sau khi khép lại cửa, Thị Long yên lặng đứng ở đằng sau Đức Âm: "Ta là người hiểu rõ chủ nhân, ta có trách nhiệm tận mắt nhìn sự thực sắp phát sinh."

"Ha." Đức Âm lạnh lùng cười, "Tốt, đi cùng với ta đi, để chứng kiến địa ngục!"

91. Chương 91: Hỗn Độn Đánh Nhau

Dù ngươi là ma thì lại như thế nào?

Cho dù ngươi là ma, ngươi cũng phải buộc cùng một chỗ với ta, đây là mệnh! Mộ Dung Đức Âm, không cần biết ngươi là cái gì, hoặc là tương lai biến thành bộ dáng gì đi nữa, ta đều sẽ không buông tay!

Mộ Dung Long Sách đứng ở đằng sau cánh cửa, mặt đối mặt với cánh cửa trước mắt, nửa ngày cũng không nhúc nhích, làm cho người phía sau hắn cũng hoài nghi hắn có phải phát tật bệnh gì hay không?

"Thành chủ? Ngài thật sự để một mình Nhị gia đi được không? Hãy để chúng ta cùng Nhị gia xuất chiến!" Đường chủ ở phía sau hắn nói.

"Các ngươi không cần phải đi chịu chết." Mộ Dung Long Sách hồi lâu mới nói. "Vậy…" Đường chủ đem lời "Ngươi nhẫn tâm để cho Nhị gia đi chịu chết" nuốt xuống bụng.

Mộ Dung Long Sách vươn tay vỗ lên ván cửa, nhỏ giọng nói: "Một người, đi đối kháng với ngàn người, Mộ Dung Đức Âm, ngươi thực nghĩ rằng ngươi là thần ma sao?"

"Thành chủ…" Đường chủ gọi hắn một tiếng, lại nghe Mộ Dung Long Sách đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả, tiếng cười lại cực kỳ bi thương, sau khi cười xong, hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta vậy mà tin tưởng hắn! Ta thế mà bị hắn hù dọa! Hắn biết rõ là đi chịu chết! Đứa ngốc! Dù là trên đường đi xuống hoàng tuyền, ta cũng không để hắn cô độc một mình!!"

Dứt lời, thế nhưng một chưởng đánh về phía ván cửa!! … Mộ Dung Đức Âm đi rất chậm, người đi trên đường càng ngày càng thưa thớt, không biết có phải là người xung quanh đã sớm đổi thành cơ sở ngầm của Bắc Cương hay không? Thị Long yên lặng đi theo đằng sau hắn, gân mạch của Mộ Dung Đức Âm bởi vì đóng đinh châm mà để lại mầm bệnh, đi một đoạn đường rồi dừng lại nghỉ tạm một lát, Thị Long muốn tới dìu hắn, lại bị hắn từ chối.

“Ngươi không cần đi theo ta, ngươi là bộ hạ đắc lực của Long Sách, nếu như ngươi chết, hắn sẽ quấy nhiễu.” Mộ Dung Đức Âm nói.

“Là thành chủ lệnh cho thuộc hạ thề sống chết theo cùng.” Thị Long đáp.

Hắn vừa dứt lời, sau lưng liền truyền tới giọng nói quen thuộc: “Thành chủ nói, hắn muốn đích thân đến.”

Mộ Dung Đức Âm và Thị Long đều hơi sững sờ, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Mộ Dung Long Sách đeo kiếm thắt lưng bước đến, một thân khí phách.

Giống như hắn sắp sửa tham gia cái lễ mừng trọng đại gì đó.

“Mộ Dung Đức Âm, mệnh đã định, chết cũng phải chết cùng một chỗ với ngươi, ai cũng không được phép thay đổi!” Mộ Dung Long Sách khí phách tuyên bố.

“Ngươi chớ nên chết.” Mộ Dung Đức Âm chỉ thản nhiên nói một câu, khóe miệng hơi hơi vẽ một độ cung, “Vậy ngươi đỡ ta đi!”

“Thị Long, ngươi có thể đi rồi.” Mộ Dung Long Sách bỏ lại một câu, tay áo lướt qua, một tay bắt được cổ tay Mộ Dung Đức Âm, đi ngang qua Thị Long.

Thị Long yên lặng không nói gì, dừng chân ở phía sau hai người, nhìn thấy bọn hắn từ từ rời đi, thân ảnh dần dần biến mất, nhớ lại lời trước khi đi Mộ Dung Long Sách đã nói:

“Đức Âm nếu chết trận, trên đời cũng sẽ không còn tồn tại Mộ Dung Long Sách, nếu ngươi may mắn đào thoát, thì cứ làm theo kế hoạch ta viết trong mật hàm cho ngươi, để cho cả hoàng triều này chôn cùng với chúng ta đi!”

Thị Long dùng một cái ngón tay từ trong lòng ngực lấy ra một ống trúc dài rộng, mở ra lấy ra mật hàm, cái gọi là mật hàm, bất quá chỉ có bốn chữ:

“Mở ra Úc Sơn ”

Mười bốn năm trước.

Trong cung Lan Tâm, máu chảy thành sông.

Chỉ có một đứa nhỏ xinh đẹp tựa tiên nhân trên thiên cung ngồi chồm hổm trên mặt đất, đang đút đống máu thịt nhầy nhụa cho một con mèo nhỏ gầy yếu ăn, nhìn dáng vẻ của hắn, bình tĩnh tựa như ở trong hậu viện nhà mình, đối diện với thi hài máu me đầy đất tựa hồ không thèm để ý chút nào.

“Thật là một đứa nhỏ tàn khốc, Úc Sơn sao lại đem dung mạo của ta giao một đứa nhỏ như ngươi vậy chứ?” Một tiếng nói dịu dàng mát lạnh từ phía sau hắn truyền đến, Mộ Dung Đức Âm mở to hai mắt, nghiêng đầu nhìn thanh niên mặc quần áo lộng lẫy đi tới—— người nọ đẹp có một không hai, giống như mặt trời rực rỡ giống như ánh sáng ngọc chói mắt, Đức Âm nho nhỏ xác thực tin chắc bản thân mình nhìn thấy một nam tử tỏa vầng sáng.

“Ngươi không một chút nào để ý ta là ai sao?” Nam tử tuyệt mỹ ngồi xổm xuống, hình như hắn cũng không thèm để ý máu tươi đầy đất chút nào, hắn vươn tay sờ sờ cái đầu nhỏ của Đức Âm, “Nhìn ngươi giống như ta tận mắt nhìn thấy bản thân mình lúc trước vậy, bất quá lúc trước ta đâu có ngơ ngác như vậy đâu a!”

“Úc Sơn người kia, cũng dám muốn nhúng chàm tới người của ta! À không, là chim của ta!” Nam tử mặc đồ tím giọng điệu bá đạo không biết lại từ nơi này đi ra, mặt mày nam tử kia tươi đẹp lại khí phách mười phần, đứng chung một chỗ với nam tử tuyệt mỹ, thần sắc hai người thân mật làm Đức Âm nhỏ cũng cảm nhận được cái gì đó.

Bọn hắn cũng là hai huynh đệ sao? Tựa như Long Sách với mình.

“Chim ú, chúng ta ôm cái đứa nhỏ này đi đi, nuôi lớn thế nào? Bộ dạng của nó giống hệt ngươi!” Nam tử áo tím lộ ra nụ cười tà mị.

“Đừng có nói nhảm, ôm hắn đi, huynh trưởng của hắn phải khóc đến chết, không được chia rẽ người ta.” Nam tử tuyệt mỹ chìa tay chặn nam tử áo tím lại.

"Hừ, chim ú, nhìn hắn, ta giống như nhìn thấy Úc Sơn và ngươi thông d*m!" Nam tử áo tím ngữ khí mang theo đố kị.

Nam tử tuyệt mỹ nói: "Lúc trước có người hứa hẹn chỉ cần trên đời có người đẹp nhất, ta nghĩ Úc Sơn tự mình lý giải thành… Mặt của ta chính là điều người nọ mong muốn a. Đừng khiến Ảnh công tử liên lụy vào, cẩn thận tạo thành đại chiến thần hỗn độn."

"Được rồi, được rồi, rõ ràng ngươi nói muốn mang ta đi thế giới ba ngàn năm sau ăn cái món sushi gì của Nhật, sao lại quẹo tới nơi đây?" Nam tử áo tím hỏi.

"Ta đến đây chỉ là muốn xem đứa bé này. Lúc trước nghe Úc Sơn nhắc tới hắn, ta đã cảm thấy rất tò mò. Hơn nữa, cửa hàng sushi đó đã hết nguyên liệu làm tương chấm, chỉ có nước tương Vương gia thời đại này là thượng hạng nhất, ta không phải tiện đường lấy nước tương đây hay sao." Nam tử tuyệt mỹ nhịn không được nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Đức Âm.

"Ngươi quả nhiên là muốn đứa nhỏ mà! Tự mình sinh là được nhất!" Nam tử áo tím cười hắc hắc.

Nam tử tuyệt mỹ lườm hắn một cái, sau đó ngồi xổm xuống nói:

"Cậu bạn nhỏ, không cho phép ngươi nhắc tới chúng ta với người khác nghen!"

"Ta cũng muốn ăn nước tương sushi Nhật." Đức Âm nói ra một câu làm cho thần hỗn độn im bặt không có gì để nói.

"Quả nhiên đây là kết quả thông d*m giữa ngươi và Úc Sơn… … ăn hàng… …" Nam tử áo tím = =

Lililicat

Phong

= = =

92. Chương 92: Người Người Đều Cần Phải Phát Tiết

Mỗi một người đều cần phải phát tiết

Mộ Dung Long Sách và Mộ Dung Đức Âm ngồi ở trên nóc nhà tửu lâu cao nhất trong thành, quan sát cả thành nhỏ, xem ra quả nhiên người đã phục kích ở đây, không khí trong thành tiêu điều, vốn cũng không phải thành trấn rộng lớn lúc này đã không thể nhìn thấy người bình thường.

Mộ Dung Đức Âm quỵ gối mà ngồi, mà Mộ Dung Long Sách thì khoanh tay mà đứng, quần áo và sợi tóc hai người bị gió thổi tung bay, cả hai đều lặng im không nói gì, trong trời đất chỉ có tiếng gió gào thét.

Kéo dài bầu không khí lặng im một lúc sau.

"Bây giờ tâm tình của ngươi như thế nào?" Mộ Dung Long Sách đột nhiên mở miệng hỏi. "Bình thường." Mộ Dung Đức Âm rũ mắt, hỏi: "Huynh trưởng có phải sớm đã biết thân thế của ta?"

"Rất sớm từ trước kia tình cờ biết được, Đức Âm, ta mặc kệ cái đó đại biểu cho điều gì, ngươi cũng chỉ là đệ đệ của ta." Long Sách bình tĩnh nói.

"Ngươi cũng chỉ là huynh trưởng của ta, ai cũng không cũng đừng hòng quấy rầy ta." Giọng điệu của Mộ Dung Đức Âm mang theo sự chân thật đáng tin.

"Ai cũng không có thể ngăn cản chúng ta cùng một chỗ." Long Sách trên mặt hiện ra nụ cười mỉm, hắn nhìn thành trấn dưới chân, từ ngoài thành dần dần xuất hiện rất nhiều chấm đen, đó là hàng người rậm rạp, như thủy triều tràn tới gần nơi này, sau khi chứng kiến trận thế như vậy, Long Sách trong nháy mắt thoáng ngạt thở, nhưng ngay lập tức bình ổn lại. "Đức Âm, vĩnh viễn, lòng ta thuộc về ngươi." Long Sách nói.

Lập tức, lúc sau là một trận trầm mặc, Long sách hỏi: "Ngươi không có gì muốn nói với ta sao?"

“Ta muốn ăn thịt nướng do huynh trưởng và Ân Cốt làm.” Mộ Dung Đức Âm biểu tình lạnh lùng nói.

Trong tình huống này nhắc tới Ân Cốt làm cái gì!” Mộ Dung Long Sách dáng vẻ bình tĩnh đột nhiên bị phá vỡ, trên trán trồi lên gân xanh.

“Bởi vì tay nghề nấu nướng của các ngươi tương đương… …”

“Câm miệng!! Không cần nói cái vế sau! Nói chút gì để cho ta cảm động! Khốn kiếp!”

“Ngươi không phải muốn để cho ta nói lời muốn nói sao?” …

Ở xa bên ngoài cách ngàn dặm, bên trong nội viện hoàng cung.

Ân Cốt đang ở ngự thiện phòng nghiên cứu thực đơn kiểu mới lúc này đánh liền mấy cái hắt hơi. Kỳ quái, hắn lại không có cảm lạnh, sao lại đánh hắt xì chứ? Hay là có người nhớ tới mình? Là hoàng đế người kia hả? Không đúng, gần đây xảy ra chiến tranh lạnh với hoàng đế, hắn mới sẽ không nhớ mình đâu! Hừ!

Ân Cốt hừ lạnh một tiếng, tiếp tục xào rau, sau khi trở lại hoàng cung, bốc dỡ trọng trách của Ma giáo giáo chủ, hắn bắt đầu phát triển niềm đam mê cá nhân của mình, trù nghệ càng ngày càng tiến bộ. Bởi vậy thanh danh của hắn đang truyền xa khắp hoàng cung, thậm chí lưu truyền tới dân gian, hắn viết sách dạy nấu ăn được giới làm bếp rất tôn sùng, Ân Cốt tuy rằng không coi trọng thanh danh, nhưng trong lòng cũng có chút đắc ý.

Thiết, cũng không sợ đưa tới kẻ ăn hàng nguy hiểm.

Bây giờ là buổi chiều.

Long Sách và Đức Âm đã ngồi xổm trên nóc nhà một canh giờ, nhưng nhân mã ngoài thành hình như không có ý định tấn công ban ngày, một mực tụ tập chờ đợi ở bên ngoài.

Hai vị này ngay từ đầu còn duy trì tư thế tự nhiên bi tráng, nhưng Long Sách khoanh tay mà đứng cuối cùng biến thành ngồi xổm xuống, Mộ Dung Đức Âm quỳ gối mà ngồi cũng trở thành ngã chổng vó.

“Long Sách, ngươi quay về một chuyến, ngươi xem xem, hiện giờ ở trong thành cũng chưa từng có người, rất có tốt, chúng ta có thể đem rất mấy món đồ này nọ chuyển lên nóc nhà.” Câu nói đầu tiên của Mộ Dung Đức Âm hoàn toàn phá hủy hình tượng thật vất vả xây dựng nên.

“… … Cũng được, dù thế nào đi nữa nhóm bọn hắn trong chốc lát cũng sẽ không qua đây.” Mộ Dung Long Sách ngaycả biểu tình cũng trở thành trạng thái = =, hắn từ trên nóc nhà nhảy xuống, về tới nơi thấy cánh cửa thương hội đóng chặt —— lúc trước ván cửa kia bị Long Sách đánh hỏng, hiện tại một lần nữa được người đổi một cái mới, thủ hạ của hắn tất cả giống như gặp kẻ địch hùng mạnh, ở bên trong mật thất thương hội khẩn trương chờ đợi.

Thị Long đứng ở cửa canh gác, nhìn thấy Mộ Dung Long Sách đến, có chút giật mình: “Chủ nhân?”

” Đặt mua cho ta mấy thứ này.” Mộ Dung Long Sách nhanh nhẹn hạ lệnh: “Hai bộ giường chăn đệm, cái giá sắt, đá đánh lửa, chảo sắt, các loại gia vị, miếng thịt cừu, lá cải thìa, khoai tây xắt miếng, thịt gà, thịt bò, ớt, gừng, tỏi, mỡ, đưa đến trên nóc khách sạn Lai Phúc, ngày thứ hai chuyến tới nhớ mang theo sào trúc và vải che mưa, phòng ngừa buổi tối trời mưa.”

Thị Long: “… … … … … … … … … Vâng” …

Vì thế ——————————————————————————————…

Sau buổi chiều, màn trời mịt mù, thời tiết rất lạnh, Mộ Dung Long Sách và Mộ Dung Đức Âm ngồi ở trên nóc nhà cao nhất trong thành, gác cái giá sắt ở trên nóc nhà, bắt đầu tự mình làm cơm ăn.

Mộ Dung Đức Âm ngồi trên giường lót đệm chăn, khoác một cái mền, cầm một xiên thịt dê, đột nhiên nghĩ tới điều gì nói: “Cái kia, bảo đám thủ hạ phía dưới của ngươi cùng hai vợ chồng Thác Bạt cùng lên ăn đi.”

“Không cần dắt nhóm bọn hắn tới đây, bọn hắn sợ đi chịu chết!” Mộ Dung Long Sách nói, hắn vẻ mặt buồn bực ăn miếng thịt dê, hơi có vài phần thích thú không đếm xuể tới bất cứ cái gì, “Chờ một tý đi!! Dù cho ngươi có là cái loại ăn hàng kia đi nữa! Ta còn chưa hầm chín đâu! Thôi! Dù có ở trước mặt ngàn người nấu lẩu thì thế nào!! Đức Âm! Ngươi muốn làm gì thì cứ làm đi!!”

“Thật sự?!” Mộ Dung Đức Âm hình như có được lệnh đặc xá, hắn xoẹt một cái đứng lên, bắt đầu cởi quần áo.

“A a a a a! Ngươi muốn làm gì!! Chẳng lẽ ngươi muốn trước mặt đại quân kẻ địch đem ta… … A a a a a!” Mộ Dung Long Sách cả kinh sắc mặt đều tái hết rồi.

“Không có gì, ta chỉ là muốn ở trần rống to một lần thử xem sao.” Mộ Dung Đức Âm tựa hồ bị Chu Đồng lây nhiễm một vài niềm thú vị độc ác.

“… Quên đi, ngươi muốn làm gì thì cứ làm đi.” Long Sách không biết vì cái gì đột nhiên có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Mộ Dung Đức Âm cởi trần xong rồi, chỉ còn lại có mỗi cái quần cộc, hắn đứng ở nóc nhà, đối với nhân mã ngoài thành rống to, phỏng chừng trong phạm vi mười dặm đều có thể nghe thấy:

“A a a a a a Ân Cốt làm cơm ăn ngon hơn so với huynh trưởng làm nhiều lắm!!! Ân Cốt là đầu bếp đệ nhất thiên hạ!!!”

Bình tĩnh

Bình tĩnh

Bình tĩnh

Bình tĩnh

Bình tĩnh

Mộ Dung Long Sách kéo xuống hai mảnh vải vo thành một cục tròn nhỏ nhét vào lỗ tai. Lạnh lùng nấu lẩu thịt dê, dù thế nào đi nữa hắn đem cái chuyện này trở thành điều lãng mạn cuối cùng giữa hắn và Đức Âm.

“A a a a a a a a a a nói chuyện với Thác Bạt Vũ Tôn là chuyện buồn bực nhất trên thế giới!!! Kỳ thật ta vừa nhìn thấy hắn đã không biết nói cái gì cho phải luôn sợ mất mặt ta sắp sửa bị hắn làm cho chết ngạt!! Thác Bạt Vũ Tôn ngươi là cái tên mặc kệ nói chuyện gì nói tới nửa tháng mà ta cũng không biết ngươi rốt cuộc muốn bảo ta làm cái gì ta cũng không biết ta rốt cuộc vì sao lại rơi xuống cái tình cảnh này vì cái gì đột nhiên phải quyết đấu với một ngàn người!!!”

“Nói thật là như thế…” Long Sách tiếp tục bình tĩnh, “Lại nói Đức Âm ngươi không nghỉ lấy hơi hả, cũng không có tạm dừng một chút để thở, thật là lợi hại, vù vù”

“A a a a a a a a a a Lãnh Hồn là cái tên nhàm chán nhất thiên hạ!!! Ta mỗi lần nhìn thấy hắn đều muốn đạp cái mông của hắn!!”

“Một chút cũng không sai! Ta cũng muốn làm như vậy!” Long Sách giơ ngón tay cái lên.

“A a a a a a a a kỳ thật toàn bộ mấy bộ tiểu thuyết nổi danh bi tình ghi tên ta đều là do huynh trưởng ta viết hắn là cái người điên chuyên viết chuyện tình bi thảm!!!!”

“Này này! Cái này đến chết cũng không thể hét ra!!” Long Sách kháng nghị, nhưng giọng nói của hắn chôn vùi ở trong biển tiếng hô mênh mông bát ngát của Đức Âm.

“A a a a a a a a a a a kỳ thật việc ta muốn làm nhất chính là dụ bắt con mèo nhà Ô Dương!!”

“Tên nghiện mèo, thiết.” Long Sách khinh thường.

“A a a a a a a a a a a kỳ thật ta yêu thích huynh trưởng của ta!! Những nam nhân khác đều tấp hết qua một bên đứng cho ta!! Long Sách là của ta!! Các ngươi đều cút đi!!”

Long Sách rơi lệ đầy mặt —— Đức Âm, ngươi rốt cục cũng chịu thẳng thắn một lần… Ô ô ô… Rơi lệ đầy mặt ăn lẩu thịt dê.

“A a a a a a a a a a!!! Võ lâm tmd là đồ phá hoại nhất!!!”

“Đúng vậy, thật đúng là đồ phá hoại, ta nằm mơ cũng không nghĩ tới kết cục của mình lại rơi vào nông nổi này, bất quá chú ý dùng từ a, Đức Âm.” Long Sách hút hút cái mũi, xiên thịt dê.

“A a a a a a a a a a a a a a! Ở Bắc Cương ta muốn ăn nhất chính là thịt linh dương nướng trong truyền thuyết kết quả cái đồ phá hoại Thác Bạt Vũ Tôn thế nhưng không ăn thịt dê!!!!!!!”

“A a a a a a a a a a a a!!! Ta chỉ biết phàm là nam nhân bộ dạng đẹp cuối cùng đều sẽ thích nam nhân!! Vì cái gì đại hội võ lâm trong truyền thuyết không tiến hành ở Thiếu Lâm Tự!! Vì cái gì thống lĩnh giang hồ không phải theo truyền thống là Vũ Đương Nga Mi bảy đại chính phái mà ngược lại là một số tổ chức phá hoại có tên kì kì quái quái!!! Cái bô khắc cảnh trí Thiên Cung của Ngọc hoàng đại đế Bôn Nguyệt của hằng nga thực thái quá sao?!!!”

“Này này, ngươi cũng một vừa hai phải thôi chứ.” Long Sách bắt buộc bản thân mình bình tĩnh, nhưng mà theo cái máng gào thét của Mộ Dung Đức Âm càng lúc càng phát tiết, rốt cục hắn cũng không thể nhịn được nữa, xoẹt một phát đứng lên, kéo lấy áo, kêu to lên:

“A a a a a a a a a!!!! Vì cái gì người ta thích lại là là tên đệ đệ xuất thân ác ma!!! Vì cái gì đệ đệ mà ta hy vọng là mỹ nhân ốm yếu cố tình lại là một kẻ ăn hàng!!! Vì cái gì ta mỗi lần đều phải giấu diếm danh tính tiêu tốn tiền của vô cùng mất mặt đi làm cái bồn cầu xa hoa theo yêu cầu của tên ăn hàng kia!!

Vì cái gì cuối cùng ta lại phải dùng cái phương thức gây rối như thế mà kết thúc!!! Vì cái gì ảnh vệ Thị Long của ta cố tình là một tảng đá không công được!!!! Vì cái gì một đám Đường chủ đầu đất ở phân đường nơi này không tốt đẹp như lời nói trước đó!!! Vì cái gì trời sắp sửa tối đen rồi chúng ta còn phải ở nóc nhà nấu cái lẩu chờ người khác tới giết chúng ta!! Vì cái gì a vì cái gì!!!”.

,

,

Cho nên nói, khúc ca phát tiết có tác dụng rất rõ ràng…

“Hô, thật thoải mái.” Mộ Dung Đức Âm ngồi xổm xuống, bắt đầu mặc quần áo, từ khi lọt lòng tới nay đây là lần đầu tiên khoan khoái thoải mái như vậy, so với đi ị còn thoải mái hơn nhiều.

“Đúng vậy, sao không phát hiện sớm cái loại phương pháp này giải quyết áp lực tốt thế này chứ?” Long Sách sửa sang lại tóc tai của mình một chút, cảm khái nói…

“Chủ nhân… …” Đột nhiên từ phía sau bọn họ vang lên một tiếng kêu âm trầm. Hai người quay đầu, nhìn thấy Thị Long khuôn mặt từ từ bò lên.

“Chủ nhân, các ngươi không cần lo lắng … Thác Bạt Vũ Tôn đã tỉnh từ sớm, hắn chủ động ra khỏi thành để đối phó với nhân mã Bắc Cương, hắn nói hắn biết đường hầm trong thành này, bảo chúng ta lặng lẽ rời đi.” Thị Long nói.

“Gì?!!!!!!!!!!!!!!!!!!” Mộ Dung Long Sách và Mộ Dung Đức Âm khó có khi trăm miệng một lời, cùng lúc lộ ra biểu tình giống nhau như lúc gào thét.

“Hắn tỉnh lại lúc nào!!!!!!!!!!” Hai người lại là trăm miệng một lời.

“Lúc thuộc hạ chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn thì đã tỉnh, hơn nữa, hắn luôn luôn ngồi ở trong đình viện trầm tư…” Khuôn mặt Thị Long run rẩy vài cái mới nói, “… Vừa rồi hắn đột nhiên quyết định ra thành.” …

Trầm mặc…

Vô tận trầm mặc…

Lúc sau ——————————————.

“Giết hắn đi.” Mộ Dung Đức Âm âm trầm nói, “Diệt khẩu hết tất cả mọi người ở đây đi.”

Long Sách ngơ ngác nhìn hắn, …

Lại là sự im lặng thật lâu sau.

Sau đó…

“A a a a a a a a a a a a a a a a a a a a a!!! Không cần lôi kéo ta!!! Để cho ta đi tìm chết!!! Đức Âm ăn hàng!!! Ngươi hại chết ta!!! Ta không còn mặt mũi nào mà sống trên cõi đời này a a a a a!!”

"Khốn kiếp, cái thứ mặt mũi này, chỉ là cộng lông." Mộ Dung Đức Âm bĩu môi nói.

Cho nên cho dù là mất mặt ném đến tận nhà bà ngoại đi nữa thì Mộ Dung Đức Âm vẫn quyết định tự mình ra khỏi thành đi nghênh địch.

Vốn nghĩ đến có thể giết chết một ngàn người vây chặt, sau đó tên Thác Bạt kia vẫn như trước ngủ say, Ô Dương là một tên nông dân quê mùa cái gì cũng đều không hiểu, cấp dưới của Long Sách đều là người một nhà nghe được tiếng gào thét cũng sẽ không có vấn đề gì, hết thảy đều thực hoàn mỹ.

Vì cái lông gì mà Thác Bạt hấn lại tỉnh sớm như vậy…

Lililicat

Phong

= = =

93. Chương 93: Vì Sáng Tạo Thế Giới Có Thể Ở Cùng Một Chỗ Với Huynh Trưởng

Mộ Dung Đức Âm được Thị Long cõng trên lưng, Mộ Dung Long Sách bị đả kích đã quay về mật đạo, mà Mộ Dung Đức Âm thì muốn đi nhìn Thác Bạt Vũ Tôn.

Khinh công của Thị Long tốt lắm, rất nhanh đã đi tới bên cửa thành, nhân mã Bắc Cương đợi từ lâu, nhìn thấy Mộ Dung Đức Âm tự mình đến, ngoại trừ kinh diễm ra biểu tình của một đám hết sức cổ quái.

Mộ Dung Đức Âm trầm mặt, hừ lạnh một tiếng, có cái gì hay mà nhìn, không phải chỉ gào thét mấy tiếng để phát tiết một chút thôi sao?!

Có trời mới biết, bây giờ hình tượng của hấn ở trong lòng những người này đến tột cùng hỏng thành bộ dáng gì nữa.

"Thác Bạt Vũ Tôn ở nơi nào?" Mộ Dung Đức Âm nói. Đứng một người đứng đầu ở chỗ cửa thành trả lời: "Thác Bạt đã chủ động trở về, Đức Âm thiếu chủ, ta thấy ngài nếu không muốn tiếp tục mở miệng nói lời khiêu khích, xin mời rời đi, Bắc Cương không có ý định làm kẻ địch với thiếu chủ, thiếu chủ tự trọng."

Nhìn dáng vẻ của hấn, trong ánh mắt mang theo vài phần xem thường, Mộ Dung Đức Âm mài mài răng suy nghĩ vẩn vơ, đúng vậy, trong lòng người này đang nhất định suy nghĩ, Mộ Dung Đức Âm là đồ ngu ngốc y như kẻ ngốc đứng ở trên nóc nhà thét chói tai thật sự là một người đẹp ngốc nghếch vân vân… …

"Ngươi cảm thấy được ta giống như thằng ngốc?" Mộ Dung Đức Âm thế nhưng mở miệng hỏi.

Thị Long vẻ mặt đổi một cái, thầm nghĩ: Nhị gia, không chỉ là người kia nghĩ như vậy, chỉ sợ hiện giờ ở bên ngoài toàn bộ nhân mã ma giáo đều mang theo loại suy nghĩ này … … Cái người thống lĩnh rốt cục cũng nhếch miệng, vuốt cằm mình nói: "Tiểu nhân quả thật chưa từng thấy qua chuyện buồn cười như thế."

Hấn thế mà cũng dám nói ra miệng, công khai ức hiếp Đức Âm lúc này không có chỗ nương tựa.

Mộ Dung Đức Âm nói: "Có thật đúng là buồn cười như vậy không? Lúc ấy ta kêu gọi đầu hàng, cách nơi đây rất xa? Ngươi nghe rõ bao nhiêu?"

Hấn vừa nói như vậy, người thống lĩnh kia lặng đi một chút, sau đó mồ hôi lạnh chảy ngược.

"Sao nào? Còn không mở cửa thành ra, kêu cấp trên của các ngươi tới gặp ta!" Mộ Dung Đức Âm lập tức khôi phục lại khí thế.

Đúng vậy, lúc ấy Mộ Dung Đức Âm đứng cách nơi đây mười dặm, tiếng kêu gọi đầu hàng rất rõ ràng, không sót một chữ!

Thiên hạ có người có công lực như thế… …

Thật đáng sợ!! Vì sao cố tình không để mắt đến cái này!!

Thống lĩnh trắng bệch nghiêm mặt xoay người đi bẩm báo —— khó có thể tin, lúc nãy mới đây mình mở miệng giễu cợt, tử thần đi thoáng qua!

"Dù nó có buồn cười thật, cũng phải có bản lĩnh có thể cười." Mộ Dung Đức Âm tổng kết, Thị Long cũng đã ra một thân mồ hôi lạnh, lúc này vừa mới kịp phản ứng.

Ngoài cửa thành, nhân mã ma giáo Bắc Cương thế nhưng dựng lều, đốt lửa trại, phô bày trạng thái trang nghiêm hành quân đánh giặc.

Mộ Dung Đức Âm đoán Thác Bạt Vũ Tôn đã vào bên trong liều chủ doanh, nên trực tiếp đòi người dẫn tới chủ soái của bọn họ.

Lần này tên thủ lĩnh dẫn một số lượng nhân mã đông đảo đến đây vây giết chính là một trong hai người phản nghịch bên trong Bắc Cương, tên là Nguyên Triết, là tên nam nhân dũng mãnh xảo quyệt giỏi giang tháo vát. Nghe nói Mộ Dung Đức Âm chui đầu vô lưới, hắn quả nhiên tự mình đến doanh trại.

Ngày thường Nguyên Triết là kẻ có dáng vẻ đường đường chính chính, khí phách mười phần mặt mày rất được. Hắn thủy chung tin chắc, một ngày nào đó bản thân sẽ trở thành một nhân vật trí dũng kiệt xuất, độc chiếm toàn bộ thế lực ở Bắc Cương, biến Thác Bạt Vũ Tôn thành nô lệ hầu hạ dưới thân mình, lòng muông dạ thú, từ cái cặp mắt tia lóe ra ánh sáng tàn nhẫn khôn khéo là có thể nhìn ra.

Người nam nhân này, đúng là cái loại người không từ một thủ đoạn nào, sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà cảm thấy hối hận.

Vì ôm cây đợi thỏ, hắn đã ở đây cả trước lúc bọn Mộ Dung Đức Âm bôn ba chạy tới, hơn phân nửa hộ gia đình trong thành đã bị hắn ra tay thần không biết quỷ không hay thay đổi thành người mình, bên dưới gò núi dưới chân hắn không xa, vì kế hoạch vây bắt của hắn trở thành hoàn mỹ mà không biết bao nhiêu người vô tội đã chôn bên dưới.

Mộ Dung Đức Âm trượt từ trên lưng Thị Long xuống, được Thị Long giúp đỡ, chắp tay sau lưng đi tới nam tử Nguyên Triết bá đạo mặt đối mặt hai bên giằng co.

Sau khi nhìn thấy Mộ Dung Đức Âm, câu nói đầu tiên của Nguyên Triết không ngờ là: "Ta muốn ngươi."

Lời này nói vô cùng khẳng định, rất có lực uy hiếp cực kì đáng tin, chủ nhân nói ra những lời này có thể biết là người có tài năng đem hết thảy những việc không có khả năng trên đời này thành hiện thực, chỉ cần thêm một chút thời gian, hắn đã tung cánh bay liệng khắp thiên hạ, nhấc lên một hồi gió tanh mưa máu khiến cho cả thế gian phải kinh hãi, hắn tin tưởng vững chắc mình sẽ siêu việt như Nhậm Thiêm Cuồng.

Vì thế, hắn câu nói thứ hai chính là: "Mộ Dung Đức Âm, ngươi hãy trở thành kẻ hầu hạ dưới thân cho bổn tọa, đó mới là con đường sống duy nhất của ngươi."

Câu thứ ba còn lại là: "Dù cho ngươi có là ngôi sao trên màn trời, bổn tọa cũng muốn đem ngươi kéo xuống phàm, ngươi mãi mãi cũng không thể thoát thân được!"

Đây là người cuồng vọng cỡ nào a!

Nói đến đây, đồng thời nam tử cao lớn oai hùng kia phảng phất như cả người tản ra vầng sáng chói mắt như ánh mặt trời, thị vệ chung quanh đều dùng ánh mắt sùng bái sợ hãi nhìn hắn, đúng vậy, bọn hắn thề chết đi theo chính là nam nhân kiêu ngạo lại mạnh mẽ như thế đó! Hắn sắp có được thiên hạ! Hắn sắp có được người đẹp nhất thiên hạ!!

Mộ Dung Đức Âm bình tĩnh cười, nụ cười trong trẻo nhưng lạnh lùng, phong phạm thanh cao không thua kém với cường giả trước mặt, cảnh tượng đó vô cùng đẹp mắt! Cường giả Nguyên Triết hơi hơi nheo mắt lại, đúng vậy, mỹ nhân này đẹp như thiên tiên không nhiễm bụi phàm trần, thuần khiết như ngọc cứng cỏi ngạo cốt, đây mới là người xứng đôi với Nguyên Triết hắn!

Ở trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau này, từ khi vào đây chưa từng mở miệng, cam nguyện làm nền Thị Long đột nhiên nghiêm mặt nói: "Nhị gia, ngài không uống nước thấm giọng nói sao? Vừa rồi ở trên nóc nhà thét lâu như vậy.."

Ken két ken két ken két… …

Cái gì bị vỡ nát vậy… …

Cường giả Nguyên Triết, đột nhiên bị tên hộ vệ chết tiệt này một phen kéo trở về sự thật tuyệt vọng ——— vừa rồi cái thằng ngốc gào thét như quỷ phá rối chính là vị

Trước mắt

Không nhiễm khói lửa nhân gian

Thanh cao thoát tục

Thanh nhã như mai

Boong boong ngông nghênh ngạo cốt

Khuynh quốc khuynh thành

Một khắc trước vẫn là người duy nhất có thể xứng đôi với Nguyên Triết hắn

Thiên tiên nam tử… …

Mấy tiếng gào rú phá hoại kia có thật là từ ở trong miệng người như vậy nói ra thật sao?!!!!!

Mộ Dung Đức Âm thế nhưng mặt không chút thay đổi nói: "Mấy lời đó là ta nói không sai." Giống như hắn nhìn thấu tiếng lòng của Nguyên Triết.

Hắn thế nhưng thật sự nói!!!! Nguyên Triết hơi hơi mở to hai mắt nhìn.

Cảm giác không hài hòa tan nát cõi lòng cỡ nào a!!!!

Thị Long chưa bao giờ cười, lúc này đây bên khóe miệng kéo ra một cái độ cong quỷ dị —— quả nhiên đi theo Mộ Dung Long Sách lâu, đứa nhỏ này học xấu.

Mộ Dung Đức Âm tiếp tục nói: "Có thể nói ra mấy câu bên trên, Nguyên Triết ngươi thật sự là một thằng ngốc phá hoại. Thằng đàn ông mới gặp mặt đã khoác lác tm mắc ói nhất."

Thị vệ chung quanh toàn bộ kết băng!!!!!!

Thật là đáng sợ!!! Thật là đáng sợ!!! Cái đại mỹ nhân kia thế nhưng dùng biểu tình lãnh đạm như vậy nói tới nội dung tuyệt vọng như vậy!!!

Nguyên Triết nheo mắt lại, trong mắt nhấp nhoáng tia sáng hung ác độc địa ——— "Mộ Dung Đức Âm, ngay bây giờ bổn tọa muốn đem ngươi xé nát, cho ngươi lĩnh giáo cái gì gọi là sống không bằng chết." ——— ý là nói, ngay bây giờ bổn tọa sẽ cường bạo ngươi!!

Mộ Dung Đức Âm trầm ngâm một lát, đang nhớ lại câu nói độc nhất mà Long Sách dạy cho hắn.

Chỉ thấy hắn vươn ngón tay ra, chỉ vào Nguyên Triết, lạnh lùng cười nói:

"Ngươi là đồ ẻo lả!"

Đây là vũ nhục chói tai nhất trong cuộc đời này Nguyên Triết nghe được!!!

Đời này hắn đều là nam nhân trong nam nhân!! Chưa từng có người nào dám nói hắn ẻo lả!! Đầu óc của hắn nhất thời ầm ầm một tiếng giống như nổ tung, phẫn nộ điên cuồng quét ngang!!

"Bị người tự tiện giày xéo tôn nghiêm, cảm giác bị sỉ nhục tốt chứ?" Mộ Dung Đức Âm thu tay về, tiêu sái khoanh tay xoay người, chỉ nói: "Đây là lễ vật ta đưa cho ngươi, nhận đi!"

Vừa dứt lời, Nguyên Triết liền cảm thấy tầm mắt của mình đột nhiên như trời đất quay cuồng, mọi cảnh vật chung quanh tự nhiên kéo cao lên kéo dài ra, hắn có chút mê muội, không đúng, là hắn té trên mặt đất!

Sao lại không hề có cảm giác mà ngã xuống chứ? Cái quái gì bất thình lình đang ở bên cạnh tự nhiên ầm ầm ngã xuống? Mặt mũi hắn toàn là tro bụi! Đồ khốn!! Hắn vì thế hé miệng ————————

"A a a a a a a a a a a!!!" Tiếng kêu thảm thiết hết đợt này đến đợt khác, từ bên trong doanh trướng truyền đến.

Đúng vậy, thống lĩnh Nguyên Triết, cái người sắp tung hoành thiên hạ rực rỡ như vầng thái dương, ngay tại chỗ mới vừa rồi im hơi lặng tiếng bị người chém rớt đầu!!!

" Thân thể không có đầu, còn muốn người khác khuất phục kiểu gì đây?" Mộ Dung Đức Âm xoay người lần nữa, đã là trên cao nhìn xuống, nhìn Nguyên Triết đầu đã lìa khỏi mình nằm trơ trên mặt đất nhưng vẫn không chết đi———— bởi vì thủ pháp của hắn thật sự quá ác quá nhanh, thế cho nên quả đầu này còn có bảo trì tươi sống trong một lát!

Nguyên Triết hai mắt hoảng sợ nhìn hắn, và thân thể không đầu mới với rồi ngã xuống, là mơ sao?

"Hãy mở to mắt mà nhìn, quái vật giống như ta vậy, đến tột cùng có thể bộc phát ra cái dạng ham muốn giết chóc tàn ác gì." Mộ Dung Đức Âm toét miệng.

Thác Bạt Vũ Tôn từ trong trướng lều đi tới, hắn vừa mới bị áp giải vào trong, Nguyên Triết còn chưa kịp thẩm vấn hắn, nhưng đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng kêu thảm thiết, người trông giữ hắn hình như cũng chạy ra, vì thế hắn đi ra.

Hắn nhìn thấy Mộ Dung Đức Âm từ trong tay Thị Long nhận lấy một thanh kiếm, nhìn thấy một màn ác mộng đeo theo suốt cuộc đời này.

Từ nay về sau trải qua mấy chục năm, hắn thường xên đều ở nghĩ ————

Mộ Dung Đức Âm

Rốt cuộc là cái gì?

Dù sao là người cũng không thể nào làm được cái loại tình trạng này.

Đó chính là

Huyết mạch của Nhậm Thiêm Cuồng sao… … Quả nhiên… … ma giáo hay thứ gì khác, đều rất nhỏ bé … …

Đêm đã khuya.

Mùi máu tanh gay mũi và tình cảnh chung quanh hệt như địa ngục Tu La, sắc mặt Thị Long tái nhợt, thậm chí nện bước cũng không quá vững.

Mộ Dung Đức Âm ngồi ở trên một tảng đá, tay chống kiếm, ngồi thẳng đó, mặc dù vạt áo bào và giầy của hắn đều bị ngâm máu tươi tươi sáng, trên mặt hắn vẫn như cũ không chút biểu tình, giống như hết thảy đều chẳng có quan hệ tới hắn.

Thác Bạt Vũ Tôn luôn luôn duy trì thế đứng cứng ngắc.

"Rất nhỏ bé." Hắn không biết lần thứ mấy vô ý thức lặp lại những lời này.

"Mộ Dung Đức Âm… … Đây mới là diện mục thật sự của ngươi sao?" Thác Bạt Vũ Tôn rốt cục cũng chịu thay đổi biểu tình, "Ngươi không nên sinh ra."

"Đừng nói tới giả thiết vô dụng. Để chúng ta trở lại vạch xuất phát, đem toàn bộ mọi chuyện nói rõ ràng đi, ngươi cũng biết đánh giá của ta dành cho ngươi chứ? Đừng có dùng mấy lời vô nghĩa có dao với ta." Mộ Dung Đức Âm nhìn xéo hắn, "Ta chỉ cần đáp án của ngươi, bằng lòng trung thành với thiếu chủ Thiên Võng sao?"

"Bằng lòng." Thác Bạt Vũ Tôn lần này rốt cục cũng rõ ràng, "Ta nghĩ đuổi theo ác ma chung quy so với bị ác ma đuổi theo tốt hơn nhiều lắm. Ngươi căn bản không phải là thiếu niên thiên tài đẹp tới mức khiến người ta phải sợ, ngươi cũng không phải ở thằng ngốc rú như quỷ trên nóc nhà, ngươi là ác ma."

"Là cái gì cũng không sao cả, ta chỉ cần Mộ Dung Long Sách, làm những việc để chúng ta có thể an tâm cùng một chỗ trong thế giới này." Mộ Dung Đức Âm nói.

94. Chương 94: Tâm Tính Nhà Giàu Mới Nổi

Cuối cùng Mộ Dung Đức Âm cũng đuổi kịp Mộ Dung Long Sách, Mộ Dung Long Sách nhìn thấy Đức Âm, cũng không để ý làm trò trước mặt mọi người, ngay tức thì ôm hắn nước mắt nước mũi khóc rống. Tuy hắn từ trước đã mơ hồ biết Mộ Dung Đức Âm sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng vừa rồi nếu không phải thủ hạ của hắn sống chết đè hắn lại, hắn nhất định sẽ lao ra..

"Đức Âm, ngươi không có việc gì chứ?" Mộ Dung Long Sách nghẹn ngào hỏi.

"Ta không sao." Mộ Dung Đức Âm thản nhiên nói.

Thác Bạt Vũ Tôn đi theo phía sau hắn, lạnh lùng mở miệng: "Thiếu chủ lần này diệt sạch, quả nhiên không phải chuyện đùa, kế hoạch của tại hạ đã hoàn toàn trở thành phế thải."

"A?! Ngươi làm thiệt à giải quyết hết trên dưới một ngàn cao thủ?!" Mộ Dung Long Sách cả kinh ngẩng đầu. "Không có một ngàn, phần lớn bị dọa chạy." Mộ Dung Đức Âm nói.

Thác Bạt Vũ Tôn nói: "Có bài học lần này, Bắc Cương cũng sẽ không còn tiếp tục có động tác quá khích nào nữa, lần này quả thật nguyên khí tổn thương nặng nề. Thiếu chủ có thể quay về Ma giáo tập hợp nhân mã tiếp tục tấn công, tất nhiên có thể thẳng tới phủ Hoàng Long."

phủ Hoàng Long (đô thành nước Kim thời xưa, nay là huyện Nông An, tỉnh Cát Lâm, Trung Quốc. Sau dùng để chỉ sự hiểm yếu của địch)

Mộ Dung Long Sách nói: "Bắc Cương vốn là vốn liếng của ngươi, ngươi dám nói ra lời nói như vậy, chẳng lẽ không sợ...?" Thác Bạt Vũ Tôn nói: "Ta đã quy thuận Mộ Dung thiếu chủ, từ nay về sau chỉ nghe lệnh thiếu chủ như Thiên Lôi sai đâu đánh đó."

"A?!" Tất cả mọi người cả kinh, trừ bỏ Thị Long biểu tình không thay đổi, Mộ Dung Long Sách có chút hốt hoảng, nghĩ đến Đức Âm lại nhập ma, hắn bắt lấy cánh tay Đức Âm, hỏi: "Ngươi... Ngươi sau này vẫn bằng lòng làm huynh đệ của ta sao? Ngươi lựa chọn đi trên con đường trở thành bá chủ sao?! Ngươi nếu thành ma, thành vương, ta cũng sẽ không tiếp tục hạn chế ngươi, ta... Cả đời đi theo ngươi... Nếu ngươi thành ma, sẽ giúp ngươi lót đường đi tới vị trí vương giả!" Nói xong mấy chữ cuối cùng, giọng điệu của hắn đã muốn nghẹn ngào, trong đó chất chứa thâm tình, ngay cả đám Đường chủ phía sau hắn cũng động dung, ngày thường chỉ biết thành chủ là người tinh thông tính kế, nhưng không ngờ hắn lại là người tình nghĩa sâu nặng như thế, nhất thời lại có người bị hắn làm cảm động đến rơi nước mắt.

Vẻ mặt Thác Bạt Vũ Tôn hơi hơi giật giật, cuối cùng mở miệng: "Thiếu chủ nói, dù cho hắn có nhiễm dính máu tươi của nghìn vạn người, cũng muốn sáng chế thế giới có thể cùng thành chủ tay nắm tay."

"A!" Mộ Dung Long Sách đau đớn kêu một tiếng, cảnh vật trước mắt cơ hồ đã bị nước mắt phủ nhòe, đứt quãng nói: "Đức Âm... Ngươi... Ngươi làm như này... Ngươi lựa chọn vì ta... thành ma..."

"Ta nói rồi, " Mộ Dung Đức Âm vươn tay ra cánh tay ôm lấy hông của hắn, "Trong tính mạng của ta, ngươi chính là một người duy nhất. Thất tình lục d*c, chỉ vì một mình ngươi mà sinh nếu không có ngươi, Đức Âm chính là ác ma máu lạnh vô tình, có ngươi, ta mới là Mộ Dung Đức Âm! Chỉ vì ngươi, ta bằng lòng khiêu chiến thiên hạ, tuyệt không cho phép bất thứ cái gì chia rẽ chúng ta có cơ hội xuất hiện!"

(thất tình bao gồm: hỉ, nộ, ai, cụ, ái, ố, d*c. Lục d*c bao gồm sáu loại d*c v*ng do: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm mà ra. Thất tình lục d*c chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người)

Tình đã ăn sâu, cả đời si mê không đổi, dứt khoát, không rời, không bỏ, điểm này, đến tột cùng là di truyền từ ai? Có lẽ, chỉ có không phải người mới có thể có loại cảm tình hoàn mỹ nhất trên đời này mà thôi, cả đời chờ đợi, chỉ vì một câu hứa hẹn.

Thác Bạt Vũ Tôn bình tĩnh nhìn một màn này, đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười —— Lãnh Hồn thế nhưng xằng bậy khiến cho một người quăng bỏ chữ tình biến thành ác ma tuyệt tình.

Mộ Dung Đức Âm vốn là vô tình, chỉ có Mộ Dung Long Sách mới là sợi dây trói buộc duy nhất của hắn ở trên đời này, hoặc là nói, ma có lý trí, căn bản là vượt xa xa thoát khỏi phạm vi tính kế của nhân loại, vô luận Lãnh Hồn có mưu đồ như thế nào chăng nữa, Mộ Dung Đức Âm cũng sẽ không có một chút thay đổi, lòng tin của hắn vững vàng còn hơn đá.

Chữ tình ngập trời.

Thác Bạt Vũ Tôn khóe miệng thoáng hiện nụ cười khổ, một chữ tình, không biết đã khiến cho biết bao nhiêu người hãm vào. Lưới tình đầy trời vô tận, khó mà thoát thân mắc vào khó gỡ.

Mộ Dung Long Sách cuối cùng cũng hợp lại với Đức Âm, mang theo Thác Bạt Vũ Tôn và Ô Dương, thuận lợi đi tới tổng đàn Ma giáo Vân Châu Chỉ. Lãnh Hồn thật có chút ít giật mình, hắn cũng không ngờ được Mộ Dung Đức Âm thế nhưng thật sự có thể nhanh chóng thu phục Thác Bạt Vũ Tôn cao ngạo vô cùng kia.

Trong bản kế hoạch của hắn, sớm đã định trước là lợi dụng tầng tầng quan hệ mạng lưới lợi hại để giúp đỡ Mộ Dung Đức Âm áp chế Thác Bạt Vũ Tôn.Nhưng không ngờ được Thác Bạt Vũ Tôn từ trong tâm đối với Mộ Dung Đức Âm vui vẻ phục tùng. Lúc này hắn không khỏi lại gia tăng thêm mấy phần khen ngợi với Mộ Dung Đức Âm, cảm thấy Mộ Dung Đức Âm càng ngày càng tiếp cận tới vị chủ nhân hoàn mỹ trong lòng hắn rồi.

Đang giúp Mộ Dung Long Sách giải độc, cũng đưa độc kỳ lân cho Thác Bạt, bắt đầu chỉnh đốn sắp xếp lại toàn bộ trên dưới Ma giáo, bày bố trận địa sẵn sàng đón địch, chuẩn bị cùng võ lâm chính đạo nghênh kích, mượn lần này lập uy!

Đám người chính đạo võ lâm đã tới gần Ma giáo, mắt thấy hành trình chặng đường đi chỉ còn mấy ngày. Mộ Dung Đức Âm và Mộ Dung Long Sách thì lợi dụng mấy ngày nay nghỉ ngơi dưỡng sức. Nhưng mà trong lòng Mộ Dung Long Sách rõ ràng, hiện tại Lãnh Hồn không ưa nhất là bản thân mình, vì để cho Mộ Dung Đức Âm trở nên hoàn toàn máu lạnh vô tình, hắn nhất định sẽ tìm cách diệt trừ mình. Long Sách là người thông minh, hắn đương nhiên biết Lãnh Hồn sẽ dùng thủ đoạn gì đến bức ép mình, vết thương nơi chân của Đức Âm chậm chạp chưa lành, hơn nữa bây giờ bọn hắn cũng ở trên địa bàn Lãnh Hồn, nếu muốn làm giết hắn, thủ đoạn thật sự nhiều lắm!

Mộ Dung Long Sách không phải không nghĩ tới việc mình sẽ làm giao dịch cùng với Lãnh Hồn, dùng mạng của mình đổi lấy hai chân Đức Âm, chính là vì đã cùng nhau trải qua bao nhiêu gian khổ như vậy. Nhưng sau khi biết được Đức Âm quả thực chỉ hi vọng ở cùng mình, Long Sách cũng không muốn dễ dàng buông tay từ bỏ đoạn cảm tình trân quý này, hắn tuyệt đối sẽ không để mặc cho người chém giết!

Hắn nhất định phải sống sót, cùng với Đức Âm một chỗ, hắn tin chắc một ngày nào đó, bọn hắn sẽ đường đường chính chính hạnh phúc cuộc sống chung một chỗ, không còn bất kì kẻ nào trói buộc! Không có thế lực nào uy hiếp! Đây không phải là mục tiêu cuối cùng mà hắn cẩn trọng trù tính mười mấy năm sao!!

Vì thế Mộ Dung Long Sách lần này trái lại tận lực tránh Lãnh Hồn, tự bản thân cũng cẩn thận một chút, phòng ngừa trúng ám chiêu, đồng thời, hắn cũng bí mật làm việc, hiện giờ ở dưới sự bảo vệ của Đức Âm, hắn có không ít cơ hội tránh cơ sở ngầm Lãnh Hồn..

Rốt cục, khi đó một cái cơ hội đến với Long Sách, một ngày này, lúc hoàng hôn hắn chọc chọc Mộ Dung Đức Âm nằm ngủ ở trên giường, nói: “Đức Âm, chúng ta đêm nay không ăn cơm ở trong giáo, đi ra ngoài giải sầu một chút thế nào?”

“Đi đâu giải sầu?” Mộ Dung Đức Âm nhắm hai mắt lại, sau đó lập tức có được đáp án ———— “Ngươi là nói, thanh lâu?”

Mộ Dung Long Sách vẻ mặt mỉm cười: “Cũng không phải, cũng không phải.”

“Chẳng lẽ quán trà? Là đi uống trà? Hay là đi chợ đêm?” Mộ Dung Đức Âm miên man suy tưởng.

Mộ Dung Long Sách phun ra ba chữ: “Nam quán.”

“Ư, quả nhiên…” Mộ Dung Đức Âm chỉ biết bản tính huynh trưởng khó sửa đổi.

“Đi thôi đi thôi, bảo đảm ngươi có sẽ rất ngạc nhiên.” Mộ Dung Long Sách hướng Mộ Dung Đức Âm chớp chớp mắt, khiến cho Mộ Dung Đức Âm hiểu ý, cố ý nói: “Huynh trưởng thích, Đức Âm cố gắng tháp tùng.”

"Đi, ta cũng đã chuẩn bị tốt cổ kiệu cho ngươi rồi." Mộ Dung Long Sách kéo hắn.

Mộ Dung Đức Âm ngồi xuống, lấy ra mũ sa đội trên đỉnh đầu, Long Sách lại gần, nửa đỡ nửa ôm, kì thực là hung hăng ăn một phen đậu hủ, gần sát Mộ Dung Đức Âm như thế, nghe hương lan thản nhiên trên người hắn, khoảng cách gần như vậy cho dù là Lãnh Hồn cũng khó mà xuống tay đi?

Hạ quyết tâm, Mộ Dung Long Sách quyết định sau này mỗi ngày đều gần gũi dính với Đức Âm một chỗ như vậy.

Dù cho Lãnh Hồn thầm mắng hắn là vô liêm sỉ cũng vô dụng! Hắn chính là không muốn để cho hắn có bất cứ cơ hội giết mình!!

Vì thế hai người vì lý do an toàn…, chen chúc ở bên trong cổ kiệu,

Cái kiệu lắc lư lắc lư, ở trong thành vòng vèo ngoằn nghoèo, không biết quanh co bao lâu, vừa chuyển một cái ngoặt, đi vào một cái ngõ sâu.

Bên trong ngõ sâu có một trang viện, bên trong đình các ban công đèn đuốc sáng trưng, cửa lớn treo đèn l*ng bự, trên tấm bảng mạ vàng viết "Lam nhan uyển".

"Nơi này chính là nam quán?" Mộ Dung Đức Âm lần đầu tiên đi dạo tới loại địa phương này, lần trước theo Mộ Dung Long Sách đã đi thanh lâu, kết quả kết thúc tẻ ngắt, không biết lần này sẽ như thế nào.

"Nam quán này chính là nơi nổi danh nhất ở Vân Châu Chỉ, nghe nói đầu bài bên trong là một tên rất mê người." Mộ Dung Long Sách hai mắt lấp lánh nói.

"Như A Tra sao?" Mộ Dung Đức Âm đang nhớ lại cái tên nấu ăn kia.

"A Tra cái loại mặt hàng này thì tính cái gì, hừ, đi, gia mang ngươi mở mang chút kiến thức, đi!" Long Sách lập tức bày ra dáng vẻ nhà giàu.

"Á." Mộ Dung Đức Âm sờ sờ cái hông của mình.

"Làm sao vậy? Eo của ngươi không thoải mái sao?" Mộ Dung Long Sách thân thiết nói, "Chẳng lẽ là trật thắt lưng? Hay là bị nhiễm lạnh?"

"Không có gì." Đức Âm buồn rầu cười.

"Đức Âm, ngươi không cần giấu diếm ta, có phải vì không muốn làm ta đau lòng hay không? Mau nói cho ca ca! Vào bên trong, ta tìm gian phòng xem cho ngươi một chút." Long Sách nhẹ nhàng đỡ lấy hắn nói.

"… …" Mộ Dung Đức Âm trầm mặc một hồi lâu. Cuối cùng nói: "Đều là ngân phiếu của gia, một lát dùng khen thưởng."

Thế là hai mắt của hắn cũng phát sáng lên.

Thoáng chốc bầu không khí quan tâm tức thì lạnh cứng.

Mộ Dung Long Sách ngơ ngác nhìn hắn.

"Ta chỉ biết là sẽ như thế này… … Khốn kiếp… …" Huynh trưởng lâm vào trong bóng ma.

Đối với Mộ Dung Đức Âm mà nói ———— đây chính là dưới tình huống vô giá không có uống say khen thưởng huynh trưởng! Kinh nghiệm này và sự hưởng thụ quý giá! Rốt cục cũng có cảm giác làm kẻ giàu có một lần!

Hưm hưm hưm hưm hưm hưm hưm hưm hưm hưm hưm hưm hừ!

"Khốn kiếp, ngươi cái kiểu ánh mắt nhà giàu mới nổi kia là xảy ra chuyện gì? Ta nhớ…thèm được nghe tiếng cười âm hiểm quá… …" Mộ Dung Long Sách lầu bầu.

Vì thế, cứ như vậy đi vào nam quán.

Mộ Dung Long Sách đã sớm chọn phòng tốt nhất, ở trong gian phòng tao nhã tinh mỹ bao trọn, đầu bài tiểu quan đã chuẩn bị sẵn sàng chờ đợi bọn hắn.

Mộ Dung Đức Âm đứng lên, đem cuộn ngân phiếu bên hông lấy hết ra, chẳng thể trách hắn sờ eo, người này mang theo một chục tờ ngân phiếu rất dầy rất dầy ra, Ma giáo thật sự là một nơi quá lớn!! Hắn muốn tiền có thể cho hắn sao!! Tên khốn kiếp Đức Âm này không thể cho hắn tiền!!

"Nhìn này, Long Sách, có tờ năm trăm, còn có một tờ ngàn, còn có tờ ba nghìn này! Hừ hừ!" Mộ Dung Đức Âm đem cả chục tờ ngân phiếu rất dầy bắt đầu phân loại.

"Ngươi nói xem, một lát khen thưởng dùng mệnh giá lớn hay nhỏ mới tốt?" Hắn phân loại xong xuôi ngẩng đầu hỏi.

"Ngươi có tờ mệnh giá một lượng không?" Mộ Dung Long Sách = = hỏi.

"Một lượng có thể quá ít hay không?" Mộ Dung Đức Âm là một người không có khái niệm về tiền tài.

"Không ít, " Mộ Dung Long Sách khóe miệng giương lên, xấu xa nói: "Đức Âm, ngươi là thiếu gia không biết nỗi khó khăn nhọc nhằn của nhân gian, ngươi cũng biết đối với người thường, một lượng là đủ để cho một nhà bình thường sống trong một tháng, ngươi thưởng cho tiểu quan một lượng, bọn hắn sẽ cao hứng muốn chết."

"Ồ ồ!! Thì ra ta thế nhưng mang theo nhiều tiền tới đây như vậy, có thể mua cả một tòa thành! Nhưng mà ta không có tờ mệnh giá mười lượng." Mộ Dung Đức Âm thế nhưng rất hưng phấn.

Mộ Dung Long Sách nói: "Ta có, ta mang theo rất nhiều." Thì ra hắn đã đoán trước được Đức Âm tên vô vị này nhất định phải làm chuyện nhàm chán, vì thế đã sớm chuẩn bị xong xuôi rất nhiều tờ ngân phiếu mệnh giá nhỏ, ngay cả đống ngân phiếu mệnh giá một lượng cũng đều có, những tờ ngân phiếu mệnh giá nhỏ này là do hắn buổi sáng đặc biệt tới ngân hàng tư nhân ở Ma giáo đổi, người ta đều chẳng muốn đổi cho hắn, bởi vì mệnh giá quá nhỏ.

"Một lát nữa ngươi chỉ cần đưa cho hoa khôi mệnh giá cao là tốt rồi, người bình thường thì dùng tờ tiền mặt trị giá tương ứng thích hợp, bằng không sẽ làm vật giá mặt hàng ở bản xứ hỗn loạn." Long Sách đem ngân phiếu mệnh giá xíu xiu đưa cho Đức Âm.

"Tốt, trước hết gọi một người tới thử xem đi." Mộ Dung Đức Âm hai mắt tiếp tục tỏa ánh sáng.

Đức Âm, đời trước ngươi là phú hộ giàu có sao!?

"Ngươi thật sự là đến đây để mua vui sao!" Mộ Dung Long Sách tức giận đến bật người đứng lên, kêu lên với cửa: "Đưa trà điểm tâm!!"

Lililicat

Phong

= = =

95. Chương 95: Kế Hoạch Lớn Của Huynh Trưởng

Mộ Dung Long Sách thật sự không muốn phải chứng kiến chuyện mất mặt như thế nữa, vì thế nói với Mộ Dung Đức Âm: "Như vậy đi, ta đi vào nhà vệ sinh một chuyến, một lát ngươi dùng một tờ ngân phiếu một lượng tặng cho người bưng trà bánh, nhớ kỹ, không cần cho nhiều nha! Cho dù hắn có nói cái gì, đều chỉ có thể cho mấy tờ một lượng!"

"Được, nhớ kỹ." Mộ Dung Đức Âm gật đầu, Đức Âm là cục cưng thông minh biết nghe lời ca ca nói.

Mộ Dung Long Sách sau một phen dặn dò, cuối cùng cũng rời đi. Khi hắn rời đi không lâu thì có một tiểu mỹ nhân thắt lưng như cành liễu trong gió, vòng eo nhẹ nhàng mang theo bình trà thành thực đi tới. Mộ Dung Đức Âm ngẩng đầu đánh giá hắn, thấy hắn mặc không giống nam trang, cũng không giống nữ trang, nhưng cũng cực kỳ hoa lệ, nhấn mạnh chỗ eo thon mảnh, Mộ Dung Đức Âm liền hỏi:

"Đưa trà sao?"

Mỹ nhân áo xanh chính là hoa khôi ở đây, biết khách nhân căn phòng này là người ra tay xa xỉ nhất tối nay, hơn nữa lai lịch không nhỏ, vị công tử áo trắng mũ sa trước mặt này chính là thiếu chủ dung mạo khuynh quốc Thiên Võng trong truyền thuyết, vì thế cho nên hoa khôi tự mình dâng trà, chỉ vì lôi kéo, phải biết rằng, một tên tiểu quan nho nhỏ nếu muốn đứng ở trong thanh lâu này, không có thứ gì hơn so với việc có một chỗ dựa có quyền thế vững chắc đáng tin. "Vâng, tiểu nhân đúng là vội vàng tới dâng trà cho đại gia." Hoa khôi dùng khuôn mặt chỉnh trang tỉ mỉ mỉm cười chân thành với Mộ Dung Đức Âm, cũng không phải là hắn mèo khen mèo dài đuôi, nét tươi cười của hắn quả thật có thể đến trình độ hồn xiêu phách lạc, hiện giờ không biết có bao nhiêu người bị nụ cười mê thiên kim này của hắn câu chết mê chết mệt, đều nói hắn là nhất tuyệt Vân Chỉ!

Say mê ta đi! Hoa khôi dáng vẻ chân thành thâm tình nhìn Mộ Dung Đức Âm, thật hy vọng hắn tháo mũ sa chết tiệt kia ra, mở to mắt nhìn dung nhan như hoa của mình.

"Đại gia, trong phòng này thật ấm áp, ngài không tháo mũ sa xuống sao?" Kỳ thật hoa khôi cũng tò mò, vị gia này đến tột cùng là ngọc thụ lâm phong như thế nào?

Ngọc thụ lâm phong ", nghĩa là "cây ngọc đón gió". Người con trai có nét kiêu hùng, người con gái có nét kiêu sa được ví như cây ngọc, đứng trước gió mạnh mà không hề bị đổ, lại càng đẹp hơn nữa. "Cũng tốt." Mộ Dung Đức Âm nghĩ nghĩ, đem mũ sa tháo xuống, xong xuôi lại ngẩng đầu, nhìn về phía hoa khôi.

Hoa khôi giống như bị sấm sét bổ vào người, cứng lại rồi ———— qua một đoạn thời gian rất dài, hắn mới hồi phục lại tinh thần, cực kỳ ghen tị pha lẫn cảm giác hâm mộ biểu lộ rõ ràng trong ánh mắt.

"Gia, ngài… Ngài thật sự là rất tuấn …" Hoa khôi thiếu chút nữa sẽ không kìm được cắn phải khăn tay của mình.

"Cầm đi, gia thưởng cho ngươi." Mộ Dung Đức Âm mặt mày đẹp như băng tuyết không có động tĩnh, từ bên trong tay áo lấy ra chục tờ ngân phiếu vứt cho hoa khôi, hoa khôi trong lòng rối loạn —— vị gia này ra tay thật quá ghê gớm!! Liền vội vàng khom lưng xuống ở trên thảm sàn nhặt tiền, kết quả ————————

Đây là gì xảy ra!!!

Hoa khôi xoa xoa hai mắt của mình!

Đúng vậy!! Hắn không có hoa mắt!! Trên mặt đất rơi hơn mười tấm ngân phiếu tất cả đều là mệnh giá một lượng!!!

Nghĩ tới giá trị thân thể của hắn, khen thưởng thấp nhất cũng đều là ba trăm lượng!! Người này thế nhưng cho mình tròn hai mươi ba lượng!!!

Khốn kiếp!!! Bộ dạng đẹp thì giỏi lắm sao!!! Quỷ keo kiệt!!!

Hoa khôi ngẩng đầu, dùng ánh mắt oán độc đánh giá khuôn mặt gợi cho hắn lòng ganh tỵ Mộ Dung Đức Âm.

Mộ Dung Đức Âm thấy tên "dâng trà " này nhận được tiền không có chút nào cảm kích, cảm thấy rất là thất bại, vì thế thực không có trình độ xã giao hỏi: "Ngươi chê ít sao?"

Đương nhiên!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Quá ít!!!!!!!!!!!!!!!!!

Hoa khôi ở trong lòng điên cuồng gầm lên giận dữ, nhưng vì thể diện lại không thể không kéo ra một nụ cười khó coi: "Không, không ít! Gia thật hào phóng…"

Lúc này, từ nhà vệ sinh trở về Mộ Dung Long Sách chợt bước vào, nhìn thấy một màn này.

Hoa khôi đánh giá Long Sách, ngay tức thì phán định bằng ánh mắt khôn khéo, Long Sách một thân tháo vát giỏi giang mới chính là một trong hai người vị có quyền thế kia, vì thế dùng ánh mắt ủy khuất gợi tình ẩn tình nhìn Long Sách nói: "Đại gia, vừa rồi vị gia này khen thưởng tiểu nhân hai mươi ba lượng… …"

Giọng nói mềm mại chọc vào khiến trong lòng Long Sách ngứa ngáy, bộ dạng nũng nịu làm Long Sách không ngừng nuốt nước bọt. Bộ dạng háo sắc của Long Sách hiện rõ ràng ở trong mắt hoa khôi lõi đời, hoa khôi

vì thế càng tò mò, tiến đến trước người Long Sách, ở bên tai Long Sách thổi nhiệt khí, dùng giọng nói ủy khuất cực kì nói: "Đại gia, người ta ăn chén cơm này không dễ dàng, bảng giá sân nhỏ nhà chúng ta lão nhân gia ngài cũng không phải không biết… …"

"Đệ đệ ngoan, ngươi đừng thương tâm, để ta bảo đệ đệ ruột của ta cho ngươi nhiều tiền hơn, không phải là khen thưởng sao, ha ha." Long Sách nở nụ cười hai tiếng, nói với Đức Âm, " Lại cho hắn thêm chút."

Mộ Dung Đức Âm hỏi: "Phải mệnh giá lớn sao? Mệnh giá nhỏ có thể quá không có mặt mũi hay không?"

Hoa khôi nghe vậy khóe miệng co giật một chút.

Kết quả lời Mộ Dung Long Sách nói ra cơ hồ khiến cho hắn mê man luôn: "Ngu ngốc, ngươi là tên phá của, lại thêm mười tờ một lượng!"

"Hừ!" Hoa khôi đột nhiên hừ lạnh một tiếng, quăng bỏ hết tất cả đống ngân phiếu một lượng vừa rồi, giẫm giẫm mặt đất, thở phì phì rời đi.

Hai anh em Mộ Dung nhìn theo hoa khôi uốn éo lại thêm uốn éo nổi giận rời đi, Mộ Dung Đức Âm nói: "Hắn lại không có châm trà cho chúng ta, vốn không nên thưởng sớm như vậy."

"Đức Âm, ngươi cuối cùng cũng học được cách tiết kiệm tiền bạc, ca ca thực vui mừng." Long Sách hút hút cái mũi nói.

Hoa khôi tuy rằng bị tức tối bỏ chạy, nhưng Long Sách không gấp, hắn cầm lấy danh sách, điểm mấy tiểu quan vừa mới bán mình không lâu, cái loại hoa khôi này không phải chỉ có chút tư sắc sao, sớm đã bị nhóm ân khách cưng chìu vô cùng, luận về tư sắc trong thiên hạ không ai có thể so được với tên đệ đệ hư hỏng kia, đã sớm nhìn đủ rồi, còn không bằng chọn loại chim non ngây ngô.

Chỉ một lát sau, mấy nam hài nhút nhát tới đây, những nam hài này nhìn qua chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, một đám trong lòng run sợ, ánh mắt nhìn Mộ Dung Đức Âm đều là si mê không thôi, Mộ Dung Long Sách vỗ vỗ tay, nói: "Bày rượu, các ngươi biết nên làm cái gì đi."

Vì thế rượu và thức ăn từng cái được bày lên, tiểu quan từng bước từng bước r vào bên cạnh hai người, hầu hạ hai người uống rượu. Nơi đây rượu ngon hương thơm, vị ngọt lành không gì sánh được. Mộ Dung Đức Âm cầm lấy chén rượu liền uống, lại bị Long Sách giới hạn, chỉ cho phép hắn uống ba chén.

Đức Âm nói: "Tửu lượng của ta không kém giống ngươi đâu, ta sẽ không dễ dàng say, trừ phi ngươi liều mạng chuốc rượu ta."

"Không được, ta cũng không muốn nhìn chuyện mất mặt lại trình diễn, chúng ta còn có chuyện quan trọng phải làm." Long Sách nói.

Hai người qua ba tuần rượu, cuối cùng khách nhân bọn hắn phải đợi đã đến. Nhóm tiểu quan đều bị Long Sách cho lui xuống dưới, Mộ Dung Đức Âm thì đang xới cơm cắn chân gà, Long Sách ném cho hắn một cái khăn tay: "Lau miệng, đừng ăn, để cho khách nhân thấy không tốt."

Đức Âm lau khóe miệng, đem cơm nuốt xuống, hỏi: "Ai đến a?"

Hắn vừa dứt lời, cửa đã bị người đẩy ra, một người thanh niên mặc áo lụa màu tím đi đến, thanh niên kia khuôn mặt như ngọc, hàng mi như vẽ, một đôi mắt đa tình như thu thủy (ví với đôi mắt của người phụ nữ), dịu dàng chân thành, môi son đỏ thắm, hai gò má ráng màu, chỉ nhìn thôi đã làm Long Sách cả người lại khô nóng, mỹ nhân, lại là mỹ nhân, chung quanh hắn tràn ngập mỹ nhân! Rống rống rống!!

"Huynh trưởng, đây là hoa khôi ở đây sao?" Mộ Dung Đức Âm.

"Không, hoa khôi bị ngươi làm tức giận bỏ chạy rồi." Mộ Dung Long Sách giảo hoạt cười, "Ngươi đoán xem hắn là ai?"

"Ta làm sao biết." Mộ Dung Đức Âm ngoắc ngoắc ngón tay, nói với mỹ nhân áo tím: "Lại đây, gắp rau cho gia."

Mỹ nhân áo tím ngẩn người, sau đó hai mắt cong cong, cười hì hì nói: "Vâng, công tử."

Mộ Dung Long Sách không nói lời nào, nhìn thấy mỹ nhân áo tím ngồi xuống ở bên cạnh Đức Âm, thực duyên dáng vươn ngón tay ngọc gắp rau cho Đức Âm, khi gắp thức ăn, cánh tay kia của mỹ nhân cũng không chịu yên, ở trên đùi Đức Âm sờ tới sờ lui, sau đó, mỹ nhân đột nhiên phun máu mũi, máu mũi chảy vào trong bát, Mộ Dung Đức Âm vội vàng đứng lên, chén cơm này xem như bỏ phí.

"A a a! Ta thế mà lại vẫn thanh tỉnh! Ta không có té xỉu!!" Mỹ nhân áo tím che cái mũi hưng phấn vô cùng.

Mộ Dung Long Sách lạnh lùng nói: "Đã sớm nói qua cho ngươi, hút thuốc ít mới có lợi, sau khi cai thuốc hiệu quả không tệ."

Mỹ nhân á tím xoa xoa máu mũi, ngẩng đầu cười nói: "Cái này phải cám ơn ngươi nhiều lắm đem về dược liệu trân quý đưa đến chỗ ta, mới trị hết bệnh cũ nhiều năm của ta. Đức Âm a, ngươi cũng đã biết, vì thế mới có thể dùng diện mạo hoàn toàn mới xuất hiện trước mặt ngươi, ta ước chừng nửa năm chưa hút thuốc rồi!"

Mộ Dung Đức Âm lúc này mới rõ: "Ngươi là Lão Yên Quỷ!"

"Đúng vậy!" Mỹ nhân áo tím đắc ý nói, "Đây mới là diện mục thật của ta —— Đỗ Tử Y." Lão Yên Quỷ đã khôi phục sức khỏe không ngờ là đại mỹ nhân một cây!

"Sức khỏe hiện tại của ta đã có thể tiếp nhận yêu thương của ngươi, Đức Âm!" Lão Yên cởi bỏ áo, lộ ra một mảng lớn da thịt, hai mắt mơ mơ màng màng. Mộ Dung Long Sách từng chặn ngang túm hắn kéo trở lại chỗ ngồi, oán hận nói: "Đừng có lộn xộn, một lát kêu Đức Âm cởi quần cho ngươi xem đùi, bây giờ trước hết nói chính sự đã. Ta muốn ngươi giúp đỡ ta, đối phó Lãnh Hồn!"

Lão Yên Quỷ lúc này mới nghiêm sắc mặt, hắn cầm chiếc đũa, làm như tẩu thuốc ngậm trong miệng, nói: "Mộ Dung Long Sách, đây là yêu cầu kỳ quái nhất, ngươi phải biết rằng, thiên hạ không ai có thể vặn ngã Lãnh Hồn."

"Nếu như ta không vặn ngã hắn, hắn sẽ giết ta! Hại một nhà chúng ta!" Mộ Dung Long Sách vỗ bàn một cái, "Nhất định phải chế ngự hắn!"

"Ta nghe nói Thác Bạt đã quy thuận Đức Âm, vì sao không để Đức Âm dùng phương pháp đó chế ngự Lãnh Hồn?" Lão Yên Quỷ hỏi.

Mộ Dung Đức Âm nói: "Lãnh Hồn khác với Thác Bạt Vũ Tôn, giả dụ ta dùng vũ lực uy hiếp, lại chỉ khiến hắn lại càng kính ngưỡng sùng bái điên cuồng mà thôi, hắn cần chính là một vị Thần Tu La hoàn mỹ vô tình, vì điểm này, hắn sẽ không từ một thủ đoạn nào."

Lão Yên Quỷ ngậm cán đũa nhắm mắt tự hỏi một lát: "Lãnh Hồn nhất định sẽ giết chết Long Sách, để Đức Âm hoàn toàn vô tình. Long Sách chưa thể nghĩ ra cách giải quyết, bởi vì nơi này hết thảy đã sớm bị Lãnh Hồn điều khiển, dù Đức Âm là chủ nhân của hắn cũng không thể có thể thay đổi niềm tin của hắn giả dụ như Lãnh Hồn chết, bố cục do hắn vạch ra cũng đã bắt đầu lăn bánh, người như thế, thật sự không ai có thể quật ngã."

"Có khả năng cảm hoá hắn sao?" Mộ Dung Đức Âm.

"Cái loại người máu lạnh vô tình kia, ngươi tính làm sao mà cảm hoá hắn?" Lão Yên Quỷ nói.

Mộ Dung Đức Âm nói: "Ta nghĩ nếu hắn muốn giết Long Sách, vậy không bằng để cho hắn không thể rời bỏ Long Sách, vì tánh mạng Long Sách suy nghĩ…"

Dứt lời hắn nhìn sang Long Sách. Mộ Dung Long Sách ho khan nói: "Đức Âm ngươi hiểu được là tốt rồi, lần này ta tìm Lão Yên Quỷ, chính là nghĩ muốn hiểu rõ hết thảy mọi khía cạnh của Lãnh Hồn, ta muốn ———— để cho hắn

Yêu

Thương

Ta!"

Lão Yên Quỷ răng rắc một tiếng cắn gãy chiếc đũa ———— hắn lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc: "Quả nhiên!! Hai huynh đệ các ngươi thật sự là quá điên cuồng!! Ngươi muốn khiêu chiến chuyện không có khả năng nhất trên đời này sao?!"

Mộ Dung Long Sách kiên định nói: "Vì một thế giới có thể ở chung một chỗ với Đức Âm, dù là việc không thể! Ta cũng phải biến nó thành có thể!"

Lililicat

Phong

= = =

96. Chương 96: Công Chính Thời Khắc Mấu Chốt Đều Là Diễn Chính

"Hiện tại võ lâm đúng là thứ gây rối, sự tình gì cuối cùng đều phải quy về tình yêu chít chít méo mó để giải quyết."

Một câu của Mộ Dung Đức Âm nhanh chóng làm lạnh bầu không khí trong phòng.

Mộ Dung Long Sách: "… … Đức Âm, ngươi nếu không nói chuyện yêu đương thì nép sang một bên, đừng ở đây nói mát, ngươi thì biết cái gì, chỉ có tình yêu mới có thể cứu vớt thiên hạ."

"Thiết, chính là mấy tên đàn ông ở đó chít chít méo mó." Mộ Dung Đức Âm nói.

"Vậy ta và ngươi thì tính là cái gì?" Mộ Dung Long Sách mắt trợn trắng. "Cũng là chít chít méo mó." Đức Âm rất có tinh thần phê phán bản thân.

Lão Yên Quỷ chen miệng nói: "Long Sách, ngươi là người tung hoành nơi gió trăng thế nhưng nuôi ra được đệ đệ như vậy, có tính là nỗi bi ai hay không đây?"

"… … Hừ, hắn là đang ghen tuông chứ đâu, Đức Âm, ngươi cứ ở đây mà ghen, ca ca cũng phải ra sức đi làm, vì cuộc sống hạnh phúc trong tương lai của hai chúng ta." Mộ Dung Long Sách nói.

Vì thế, kế hoạch Long Sách câu dẫn Lãnh Hồn cứ như thế quyết định. chú ý. Phía dưới chỉ là nội dung vở kịch thôi:

"Cho nên, phải làm sao để khiến cho Lãnh Hồn yêu Long Sách đây?" Mộ Dung Đức Âm hỏi Lão Yên Quỷ.

"Cái loại người này thì không có cách nào bộc lộ tình cảm bình thường, chỉ có thể lợi dụng ký ức sâu bên trong của hắn, cho nên." Lão Yên Quỷ từ trong lòng ngực lấy ra một lọ thuốc, nói: "Ăn thuốc này sẽ rơi vào trong giấc ngủ chập chờn trùng điệp, đến lúc đó dùng thuật nhập mộng của Ma giáo, chúng ta cùng nhau đi vào mộng cảnh của Lãnh Hồn, ở trong giấc mộng khi hắn lần thứ hai nằm mơ, lúc vào sâu hơn tới mộng cảnh tầng thứ ba, đem suy nghĩ yêu thương Long Sách cắm vào! Chúng ta cần trộm một nhóm giấc mộng nhỏ! Còn cần một bậc thầy dệt mộng!"

"Nhưng mà, sau khi tiến vào mộng cảnh, có đôi khi sẽ phân không rõ cảnh trong mơ với sự thật, " Long Sách nghiêm túc nói, "Ngươi cần một cái đồ đằng để phụ trợ giúp cho công việc phân chia."

Nói xong, Long Sách từ trong lòng ngực lấy ra một con quay bạch ngọc, nói: "Đây là đồ đằng của ta, tỷ như ở trong mộng cảnh, nó vĩnh viễn sẽ xoay tròn không ngừng. Đức Âm, tự mình tìm một đồ đằng cho riêng ngươi đi."

Mộ Dung Đức Âm biểu tình nghiêm túc nhìn về phía bàn ăn, chỉ vào đùi dê nói: "Cái này thế nào, ở trong mộng đùi cừu nướng mãi mãi cắn cũng không hết!"

"… … …"

Có vẻ lại tẻ ngắt.

Lão Yên Quỷ dùng đũa làm thành tẩu thuốc, hung hăng rít hai hơi, từ từ phun ra: "Lãnh Hồn mà ta biết, từ thơ ấu đã là đứa nhỏ gặp rất nhiều bất hạnh, hắn xuất thân quý tộc, nhưng lúc còn rất nhỏ đã tận mắt chính mắt trải qua cảnh tượng nhà tan cửa nát, thời gian lưu lạc bên ngoài tồi tàn đói rách, về sau khi hắn gia nhập vào Ma giáo, đã gặp được tình cảm chân thành hắn ngưỡng mộ nhất ——độc tôn đời trước trong Ma giáo năm đó Diệp Huy..

Diệp Huy đối đãi với Lãnh Hồn ôn nhu khiến cho Lãnh Hồn khăng khăng một mực với hắn, cũng không tiếc bản thân phải chịu cực hình tra tấn giúp Diệp Huy rời khỏi Ma giáo, sau đó rất nhiều lần không tiếc giúp đỡ Diệp Huy. Chính là Diệp Huy chẳng qua chỉ là lợi dụng Lãnh Hồn, cuối cùng, Diệp Huy bỏ lại Lãnh Hồn đã mất đi giá trị lợi dụng, cùng người hắn thích tay nắm tay đi đông doanh tiêu dao.

Bởi vì đã trải qua đủ loại nhấp nhô thế này. Khiến cho tính cách Lãnh Hồn càng ngày càng vặn vẹo, vì thế hoài nghi ý nghĩa sự tồn tại của mình trên đời này, lúc tự sát không thành, thì hắn bất chợt nảy lên ý tưởng phục hưng Thiên Võng. Từ đó về sau mấy chục năm, Lãnh Hồn đã đem cái này trở thành mục đích cuối cùng trong nhân sinh của hắn.

Các ngươi không cần có ý muốn lợi dụng đoạn cảm tình này để đả động hắn, nghĩ lại lúc trước không biết có bao nhiêu người đã từng ngấm ngầm làm thế, nhưng chẳng có ngoại lệ toàn bộ bị Lãnh Hồn diệt sạch. Hắn sở dĩ cho phép trên đời còn giữ lại truyền thuyết về hắn, chính là vì dùng cái này làm mồi nhử dụ kẻ địch ra ngoài để giết, hiện giờ hắn đã là người máu lạnh vô tình chân chính."

"Cái này thật đúng là phiền toái!" Long Sách hàng mi nhíu chặt rơi vào trong trầm tư, "Người như thế, đã trải qua nhiều chuyện vượt quá sự tưởng tượng của chúng ta, tâm trí của hắn sớm đã được trui luyện cứng còn hơn kim cương. Nếu muốn khiến cho hắn xoay chuyển tâm ý trong thời gian ngắn là chuyện không thể nào, nhưng mà ta vẫn muốn đối mặt trực tiếp nói chuyện với hắn."

Hắn vừa dứt lời, chỉ nghe 'ba' một tiếng, cửa phòng đã bị đẩy mạnh, Lãnh Hồn rõ ràng là đứng ở chỗ cửa, đôi mắt lạnh lùng nghiêm nghị nói: "Ngươi muốn nói chuyện gì cùng ta? Hiện tại, ai cũng đều không thể ngăn cản kế hoạch của ta! Cho dù là thiếu chủ Thiên Võng cũng không thể!! Ta nhất định biến hắn thành thần!"

Mộ Dung Long Sách đứng lên, đối mặt hắn nói: "Ngươi yêu cầu hắn biến thành cái gì? Lãnh Hồn, đây căn bản là ý nguyện của riêng ngươi, ngươi không phải tính biến hắn thành thần, mà là trở thành món đồ của bản thân mình!"

Lãnh Hồn nhếch miệng cười: "Như vậy, đã muốn lay động nội tâm của ta sao?" Dứt lời bỗng dưng vung chưởng đánh úp về phía Mộ Dung Long Sách.

Một chưởng này tự nhiên bị Mộ Dung Đức Âm mẹ nhàng cởi giải, hắn phất tay áo khép cánh cửa lại, tới gần Lãnh Hồn nói: "Chấm dứt cái kế hoạch giết Long Sách của ngươi đi, hắn sẽ cho ngươi thứ ngươi muốn, ta cũng sẽ làm như hắn."

"Thứ ta muốn, các ngươi đều không cho nổi!" Lãnh Hồn trong tay đã âm thầm chế trụ độc phấn trong nháy mắt có thể đoạt mạng người—— tính lợi dụng thời cơ, tất nhiên muốn dồn Long Sách vào chỗ chết!

"Ngươi cần, đơn giản chỉ là kỳ tích." Mộ Dung Long Sách bình tĩnh nói, "Ngươi cả đời trải qua bao phen nhấp nhô, người khác phụ ngươi quá nhiều, cho nên ngươi tính dùng cả đời đeo đuổi tìm kiếm kỳ tích, ngươi hy vọng sau khi chết có thể mang đến kỳ tích cho thế gian, cho nên ngươi khao khát biến Đức Âm thành cái ' kỳ tích ' ngươi muốn!"

"Phí lời, ta chỉ cần tận mắt nhìn thấy Thiên Võng sống lại!" Lãnh Hồn ánh mắt đóng băng như trước, " Nếu Mộ Dung Đức Âm không thể trở thành chúa tể Thiên Võng, vậy hắn chỉ có đường chết!"

"Trở thành chúa tể Thiên Võng thì thế nào?! Nhậm Thiêm Cuồng tung hoành trăm năm, cuối cùng không phải cũng phải chết ở trên tay Tiêu Hàn Quyết sao!!" Lão Yên Quỷ phun chiếc đũa ra, kêu lên: "Lãnh Hồn! Ngươi tỉnh táo lại đi! Kỳ tích lớn nhất sớm đã đứng ở trước mặt của ngươi! Mộ Dung Đức Âm không chỉ là thế hệ sau của Nhậm Thiêm Cuồng! Hắn cũng chính là con cháu của Tiêu Hàn Quyết! Đều là huyết

mạch của Tiêu gia, Nhâm thị! Con đường hiện tại ngươi đi, sao lại không mang theo Tiêu bội ngọc đi cùng!! Ngươi nếu muốn kỳ tích, vì sao không đi ' Úc Sơn '!!"

Đồng tử Lãnh Hồn trong phút chốc co rút lại.

"Úc Sơn… …"

Trong phòng lập tức yên tĩnh cả tiếng cây kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Lãnh Hồn hơi hơi hé miệng:

"Úc Sơn

Ta

Cũng đã

Đi qua."

Tất cả mọi người nhìn thấy Lãnh Hồn, nghe hắn chậm rãi kể lại:

"Ta từng thích Diệp Huy, ta trước kia ta bây giờ là hai người khác nhau, khi đó ta vì một đoạn tình cảm có thể liều lĩnh, thẳng đến tận sau khi biết hắn lừa gạt ta, ta cũng hận đến phát điên.

Suốt mười năm, ta không thể thoát khỏi dòng cảm xúc này.

Cho nên ta đi Úc Sơn. Ta có một ước nguyện, ta hy vọng chủ nhân Thiên Võng có thể giáng thế, thế hệ sau của Nhậm Thiêm Cuồng một lần nữa lãnh đạo Thiên Võng.

Sau đó, một nơi xa xôi ở Tây Vực ta thật sự tìm thấy đời sau của Nhâm thị, ta thiết kế để cho hắn đi vào Trung Nguyên, hy vọng hắn có thể trở thành chúa tể mới Thiên Võng. Người kia thật sự là rất giống thủy tổ của hắn, cuồng vọng, cường đại, có thiên phú lãnh đạo hoàn mỹ!

Thế nhưng đáng buồn ở chỗ, lại một lần ta đã yêu nam nhân, trình độ mê luyến của ta đối với hắn vượt xa sự say mê như với Diệp Huy, đúng là số mệnh của hắn sinh ra là kẻ hùng mạnh, khiến cho ta si mê khó có thể tự mình thoát khỏi. Chỉ là, hắn thế nhưng nói với ta, hắn cần một người phụ nữ xinh đẹp nhất xuất sắc nhất trên đời vì hắn sinh hạ đời sau.

Vì tâm nguyện của hắn, ta mang hắn đi tới Úc Sơn.

Thực khó có thể tin, hắn ở Úc Sơn gặp được người đàn bà kia, không thể không nói, nữ nhân kia thật sự là nữ tử xinh đẹp nhất xuất sắc nhất trên đời, ta cho rằng hắn sẽ thoả mãn mà dẫn nàng rời đi, nhưng mà, trăm triệu không ngờ được hắn thế nhưng vĩnh viễn cũng không thể rời khỏi nơi đó.

Cho nên, ta phải nói cái gì đây?

Mộ Dung Đức Âm, ngươi có phải nên kế thừa ý nguyện của phụ thân ngươi hay không? Hoàn thành chuyện hắn chưa làm xong?"

Mộ Dung Đức Âm nhìn hắn, ngược lại nói: "Ta có diện mạo giống như nàng kia, ngươi có cảm tưởng gì?"

"Hận không thể đem ngươi chém ngàn vạn nhát đao." Đôi mắt Lãnh Hồn lóe lên tia điên cuồng, "Ngươi nhất định phải hoàn thành chuyện của phụ thân ngươi! Đó là chuyện mà Úc Sơn đáp ứng ta! Nhất định phải thực hiện!"

"Ta sẽ trở thành chủ nhân mới của Thiên Võng, nhưng cũng không có khế ước nói, ta phải dựa theo ý nghĩ của ngươi mà làm." Mộ Dung Đức Âm đột nhiên một phát bắt được cổ tay của hắn, tách bọc giấy hắn thủ sẵn trong tay.

Mộ Dung Long Sách thì lạnh lùng nói: "Đối với truyền thuyết tối tăm nhất trên Úc Sơn, ngươi còn không có tự giác sao! Lãnh Hồn! Ngươi không khỏi quá cuồng vọng đi! Ngươi đã quên, toàn bộ người tới nơi dơ bẩn kia để cầu nguyện sẽ trả giá nhiều cỡ nào?! Toàn bộ những người bị ngọn núi kia mê hoặc đều không có kết cục tốt!! Ngươi thế nhưng lại hai lần ước nguyện! Ngươi nói nơi đó sẽ yêu cầu ngươi phải trả giá như thế nào!?"

"Đúng vậy! Một khi nguyện vọng thành sự thật, ngươi sẽ sống không bằng chết! Úc Sơn sẽ khiến cho ngươi nhận… hết mọi tra tấn đày đọa vô tận!" Lão Yên Quỷ cũng nói, hắn và Mộ Dung Long Sách giống như đều biết rõ bí mật giang hồ, là một trong số ít một nhóm người có thể duy trì lý trí đối với truyền thuyết Úc Sơn kia.

"Ta không quan tâm!!" Lãnh Hồn cười lạnh, "Phải trả giá cái gì! Ta căn bản không sợ!"

"Đồ đần, ngươi đã ước nguyện tới hai lần, " Lão Yên Quỷ lắc đầu, "Lần đầu tiên, ngươi hy vọng đời sau của Nhậm Thiêm Cuồng trở lại Trung Nguyên, thật sự là hắn đã trở lại, nhưng mà phải trả đại giới, ngươi vĩnh viễn si mê hắn, cũng vĩnh viễn đã bị tra tấn vì mê luyến hắn, trở thành nô lệ mãi mãi của hắn, nỗi hành hạ trong nội tâm và thân thể như thế nào, trong lòng ngươi rõ ràng nhất, nhưng đây còn chưa phải là toàn bộ.

Úc Sơn cố ý cho ngươi cầu nguyện lần thứ hai, làm như vậy là để có được nhiều hơn! Nhưng vẫn còn may, vốn ngươi hẳn là phải trả giá rất nhiều, sau khi Mộ Dung Đức Âm sinh ra, lại bởi vì nguyện vọng của mẫu thân của Đức Âm—— đóng cửa Úc Sơn mà trốn thoát khỏi sự trừng phạt! Chính là hiện tại ngươi lại bức ép Đức Âm, có một việc ta không thể không nói, có lẽ Long Sách nghe xong cũng sẽ không thoải mái."

"Ngươi muốn nói cái gì? Lão Yên Quỷ!" Long Sách nói.

Lão Yên Quỷ nói: "Tổ tiên của ta cũng bị Úc Sơn làm hại, cho nên ta từng nghiên cứu về Úc Sơn, tuy rằng ta chưa bao giờ dám tới gần ngọn núi kia, nhưng mà ta tin tưởng, mẫu thân Đức Âm căn bản chính là người không hề tồn tại chỉ là do Úc Sơn nặn ra, Đức Âm là máu thịt trên người Úc Sơn. Úc Sơn tuy rằng đóng cửa, nhưng mà Đức Âm không thể nghi ngờ vận động Úc Sơn, nợ lúc trước của Úc Sơn, Lãnh Hồn, ngươi không thể không trả giá!!"

"Lãnh Hồn, việc khiến ngươi sợ hãi nhất là cái gì?" Mộ Dung Đức Âm túm hắn đặt ở trên ván cửa, cùng hắn bốn mắt nhìn nhau.

Bởi vì Mộ Dung Long Sách và Lão Yên Quỷ đều đứng ở phía sau Đức Âm, cho nên cũng nhìn không thấy biểu tình Đức Âm, chỉ có thể nhìn thấy phía sau lưng của Đức Âm.

"Ta đã không còn nỗi sợ hãi nào… …!" Lãnh Hồn tuy rằng nói như vậy, nhưng lúc chống lại ánh mắt Đức Âm lại cho thấy bộ dạng khiếp sợ.

"Một người phàm nhân bình thường cũng dám nói mình không chỗ nào sợ hãi?" Đức Âm lấy tay để lên cổ của hắn, "Thật sự sao? Thật sự không có thứ gì đó khiến cho ngươi cảm thấy sợ hãi nhất sao? Vậy mới trước đây ngươi vì cái gì sợ nhất cái kia… … Chẳng lẽ như vậy… Hoặc là như vậy…" Mộ Dung Đức Âm ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ, giọng quá nhỏ ai cũng không nghe thấy hắn nói cái gì, chỉ thấy sắc mặt Lãnh Hồn dần dần trở nên trắng bệch, một bàn tay của hắn bị Đức Âm túm lấy đóng ở trên tường đằng sau, lòng bàn tay của hắn thế nhưng nhanh chóng mọc ra vô số bọc mủ.

Tiếng thì thầm của Mộ Dung Đức Âm khiến cho nhiệt độ không khí trong gian phòng cấp tốc giảm xuống, rõ ràng dưới ánh nến loe lói, vì cái gì bóng tối lại nồng đậm như vậy, thân thể Lãnh Hồn bị làm sao vậy?! Hắn từ trong ánh mắt Mộ Dung Đức Âm nhìn thấy gì?!!

Long Sách cùng Lão Yên Quỷ đều không thể nhúc nhích, cơn ác mộng vô hình như ngăn chặn bọn hắn, làm tròng mắt của bọn hắn bắt đầu kịch liệt trồi lên, miệng há thật to, không thể chọn, thân thể cũng không nhúc nhích được.

"Đủ rồi, Đức Âm!!!!!" Long Sách không biết làm sao sinh ra tới một cỗ lực lượng, từ trong cổ họng cứng ngắc hô to một tiếng.

Nương theo tiếng gầm rú này của hắn, chung quanh lập tức khôi phục lại trạng thái bình thường, đèn đuốc trở nên sáng ngời, thân thể của Lãnh Hồn cũng đã khôi phục bình thường, chỉ trong nháy mắt, hắn cảm thấy mình biến thành thịt thối vĩnh viễn không chết được.

"Xảy ra chuyện gì?" Mộ Dung Đức Âm bỏ Lãnh Hồn ra, hỏi Lão Yên Quỷ và Long Sách, xem ra hắn giống như không nhớ rõ bộ dáng đáng sợ vừa rồi của mình.

"… …?!!!" Lão Yên Quỷ cùng Mộ Dung Long Sách bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên, bọn hắn phát hiện mình cũng thế nhưng không nhớ rõ chuyện vừa mới xảy ra trong nháy mắt, vừa rồi đến tột cùng là xảy ra chuyện

gì vậy?!

Chỉ có Lãnh Hồn, thân thể dần dần trượt xuống, ngồi bệch ngay đó.

Hắn

Nhớ rõ.

Có người nói cho hắn biết,

Nếu như không có Mộ Dung Long Sách

Mộ Dung Đức Âm

Nhất định

Úc Sơn hoạt động.

Xuyên thấu qua Mộ Dung Đức Âm truyền đạt tin tức đáng sợ này, nói không chừng chính là Úc Sơn bản thể đi.

Cho nên nói, giữa nam nhân chít chít méo mó ngược tâm ngược luyến yêu đương đến mức chết đi sống lại gì gì đó,

Rõ đều là

Chuyện vớ vẩn.

97. Chương 97: Giang Hồ Biến Điệu

giang hồ biến điệu

Lãnh Hồn hồn bay phách lạc, tuy chật vật ngồi ngay đó, nhưng con mắt vẫn đang hơi chuyển động, nhìn Mộ Dung Đức Âm nói: "Mộ Dung Đức Âm… Ngươi phá hủy tất cả mọi thứ của ta … …"

"Làm sao ngươi không suy nghĩ kỹ lại, trên đời này còn rất nhiều chuyện thú vị ngươi chưa có thể nghiệm, vì sao lại thu hẹp giới hạn của mình như thế?" Long Sách nói, "Ngươi không muốn thử tiếp tục yêu một người thật lòng thật dạ thật sao?"

Mộ Dung Đức Âm mắt lé nhìn Long Sách, Long Sách vội vàng nói: "Này, người ta nói không phải là ta, mà là … Chu Đồng."

"Hắn? Hừ, đừng có đùa!" Lãnh Hồn loạng choạng đứng lên, nói với Mộ Dung Đức Âm: "Ngày mai ngươi tới phòng thuốc của ta, ta sẽ chữa trị hai chân cho ngươi."

Dứt lời phẩy tay áo rời đi, chẳng mấy chốc không còn bóng dáng. Lão Yên Quỷ quệt quệt mồ hôi lạnh trên trán, nói: "Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, đúng là nguy hiểm thật!"

"Ngươi nói là Lãnh Hồn, hay nói Đức Âm?" Mộ Dung long hỏi thăm.

"Cả hai! —— này, Long Sách, hiện tại nên thực hiện lời hứa của ngươi chứ! Bắp đùi của ta đâu?" Trong mắt Lão Yên Quỷ lóe ra lên ánh sáng chói lọi đầy mê say.

"Bắp đùi của ngươi không phải ở trên thân của ngươi sao, hỏi ta làm gì?" Mộ Dung Long Sách kéo Đức Âm qua, đứng ở trước người Đức Âm. Lão Yên Quỷ vội la lên: "Ngươi không được ăn quỵt!! Ta vất vả cực nhóc đuổi đến đây, cung cấp tình báo cho ngươi, vậy mà ngươi lại như vậy!"

Long Sách giảo hoạt nói: "Này, tin tức do ngươi cung cấp chẳng có một chút giá trị gì, ta vì sao phải chi tiền?! Đi, Đức Âm, chúng ta đi!"

“Mộ Dung Long Sách! Ngươi đồ đê tiện! Ngươi nói không giữ lời! Ngươi xem thường Đỗ Tử Y ta hả! Ngươi có tin trong vòng một đêm ta sẽ khiến cho ngươi mất hết danh dự ở trên giang hồ hay không!!” Lão Yên Quỷ bắt đầu mắng to, hai người vì thế bắt đầu đấu khẩu.

Mộ Dung Đức Âm lạnh lùng nói: “Đại ca, chuyện đã đồng ý với hắn cứ thực hiện là được rồi.”

“Không được! Đức Âm ngươi cái đồ phá của nép sang một bên! Bắp đùi của ngươi há có thể giống như tên tiểu quan tùy tiện để cho người ta sờ soạng! Chân của ngươi chỉ thuộc về ta thôi a!” Long Sách còn nói rất nghiêm túc, giọng điệu kiểu gian thương.

“Thế nhưng, ” Mộ Dung Đức Âm nói, “Ta đã cởi rồi.”

Long Sách cứng một chút, cúi đầu nhìn quả nhiên Đức Âm đã cởi cái quần bên ngoài ra, lộ ra hai cái chân trắng như tuyết, Lão Yên Quỷ ngay sau đó quỳ rạp trên mặt đất, run rẩy vươn tay sờ.

Thiếu một chút!!!

Ngón tay Lão Yên Quỷ chỉ còn cách một xíu xiu nữa là có thể chạm tới làn da như gấm nhưng vì máu mũi phun quá nhiều, không có tiền đồ ngã xuống.

Mấy ngày sau, Chu Đồng đẩy cửa phòng ra, thật cẩn thận hỏi: “Lãnh Hồn, ta vào nghen! Ngươi đừng phóng độc, ta tới đưa cơm cho ngươi.”

Lãnh Hồn nằm ở trên giường, vẫn không nhúc nhích, mắt không nhìn chỉ một mực chiếu thẳng tới cái màn bên trên.

Chu Đồng đem canh gà đặt ở trước bàn, đưa mắt ngó trộm Lãnh Hồn, mấy ngày không gặp, vậy mà hắn đã xuất hiện một đầu tóc bạc, hai cái đùi cũng bởi vì mấy ngày trước vì tu bổ kinh mạch cho Mộ Dung Đức Âm, tự mình chém xuống, không biết vì cái gì đột nhiên hắn lại tra tấn chính mình thành cái dạng này. Chỉ có điều, Lãnh Hồn làm việc từ trước cho tới bây giờ cũng chẳng phải cần có lý do gì, hắn luôn tuỳ hứng làm bậy như vậy.

“Chu Đồng, ta sẽ không tiếp tục làm Đại Tế Ti trong Ma giáo, thời gian ta ở…trong Ma giáo này thật sự đã quá dài rồi.” Lãnh Hồn không chút biểu tình nói.

“Ngươi không làm Đại Tế Ti, muốn đi đâu?” Chu Đồng hỏi.

“Đi ta muốn đi một nơi. Ta nhốt mình ở đây quá lâu rồi.” Lãnh Hồn hơi hơi nghiêng nghiêng đầu.

“Vậy sau này ta sẽ không còn được nhìn thấy ngươi nữa, thật sự là hiu quạnh!” Chu Đồng nhỏ nhẹ nói, “Lãnh Hồn, ngươi nói xem, sau khi rời khỏi ta ngươi có cảm thấy trống ắng hay không? Tuy rằng ta cố gắng chán ghét ngươi, nhưng nếu ngươi không ở đây, ta cảm thấy rất tịch mịch!”

“Hừ, lời này là Mộ Dung Long Sách dạy ngươi nói đi!” Lãnh Hồn hừ lạnh.

“Ớ, ngươi thật là lợi hại, đúng thế! Hắn nói, dù thế nào đi nữa, ta cũng phải nói hết mấy lời nói này.” Chu Đồng nói, “Lãnh Hồn, bây giờ ngươi đã mất đi hai chân, công lực trên người cũng không còn, bây giờ ngươi rời khỏi Ma giáo làm sao có thể sống? Nếu ngươi phải rời khỏi, cũng phải mang theo ta đi cùng!”

“Chuyện của ta không cần ngươi quan tâm!!” Lãnh Hồn không có chút cảm kích, lúc Chu Đồng bưng canh gà tới đây, hắn cũng từ chối không uống, có điều dựa theo lời dạy của Mộ Dung Long Sách, bây giờ Chu Đồng một chút cũng không sợ Lãnh Hồn chẳng còn công lực, hắn bưng bát canh của mình uống một hớp lớn, sau đó dùng phương thức miệng đối miệng, mạnh mẽ chuốc canh.

Ngay sau đó… …

Quẹt tia lửa… …

Long Sách thâm trầm nói: tuy rằng hắn sẽ không yêu ta, nhưng mà ta có thể dùng phương thức khác để cho hắn yêu người khác, ta mãi mãi là tình thánh, tên ta là —— Mộ Dung Long Sách.

Lãnh Hồn thật sự rời khỏi đây cùng với Chu Đồng.

Khó có thể tin, Mộ Dung Đức Âm vẫn còn ngây ngốc nhìn bóng lưng bọn hắn dần dần rời xa, cứ như vậy, Lãnh Hồn quăng bỏ mọi thứ, đi ở ẩn với Chu Đồng.

Có nghĩa là, bây giờ Ma giáo thực sự là… …

Thiên hạ của mình!!?

Mộ Dung Đức Âm hơi hơi mở to hai mắt, hút hút cái mũi, chuẩn bị chúc mừng. Nhưng đúng lúc này mệnh lệnh quen thuộc của Mộ Dung Long Sách tháo vát từ phía sau vang lên:

"Này! Ngươi! Chính là ngươi đem cái bàn này mang đi!

Tên kia, đúng là ngươi! Đem sổ sách Ma giáo cho ta kiểm tra!

Tổng quản Xx đâu! Lấy danh sách đến! Ta muốn chỉnh đốn người làm!

Cái gì! Trận pháp ngày mai đón địch vẫn chưa xong?! Làm cái gì!! Một lát đem bản vẽ trận pháp tới đây!!

Tất cả mọi người nhanh nhẹn chút đi!!

Từ hôm nay trở đi toàn bộ mọi người đều phải nghe theo sự chỉ huy của

thiếu chủ ———— Huynh trưởng ta!!!!!"

Rắc rắc rắc…

Mộ Dung Đức Âm cứng ngắc quay đầu, nhìn mọi thứ trước mắt, Long Sách đang ở đó vênh váo tự đắc chỉ huy mọi người trong Ma giáo đổi mới theo kiểu cách của nhà Mộ Dung thị.

"Nhìn cái gì vậy! Ra ngoài sân ăn cơm!! Ngươi cái tên ăn hàng không có việc gì làm!" Long Sách chỉ vào Đức Âm dạy dỗ.

"Ta rõ ràng có sự nghiệp…"

Đức Âm bất mãn lầu bầu.

"Thiết, ngươi thì biết cái gì! Nhiều việc như vậy ngươi có thể để ý hết được sao! Ngươi thành thành thật thật làm thiếu chủ của ngươi thì tốt rồi! Ta còn phải suy tính tới lễ mừng kế nhiệm cho ngươi! Ta bận bịu muốn chết! Làm sao ngươi không biết thông cảm dù chỉ một chút sự khổ tâm của ca ca chứ!" Long Sách ôm cánh tay ồn ào, phô trương khí thế của chủ nhân.

"Ngươi rõ ràng rành rành là đang ngấm ngầm chiếm đoạt cơ nghiệp của ta!" Đức Âm óa hận nói.

"Nói bậy, ta là đang giúp ngươi xử lý! Ta góp lực có được hay không!! Ngươi cái tên vô tình vô nghĩa!"

"Ác huynh âm mưu ngốn gia sản làm của riêng!"

"Tên vô tình vô nghĩa! Đồ ăn hàng!"

Vì thế hai huynh đệ thật mất mặt đấu khẩu trước mặt nhóm nguyên lão đông đúc trong Ma giáo.

Có điều dù nói thế nào thì lúc sau hai người từ cửa lớn đánh tới trên giường đến tận ngày hôm sau, nhớ tới mình vẫn là Phó minh chủ võ lâm Mộ Dung Long Sách không thể không chạy trở về chỗ liên minh chính đạo, để trong ngoài phối hợp giúp Đức Âm trong trận giao phong lần đầu với võ lâm trở thành tiêu điểm lớn của cả võ lâm.

Cuối cùng cũng đã đến phút giây thiếu chủ Đức Âm mở ra thời đại thống trị mới!!

Mộ Dung Đức Âm rốt cục cũng phải mặt đối mặt nghênh chiến với toàn bộ liên minh chính đạo.

Nhóm người võ lâm Trung Nguyên giương cờ sắp sửa đánh tới chân núi Ma giáo, lúc này chỉ còn mấy canh giờ là đón bình minh, Mộ Dung Đức Âm quyết định ngủ một giấc rồi hẳn đi nghênh địch.

Vì thế hắn thật sự đi ngủ, dù sao Long Sách cũng đều đã sắp xếp xong xuôi mọi việc, khi nào thì đến lượt người nào ra ngoài, khi nào đám người Thác Bạt Vũ Tôn đi khiêu chiến, từng cái một đều đã bố trí xong xuôi.

Đối với Mộ Dung Đức Âm mà nói, trước khi bắt đầu cuộc đại chiến khí thế hừng hực lúc sáng sớm, hắn đối mặt chẳng qua chỉ là ngon giấc trong phòng ngủ, rạng sáng mưa lớn vùi lấp tiếng chém giết, Mộ Dung Đức Âm khoan khoái nằm trong tấm đệm chăn mềm mại trên giường lớn, ôm Thiết Vân béo núc ních, ngủ rất bình thản.

Khi tới lượt của hắn, trước đó Thác Bạt Vũ Tôn sẽ tới đánh thức hắn, sau đó hắn sẽ bằng bộ dạng uy phong đi ra ngoài biểu diễn phong thái của mình, sau đó… …

Đúng vậy.

Hết thảy đều thực hoàn mỹ.

Hoàn mỹ đến căn bản không có người tới đánh thức Mộ Dung Đức Âm đang ngủ quên. Khi Mộ Dung Đức Âm nghe được tiếng gõ cửa hỗn độn bên ngoài thì hắn cũng nghe được tiếng kêu to của một đám người ở bên ngoài:

" Thiếu chủ Thiên Võng!! Chúng ta đã chiếm lĩnh Ma giáo!! Ngươi mau mau ra đây khoanh tay chịu trói!!"

Mộ Dung Đức Âm ngồi xuống, mù mịt cùng với Thiết Vân đưa mắt nhìn nhau, Thiết Vân kêu meo meo một tiếng, tiếp tục ngủ. Mộ Dung Đức Âm vì thế giống như nghe hiểu lời Thiết Vân nói, tự nhủ: "Đúng vậy, huynh trưởng sẽ giải quyết."

Vì thế cũng….ngay tức khắc ngã đầu nằm xuống, tiếp tục ngủ cùng Thiết Vân.

Bên ngoài tiếng kêu gọi đầu hàng càng lúc càng huyên náo:

" Thiếu chủ Thiên Võng! Ngươi cái tên ma đầu kia! Nếu không ra chúng ta sẽ châm một mồi lửa đốt cháy phòng ốc của ngươi!! Nói cho ngươi biết! Ma giáo toàn quân đã bị đánh cho tan tác!! Nơi này đã là một tòa thành trống không!"

Mộ Dung Đức Âm lúc này mới hơi hơi mở mắt, vận đủ chân khí nói: "Kêu minh chủ của các ngươi tới gặp ta!"

Qua một trận, một giọng nói hùng hậu xuất hiện ở cửa, thanh âm này không phải là giọng của võ lâm minh chủ Tiếu Lung, cũng không phải Mộ Dung Long Sách, rốt cuộc là ai?! Mộ Dung Long Sách đâu?

Mộ Dung Đức Âm liền hỏi: "Ngươi không phải Tiếu Lung, cũng không phải Mộ Dung Long Sách, ngươi là ai?"

Người nọ đáp: "Ta là minh chủ võ lâm hiện tại Ngụy Chính Phong, người giang hồ gọi là ——' Thiên Nhất '!" Hắn nói những lời này có chút khí thế, chung quanh reo hò ủng hộ, hình như lai lịch người này không nhỏ, nghe lời hắn nói, nội lực dồi dào, võ công thoát tục, phản ứng của người chung quanh cũng thuyết minh rõ người này rất có uy, có thể thay thế địa vị Mộ Dung Long Sách và Tiếu Lung, đủ thấy người nàyác thực có bản lĩnh rất lớn!

"Hừ, thì ra ngươi chính là Ngụy Chính Phong!" Mộ Dung Đức Âm kỳ thật một chút cũng không nhận ra Ngụy Chính Phong, chẳng qua vì che dấu nỗi xấu hổ vì mình không biết, cho nên hắn tiếp tục khách sáo nói: "Nhưng mà ta nghe nói dẫn đầu đội quân ô hợp không phải là tên họ Tiếu và Mộ Dung hồ ly sao? Ngươi từ đâu mọc ra?"

Vốn dĩ Mộ Dung Long Sách có biện pháp giữ kín bí mật cực kì tốt, hiện tại cũng chẳng có ai biết thân phận thật của thiếu chủ Thiên Võng.

Ngụy Chính Phong quả nhiên mắc mưu, giải thích nói: " Trong nhà Tiếu công tử có việc gấp cần phải giải quyết, cho nên rút lui khỏi vị trí, Mộ Dung thành chủ thân thể vì bệnh nhẹ, cho nên giao lại cho tại hạ đảm nhiệm trọng trách này."

Long Sách bệnh nhẹ? Làm sao có thể, buổi tối hôm kia còn thấy hắn tinh thần phấn chấn, sao tự nhiên sinh bệnh? Nghĩ đến lời nói úp úp mở mở lúc trước của Long Sách, hình như đúng là vì bày ra loại tình thế hỗn loạn hoang đường này mà làm che đậy một phần. Nhưng mà, cố ý thiết kế khiến cho Ma giáo bị đả bại, Long Sách đến tột cùng tính làm cái gì?

Lililicat

Phong

= = =

98. Chương 98: Nguyên Nhân Hậu Quả Của Việc Đức Âm Và Zz Sinh Tồn Ở Bên Ngoài Đồng Không Mông Quạnh

nguyên nhân hậu quả của việc Đức Âm và zz sinh tồn ở bên ngoài đồng không mông quạnh

Ngụy Chính Phong là minh chủ võ lâm tiếng tăm vang dội khắp mười ba châu phía Đông Nam chốn võ lâm, tuy rằng thế lực so ra kém hơn Mộ Dung Long Sách, nhưng mà lời nói và việc làm người này rất nghiêm chỉnh, hành hiệp trợ nghĩa, phẩm hạnh cao thượng, là đề tài bàn luận say sưa khắp giang hồ, là đại hiệp tiêu biểu Chính Nghĩa.

Hiện giờ Mộ Dung Long Sách đột nhiên rời đi, ai cũng không dám nhận củ khoai lang phỏng tay này, là do Mộ Dung Long Sách lưu lại thư dẫn, tìm Ngụy Chính Phong đến chủ trì đại cục, quả nhiên dưới sự dẫn đầu ở Ngụy Chính Phong, liên minh chính đạo một đường thế như chẻ tre, đem Ma giáo giết sạch sẽ, cũng tấn công tới tổng đàn Trì Hoặc Sơn Ma giáo, Trì Hoặc Sơn, là tên mới của tổng đàn Ma giáo mà Mộ Dung Long Sách mới sửa gần đây.

Lúc này, hiệp khách võ lâm chính đạo tập hợp lại rồi, bất chấp trận mưa to tầm tã tụ tập ở ngoài cửa lớn bên ngoài tẩm cung tổng đàn Ma giáo, đợi vị thiếu chủ thần bí trong truyền thuyết của Đại Ma giáo xuất hiện, lúc trước Ma giáo tung tin thiếu chủ Ma giáo hiện thế, người người nghe mà biến sắc, đều nói hắn là đời sau của Nhậm Thiêm Cuồng nhưng không biết rốt cuộc hắn là ai tên gì, bộ dạng ra làm sao?

Mộ Dung Đức Âm từng hỏi Mộ Dung Long Sách vấn đề này, Mộ Dung Long Sách cho hắn một cái tên rất êm tai, tên là:

Nhâm Tử Ngọc. “Nếu chính đạo tới hỏi tên của ngươi, không cho ngươi nói mình là Mộ Dung Đức Âm, chỉ có thể nói mình là Nhâm Tử Ngọc.” Long Sách nói như thế.

Vì thế Mộ Dung Đức Âm đeo mặt nạ do Long Sách làm, ngồi trên xe lăn ra tới cửa, mở cánh cửa phòng vẫn luôn đóng chặt.

Ngoài cửa một đống người đông nghịt, tay lăm le đao tay cầm kiếm sáng lóe như tuyết cực kì chói mắt, nhưng không nhìn thấy người của Ma giáo, cũng không thấy Thác Bạt Vũ Tôn.

Đứng đầu là một vị có dáng người thon dài, thanh niên anh tuấn ánh mắt chính trực lẫm lẫm, mày rậm mắt to, ngũ quan cân đối, vừa nhìn đã biết thân phận, hắn chính là Ngụy Chính Phong. Ngụy Chính Phong đứng ở dưới bậc thang, vừa vặn đối diện với thiếu chủ ngồi trong xe lăn trên bậc thang trước mặt, hắn không khỏi nói: “Nếu đi ra, vì sao không lấy mặt mũi thực với người? Hay là trong lòng thiếu chủ có gì kiêng dè?”

Mộ Dung Đức Âm lạnh lùng nói: “Thắng làm vua thua làm giặc, bổn tọa không có lời nào để nói, chỉ là trên mặt bổn tọa có vết sẹo, chẳng lẽ ngươi ngay cả chút tôn trọng cuối cùng này cũng không cho ta sao?”

Ngụy Chính Phong nghẹn lời, không ngờ được người này lại là cả người phủ trùm khí thế của người bên trên, rơi xuống nông nổi này rồi mà nói chuyện cứ hùng hổ doạ người như trước.

Vì thế hắn thay đổi đề tài, nói: ” Thiếu chủ Ma giáo, báo tên của ngươi!”

Mộ Dung Đức Âm cười giễu một tiếng: “Hừ, chỉ bằng loài giun dế như các ngươi, cũng xứng biết tên bổn tọa?”

Ngông cuồng kiêu ngạo như thế khiến đám người phía dưới ầm ĩ xôn xao, nhất thời có không ít lời bất mãn, Ngụy Chính Phong thấy thế, sợ rằng nếu không áp chế thiếu chủ dáng vẻ bệ vệ, người phía dưới chỉ sợ sẽ đi lên chém hắn một đao. Hiện giờ thấy hắn ngồi lên xe lăn, lại không cảm giác được chút chân khí nào

trên người, đủ rõ thiếu chủ Ma giáo này đúng như lời đồn, là người tàn tật không biết võ công, mình phải nghĩ biện pháp để cho hắn chịu khuất phục, bằng không mọi người nếu cùng lên, sợ là không thể ngăn cấm những người này làm ra hành vi bất lợi với hắn. Vì thế hắn nhíu mi suy tư, rốt cục mở miệng.

"Thiếu chủ Ma giáo, ta nghĩ tình thế bây giờ, trong lòng ngươi cũng rất rõ ràng." Ngụy Chính Phong khoanh tay nói, "Hiện tại ngươi đã không còn địa vị cao quý như lúc trước, tốt nhất ngươi nên phối hợp."

Xem ra Thiếu chủ Ma giáo cũng không phải là người không hiểu thời thế, hắn mở miệng rất nhanh nói: "Bản tôn họ Nhâm, tên Tử Ngọc."

Nhâm Tử Ngọc!

Thật là một cái tên trong sáng long lanh! Ngụy Chính Phong không khỏi suy nghĩ, người mang cái tên này, đến tột cùng là có dung nhan như thế nào, là một người như thế nào đây?

Kỳ thật, Mộ Dung Long Sách đã giải đáp thay cho các ngươi ———— quân không thấy tên tổng đàn Ma giáo là:

Trì Hoặc Sơn?

(hòn núi ăn hàng)

"Nhâm Tử Ngọc, hiện tại theo chúng ta quay về Trung Nguyên, chấp nhận thẩm tra và xét xử của võ lâm chính đạo, chấm dứt những việc xấu mà ngươi đã làm đi!" Ngụy Chính Phong nói lời Chính Nghĩa, "Ngươi đừng hòng giở thủ đoạn gì, ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói, có thể tránh khỏi nỗi khổ da thịt."

"Giở thủ đoạn, so với đám người chính đạo ra vẻ đạo mạo như các ngươi, tính lấy danh nghĩa trừ ma hành đạo muốn giết đám Ma giáo bọn ta sao? Bằng bộ dáng này của ta, ngươi mong đợi ta giở thủ đoạn gì?!" Mộ Dung Đức Âm cười lạnh, đột nhiên sờ ở trên đùi, đem một món đồ đánh tới hướng Ngụy Chính Phong!

Ngụy Chính Phong theo bản năng giơ kiếm ra đỡ, vật kia bị chém thành hai đoạn, rơi trên mặt đất, nhìn kỹ lại không khỏi làm người hít một hơi khí lạnh ———— cái kia không ngờ là một cái chân giả làm giống như đúc!!

(đây là món đồ từ bàn tay khéo léo của Song Thủ Xà)

"Minh chủ cẩn thận!!" Người phía sau vội vàng nhắc nhở, "Cẩn thận bên trong cái chân gỗ kia có cơ quan!"

Vì thế những người khác sôi nổi lùi về phía sau, sợ bên trong phun ra độc châm hoặc là khói độc. Ngụy Chính Phong lại không e sợ, thứ nhất từ nhỏ hắn đã từng uống linh đan, trăm độc không thể xâm nhập, thứ hai hắn cũng không lo lắng người không hề có chút nội lực đả thương, nhưng thật ra sau khi nhìn thấy hắn quăng bỏ cái chân giả áo bào lúc này trống rỗng thì có vài phần đồng tình.

Mộ Dung Đức Âm lúc này mới nói: "Ta không muốn đám người… thấp kém như các chạm vào ta, Thủ Xà, ngươi tới đẩy ta."

Vì thế từ phía sau cửa xuất hiện một nam tử tươi đẹp, hình như là người hầu của Nhâm Tử Ngọc, trên thực tế thì Song Thủ Xà mới vừa từ trong bóng tối lộ ra, đối với cái tên cắt gọn của Mộ Dung Đức Âm—— Song Thủ Xà bùi ngùi thở dài.

Thủ Xà… … Thật khó nghe… …

Bất quá hắn vẫn là thành thành thật thật đẩy xe lăn, đem Mộ Dung Đức Âm mang đến trong xe ngựa liên minh võ lâm.

Vì thế, thiếu Chủ Ma giáo rung trời chuyển đất, lúc thiếu hiệp Ngụy Chính Phong anh minh bất phàm đánh bất ngờ chiến thắng đã bị bắt, áp tới cứ điểm gần đó của liên minh chính đạo ——trong sơn trang Chính Nghĩa.

Mộ Dung Đức Âm và Song Thủ Xà bị giam mỗi người một gian trong sân viện, chung quanh có lực lượng hùng hậu đứng gác, phòng ngừa Ma giáo đến cướp người.

Nơi này cơm nước không sai, Mộ Dung Đức Âm cảm thấy cũng không tệ lắm, cơm tùy tiện ăn, còn có sườn nướng giấu trong tay áo, sườn xào chua ngọt, tôm hùm quét mỡ vân vân, mỗi ngày đều có canh uống, Song

Thủ Xà cơm nước no say thì lấy cớ mát-xa sờ đùi mỹ nhân, thứ mà Lão Yên Quỷ nằm mộng cũng muốn có được, còn Song Thủ Xà luôn luôn mặc ý tiêu pha.

Mộ Dung Đức Âm sở dĩ ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói, chính là muốn nhìn thử coi Long Sách rốt cuộc muốn muốn bày ra cái tiết mục gì.

Bị giam giữ ở trong sân viện hai ngày, Ngụy Chính Phong công việc bù đầu cuối cùng cũng qua đây thẩm vấn Mộ Dung Đức Âm. Hôm nay hai người Mộ Dung Đức Âm và Song Thủ Xà vội vàng ăn cơm sớm, ăn no nê chắc mẩy, Song Thủ Xà dùng bao vải trắng quấp hai cái đùi của Đức Âm gấp trói lại, thoạt nhìn giống như là hai chân bị chặt đứt, ai bảo bọn hắn ngay từ đầu đã đi gạt người, cái này chính là gieo gió thì gặt bão.

Ngụy Chính Phong vì tới gặp Mộ Dung Đức Âm, đặc biệt mang rượu qua đây, định bụng một hồi nữa thảo luận với Mộ Dung Đức Âm ở dưới ánh trăng. Sau khi hai người Song Thủ Xà cùng Mộ Dung Đức Âm xử lý xong, vừa vặn đúng lúc Ngụy Chính Phong đeo theo bầu rượu gõ cửa.

"Nhâm thiếu chủ, ta có thể vào sao?" Ngụy Chính Phong lễ phép nói.

"Vào đi." Mộ Dung Đức Âm nói.

Vì thế Ngụy Chính Phong đẩy cửa vào, đang cùng Mộ Dung Đức Âm bốn mắt nhìn nhau thì bình rượu trong tay hắn 'rầm' một tiếng rơi trên mặt đất vỡ vụn, mà hắn hồn nhiên chưa phát giác ———— Mộ Dung Đức Âm quên mang mặt nạ!

Mà đối với Ngụy Chính Phong mà nói, hắn xác thực tin mình gặp được tiên tử!

Chẳng thể trách!

Chẳng thể trách hắn gọi là Tử Ngọc, quả nhiên là người như mỹ ngọc!! Không, là ngọc thượng hạng nhất!

Mộ Dung Đức Âm nhìn thấy ngây ngất quen thuộc trên mặt Ngụy Chính Phong kia, mặt mày ngơ ngác.

Qua một lúc lâu sau, Ngụy Chính Phong mới tỉnh lại, kinh diễm chưa thể bình tĩnh nói: "… … Thiếu chủ, ngươi ở đây quen chưa?"

Mộ Dung Đức Âm nói: "Rượu đổ."

Ngụy Chính Phong cúi đầu vừa nhìn, xấu hổ vô cùng, vội vàng nói: "Ta… Ta đi lấy thêm một lọ!" Vì thế nhanh chóng xoay người rời đi, nhanh chóng xách một bình rượu trở về, mà Song Thủ Xà thì cầm chổi quét sạch sẽ mấy mạnh vụn nhỏ, sau đó tự mình chạy đến gian phòng cách vách ngủ.

Ngụy Chính Phong rốt cục vẻ mặt bình thản phất tay áo ngồi đối diện với Mộ Dung Đức Âm, nhưng sau một lúc lâu đối mặt với Mộ Dung Đức Âm nói không ra lời. Dù sao, Ngụy thiếu hiệp vẫn còn rất ngây thơ, cuộc đời này chưa từng nghĩ tới có ngày bản thân mình ấy vậy mà vừa gặp đã yêu một người nam tử, hơn nữa đối phương lại là đại ma đầu, thân là đại hiệp chính đạo đúng là kẻ đối đầu với hắn.

Nhưng tình duyên cũng đến, ai có thể ngăn cản? Tuy rằng không ngừng cảnh cáo bản thân, nhưng tâm Ngụy Chính Phong vẫn không thể nào tự kềm chế hãm sâu vào. Hắn trúng độc, giờ phút này tuy Nhâm Tử Ngọc cũng không dùng bất cứ thủ đoạn gì, nhưng mới gặp mặt một lần cũng đủ để cho hắn trúng loại độc tình sâu nặng, chỉ sợ cuộc đời này khắc sâu vào trong ôm nỗi thương thương, muôn đời không thể trở lại.

"Nhâm thiếu chủ, ngày hôm nay chúng ta không nói chuyện ân oán giang hồ, chỉ nói tới cảnh sắc, được không?" Ngụy Chính Phong tuy rằng không phải văn nhân, nhưng hắn không muốn ở trước mặt mỹ nhân tiếp tục nói chuyện chém chém giết giết, chỉ đêm nay thôi trong lòng buông xuống mọi suy tính, cùng hắn uống rượu, ngắm trăng.

Thật hy vọng, thời gian dừng ngay phút giây này, cả đời thưởng rượu ngắm hoa, thiên thượng nhân gian.

"Ngụy minh chủ muốn nói gì?" Mộ Dung Đức Âm nghiêng người dựa vào xe lăn nói.

"Chân của ngươi… Là sau này mới bị sao?" Ngụy Chính Phong tầm mắt rơi xuống trên đùi của hắn, không tự chủ được nói. Lời đã ra miệng, mới phát giác mình lỡ lời —— mình tại sao lại tự vạch áo cho người xem lưng, lại nhắc tới chỗ thiếu hụt của người ta! Thật là quá hồ đồ! Có điều khi hắn tận mắt nhìn thấy hình

dáng kia, luôn không thể không đau lòng, hắn muốn biết, hắn sao lại biến thành bộ dáng này? Hắn muốn lo lắng săn sóc cho hắn! Đền bù cho niềm đau hắn mất đi hai chân!

Quả nhiên, chỉ thấy Tử Ngọc Nguyệt chau hàng mày như lưỡi liềm mỉm cười nói, hình như không vui, chọc thẳng khiến Ngụy Chính Phong hối hận ruột xanh mét.

"Ta không muốn nói, uống rượu được chứ?" Đức Âm gượng gạo nói.

"Được! Được! Uống rượu! Ta tự phạt một ly!" Ngụy Chính Phong nâng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch. Ngay sau đó Mộ Dung Đức Âm giơ chén rượu lên, Ngụy Chính Phong vội vàng nói: "Tử Ngọc, ngươi đừng uống nhiều, thân thể của ngươi…"

Mộ Dung Đức Âm há mồm, đang định nói chuyện… …

Oanh một tiếng nổ chôn vùi lời của hắn, chỉ thấy ván cửa bên cạnh bọn họ nát thành bột phấn, một bóng người đứng sừng sững ở cửa, người tới quanh thân tản ra cơn thịnh nộ điên cuồng, sát khí dày đặc!!

Ngụy Chính Phong trong lòng rùng mình, theo bản năng che ở trước người Nhâm Tử Ngọc.

Người tới gầm lên giận dữ: "Ngụy Chính Phong!! Ngươi cái tên đồ tể tàn nhẫn!! Vì thỏa mãn ham muốn cá nhân của mình, ngươi thế nhưng chém chân của hắn!!"

A a a a a a a a a a! Đây không phải là Lý Tư Hàm sao! Vì cái gì hắn lại xuất hiện ở trong này?!! Mộ Dung Đức Âm mở to hai mắt nhìn, trong lòng gào thét.

"Ngươi là ai?!" Ngụy Chính Phong trầm giọng nói: "Ngươi lại dám tự tiện xông vào sơn trang Chính Nghĩa! Ngụy mỗ không biết vì sao chỉ trích tại hạ?!"

"Hừ! Ngụy Chính Phong! Ngươi còn giả bộ!" Lý Tư Hàm tức giận ngút trời, "Ta vốn là trấn Tây Vương Lý Tư Hàm, hôm nay ta sẽ thay trời hành đạo, đem ngươi tên cầm thú này xử quyết ngay tại chỗ!! Đức Âm!! Ngươi đừng cử động! Ta tới cứu ngươi!!" Tận mắt nhìn vạt áo choàng Mộ Dung Đức Âm trống rỗng, Lý Tư Hàm hai mắt đau xót, đáy lòng lại càng đau không thể thở! Hắn đã tới chậm! Nếu đến sớm một bước, Đức Âm cũng sẽ không bị liên minh chính đạo bắt lấy, càng sẽ không phải chịu tra tấn hai chân bị chém đứt!! Đáng giận!! Kẻ nào dám làm Đức Âm bị thương hắn nhất định khiến cho bọn họ trả gấp mười!!

Mộ Dung Đức Âm vội vàng nói: "Ngươi nói bậy bạ gì đó! Ta là Nhâm Tử Ngọc, không phải là Đức Âm gì hết!"

"Cái gì?! Nhâm Tử Ngọc?! Ngươi đã quên ngươi là ai rồi sao?!" Lý Tư Hàm lộ ra biểu tình không thể tưởng tượng nổi, Ngụy Chính Phong nhân cơ hội một chưởng đánh úp lại, lạnh lùng nói: "Khá lắm trấn Tây Vương gia, đột nhiên bao vây sơn trang Chính Nghĩa của ta, dùng cái lý do không ra gì tính cướp cả người, thật sự là không biết thẹn!!"

Vì thế hai người từ trong phòng đánh ra ngoài sân viện, Mộ Dung Đức Âm vội vàng trượt bánh xe lăn vào phòng bên, xốc Song Thủ Xà lên: "Chúng ta đi nhanh lên! Bây giờ đi luôn!!"

"Gì?!" Song Thủ Xà còn đang mơ mơ màng màng ngủ, bị Mộ Dung Đức Âm túm lấy, mang hắn từ lối cửa sau lao v*t ra ngoài.

Ba ngày sau, vùng đồng không mông quạnh.

"Song Thủ Xà, ta muốn ăn thịt."

"Song Thủ Xà, ta muốn ngủ trên đệm chăn."

"Song Thủ Xà, ta muốn ăn lẩu."

"Song Thủ Xà, ta muốn ngồi xe ngựa."

"Song Thủ Xà, ta muốn tắm rửa ở trong bồn tắm bạch ngọc lớn."

… …

"Đừng gọi ta, mấy thứ đó toàn là thứ không có khả năng, ở ngoài vùng đồng hoang dã này làm gì có mấy thứ kia." Song Thủ Xà buồn bực nói.

“A a a a a! Khi nào thì mới có thể về nhà a!” Giọng hét tràn đầy tuyệt vọng của Mộ Dung Đức Âm quanh quẩn ở vùng núi hoang dã.

Vì thế, ác huynh bên người đổi tên thành Đức Âm ăn hàng phiêu lưu ký . Nghe nói hắn và Song Thủ Xà không phiêu bạt lang thang ở bên ngoài mười ba năm mới về đến nhà, khi về đến nhà râu ria xồm xoàm, giống như người rừng.

Đương nhiên, đây là tác giả mèo nói đùa.

Kỳ thật bọn hắn ở bên ngoài ngây người chỉ có mười ba ngày, có cảm giác giống như mười ba năm, đoạn tuyệt với đời.

Chủ yếu là do chẳng còn mặt mũi đi ra ngoài.

Lililicat

Phong

= = =

99. Chương 99: Sóng Gió Thực Hư Đức Âm

Sóng gió thực hư Đức Âm

Đồng không mông quạnh, yên tĩnh, mênh mông, là nơi thích hợp để người trầm tư nhất.

Mộ Dung Đức Âm mặc quần áo tươi tả, đi chân trần ngồi ở vách đá, ngắm dải ráng màu lúc mặt trời xuống núi. Y phục của hắn xé toang để nhóm lửa, hơn nữa bị cây cối kéo sướt, cho nên hiện tại bộ quần áo đang mặc trên người rất giống tên ăn mày.

Song Thủ Xà cũng không khá hơn chút nào, dùng một cọng cỏ bện thành sợi dây buộc tóc qua loa, trên mặt đều là vết bẩn, râu mép đã mọc rồi, Mộ Dung Đức Âm chẳng còn chỗ nào tốt hơn.

“Thủ Xà, đây tuyệt đối là ván cờ huynh trưởng nhà ta cố ý bày ra, là hắn, nhất định là hắn.” Mộ Dung Đức Âm đưa lưng về phía hắn nói, Song Thủ Xà nhìn bóng lưng Mộ Dung Đức Âm, dùng đầu lưỡi l**m l**m đôi môi khô khốc khô nẻ, nói: “Ngươi nói rất chính xác, chính là huynh trưởng ngươi vạch kế hoạch, kỳ thật trước khi rời hắn có nói với ta.”

“Hắn nói gì với ngươi?” Mộ Dung Đức Âm. “Hắn nói, cần tôi luyện ngươi một trận, không thể để cho ngươi tiếp tục làm tên ăn hàng, nếm trải trong khổ đau, mới là người trên người. Cho nên thiết kế bố cục này, hơn nữa hắn không hy vọng thân phận của ngươi bị công bố ở trên giang hồ, chỉ cần xoay chuyển Đại Ma giáo vào chỗ tối, đủ để đe doạ hoàng đế là đủ rồi.

Mộ Dung Đức Âm mãi mãi là đệ đệ của Mộ Dung Long Sách. Có thể nói, đây là hắn cố gắng lớn nhất nhằm duy trì cuộc sống yên bình của các ngươi.” Song Thủ Xà lúc này nói nhiều như thế, cảm thấy được có chút khát nước, có thể là do bọn hắn ở vùng núi hoang dã ngoại trừ hứng nước mưa ra thì không tìm thấy nguồn nước. Lúc ấy đi rất vội, cũng không mang theo túi nước, chỉ đành phải tự mình nạo cái chén gỗ, hiện tại nếu còn kéo dài không tìm thấy nước, chỉ sợ hai người phải chết khát ở đây vùng đất hoang phía Tây Nam này mất.

“Kỳ thật, hắn cũng không ngờ chúng ta sẽ rơi vào tình cảnh nên nông nổi thế này, ” Song Thủ Xà đi tới nói, “Nếu lúc trước chúng ta không trốn khỏi sơn trang Chính Nghĩa thì tốt rồi.”

Cổ đại tin tức không nhanh nhạy, cho dù trước tiên tin tức gửi cho Mộ Dung Long Sách chỉ sợ cũng phải mất mười mấy ngày mới đến, thế cho nên Mộ Dung Long Sách chạy về Băng Tiễu Thành xử lý công việc còn chưa biết bây giờ đệ đệ của mình đang ở cánh đồng hoang vu làm người hoang dã, bằng không hắn đi cũng muốn bò về. Chuyện kể rằng, lúc trước hắn xác thật đã hạ quyết tâm rất lớn mới để cho Đức Âm đi

ra ngoài rèn luyện, vì thế nên mới vội vàng quắp mông chạy đi, lúc đó cũng là cực kì nghiến răng nghiến lợi để cho mình rời đi, tạo điều kiện cho Đức Âm tự mình thể nghiệm cơ hội sinh tồn.

Trong truyền thuyết, sư tử đều là đem sư tử con đẩy xuống sườn núi để dạy cho chúng nó học được cách sống sót. Đức Âm không có khả năng cả đời núp dưới đôi cánh bao bọc của mình, tương lai hắn cần phải chưởng quản thế lực Ma giáo khổng lồ, nhóm thế lực này đang trong quá trình chuyển đổi sang hoạt động bí mật, chuẩn bị nghênh đón thiếu chủ bóng tối chân chính!

Cho nên, hắn nhất định buộc mình tàn nhẫn rời đi! Để Đức Âm tự mình học cách lăn lộn trườn bò đi!!

Vì vậy lý do ngược tâm, Long Sách ở phía xa chỗ Băng Tiễu Thành đã liên tục mấy ngày liền ăn không ngon ngủ không yên, mỗi khi nằm xuống cũng là từ trong cơn ác mộng giật mình tỉnh lại.

Hắn muốn chiến thắng chứng cuồng đệ của mình!! Mộ Dung Long Sách vì vượt qua nỗi lo âu đáng sợ kia của mình, mỗi đêm đều bị ác mộng làm tỉnh giấc, ra ngoài sân viện hứng một chậu nước lạnh giội tưới xuống đầu.

Trong khoảng thời gian hắn thống khổ nhất, cố tình đại diện phe liên minh chính đạo Ngụy Chính Phong đột nhiên dẫn binh tới cửa hỏi tội, bảo hắn mời Mộ Dung Đức Âm thật sự ra. Thì ra Ngụy Chính Phong và Lý Tư Hàm trở mặt thành thù, Lý Tư Hàm cái tên mình mẩy vai u thịt bắp không biết nghe từ đâu được tin tức Mộ Dung Đức Âm bị bắt, liền dẫn binh mã xông vào sơn trang Chính Nghĩa cứu người. Bên trong phát sinh hiểu lầm, nghĩ rằng Ngụy Chính Phong chém đứt hai chân Đức Âm rồi nhốt lại.

Lúc hai người gặp mặt, trong lúc tình thế cấp bách Lý Tư Hàm làm lộ thân phận thật của Đức Âm, Ngụy Chính Phong thì nghĩ Lý Tư Hàm đến đây cướp người. Hai người vung tay, cuối cùng hai hổ cắn nhau, lúc tỉnh hồn lại thì Đức Âm đã bỏ chạy không còn bóng dáng. Trong lòng Ngụy Chính Phong sinh nghi, ra roi thúc ngựa một nắng hai sương chạy tới Băng Tiễu Thành, điều tra chân tướng.

Phải biết rằng, lúc từ trong miệng Lý Tư Hàm biết được Mộ Dung Đức Âm chính là Nhâm Tử Ngọc, tim của hắn có trong khoảnh khắc đau đớn đến tột cùng vì bị người bị phản bội—— hắn trăm triệu không ngờ tới, xưa nay Mộ Dung Long Sách mà hắn một lòng kính ngưỡng ấy vậy mà thông đồng với ma đầu, lại càng không thể tưởng tượng được chuyện Nhâm Tử Ngọc gãy chân có liên quan tới Mộ Dung Long Sách ngụy quân tử ra vẻ đạo mạo này! Hắn nhất định phải điều tra rõ chân tướng!! Bất luận phải trả bất cứ cái giá nào!!

Trong chốn võ lâm người nào mà không biết, Ngụy Chính Phong thật sự nghiêm túc lên thì vướng víu khó nhai hơn cả ác quỷ, hơn nữa chân tướng bị hắn vạch trần thì toàn bộ kế hoạch của Long Sách sẽ bị đổ sông đổ bể. Long Sách biết rõ lợi hại trong đó, cùng lúc mắng to Lý Tư Hà phá hư chuyện tốt của hắn, cùng lúc chỉ đành phải tạm thời tìm người giả làm Mộ Dung Đức Âm. Chính là dõi mắt khắp Băng Tiễu Thành, đi nơi nào tìm mỹ nhân tao nhã tuyệt sắc có sẵn có thể so sánh với Đức Âm đây?!!

Long Sách suy trước tính sau, vì thế trước lúc trời tối sắp đến lúc phải có câu trả lời rõ ràng với Ngụy Chính Phong, đành bí mật viếng thăm nam quán lớn nhất Băng Tiễu Thành—— Nghiên Đệ quán. Nam quán này là do năm đó hắn đầu tư xây dựng, tài nguyên của nhóm tiểu quan trong này đủ sức để sánh ngang địa vị nam quán hàng đầu của Giang Nam, trong đó hoa khôi là do một tay Long Sách vun trồng.

Hoa khôi nơi này tên là Như Âm, khuôn mặt đầu lông mày đều là do Long Sách căn cứ theo bộ dạng Đức Âm chọn lựa, đáng tiếc dù cho Như Âm mỹ mạo tuyệt sắc khuynh đảo nhân gian, nhưng so với Mộ Dung Đức Âm vẫn là kém một đoạn lớn.

Giờ này khắc này, không có phương pháp nào tốt hơn với việc tìm hoa khôi Như Âm do mình một tay vun trồng!

Vì thế Long Sách rất nhanh từ trong quán Nghiên Đệ điều tra Như Âm, đón về sơn trang giả làm đệ đệ, cũng đem các loại quy củ, nên nói cái gì đều phải nhất nhất căn dặn Như Âm. Như Âm thật sự rất nghe lời, lại thông minh, một chút đã hiểu, vì thế không mất bao lâu, Như Âm căn cứ theo lời dặn dò của Long Sách, từ hoa khôi mị hoặc người đời nhanh chóng biến hoá thành thiếu gia thế gia ốm yếu quạnh quẽ cao quý. Kỹ xảo biểu diễn của hắn rất tinh xảo, ngay cả Long Sách cũng không tránh khỏi liên tục khen ngợi.

Nhưng mà Như Âm cũng không kể công, chỉ là cười ngọt ngào: "Đều là thành chủ ngài dạy giỏi, tiểu nhân toàn bộ là nhờ ngài vun trồng mới có ngày hôm nay."

Long Sách nói: "Ngươi diễn không sai, ngày mai cứ dựa theo như thế ta dẫn ngươi đi gặp khách nhân, sắc trời không còn sớm, ngươi đi ngủ đi!"

Như Âm hai mắt đưa tình ẩn tình, cố ý nói: "Thành chủ, đêm thu rét lạnh, ngài không muốn cần ấm giường sao?"

Ngụ ý, là hỏi Long Sách có cần hắn thị tẩm hay không.

Long Sách hưng trí thiếu hụt trả lời: "Ta còn có rất nhiều công vụ phải xử lý, hôm nay không có hưng trí."

"Vậy, tiểu nhân cáo lui." Như Âm là người thông minh, lập tức hiểu ý, cung kính rời đi.

Nhưng mà, thoáng chốc rời khỏi cửa, đưa lưng về phía cửa phòng Như Âm lộ ra biểu tình sâu xa thi vị —— hắn là ai chứ? Là đứa nhỏ ăn mày năm đó lưu lạc đầu đường xó chợ không đáng một đồng! Hắn vốn tên là Trương Tiểu Nhị, là tú bà Nghiên Đệ quán đổi tên cho hắn thành Như Âm. Từ lúc hắn bước chân vào quán Nghiên Đệ được cho biết, muốn sống sót con đường duy nhất chính là không từ một thủ đoạn nào trèo lên cao, cho nên hắn luôn luôn bắt buộc mình tuyệt đối không thể ngã xuống, phải đem tất cả những người khác dẫm nát hết thảy dưới chân! Bởi vì hắn phải dùng mồ hôi và máu tươi phấn đấu ngày đêm, mới có được địa vị ngày hôm nay ở trong thanh lâu, nhưng những thứ đó còn chưa đủ!

Như Âm âm thầm nắm chặt nắm tay.

Hắn mới không cần cả đời chỉ làm tiểu quan thấp hèn! Hắn muốn có được mọi thứ! Hắn phải trở thành Nhị thiếu gia chân chính, lật đổ địa vị của cái tên thiếu gia phế vật Mộ Dung Đức Âm chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết kia!!

100. Chương 100: Nhà Giàu Quyền Quý Có Oán Thật Sâu

nhà giàu quyền quý có oán thật sâu

"Chân không sao chứ?"

"… … Không có việc gì."

"Thân thể không có vấn đề gì sao?"

"… Không có việc gì."

"… Mấy ngày nay bụng không bị hỏng chứ?" "… Không."

"Đói bụng lắm đi?"

"… Ừ."

"Ăn từ từ, coi chừng nghẹn." "… Biết."

"Ngươi làm sao lại nghĩ đến việc dùng tin đồn bị gãy chân để lừa gạt ta?" Lý Tư Hàm cầm một chén rượu, ý vị sâu xa nhìn thanh niên ngồi đối diện vùi đầu mà ăn. xin mọi người tự mình liên tưởng tới tình cảnh những năm tám mươi trong phim ảnh, chú cảnh sát nhân dân dùng ánh mắt ôn nhu thẩm vấn phạm nhân

Thanh niên tuyệt mỹ ngẩng đầu, mì xào ào…ào… từ trong miệng chảy ra, ánh mắt sắc bén thê lương buồn bã oán hận.

Lý Tư Hàm cảm thấy có dự cảm không ổn đột nhiên có đám mây đen giăng thành tấm lưới úp xuống đỉnh đầu, nhưng mà lúc hắn dự cảm cũng đã quá muộn.

Cái bàn đã bị ném đi, Lý Tư Hàm để mặc cho đồ ăn văng tới tấp trên người của mình, vẫn như trước nhắm mắt bảo trì tư thế ngay ngắn cầm chén rượu.

"A a a a a a! Ngươi cuối cùng muốn lải nhải tới lúc nào a! Ăn một bữa cơm còn phải hỏi sáu mươi bảy cái vấn đề! Ngươi có biết ta đã trả lời sáu mươi bảy cái vấn đề hay không a a a a!!!"

Ở trong màn sư tử hống của Đức Âm, màng nhĩ đau như búa gõ Lý Tư Hàm không khỏi tự vấn lòng, mình rốt cuộc yêu thích Đức Âm ở điểm nào? Vì cái gì biết rõ hắn thích dùng ngân phiếu quăng thẳng vào mặt người, làm việc xúc động nóng nảy luôn luôn không để ý tới hậu quả, có đôi khi lại phúc hắc muốn chết, còn là một tên siêu cấp (super) ăn hàng, vì cái gì, vì cái gì sau khi bị hắn lật bàn, quả tim này vẫn yêu hắn không chút thay đổi đây?

Nghiệt duyên.

Lão đại Lý vương gia vẫn duy trì tư thế tay nâng chén rượu, cười khổ nhìn rượu và thức ăn bay lả tả.

Kiểu nụ cười khổ này là chiêu bài của hắn.

Đối mặt với cái nụ cười khổ ân cần khổ tâm ôn hoà hiền hậu này.

Mộ Dung Đức Âm đột nhiên cảm thấy vô lực ————người nam nhân trước mặt này rốt cuộc thích bị ngược tâm đến cỡ nào a!!

"Rõ rồi, Đức Âm, nếu như ngươi muốn làm giáo chủ Ma giáo, ta sẽ giúp ngươi, chỉ cần ngươi muốn, ta cũng giúp cho ngươi hoàn thành.. Ngày mai ta sẽ mang ngươi đi tới đại hội võ lâm do Thiếu Lâm cùng Võ Đương đồng tổ chức khiến võ lâm quần hùng khắp thiên hạ chấn động đi!" Lý Tư Hàm như trước duy trì tư thế nguyên si nói.

Mộ Dung Đức Âm sững sờ chỉ trong chốc lát.

Sau đó từ đáy lòng phát ra kinh ngạc tán thán:

"Há há há há há há há há!" Tuy rằng Vương gia lão đại hoàn toàn hiểu lầm ý định ban đầu của Đức Âm, nhưng đại hội võ lâm vĩnh viễn là thánh địa giang hồ nhiệt huyết nhất trong lòng thiếu niên!

Hành trình hành hương!

Đức Âm hai mắt sáng lên.

Lại nói, Đức Âm rốt cuộc là ngươi khát khao tình tiết võ hiệp tiểu thuyết chính tông cỡ nào vậy a!

Song Thủ Xà quyết định ngồi bàn ăn riêng tách biệt với Mộ Dung Đức Âm lúc này cảm thấy đúng như mình dự đoán từ trước. Có điều dù nói thế nào thì từ cánh đồng hoang vu trơ mặt mo ra đi tìm Lý Tư Hàm vay tiền thật là một chủ ý không tệ a.

Thuận tiện nói một chút, Lý vương gia lão đại ca, tình cảm ngươi dành cho Đức Âm kia không phải là "tình yêu ", theo cách nói hiện tại chính là phải gọi là "Lòng trung thành tận tùy tới chết của đội thân vệ".

Còn trong Băng Tiễu Thành, một âm mưu kinh người đang nổi lên bên trong.

Chưa từng có người chú ý, một người tuyệt đối sẽ không bao giờ nhấc nổi sóng gió ở trên giang hồ thậm chí là một gã tiểu quan bị người khinh bỉ, sắp mang đến cho Mộ Dung ở thế gia Băng Tiễu Thành một hồi chấn động kịch liệt nhất chưa từng thấy.

Người có giấc mộng không có lực lượng gì so với có thế lực, còn đáng sợ hơn nhiều.

Như Âm chính là người như vậy, là kẻ tuyệt đối sẽ không cho phép một cơ hội tốt ở trước mắt mình trôi đi mất, hắn nhất định phải dùng hai tay mình, chặt chẽ nắm chặt cơ hội trời ban cho này!

Nếu nó trôi qua, thì chẳng còn gì cả.

Như Âm lặng lẽ lấy một cái bình sứ từ trong túi hành lý mang đến, cái bình sứ này là từ năm năm trước hắn đã chuẩn bị nhưng chưa xong. Lúc ấy hắn đổ dồn hết mọi tiền của vào nó, vì muốn mua một cái cơ hội có lẽ vĩnh viễn không đợi được. Hiện giờ, hắn nhìn cái chai nở nụ cười, hắn biết, cơ hội đã tới.

Năm năm chịu nhục, đổi lấy lòng tin của Mộ Dung Long Sách, tất cả đều là đáng giá. Từ hôm nay trở đi, hắn muốn hoàn toàn biến thành trong khắp thiên hạ yêu thương chỉ cho một người, người hạnh phúc nhất trên đời này—— Mộ Dung Đức Âm, hắn không cần làm Như Âm, hắn sẽ chân chính trở thành "Mộ Dung Đức Âm"!

Mang theo nụ cười chiến thắng, Như Âm trút hết chất lỏng trong bình trộn vào trong canh hạt sen tặng cho Long Sách —— hắn biết, đây là món Long Sách thích ăn nhất. Mỗi một chi tiết nhỏ nhặt trong cuộc sống Long Sách hắn đều biết, hắn mới là người thích hợp nhất làm đệ đệ của hắn người kia nhất.

Cái bình trong tay Như Âm, là loại thuốc độc đã không còn tồn tại trên giang hồ—— "Thần Túy ", loại độc này cũng không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng có thể xóa mất ký ức. Đúng vậy, Như Âm chính là muốn để Mộ Dung Long Sách hoàn toàn quên mất Đức Âm trước kia, chỉ nhớ rõ Như Âm bây giờ là hắn.

Từng có lần Mộ Dung Long Sách biên soạn chuyện mất trí nhớ trong một bộ tiểu thuyết, không ngờ vậy mà bây giờ trở thành sự thực, xảy ra ngay ở trên người của mình. Khi hắn đang bởi vì mong nhớ Đức Âm vô cùng hốc hác, buông lỏng cảnh giác, nuốt từng ngụm canh hạt sen Như Âm đưa tới thì bản thân hắn một chút cũng không biết đang chờ đón mình là vận mệnh tàn khốc như thế nào ————

Quên người mình thương yêu nhất trong cuộc đời này! Quên trách nhiệm lớn nhất của mình!

Đem sợi dây ràng buộc chung giữa mình với ác ma… đứng đầu

cắt

đứt.

Sáng hôm sau, Long Sách đột nhiên phát sốt, thần y cũng không tra được nguyên nhân sinh bệnh, vừa vặn Ngụy Chính Phong tới.

Như Âm dùng thân phận Nhị công tử tiếp đãi Ngụy Chính Phong, lúc trước Long Sách đã từng dặn dò, cho nên Như Âm ở trong Mộ Dung gia trang nghiễm nhiên trở thành Nhị công tử được mọi người tôn kính, ở trước mặt Ngụy Chính Phong xem ra cũng không có gì khác thường, hơn nữa lời nói cử chỉ Như Âm rất khéo léo tao nhã, đánh nát lòng hoài nghi của Ngụy Chính Phong. Ngụy Chính Phong lại hỏi về chuyện của Nhâm Tử Ngọc.

Như Âm nhạy bén sắc sảo cỡ nào chứ, hàng mày khẽ nhăn lại, liên hệ với đủ loại hành vi khác thường lúc trước của Long Sách, cùng với việc hắn đột nhiên đem mình chuyển tới giả làm Mộ Dung Đức Âm, chính là vì đối phó với Ngụy Chính Phong.

Ngụy Chính Phong lại cố tình làm trò trước mặt Mộ Dung gia nhắc tới thiếu chủ Ma giáo Nhâm Tử Ngọc hiện giờ đang gây ồn ào huyên náo trên giang hồ truyền. Hắn từng sai Ngân Tử, điều tra tin tức ở trên giang hồ, hỏi thăm được có tin đồn nói, Mộ Dung Đức Âm chính là Nhâm Tử Ngọc, như vậy thế này, móc nối lại với nhau, tựa hồ hết thảy đã có đáp án rõ ràng rành —— Đúng như lời đồn, Mộ Dung Đức Âm chính là Nhâm Tử Ngọc, cho nên Mộ Dung Long Sách mới khẩn trương như thế!

Lần này thật sự là cơ hội trong cơ hội! Hắn muốn làm cho Mộ Dung Đức Âm cả đời này vĩnh viễn khó mà trở lại làm Mộ Dung Đức Âm! Vì thế Như Âm nói với Ngụy Chính Phong: "Nhâm Tử Ngọc quả thật đã tới Mộ Dung gia, chỉ có điều là vì muốn áp chế Mộ Dung thế gia trở thành chó săn cho hắn!

Hắn uy hiếp huynh trưởng ta, thậm chí ép ta chuyển tới Ma giáo, để ta trở thành thế thân của hắn, lợi dụng việc này để áp chế hãm hại Mộ Dung thế gia! Thấy huynh trưởng không theo, hắn đã mạnh mẽ mang ta đi, dùng mọi cách để lăng nhục ngược đãi ta, may mắn là huynh trưởng nghĩ mọi cách cứu viện, ta mới một lần nữa có thể trở về nhà.

Ngụy minh chủ, ngươi nên giải oan giùm cho Mộ Dung gia a! Cái tên Nhâm Tử Ngọc kia quả thật là hạng người đại gian đại ác không thể tha thứ! Hắn đã gây ra tội nghiệt ngập trời, khiến người khác giận sôi!"

Ngụy Chính Phong lại nói: "Nhâm Tử Ngọc là một phế nhân không có chân chẳng có nội lực, nhìn dáng vẻ của hắn, không giống như kẻ gian trá độc ác như ngươi nói."

Như Âm ánh mắt cả kinh, nhưng ngay lập tức khôi phục lại bình thường, nhanh đến nỗi Ngụy Chính Phong cũng không có phát hiện, bọn hắn làm tiểu quan hầu hạ người ta, am hiểu nhất chính là việc tùy mặt gửi

lời, căn cứ vài câu đôi lời của khách nhân mà đưa ra phán đoán chuẩn xác nhất, nhanh chóng lướt qua mê hoặc lòng người, vì thế lập tức nói: "Đúng vậy, Nhâm Tử Ngọc quả thật chân bị tàn phế, nhưng cái này cũng không làm ảnh hưởng tới việc hắn dùng các loại thủ đoạn tra tấn ta, hiện giờ không có người ngoài, Ngụy minh chủ là người đáng để tin tưởng, ta cũng không ngại nói thẳng, những lời này, vốn cả đời này ta muốn giữ trong lòng không định nói ra…"

Nói xong, nước mắt trong suốt của hắn sắp sửa lăn xuống, bộ dạng điềm đạm đáng yêu đến cực điểm, chỉ nghe hắn nhỏ nhẹ nói: "Ngươi cũng đã biết, kẻ tàn phế kia tra tấn ta là như thế nào không? Hắn… …" Kể ra một ít hình phạt đáng sợ nhất trong thanh lâu, Ngụy Chính Phong nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, cả giận nói: "Thật không ngờ hắn lại ra vẻ đạo mạo như thế, kì thực trong lòng lại là người tàn bạo đến cực điểm như thế sao!?"

"Đúng vậy… Minh chủ nếu như không tin, có muốn nhìn thử vết thương trên người của ta không?" Như Âm buồn bả nói, "Thân thể của ta tâm của ta đều đã bị hủy hoại, từ lâu cũng đã không sợ mất mặt, chỉ mong có người giúp Đức Âm lấy lại công bằng!!"

Nói xong thế mà lại hạ hai đầu gối xuống đất, quỳ gối trước mặt Ngụy Chính Phong, khóc lóc kể lể: "Chính là bởi vì huynh đệ của ta không thuận theo tên tàn phế kia, Nhâm Tử Ngọc ấy vậy lại dám hạ độc huynh trường ta, khiến cho hắn từ sau khi trở về thì vẫn luôn hôn mê bất tỉnh! Minh chủ! Van cầu ngươi, Đức Âm bằng lòng không tiếc phải trả giá hết thảy, chỉ mong sao có người đến trừng trị ác ma!"

Ngụy Chính Phong dìu hắn đứng dậy, nói: "Nếu ta bắt được Nhâm Tử Ngọc, ngươi có bằng lòng ở trước mặt toàn bộ võ lâm công khai xác nhận tội ác của hắn, khiến cho hắn phải đền tội hay không?"

"Ta bằng lòng! Lúc ta ở Ma giáo, còn tận mắt nhìn thấy những việc ác khác của hắn, trong tay của ta còn giữ chứng cớ!" Như Âmnghiến răng nghiến lợi nói.

"Tốt lắm! Ta sẽ phái người đến bảo vệ cho Đức Âm công tử và Mộ Dung thành chủ, hiện tại ta phải lên đường truy tìm tung tích của Nhâm Tử Ngọc, trước khi nhận được tin tức của ta, kính mong Nhị công tử đừng hành động thiếu suy nghĩ!" Ngụy Chính Phong ôm quyền nói.

" Tạ ơn minh chủ! Đại ân của Minh chủ, Đức Âm suốt đời khắc ghi!" Như Âm mệt mỏi nói. Vì thế đi tiễn Ngụy Chính Phong, mà Ngụy Chính Phong mới vừa đi, trên mặt Như Âm lộ ra một nụ cười mỉm được như ý. Có điều là, hắn có một chút bất mãn một việc, vì sao Ngụy Chính Phong thấy mình thế nhưng không có phản ứng kinh diễm?!

Lời của hắn lại vì sao có ý bao che Nhâm Tử Ngọc?! Nghe đồn Mộ Dung Đức Âm là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, hắn cũng không tin! Mộ Dung Đức Âm đến tột cùng đẹp đến cỡ nào chứ?! Bộ xinh đẹp như mình à?! Hừ! Nếu như đẹp hơn mình, vậy hãy để cho hắn vĩnh viễn biến mất!

Tuy rằng chưa từng thấy mặt, nhưng Nhâm Tử Ngọc nổi lên lòng ganh tỵ điên cuồng với Mộ Dung Đức Âm.

Trong thời gian tới, Long Sách khi thì hôn mê, khi thì thanh tỉnh, nhưng đầu óc rất hồ đồ, nói chuyện lộn xộn, dưới tình huống như vậy, Như Âm cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi chăm sóc cho hắn, mắt thấy Như Âm vì chăm sóc chiếu cố cho Long Sách mà thân mình gầy yếu rất nhiều, dọn cứt dọn nước đái rất mệt nhọc, tất cả mọi người đều có chút cảm khái tiểu quan này thật sự là người tỉ mỉ có tình a.

Lại nào biết, nửa tháng sau, đột nhiên Như Âm trình giấy phong thư có đóng con dấu thành chủ của Long Sách, nội dung bên trên là tự tay Long Sách viết. Đại ý là trong lúc hắn dưỡng bệnh, mọi thủ tục công việc bên trong Mộ Dung thế gia tất cả giao cho Như Âm quản lý.

Vì thế Mộ Dung thế gia một buổi sáng nọ đổi chủ, tiểu quan ngày xưa biến hoá nhanh chóng, thế nhưng thành nam sủng Long Sách sủng ái nhất, thân phận địa vị không khác gì dì cả.

Về sau, Như Âm càng ngày càng kiêu ngạo phách lối, từ lúc hắn được ủy thác tay nắm quyền, chuyện thứ nhất hắn làm chính là thanh lý sạch sẽ nhóm nô bộc, đem tất cả những người hầu quen thuộc ngày xưa của Đức Âm thủ tiêu sạch sẽ, một tên cũng không để lại, lại đưa vào rất nhiều mới người làm mới hơn nữa hắn thả ra lời đồn, mình chính là đệ đệ ruột thịt Mộ Dung Đức Âm của Long Sách, để mọi người trên dưới ở

trong nhà Mộ Dung biết hắn chính là Nhị công tử thật sự, cũng thu mua mấy thân tín, đặc biệt đối phó xử lý những kẻ dưới nói hưu nói vượn.

Rất nhanh, ở trong trang viên Mộ Dung thế gia, Như Âm khủng bố trắng trợn siết chặt quản chế lời nói cũng như tư tưởng của bọn người hầu, người làm mới tới đều cho rằng Như Âm chính là Nhị công tử, mà người làm cũ không phải là bị chèn ép không dám lên tiếng, thì chính là bị sa thải, hoặc là trực tiếp nhất biến mất một cách bí ẩn.

Vì thế, trong nhà Mộ Dung, thời đại của Như Âm đã đến.

Lililicat

Phong

= = =

101. Chương 101: Ân Oán Nhà Giàu Quyền Quý Ngày Một Sâu

ân oán nhà giàu quyền quý ngày một sâu

Như Âm rất nhanh đã nắm Mộ Dung sơn trang ở trong tay.

Nhưng có điều chỉ có mỗi sơn trang mà thôi, trên thực tế, Mộ Dung Long Sách một tay lập nên tập đoàn tài chính Mộ Dung khổng lồ, cơ cấu các thế lực lớn trước sau như một hoạt động bình thường.

Mộ Dung Long Sách sáng suốt một đời, hắn sáng lập thể chế khiến cho hắn hoàn toàn có thể thoát khỏi công việc bề bộn đem quyền thế nắm giữ ở trong tay mình, cho dù ngẫu nhiên hắn đi vắng hoặc đột nhiên xảy ra tình huống khác thường, vận hành cỗ máy khổng lồ này trước sau như một xoay vần bình thường.

Như Âm dù sao chỉ là một tiểu quan, đối với công việc kinh tế, công việc võ lâm hắn không hiểu rõ ràng lắm. Khi hắn phát hiện thuộc hạ Long Sách đối với chuyện hắn dùng thân phận Mộ Dung Đức Âm cầm quyền cũng không hưởng ứng quá, thì cho rằng lý do là bởi vì Mộ Dung Đức Âm ru rú xó bếp, trái lại mang đến cơ hội tốt cho mình. Trước hết hắn muốn nắm trong tay công việc làm ăn của sơn trang, về sau tiếp tục từ từ nghiên cứu thậm chí từ trong tay Long Sách đoạt lấy quyền xây dựng đế quốc Mộ Dung.

Kỳ thật, thân là ảnh vệ trung thành bên cạnh Mộ Dung Long Sách —— Thị Long, từ trước lúc Long Sách trúng độc đã nhận được mệnh lệnh của Long Sách, vô luận phát sinh cái gì, cũng không cho hắn nhúng tay vào, đây là cơ hội cực kì tốt để rèn luyện Đức Âm, trừ phi Như Âm gây trở ngại tới căn cơ Mộ Dung thế gia hoặc là uy hiếp được sinh mệnh của Mộ Dung Đức Âm, mới cho phép Thị Long ra tay. Vì thế Thị Long cứ đứng một bên trơ mắt nhìn Long Sách mất trí nhớ, bằng hai con mắt của hắn thoạt hình thì lúc mà chủ nhân uống xong chén độc dược kia, sắc mặt còn có một tí hưng phấn kho*i c*m là thật sao?

Long Sách ngươi quả nhiên đem cái âm mưu ngấm ngầm bất ngờ xuất hiện này để thỏa mãn niềm thú vị quái ác cao nhất của bản thân sao?! Ngươi là người cuồng theo đuổi kịch bản máu chó vặn vẹo cỡ nào a!!

Nhưng mà tất cả những việc này, cũng không phải là người bình thường như Như Âm có thể hiểu được.

Trong mắt hắn, Long Sách hôn mê bất tỉnh đã là con rối gỗ do một tay mình điều khiển, thừa dịp hắn chưa tỉnh lại sửa đổi lại Mộ Dung sơn trang mới là việc gấp bách trước mắt. Từ lúc hắn dùng thủ đoạn khủng bố, thì hai người bên người Đức Âm được sủng ái nhất ngày xưa —— thư đồng Ngũ Bảo và nha hoàn Tri Thu không thể không giấu kín hành tung, thay tên đổi họ làm người hầu cấp thấp nhất ở Mộ Dung thế gia dọn vệ sinh bồn cầu. Bọn hắn mỗi ngày đều phải sống trong cảm giác nơm nớp lo sợ, sợ bị cái tên Như Âm ác độc kia đã phát hiện ra thân phận thật của bọn hắn, nhưng bọn hắn không chạy trốn, mà ở lại trong Mộ Dung thế gia, chỉ là vì tìm cơ hội đợi một ngày kia khi Mộ Dung Long Sách tỉnh lại nói ra chân tướng, tố giác bộ mặt tàn ác độc địa của Như Âm!!

Ôm theo niềm tin vững chắc này, hai người chịu nhục, cho dù lúc trước hai bên rất gai mắt nhau, nhưng trong thời khắc nguy cơ, hai người lại kết thành đồng minh, dù cho người tổng quản mới tới ức hiếp nhục nhã bọn hắn như thế nào, bọn hắn cũng cố cắn răng nhẫn nại, đợi đến khi Đức Âm công tử khuếch trương chính nghĩa, đoạt lại gia sản ó.

Nhưng mà tiệc vui chóng tàn, dù Ngũ Bảo và Tri Thu đã thu nhỏ bản thân nhưng vẫn bị một số người hầu mới tới nhìn không vừa mắt, cảm thấy hai người bọn hắn không có xu nịnh cấp trên, vì thế lặng lẽ đánh tiếng nói Tri Thu với Ngũ Bảo Tri Thu bộ dạng vô cùng khả nghi.

Lần này thì nguy, Như Âm vốn đối với chuyện thân phận của mình cực kỳ nhạy cảm, ngay lập tức sai thân tín điều tra rõ thân phận của Ngũ Bảo, không tra thì chẳng sao, lúc nhận được kết quả thực sự làm cho Như Âm hô to nguy hiểm thật —— thiếu chút nữa để lại hai cái mầm tai hoạ ở trong sơn trang!

Ngũ Bảo và Tri Thu rốt cuộc cũng gặp xui xẻo lớn, cực khổ chà lau bồn cầu cả ngày mệt muốn chết cơm nước cũng chưa được ăn, đã bị một đám gia đinh như lang như hổ bất thình lình túm nhốt vào địa lao. Như Âm hạ lệnh, phải để cho hai người nhịn đói chết ở trong địa lao, tuyệt đối không thể để cho mấy kẻ thân tín của Mộ Dung Đức Âm sống trên đời!

Ngũ Bảo, Tri Thu bị ném vào phòng giam tối đen, những người gia đinh mới tới sợ bẩn sợ tối, khóa chặt cánh cửa sắt, không bao giờ bén mảng vào được. Hai người Ngũ Bảo cùng Tri Thu dậm chân kêu trời gào thét cơ hồ một đêm, nhưng cũng không ai để ý tới bọn họ, chỉ có thể yên lặng chờ chết, đợi đến bình minh thì luồng ánh nắng mặt trời xuyên thấu qua song sắt xuyên vào hầm giam, lúc này Ngũ Bảo và Tri Thu mới nhìn rõ tình huống trong trong địa lao!!

Chỉ thấy trên mặt đất chỗ bọn họ nằm ngủ được lót đệm lông chồn tuyết trắng thượng đẳng nhất, trong địa lao rộng rãi bày biện giá sách cùng bàn học bằng gỗ lim kim ti thượng đẳng nhất, còn có xe lăn, cùng với bức bình phong bằng gấm dệt cảnh núi sông tráng lệ, sau tấm bình phong là nước chảy róc rách, là nhà xí thiên nhiên, chỗ ngồi bên cũng làm từ bạch ngọc, cảnh tượng quen thuộc này làm cho bọn họ nghĩ tới phòng của Đức Âm công tử. Tuy trang bị vật dụng nơi này còn kém hơn phòng ngủ chân chính của công tử không ít, có điều thưởng thức cảnh tượng kia, trong xa hoa lộng lẫy nhường này tuyệt đối là chuẩn bị cho công tử!

Nhất định không sai! Trước kia, thành chủ tuy thường xuyên cãi nhau đánh nhau cùng với công tử, sau đó uy hiếp đem công tử nhốt vào trong địa lao, ỳ thật cũng chẳng đành lòng để công tử ở trong địa lao chịu khổ, nên trong hầm giam hoàn toàn dựa theo tiêu chuẩn hoàng cung tạo ra a!!

Sau một trận kinh ngạc, Tri Thu đói bụng đến mức bụng đói kêu vang, đau buồn nói: “Dù nơi này là tiên cảnh nhân gian, cũng chỉ sợ chúng ta sẽ đói chết ở chỗ này! Cái tên Như Âm ác độc kia đã muốn dồn chúng ta tới chỗ chết! Để Long Sách thành chủ mãi mãi cũng không thể biết được sự thật!!”

Ngũ Bảo ôm đầu ngồi chồm hổm trên thảm lông chồn nghĩ nghĩ, nói: “Ngày xưa thành chủ yêu thương công tử như vậy, có khi nào đành lòng để công tử chịu ủy khuất đâu chứ? Ta nhớ được có một lần, thành chủ phạt công tử úp mặt suy nghĩ ba ngày. Lúc đó ở trong hầm giam, cũng không còn phái người đưa cơm cho hắn ăn sao, kết quả công tử đi ra ngoài không phải cũng không có chuyện gì sao? Ta nghĩ, chiếu theo cái loại này ăn hàng như công tử, nhất định sẽ không chịu nỗi ba ngày bị đói!”

“Ta không nghe ta không nghe!! Công tử mới không phải ăn hàng!! Công tử tao nhã cao thượng thân yếu nhiều bệnh ôn nhu thiện lương!! Ngươi nói bậy ngươi nói bậy!!” Tri Thu che lỗ tai, mới không cần đập nát hình tượng công tử ở trong lòng mình.

“… … Hừ.” Ngũ Bảo hừ lạnh, bắt đầu tìm tòi ở chung quanh sàn nhà và trên vách tường. Hắn nhớ rõ công tử nói qua, rất nhiều cơ quan gắn liền tới kệ sách, hắn vì thế dán chặt vào kệ sách bên vách tường, cẩn thận quan sát, trải qua một hồi quan sát, hắn phát hiện trên giá sách có một quyển sách màu sắc khác những cuốn sách khác, vì thế đưa tay đi lấy.

Ấy vậy mà sau khi dở quyển sách kia xuống thì ô vuông đằng sau phát ra một tiếng vang lộp bộp, trong vách tường lập tức phát ra tiếng vang, Ngũ Bảo mừng rỡ, quả nhiên là có cơ quan!!

Tri Thu cũng đã chạy tới, kinh ngạc nhìn kệ sách thế mà lại từ từ kéo qua một bên, đằng sau giá sách hiện ra một cái động, hình dáng giống như là một căn phòng nhỏ. Mà làm cho bọn họ giật mình nhất vâng,

chính là trong phòng dùng dạ minh châu chiếu sáng, bên trong ngăn nắp chất đầy nào chân giò hun khói, thịt khô, gạo, bột mì, trứng gà, mỡ, tổ yến, vây cá, nấm khô, thậm chí còn có cả đồ dùng nhà bếp!!

Nhìn thấy thực vật khắp động, Tri Thu cùng với Ngũ Bảo cũng nhịn không được nuốt nuốt nước miếng ———— quả nhiên!! Công tử vĩnh viễn đối với bọn họ tốt nhất!! Dù lúc này cũng vì bọn họ thu xếp mọi thứ! May mắn nhờ công tử, lần này bọn hắn không bị đói chết!!

Có lẽ là nhờ trời cao rũ xuống thương, những gia đinh mới tới không biết nội tình, đều nghĩ trong hầm giam vừa thối lại bẩn, đều cảm thấy hai đứa nhỏ kia nhất định chết đói phơi thây trong đó. Từ nay về sau không ai tới đó mở cửa địa lao xem xét, mà Ngũ Bảo cùng Tri Thu cũng vui vẻ ở trong địa lao dưới đất, chờ ngày nào đó Nhị công tử trở về.

Như Âm vì che dấu thân phận của mình, phái người giải tán Nghiên Đệ quán, người hắn quen toàn bộ dẫn ra Băng Tiễu Thành. Còn hoàn hảo bày ra một ván cờ, thả ra lời đồn nói hoa khôi Như Âm ngày xưa đã chết rồi vân vân hoàn toàn xóa bỏ người tên Như Âm, xác lập thân phận "Mộ Dung Đức Âm" của mình.

Cứ như vậy, mọi thứ đều đúng như kế hoạch rốt cục cũng đến ngày Như Âm mong chờ, Long Sách tỉnh dậy.

Long Sách ánh mắt mù mịt, vừa tỉnh dậy đã hỏi: "Ta là ai? Các ngươi là ai?"

Như Âm ngay lập tức hai mắt rưng rưng, nghẹn ngào ôm lấy Long Sách khóc ròng nói: "Ca ca! Ca ca tốt! Ngươi cuối cùng cũng tỉnh lại! Ta là đệ đệ ngoan của ngươi Mộ Dung Đức Âm a! Ca ca, ngươi có biết đệ đệ có lo lắng cho ngươi nhiều thế nào hay không! Ngươi nếu không tỉnh lại, đệ đệ ta cũng không muốn sống nữa! Ô ô ô!"

Long Sách ánh mắt ngơ ngơ ngẩn ngẩn, hình như đang tận sức nhớ lại cái gì, nghe thấy Như Âm vừa khóc lóc vừa kể lể đau đớn, hắn hình như nhớ ra cái gì, vì thế ngơ ngác hỏi: "Ngươi… Ngươi là…"

"Đúng! Là ta!" Như Âm nước mắt đầy mặt, lại khó có thể ức chế cảm giác mừng như điên trong lòng.

"Ngươi là đệ đệ xinh đẹp nam quán nhà ai? Lúc trước chúng ta từng cùng nhau chơi đùa với nhau phải không?" Long Sách nhức đầu nói, sau khi mất trí nhớ việc đầu tiên hắn nhớ lại không ngờ là ———— cái thói háo sắc!

"A a a a!!!" Như Âm nhịn không được phát ra tiếng kêu thảm thiết —— hắn thiếu chút nữa đã nghĩ Long Sách nhìn thấu ngụy trang của mình!! Cũng may là hắn đủ trấn định, rất nhanh phát hiện Long Sách còn đang mơ hồ mất trí nhớ, chẳng qua người này thật sự là quá háo sắc!! Thế nhưng lúc này còn nhớ tới nam quán!!

Hắn có chút đồng tình với Mộ Dung Đức Âm.

"Ta… Ta là đệ đệ ruột của ngươi a! Ca ca… Lời của ngươi thật khiến cho người ta thương tâm…" Như Âm càng khóc dữ hơn.

Long Sách ngẩng mặt lên lại sa vào dòng suy tư, đột nhiên hiểu ra: "Ta nhớ được… Ta giống như có một… người làm ta phải bận tâm ở trên đời này… Hình như chính là ngươi, đệ đệ của ta… Đức Âm…"

Nói đến hai chữ cuối cùng, tâm Long Sách đột nhiên run rẩy kịch liệt. Hắn đây là làm sao vậy?

"Ca ca! Thật tốt quá… Ngươi cuối cùng cũng nhớ tới ta… Ô ô ô…" Như Âm vui mừng đến chảy cả nước mắt, gục ở trong lòng Mộ Dung Long Sách làm nũng, "Ở trên đời này, ca ca ngươi cũng là người mà ta quan tâm nhất, cả đời này Đức Âm cũng che chở ca ca! Hầu hạ cho ca ca!"

Mộ Dung Long Sách nghe thấy lời này, cảm thấy được trong lòng vô cùng ấm áp, hắn vui mừng vì mình có một đệ đệ tốt như vậy, nhưng vì sao trái tim mình có cảm giác như khuyết một khối lớn, rốt cuộc có thứ gì luôn luôn chặn ở trước ngực mình?! Vì cái gì càng cố gắng nhớ lại, càng đau đầu chứ?!

"Đức Âm… đệ đệ ngoan… Ta vì sao không nhớ ra ta là ai vậy?" Mộ Dung Long Sách ôm đầu hỏi.

Như Âm lúc này mới cười hì hì nói: "Ca ca, ngươi là Mộ Dung Long Sách, là đại công tử Mộ Dung thế gia. Ba năm trước đây, ngươi đem Mộ Dung thế gia giao cho ta xử lý, còn mình thì ra ngoài dạo chơi, nhưng không ngờ vậy mà gặp phải kẻ xấu, bị người đẩy ngã xuống sườn núi, ước chừng hôn mê mấy tháng nay mới tỉnh lại! Thật sự là ông trời có mắt, ca ca ngươi cuối cùng cũng đã tỉnh! Xem ra ngoại trừ bị mất trí nhớ,

ngươi cũng không có vết thương gì khác, chờ sau khi ca ca tĩnh dưỡng thân thể khỏe lại, Đức Âm sẽ đem quyền lực giao trả lại cho ca ca!"

Long Sách nói: "Đức Âm từ từ hẵng nói, bây giờ đầu của ta rất hỗn loạn, sao có thể quản lý, ngươi cứ quán xuyến công việc là được rồi, ta cần phải có thời gian để sắp xếp lại đầu óc của mình một chút… …"

Hắn nói lời này, không khác gì đem quyền lực chuyển sang tay cho Như Âm, trong lòng Như Âm nhảy nhót a thiếu chút nữa không nhịn được bật cười ra tiếng, vì đang ở trước mặt Long Sách nên không thể không kiềm chế mình lại, bày ra một bộ dáng hiền thục nhu thuận.

Lililicat

Phong

= = =

102. Chương 102: Ta Nhấc Lên Hồi Phong Vân Thiên Hạ

ta nhấc lên hồi phong vân thiên hạ

Như Âm có một giấc mộng.

Từng mơ một ngày kia, hắn biến thành thiếu gia nhà giàu chỉ tay nắm ngón, mà cái tên thiếu gia nhà giàu kia thì bị hắn lật đổ địa vị sa vào trong chốn thanh lâu, nếm trải mùi vị làm tiểu quan một lần.

Hiện giờ, giấc mộng của hắn đã thực hiện được một nửa, hắn một mình nhận được hàng vạn hàng nghìn tôn vinh, là nhị thành chủ trong tay cầm quyền lực của cả Băng Tiễu Thành, nửa còn lại của giấc mộng đâu còn có thể cách xa?

Như Âm hé miệng cười, từ bên trong kiệu đi xuống, bước vào nam quán nổi danh thứ hai ở Băng Tiễu Thành—— " Ái Đệ Quán ", tên bảo đầu nam quán nhà này đã bị hắn thu mua, là một trong những người tâm phúc của hắn. Lần này hắn bí mật tới Ái Đệ Quán, cũng là cùng bảo đầu nơi này làm một số giao dịch.

Điều khoản thứ nhất trong giao dịch lần này chính là—— hắn muốn đem thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Mộ Dung Đức Âm, hiện tại là Nhâm Tử Ngọc bán vào Ái Đệ Quán này, để cho hắn chân chính trở thành hạng người thấp hèn! Để cho hắn vĩnh viễn không thể thoát thân được! Vì thế, Như Âm lễ độ cung kính nói với bảo đầu: "Một tháng sau, ta sẽ đem người mang đến, điều kiện của ta chính là ——Nhâm Tử Ngọc vĩnh viễn không được chuộc thân, dù mai này già rồi xuống sắc, ta cũng muốn hắn ở lại thanh lâu chà bồn cầu, ta muốn hắn cả đời phải là người hèn hạ!"

Bảo đầu vẻ mặt lõi đời tươi cười, nói: "Âm chủ tử, nghe nói Nhâm Tử Ngọc kia gần đây rời khỏi Ma giáo, muốn tới đại hội võ lâm ở Tung Sơn… …"

"Hừ, cái tin tức này đã cũ rích rồi, mệt ngươi còn phải dò la, đã biết từ lâu. Ngươi chỉ cần chờ nhận người thì tốt rồi." Như Âm trong mắt lướt qua tia nham hiểm, hắn lập tức uy hiếp nói: "Ngươi tốt nhất hãy nhớ kỹ cho ta, sau này không được gọi ta là Âm chủ tử!"

"Dạ dạ dạ! Là tiểu nhân nhất thời hồ đồ! Đức Âm thiếu gia!" Bảo đầu nhìn thấy bão bẻ lái rất mau lẹ. "Hừ, xem như ngươi tinh mắt!" Như Âm ánh mắt lẫm liệt, xem ra, hắn cần phải đi tới xem thử võ lâm đại hội coi sao, thuận tiện xây dựng uy tín của mình trong chốn võ lâm!

Vì thế ngày hôm sau, Như Âm đã quyết định, chuẩn bị lên đường trước đi tới Tung Sơn nơi mấy đại môn phái Thiếu Lâm Vũ Đương tổ chức đại hội võ lâm. Hắn đánh giá bản danh sách người làm trong Mộ Dung thế gia, chọn mấy thị vệ võ nghệ tốt nhất, trong đó đứng đầu là ảnh vệ Thị Long. Tuy hắn không rõ ảnh võ đứng đầu này rốt cuộc là có ý gì, nhưng cũng đoán được đại khái giống như Đường chủ gì đó đi!

Quá trình này cũng không mấy khó khăn, có tấm kim bài của Mộ Dung Long Sách, truyền đạt mệnh lệnh rất nhanh những cao thủ ào ạt nối đuôi không ngvào Băng Tiễu Thành, trong đó có cả Thị Long giả vờ từ

nơi khác tới. Mặt đối mặt với "Mộ Dung Đức Âm" trước mắt trình giấy tờ kim bài, đa phần các cao thủ trong Mộ Dung thế gia giữ bình tĩnh mười phần, đều biểu hiện trung thành. Chỉ có điều, Thị Long nhìn thấy Như Âm một bộ dạng đắc thế, luôn miệng nói cái gì tự mình muốn dẫn dắt Mộ Dung thế gia xưng bá thiên hạ, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Chỉ riêng hai chữ xưng bá, thiên hạ ai có thể có khả năng nói ra ngoại trừ Mộ Dung Đức Âm này?

Ai đã từng thấy qua nét đẹp tuyệt sắc mỹ lệ bên trong biển gió máu tanh mưa máu? Ai có thể ở bên trong nhìn một màn máu thịt văng tung tóe mà tự tin tàn nhẫn nở nụ cười? Ai từng dùng một chiêu kiếm quỷ thần xé rách trời cao?

Chính là Ma! Phong nhã tài hoa, có một không hai! Núi xương trắng chất thành đống dựng tường thành là bằng chứng xác thực mị lực trí mạng của hắn!

Trương Như Âm, ngươi thật sự có tự tin đối mặt với cơn thịnh nộ của ma cuồng chứ?

Như Âm quyết định bảy ngày sau sẽ lên đường, Mộ Dung Long Sách hiện giờ si ngốc, khi thì thanh tỉnh lúc thì lại điên, xem ra chỉ có thể chờ sau khi hắn xử lý Mộ Dung Đức Âm thì mới có thể nghĩ rất có nhiều biện pháp dễ dàng để đối phó với hắn. Lại nói thiệt không ngờ hiệu quả của loại thuốc độc này vượt xa tưởng tượng của hắn, mặc dù hiệu quả tốt như vậy nhưng hình như hơi mạnh một tí thì phải, nhưng dù sao ngược lại so với dự liệu hắn thì rất tốt, làm cho kế hoạch của hắn tiến hành càng thêm thuận lợi.

Có điều Như Âm đại khái không chút nghi ngờ, mọi việc hình như quá thuận lợi thì phải?

Đoàn xe Như Âm vừa mới chạy rời đi Băng Tiễu Thành, một chiếc xe ngựa khác cũng lặng lẽ từ cửa sau Mộ Dung sơn trang chạy nhanh ra, yên lặng theo đuôi.

"Đáng chết! Đức Âm người này sao lại chạy tới đại hội võ lâm!" Trong xe ngựa truyền tới tiếng buồn bực của một người nam tử.

"Chủ nhân quay về đi, thuộc hạ tự mình tra thử, hẳn là do Lý Tư Hàm cố ý dẫn đến…" Người hầu chạy bên cạnh xe ngựa thấp giọng trả lời nam tử bên trong xe.

"Hừ! Cái đồ ăn hàng kia còn cần hướng dẫn sao! Lý Tư Hàm đầu lừa kia chỉ biết xuôi theo ý heo ham ăn kia mà làm thôi! Chúng ta đi nhanh lên! Đuổi theo tên ăn hàng trước khi tên đó phá hỏng mọi chuyện!" Nam tử bên trong xe nói.

Về phần ở trong hầm gian Mộ Dung thế gia, mấy ngày nay chuyên tâm xử lý đống hàng dự trữ, cuối cùng cũng ăn sạch hết rồi, Tri Thu cùng với Ngũ Bảo lâm vào tình trạng khủng hoảng, cũng may rốt cục từ trong tuyệt vọng Tri Thu đầu óc lóe lên, nàng nói: "Ngũ Bảo! Nhị công tử căn bản không biết làm cơm, những thứ chúng ta ăn phần lớn là nguyên liệu nấu ăn, ngươi nghĩ coi, trước kia Nhị công tử ở bên trong vách tường này, sẽ tự mình nấu cơm ăn sao?"

"Ờ? Ngươi nói cũng đúng! Chẳng lẽ những loại thực vật chúng ta phát hiện này kì thực là người có ý giúp chúng ta chuẩn bị? Có điều là… là thực vật sắp sửa ăn hết rồi, nếu còn không nghĩ ra biện pháp, chúng ta có thể lại bị chết đói!" Ngũ Bảo vỗ mạnh đầu sốt ruột.

Tri Thu sợ hãi nói: "Ngươi, ngươi sẽ không phải vì quá đói mà sẽ giết ta, đem ta làm cơm ăn đi!"

"Xí! Xí! Ngũ Bảo ta dầu gì cũng là người đi theo Nhị công tử ra sống vào chết, ta mà giống là cái loại người đê tiện này sao! Ngươi im miệng đi, để ta suy nghĩ xem nào!" Ngũ Bảo nói xong đứng dậy đi đến mật thất trữ thực vật tiến hành tra xét nghiên cứu tìm tòi.

Lần này hắn chú ý tới viên dạ minh châu trên tường kia, vì thế kiễng chân dịch chuyển viên dạ minh châu. Quả nhiên dạ minh châu lỏng ra, vách tường mật thất lần nữa lại rung động, một lối thông hiện ra ở trước mặt bọn họ ———— Hóa ra vậy! Thì ra mật đạo địa lao lại mà thông với phòng bếp!!

"Ta sớm nên nghĩ đến … Công tử cái đồ ăn hàng kia …"Ngũ Bảo = = nói.

Xem ra thực vật lúc trước bọn họ ăn, hẳn là do Thị Long âm thầm hỗ trợ.

Cuối cùng từ mật đạo trốn khỏi hầm giam, Ngũ Bảo cùng với Tri Thu thừa dịp bóng đêm lặng lẽ thoát khỏi phòng bếp. Vốn muốn men theo con đường nhỏ lặng lẽ từ cửa sau trèo tường rời đi, cũng không biết sao lại

đánh động con chó dữ trông cửa, mắt thấy con chó dữ gần đây mới nuôi hai mắt xanh biếc, nhe hàm răng nanh đều đặn, muốn sủa! Chưa nói đến việc con chó dữ bự chảng kia có thể sẽ đem gầy yếu của Ngũ Bảo xé nát, nếu như nó sủa nhất định sẽ đánh động tới đám gia đinh bên như lang như hổ trong sơn trang!!

Mồ hôi lạnh trên trán Ngũ Bảo chảy ròng ròng, thời khắc nguy nan, hắn nhớ tới Đức Âm công tử dạy mình, là nam nhân phải có trách nhiệm!! Không thể sợ hãi! Vì thế cho dù răng nanh lập cập, hắn vẫn dứt khoát chắn trước mặt Tri Thu, cắn răng nói: "Tri Thu ngươi đi trước đi! Không cần lo cho ta! Ta chặn nó cho!"

"Ngũ Bảo!" Tri Thu nhất thời cảm động đến chảy nước mắt không dứt.

Ngay thời khắc nguy cấp, một nhóm bóng đen đột nhiên từ trên thân cây to thoáng cái hiện ra, chạy đến trước mặt Ngũ Bảo. Hóa ra là nhóm mèo nhỏ ngày thường Đức Âm nuôi dưỡng! Mấy con mèo nhỏ này từ sau khi Như Âm đến đây, bị Như Âm hạ lệnh ném bỏ, một đám biến thành mèo hoang, nhưng mà chúng nó cũng không có chạy xa, ngược lại ở dạo quanh xung quanh sơn trang. Lúc này không biết sao lại tụ tập cùng một chỗ, tự phát tạo thành một vòng, giằng co với chó dữ!!

Thật là tượng khủng khiếp! Ngũ Bảo Tri Thu lần đầu tiên nhìn thấy con mèo nhỏ cũng có thể phát ra sát khí đáng sợ như thế!! Đôi khi nổi đóa y một khuôn hệt như Đức Âm công tử!! Thật là đáng sợ!!

Dưới cái nhìn chăm chú đầy sát khí đáng sợ của đàn mèo, chó dữ thế nhưng dần dần lui về phía sau, cuối cùng ríu rít cúp đuôi chạy trốn!

Thoát khỏi mối nguy, Ngũ Bảo cùng Tri Thu tức thì ngồi co quắp trên mặt đất, mà nhóm mèo con thì thoải mái nhàn nhã kéo đàn vào phòng bếp, hơn nữa khi vào cửa còn kiêu ngạo khinh thường liếc nhìn một đoàn chó giữ nhà đang co ro.

Nói cách khác, đàn mèo này thừa dịp nửa đêm đến trộm đồ ăn!!!

Đây chính là nguyên nhân vì sao nhiều ngày như vậy chúng nó còn chưa bị chết đói!!

Có một người chủ ăn hàng tản mát sát khí nuôi ra đàn mèo ăn hàng có sát khí!!!

Ngũ Bảo cùng Tri Thu = =!!!!!!

Nhị công tử quả nhiên là người mạnh nhất!!! Nhị công tử (mèo) lại cứu bọn hắn một mạng!! Nhị công tử là thần!!!!

Ngay khi sự kiện trọng đại sắp diễn ra ở đại hội võ lâm thì trên giang hồ lan truyền nhiều tin đồn lan với tốc độ khủng khiếp, một trong số đó có một tin tức đủ để cả võ lâm kinh khiếp sợ không thôi!!

Mặc dù đại hội võ lâm lần này dự tính tiến hành cũng chỉ là để tuyển người kế nhiệm chức minh chủ võ lâm, thuận tiện cũng là cơ hội để cho các đại môn phái thể hiện ta đây thôi, nhưng hình như là lần này hết sức đặc sắc!! Còn chưa tổ chức, đã chấn động rung trời!!

Thứ nhất, giáo chủ Đại Ma giáo đạo Nhâm Tử Ngọc đã chạy thoát nghe đâu ngang nghiên gửi thiếp sẽ đến đại hội võ lâm. Mà người hộ tống hắn không ngờ là trấn Tây Vương gia Lý Tư Hàm! Nghe nói Lý Tư Hàm vừa gặp đã thương, Nhâm Tử Ngọc không tiếc gánh trên lưng tiếng xấu đồng tính và nối giáo cho giặc mà tận sức giúp đỡ Nhâm Tử Ngọc! Lý Tư Hàm nghiễm nhiên từ nhân sĩ chính đạo sĩ trở thành kẻ trơ trẽn không biết xấu hổ, thanh danh tụt dốc không phanh!

Thứ hai, đương gia mới của Băng Tiễu Thành, Nhị công tử Mộ Dung Đức Âm cũng gửi thiệp tới, tiếp nhận sự nghiệp của huynh trưởng hắn quyết tâm nhân cơ hội đại hội võ lâm lần này, xây dựng địa vị mới của riêng mình trên giang hồ! Nghe nói Mộ Dung Đức Âm là đại mỹ nhân hiếm có, tất cả mọi người chờ đợi chiêm ngưỡng dung nhan tuyệt sắc vô song!

Thứ ba, lại có lời đồn đãi rất kỳ quái nói, Nhâm Tử Ngọc mới chính là Mộ Dung Đức Âm, lời đồn đãi này không biết từ đâu mà đến, quái gở cực kì, tin tưởng cũng không có nhiều người tin, chỉ coi là kẻ điên khùng nào ngẫu nhiên tung ra.

Thứ tư, Tuyết Thần võ si thời gian qua một mực thờ ơ không hỏi chuyện đời ấy vậy mà cũng gửi thiệp tới đại hội võ lâm, nêu rõ là muốn cùng Nhâm Tử Ngọc quyết chiến!! Mọi người đều biết, Nhâm Tử Ngọc là

người bị mất hai chân, không chút nội lực một kẻ tàn phế, bên trong nhất định có một đoạn ẩn tình nào đó? Thật sự làm lòng người kích động! Lần này cũng phải ghé qua đại hội ngó thử một chút!!

Thứ năm, thế lực võ lâm lớn ngày trước là Tuyệt Ảnh Thành cũng gửi thiệp tới đại hội, huynh đệ Nam Cung cuối cùng cũng khỏi hẳn quyết định đứng ra, công khai chỉ mặt hung thủ thật sự hãm hại hai huynh đệ bọn hắn, chỉ có điều bây giờ Tuyệt Ảnh Thành đã thất thế, ai để ý tới cái này đây?

Thứ sáu, một bộ phận cao thủ lưu vong đến từ Bắc Cương cũng thông báo họ có thể giúp xác nhận ma đầu tàn bạo đã máu lạnh vô tình giết hại ngàn người khiến người ta sợ hãi, chỉ mong chính đạo che chở cho bọn họ, nói vậy sẽ còn có một tên đại ma đầu tham gia vào đại hội võ lâm lần này?! Càng thêm kích thích phiêu lưu!

Thứ bảy, Lão Yên Quỷ tên thương buôn đầu cơ nổi danh nhất trên giang hồ lần này cũng công khai mở sòng bạc ngay ở võ lâm đại hội, mà tiền cược cao nhất của hắn không ngờ lại là —— một đôi đùi đẹp, hắn muốn cá cược xem cặp đùi của Nhâm Tử Ngọc và… Như Âm cũng là "Mộ Dung Đức Âm" hiện tại, cặp đùi nhà ai non mềm đẹp đẽ trắng trẻo hơn? Bày ra ván bài không thể tưởng tượng, cực ít người tham gia bởi vì hình như mọi người đều biết Nhâm Tử Ngọc không có chân. Vì thế Lão Yên Quỷ đổi ván bài, cược xem đùi Mộ Dung Đức Âm cùng với Tuyết Thần đùi nhà ai đẹp hơn trắng hơn non mềm hơn? Kết quả ván bài cực kỳ sôi động!! Trở thành ván bài hot nhất trong toàn bộ sòng bạc ngầm!!!

Nhưng một lúc sau, cũng có lời đồn nói, Tuyết Thần bắn tiếng, muốn hái toàn bộ quả đầu những người tham gia đặt cược và Lão Yên Quỷ, đây cũng là một chuyện làm cho người ta say sưa bàn luận.

103. Chương 103: Vào Trong Rồi Thì Xin Hãy Giữ Nguyên Hội Trường Ngay Ngắn Sạch Sẽ

vào trong rồi thì xin hãy giữ nguyên hội trường ngay ngắn sạch sẽ

Trên núi Tung Sơn địa phận của Thiếu Lâm, ở chỗ tháp cổ ngàn năm sớm bị nhân sĩ võ lâm vây chặt như nêm cối, trên núi dưới chân núi, đầy ắp cả người, khách đ**m khách đ**m trong thành trấn dưới chân núi không còn phòng trống.

Mặc dù như thế, nhưng có rất nhiều rất nhiều rất nhiều võ lâm nhân sĩ vẫn còn dũng mãnh, anh hùng hào kiệt khắp chốn nối liền không dứt đổ tràn vào, cư dân bên trong thành trấn ồ ạt đem nhà mình chuyển đổi thành khách đ**m, lên giá mời chào người thuê, hơn nữa các loại hình buôn bán phục vụ ăn uống, cũng mọc lên như nấm, lại càng không cần phải nói từ lớn tới nhỏ tất cả các sòng bạc nắm lấy cơ hội diễn ra đại hội võ lâm mà mở đủ loại sòng bài.

Sau đó các vị nhân sĩ giang hồ bởi vì không được chỗ dừng chân, cho nên cứ dứt khoát dựng liều trại ở những vùng đất trống trải trên chân núi dưới chân núi. Mà trong Thiếu Lâm tự các danh môn chính phái cấp cao không ngừng thảo luận đối sách, chuẩn bị đối phó với đại ma đầu Nhâm Tử Ngọc cùng với trấn Tây Vương gia.

Nghe nói, chỉ trong ngày diễn ra đại hội võ lâm đó vé đứng cũng đã bán được hơn ngàn lượng bạc, chỉ có điều rất nhiều võ lâm nhân sĩ đã dự tính mạnh mẽ xông thẳng vào hoặc là trèo tường mà vào, nghe nói ngay cả ở trên nóc nhà chỗ đứng cũng đã hết, đã có người tới giành chỗ từ lâu, bởi vì vấn đề tranh chỗ cho nên còn phát sinh ra không ít cuộc đấu khẩu động tay động chân lộn xộn hết cả lên.

Nhưng những vị trí bên dưới phần lớn đã bị các thế lực lớn trong võ lâm chiếm hết, ai cũng không dám chen vào, nói thí dụ như ở giữa chính là bảy môn phái lớn, trái phải hai bên là bốn nhà quyền quý, còn có một vị trí mặc dù không có ghi rõ là nhà ai, nhưng mà ai cũng không dám chiếm, nghe nói đó chỗ của nhân mã Đại Ma giáo chiếm đóng để chuẩn bị nghênh đón thiếu chủ của bọn họ, ngay cả bảy môn phái lớn kia cũng mở một mắt nhắm một mắt, để tránh trước đó lại đưa tới tranh chấp quy mô lớn không cần thiết. Vì đại hội võ lâm lần này phát sinh sự kiện trọng đại chưa bao giờ có, hóa ra hội trường đại hội luận võ tiến hành

ở đây nên Thiếu Lâm đã đẩy nhanh tiến độ mở rộng thêm diện tích ra bên ngoài gấp ba, đủ để chứa hơn hai nghìn người, đài luận võ cũng mở rộng thêm gấp bốn, có người phản ánh đài luận võ thai nếu mở rộng quá mức, nói không chừng lúc luận võ sẽ không nhìn rõ, nhưng phương trượng Thiếu Lâm tự lại tỏ vẻ cái này không có vấn đề gì, đài luận võ này vẫn còn rất là nhỏ, cũng bí mật hạ lệnh tăng nhân Thiếu Lâm tự khi cuộc luận võ đang diễn ra không được bén mảng tới gần đài.

Cuối cùng cũng đến cái ngày mà muôn người trông ngóng, đại hội võ lâm diễn ra trong một ngày đẹp trời. Ngày khai mạc, pháo nổ đùng đoàn náo nhiệt, đoàn người trong bảy môn phái lớn chậm rãi đi ra từ cửa đón khách, tấm thảm đỏ trải dài tới tận ngoài cửa. Bầu không khí này vừa náo nhiệt vui mừng vừa cực kỳ trang nghiêm, đại môn phái dẫn đầu vào bàn, phàm là người trong một môn phái thì đều mặc y phục thống nhất, chỉ cần nhìn quần áo là có thể nhận ra ai là môn phái nào, một đội nối tiếp một đội, rất trật tự ngay hàng thẳng lối.

Mỗi một môn phái có một khẩu hiệu riêng, sau khi vào bàn, khu đất trống chung quanh từ sớm đã đứng đầy khách từ bốn phương giang hồ đổ về, trên nóc nhà cũng toàn là người.

Phương trượng Thiếu Lâm Minh Tín đại sư mặc cái bộ áo cà sa tơ vàng sang quý nhất, trong tay cầm gậy tích trượng cửu hoàn, đầu đội thêm mũ lam, vẻ mặt phúc hậu đứng ở trên đài tỷ võ, tuyên bố đại hội võ lâm lần thứ ba mươi ba chính thức bắt đầu. (pháp khí hình chiếc gậy, trên đầu lắp vòng thiếc của đạo Phật)

Nhưng mà nhóm võ lâm nhân sĩ người nói chuyện phiếm thì mãi miết nói chuyện phiếm, ăn hạt dưa thì vẫn ăn hạt dưa, còn có người đang chơi đổ xúc xắc, có người đang ngủ, cái gì cũng đều có, tiếng chói tai phía dưới nhất thời lấn át giọng nói của phương trượng.

Ngoại trừ những nhóm đệ tử môn quy chặt chẽ ngồi nghiêm chỉnh trước sau không đổi, bên trong hội trường nhốn nhào ầm ỉ, Thiếu Lâm phương trượng cũng không tức giận, tựa hồ đã tập mãi thành thói quen, cứ như trước mỉm cười tiến hành từng bước, mời bảy vị chưởng môn bảy môn phái lên từng người lần lượt đọc diễn văn. Phía dưới ồn ào như trước một khắc cũng chưa ngừng, tập mãi thành thói quen, tập mãi thành thói quen.

Bảy chưởng môn môn phái đọc diễn văn xong xuôi, lại trải qua một hồi nghi thức long trọng, luận bàn võ nghệ, đại hội luận võ ganh đua cao thấp giữa các môn phái cuối cùng cũng bắt đầu, có lẽ là vì hôm nay là ngày đầu tiên luận võ, cho nên hầu hết là các vãn bối trình độ thấp, tại hiện trường người xem phần lớn cũng là những người ôm tâm tính giành chỗ. Tiếng ồn ào như trước không có ngừng, tất cả mọi người không có hứng thú cho lắm, thậm chí có người xem ở đây tổ chức thành địa điểm liên hoan, xương gà cục xương thịt bình rượu thi nhau bị ném loạn xạ. Mà đối với việc này, phương trượng Thiếu Lâm sớm có đoán trước, cho nên đặc biệt phái thêm mấy trăm tăng nhân phụ trách mọi nơi moi lúc tiến hành dọn dẹp.

Trên đài luận võ quả nhiên cũng đều là mấy thế hệ trẻ trong các đại môn phái, một đám công phu quyền cước thật sự rất non, thật nhàm chán.

Buổi đại hội võ lâm nặng nề nhàm chán cứ thể trôi qua cho đến buổi trưa, những nhóm lãng khách giang hồ không chịu nổi, chuẩn bị rời đi, ồ ạt tràn ra nhưng không ngờ ngoài ý muốn tình thế hỗn loạn bất ngờ nảy sinh!

Một tiếng quát hùng hồn làm người điếc tai nhức óc đột nhiên vang dội khắp hội trường to như vậy: "Một người cũng không được đi!!"

Tiếng quát như rồng ngâm khiến cho mái ngói trên nóc nhà lộp độp thi nhau rơi xuống, người người bị ong ong màng nhĩ, đủ thấy người phát ra tiếng công lực hùng hậu, mọi người ở trong lòng kinh hãi cùng lúc cũng lập tức cảm thấy háo hức bồn chồn!

Nhân vật lớn tới!! Không ngờ ngày đầu tiên diễn ra đại hội võ lâm còn có cao nhân có mặt, thật sự là niềm vui ngoài ý muốn!

Nghĩ thế cả đám đều dừng lại, duỗi thẳng cổ mong ngóng, hiện trường tức thì lặng ngắt như tờ, người đứng đầu các đại chính phái gần như là tất cả đều đứng lên, trận địa sẵn sàng đón địch. Không biết người tới đến tột cùng là bên thiện hay ác, không biết Tuyết Thần hay là đại ma đầu Nhâm Tử Ngọc, hay là thế ngoại cao nhân nào khác?!

Nhưng chờ một lát rồi, cũng không có người nào bước vào cửa, bên trong hiện trường cũng không biết rốt cuộc là ai lên tiếng. Lúc này, giọng nói của người nọ lại vang vọng toàn trường, tiếng nói trầm ổn chậm rãi vang lên: "Phật môn là thánh địa thanh tịnh, nơi diễn ra đại hội võ lâm quan trọng, không chấp nhận được việc bọn ngươi càn rỡ thờ ơ! Tất cả hãy chỉnh đốn chỉnh tề sạch sẽ cho ta, ngậm miệng chó lại! Người nào dám lôi thôi khinh thường, chết!"

Lời vừa nói ra, cửa lớn bị đổ ngã, chỉ thấy trăm tên cao thủ Ma giáo trên người mặc hắc y trật tự ngay ngắn chỉnh tề tiến vào, một đám sát khí sôi trào, làm cho đám nhân sĩ chính đạo không khỏi khẩn trương vạn phần, cuộc chiến hết sức căng thẳng!

Hiển nhiên nhóm cao thủ Ma giáo này đều là lực lượng tinh anh lần trước khi tấn công Ma giáo không có xuất chiến, liếc mắt một cái có thể nhìn ra khí thế của những người này không giống như hạng tầm thường, mắt thấy một hồi máu tanh sắp xảy ra, mọi người ở đây có sợ hãi, có hưng phấn, có nhiệt huyết tất cả đều đủ. Phương trượng Thiếu Lâm miệng niệm Phật, thở dài: " Thánh địa Thiếu Lâm, hôm nay chỉ sợ máu tươi chảy thành dòng! Phật tổ có từng rũ mắt xót thương?! A di đà phật! A di đà phật!!"

Không khí ngưng trọng, một gã thủ lĩnh đám cao thủ Ma giáo đứng ở phía trước thân hình cao lớn, khí phách bình tĩnh, hắn lạnh lùng nói: "Tôn chủ có lệnh, hôm nay bọn ta chỉ xem chừng luận võ, cũng không khai chiến, hôm nay mục đích của Ma giáo chỉ có một!!" Nói tới đây, sát khí trong mắt của hắn tăng vọt, quát khẽ nói: "Dọn sạch những người gây rối, giết không tha!"

"A?! Rốt cuộc các ngươi có ý gì?" Chưởng môn Võ Đương khó hiểu, chỉ thấy cương đao bên hông thủ lĩnh Ma giáo kia chợt lóe ánh sáng lạnh, không ai thấy rõ hắn ra chiêu như thế nào, chỉ thấy hắn động cũng không động, cương đao thế mà lại chém đứt lọn tóc trên trán một gã muốn lẻn người, ép chặt cái bàn đá ngay trước chân hắn, công lực cỡ này, thoáng chốc khiến vô số người trong lòng phát lạnh!!

Thủ lĩnh nói với tên nam tử định chạy trốn đang bị dọa ngồi tê liệt kia: "Quét sạch vỏ hạt dưa mà ngươi phun ra, lau sạch mặt đất ngươi đã làm bẩn, mới có thể rời đi!"

Phó thống lĩnh đằng sau bổ sung nói: "Tôn chủ Đại Ma giáo có lệnh, sàn nhà cần phải lau sạch đến nỗi có thể soi bóng người, hiện trường diễn ra cuộc luận võ là nơi cần yên tĩnh có thể nghe được tiếng kim châm rơi xuống đất, phải đủ điều kiện như thế, mới có thể để cho các ngươi rời đi!"

Phương trượng Thiếu Lâm vừa nghe, thở dài thêm một tiếng "A di đà phật ", nhưng là trong giọng nói hình như có chút vui mừng, nói: "Các vị, tôn chủ Ma giáo còn hiểu được đạo lý tôn trọng chốn phật môn thanh tịnh, các vị đại hiệp không ngại thì làm phiền một chút, thu thập sạch sẽ rồi hãy tiếp tục rời đi cũng không muộn."

Tất cả mọi người ở hiện trường hết chỗ nói rồi, giáo chủ đứng đầu các triều đại Ma giáo không ít, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy có người giúp chính đạo duy trì trật tự hiện trường, tôn chủ Ma giáo lần này rốt cuộc là tên dở hơi gì vậy a!

Vì thế đến quá trưa địa điểm luận võ vẫn như cũ, có điều các vị lãng khách giang hồ ở hiện trường bị Ma giáo cưỡng bức vội vàng quét dọn vệ sinh, các môn phái danh môn thì toàn bộ mở một mắt nhắm một mắt, cũng không truy hỏi.

Nghe nói Nhâm Tử Ngọc phải đến ngày thứ bảy mới xuất hiện, nhóm đội ngũ Ma giáo tinh anh này là đến để duy trì trật tự hiện trường. Vài ngày sau, nhóm chính phái cũng chưa ai đi tìm nhóm cao thủ Ma giáo áo đen tinh anh này gây phiền phức.

Có bọn họ, vào cửa nhất định quần áo phải chỉnh tề, sau khi ra về thì phải bảo trì mặt đất sạch sẽ, không được lớn tiếng ồn ào, không được một mình nghị luận, hết thảy đều tự động thực thi.

Bọn hắn còn vì mọi người ở đây chuẩn bị trà bánh thơm ngon thượng đẳng, rất nhiều người thử nếm qua, rất ngon miệng, hơn nữa không có độc. Cũng có người kiên quyết không ăn.

Giờ phút này Như Âm vẫn còn đi trên đường, còn không biết đang chờ đợi hắn chính là đại hội võ lâm một hồi gió giục mây vần như thế nào.

Vài ngày sau, nhóm cao thủ Ma giáo chia đội bắt đầu thi công, đem sàn nhà bằng đá trên đài luận võ đổi thành khối bạch ngọc lớn đánh bóng sàn nhà, làm cho mọi người ở đứng trước đài luận võ đều có bóng ma

tâm lý, không dám ở bên trên luận bàn võ thuật, đành phải lót thêm sàn gỗ ở mặt dưới, mà hết thảy những điều này, phương trượng Thiếu Lâm thế mà lại ngầm đồng ý.

Mộ Dung Đức Âm đội nón, đang ngồi ở thành trấn bên ngoài đại hội võ lâm húp một chén mì sợi thịt dê. Lý Tư Hàm đã dịch dung, ngồi ở bên cạnh nhìn hắn. Đã đi tới một bước này, hắn cũng không được phép quay đầu lại.

"Đức Âm, nghe nói, Mộ Dung Long Sách mất ký ức… Hiện tại Mộ Dung thế gia lại xuất hiện một người tự xưng là Mộ Dung Đức Âm." Lý Tư Hàm hạ giọng nói.

"Không gấp, ta tin tưởng Long Sách tự có quyết định, hắn không phải là người dễ dàng mất trí nhớ như vậy." Mộ Dung Đức Âm vẫn là có lòng tin với Long Sách.

"Ngươi thật đúng là hiểu biết hắn… Đức Âm, ta chuẩn bị gia nhập Ma giáo." Lý Tư Hàm thật sâu hít một hơi nói.

"Chớ có nói xằng bậy, Vương gia thật tốt lại không làm, làm người trong Ma giáo cái gì!" Đức Âm mắng.

Lý Tư Hàm trong mắt hiện lên một tia buồn lo oán trách, nói: "Vương vị gì gì đó, đều là tài sản, ta chỉ cần làm một gã thị vệ trước người ngươi, bảo vệ cho ngươi, một đời một thế để ngươi được bình an, ta đã đủ thỏa mãn, nếu như ngươi không đồng ý, ta sẽ… Chết ở trước mặt ngươi…"

"Đừng ở trong quán mì sợi nói mấy lời không hòa hợp!" Sợi mì trong miệng Đức Âm ào ào rơi xuống đất.

Vì thế khách nhân bàn bên cạnh bắt đầu nghị luận: "Các ngươi xem, cái tên kia chính là Lý Tư Hàm! Trấn Tây Vương gia! Cái người đội đấu lạp nhất định là thiếu chủ Ma giáo!"

"Không đúng! Tên kia vừa rồi gọi hắn là Đức Âm, chẳng lẽ người đội đấu lạp là Nhị công tử Mộ Dung thế gia?!"

"Có thể là bọn hắn vừa rồi nhắc tới Ma giáo!"

"Điểm quan trọng kia ngươi có nghe thấy không! Lý Tư Hàm lấy cái chết bức bách muốn đi vào Ma giáo cùng với nam tử đội đấu lạp! Tin lớn đó! Mọi người xâu chuỗi lại một chút! Nói không chừng sẽ cho ra cái kết luận vô cùng náo động!!"

… …

Mộ Dung Đức Âm = = quay đầu nhìn thấy nhân sĩ võ lâm bốn phía líu nhíu nhốn nha nhốn nháo, quả nhiên ở nơi này căn bản không thể thảo luận bất cứ cái chủ đề cảm tính hoặc lý tính!!

Lý Tư Hàm ngược lại chẳng hề để ý, chấp nhất nói: "Ta muốn làm thị vệ của ngươi! Để cho ta gia nhập vào Ma giáo a! Ta bằng lòng ăn cổ độc bị ngươi điều khiển cả đời! Ta đồng ý làm trò trước mặt toàn bộ võ lâm khúm núm ở dưới chân của ngươi!"

Còn mặc kệ Lý Tư Hàm làm ầu chỉ có thể khiến rối loạn càng lúc càng lớn, Mộ Dung Đức Âm đành phải nói: "Được rồi, nhưng mà ngươi vẫn phải làm Vương gia, bởi vì thân phận Vương gia của ngươi trợ giúp rất lớn với ta. Ta cho ngươi cái thẻ, làm bằng chứng ngươi gia nhập vào." Hắn ở trên người sờ sờ, không đụng đến lệnh bài gì cả, ấy vậy mà thật ra lấy ra một chục ngân phiếu, vì thế nói: "Gia thưởng ngân phiếu làm tín vật nhập giáo của ngươi, thế nào?"

"… … Hết thảy nghe theo phân phó của giáo chủ." Lý Tư Hàm = =

@ Thiệt là, mong có người hốt Lý lão đại quớ xớ

Lililicat

Phong

= = =

104. Chương 104: Mỗi Một Người Có Điểm Kích Thích Riêng Của Mình

mỗi một người có điểm kích thích riêng của mình

"Mộ Dung Đức Âm." Một tiếng nói nhỏ đột nhiên vang lên ở bên tai Mộ Dung Đức Âm, Mộ Dung Đức Âm vừa mới đem ngân phiếu ném cho Lý Tư Hàm, bên người đột nhiên có thêm một bóng trắng, không biết xuất hiện từ khi nào, dọa Lý Tư Hàm nhảy dựng.

Có điều Mộ Dung Đức Âm rất điềm tĩnh, hắn không nhúc nhích, chỉ nói: "Không nghĩ tới lại gặp được ngươi ở chỗ này, Y Tuyết."

Chỉ thấy đứng đằng sau hắn là một người thanh niên mặc áo trắng, đầu đội nón màu trắng. Căn cứ vào giọng điệu của Mộ Dung Đức Âm thì có thể suy đoán ra người thanh niên kia chính là cái vị "Tuyết Thần"võ công xuất thần nhập hóa trong truyền thuyết —— Y Tuyết!

"Y Tuyết!" Lý Tư Hàm kinh ngạc hô to một tiếng, ngay tức thì làm đám nhân sĩ giang hồ ngồi chung quanh đang nhiệt tình thảo luận bát quái cũng biểu lộ ra vẻ mặt sợ hãi. Dù đang hăng say bàn luận nhưng bọn hắn cũng không dám tới gần, giải tán hết trước mặt chỉ còn lại ông chủ mặt than, vẫn còn đang toàn tâm toàn ý nấu mì.

Y Tuyết ở dưới ở nón lạp mỉm cười, nói: "Mộ Dung Đức Âm, cuối cùng cũng tìm được ngươi. Lần này, chúng ta hãy quyết một trận thắng bại công bằng đi!" Nói xong hắn ngồi xuống, trong lòng biết Lý Tư Hàm, võ công Y Tuyết ngang tài ngang sức với Đức Âm, tuyệt đối là một kình địch đáng sợ!

Nhưng mà, Y Tuyết cũng là một người u nan bắp thịt hiếm thấy. Hắn cẩn thận nhìn Mộ Dung Đức Âm một lượt, nhân tiện nói: "Lần này ta muốn phải là một trận đấu tuyệt đối công bằng, ta không thích người khác chiếm tiện nghi của ta, đồng thời ta cũng không thích chiếm tiện nghi người khác, cho nên trong vòng bảy ngày, ngươi ăn uống gì, ta cũng sẽ y như thế. Ông chủ, làm cho ta một chén mì sợi thịt dê, giống với hắn như đúc!"

Sợi mì Mộ Dung Đức Âm mới vừa bỏ vào trong miệng lại ào ào chảy ra ————người này vặn vẹo cỡ nào a a a a a!!!!

Vì thế Mộ Dung Đức Âm nói: "Ngươi nếu như ăn giống như ta, đến lúc đó một hồi luận võ ngươi sẽ chống đỡ đến chết." Y Tuyết mỉm cười: "Thiên hạ không chỉ có một mình ngươi có thể ăn."

Lý Tư Hàm = =

Vì thế, có hai tên ăn hàng sao?

Trong lúc đó khắp đầu đường xung quanh đại hội võ lâm lan truyền tin bát quái nho nhỏ —— nghe đâu, Tuyết Thần cùng Nhâm Tử Ngọc đang ngồi ở quán ăn chỗ đầu đường ăn mì sợi thịt dê.

Không ai tin tưởng tin đồn này, cũng không biết tin tức tạp nham này từ nơi nào bay đến, thật sự là lời nói vô căn cứ. Nghe mọi người nghĩ như vậy.

Vì tránh không để cho người ta chú ý, sau khi ăn hết mì sợi Mộ Dung Đức Âm ghi lại bảng khảo sát điều tra ăn uống cho Y Tuyết rồi rời đi, Y Tuyết cũng là người rất có phong độ, không thích quấy rầy riêng tư của người ta, cầm lấy bảng khảo sát rồi nhanh chóng rời khỏi thành trấn, quay về chỗ đội xe ngoài thành của mình.

Mộ Dung Đức Âm cũng trở lại chỗ đội xe ở ngoài thành, sau đó chui vào trong thùng xe thoải mái của mình, nhận sự phục vụ Song Thủ Xà với thủ pháp xoa bóp tỉ mỉ, Song Thủ Xà hiện tại nghiễm nghiêm đã trở thành thợ đấm bóp riêng của Đức Âm.

"Tôn chủ, Thủ Xà có một chuyện cần bẩm báo." Song Thủ Xà đột nhiên đang lúc xoa bóp lên tiếng.

"Nói đi." Mộ Dung Đức Âm nhắm mắt lại dưỡng thần.

Song Thủ Xà nói: "Tôn chủ, ngài có thể cho phép tiểu nhân đi kiếm chút khoản thu nhập thêm không?"

"Đi đi." Mộ Dung Đức Âm rõ ràng nói.

Song Thủ Xà giật mình tay run lên, không ngờ tới Mộ Dung Đức Âm lại dứt khoát như vậy, thế mà lại không hỏi hắn vì sao phải kiếm khoản thu nhập thêm, vì cái gì kiếm khoản thu nhập thêm!

Lúc này Mộ Dung Đức Âm mở to mắt, nói: "Là Y Tuyết đã gọi ngươi qua à? Hắn biết ngươi mỗi ngày xoa bóp cho ta, cũng muốn ngươi đi xoa bóp đúng không?"

"Tôn chủ thật sự là thông minh mẫn tuệ." Song Thủ Xà ngầm thừa nhận. Xem ra, diễm phúc ngất trời Song Thủ Xà ngay cả đùi của Tuyết Thần mỹ nhân cũng muốn thò vuốt tới, nếu để cho Lão Yên Quỷ biết, không biết có thể ghen tị đến phun máu tươi ồ ạt hay không?

Mộ Dung Đức Âm hé mắt, nói: "Song Thủ Xà, là đại biểu đại hội nhân dân sờ đùi toàn quốc sẽ rất thích thú sao?"

"Khó thể nói lên lời, ta chỉ có thể nói, trong số những cặp đùi ta đã sờ qua thì tôn chủ là cặp đùi khiến cho người thán phục." Song Thủ Xà cung kính nói.

Vì thế Mộ Dung Đức Âm nghĩ, lần sau quan hệ phải tranh thủ sờ sờ đùi Long Sách.

Ngày hôm sau, Tuyết Thần đã đặt sẵn chỗ tốt nhất trong khách sạn, Song Thủ Xà mang theo hòm thuốc đúng hẹn tới. U Linh sơn trang quá phô trương, bao hết cả một khách sạn, bên trong đốt nhang vẩy hoa, thị nữ dóng hàng từ cửa chính một đường cho tới trên bậc thang, thật là có khí thế. Song Thủ Xà cúi đầu, được người dẫn vào trong chỗ sân khách Tuyết Thần.

Tuyết Thần có chứng bệnh sạch sẽ, thích màu trắng trong thuần khiết, cho nên chỉnh sửa cả gian phòng giống như động tuyết sạch sẽ một màu, trên giường chỉ có bộ da lông vô cùng quý giá.

Tuyết Thần nghiêng dựa vào bên trên mặt, trên người chỉ khoác một tầng tuyết sa mỏng manh, lạnh lùng nói: "Song đại phu, nghe nói thủ pháp đôi tay ngươi rất tỉ mỉ, mời ngươi cũng giúp ta xoa bóp gân cốt một chút."

Song Thủ Xà trộm đánh giá thân thể Tuyết Thần, quả thật là trong như băng bóng như ngọc, đường nét hoàn mỹ, có thể ngang ngửa với thân thể Mộ Dung Đức Âm! Hơn nữa mỹ mạo của Tuyết Thần hiếm thấy trên đời, đổi lại người thứ hai chỉ sợ ngay tại chỗ máu mũi phun trào, nhưng Song Thủ Xà đâu phải là người thương, bình tĩnh như thường, ngồi ở trước giường, bắt đầu tỉ mỉ sờ lên đùi mỹ nhân.

Từ trong khách đ**m Tuyết Thần đi ra, Song Thủ Xà vẻ mặt ung dung quẹo vào một cái ngõ tắt nhỏ yên lặng không người, sau đó hai tay cào tường, dùng sức mà cào, miệng phát ra tiếng ô ô hưng phấn, xem ra hắn đối với diễm phúc của mình tương đối có cảm giác thỏa mãn.

Đợi Song Thủ Xà trở lại đội xe Ma giáo thì hắn bị tổng quản Ma giáo giữ chặt, hỏi: "Song Thủ Xà, nghe nói ngươi tới chỗ ở Tuyết Thần, ta hỏi ngươi, lần này U Linh sơn trang phô trương ra sao?"

Song Thủ Xà chi tiết bẩm báo, thoáng chốc làm vị chủ trì chương trình Ma giáo sắc mặt trắng bệch, cả giận nói: "Thiên hạ ai không biết Ma giáo chính là môn phái phô trương xa hoa nhất trên giang hồ, chỉ một cái U Linh sơn trang, cũng dám đoạt nổi bật đường đường của Ma giáo ta, không, đường đường của tôn chủ Ma giáo! Ta đi báo lại với tôn chủ!! Phải ở trên mặt trận khí thế áp đảo kẻ địch!!"

Song Thủ Xà không quan tâm tới cái này lắm, hắn còn đang đắm chìm ở trong màn ký ức hai cặp đùi tuyệt đẹp kinh diễm thiên hạ, vì thế hắn mải miết lao vào chứa đầy đủ các loại trang bị công cụ tạp nham trong xe mình, bắt đầu bí mật nghiên cứu rồi.

Người chủ trì chương trình tự mình đi tìm Mộ Dung Đức Âm, Mộ Dung Đức Âm nghe hắn hồi báo xong, mở miệng nói: "Ma giáo không phải tài chính eo hẹp sao? Hay là bỏ bớt đi, chúng ta đi bộ vào trong đại hội võ lâm."

"Ai nói tài chính Ma giáo ep hẹp? Nghĩ coi Ma giáo ta mênh mông, không tính đủ các loại của cải bên dưới, mỗi tháng cũng có thể có #% #@@... Hơn nữa tiền của Ma giáo trong thiên hạ lưu thông, ít nhất mỗi tháng

cũng có thể vào #@% …" Người chủ trì chương trình cũng là người phụ trách tài vụ và kế toán viên của Ma giáo, nói tới sổ sách là tuôn ra một bộ một bộ.

"Ấy…" Mộ Dung Đức Âm sau khi nghe xong nói, "Như vậy ngươi tùy ý thu xếp đi." Hắn nhớ rõ Long Sách trước kia rõ ràng đã nói với mình, tài chính Ma giáo rất túng thiếu, tài chính Băng Tiễu Thành eo hẹp, tài chính Đại Ma giáo khẩn trương, cho nên khi hắn một mình lăn lộn ở bên ngoài không thể tiêu xài phung phí, cho nên lần này hắn ra cửa chỉ mang theo ngân phiếu mệnh giá năm lượng à.

Người chủ trì chương trình nghe Mộ Dung Đức Âm nói vậy, ánh mắt lập tức sáng lên, hai mắt phát sáng nói: "Tôn chủ, ngài có cần dựa theo quy cách đặt mua gì không?"

Mộ Dung Đức Âm nói: "Tự nhiên là quy cách không thể để cho người ta xem thường."

"Được!" Người chủ trì chương trình hai mắt sắp giống như Ultra-man ba81r ra tia điện, không biết hắn đang hưng phấn cái gì.

Mỗi một người có điều kích thích riêng của mình đi!

Mộ Dung Long Sách kéo bộ dạng nửa chết nửa sống lê lếch tới đại hội võ lâm, thậm chí so với Như Âm đến còn sớm hơn. Lúc tới được nơi này, hắn hưng phấn thiếu chút nữa đã bất tỉnh. Nghĩ mà coi hắn viết nhiều tình tiết cẩu huyết như vậy, đây là lần đầu tiên tự mình thể nghiệm a!! Không biết Đức Âm nhìn thấy mình mất trí nhớ có loại biểu cảm như thế nào! Hắn nhất định phải ở trước mặt toàn bộ môn phái trong buổi đại hội võ lâm tạo ra tình cảnh huynh đệ gặp gỡ đẫm máu và nước mắt xưa nay chưa từng có!! Trương Như Âm, ngươi chỉ cần đến đây cho ta là được rồi!! Oa ha ha ha!!

Vừa nghĩ tới đến tình cảnh rầm rộ lúc đó, Mộ Dung Long Sách nửa đêm ngủ cũng sẽ cười ra tiếng.

Vẫn là câu nói kia, mỗi người có điều kích thích của riêng mình, đại hội võ lâm là nơi để cho người ta giải mộng. Đây là tinh thần đại hội võ lâm đó, loại tinh thần này khắc nhập vào trong lòng mỗi một người đã từng tham dự đại hội võ lâm, đối với bọn hắn mà nói, đại hội võ lâm lần này không chỉ là nơi thực hiện giấc mộng cùng với phơi bày sự thật mà còn là chiến trường nhiệt huyết sôi trào! Là nơi thổi bùng nhiệt huyết của tuổi trẻ! Là chỗ lòng tin va chạm kịch liệt!

Mà về phần Như Âm, thì một đường cẩn cẩn thận thận, tận sức thận trọng, đã kết giao rất nhiều nhân vật hết sức quan trọng ở trên võ lâm, nói thí dụ như con trai của minh chủ võ lâm, công tử xx võ lâm thế gia vân vân, còn phải cẩn thận tỉ mỉ nghiên cứu lợi và hại giữa những người này để biết đường lui tới, khi cần thì tiến hành dạy dỗ thỏa đáng, tiến hành quản thúc với bọn họ. Chỉ có điều bản thân hắn nào biết đâu rằng, những người hắn vất vả tâm sức lung lạc, so với đỉnh cao chân chính của võ lâm kém một khoảng rất xa rất xa đâu!

Đỉnh cao chân chính của võ lâm hiện tại cũng đã chầu chực khắp xung quanh đại hội võ lâm.

Ngay tại lúc các anh hùng hào kiệt trong lòng sục sôi ồ ạt nối đuôi nhau kéo tập kết tới chỗ đại hội võ lâm, đại hội võ lâm cũng hấp dẫn một vài vị không phải là nhân sĩ giang hồ.

Sớm nhốn nha nhốn nháo, trong đám người nối gót kể vai tập trung dưới chân núi trong thành trấn đại hội võ lâm, lại xuất hiện hai vị công tử phong độ nhẹ nhàng, một trước một sau tản bộ ở trên đường cái, thỉnh thoảng sôi nổi chỉ trỏ nơi nào đó.

Hai người này tướng mạo bất phàm ngay lập tức đã trở thành mục tiêu của vô số ánh mắt tha thiết bát quái, chỉ thấy nam tử đi ở phía trước vào mùa đông còn phất quạt xếp, bộ dáng anh tuấn, khí độ cao quý, hiển nhiên là người địa vị cao quý, mà hắn chẳng thèm kiêng kỵ chút nào nắm chặt bàn tay nam tử bên cạnh. Người nam tử kia mặt mày như vẽ, tinh tế tỉ mỉ ôn nhu, ánh mắt cũng rất là tinh xảo, đủ thấy người này công lực không tầm thường, cũng không phải là hạng người bình thường.

Nam tử cầm quạt xếp cười vang: "Đại hội võ lâm thật sự là danh bất hư truyền, Cốt nhi, xem ra chuyến đi của chúng ta lần này không uổng công."

Khỏi cần phải nói, hai người này không phải là hoàng đế Hiên Viên Cực Phong cùng tiền giáo chủ Ma giáo Ân Cốt thì còn là ai.

Ân Cốt sắc mặt không vui nói: "Ta cũng không muốn phải gặp lại thế lực Ma giáo."

Hoàng đế nói: “Cốt nhi chớ lo lắng, ta sẽ che chở cho ngươi, sẽ không để cho ngươi khó xử. Đừng quên mục đích chuyến đi lần này của chúng ta, ta muốn nhìn xem, tên tàn phế Mộ Dung Đức Âm cuối cùng xảo giá lật lọng như thế nào, cũng dám bước vào Trung Nguyên. Lần này tất nhiên ta phải nắm được nhược điểm của hắn, đuổi hắn ra khỏi Trung Nguyên!”

Ngay lúc hắn vừa dứt lời, chung quanh đã có người bắt đầu hô quát với nhau: “Này! Mau nhìn! Mau nhìn! Là hoàng đế cùng nam sủng Ân Cốt nhà hắn cũng tới! Thật là tốt! Quá náo nhiệt!! Chúng ta lần này tới đại hội võ lâm thực đáng giá! Ngay cả hoàng đế lão nhân cũng gặp được!! Còn có giáo chủ Ma giáo trước kia nữa chứ!”

“Đúng thế đúng thế! Ngươi nhìn coi kìa bọn hắn sao không che giấu một chút! Như mấy ngày hôm trước hai người Nhâm Tử Ngọc cùng Tuyết Thần còn biết đội nón lạp đi uống mì sợi chẳng hạn! Không hổ là hoàng đế a!”

“Đúng đúng! Da mặt thật sự là dày như trong truyền thuyết!”

… …

Hoàng đế cùng Ân Cốt tức thì đóng băng lại rồi.

Sau một lát, hoàng đế giận tím mặt, cả giận nói: “Những ….tên ngu dân kia!! Trẫm nhất định sẽ phát động đại quân san bằng nơi này!!!”

“Này này mau đến xem!! Hắn thừa nhận kìa!!” Lúc này mọi người chung quanh càng ngày càng nhiều, một đám không để ý hoàng đế tôn quý, đem hai người vây ba tầng trong ba tầng ngoài chật như nêm cối, có thể so với khi ngôi sao minh tinh xuất hiện ở trên đường phố trong thế giới tương lai. Trong thoáng chốc hai người đã bị người ta coi như động vật hiếm lạ vây xem. Lần này làm cho bọn họ mới ý thức được đạo lý không thèm cải trang vi hành chính là tìm đường chết.

Có đôi khi, vây xem so với ám sát càng làm cho người ta thống khổ hơn nhiều.

“Cho các ngươi giả bộ (kẻ đầu têu hô tiếng thứ nhất).” Long Sách dịch dung thành thương nhân đeo bộ râu quai hàm ở bên ngoài cười lạnh một tiếng, về phần cái tiếng bát quái thứ nhất chính là hắn gào đó.

Lililicat

Phong

= = =

105. Chương 105: Sau Khi Tự Mình Kiếm Tiền Mới Biết Được Nỗi Vất Vả Của Cha Mẹ

sau khi tự mình kiếm tiền mới biết được nỗi vất vả của cha mẹ

Buổi chiều ngày thứ sáu diễn ra đại hội võ lâm, trời đầy mây.

Như Âm cuối cùng cũng đặt chân tới thành trấn dưới chân núi nơi diễn ra đại hội võ lâm, nơi này đã muốn… …

Loạn thành một đống.

Người trên phố thật sự chưa khi nào có thể tưởng tượng được rằng, nghiễm nghiêm một buổi chợ đêm náo nhiệt, không biết khi nào nhóm hàng rong tách khỏi ngã tư đường, còn đặc biệt phân ranh giữa hàng bán món ăn bình dân và ngã tư đường bán tạp hoá đặc biệt, càng đặc biệt quái gị hơn chính là, nhóm hào môn thế gia nhà giàu có tiền cũng như khối u ác tính cạnh tranh thi nhau bao khách đ**m, bao quán trà, thế cho nên khách nhân không thể không bị đuổi ra khỏi phòng, ăn ngủ ở đầu đường.

Đương nhiên, cả thành trấn có một con phố bị Ma giáo đặt lệnh cấm, nghe nói một con phố bị bao hẳn toàn bộ là nơi thiếu chủ Ma giáo ngủ lại, con đường này bị người dùng màn trướng kéo ngang chặn đường. Người ở bên ngoài không biết bên trong bị bài trí thành bộ dáng gì nữa, nhưng dựa theo ý thích cá nhân của Mộ Dung Đức Âm, hắn càng muốn Ma giáo bao luôn một con phố ăn uống nhỏ. Nghe nói các món ăn bình dân đặc sản khắp vùng cả nước cũng có thể ăn được ở trên con đường này.

Cũng may thủ hạ trong Mộ Dung thế gia làm việc với hiệu suất cực cao, từ lúc Như Âm đuổi trước đây đã đặt chỗ sẵn trong khách đ**m rồi, cho nên Như Âm mới có chỗ đặt chân. Con phố phía dưới đối diện cửa sổ phòng hắn là hàng bán tạp hóa, đẩy cửa sổ phòng ra là tiếng ồn ào nhốn nháo ở bên ngoài tựa như sóng biển xô bờ, ngày đêm không dứt.

Như Âm cắn chặt răng, thôi bỏ đi, dù sao chỉ ở có hai ngày, nhịn một chút đi.

Vì thế hắn đóng chặt cửa sổ, cũng sai người nhét mảnh vải ở khe cửa sổ, đem mền phủ ở trên đầu, rồi mới miễn cưỡng nằm ngủ. Mà ngay ở chỗ con phố bên dưới cửa sổ của hắn, một gã nam tử mặc đồ đen nội nón lạp lưng đeo một cái bao quần áo tìm một chỗ trống ngồi xuống, bắt đầu bày sạp. kia Nam tử áo đen kia dáng người cực đẹp, tuy rằng ăn mặc mộc mạc, nhưng chỉ bằng phong phạm ngọc thụ lâm phong kia cũng đủ làm người ta nhịn không được đặc biệt chú ý, đáng tiếc khuôn mặt bị che. Nhìn cử động của hắn, chắc cũng là võ lâm nhân sĩ nghèo túng, tới nơi này nhân cơ hội bày sạp kiếm chút tiền, mấy ngày gần đây người như vậy xuất hiện rất nhiều.

Chỉ thấy nam tử áo đen đem bọc đồ bày trên mặt đất, cầm từng món đồ vật bên trong lần lượt dọn ra, bìa cứng vàng những cái này toàn bộ là bộ sách tiểu thuyết bi kịch, nào là Trân Châu hận rồi thì Số phận huynh đệ vân vân, tất cả đều được in ấn ở Băng Tiễu Thành, hơn nữa còn có các rất nhiều bộ sách tạp nham khác, mọi người đoán nam tử này là một người bán sách cũ.

Tin tưởng độc giả xem nhiều chương và tiết như vậy nhất định đã đoán được thân phận thật sự của người buôn sách cũ này rồi.Chính xác, chính là Mộ Dung Đức Âm ra đời kiếm tiền, khi hắn nghe cấp dưới báo cáo tình huống trên đường, nghe nói có rất nhiều võ lâm nhân sĩ tự mình mở sạp hàng, thì hắn cũng hứng thú tự mình bày sạp, vì thế thu dọn sách báo cất trữ trong nhà xí nhà mình, trộm chạy tới đây mở sạp.

Nhưng mà, Mộ Dung Đức Âm không nói tiếng nào ngồi ì ạch cả nửa ngày, cũng không có ai đến hàng sách của hắn liếc mắt nhìn một cái, nhưng thật ra tiếng người bán hàng hai bên thét to càng ngày càng cao. Mộ Dung Đức Âm đương nhiên không thể không biết xấu hổ mà lớn tiếng thét to, vì thế đem bảng hiệu mà trước đó mình đã chuẩn bị, bên trên viết hai chữ "Bán giảm giá" thanh tú sắc bén, chỉ với hai cái chữ to này, quả nhiên hấp dẫn không ít khách nhân phong nhã dừng chân —— phải biết rằng, trình độ thư pháp của Đức Âm vẫn là cực cao.

"Này, sách này ngươi bao nhiêu tiền một quyển?" Cuối cùng cũng có người biết hàng, nhìn ra đây là bộ tiểu thuyết tình cảm Giang Nam nổi tiếng.

"… À, ngươi xem rồi trả đi, dù sao bán không được cũng như giấy nháp." Đức Âm thản nhiên nói.

Vì thế khách nhân cho Đức Âm ba đồng tiền, cầm một quyển sách rồi đi. Mộ Dung Đức Âm đem tiền đồng thả vào tới trong túi tiền của mình, đây chính là khoản tiền đầu tiên mà tự hắn kiếm được đó, đột nhiên cảm thấy nó có ý nghĩa rất trọng đại.

Ngay tại lúc hắn âm thầm thích thú, lại có hai gã khách hàng ghé chân, Mộ Dung Đức Âm vội vàng nói: "Khách quan, mua sách sao?"

"Kỳ quái, giọng của người bán hàng rong này sao quen tai như vậy?" Giọng hoàng đế từ trên đỉnh đầu hắn truyền đến.

Ân Cốt đứng bên cạnh hoàng đế phiết miệng: "Ta vẫn còn nhớ, đây không phải là giọng của con hồ Mộ Dung Đức Âm kia sao? Thật là kỳ quái, trên đời lại có người có thanh âm giống y như hắn."

Lúc này hai người đã có kinh nghiệm, đã dịch dung rồi nhưng Mộ Dung Đức Âm vẫn nghe ra giọng điệu của bọn hắn, nhất thời cảm thấy rất hối hận, sớm biết vậy đã không lên tiếng Vì thế hắn im lặng, tiếp tục không nói chuyện.

Hoàng đế mắt hiện lên ý xấu nói: "Này, ông chủ, ngươi bán sách mà còn thần bí như vậy à. Như vậy đi, ta cho ngươi một trăm lượng, ngươi lấy nón che mặt tháo xuống để ta nhìn mặt ngươi được chứ?"

Mộ Dung Đức Âm nói: "Tiểu nhân khuôn mặt xấu xí, sợ dọa khách quan, khách quan nếu như không mua sách, có thể đi hàng khác nhìn, cần gì kiếm chuyện gây khó xử tiểu nhân?"

"Nhé, không nghĩ tới ngươi một tên bán hàng rong còn rất khéo ăn khéo nói." Hoàng đế nghe khẩu khí kia, lấy cây quạt ra hiệu cho Ân Cốt, dùng khẩu hình nói: chính là Mộ Dung Đức Âm tiểu tiện nhân kia! Ngươi nhìn tay hắn!

Ân Cốt cúi đầu quan sát, quả nhiên người bán hàng rong này có một đôi tay non mịn trắng như tuyết, thon dài đẹp tuyệt, nõn nà như bạch ngọc. Đôi tay này hắn nhìn quen thuộc vô cùng, thiên hạ chỉ có một người có có đôi bàn tay đẹp như vậy thôi à.

Ân Cốt thì khinh thường đánh đố với Mộ Dung Đức Âm, nói thẳng: "Mộ Dung Đức Âm, ca ca tốt của ngươi đành lòng để ngươi ở đây bày sạp hàng à? Làm sao vậy? Làm sao ngươi rời khỏi Ma giáo lại thành thằng ngốc rồi? Lại thất thế hả? Xe lăn của ngươi mất rồi à?"

Mộ Dung Đức Âm u ám nói: "Ta bò tới được.."

Hoàng đế châm chọc nói: "Vậy ngươi không bằng trực tiếp bò tới thanh lâu đi."

Ân Cốt nhìn chung quanh một chút, nói với hoàng đế: "Chúng ta mang theo hắn đi, ở đây nhiều tai mắt, không chừng ngay tức thì có người bắt hắn xâm phạm gì gì đó."

Vì thế hai người thật sự ba chân bốn cẳng đem Mộ Dung Đức Âm đỡ ôm, trở về khách đ**m lầu một.

Mộ Dung Đức Âm nói: "Các ngươi làm gì?!"

"Không phải muốn ăn ngươi!" Hoàng đế cùng Ân Cốt đem hắn ném lên ghế, kêu một bàn đồ ăn, hoàng đế cầm chiếc đũa đưa cho hắn, hỏi: "Bây giờ nói thử coi, ngươi tại sao lại ở chỗ này bán sách?"

Mộ Dung Đức Âm hừ lạnh nói: "Ta nghĩ bán thì bán, mắc mớ gì tới ngươi."

"Học tính điêu ngoa nha!" Ân Cốt gõ nhịp trên mặt bàn, "Không nói thật, chúng ta đành phải dùng thủ đoạn há!"

Mộ Dung Đức Âm bĩu môi, nói: "Huynh trưởng bị người hãm hại, mất đi trí nhớ, không thừa nhận ta, nói ta không phải là Mộ Dung Đức Âm, Ma giáo bị người soán quyền, ta… Ta chỉ đành phải ra đường ăn mày, tới nơi này tìm huynh trưởng…" Huynh trưởng nói qua, đối phó với hai người kia, bịa chuyện bi kịch là hiệu quả nhất.

"Ta biết ngay mà, ngươi chỉ có thể dựa vào Mộ Dung Long Sách mới được như thế, không có Mộ Dung Long Sách, Mộ Dung Đức Âm ngươi chỉ là cái rắm. Trước kia còn ở trước mặt bọn ta giả bộ uy phong, ta phi!" Ân Cốt mắng, lập tức quay sang nói với hoàng đế: "Cực Phong, tính xử trí hắn như thế nào?"

Hoàng đế lười biếng cười: "Mang về nuôi thôi, cũng không thể để cho hắn chết đói ở đầu đường, tuy nói hắn trước kia là kẻ rất đáng giận, nhưng trẫm cũng không phải là hạng người nhỏ nhen. Mộ Dung Đức Âm, ngươi ăn no chưa? Đi, mang ngươi đi tắm rửa thay quần áo."

"Để cho hắn ăn cơm cái đã đi, nhìn xem hắn đói bụng biến thành cái bộ dạng gì rồi này." Ân Cốt thấy hắn chậm chạp không động đũa, tiện thể nói: "Ta nhớ tay ngươi cũng chưa lành, muốn chúng ta đút cơm cho ngươi sao?"

Mộ Dung Đức Âm trầm mặc thật lâu sau, rốt cục mở miệng nói: "Ta muốn ăn cơm do chính tay ngươi làm." Tài nấu nướng của Ân Cốt chính là thiên hạ nhất tuyệt a! Ăn hàng nghĩ trong lòng, không thể bỏ phí cơ hội này!

Hoàng đế vừa nghe vậy bừng bừng nổi giận: "Mộ Dung Đức Âm! Ngươi không được mờ ám với ta Cốt nhi!!"

Ân Cốt lại bị một loại tình cảm nhụ mộ đánh trúng, nghe xong lời Mộ Dung Đức Âm nói, khiến cho hắn có lỗi giác Mộ Dung Đức Âm còn đang ngưỡng mộ Ân đại ca hắn, vì thế không rõ sao giấu tay áo nói: "Ngươi nếu muốn ăn, chờ ngươi dưỡng thân thể cho tốt rồi hắn nói sau, hiện tại không được tuỳ hứng!"

quấn quýt như trẻ con quấn cha mẹ

“A a! Cốt nhi ngươi thế mà lại ngay ở trước mặt của ta muốn làm trò mờ ám!” Hoàng đế kháng nghị.

“… … … … Quên đi, sạp hàng của ta chắc cũng đã bị người dọn sạch, ta đi trước.” Mộ Dung Đức Âm cũng không muốn tiếp tục đối phó hai con chó con ngu ngốc dây dưa này, vội vàng từ một bên lao ra, tới cửa xách bao sách của mình bỏ chạy.

Ở trước bàn cơm ngồi im nhìn nhau không nói gì sau nửa canh giờ, Ân Cốt cùng hoàng đế cũng đạt tới nhận thức chung, lần sau nhìn thấy Mộ Dung Đức Âm tuyệt đối phải cho hắn một kích trí mạng!!

Cho nên bọn họ đi ra khách đ**m, vừa quay đầu dễ dàng phát hiện Mộ Dung Đức Âm vẫn ngồi ở cửa khách đ**m bán sách!

“Nơi khác không còn chỗ, nhóm bán hàng rong tranh địa bàn thực kịch liệt…” Mộ Dung Đức Âm = = nói.

Trong mắt hai người hoàng đế lẫn Ân Cốt toát ra ngọn lửa thù hận!!

Một kích trí mạng!!

Một kích trí mạng!!

Một kích trí mạng!!

Một kích trí mạng!!!

Một kích trí mạng!!!!

Một kích trí mạng!!!!!

Đáng kể, sau khoảng thời gian dài giằng co

Hoàng đế

Cùng

Ân Cốt

Mệt mỏi

Quay đầu

Đi rồi

Quên đi, coi như không phát hiện là được rồi, ngày hôm nay không muốn tự mình khiến mình ngột ngạt.

Kết quả lần này Mộ Dung Đức Âm trái lại ở sau lưng bọn hắn mở miệng: “Ta nghĩ hai người các ngươi sẽ còn có chút phản ứng chứ.”

“Đi nhanh lên! Đi nhanh lên! Đừng để ý đến hắn!” Hoàng đế túm lấy Ân Cốt còn muốn quay đầu lại, hai người hốt hoảng chạy đi.

Nhắc tới cũng thực là không có duyên phận, Mộ Dung Đức Âm ngồi bán sách cả đêm, cuối cùng cũng tới giờ đóng sạp, kiếm được ba mươi văn tiền, vô cùng vui vẻ cầm số tiền này mua mười bánh liên hoa ăn. Hắn chân trước mới vừa đi, xe ngựa Long Sách từ đằng sau lưng đi tới, hai người cứ như vậy mà bỏ qua nhau, thật sự là tiếc nuối.

Long Sách sở dĩ dừng chân ở khách đ**m này, là bởi vì hắn đã nhận được tin tức trinh thám báo lại, nói Như Âm ngủ lại ở chỗ này. Vì thế qua đây ở cùng Như Âm, dù sao, hiện tại trên danh nghĩa thì Nhị gia Băng Tiễu Thành vẫn là Trương Như Âm.

Như Âm bởi vì mệt nhọc mấy ngày chưa từng được nghỉ ngơi thật tốt, cho nên vừa mới nằm xuống đã ngủ giống như lợn chết. Mộ Dung Long Sách còn cố ý đặc biệt tô trác cho mình vẽ một dáng vẻ mệt mỏi bị bệnh lâu ngày, có điều khi đẩy cửa vào trong phòng, Như Âm đã ngáy khò khò rung trời, kêu như thế nào cũng không chịu tỉnh. Nếu không phải có tiếng ngáy khò khò kia, thì quả thật cho là hắn chết rồi.

Long Sách bĩu môi, chìa một ngón tay, ở trên mặt Như Âm vẽ vời một chút, sau đó đặt dưới ngọn đèn nhìn lại, một ngón tay toàn tro bụi —— thằng nhóc này ngay cả mặt cũng không rửa cũng chẳng tắm đã nằm ngủ, làm sao so được với cục cưng Đức Âm nhà hắn vừa yêu sạch sẽ vừa thơm ngát lại trắng trẻo non mềm a!

Vốn đang muốn nhân cơ hội cùng hoa khôi Như Âm chuyện trò tán gẫu, dây dưa một chút để giải lao, không nghĩ tới hoa khôi ngăn nắp gọn gàng sau lưng không ngờ lại lôi thôi như thế, nhìn xem này, râu ria cũng đã mọc ra rồi kìa. Long Sách nhất thời mất hứng thú, suy đêm nay mình có đi tới kỹ viện nổi danh gần đây giải khoay tiêu khiển hay không.

Vì thế hắn thật sự bỏ lại Như Âm ngủ như chết, đi tới thanh lâu, nhưng mà thanh lâu sớm kín người hết chỗ, hắn cố nhích người chen chúc trong hàng người tấp nập đi ra.

Về phần chỗ khác, Đức Âm cho Song Thủ Xà hai khối bánh liên hoa, Song Thủ Xà ăn một khối, một khối khác dựa theo lời căn dặn của Đức Âm làm biện pháp chống phân huỷ, bảo tồn vĩnh cửu ở trong hộp thủy tinh tinh xảo.

Vì thế Song Thủ Xà nhịn không được hỏi: "Tôn chủ, bánh liên hoa này là lễ vật Long Sách đưa cho ngươi làm quà gặp lại hả?"

"Không, đây là bằng chứng lần đầu tiên ta kiếm tiền, giữ lại để sau này khoe với Long Sách." Đức Âm nói.

"… …" Song Thủ Xà = =

106. Chương 106: Võ Lâm Lần Này Không Phải So Võ Công, Mà Là Phô Trương

võ lâm lần này không phải so võ công, mà là phô trương

Cuối cùng thì ngày đại hội võ lâm thứ bảy cũng đã tới.

Sáng hôm nay Mộ Dung Đức Âm không có ngủ nướng, đã thức dậy từ sớm thay quần áo, đặc biệt phụ trách tạo hình cho hắn có mười lăm tỳ nữ, chải đầu tốn tới hai canh giờ, kiểu tóc phức tạp được cố định bởi đồ trang sức chói mắt rất rườm rà, hơn nữa khoác trên ngườit tầng tầng lễ phục tôn chủ phức tạp, hình như ngày hôm nay Mộ Dung Đức Âm muốn dự lễ đăng cơ ấy.

Sau đó hắn ngồi xuống cái ghế Cửu Long chạm ngọc phủ một tầng sa liêm, do mười tám người nâng, đằng trước đằng sau kiệu có người chịu trách nhiệm rắc đầy hoa ngũ sắc, trải tấm thảm đỏ rực rỡ ở ngã tư đường chậm rãi dời bước, xuất phát tới hội trường đại hội võ lâm.

Đương nhiên, Mộ Dung Đức Âm không quên mang theo bên mình hộp thủy tinh bảo tồn bánh liên hoa nho nhỏ kia. Lại nói tạo hình cái hộp kia thật đúng là y xì chẳng khác gì hộp đựng nhẫn kết hôn của người hiện đại chúng ta. (= = tui chịu hết nỗi muốn nôn quá)

Từ khoảng cách khách đ**m Ma giáo dừng chân đến cổng chính đại hội võ lâm là đoạn đường hơn vài dặm, vị chủ trì chương trình Ma giáo luôn luôn bày biện ra một loại trạng thái phấn khởi không bình thường ——dứt khoát phô trương để người đến xem, lần này xác thực là tiêu chuẩn đi ra ngoài cao nhất từ trước tới nay của Ma giáo. Nhưng mà người điều khiển chương trình hiển nhiên đã gây ra một sai lầm trí mạng —— bởi vì hắn chuẩn bị ghế ngồi tôn chủ thật sự rộng quá mức, thế cho nên không thể lọt qua cổng chính của đại hội võ lâm. Vì thế mọi người trong Ma giáo không thể làm gì khác hơn là đành phải dỡ cửa xuống, điều này làm cho đám người danh môn chính phái cực độ mất hứng. Giỏi thật, dù các vị giáo chủ các triều đại Ma giáo từ xưa xửa xừa xưa đánh tới tổng đàn võ lâm minh cũng chưa từng nghe nói dỡ luôn cánh cửa! Nhâm Tử Ngọc tên này thật thật là khinh người quá đáng!

Phải nói rõ hơn một chút, thật ra thì người điều khiển chương trình đã tỉ mỉ thiết kế mũ quan cho Mộ Dung Đức Âm —— mũ quan kia toàn bộ dùng vàng ròng tạo ra, điểm hạt ngọc trai đá quý, chạm trổ văn sức kỳ lân, vì tránh để mỹ mạo có một không hai của tôn chủ kia bị người dễ dàng nhìn thấy, người chủ trì chương

trình còn đặc biệt ở trước mũ quan thiết kế tấm rèm trân châu. Trong lúc người chủ trì chương trình đang còn đắc ý, phàm là người nhìn thấy mũ quan của tôn chủ, đều nói

Cái kia

Rất giống mũ phượng của tân nương tử. Người chủ trì chương trình, ngươi là chuẩn bị đem tôn chủ nhà ngươi gả đi à?

Mặc kệ dù nói như thế nào, đoàn người Ma giáo phô trương long trọng rất trọn vẹn làm cho người xem vô cùng hăng hái hưng phấn cực điểm, vô số người đều theo sau đội ngũ nâng kiệu của Ma giáo vây xem, còn xảy ra sự kiện chen lấn giày xéo giẫm đạp rất nghiêm trọng.

Thuận tiện nói một câu, đội ngũ Ma giáo còn trang bị đội nhạc, hơn trăm danh cô gái xinh đẹp mỹ lệ cầm trong tay các loại nhạc cụ, đi trước diễn tấu khúc nhạc du dương thánh thót, mà trên người ăn mặc hết sức mát mẻ khoe ra đường nét tuyệt đẹp trên người còn nhóm tráng sĩ Ma giáo thì nâng trống lớn năm màu, đánh ra nhịp trống khuấy động hùng hồn.

Mọi thứ, càng làm càng giống đội ngũ đón dâu.

Mộ Dung Long Sách bên kia, đã chuẩn bị xong xuôi tất cả các khâu với Như Âm, hắn nói mình cố chống đỡ bệnh trong người qua đây, là lo lắng Như Âm vân vân, nói đến chỗ xúc động, còn khóc lóc kể lể, đem Như Âm ý chí sắt đá cũng cảm động nâng tay áo lau đôi mắt. Thế nhưng trái lại cũng kể ra nỗi thương nhớ mình dành cho Long Sách, mưu toan dùng "chân tình" làm Long Sách cảm động. Vì thế cuối cùng ở đây diễn ra màn huynh đệ giả ôm đầu khóc rống, làm cho nha hoàn ở bên cạnh cảm động đến khóc đến chết đi sống lại ———— mà trong lòng Long Sách thì đắc ý: Nhóc con, muốn cùng ta chơi bi tình, ngươi có khả năng sao?

Đương nhiên, trong lòng Như Âm cũng hiểu được, Long Sách nhất định có chút hoài nghi về mình, cho nên mới phải đặc biệt qua đây. Hắn muốn nhanh chóng thu thập Nhâm Tử Ngọc, không thể để cho đồ bại hoại kia gặp lại Long Sách!

Khi cần, chưa hẳn là không thể giết Long Sách! Như Âm đã có chủ ý, nên lặng lẽ lấy bình độc dược trân quý phát tác từ từ của mình, hạ vào trong cơm canh Long Sách. Loại độc này không màu không mùi không vị, chỉ cần liên tục dùng ba tháng, có thể làm Long Sách đi đời nhà ma, hơn nữa bệnh trạng giống như nhiễm gió lạnh bình thường, sẽ không khiến ai hoài nghi.

Dưới sự năn nỉ của Long Sách, Như Âm cuối cùng cũng đồng ý mang theo Long Sách đi tới hội trường đại hội võ lâm, nhưng vì muốn nhìn xem tình huống thân thể Long Sách, hắn chỉ có thể sai người bên dưới yên lặng ở góc sáng sủa quan sát một lát.

Vì thế trong thời gian đại hội võ lâm mở cửa, Long Sách ngồi trong cổ kiệu nhỏ, cùng Như Âm đi tới hội trường đại hội võ lâm. Lúc này hội trường đại hội võ lâm sớm đã đầy ắp người, Như Âm để cho thủ hạ dùng xe lăn đẩy còn Long Sách đi theo ở phía sau mình, mà hắn thì đi ở phía trước, cùng các Đại chưởng môn chào hỏi chắp tay thi lễ.

Lúc này chúng võ lâm nhân sĩ vừa nghe nói "Mộ Dung Đức Âm" đến đây, đều chạy tới quan sát, vừa thấy Như Âm đều khen không dứt miệng —— quả nhiên không hổ là đại mỹ nhân trong truyền thuyết, thật sự là mỹ mạo chim sa cá lặn!

Long Sách thì bọc áo choàng, uể oải rúc vào xe lăn, hai mắt không ánh sáng, vẻ mặt dại ra, làm cho người ta lời đồn Long Sách bệnh nặng mất trí nhớ được chứng thật.

Như Âm bằng kỹ xảo cao siêu của chính mình, rất nhanh ở trong đoàn võ lâm cao cấp như cá gặp nước, hơn nữa hắn am hiểu sâu việc dụ dỗ, mê hoặc lòng người, lại chiếm được vô số hảo cảm, xem cái này như là bước khởi đầu trải sẵn đường thống trị tốt đẹp trong tương lai.

Mộ Dung Long Sách nghĩ, nếu như Đức Âm khéo nói chuyện như vậy, không biết ta bớt việc cỡ nào a! Hắn hạ quyết tâm, một lát nhất định phải nhân cơ hội này dạy dỗ chỉnh Mộ Dung Đức Âm lại một phen. Dù Mộ Dung Đức Âm tận lực cầu xin như thế nào, hắn phải giữ vững kiên định giả bộ mất trí nhớ triệt để!! Hắn muốn hoàn thành vở kịch cẩu huyết hoàn mỹ nhất trên đời! Cái này chính là giấc mộng của hắn đó!

Võ lâm cấp cao lục tục đã đến, thành chủ Tuyệt Ảnh Thành tiếng tăm lừng lẫy ngày trước huynh đệ Nam Cung cũng tới, Như Âm không biết giữa bọn họ cùng huynh đệ Mộ Dung có vướng mắc, chỉ biết huynh đệ Nam Cung này cũng là người hết sức quan trọng, cho nên cười hì hì chủ động bắt chuyện. lão Đại Nam Cung gia quan sát Như Âm từ trên xuống dưới một hồi, lạnh lùng cười, nói: "Mộ Dung Đức Âm, sớm muộn gì cũng có ngày ta đem cả nhà ngươi bầm thây vạn đoạn!"

Trương Như Âm hoảng sợ, xem ra Nam Cung gia này không thể trêu chọc, vội vàng né qua một bên, xem ra tình báo hắn thu thập không được đầy đủ, không ngờ huynh đệ Nam Cung thế mà có thù oán với Mộ Dung thế gia, sau này càng phải chú ý hơn! Tìm cơ hội vặn ngã bọn hắn!

Lúc này, tiếng nhạc trỗi lên, ngoài cửa trống gõ nhịp nhạc thánh thót dồn dập, chỉ thấy ngoài cửa lớn dần dần xuất hiện một đoàn người đi tới, ở giữa đoàn người nâng cổ kiệu lộng lẫy rực rỡ, ánh vàng rạng rỡ chói mắt đến mức mọi người không thể mở mắt. Đoàn người tiên phong đằng trước đồng loạt hô to: "Tôn chủ Ma giáo! Thiên Võng chí tôn! Thánh giá tới nhà, mọi người quỳ tiếp "

Nhưng người trong chính đạo căn bản không có ai quỳ xuống đón tiếp, trái lại mọi người trong lòng căng thẳng hồi hộp, một đám như gặp kẻ địch mạnh. Trong lòng Trương Như Âm cũng căng thẳng —— hắn trăm triệu không ngờ được Nhâm Tử Ngọc thế mà lại phô trương lớn như vậy! Chỉ có điều dọc theo đường hắn đã tốn nhiều thời gian như vậy, sớm đã lung lạc bố trí vô số thiếu niên giang hồ hàng đầu lòng sục trào nhiệt huyết nghĩa hiệp, không sợ bắt không được đại ma đầu kia!

Chỉ thấy Như Âm quẳng chén trà, lập tức từ trong đám người xuất hiện hơn mười người thanh niên tinh anh, vây quanh ở trước người Như Âm, bảo vệ Như Âm, cũng âm thầm đè binh khí của mình.

"Nhâm Tử Ngọc tới!! Nhâm Tử Ngọc tới!" Trong đám người một trận xôn xao, chỉ thấy cổ kiệu lộng lẫy xa hoa của tôn chủ Thiên Võng rầm rầm hạ xuống mặt đất, lúc này trên đầu tường đầy ắp người, tất cả mọi người đồng loạt nhìn chằm chằm bức rèm che, nhìn xem đại ma đầu trên cổ kiệu sẽ có hành động kinh người ra sao!

Nhóm chính đạo bên này, đại hiệp Ngụy Chính Phong trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Nhớ tới ngày đó, Tử Ngọc hắn tinh thần sa sút cỡ nào, hắn từng nghĩ đến chuyện mình có thể kéo hắn quay về con đường chính đạo, có điều chẳng ai có thể ngờ đến Ma giáo tro tàn lại cháy, đốm lửa càng đốt càng mạnh.

Lần này Tử Ngọc ngang nhiên tới đây khiêu khích, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều a! Khi thấy Lý Tư Hàm từ bên cổ kiệu đi theo tới, Ngụy Chính Phong thoáng chốc nổi trận lôi đình —— nếu như không phải có tên Vương gia ngu xuẩn không hiểu lý lẽ này, Tử Ngọc vì cớ gì mà lần thứ lại mê muội!! Lần này Ma giáo tụ tập lại với nhau, nhất định là do được hắn giúp đỡ!

Vạn ánh mắt tập trung ở ghế ngồi trên kiệu nâng, đột nhiên từ trên trời bay tới một cái ghế bành, vững vàng dừng ở trên đài cao luận võ, trên ghế mang theo sức mạnh hùng hồn, bên tai vang lên từng trận nổ vang ầm ầm, mặt đất nứt nẻ, mà ghế dựa lại lù lù không xê dịch, một cái bóng màu trắng theo gió bay vào, vững vàng ngồi ở trên ghế, người tới cất cao giọng nói: "Mộ Dung Đức Âm, lúc này không chiến, thì đợi đến bao giờ?!"

Một tiếng hô quát này, ẩn đao kiếm lệ khí, chấn động khiến lỗ tai đám người ong ong nhức nhối!

Người ngồi ở trên đài cao, mặt băng sương, sắc khí như xuân tuyết, đúng là Tuyết Thần Y Tuyết! Là thần thoại bất bại đẹp đẽ nhất trong chốn chốn võ lâm!!

Trương Như Âm sợ tới mức cơ hồ ngã ngồi xuống đất, sao lại thế sao lại thế!! Tại sao lại xuất hiện kẻ thù nữa vậy! Hơn nữa chỉ đích danh muốn quyết đấu cùng mình! Mình nào có biết võ công!? Nhìn khí thế trên khán đài của vị gia kia, đủ biết hắn tuyệt đối là nhân vật lợi hại không thể nào tưởng tượng nổi!!!

Vì thế hắn rung giọng đáp: "Đại gia… Ngươi… Ngươi nghĩ sai rồi… Đi…" Căng thẳng quá mức, khẩu âm tiểu quan đã lộ ra rồi.

"Ta sai chỗ nào?" Tiếng cười trầm thấp từ trong ghế ngồi Trầm thấp cổ kiệu Ma giáo truyền ra, chỉ thấy vị tôn chủ Thiên Võng tựa nghiêng trên ghế ngồi chậm rãi đứng lên, thế mà dựa vào hai chân của mình đi từng bước một xuống kiệu!?

Ngụy Chính Phong không khỏi kinh hãi —— không đúng! Người này không phải Tử Ngọc! Hắn là kẻ giả mạo! Hai chân Tử Ngọc không còn, tuyệt đối không có khả năng tự mình đi đường! Tử Ngọc! Tử Ngọc hắn làm sao vậy!? Chẳng lẽ bị… … Vì thế bổ não ra vô số hình ảnh Nhâm Tử Ngọc bị Lý Tư Hàm uy hiếp, thà chết chứ không chịu khuất phục, không chịu trở về ma đạo, cuối cùng bị làm nhục… …

Bức rèm che lưu động, trên người phủ vầng sáng hào quang hiện thân, một thân áo bào chói lọi làm toàn trường kinh diễm, kim quan che phủ, phi thường quý khí, mỗi cái giơ tay nhấc chân khí phách mười phần, chỉ thấy tôn chủ khẽ giơ tay trái, ngón tay trắng nõn như ngọc vê nhẹ, ngón giữa hơi cong, ở trên mũ quan của mình nhẹ nhàng bắn ra ——————————

Thoáng chốc, kim quan bay nhanh về phía sau, châu ngọc đầu đầy văng tung tóe, một đầu tóc đen tản ra bốn phía, trong tiếng kinh hô vang dội khắp toàn trường!!!

Giật nảy mình vì kỳ cảnh tiêu sái đến cực điểm! Giật nảy mình vì dung tư khiến cả thiên địa cũng phải nhạt màu!!

Đầu óc mọi người ngay trong khoảnh khắc gián đoạn!

Vị tôn chủ tuyệt thế bỗng nhiên hất nhẹ đầu, những sợi tóc dài ban đầu tùy ý phất lên lần này nhẹ rơi, tóc đen rủ xuống, nháy mắt sát khí vô hình ngập tràn bốn phía làm người ngạt thở!

Đôi môi tôn quý lúc này mới nhẹ nhàng mở ra: “Tôn chủ Thiên Võng, chính là Mộ Dung Đức Âm, Nhâm Tử Ngọc, chẳng qua chỉ là một bí danh. Bản tôn chính là

Mộ Dung Đức Âm.”

Lời này giống như hắn đang quát khẽ, khiến cho Như Âm muốn lên đứng dậy lên tiếng phản bác, không cách nào nói ra lời chỉ ngồi im không thể nhúc nhích, lưng áo ướt sũng.

Dứt lời, Mộ Dung Đức Âm khoanh tay đi tới đằng trước, mọi người phía trước ồ ạt nhường đường, hiện trường lặng ngắt như tờ.

Chỉ thấy hắn đi lên đài cao, cùng Tuyết Thần giằng co, chính là trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau cũng đủ để cho mọi người tại hiện trường nhiệt huyết sôi trào!!

Lần này là một hồi quyết đấu hừng hực là đỉnh điểm cao nhất suốt trăm năm trong chốn võ lâm sẽ thế nào đây!!

Không cần mở miệng, cường giả tột cùng, ngay từ ánh mắt đầu tiên đã có thể xác định!

“Mộ Dung Đức Âm, ngươi để ta chờ quá lâu.” Y Tuyết lạnh lùng nói.

Mộ Dung Đức Âm cười ngạo nghễ: “Hôm nay người xem đông đảo, gấp trăm lần trận đầu của chúng ta, Tuyết Thần đừng ngại nể mặt, thuận tiện cho…những người xem này thế nào?”

Tuyết Thần hơi hơi nhướng mày: “Nói như thế nào?”

“Hôm nay chúng ta quyết định thắng bại, đỉnh điểm cùng cực, tĩnh, chậm, tuyệt, lấy chén nước làm chứng.” Mộ Dung Đức Âm vung tay áo lên: “Người tới, dâng trà!”

@ đang chỉnh sửa điện thoại suốt 2 ngày nay nên hôm nay thế thôi nhé ^^

107. Chương 107: Báo Động Gió Lốc Máu Chó Đột Kích

báo động gió lốc máu chó đột kích

Song Thủ Xà đi tới, cung cung kính kính dùng cái mâm lá sen bằng vàng ròng bưng tới một ly trà bạch ngọc, trà trong chén hương thơm tỏa bốn phía, thấm vào ruột gan.

Mộ Dung Đức Âm cười nhạt nói: "Không bằng hai người chúng ta lấy chén trà làm tiêu chuẩn, nếu như Đức Âm kính được Tuyết Thần chén trà này, ân oán chúng ta có thể giải sao?"

Tuyết Thần nói: "Chúng ta cũng không có ân oán, chỉ có phân tranh cao thấp, trà do ngươi kính, ta không nhận được!" Dứt lời một chưởng đánh ra, đúng là muốn phá huỷ chén ngọc!

Mộ Dung Đức Âm nhẹ nhàng nghiêng người, chưởng phong chợt hiện, chén ngọc trong tay chưa từng xe dịch, nước trà bên trong không hề lăn tăn, một gợn sóng cũng không có, nhưng thật ra một chưởng này của Tuyết Thần đem tượng La Hán cách khoảng hơn một trượng chạm đá bên dưới đài nứt vỡ. Tượng đá kia ít nhất cũng hơn trăm cân, lúc này ầm ầm đổ xuống, vụn đá bay tán loạn, làm cho người ta kinh hãi run sợ không thôi!

Song Thủ Xà biết điều mang mâm vàng vội vàng chạy ra, kêu lên: "Mau tránh ra! Mau tránh ra!" Tuyết Thần hơi hơi nheo mắt lại, một chưởng chưa dứt, lại tung một chưởng, tuy chiêu thức cũng không thật nhanh nhưng lực đạo sánh với ngàn quân, toàn bộ chặn hết đường lui của Mộ Dung Đức Âm, dù muốn tránh cũng không thể tránh!! Một chưởng này làm bàn tay Mộ Dung Đức Âm đang nắm chén, thế tới buộc hắn phải tuột tay —— Hóa ra là hai người nãy giờ quả nhiên lấy chén ngọc nho nhỏ làm lệnh, phong vân quyết chiến ngay bên dưới chén nước!

Lần này tranh đấu so ra khí thế kém mãnh liệt cuồn cuộn hung ngoan hơn lúc ở U Linh sơn trang, nhưng thế tới lại nhanh như chớp, càng thêm khảo nghiệm sự mềm dẻo linh hoạt, đối với hai người ở đỉnh phong võ đạo mà nói, ngược lại càng thêm đề cao tinh thần thượng võ.

Mộ Dung Đức Âm mắt thấy Y Tuyết Thần thế tới rào rạt như chẻ tre, tung chén ngọc kia lên cao, mọi người ngửa mặt đưa mắt đi tìm, chỉ là trong nháy mắt không thấy bóng dáng.

Lúc này đây chỗ trống nơi chén ngọc bay lên, Mộ Dung Đức Âm không đưa hai tay ra, mà đón lấy đường đánh của Tuyết Thần, hai người qua lại hơn mười chiêu, mỗi một chiêu tinh tuyệt, khí kình mặc ý bay tứ tung so với đao phong giằng co còn thêm sắc bén, xuyên qua đài luận võ trên cao, tiếng ầm ầm không ngừng vang lên bên tai, mọi người hốt hoảng nhìn qua, lúc này mới phát hiện thì ra trên đài cao kia sớm đã in hằn vô số vết cắt khảm sâu ngang dọc, chính là phạm vi giới hạn, ngay cả chỗ bên đài nơi mọi người đang đứng không có bị lan tới, có thể thấy được hai đại cao thủ thu phát kình đạo cực chuẩn chắc, chỉ nhìn thế là đủ rõ rồi! Giao chiêu một hồi lâu sau, chén ngọc rốt cục cũng rơi xuống! Dù là có thể nhìn thấy chén ngọc, cũng chỉ thấy cái chén kia ước chừng đang ở trên không vài chục trượng, thật không biết tôn chủ Ma giáo vừa rồi đến tột cùng là tung nó lên cao cỡ nào—— Tuyết Thần một bên đối chiêu cùng Mộ Dung Đức Âm, cuốn lấy hắn không chút rảnh tay, lúc này khẽ hất nhẹ đầu, một cây kim trâm trên mái tóc mây bay xéo ra, đánh tới chén ngọc!

Trên chén ngọc có lưu lại lực đạo của Mộ Dung Đức Âm, lúc này va chạm cùng kim trâm, thế nhưng phát ra tiếng vang bén nhọn, âm thanh chói tai làm cho người ta hoài nghi chén ngọc kia có khi nào lúc này vỡ nát, ấy vậy mà chén ngọc chưa vỡ, nhưng thật ra đã bị khuấy động, nước trà trong chén vẩy ra bốn phía!

"Ngươi thua!" Tuyết Thần nói.

"Thắng bại chưa định!" Mộ Dung Đức Âm một chưởng đánh lên trời, khí kình vắt ngang chấn dọc cuồn cuộn mang theo khí rét tỏa ra bốn phía, đám người vây quanh phía dưới nhất thời cảm thấy hàn khí bức người!

Ngồi ở hàng đầu tiên trên bàn trà trước mặt chưởng môn Võ Đang bày biện một ly trà, trong chén trà thế nhưng ngay tức thì kết băng, thật sự không có một xíu rãnh nhỏ.

Còn lúc này ở giữa không trung nước trà vẩy ra bọt nước trong khoảnh khắc cũng bị đông lạnh, kết thành hạt châu băng, ào ạt rơi xuống —— nhưng chỉ thấy tay áo Mộ Dung Đức Âm vừa thu lại, tay áo dẫn gió một đường khiến cho băng châu bay vòng, hạt ngọc đẹp rơi vào trong chén ngọc, đợi chén ngọc rơi xuống, vẫn như trước vững vàng nằm ở trong bàn tay Mộ Dung Đức Âm. Mộ Dung Đức Âm nâng chén ngọc lên, nhiệt lực trong lòng bàn tay dĩ nhiên làm băng châu hòa tan, khôi phục lại thành một chén trà nóng.

Tuyết Thần thấy hắn cực kỳ bình tĩnh, lại ngưng tụ thành một chén trà thơm, liền nhíu mi nói: "Mộ Dung Đức Âm, chút tài mọn!" Khi nói chuyện, chưởng lực mười phần mười hùng hồn ngưng tụ lại, một chưởng rung trời bàng bạc tràn ra!!

Một chưởng của Tuyết Thần hùng hậu tới tột cùng, Mộ Dung Đức Âm lại nâng cái chén ngọc lên đón, chỉ thấy lòng bàn tay đang đánh tới bên trên cái chén ngọc Tuyết Thần, chén chưởng đụng vào nhau, thế nhưng không còn động tĩnh, nước trà trong chén hơi hơi nổi lên gợn sóng, lúc sau lại nằm yên trở lại—— xem ra Mộ Dung Đức Âm lấy thân hóa đi chưởng công đáng sợ này.

"Ngươi không giảm bớt lực?" Tuyết Thần trong mắt hiện ra một tia thất bại.

"Không cần." Mộ Dung Đức Âm thu tay lại, tay kia thì đẩy cánh tay Tuyết Thần ra, mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, bóng hình chớp lên, liền thấy Mộ Dung Đức Âm đem chén ngọc trực tiếp kính tới trước mặt Tuyết Thần: "Uống trà đi."

Tuyết Thần không hề cự tuyệt, thế nhưng im lặng nhận chén ngọc, uống một hơi cạn sạch.

"Mộ Dung Đức Âm, như vậy từ biệt." Tuyết Thần chỉ bỏ lại một câu, xoay người rời đi.

Mọi người ngay từ đầu còn chưa hiểu, nhưng nghe lời nói của Tuyết Thần, hình như là

Tuyết Thần bị đánh bại?!

Phải nói, trận luận võ này, Mộ Dung Đức Âm đã rất nể mặt mũi Tuyết Thần, một chưởng cuối cùng kia, đã khiến cho Tuyết Thần nhận thức được sự chênh lệch của mình.

Toàn lực dồn hết trong một chưởng, tu vi suốt đời, thế nhưng ở trong chén nước cũng không thể gợi lên gợn sóng, bị Mộ Dung Đức Âm khắc chế chặt chẬ hắn còn có thể nói gì? Một trận chiến này, cũng đã thực hiện tâm nguyện đời này của hắn, trên phương diện võ học, hắn không còn muốn tinh tiến, có lẽ sau này, hắn nên lo lắng về cuộc đời của mình..

"Trang chủ..." Một gã thiếu niên gầy yếu rụt rè không biết từ nơi nào chui ra, một phát bắt được cánh tay Tuyết Thần, thân thiết hỏi: "Ngươi không có bị thương đi?"

Tuyết Thần nhìn thiếu niên, ánh mắt băng sương vạn năm trong sạch ấy vậy mà hình như có một chút dãn ra, khóe miệng vậy mà có một ý cười không dễ dàng phát giác, nhưng giọng nói của hắn vân cứ lãnh đạm như trước, nói: "Ta không sao. Đi thôi."

"Tuyết Thần, " Mộ Dung Đức Âm đứng trên đài đột nhiên mở miệng, "Ta nếu như ngươi, nhất định sẽ đem hắn nuôi béo lên đó."

Tuyết Thần nhìn thiếu niên theo sát bên mình, đưa lưng về hắn nói: "Mộ Dung Đức Âm, có lẽ đời này ta không thể siêu việt ngươi, nhưng là ngươi không khỏi quản nhiều chuyện quá đi!" Dứt lời liền xách lấy người thiếu niên kia lên, phi người xẹt qua tường vây, tư thế tuyệt đẹp xa bay như tiên hạc.

Mộ Dung Đức Âm đợi Tuyết Thần đi rồi, mới chậm rãi đi xuống đài luận võ, chỉ thấy thân hình hắn nhoáng lên một cái, hình như cuối cùng nỏ mạnh hết đà, đột nhiên phun ra một búng máu. Song Thủ Xà cách hắn gần nhất, vội vàng đỡ lấy hắn, nói: "Tôn chủ!"

Mộ Dung Đức Âm nhắm chặt hai mắt, ngưng trọng nói: "Ta không sao, bây giờ còn không thể rời đi, ta còn có chuyện chưa xong."

Mọi người không khỏi ồ lên, thì ra tôn chủ Ma giáo vừa rồi cũng bị trọng thương, chẳng qua mạnh mẽ cố chống đỡ đợi Tuyết Thần rời đi, thật là một nam tử ẩn nhẫn quá tốt!!

Lần này một quả cơ hội tốt nhất dành cho Như Âm, hắn thấy Mộ Dung Đức Âm bị trọng thương, vội vàng nhảy ra tận tay day mặt nói: "Ta mới là là Mộ Dung Đức Âm chân chính!"

Ngụy Chính Phong là minh chủ võ lâm đương nhiệm, lúc này không thể không đứng ra, hỏi: "Đây rốt cuộc là chuyện gì?" Nhưng mà hai mắt của hắn lại lo lắng đảo quanh ở trên người Mộ Dung Đức Âm, muốn biết hắn rốt cuộc bị thương như thế nào.

Như Âm đôi mắt nhấc lên: "Từ nhỏ thân thể của ta suy yếu nhiều bệnh, được đại ca đưa đến Tiên Ấm cốc điều dưỡng, xa cách nhiều năm, Nhâm Tử Ngọc mê luyến đại ca thành cuồng, nhân lúc ta chưa quay về, giả trang dùng tên của ta hấp dẫn đại ca của ta! Về sau lại bởi vì đại ca của ta hiểu rõ âm mưu quỷ kế của hắn, cắt đứt với hắn, Nhâm Tử Ngọc thế nhưng nổi cơn điên, luôn miệng nói mình chính là Mộ Dung Đức

Âm!! Hơn nữa còn thiết kế hãm hại đại ca, khiến đại ca của ta bệnh nặng hôn mê bất tỉnh! Các vị tiền bối, bằng chứng như núi, mong các vị tiền bối làm chủ cho ta!!"

Mộ Dung Đức Âm lau vết máu bên khóe miệng, yếu ớt cười: "Mặc kệ ngươi nói cái gì đi nữa, ta tuyệt đối sẽ không buông tay Long Sách. Vô luận là kiếp này hay kiếp sau, Long Sách vĩnh viễn là huynh trưởng tốt của ta, dù hắn mất đi ký ức, không chịu thừa nhập ta, ta vẫn mãi là đệ đệ của hắn Mộ Dung Đức Âm…" Nói xong hắn lại phun ra một búng máu, Song Thủ Xà vội vàng lấy khăn tay ra giúp hắn lau miệng, đau lòng nói: "Tôn chủ! Ngươi đừng nói nữa! Vẫn là nhanh chóng đi chữa thương đi!"

"Thủ Xà… Đỡ ta tới gặp hắn…" Mộ Dung Đức Âm vẫn đang muốn tới chỗ Long Sách, kiên trì nói.

"Tôn chủ, chân giả của ngươi vừa mới trải qua đại chiến ban nãy, chỉ sợ đã muốn phá hủy… Để Thủ Xà cõng ngài …" Song Thủ Xà nửa đỡ nửa ôm Mộ Dung Đức Âm nói. Những lời này của hắn tuy nói không lớn, nhưng mọi người ở hiện trường có nội lực đều nghe rõ ràng rành mạch, nhất thời đều lộ ra biểu tình kinh ngạc ———— quả nhiên tôn chủ Ma giáo là một người tàn phế! Một người tàn phế thật không ngờ lại lợi hại như vậy, thật sự là không đơn giản! Không đơn giản!!

Ngay tại lúc Song Thủ Xà cảm động lau nước mắt, một đạo chưởng lực đột nhiên từ lăng không đánh tới, đem Song Thủ Xà đánh bay ra ngoài, Song Thủ Xà đụng tới cây cột cao nhất trên đài, ngay lập tức hộc máu, đầu lệch một bên tắt thở. (Phong:)

"Thủ Xà!" Mộ Dung Đức Âm kinh hô một tiếng, không có Song Thủ Xà vịn đỡ, chỉ nghe chỗ hai chân của hắn vang lên một trận đầu gỗ vỡ toang, giây tiếp theo hắn tức thì ngã nhào trên đất, thống khổ cùng cực.

Người xuất chưởng không ngờ vẫn là Lý Tư Hàm luôn luôn yên lặng không nói gì.

Lý Tư Hàm vẻ mặt xanh mét, hai mắt hung ác nói: "Nhâm Tử Ngọc!! Ngươi cái đồ tiện nhân kia!! Ta toàn tâm toàn ý yêu thương một lòng nghe theo ngươi!! Ngươi lại vẫn một mực nghĩ cái kia Mộ Dung Long Sách!! Ngươi đi chết đi!! Ta không chiếm được!! Ai cũng đừng dự đoán được!!"

"Lý Tư Hàm!! Ngươi cái tên phản đồ này!!" Đám người còn lại trong Ma giáo đều sợ ngây người! Ngay lập tức có vô số cao thủ Ma giáo lao tới, có người đi qua chế phục Lý Tư Hàm, có kẻ đi đỡ Mộ Dung Đức Âm, Mộ Dung Đức Âm lại quát khẽ: "Đừng có đụng ta!!"

Lời của hắn hình như có lực uy hiếp vô cùng, khiến cho mọi người không dám lại gần thêm nữa, chỉ thấy hắn chậm rãi ngồi dậy, nhắm mắt nói: "Mang Mộ Dung Long Sách tới gặp ta!"

Lý Tư Hàm sớm đã bị người bắt, tóc tai bù xù, ngồi xếp bằng ngồi dưới đất, cười lạnh: "Hắn từ sớm đã biến thành một tên phế vật ngu si, để ta nhìn thử xem ngươi có thể cuồng dại đến lúc nào! Cũng phải, ngươi đã không quan tâm tới một tấm chân tình này của ta, ta còn giữ tim để làm gì!" Dứt lời đột nhiên nâng lên thanh chủy thủ vẫn luôn giấu ở trong lòng, chỉa thẳng trái tim của mình đâm xuống.

Nhìn thấy Lý Tư Hàm phơi thây tại chỗ, khuôn mặt của Mộ Dung Đức Âm hơi giật giật, nói: "Kéo ra ngoài, an táng theo long trọng."

"Tôn chủ!! Vì một người nam nhân, ngài thấy đáng giá…" Hộ pháp đứng ở một bên vẫn muốn dìu hắn, bị hắn một chưởng đánh văng một bên, có lẽ là cho động chân khí kéo theo nội thương, ngực Mộ Dung Đức Âm phập phồng, ho khan kịch liệt.

"Dẫn hắn tới gặp ta!" Mộ Dung Đức Âm cơ hồ là gầm nhẹ lên.

Tất cả mọi người ở hiện trường mở to hai mắt nhìn thẳng một màn tình yêu bi kịch này, than thở tự hỏi thế gian tình là gì? Thế nhưng có thể làm hại biết bao nhiêu người người trước ngã xuống, người sau tiến lên, si mê không chịu tỉnh ngộ!

Rốt cục Mộ Dung Long Sách cũng được người dùng xe lăn đẩy qua đây, nhưng mà trên mặt mờ mịt. Trương Như Âm muốn chạy tới, lại bị người trong Ma giáo ngăn trở, chỉ có thể ở bên ngoài rống to: "Đại ca! Ta mới chính là Đức Âm! Ngươi đừng bị mắc mưu!!"

Con mắt Mộ Dung Long Sách hơi hơi giật giật, biểu tình vẫn si dại như trước.

Mộ Dung Đức Âm cố gắng vươn tay bắt lấy bàn tay Long Sách, cực kì dịu dàng đau thương, buồn bả nói: "Long Sách, ta tới rồi, ta theo hẹn ước đã định tới gặp ngươi, sao ngươi không nhìn ta liếc mắt một cái?"

"Ngươi là ai? Ta không biết ngươi! Đệ đệ Đức Âm của ta đang ở bên kia, ta muốn đi gặp hắn…" Long Sách từ trong bàn tay của hắn rút tay ra.

Mộ Dung Đức Âm cũng không chịu buông tay: "Dù cho ngươi đã quên, chúng ta lại bắt đầu một lần nữa được chứ? Ta mới chính là Mộ Dung Đức Âm, là đệ đệ ngoan của ngươi… Ngươi đã nói sẽ bảo hộ ta cả đời… Ngươi không thể nuốt lời…" Nói xong, một hàng nước mắt trong suốt thế mà lại lăn xuống, thê diễm ai uyển, người thấy đều bị tan nát cõi lòng.

"Không đúng! Không đúng! Ta không biết ngươi! Ngươi buông tay!" Long Sách vẻ mặt kinh hoảng, rốt cục cũng giãy thoát được, một phát đẩy Mộ Dung Đức Âm ra, hướng Như Âm kêu to: "Đức Âm! Cứu ta! Người nam nhân này là ai! Mau đuổi hắn đi! Thật đáng sợ!!"

"Long Sách! Ngươi không thể quên ta!" Mộ Dung Đức Âm cuối cùng cũng phát giận, hắn vỗ mặt đất, phi người lên, bắt lấy Long Sách lại đưa trên đài cao. Hai người lúc này quần áo quấn lấy nhau nằm sấp ở nơi này, chỉ thấy Mộ Dung Đức Âm khấp lấy cần cổ Long Sách, máu tươi từ khóe miệng hắn không ngừng chảy ra, mắt của hắn lóe ra ánh sáng điên cuồng: "Long Sách! Ngươi đã quên ta! Vậy ngươi cùng với ta hãy cùng hủy diệt đi! Chúng ta cùng ngủ chung đi, không bao giờ phải gánh chịu nỗi tra tấn giữa trần thế này nữa!!"

"Ấy… Ô…" Long Sách xanh cả mặt, sắp bị hắn bóp chết.

Nghe nói tôn chủ muốn tự sát, tất cả mọi người Ma giáo bên dưới sôi nổi gào to cầu xin. Hiện trường nhất thời hỗn loạn một đống.

"Nếu hắn muốn chết, cứ để cho hắn chết là tốt lắm!" Một giọng điệu lạnh lùng từ tường phía Tây truyền đến, mọi người quay đầu lại thì chỉ thấy một người mặc quần áo màu tím, thanh lệ không tầm thường, khoanh tay đứng trên đầu tường, chính là Đại giáo chủ Ma giáo tiền nhiệm Ân Cốt!

Lililicat

Phong

= = =

108. Chương 108: Long Sách Hoa Lệ Xoay Người

Long Sách hoa lệ xoay người

Ân Cốt đột nhiên xuất hiện, dẫn theo một đợt triều cường mới.

Mọi người đều biết, hôm nay Ân Cốt đã bị trục xuất khỏi vị trí giáo chủ Ma giáo, như vậy hắn và vị tôn chủ đương nhiệm Nhâm Tử Ngọc nhất định có quan hệ rối rend ay dưa không rõ. Đại hội võ lâm lần này thật sự là vở kịch hay liên tục không gián đoạn! Tất cả mọi người ngừng thở nhìn chăm chú tình tiết phát triển của tình huống.

Chỉ thấy Nhâm Tử Ngọc đang trọng thương chậm rãi ngẩng đầu, vẫn như trước đẹp đến chấn động xuyên thấu lòng người, không hề nghi ngờ, vị mỹ nhân đứng đầu trong chúng mỹ nhân chính tiêu điểm lớn nhất cả toàn trường. Chỉ sợ rất nhiều người sau khi trở về một đoạn thời gian rất dài cũng phải trầm mê thương thân vì bệnh tương tư, mỹ mạo của Đức Âm có lực sát thương quá đáng sợ.

"Ân Cốt, ngươi cút đi, không nên ở chỗ này quấy rầy ta." Lời nói của Mộ Dung Đức Âm trong nháy mắt làm bầu không khí toàn trường đóng băng. Bầu không khí bi thương xót xa lòng người như thác nước chảy xiết mới vừa rồi ngay tức thì sụp đổ nát vụn không phanh.

Mộ Dung Long Sách trong lòng ngực của hắn khóe miệng lúc này không khỏi giật giật một chút. Ân Cốt nghe vậy cũng không tức giận, ngược lại ôm cánh tay nói: "Ngươi bảo ta lăn ta sẽ lăn à? Ngươi dựa vào cái gì mà dám ra lệnh cho ta? Hứ? Ta chính là thích ngồi ở chỗ nầy, nhìn ngươi tiếp tục diễn trò! Ngươi cứ tiếp tục diễn đi a! Để cho người trong thiên hạ nhìn thử xem, rốt cuộc ngươi là một kẻ si tình như thế nào!"

Mộ Dung Đức Âm không để ý tới hắn, xoay đầu lại, tiếp tục nói: "Long Sách, chúng ta ngủ chung đi, không bao giờ phải bị nữa trần thế này quấy rầy nữa."

Dứt lời hắn từ trong lòng ngực lấy ra một cái hộp thạch anh nhỏ, cúi đầu nhìn xuống, tiện tay ném qua một chỗ, sau đó tiếp tục sờ soạng.

Kết quả Đức Âm phát giác mình quên cầm theo bình thuốc độc, nhưng lại có đem theo quà kỷ niệm hộp bánh liên hoa đến!!! ( ) "Thủ Xà…" Vì thế hắn gọi.

Nhưng mà Song Thủ Xà đã ngã vào bên cây cột tắt thở.

"Lý Tư Hàm…" Hắn gọi.

Nhưng mà Lý Tư Hàm đã quỳ rạp trên mặt đất tự vận chết.

"Này…" Mộ Dung Đức Âm đột nhiên cứng lại rồi, ở trước mắt bao người tẻ ngắt.

Một khắc đồng hồ sau, mọi người chỉ thấy tôn chủ ngồi trên đài rốt cục cũng mở to mắt, nói: "Kỳ thật, ta vốn muốn đưa cho huynh trưởng một món quà gặp mặt rất bất ngờ, nhưng đã có một phân đoạn bị sai sót, có điều ta còn có một món lễ vật muốn tặng cho huynh trưởng.."

Mộ Dung Long Sách chỉ có thể tiếp tục giả vờ ngốc, kỳ thật đã âm thầm nắm chặt nắm tay, hận không thể hung hăng đập nát cái đồ đần Đức Âm ngay cả chuyện tình bi thương cũng không bi cho tốt này!!

Mộ Dung Đức Âm đem hộp bánh liên hoa kia lấy ra, nói: "Huynh trưởng ngươi nhìn xem, đây là bánh liên hoa ta bán sách kiếm được đó, ta bán bộ Trân Châu hận được ba văn tiền mua bánh liên hoa này. Đây là vật kỷ niệm lần đầu tiên ta tự mình kiếm tiền, ta đóng gói rất đẹp để làm phần lễ vật thứ hai cho ngươi, tuy chỉ là cái bánh liên hoa nho nhỏ, nhưng là một tấm chân tình của ta, tình nghĩa thắm thiết đều chứa đựng ở trong bánh ngọt liên hoa này… Huynh trưởng nếu như không chê, chúng ta có thể đang ăn bánh liên hoa tự sát."

Mộ Dung Long Sách trong lòng mắng: "Ngươi cái đồ phá của này!!! Cái đồ phá của!!!! Bộ Trân Châu hận mà ta đưa cho bìa cứng mạ vàng đó!!! Là bộ sách giới hạn không có xuất bản nữa!!!! Dầu gì cũng phải bán được mười lượng hoàng kim!!!! Hiệu sách Giang Nam ra giá ba ngàn lượng cũng tìm không thấy! Ngươi thế mà lại bán ba văn tiền còn không biết xấu hổ mà nói cái gì đổi bánh liên hoa! Còn làm này cái chuyện tình bi thương thảm thiết cực kì vụng về này để lừa gạt ta!! Ngươi thử nhìn cái tên Lý Tư Hàm kia mà xem rõ ràng là đang quỳ rạp trên mặt đất ngủ! Ngay cả máu cũng chưa chảy ra đã ngất đi cũng phải chú ý tới chút hiệu quả có được không! A a a a a a ngươi làm cho ta mất hết mặt mũi!!! Ngươi không phải có thể kiếm tiền sao!! Sau này ta quyết sẽ không cho ngươi một văn tiền!! Ngươi cứ uống gió Tây Bắc mà sống đi!!!"

Cho nên, rốt cuộc đây là cái tình huống gì thế này?

Tất cả mọi người mơ hồ.

Nhưng Mộ Dung Đức Âm vẫn đem bánh hoa sen kia bẻ làm hai nửa, mình ăn một nửa, một nửa khác dùng phương thức miệng đối miệng nhét vào miệng Long Sách. Đôi môi thơm ngon này làm cho nam nhân ở tại hiện trường ghen tị muốn phát điên. Sau khi ăn hết bánh liên hoa, Mộ Dung Đức Âm té trên mặt đất, nhắm hai mắt lại.

Phía dưới một mảnh xôn xao, đường đường là tôn chủ Ma giáo thế mà dùng cái phương thức này giải quyết?!!

Như Âm cũng hoảng sợ, hóa ta hắn cực khổ vất vả tính kế, ấy vậy mà hết thảy đều là uổng phí công sức?!

Tất cả chuyện này đến tột cùng là… …

Ân Cốt = = ngồi ở trên đầu tường, lấy hạt dẻ rang đường bản thân mang đến ra, một bên vừa ăn một bên vây xem.

Ngay trong lúc đám người trong Ma giáo xếp hàng tiến lên, một bên thấp giọng hát khúc ca tình yêu đau thương khổ oán uyển chuyển, một bên vì di thể của tôn chủ vảy hoa tươi đầy trời thì Mộ Dung Đức Âm đột nhiên ngồi dậy, khiến cho đám người đứng ở đằng trước sợ tới mức suýt nữa thì chết, thét chói tai: " Xác chết của tôn chủ vùng dậy!"

Mộ Dung Đức Âm không để ý tới hắn, ở trong mưa hoa đứng lên, sau đó run rẩy kéo áo choàng nởi ra một chút, đem tấm ván gỗ trên đùi mình dỡ xuống, sau đó bình tĩnh ra lệnh những người khác đem Long Sách chuyển tới gian phòng của mình.

Sau đó hắn thần sắc bình tĩnh, tao nhã cao quý hỏi các Đại chưởng môn phía dưới: "Việc riêng của bản tôn đã sáng tỏ, bây giờ là chính đạo cùng Ma giáo có thể bắt đầu nói chuyện được hay không?"

Vẻ mặt ai nấy trong nháy mắt đều sụp đổ.

Cơn gió lốc trên vùng trời trong chớp nhoáng kịch liệt xoay trở lại hội trường.

A a a a a a a a a a a a a a a!!!!!

Tất cả chuyện này đến tột cùng là làm sao vậy?

Nhưng là biểu tình của vị tôn chủ lãnh ngạo biểu lộ rõ bốn chữ: Không giải thích được.

Bởi vì toàn bộ chuyện này thực sự quá mức quỷ dị, không thể miêu tả, cho nên sau khi rời khỏi hội trường nhóm võ lâm nhân sĩ đối một màn tình yêu đau thương ai oán bi kịch ở giữa này đều im lặng không đề cập tới, bởi vì thật sự là làm cho người ta sụp đổ mà.

Đúng vậy, đó mới là phong phạm của tôn chủ Ma giáo, có thể làm trò trước mặt thiên hạ võ lâm cứ thế chơi đùa diễn vở tuồng thê lương ai oán đau thương trăm ngàn chỗ hở, dù cho có tẻ ngắt nhưng vẫn như trước lãnh ngạo như cũ không chút nào biến sắc tiếp tục tiến hành nói chuyện với đám người chính đạo, còn không giải thích!

Ân Cốt nhìn thấy tình cảnh này, bị hạt dẻ làm nghẹn được không thể thở nổi, sớm biết thế này thì đã nghe lời hoàng đế khuyên rồi, không đến để tự tìm mất mặt!

Ngụy Chính Phong sắc mặt cổ quái đại diện cho liên minh chính đạo bàn chuyện với Mộ Dung Đức Âm, câu nói đầu tiên không ngờ là: "Ngươi rốt cuộc là Nhâm Tử Ngọc, hay là Mộ Dung Đức Âm?"

"Vậy ngươi phải hỏi hắn." Mộ Dung Đức Âm tự mình đi xuống đài cao, đi tới đám người, mọi người vẫn như trước tránh ra một lối đi cho vị tôn chủ đáng sợ này. Hắn giống như xách con gà con đem Như Âm ngồi tê liệt dưới đất xách lên, nhấc tới trước mặt Ngụy Chính Phong, nói: "Ngươi tới nói."

"A… A… Ta… Ta mới phải…" Như Âm còn muốn cãi bướng.

Lúc này Thủ Xà từ trạng thái giả chết bò lên, chỉ tận mặt nói: "Hắn là Trương Như Âm, là người trong Ma giáo, phái đến thế gia Mộ Dung làm thế thân, lại nổi lên ác ý, mưu toan lật đổ địa vị của tôn chủ."

Sự tình đã sáng tỏ, quả nhiên tôn chủ Ma giáo chính là Mộ Dung Đức Âm!! Quả nhiên Mộ Dung Đức Âm có được mỹ mạo đệ nhất thiên hạ!!

Ngụy Chính Phong chỉ cảm giác tâm của mình nháy mắt bị xé thành mảnh vụn, thống khổ nhắm mắt nói:

"Nhâm… Không, Mộ Dung Đức Âm, ngươi ngay từ đầu đã gạt ta có phải hay không? Chân của ngươi không có việc gì, ngươi cũng không có mất đi võ công, toàn bộ đều là do ngươi tỉ mỉ sắp đặt…"

Mọi người tại hiện trường nghe xong đều muốn, lầu bầu, = = một màn vừa rồi kia nhìn thế nào cũng không giống như là tỉ mỉ sắp đặt, mà giống như là tùy ý làm bậy thì có!

Mà Ngụy Chính Phong vẫn như trước nhắm mắt lại, tay bóp nhàu quần áo chỗ ngực mình lên khuôn mặt vặn vẹo, run rẩy nói: "Mộ Dung Đức Âm, tâm tư của ngươi thật sự quá sâu… Nghiệp chướng của ngươi quá nặng nề! Ngươi nghĩ đùa bỡn lòng người, như vậy rất thú vị hay sao! Ngươi cũng biết… Ngươi cũng biết… Nôn…"

Nói tới đây thế mà lại phun ra một ngụm máu tươi, có thể thấy được thương thế rất nặng.

“Ngụy Chính Phong, mở to hai mắt của ngươi, thu hồi cảm tình vô nghĩa của ngươi đi, ta hiện tại nói cho cả võ lâm thiên hạ này biết, ” Mộ Dung Đức Âm túm lấy cổ áo của hắn, lãnh đạm nói: “Không cần tên nam nhân lề mề như ngươi xen vào, cút ngay! Để cho chưởng môn Thiếu Lâm cùng Võ Đangtới gặp ta!”

Nói xong túm Ngụy Chính Phong ném qua một bên, thậm chí có người vỗ tay. Chúng Ma giáo vốn chả có phản ứng gì, vừa thấy có người vỗ tay, cũng biết nên theo tiết tấu vỗ tay tạo thế cho tôn chủ, kết quả thanh thế lớn, làm cho người chính đạo sắc mặt cực kỳ khó coi.

Ngụy Chính Phong bị quăng ném sang một bên, vừa vặn ngã vào dưới chân Lý Tư Hàm.Thì ra Lý Tư Hàm cũng đã thoát khỏi trạng thái giả chết, lạnh lùng liếc xéo Ngụy Chính Phong ngã trên mặt đất, ánh mắt kia thật giống như đang nói:

Đồ đần, làm trung khuyển của ngươi là tốt rồi, không nên nói lảm nhảm nhiều như vậy!!

Ném xong Ngụy Chính Phong, Mộ Dung Đức Âm quét mắt bốn phía, nhất thời toàn trường lập tức lặng ngắt như tờ, hắn lại hỏi: “Phương trượng Thiếu Lâm ở chỗ nào, chưởng môn Võ Đang ở chỗ nào?”

Phương trượng Thiếu Lâm đành phải niệm to một tiếng a-di-đà phật đi tới, nói với Mộ Dung Đức Âm: “Mộ Dung thí chủ, hiện giờ trong võ lâm trường phái cường thế rất nhiều, vì sao chỉ phải chọn hai môn phái Thiếu Lâm Võ Đang trao đổi chuyện đại sự?”

Ngụ ý là, hiện giờ thế lực võ lâm rất cường thịnh nào xx lâu, xx sơn trang, xx các, xx môn thật sự nhiều lắm, trong võ lâm hiện nay Thiếu Lâm Võ Đang căn bản không phải cây trụ nổi tiếng như xưa.

Mộ Dung Đức Âm tên nam nhân ru rú trong nhà này, đối với khái niệm võ lâm hắn còn dừng lại ở ánh sáng chói lọi trong năm tháng.

“… … Ta đây nên tìm ai trao đổi?” Mộ Dung Đức Âm.

Vì thế chưởng môn Võ Đang buột miệng nói ra: “Mộ Dung Long Sách!”

Lập tức toàn trường lại một mảnh lặng im.

Thì ra, mười năm gần đây, Mộ Dung Long Sách nhiều lần đảm nhiệm chức vị minh chủ võ lâm, Phó minh chủ, là người phụ trách việc giải quyết các chuyện xã giao lớn nhỏ giang hồ môn phái, từ tài vụ, nhật trình luận võ, trao đổi vật tư, phân bố điều động nhân viên đều là do hắn một tay xử lý, hơn nữa Băng Tiễu Thành tài lực hùng hậu, thanh danh như mặt trời ban trưa, dùng thủ đoạn quản chế tất cả đời sống kinh tế với hơn trăm đại môn đại phái khắp Trung Nguyên, ban ơn tạo thế khắp nơi, cây trụ chống chân chính của phe chính đạo không phải Mộ Dung Long Sách thì còn ai!! Bây giờ nghĩ lại, quả thật có thể đủ đại biểu cho cả võ lâm chính đạo Trung Nguyên, cũng chỉ có vị huynh trưởng tôn chủ Ma giáo—— Mộ Dung Long Sách này!

Lại nói cái này có phải là một hồi âm mưu kinh trời hay không?! Là do huynh trưởng chính đạo thiết kế để cho đệ đệ của mình đã khống chế Đại Ma giáo, hay là đệ đệ giáo chủ Ma giáo thiết kế nuốt lấy cơ nghiệp chính đạo trong tay huynh trưởng? Hay là là huynh đệ liên thủ, độc chiếm võ lâm?!!

Dù sao thì có là ai cũng chẳng quan trọng, mấu chốt là, bây giờ đây chỉ có duy nhất một người có tư cách có địa vị có tiếng nói có tiền vốn có thế lực ngôi sao sáng của chính đạo chỉ có ———————— Mộ Dung Long Sách!

Đáng chết, trong lòng mọi người đồng loạt mắng một câu.

Mộ Dung Long Sách quả nhiên đúng lúc đi ra, không còn khoác cái bộ dạng dại ra như vừa rồi nữa, hắn đã thay đổi một thân quần áo cả người phấn chấn, hăng hái, tay cầm quạt xếp hoa lan chân thành đi tới, cất cao giọng nói: “Mộ Dung Đức Âm, tự nhiên đại biểu võ lâm cùng ngươi trao đổi là ta!”

Sau đó hắn dùng cái nụ cười mang tính chiêu bài kia tự tin chào hỏi đồng nghiệp ý chung quanh, tuy biết rõ hắn và cái tên đệ đệ kia âm mưu lia lịa, nhưng mọi người vẫn không tự chủ được bị kia nụ cười mỉm cửa miệng quen thuộc kia làm cho cảm động ——nnd (Bà nội mi)., không còn người nào thích hợp làm người đứng đầu chính đạo hơn Mộ Dung Long Sách!

Trái lại Ngụy Chính Phong đang thành thật ở một bên, mọi người nhìn qua xem thường nghĩ: ngươi vẫn nên làm trung khuyển của ngươi là được rồi.

Cho dù là trung khuyển cũng là trung khuyển cấp thấp. Trung khuyển cấp cao Lý Tư Hàm ôm cánh tay bễ nghễ liếc nhìn người nằm trên mặt đất.

109. Chương 109: Chuyện Xx Tối Mật Bị Coi Trộm

chuyện xx tối mật bị coi trộm

"Huynh trưởng, ngươi khôi phục trí nhớ rồi sao?" Đức Âm còn giả ngu..

"Hừ, như ta là gọi lạt mềm buộc chặt!" Mộ Dung Long Sách hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta sớm đã biết ngươi có lòng nhập ma, cho nên mới thiết kế tình cảnh mất trí nhớ, hiện tại nếu như mọi thứ đều đã rõ ràng, ta đây dứt khoát cũng đem lời nói trắng ra là. Mộ Dung Đức Âm, ngươi bằng lòng tiếp tục sa đọa đi xuống, hay là đồng ý một lần nữa trở lại bên cạnh ta?"

Khi Mộ Dung Long Sách nói tới đây, ánh mắt trở nên ôn nhu, rất có giác ngộ xả thân uy hổ: "Đức Âm, ta bằng lòng cùng ngươi đang tay nắm tay ẩn cư nơi núi rừng, cùng nhau rời xa thế tục phiền não này, chỉ cần ngươi đồng ý, chúng ta bỏ xuống hết thảy…"

Nhóm võ lâm nhân sĩ giật nảy mình— Hóa ra Mộ Dung Long Sách làm hết thảy mọi thứ cũng là vì suy nghĩ cho cả võ lâm, lúc trước hắn làm đủ thứ chuyện cũng là vì thu hút sự chú ý của đại ma đầu Mộ Dung Đức Âm, để hắn quay lại với con đường chính đạo, vì mục tiêu vô cùng gian nan này, hắn thậm chí không tiếc buông bỏ hết mọi thứ trong tay mình!

Cái này phải có ý chí cùng suy tính cỡ nào a! Phải kiên quyết như thế nào a! —— đương nhiên, nếu đối mặt với người như Mộ Dung Đức Âm cái loại hình đại mỹ nhân kinh thế hãi tục này, mỗi một ngời nam nhân đều bằng lòng ở chung một chỗ với hắn a. Nghĩ như vậy trên mặt mọi người ồ ạt lộ ra biểu tình ghen tuông. Mộ Dung Đức Âm trầm ngâm nói: "Ngươi muốn ta buông hết thảy đi theo ngươi ẩn cư?"

Long Sách dứt khoát gật đầu, một bộ dáng hiên ngang lẫm liệt.

Mộ Dung Đức Âm nhìn vẻ mặt thành thật của hắn, không khỏi hoài nghi nói: "Huynh trưởng ngươi nói thật à?"

"Ta đã lừa gạt ngươi lúc nào chưa?" Mộ Dung Long Sách vẻ mặt chân thành đến như thế. Vì thế cục cưng Đức Âm mặt đối mặt với huynh trưởng nhà mình thế nhưng tin là thật, nói: "Vậy sau này chúng ta sống như thế nào?"

Nhất thời toàn trường không khí lại đọng lại.

"Sau khi bán sạch gia sản Ma giáo cùng Mộ Dung, có tiền có thể giữ lại à?" Đức Âm lại hỏi, "Mèo của ta phải làm sao bây giờ? Tiền công người hầu của ta tính như thế nào?"

Mộ Dung Long Sách sắc mặt khó coi nói: "Đều… Từ bỏ… Ta chỉ cùng với ngươi…" Khốn kiếp, đối mặt với Đức Âm, mấy lời xã giao tốt đẹp chung quy cũng không thể nào nói ra được!! A a a a a a a!!!

Mộ Dung Đức Âm nhìn vẻ mặt của hắn, cuối cùng nói: "Thoái ẩn núi rừng có rất nhiều vấn đề phải quan tâm lắm, cho nên ta quyết định cùng ngươi phân chia võ lâm. Mộ Dung Long Sách, bản tôn không nói chuyện tình cảm lẳm nhẳm với ngươi nữa, hôm nay đề tài thảo luận vẫn như cũ là cả Trung Nguyên võ lâm!" Nói tới đây thời gian, nguyên bản khí thế mười phần, tuy nhiên lúc này lại thấy Mộ Dung Đức Âm biến sắc, lại phun một búng máu..

Long Sách tròng mắt trợn tròn, nếu như là diễn kịch, vừa rồi Đức Âm đã muốn diỮ đủ đi, bây giờ không phải là thời điểm hộc máu, làm sao còn hộc nữa? Đầu óc hắn xoay chuyển ngay lập tức rõ hết rồi. Đức Âm

thằng ngốc này nhất định là ban đầu thúc d*c nội lực bức ra vài bún máu hộc ra ngoài, phun rất dọa người, nhưng lúc nãy chắc dồn lực dồn ra phải nhiều lắm, bây giờ chỉ sợ là dư kình chưa hết!

"Đồ đần! Ngươi sao không biết kiềm chế chút hả!" Long Sách không tự chủ được vươn tay xoa sau lưng cho hắn, chậm rãi rót nội lực vào trong cơ thể hắn, vì hắn dẫn dắt hơi thở đang rối loạn, "Chuyện võ lâm, ngày khác ta sẽ sắp xếp chút thời gian thích hợp để bàn lại với ngươi, hôm nay không cần tiếp tục phá hư sự kiện trọng đại của võ lâm! Tôn chủ, ta thấy ngươi hay là lên kiệu quay về đi?"

Mộ Dung Đức Âm lau khóe miệng, nói: "Được rồi, hôm nay tới đây thôi, bản tôn tới cũng chỉ vì lập uy, uy thế của Ma giáo không thể lay động, nếu hôm nay còn ai dám nghi ngờ bản tôn, cứ bước bên đài." Nói xong đột nhiên đánh ra một chưởng, đánh thẳng tới trên đài luận võ, đài cao to cứ thế ầm ầm nứt vụn, cách mười dặm cũng có thể nghe được tiếng động vang vọng lại!

Long Sách thì trong tiếng nổ vang yên lặng rơi lệ: rốt cục, hắn xem như đem cục cưng Đức Âm vô liêm sỉ này một tay nuôi lớn, tuyên bố trước mặt toàn thể thiên hạ hắn là tôn chủ Ma giáo chân chính —— rốt cục, sẽ không còn thế lực âm mưu nào có thể lay động địa vị Đức Âm —— rốt cục, hắn cũng không còn là đệ đệ nhu nhược nhiều bệnh mình hết lòng chiều chuộng kia —— ô ô ô ô —— loại tâm tình này, thật sự là phức tạp làm cho người bi thương như thế… …

Từ nay về sau hy sinh niềm thú vị tàn ác của mình, một tay tạo thành ma giáo Thiên Võng chí tôn vạn người ngưỡng vọng, tôn vinh tối cao, Long Sách nhìn hai tay của mình, ở dòng nước mắt lặng lẽ tràn ra yên lặng cười khổ.

Vì thế, bây giờ đã đến lúc mình yên lặng xoay người rời đi rồi sao?

Người kia sớm công thành danh toại, không bao giờ nữa cần mình nữa, Long Sách thống khổ xoay người, đúng vậy, không cần.

Từ nay về sau, hắn chính là tôn chủ cao cao tại thượng, mà bản thân mình nên bị hắn quên đi.. Cho dù là hắn trở thành hòn đá kê chân vì cơ nghiệp muôn đời mà bị ném bỏ, hắn cũng cam tâm tình nguyện, ai bảo mối nghiệt duyên này ngay từ lúc ban đầu đã sớm quyết định mất rồi?

Trong lòng tảng đá trong lòng vỡ vụn, rốt cục hắn cũng nhanh nhẹn thối lui, đưa lưng về phía Mộ Dung Đức Âm chậm rãi rời xa.

Một đoạn chuyện tình đau thương thê lương xót xa cảm động trời đất không ai hay biết, được vẽ lên

Dấu chấm tròn?

Không! Không phải như thế!!

Mộ Dung Long Sách chỉ đi bảy bước. Hắn đã nếm đủ màn máu chó thành nghiện, hiện tại hưng phấn mới dâng lên ———— trời ạ, tuy niềm vui thú tàn ác về một người đệ đệ ốm yếu bị hy sinh, nhưng mà thân thể tàn yếu, lại dốc tận sức chống đỡ để luận võ, lãnh ngạo bất khuất, trong người bị nội thương nghiêm trọng thỉnh thoảng phát tác Ma giáo chí tôn cũng có thể khai quật chút máu chó!!

Một cường giả như vậy, lại là người yếu ớt ngã vào trong ngực minh chủ võ lâm(tự nhiên là Mộ Dung Long Sách minh chủ) vì hắn tình nguyện trả giá hết thảy, này này nghĩ thế nào thì so với đệ đệ nuôi ở khuê phòng ốm yếu không người biết càng làm cho người ta kích động a!!

A a a Há a a a! A a a a a!!! A a a Há há a a a a!!!

Long Sách hoa lệ xoay người, ở trong tiếng nổ vang của đống đá vụn vênh mặt hất hàm sai khiến Đức Âm: "Từ hôm nay trở đi ngươi phải nghe ta! Ta sẽ xử lý Đại Ma giáo cho ngươi! Ngươi còn phải dựa theo hình tượng ta nói mà đi đối ngoại!!"

Mộ Dung Đức Âm ngẩn người. ( )?

Vì thế trong bầu không khí quỷ dị này, Đức Âm hoàn thành xong hình tượng trạch nam kiều đệ biến hóa lên tầm cao mới thành trạch nam ma tôn.

Đại hội võ lâm oanh oanh liệt liệt rốt cục cũng hạ màn kết thúc. Mỗi người còn cầm trong tay vật kỷ niệm liên thủ giữa Ma giáo cùng Băng Tiễu Thành rời đi—— có bộ trà cụ tinh mỹ, có bộ binh khí tinh mỹ, có khăn tay bằng gấm ti, có huy hiệu tôn chủ kỷ niệm vân vân.

Mộ Dung Long Sách từ sáng đến tối bận rộn liên hệ và chủ trì hội nghị, kí kết n điều ước hữu nghị láng giềng hoà thuận giữa võ lâm cùng Ma giáo, tiến hành n cái hội đàm thương vụ cấp cao. Đây quả là người đàn ông thành công trong sự nghiệp bao phủ quầng sáng chói lọi là ngôi sao sáng lấp lánh rực rỡ trong sự kiện đại hội võ lâm nhất, là nhà giao tiếp xã hội vĩ đại, là thương nhân, là Mộ Dung Long Sách quản lý tất cả sự vụ võ lâm, ai còn để ý tới tin vịt giữa hắn và đệ đệ tôn chủ Ma giáo hả, dù sao võ lâm không có người nam nhân này thì không cách nào vận hành bình thường.

Như Âm ngay từ đầu còn lạnh run chờ Mộ Dung Long Sách nghiêm trị, nhưng Mộ Dung Long Sách dùng kỹ xảo cao siêu nói chuyện mượn sức hắn để làm trợ thủ của mình —— giống như hắn còn thật sự hâm mộ Như Âm nhà mưu lược chưa từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp.

Người chủ trì chương trình Ma giáo cũng cùng tổng quản công vụ Băng Tiễu Thành tiến hành cuộc trao đổi kỹ thuật hậu cần hòa hợp, khi biết được tổng quản công vụ luôn luôn tuân theo ý Đức Âm phụ trách công vụ hậu viện, thì người chủ trì chương trình Ma giáo tỏ vẻ cực kỳ tán thưởng cùng khiếp sợ. Hai người gom góp những việc liên quan tới vấn đề dung nhan của Mộ Dung Đức Âm tiến hành trao đổi tỉ mỉ.

Trong lúc đó Lý Tư Hàm cùng Ngụy Chính Phong thì nhiều lần xuất hiện ở trong tửu quán, Ngụy Chính Phong mất chức vụ, mỗi ngày uống say mèm, miệng luôn không ngừng gọi tên "Nhâm Tử Ngọc", đương nhiên, theo nguồn tin của người hầu rượu các địa phương trong tửu đ**m lớn thì cảm thấy hiện tượng này thực bình thường —— nghe đâu kể từ sau khi đại hội võ lâm kết thúc, có hơn mười người tới đây say mèm vì bệnh tương tư.

Lý Tư Hàm thì dùng thân phận người từng trải khuyên giải an ủi Ngụy Chính Phong, hy vọng hắn có thể cùng mình chung tay giúp sức cho Mộ Dung Đức Âm.

Song Thủ Xà thì tiếp tục làm công việc xoa bóp cho Mộ Dung Đức Âm.

Về phần Mộ Dung Đức Âm, từ sau ngày hắn lộ diện ở trên đại hội võ lâm, suốt ngày luôn luôn ngồi ở trong trong khách đ**m của mình nào ăn, uống, gảy đàn, ngủ, quả thật miễn bàn tiêu dao cỡ nào. Giống như từ sau khi hắn chuyển tới Ma giáo, nửa năm qua lần đầu tiên khoan khoái như vậy, rốt cục có thể thoát khỏi âm mưu linh ta linh tinh, tự do tự tại ru rú trong nhà.

Mộ Dung Đức Âm mặc áo bông cùng quần bông lỏng lẻo làm tổ ở trên giường, trong lòng ôm Thiết Vân béo ú, chân đạp lên bụng con mèo cái Tiểu Ngọc từ trong nhà mang đến, vừa ăn mâm điểm tâm trong tay, một bên nhìn Long Sách viết thư.

Long Sách đẩy cửa ra, từ bên ngoài đi vào, ngồi ở một bên ra vẻ nói: "Đường đường là tôn chủ Ma giáo, sao vẫn là cứ không ra thể thống gì như vậy hả! Một lát có mấy người trong phân bộ Ma giáo đến yết kiến ngươi, mau dọn dẹp một chút, trình ra cái phong thái cái đi."

Mộ Dung Đức Âm nói: "Cứ để cho bọn hắn đợi, làm gì có đạo lý hạ nhân để chủ tử dọn dẹp."

"Vài ngày không thấy ngươi, ấy vậy mà tính tình có vẻ cao quá nhỉ." Mộ Dung Long Sách đem cái ghế chuyển đến bên giường, bắt chéo hai chân tỉ mỉ nhìn đại mỹ nhân đệ đệ thiên hạ chỉ thuộc về một mình mình này, trong lòng nhảy nhót, phấn chấn,ngây ngất khó có thể hình dung, hắn quơ chân hỏi: "Đức Âm, nhớ huynh trưởng không?"

"Nhớ." Mộ Dung Đức Âm nói.

"Nhớ như thế nào?" Long Sách gặn hỏi.

"Nhớ... Xúc cảm...của huynh trưởng " Mộ Dung Đức Âm ngồi xuống, vươn ngón tay ra, nâng lấy cằm Mộ Dung Long Sách, sau đó,

Tà mị cười.

"Đồ hỗn trướng! Ngươi từ khi nào lại trở nên xấu xa như thế?" Mộ Dung Long Sách không có đẩy ra hắn, ánh mắt cương quyết như trước.

Trên giường hai con mèo nhảy xuống, ngồi ở một bên vây xem.

Đức Âm cười nói: "Huynh trưởng kém quá, cái này không gọi là xấu xa, cái này gọi là ôn tồn." Nói xong chặn ngang kéo Long Sách qua, đặt ở trên giường.

"Huynh trưởng cũng biết tiểu biệt thắng tân hôn?" Đức Âm cởi bỏ áo bào trên người hắn, phẩy, rốt cục lộ ra đồi ngực trơn bóng của Long Sách, vì thế hắn cúi đầu xuống, lè lưỡi nhẹ nhàng mà vỗ về chơi đùa hai cái viên đậu đỏ tươi kia một chút.

Long Sách tức thì rên rỉ lên: "Ngươi là một tên yêu tinh!"

"Huynh trưởng, lời này hẳn là do ta đây nói mới đúng." Mộ Dung Đức Âm đưa tay thăm dò trong lòng vào Long Sách, từng tấc từng tấc dịch xuống.

Không chịu nổi hắn trêu chọc, Long Sách sớm hưng phấn ngẩng cao, hắn vươn cánh tay ôm lấy cổ Đức Âm, thở gấp dồn dập.

Hai con mèo vẫn như trước mở to hai mắt vây xem. Rất nhiều hình ảnh không hợp tuổi, đều khắc ở trong con mắt mèo con, đáng tiếc mèo con không hiểu phong tình, đối mặt với một màn hoang d*m như vậy, chúng nó cũng chỉ là cúi đầu, đi l**m lông mao trên bụng của mình.

"Chậc chậc! Thật không nghĩ tới, Mộ Dung Đức Âm cùng Mộ Dung Long Sách ở trên giường không ngờ là tình huống như thế…" Hoàng đế chép miệng, từ vách tường coi trộm.

Lão Yên Quỷ thúc giục nói: "Ta rất mạo hiểm phải phiêu lưu cực lớn mới làm được cái hốc tối như vậy, hãy nhìn nhanh nhanh đi!"

Lililicat

Phong

= = =

110. Chương 110: Rình Coi Là Sẽ Phải Gặp Báo Ứng

rình coi là sẽ phải gặp báo ứng

"Thế nào? Thế nào?" Lão Yên Quỷ lo lắng hỏi, lại nói vì để qua mắt cao thủ Mộ Dung Đức Âm, hắn đã tốn biết bao công phu đâu, gian phòng nho nhỏ dùng để coi trộm này là do hắn hối lộ người trong Ma giáo, không tiếc tốn một số tiền lớn dùng vách ngăn bằng ngọc trong suốt cứng rắn có hiệu quả cách âm cực tốt của Tây Vực, hoàn toàn ngăn cách bên ngoài với bên trong.

Vì đợi để nhòm trộm được một màn dữ dội nóng bỏng cỡ này, Lão Yên Quỷ cùng hoàng đế ước chừng ở bên trong ngồi canh chừng hai ngày hai đêm không ra ngoài.

Cuối cùng cũng đã đợi được.

Cũng chẳng hiểu trong đầu hoàng đế và Lão Yên Quỷ nghĩ gì nữa. Dù sao hai người kia cũng có niềm thú vị tàn ác quá đi. Hoàng đế là gạt Ân Cốt ra ngoài, nói trong cung có việc gấp phải đi trước một bước, kỳ thật trốn ở chỗ này xem cảnh tượng ướt át giới hạn độ tuổi.

Dù sao ở trong này nói chuyện cũng sẽ không bị Mộ Dung Đức Âm nghe được, cũng không sợ bị hắn phát hiện, hai người bắt đầu không kiêng nể gì mà hàn huyên. "Thánh Thượng, ngươi có thể để cho ta nhìn nhìn một chút thôi được không?" Lão Yên Quỷ che ngực, nhắm mắt lại, khó chịu tột cùng van xin.

"Không được! Trẫm còn chưa có nhìn đủ đâu! Ngươi chờ đi! Lại nói bộ xương cốt kia của ngươi có thể chịu đựng nổi hả? Ta cũng không muốn nâng một cỗ thi thể đi ra ngoài!" Hoàng đế hừ nói.

Lão Yên Quỷ ủy khuất nhìn thấy hoàng đế vẻ mặt đáng khinh chiếm đoạt quyền rình coi, nhìn xem hoàng đế cái bộ dạng kia nước miếng sắp sửa chảy rồi.

"Cừ thật!" Hoàng đế nước miếng chảy ròng ròng chậc lưỡi nói, "Thật không nghĩ tới, Mộ Dung Đức Âm ở trên giường thế mà lại dũng mãnh như vậy! Không biết khi tên sinh mãnh như thế mà bị trẫm áp đảo thì có loại cảm giác gì nữa! So với phục tùng ngựa hoang còn kích thích hơn a!" "Thánh Thượng… Ngươi xem thì cứ xem, đừng dùng ngôn ngữ kích thích tại hạ được không?" Lão Yên Quỷ tận lực cầu xin.

"Ngươi câm miệng!" Hoàng đế cảm thấy cả người khô nóng, chỉ nhìn thấy một màn màn hoạt sắc sinh hương kia, cũng đủ khiến cho hắn cả người hưng phấn lên.

"Hoạt sắc sinh hương" hay còn gọi "Sống sắc sinh hương": hình ảnh diễm lệ nóng bỏng …

"Cút ngay!" Hoàng đế đá văng hắn, không ngờ gắt gao ngăn cản cái khe nhòm trộm, không chịu rời đi.

Lão Yên Quỷ khóc không ra nước mắt, nói: "Thánh Thượng, ta cực khổ vất vả tạo ra một chỗ như vậy, ngài không thể độc chiếm…"

Nói xong số chết ôm đùi hoàng đế.

Hoàng đế bị hắn quấy rầy không thể nhịn, đành phải đem hắn nhắc tới chỗ khe nhòm, Lão Yên Quỷ run rẩy đỡ lấy vách tường, gắt gao dán mặt ở trước vách, cơ hồ mặt đối mặt với trận thế xung yếu vách tường, vì thế hắn thấy được… …

"A a a a a a!!" Lão Yên Quỷ ngửa mặt lên trời phát ra một trận hét điên cuồng, lập tức hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng trào máu ầm ầm ngã xuống.

"Cút, đã nói ngươi không được." Hoàng đế giẫm lên Lão Yên Quỷ tiếp tục rình coi.

Thật vất vả, chờ Long Sách cùng Đức Âm cuộc đại chiến năm trăm rốt cục cũng kết thúc, sau đó Đức Âm đổi quần áo mới đi ra ngoài tiến hành thủ tục ngoại giao. Còn lúc này hoàng đế mới kéo nửa chết nửa sống Lão Yên Quỷ đi ra, thuận tiện bổ sung lương thực, nước cùng giải quyết nhu cầu, để càng tiếp cận rình coi thêm một bước.

Tuy rằng hoàng đế dịch dung, chỉ là hắn suy nghĩ đối với Ân Cốt rất đơn giản, đường đường tiền nhiệm giáo chủ Ma giáo cho tới bây giờ cũng không phải là đèn cạn dầu. Từ khi hoàng đế đột nhiên đưa ra quyết định trở về kinh thành trước, hắn đã cảm thấy không thích hợp, vì thế giả vờ đồng ý, kì thực một mực âm thầm theo dõi. Tuy rằng hắn hiện tại đã thoát khỏi Ma giáo, nhưng dù sao ở trong Ma giáo lâu như vậy, cho dù ở bên người Mộ Dung Đức Âm, bây giờ vẫn có mấy cơ sở ngầm của hắn.

Nhưng hắn trăm triệu không thể tưởng được được, khi nhận được tin tức của cơ sở ngầm báo lại, thế nhưng ở gần khách đ**m Mộ Dung Đức Âm ngủ lại phát hiện hoàng đế?!

Ân Cốt nheo ánh mắt lại, trong lòng có cảm giác xấu.

Hoàng đế người này cá tính hết sức tồi tệ, hắn hiểu rất rõ, vì đạt được mục đích, người nam nhân kia sẽ không từ một thủ đoạn nào!

Có điều Ân Cốt còn chưa biết, mục đích của hoàng đế cũng giống như đám đàn ông trong thiên hạ này —— chính là phải tận mắt nhìn người đẹp nhất lỏa diễn.

Ân Cốt cũng dịch dung, dựa theo tin tức tình báo cơ sở ngầm cung cấp tìm được hoàng đế đang ra ngoài tích trữ lương thực, cho dù hoàng đế hóa trang, nhưng Ân Cốt liếc mắt một cái liền nhận ra hắn. Chỉ có điều hoàng đế thế mà lại không có nhận ra Ân Cốt khi hắn gặp thoáng qua—— Ân Cốt dịch dung thành một vị nữ hiệp dáng vẻ thướt tha mềm mại, ánh mắt ai oán nhìn chăm chú vào hoàng đế đang mua đồ.

Hoàng đế rốt cục nhịn không được lên tiếng: "Vị nữ hiệp này, ngươi khỏe chứ sao nãy giờ cứ nhìn chằm chằm ta thế? Chẳng lẽ trên mặt của ta có cái gì sao?"

Ân Cốt đổi giọng: "Ta nhìn chằm chằm ngươi, là bởi vì ngươi lớn lên giống một vị cố nhân của ta."

"Há?" Hoàng đế không thích nữ nhân, nhưng là du long diễn phượng cũng từng là niềm thú vị tàn ác của hoàng đế, hơn nữa cô gái này khí chất vừa trong trẻo lạnh lùng lại ngoan độc rất giống như loại hình Ân

Cốt, điểm này làm cho hắn không khỏi dừng lại bắt chuyện —— Mộ Dung Đức Âm trễ một chút mới có thể quay về, hắn cũng không muốn nhanh vậy đã chui vào trong gian mật thất oi bức kia.

Ân Cốt mỉm cười, nói: "Vị cố nhân kia, chính là vị hôn phu đã chết nhiều năm của ta."

Hoàng đế vừa nghe thì gục đầu vào ăn, bây giờ nói cái gì cũng không tốt, nói mình giống người chết! Có điều nghĩ lại, cô gái này chẳng lẽ là vì nguyên nhân này mới có ý với mình? Ầy? Nàng thấy mình ngọc thụ lâm phong, mang theo uy nghi của hoàng đế? Biết ngay là thế mà, cứ biết chân mạng Thiên Tử như mình đi chỉ cần mới ra bên ngoài đứng một tý, đối với nữ tử thế tục mà nói tản mát ra một loại lực hấp dẫn trí mạng, ai, du long diễn phượng, quả nhiên không thể tránh được, chẳng lẽ ông trời muốn để cho mình ở dân gian lưu lại mấy long chủng mới cam tâm sao?

Ân Cốt nhìn thấy hoàng đế sóng mắt lưu chuyển, phảng phất có toan tính như sắc lang đắc ý, liền cảm giác bừng bừng lửa giận từ đáy lòng bốc lên, vì thế nói tiếp: "Vị hôn phu đã thành quỷ kia bình sinh là người mà ta hận nhất!"

"Nhé, vậy bác gái ngươi nhìn chòng chọc ta, rõ là rảnh rỗi thì đi kiếm chuyện hả, ta cũng không phải là vị hôn phu đã chết kia của ngươi đâu!" Hoàng đế vừa nghe cũng tức giận, xui cho hắn khi gặp phải một ả đàn bà quái gở.

"Hừ!" Ân Cốt hừ lạnh một tiếng, "Ngươi nói ai là bác gái?! Ngươi cái lão già đầu hói này!" Dứt lời lườm hắn một cái, quay ra.

Xui! Hoàng đế sờ sờ tóc của mình —— tóc trên đầu mình dày như thế này mà dám nói mình hói đầu, đồ đàn bà đáng chết!

Vì thế hoàng đế lưng đeo một bọc đồ nhỏ, rảo chân bước đi, biến mất ở trong hẻm nhỏ vắng vẻ ngoằn ngoèo.

Ân Cốt một đường theo dõi, nhìn hắn ẩn mình ở trong hẻm nhỏ, nhìn quanh quất bốn phía cũng không thấy bóng dáng. Đang nhìn chung quanh tìm kiếm hắn, chỉ thấy chưởng phong từ đằng sau đột nhiên đánh úp lại!

Ân Cốt vội vàng xoay người lại tiếp chiêu ——người xuất chưởng không ngờ là hoàng đế!

"Nữ nhân này! Ngươi rốt cuộc là ai? Ngươi theo dõi ta là có mục đích gì!" Hoàng đế gầm lên.

Ân Cốt đôi mắt đẹp dựng thẳng, ngoan độc nói: "Ta muốn giết hết những tên đàn ông phụ bạc trong thiên hạ!" Dứt lời đột nhiên ống tay có ra tung phấn độc!!

Mộ Dung Đức Âm, bất kể nhìn làm sao cũng luôn làm cho lòng người trầm mê.

Phỏng chừng quắc mắt khắp cả thiên hạ, cũng chỉ có một mình Mộ Dung Long Sách là miễn dịch với hắn. Long Sách chính là người phi thường vậy đó. (phỏng chừng khắp thiên hạ, cũng chỉ có Mộ Dung Long Sách bị thiên hạ đệ nhất mỹ nhân áp, Long Sách xác thật cũng chính là người phi thường)

Trên lưng Ân Cốt vác hoàng đế tìm đến Mộ Dung Đức Âm, một mực nhìn chòng chọc cái mặt Mộ Dung Đức Âm một hồi lâu.

"Ân Cốt, ngươi tới làm gì đó?" Mộ Dung Đức Âm mặc trên người bộ quần áo màu trắng tuyết, phong thái thanh nhã ngồi ở trên ghế uống trà.

Ân Cốt thả hoàng đế xuống tấm thảm sàn, nói: "Về chuyện của hoàng đế."

"Há?" Một bên Mộ Dung Long Sách nghiền ngẫm nhìn Hiên Viên Cực Phong nằm trên mặt đất, sờ cằm nói: "Thánh Thượng bị làm sao vậy?"

"Hắn bị ta đánh hôn mê bất tỉnh." Ân Cốt nheo mắt lại, "Không chỉ một lần."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Mộ Dung Đức Âm.

Ân Cốt nói: "Ta hoài nghi hoàng đế làm một ít chuyện lén lút, cho nên theo dõi hắn, bị hắn phát hiện cho nên giao thủ, trong lúc qua lại ta l ay đánh hắn bất tỉnh. Thế nhưng khi khi lần đầu tiên hắn tỉnh lại…"

Ân Cốt dừng một chút, nhìn nhìn hoàng đế trên mặt đất rồi mới nói: "Ta phát hiện hắn bị mất trí nhớ. Sau đó ta lại đánh hắn bất tỉnh thêm vài lần, xác định hắn thật sự bị mất ký ức rồi."

"Thật sự?!" Mộ Dung Long Sách vẻ mặt hưng phấn, "Không nghĩ tới ta giả bộ mất trí nhớ thế mà hoàng đế lại bị mất trí nhớ thực luôn, đúng là thu hoạch ngoài ý muốn a! Ha ha, ba người chúng ta, từ nay về sau có thể điều khiển giang sơn xã tắc…"

Hắn chỉ nói được một nửa, chỉ thấy hoàng đế từ trong cơn mê mang tỉnh dậy, mở mắt ra.

"Ái? Đầu đau quá… Đây là nơi nào?" Hoàng đế mờ mịt nhìn ba người, cuối cùng tầm mắt dừng ở trên người Mộ Dung Đức Âm, hắn lảo đảo đứng lên, đi lên trước giữ chặt bàn tay Mộ Dung Đức Âm —— điều này làm cho Long Sách cực kỳ phẫn nộ, nhưng mà chuyện càng làm hắn phát run còn ở phía dưới.

Chỉ nghe hoàng đế giọng vặn vẹo hỏi Đức Âm: " Đại tỷ tỷ xinh đẹp, nơi này là chỗ nào a? Tiểu Phong rất sợ! Thật là nhớ…muốn về nhà "

"Chính là vậy." Ân Cốt ôm cánh tay nói, "Trí nhớ của hắn đột nhiên biến chất tới lúc ba tuổi."

Mộ Dung Đức Âm cùng Long Sách liếc nhau, Long Sách thử hỏi: "Vạn tuế, ngươi còn nhớ rõ ngươi là ai sao?"

"Đương nhiên nhớ rõ! Ta đường đường là thái tử Hiên Viên hoàng triều!" Ánh mắt của hoàng đế sáng lên một chút, "Ớ, mẫu hậu cùng với cung nữ đi đâu hết rồi? Mẫu hậu đâu? Ta muốn mẫu hậu! Ta muốn mẫu hậu!"

"Hắn thật sự quay về kí ức lúc lên ba thật sao?" Mộ Dung Long Sách cùng Mộ Dung Đức hết sức ngạc nhiên.

"Cho nên, ta nghĩ dưới tình trạng như vậy, trừ bỏ tôn chủ Ma giáo sợ là không ai có thể đảm nhiệm." Ân Cốt dứt khoát đem cái vấn đề khó khăn này ném cho hai anh em nhà Mộ Dung. Phải biết là, hoàng đế mất trí nhớ cũng không phải là việc nhỏ, ảnh hưởng đến sự an ổn của một quốc gia, nếu triều đình phát hiện chỉ sợ sẽ sóng to gió lớn bùng lên thậm chí trời đất rung chuyển!

"Ân Cốt, ngươi thế mà sẽ làm chuyện tốt!" Mộ Dung Long Sách xoa xoa cái trán, "Chuyện này liên lụy rất nhiều, cần bàn bạc kỹ hơn, tạm thời cứ để hắn ở bên người chúng ta thì tương đối an toàn. Ân Cốt, ngươi cũng đi cùng chúng ta đi, trước tiên phải đem hoàng đế đưa về kinh rồi nói sau."

Lúc này, ai cũng không biết rằng chuyện hoàng đế mất trí nhớ ngọn nguồn đều là bởi vì hắn quá háo sắc và thú vị tàn ác coi lén, đúng là tự làm tự chịu.

"Đại ca ca, các ngươi muốn dẫn ta tới nơi nào?" Hoàng đế thật sự cũng chẳng ngốc, hắn gắt gao ôm lấy tay cánh của Mộ Dung Đức Âm, tuỳ hứng nói: "Ngoại trừ Đại tỷ tỷ xinh đẹp, ta ai cũng không theo!"

Quả nhiên, từ nhỏ đã là nhóc thúi háo sắc, điều này làm cho Ân Cốt rất là giận dữ.

"Cút sang một bên." Mộ Dung Đức Âm thì nhẹ nhàng túm hắn kéo xuống dưới, ném qua một bên, hoàng đế bị ném ở trên thảm, cảm thấy rất ủy khuất, oa oa khóc lớn lên: "Ngươi dám đẩy ta! Ô ô ô! Ngươi dám đẩy ta!! Ta sẽ bảo phụ hoàng chém đầu ngươi! Ô ô ô!"

Chứng kiến hoàng đế ngày xưa ngông cuồng tự cao tự đại lúc này gào to khóc lớn, trong mắt Ân Cốt, Đức Âm cùng Long Sách đều lóe ra tia sáng âm hiểm.

Lúc này tha hồ mà giễu cợt tên hoàng đế ngu ngốc thảm thương này thôi!

Mà hoàng đế khóc lớn thì lặng lẽ liếc mắt một cái lổ nho nhỏ ở trên vách tường không làm người ta chú ý—— chết tiệt, vì che dấu bí mật của mình, hắn thật sự phải trả giá lớn quá lớn quá đi!! Cười đi! Cười đi! Ba tên ngốc các ngươi! Vào kinh ta sẽ khiến cho các ngươi đẹp mặt!!! Khốn kiếp!!

111. Chương 111: Khách Không Mời Mà Đến Yến Hội

khách không mời mà đến yến hội

Khúc dạo đầu cuộc buôn chuyện nho nhỏ —— buổi nói chuyện kỳ quái rợn cả tóc gáy

Mộ Dung Long Sách bàn tính kế hoạch, chuyện đưa hoàng đế về kinh thành, thuận tiện suy nghĩ sau này làm sao với tên hoàng đế ngu ngốc này, giang sơn xã tắc rồi sẽ ra sao đây? Hắn và Ân Cốt tiến hành buổi thảo luận nảy lửa, như việc nhà việc nước việc thiên hạ vân vân vũ vũ, Mộ Dung Đức Âm chẳng thèm phí sức quan tâm, hắn phụ trách mang theo hoàng đế trí lực ba tuổi chơi đùa, bởi vì hoàng đế chỉ theo đuôi hắn.

Chỉ có điều Mộ Dung Đức Âm quả thật không phải là người có thể na theo trẻ con, suốt ngày hắn chỉ rú rú trong nhà, Hiên Viên Cực Phong đi theo hắn, không ngừng than nhàm chán, kéo Mộ Dung Đức Âm theo hắn đi ra ngoài chơi. Mộ Dung Đức Âm đành phải dẫn hắn vòng đường sau của hoa viên đi tới khách đ**m—— khách đ**m này là nơi tốt nhất vốn là khuôn viên của một gia đình cải tạo thành, vườn sau bị bỏ hoang nhiều năm, rất vắng vẻ, Mộ Dung Đức Âm mang theo hoàng đế đi tới trước cánh cửa hình vòm, mở khóa sắt, dẫn hoàng đế đi vào.

Trong sân cây cối xanh um tươi tốt, mặc dù sắp sửa đến mùa đông, cây cỏ tán lá khô vàng vẫn như trước rậm rạp cao cỡ nửa người, hơn nữa gốc cây hoa mai bên ngoài mang theo vẻ đẹp tiêu điều thê lương, cảm giác chán chường vắng lặng.

Vì thế Mộ Dung Đức Âm nói: "Tiểu Phong, chúng ta ở trong này chơi bịt mắt bắt dê được không?" Hoàng đế vừa nhìn thấy địa hình nơi này thì trong lòng đập bịch bịch, hắn sợ nhất là ma quỷ, mà nơi này vừa nhìn đã biết giống như tình cảnh thường gặp trong truyện ma quái, đáng chết, mình bảo hắn làm cái gì cũng được, cố tình kéo hắn mang mình đi ra ngoài chơi cái khỉ gì chứ!

Hoàng đế da đầu run lên, đành phải thoái thác nói: "Đại tỷ tỷ, ta mắc đái! Chúng ta trở về được không?"

Mộ Dung Đức Âm lúc này thật thông minh, hỏi: "Ngươi có phải sợ quỷ hay không a? Ta nhớ ra rồi, trước kia có lần đi cùng các ngươi dừng chân ở dã ngoại, hình như khi nghe kể chuyện ma quỷ thì sợ nhất nghe nhất chính là ngươi, hừ hừ!"

Hoàng đế sắc mặt cực kỳ khó coi, trong lòng đem Mộ Dung Đức Âm mắng ba nghìn hai trăm lần, đáng chết! Vì cái gì cố tình nhớ kỹ cái loại chuyện mất mặt này hả! Mộ Dung Đức Âm nói: "Nơi này lại chẳng có người nào, mắc đái thì giải quyết ngay tại chỗ là được mà."

Hoàng đế sắc mặt càng thêm khó coi, bỉu môi nói: "Đại tỷ tỷ, ngươi là con gái, ta mới không muốn làm trò hư hư trước mặt con gái."

"Vậy ngươi đi qua trong bụi cỏ bên kia hư hư tốt lắm." Mộ Dung Đức Âm chỉ vào bụi cỏ xa xa, "Còn có, bồn cầu bạch ngọc trong khách đ**m là chuyên dụng của ta, không cho ngươi chạm vào."

Hoàng đế lại một lần nữa sụp đổ trướcMộ Dung Đức Âm, vì muốn nghiệp lớn rình trộm của mình không bị phát hiện hơn nữa tránh cho tình thế phát triển theo hướng nghiêm trọng hơn, hắn đành phải mất mặt đi đến bụi cỏ cách đó không xa, đưa lưng về phía Mộ Dung Đức Âm bắt đầu hư hư.

Có người ở phía sau vỗ một cái lên bờ vai của hắn. Hoàng đế không kiên nhẫn nói: "Làm gì! Còn chưa có hư hư xong!"

Vì thế vẻ mặt mất hứng quay đầu, kết quả ——————————————————————

Trong nháy mắt, cả khuôn mặt hoàng đế xanh mét, hư hư sai lệch cũng không biết.

Hắn nhìn thấy

Một cái mặt rất lớn rất lớn, " người" dáng dấp rất cao rất nhỏ rất dài vô số con mắt rất to nhìn hắn, nói: "Không được đi tiểu ở địa bàn của ta."

"… A… A…" Hoàng đế ngay cả tiếng kêu cũng khàn khàn được phát không được.

Con quái vật kia trong nháy mắt đã tiêu thất.

Nhưng mà lúc này hoàng đế cả người co quắp té trên mặt đất, nửa ngày cũng không đứng dậy được.

Có lẽ đó là gặp phải yêu ma quỷ quái linh tinh trong đình viện này đi.

"Tiểu Phong, ngươi đái xong chưa?" Mộ Dung Đức Âm rốt cục cũng qua đây tìm, kết quả phát hiện hoàng đế quần áo không chỉnh tề, bộ dạng thê thảm nằm tê liệt ở trong bụi cỏ.

Một mùi khai khai chứng minh trong lúc hoàng đế hư hư thì ngã xuống.

"Tìm người đi nâng người này." Mộ Dung Đức Âm có bệnh sạch sẽ.

Lúc này, có người vỗ bả vai hắn một cái.

Mộ Dung Đức Âm quay đầu, nhìn thấy một "người" có khuôn mặt mặt rất lớn rất lớn, rất cao rất nhỏ rất dài dùng bộ mặt có vô số con mắt rất to nhìn hắn, nói: "Không cần đi tiểu trên địa bàn của ta."

"… …" Mộ Dung Đức Âm nhìn thấy quái vật.

"… …" Quái vật lần này không có trực tiếp biến mất, mà là hỏi: "Ngươi là Úc Sơn? Là cái tên tiếng tăm đang lên như dìu gặp gió trong giới yêu ma quỷ quái gần đây kia à?"

Mộ Dung Đức Âm như trước không nói chuyện, cùng người xã giao đều có chướng ngại, huống chi là giao tiếp xã hội cùng yêu quái chứ?

"Ta có thể ăn ngươi sao?" Quái vật có chút hưng phấn, hỏi một cái vấn đề rợn cả tóc gáy.

Mộ Dung Đức Âm nhìn nhìn hắn, một con mắt thoáng chốc mất đi con ngươi..

Quái vật phẫn nộ lui ra, biến mất ở khe hẹp trong bụi cỏ.

Có một số ít yêu ma tinh quái rất nhỏ, có lẽ sẽ từ trong khe hở giữa thực tế và ác mộng lặng lẽ bò ra, cũng sẽ bị một vài đại yêu quái hấp dẫn lại đây ——

Tỷ như Úc Sơn.

Tuy rằng lúc này chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ sau giờ ngọ trong ngày mùa thu, chỉ có điều hoàng đế rõ ràng là bị hù sợ. Sau khi trở lại khách đ**m, bắt đầu phát sốt, thượng thổ hạ tả, Ân Cốt không thể không ở bên chăm lo cho hắn.

"Thánh Thượng bị làm sao vậy?" Mộ Dung Long Sách đứng ở bên giường, nhìn thấy Ân Cốt rối tinh rối mù đút thuốc cho hoàng đế.

"Bị cảm lạnh, có điều giống như là bị hoảng sợ quá độ, quả nhiên là tâm trí của đứa nhỏ, đi chơi một chuyến cùng Mộ Dung Đức Âm, trở về cứ vậy à." Ân Cốt lành lạnh nói.

"Quái vật… Quái vật… Quỷ a…" Hoàng đế không ngừng lời vô nghĩa.

"Đức Âm, ngươi doạ hắn à?" Tuy Long Sách không muốn thừa nhận, nhưng mà hắn biết Đức Âm có một phần huyết thống của ma, có năng lực làm cho người khác trong nháy mắt đặt vào vực sâu đáng sợ.

"Không có, hắn trúng tà." Mộ Dung Đức Âm bâng quơ đáp lời.

Mộ Dung Long Sách bĩu môi, loại chuyện này hắn thấy vẫn không nên tiếp tục truy hỏi mới tốt, vì thế nói: "Với bộ dạng của Thánh Thượng, tạm thời không thể lên đường, chúng ta ở chỗ này thêm ít ngày, chờ hắn hết bệnh rồi hẳn đi, Ân công tử, buổi tối chúng ta bày tiệc rượu, ngươi tới chứ?"

"Ta… phải chiếu cố Hiên Viên." Ân Cốt có chút do dự, đây là chuyện gì? Uống rượu cùng với người bị ghét nhất trong giáo?

"Ân Cốt, trong Ma giáo có rất nhiều người nhớ ngươi, ngươi cũng tới đi." Mộ Dung Đức Âm cũng khuyên bảo, "Về phần của Hiên Viên, ta sẽ phái người tới trông nom hắn, có thần y trị liệu, ngươi không cần lo lắng."

Ân Cốt nhìn nhìn hoàng đế ngây ngốc hóa khùng, trải qua một trận giằng co, không có trả lời.

Đêm đó ở dưới lầu khách đ**m bày tiệc rượu, Ân Cốt vẫn đúng hẹn đi tới.

Đáng thương Hiên Viên một mình nằm ở trên giường lạnh run, gắt gao nắm lấy bàn tay Song Thủ Xà không muốn buông ra, Song Thủ Xà bất mãn nói: "Nếu không phải vì ngươi, ta đã sớm đi uống rượu vui vẻ cùng với đám người tôn chủ, ngươi ngoan ngoãn đi ngủ nhanh lên."

"Nơi này có quỷ!!" Hoàng đế hoảng sợ ôm mền, "Đừng rời khỏi ta!!"

"Thiết." Song Thủ Xà khinh bỉ nhìn hoàng đế, "Cũng không biết ngươi rốt cuộc vì cái gì sợ quỷ như vậy. Nam tử hán đại trượng phu …"

Hoàng đế khẩn trương cắn móng tay của mình —— không được! Không được! Không được! Mình phải vượt qua nỗi sợ hãi! Hắn đường đường là vua của một nước!! Là nam nhân tôn quý nhất có… uy nghiêm nhất trong thiên hạ!! Hắn tuyệt đối không thể yếu đuối như vậy!! Hắn muốn phải hiên ngang lầm lẫm như tổ tông Hiên Viên của mình!! Làm đế vương vĩ đại uy chấn bốn bể một đời!!

Dưới cơn sốt cao và nỗi sợ hãi tra tấn, hoàng đế rốt cục cũng chìm vào trong giấc ngủ say, trong sương mù, hắn hình như nhớ tới nguyên nhân vì sao mình lại sợ quỷ như vậy —— lúc hắn còn rất nhỏ, mẫu hậu thích nhất là kể chuyện quỷ a… … Một đêm một chuyện ma … khiến cho thời thơ ấu hắn bị dày vò thiệt sâu.

Ân Cốt tự mình xuống bếp làm tám món ăn, Mộ Dung Đức Âm hết lời khen tặng, ma xui quỷ khiến hắn lăn vào phòng bếp, triển lãm tài nghệ. Ân Cốt không muốn thừa nhận tên khốn kiếp Đức Âm kia đích xác có mị lực trí mạng, hơn nữa ba lần bốn lượt giao phong, mình cũng không thể nào có thể chống cự lại bộ dáng đáng thương của hắn, hắn không khỏi nhớ tới lần đầu tiên khi mình gặp Mộ Dung Đức Âm—— Mộ Dung Đức Âm bộ dáng yếu ớt bất lực thanh thuần kia, lúc ấy trong nháy mắt khiến hai mắt đau nhói như kim châm.

Chỉ tiếc, người ấy không hề gì, hết thảy mọi thứ đều là biểu hiện giả dối, chuyện Ân Cốt chỉ có thể làm là lặng lẽ tưởng niệm vì vị công tử thanh thuần trong lòng mình kia.

Ân Cốt nhất thời mềm lòng, tiện nghi cho đồ ăn hàng Đức Âm, Đức Âm còn mời Lý Tư Hàm cùng Ngụy Chính Phong, Long Sách dẫn theo trợ thủ Như Âm của mình, một đám người đóng kín cửa lớn, vô cùng náo nhiệt chén một bữa no nê.

Ngụy Chính Phong trong lòng vẫn còn có chút buồn bực, hắn gọi Lý Tư Hàm là "Sư phụ ", có trời mới biết bọn hắn cuối cùng xác lập quan hệ tầy trò như thế nào, còn về phần Lý Tư Hàm rốt cuộc ở thu phục vị đại hiệp võ lâm làm đệ tử trên phương diện nào đây?

Chẳng lẽ là… …

Con đường trung khuyển?

Ngay sau khi mọi người ở đây ngồi vào vị trí của mình thì mới phát hiện trên ghế còn có một vị khách quý đang ngồi ————

Tuyết Thần Y Tuyết.

Y Tuyết, Mộ Dung Đức Âm, Ân Cốt, ba người cùng ngồi trên một bàn, nhất thời làm ánh mắt người ta sắp sửa bị chọc mù.

Long Sách ngồi ở trong ba người, trái phải hai bên đều là tuyệt thế mỹ nhân, thật sự là diễm phúc tề thiên, đáng thương cho hoàng đế lúc này đang bị bệnh không thể thấy một màn huy hoàng nhường này.

Mộ Dung Đức Âm nói: "Trong số người ta quen biết, thì tới cũng không sai biệt lắm, đa tạ các vị đã nể mặt tham gia buổi tiệc."

"Có thể được tôn chủ Ma giáo mời dự tiệc, vốn là vinh hạnh lớn lao của chúng ta." Ngụy Chính Phong nói.

"Ngụy đại hiệp khách khí, chỉ là muốn liên hệ tình cảm với các vị để ngày càng thêm sâu sắc hơn, hiện giờ giang hồ chiến sự rườm rà, chúng ta nhân cơ hội này giải lao, hôm nay không nói chuyện công việc, chỉ nói phong nguyệt." Mộ Dung Đức Âm phong độ nhẹ nhàng nói.

Ngụy Chính Phong nhất thời cảm thấy tâm thần mê say hai mắt hoa cả lên—— lại bị Mộ Dung Đức Âm đả động tâm tư, cảm giác tê dại này dù có cầu nhưng chẳng gãi được ngứa, thật là muốn chết!!

Vì thế sau khi Mộ Dung Đức Âm nâng chén rượu bắt đầu mời rượu, ăn uống linh đình, buổi tiệc rượu bắt đầu. Ngay từ đầu mọi người còn có chút e dè, nhưng một tay điều hòa của Mộ Dung Long Sách, không khí rất nhanh thăng hoa lên, đôi bên mời rượu không ngừng, đánh tửu lệnh thì đánh tửu lệnh, nói chuyện phiếm cứ nói chuyện phiếm, kết thân thì cứ kết thân. Long Sách không ngừng nhắc nhở Mộ Dung Đức Âm, uống ít rượu ăn nhiều đồ ăn, ít nói chuyện nhìn hơn hai mắt một chút.

Mộ Dung Đức Âm đương nhiên chỉ lo mải miết ăn, uống rượu thì bị Mộ Dung Long Sách cản, Long Sách uống cũng không ít, những người khác cũng tựa hồ cực kỳ say sưa, một đám thoải mái chè chén, ai có thể nghĩ đến, ở trong thời khắc đang ăn mừng thế này, toàn bộ đèn l*ng cùng ánh nến chung quanh đột nhiên im hơi lặng tiếng phụt tắt, trong đại sảnh ngay tức thì tối thui, đưa tay không thấy được năm ngón!

"Có người đánh lén?!" Tuyết Thần dẫn đầu ra tiếng.

Lập tức Long Sách kêu lên: "Đức Âm! Ngươi ở đâu a? C người bị thương sao?"

Mộ Dung Đức Âm nói: "Ta không sao, người đến, cầm đèn."

Chính là người hầu ở bên ngoài không có một ai đáp lời, cũng chẳng có người châm lửa thổi đèn.

"Có người giở trò!" Lý Tư Hàm kêu lên, "Người nào lớn mật như thế! Dám tự tiện xông vào cấm địa Ma giáo!"

"Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha "

Một trận tiếng cười âm trầm của nữ tử từ bốn phương tám hướng truyền đến, tiếng cười kia vô cùng thê lương, giữa nửa đêm nghe vào có vài phần ý vị đáng sợ.

"Là… Mẫu hậu… Mẫu hậu đến đây… …" Hoàng đế đem mền trùm lấy kín đầu mình, không ngừng phát run, ác mộng thời thơ ấu đã trở lại!!

112. Chương 112: Hoàng Đế Phiền Não

hoàng đế phiền não

Lại nói về chuyện lúc trước, hoàng đế vốn là hoàng tử con thiếp, tự mình cố gắng phấn đấu mới giành được địa vị, cũng là nhân vật thành tài từ trong cảnh ngộ không may. Hoàng đế trước đây khi còn bé, cùng mẫu hậu sống ở dân gian, sau khi lớn một hơn chút lúc, hắn mới vào trong cung, bắt đầu kiếp sống của một vị hoàng tử. Chỉ có điều ở trong trí nhớ của hoàng đế, những năm tháng cùng một chỗ với mẫu thân vĩnh viễn là cơn ác mộng không thể xua tan bóng ma trong lòng.

Mẫu thân của hoàng đế, đó là đệ nhất nữ tướng uy chấn thiên hạ Hiên Viên hoàng triều ngày xưa —— Ôn Vân, khi còn là thiếu nữ đã lập được rất nhiều chiến công hiển hách tung hoành lừng lẫy khắp chiến trường. Một lần tình cờ gặp gỡ tiên đế vừa nhìn đã thương Ôn Vân, bởi vậy kết châu thai.

Kể từ ngày sinh Hiên Viên Cực Phong ra, Ôn Vân liền dẫn theo đứa con rời khỏi triều đình. Trên đường bởi vì đã bị thế lực trong cung hãm hại, Ôn Vân không thể không gia nhập vào Cung Tử Sa vừa chính vừa tà trong giang hồ.

Ai ngờ Ôn Vân dùng thân phận nữ gia nhập vào Tử Sa Cung, bằng vào cơ trí cùng năng lực của mình, thế mà từng bước một leo lên vị trí cung chủ. Ôn Vân rất thích chuyện ma quỷ, mỗi đêm đều phải kể cho hoàng đế nghe đi vào giấc ngủ, hoàng đế sợ tới mức từ nhỏ đã hình thành tật xấu sợ ma sợ quỷ, mà cung chủ Tử Sa Cung đương nhiệm chính là cô con gái của nghĩa muội Ôn Vân, cũng là bà dì quái dị mê luyến Ân Cốt, tính vai vế, hắn là hoàng tỷ của hắn.

Khách đ**m vang lên tiếng cười quái dị, làm hoàng đế lạnh run cả người, cảm giác quen thuộc nảy lên trong lòng, chỉ có điều tốt xấu gì hắn vẫn còn có một chút lý trí, hắn nhớ tới mẫu thân của mình đã không làm cung chủ lâu rồi, ở trong một chỗ thanh tĩnh trong Tử Sa Cung dưỡng già, làm sao đột nhiên chạy đến nơi

đây?! Chẳng lẽ là… … Cái bà hoàng tỷ cũng ham giả thần giả quỷ—— cung chủ đương nhiệm của Tử Sa Cung? Tuy rằng hoàng đế không sợ cái bà hoàng tỷ kia, nhưng mà bầu không khí này xây dựng cũng quá mức khủng bố đi, hắn vì thế lui vào trong chăn mền, còn buông màn giường xuống, chỉ thiếu điều chưa chui xuống chân giường trốn mà thôi.

Ở lầu một mọi người đang uống rượu chưa biết thân phận người tới, chỉ nghe một tràng tiếng cười nữ tử âm trầm không dứt, rốt cục đèn đuốc quanh mình sáng bừng, một nữ tử phủ sa tím bước vào, bên người có hai kẻ bôi trét lớp phấn trắng thật dày, tỳ nữ trét đầy bột, nhìn qua thật sự có vài phần khủng bố.

"Ngươi là ai?" Mộ Dung Đức Âm. "Thiếp thân chính là cung chủ Tử Sa Cung, hôm nay đặc biệt đến thăm tôn chủ." Cung chủ Tử Sa Cung giống hệt như quỷ bay tới trước bàn Mộ Dung Đức Âm ngồi xuống, nhanh như cắt áp sát tới Ân Cốt, quăng cho Ân Cốt cái mị nhãn buồn nôn, Ân Cốt không khỏi dâng lên một trận phát lạnh, đứng qua một bên, nói: "Ta đi xem thử món tôm hùm bôi mỡ xong chưa." Dứt lời nhanh chóng rời đi.

"Ai, ta nhớ thương tiểu Cốt Cốt năm năm, thế mà hắn lại luôn thờ ơ như vậy." Tử Sa Cung chủ cảm khái nói.

Trong lòng mọi người trào một trận ghê tởm, cô gái này thật sự là điên cuồng, nàng đối với Ân Cốt đúng là chấp nhất!

Dứt lời, cung chủ lại tỉ mỉ đi đánh giá Mộ Dung Đức Âm, ánh mắt của nàng ẩn tình gợi tình, so với khi nhìn Ân Cốt còn si tình hơn, Mộ Dung Long Sách nhanh chóng nghiêng mình, chặn tầm mắt của nàng, hỏi: "Cung chủ đến, là có chuyện quan trọng muốn nói sao?"

Tử Sa Cung chủ vội đưa mắt nhìn sang Tuyết Thần, nói: "Ta phụng mệnh lão cung chủ tiến đây, truyền lời cho lão cung chủ."

"Lão cung chủ?" Mọi người khó hiểu.

"Chính là mẫu thân hoàng đế!" Long Sách giải thích.

Tử Sa Cung chủ nói: "Lão cung chủ hy vọng có thể nhanh chóng ẩm cháu, hơn nữa hy vọng Thánh Thượng đừng trầm mê trong nam sủng, chỉnh đốn hậu cung, không cần cả ngày sa vào nam sắc mà khiến thiên hạ lầm than—— Kỳ thật ta cảm thấy nam nhân thích nam nhân cũng không có gì không tốt, nhưng nếu lão cung chủ nói như vậy, nhóm con cháu chúng ta phải dựa theo tình hình thực tế truyền lời thôi.

Lão cung chủ còn nói, trong vòng nửa tháng Thánh Thượng còn không quay về kinh, nàng sẽ tự mình chỉnh đốn hậu cung, hiện tại lão cung chủ đã trên đường về kinh thành, mọi việc xin Thánh Thượng cân nhắc.

Ta biết Thánh Thượng đang ở trên lầu, nói này mong các vị thay ta truyền lại, chỉ có điều theo đề nghị của ta, ta vẫn là hy vọng nghĩa đệ Thánh Thượng có thể cùng tiểu Cốt Cốt song túc song phi (như hình với bóng), dứt khoát vứt bỏ ngôi vị hoàng đế gì gì kia… Ha ha ha ha… Ta chỉ mách nước mà thôi… Các vị cứ ngồi, nhìn xem chút đi ha ha ha ha "

Tiếng cười của Cung chủ Tử Sa thực d*m đãng, nhất thời lại làm cho mọi người đang ngồi đó sợ hãi không thôi. Ai cũng không nói ra chuyện hoàng đế mất trí nhớ, ai cũng hy vọng Tử Sa Cung chủ nhanh chóng rời đi.

Ân Cốt lúc này từ sau cửa đi tới, nói với Tử Sa Cung chủ: "Ngươi trở về nói cho thái hậu, có thích Hiên Viên hay không là chuyện của ta, không cần nàng hỏi nhiều, ta sẽ đem Hiên Viên đưa trở về, ta cũng sẽ không trơ mặt ở trong cung để mình bị coi thường!"

Tử Sa Cung chủ vừa thấy Ân Cốt hai mắt tỏa sáng, lấy ra một cái khăn tay sa tím lau nước miếng bên khóe miệng, cười nói: "Tiểu Cốt Cốt, ngươi gì cần phải tức giận như thế, đúng rồi ta còn có một việc muốn nói với ngươi, là bằng chứng chứng minh ta không có liên quan tới việc này đâu nhá!

Kỳ thật chuyện này, đều là do hoàng hậu người đàn bà kia gây ra, nàng trăm phương ngàn kế truyền tin tới chỗ lão cung chủ, mời lão cung chủ rời núi. Kỳ thật nàng hận ngươi hận thấu xương, ngươi vừa vào kinh thành, đã rơi vào cái bẫy của nàng ta, nàng bày mưu tính lế phen này thật sự tàn nhẫn muốn chỉnh chết ngươi đó, ngươi cần phải hết sức cẩn thận nha!"

Ân Cốt cười cười nói: "Không ngại, xin nhờ cung chủ chuyển cáo một câu, hiện tại hoàng đế thích nhất không phải là ta tội Ma giáo thấp hèn này, mà là đường đường tôn chủ Thiên Võng. Bức họa này chính là chứng cứ tốt nhất, phiền ngươi đưa cho thái hậu xem."

Ân Cốt đúng là từ phía sau lưng lấy ra vật kỷ niệm trước kia Mộ Dung Đức Âm đưa cho bọn họ—— bức họa của Mộ Dung Đức Âm, mặt trên còn có dòng thơ chua xót do tự tay hoàng đế đề vần thơ chua xót —— một chiêu này của Ân Cốt, rõ ràng chính là đem bia ngắm chuyển hướng về phía Mộ Dung Đức Âm bên kia!

"Tiểu Cốt Cốt nhờ, ta làm sao lại không làm theo đây?" Cung chủ miệng há to cười lớn lại hỏi: "Âm Âm tôn chủ, ngươi còn có lời gì muốn ta chuyển lại sao?" Xem ra chứng bệnh đặt ra nick name của cung chủ đặc biệt nghiêm trọng.

Mộ Dung Đức Âm giảo hoạt liếc Ân Cốt một cái, nói: "Ta không phản đối."

"Thật sự là không hiểu phong tình." Cung chủ thở dài, lập tức liền đem khăn tay gấm sau vừa nãy mới lau qua khóe miệng ném Ân Cốt, nở nụ cười quyến rũ, chợt xoay người rời đi.

Ân Cốt vội vàng vẩy ra, khăn tay kia rơi trên mặt đất.

Vì thế lời của Ân Cốt truyền tới chỗ Tử Sa Cung chủ, vào trong lỗ tai thái hậu thì biến thành:

"Hiện giờ Thánh Thượng ở dân gian càng ngày càng không chịu thu liễm, thế nhưng thu ba nam sủng nam sủng chính là Ân Cốt, nam sủng thứ hai là Mộ Dung Long Sách, Tiểu Tam là Mộ Dung Đức Âm."

Tin tức này rơi vào chỗ hoàng hậu, sau khi hoàng hậu biết được giận tím mặt, rất nhanh ở hậu cung tổ chức họp bàn với ba đồng bọn trong phe liên minh đối kháng với ba nam sủng, theo thứ tự là hoàng hậu, Nghi quý phi và Thục quý phi, chung tay dốc sức đối kháng quân đoàn nam sủng yêu mị chết bầm, một trận đại chiến khói lửa thuốc súng trong hậu cung sắp sửa kéo màn che.

113. Chương 113: Nghĩa Thâm Sâu Cao Nhất Của Trung Khuyển

nghĩa thâm sâu cao nhất của trung khuyển

Cho dù có nói thế nào đi nữa vẫn phải đem hoàng đế đưa về lại kinh thành, cứ tiếp tục ở lại Ma giáo sớm muộn gì cũng sinh chuyện. Thân phận của hoàng đế mình cũng chính là củ khoai lang phỏng tay. Ngày ấy cung chủ Tử Sa đến thăm, hoàng đế đương nhiên cũng nghe thấy, thật là làm cho hắn đau đầu không thôi, hắn chính là vì tránh né hoàng hậu nữ nhân phiền toái kia mới nhiều lần xuất cung, không ngờ hoàng hậu bản lĩnh lại cao cường mắc nối quan hệ với thái hậu.

Hoàng hậu xuất thân tôn quý, ngoại thích sau lưng ở trong triều hết sức quan trọng, nếu nhổ cây đinh hoàng hậu này, Hiên Viên hoàng triều nhất định sẽ có một hồi chấn động rất lớn, thậm chí có thể tạo ra binh biến.

Đây cũng chính là chuyện làm hoàng đế bực bội. Kế hoạch lần này là muốn trước tiên phải ổn định hoàng hậu, hắn biết lòng ghen tị của hoàng hậu rất nặng, chưa diệt tận gốc Ân Cốt thề chết sẽ không bỏ qua, nhưng Cốt nhi cũng thông minh, đem củ khoai lang phỏng tay này ném cho Mộ Dung Đức Âm.

Mộ Dung Đức Âm là người đứng đầu Ma giáo, là họa lớn trong lòng của mình, một chiêu này có lẽ không thể diệt trừ hắn, nhưng cũng có thể mượn tay hoàng hậu đập hắn một lần… … Hoàng đế tính toán một hồi, quyết định kế sách, sau đó lại cảm giác mình quá sáng suốt.

Ngày thứ hai, Mộ Dung Đức Âm cùng đám người Long Sách bàn bạc, quyết định hai huynh đệ bọn hắn phụ trách bí mật đem hoàng đế hộ tống về kinh, việc này nếu nhiều người biết ngược lại không tốt. Lý Tư Hàm tuân theo mệnh lệnh của Đức Âm, mang theo Ngụy Chính Phong hai người trước vào kinh thành tìm hiểu, Song Thủ Xà phụ trách làm người giữ liên lạc giữa Ma giáo với Đức Âm, bởi vậy chuyến đi lần này vẫn như cũ là tổ hợp huynh đệ Mộ Dung cùng hoàng đế, Ân Cốt.

Bốn người không phải là lần đầu tiên đi cùng, đôi bên cũng rất ăn ý, Ân Cốt phụ trách chiếu cố hoàng đế, Long Sách phụ trách các loại việc vặt, mà Đức Âm thì điều khiển xe —— đường đường là tôn chủ Ma giáo mà tự mình đánh xe, Long Sách tưởng tượng đã cảm thấy mở cờ trong bụng, đắc ý vô cùng.

Mộ Dung Đức Âm như trước đội mũ sa, sáng sớm trời còn chưa sáng đã ngồi trên một chiếc xe ngựa bề ngoài bình thường nhưng trên trong rộng rãi thoải mái lên đường. Trên xe chồng chất đống hành lý của bọn họ, bên trong xe có thể thỏa mái cho bốn năm người ngồi, Long Sách cùng Ân Cốt, hoàng đế đều tự chiếm một chỗ riêng.

Mộ Dung Đức Âm cũng muốn trốn ở trong xe hưởng thụ, thế nhưng là Mộ Dung Long Sách đại gian đại ác giải tán hết tất cả mọi người đi tới những chỗ khác, vì để cho mình trên đoạn đường này sung quân để cho hắn làm gã sai vặt, thử qu thì nghiện. Phải biết rằng, thời gian gần đây, Mộ Dung Đức Âm luôn luôn làm đại gia, thật lâu chưa có bị huynh trưởng ức hiếp. Xe ngựa chạy cho tới trưa, hôm nay tiết trời không đẹp, ở nửa đường thì trút mưa, trên đường cũng có không ít võ lâm nhân sĩ quay xe ngựa lại, tất cả mọi người chạy tới trạm dịch ngoại ô tránh mưa. Mộ Dung Đức Âm cũng đành phải vội vàng đánh xe chạy đi, đã thiệt lâu chưa có đánh xe, kỹ thuật này đối với hắn mới lạ không ít, tìm nửa ngày mới có thể điều khiển con ngựa nâng bốn vó, lúc này, Mộ Dung Đức Âm mới ý thức được, mình cần có một người chăn ngựa.

Sau khi chạy tới trạm dịch, tất cả mọi người dịch dung từ trên xe ngựa đi xuống, vào trong dịch quán trú mưa, Mộ Dung Đức Âm thì lấy cớ đi cọc ngựa chạy ra ngoài. Gần đây võ lâm nhân sĩ lui tới ngày một nhiều cũng là vì nơi này là đầu mối trao đổi hàng hóa, rất nhiều người ở đây làm phu xe, Mộ Dung Đức Âm bây giờ chính là đi tìm một người.

Tìm một vòng, Mộ Dung Đức Âm phát hiện những người chăn ngựa này cả đám không phải là đèn cạn dầu thì chính là kẻ làm ăn đặc biệt khôn khéo, Mộ Dung Đức Âm đang nghĩ tới trước bắt chuyện, nhưng vừa nhìn bên cạnh có người bởi vì vấn đề tiền nong rùm beng cùng người chăn ngựa. Thấy người ta cãi lộn ầm ĩ thì không nên xen vào, những người chăn ngựa gần đó đều xúm lại một đống, chung tay công kích vị khách nọ. Mộ Dung Đức Âm không phải đánh không lại những người chăn ngựa này, chỉ là không muốn gây rối dẫn tới phiền toái, hắn đầu óc xoay chuyển, chạy về dịch quán, tìm được đám người Long Sách đang trước một cái bàn trong góc uống trà.

"Làm sao vậy, Đại Bảo?" Long Sách vì tránh tai mắt của người ta, cố ý dùng tên giả, ngay từ đầu muốn ở trước mặt người khác kêu cục cưng Đức Âm, chỉ là sau đó ngẫm lại cảm thấy không ổn, cho nên đổi thành Đại Bảo.

"Huynh trưởng, chúng ta phải tận lực giản lược mọi thứ, cũng không nên mang theo người nào nữa." Long Sách nói.

"… Vậy chúng ta thay phiên nhau đánh xe thế nào?" Mộ Dung Đức Âm nói, "Cả một ngày đều là ta đánh xe, ngươi cũng không nói ngươi muốn thay phiên."

"Trong số mấy người chúng ta võ công của ngươi là tốt nhất, không phải ngươi thì là ai?" Long Sách không cho là đúng, "Làm rất tốt, quay về sẽ trả tiền công nhiều thêm cho ngươi."

"Ta không cần tiền công, ta muốn một người chăn ngựa, ngươi không đi thuê, ta sẽ không đánh xe, cùng lắm thì không đi." Đức Âm quăng roi ngựa trên bàn nhất, hầm hừ ngồi xuống.

"Đại Bảo, cánh của ngươi quả nhiên đã cứng cáp rồi, " Long Sách cười nhạt một chút, "Nhưng mà lời huynh trưởng nói ra, không thể dễ dàng chống lại, từ nhỏ đến lớn, hẳn là so với ai khác ngươi là người hiểu rõ được đạo lý này đi! Huynh trưởng có rất nhiều biện pháp làm cho ngươi phải phục."

Mộ Dung Đức Âm khó chịu liếc mắt nhìn Ân Cốt cùng với hoàng đế một cái, chỉ thấy Ân Cốt làm bộ như không nghe thấy mải miết uống trà, hoàng đế thì ngây ngốc gặm bánh. Vì thế hắn đặt tay ở trên bàn, chuẩn bị lật bàn khiến cho mấy tên làm biếng chảy thay này…kinh sợ.

Ngay tại lúc hắn sắp sửa phát tác thì trạm dịch huyên náo thoáng chốc an tĩnh lại, tất cả mọi người ngừng nói chuyện, không khí có chút quỷ dị. Mộ Dung Đức Âm quay đầu nhìn về phía cửa, chỉ thấy một gã nam tử áo trắng cầm theo kiếm chậm rãi đi đến, nam tử kia ngũ quan tuy không tầm thường, tản mát một cỗ lệ khí nồng đậm, vừa nhìn đã biết là hạng người gian ngoan.

Trên đai lưng của hắn giắt đồ trang sức màu vàng, trên mặt chạm trổ đầu sói hung ác, đủ để nói lên thân phận của hắn chính là —— Bình Nam Hầu hống hách lộng hành cả trên triều đình lẫn võ lâm! Cũng như Lý Tư Hàm cũng là vương gia nhưng khác họ, người thừa kế trấn Tây Nam Trần Huyền Lang!

Trần Huyền Lang cùng Lý Tư Hàm giống nhau, trong tay cầm binh lực hùng hậu và kim bài miễn tử tổ tiên truyền xuống, hơn nữa tính cách thất thường, chỉ cần là chuyện hắn đồng ý cho dù là Ngọc hoàng đại đế cũng không thể sửa đổi, ở trên giang hồ lại càng nổi danh bởi khoái kiếm cùng thi độc, nghe nói quanh thân hắn có dấu một trăm lẻ tám loại độc, trong nháy mắt có thể khiến ngàn người bị mất mạng, quả là nhân vật đáng sợ đến cực điểm!! Khó trách hắn vào cửa thì tất cả mọi người đều ngưng nói chuyện.

Trần Huyền Lang dùng mắt chim ưng sắc bén quét một vòng chung quanh, giọng nói của hắn không lớn, nhưng truyền vào lòng của mỗi người rét lạnh tận xương, hắn hỏi: "Có người từng gặp qua Lý Tư Hàm chứ? Nếu không có, ngày hôm nay tất cả mọi người nơi này đều phải chết."

Mọi người đều kinh ngạc! Gặp được Trần Huyền Lang tuyệt đối không thể nói đạo lý! Mọi người ở trên giang hồ đều biết định luật này từ lâu! Vì thế có kẻ gan lớn muốn cầu xin bình an, cả gan lên tiếng nói: "Trấn Tây Vương Lý Tư Hàm đã rời đại hội võ lâm, quay về vương phủ …" Lời còn chưa dứt, người nọ đột nhiên bay đi ra ngoài, lúc rơi xuống đất đã là đầu thân hai phần.

"Ta không thích người nói dối." Trần Huyền Lang nhìn cũng không nhìn một cái, không ai thấy rõ hắn xuất kiếm như thế nào.

Long Sách vội vàng lôi kéo Mộ Dung Đức Âm ngồi xuống, hắn biết thủ đoạn của Trần Huyền Lang, vẫn là ít gây chuyện mới tốt. Không ngờ Trần Huyền Lang lại nói: "Không ai nói thật sao? Vậy ta bắt đầu giết từ bên trái, ha." Hắn không phải là người thích nói giỡn! Tất cả mọi người ở đây sợ hãi, có người há mồm, nghĩ muốn nói gì, chỉ là sợ hãi nếu như vậy sẽ mất mạng.

"Chậm đã! Ta biết!" Đức Âm đột nhiên ra tiếng, "Ta nói cho ngươi biết, hắn đã về kinh thành."

"Há?" Trần Huyền Lang hé mắt, "Ngươi làm sao mà biết được?"

"Ta quen hắn!" Đức Âm nói, "Để mọi người ở đây rời đi, ta sẽ nói cho ngươi biết thêm."

Trần Huyền Lang khóe miệng kéo kéo: "Chưa từng có người dám bàn điều kiện với ta, ta không có hứng thú nghe ngươi nói điều kiện, mọi người ở đây đều phải chết."

Long Sách vội vàng vội ho một tiếng, nói chen vào: "Hậu gia nguôi giận, tiểu nhân mạo muội có mấy lời, không muốn nói trước mặt mọi người."

Trần Huyền Lang nói: "Vậy mọi người ở đây chết hết không phải rất tốt sao?"

Thật là một tên đầu đá chẳng phân biệt được tốt xấu! Bốn người Long Sách nhất thời ở trong lòng mắng.

Lý Tư Hàm cùng Ngụy Chính Phong đang cưỡi ngựa chạy tới kinh thành. Ngụy Chính Phong đột nhiên hỏi: "Vương gia, nghe nói ngươi cùng Bình Nam Hầu quan hệ rất căng thẳng, lần này ngươi đến Trung Nguyên, không bị hắn cản trở sao?"

"Người trên giang hồ đều nói, Trần Huyền Lang căm hận nhất chính là có người ở trước mặt hắn nhắc tới tên của ngươi… chỉ có điều… Nghe nói hai nhà các ngươi là thế giao…" Ngụy Chính Phong ngượng ngùng nói Trần Huyền Lang là đại ma đầu cực kì nổi tiếng hung tàn trên giang hồ.

Lý Tư Hàm ngạc nhiên nói: " Quan hệ giữa ta và hắn căng thẳng lúc nào đâu?" Trong trí nhớ của hắn, chỉ nhớ lúc nhỏ có mấy lần tỷ thí văn võ mới gặp qua Trần Huyền Lang, đó cũng là vì hai nhà thế giao, hắn theo phụ thân tới Giang Nam mấy lần ghé qua phủ Bình Nam Hầu. Trong ấn tượng của hắn, lúc nhỏ Trần Huyền Lang là một đứa trẻ âm trầm, nhưng ánh mắt rất lợi hại. Tuy rằng tỷ thí mấy lần đều là mình thắng, nhưng hắn vẫn luôn khích lệ, cổ vũ Huyền Lang. Hắn còn mang theo Huyền Lang trộm đi ra ngoài chơi, hai người cùng ăn cùng ngủ, còn chà lưng cho nhau nữa mặc dù về sau khi mười mấy tuổi, Huyền Lang từng có một lần uống quá chén, mở to tròng mắt nói với mình là hắn muốn mình.

Một lần kia, Huyền Lang làm ầm lên, cơ hồ dồn hết khí lực sử dụng hết đủ loại các thủ đoạn muốn cùng hắn đi đến chỗ chết, đáng tiếc,

Không thể áp đảo.

Lý Tư Hàm là người rất hiếu kỳ, hắn xem một ít trong tiểu thuyết do Long Sách viết, mặc kệ là nam nhân mạnh cỡ nào chỉ cần là gặp phải người trên cơ (chính là tiểu công) cố chấp tấn công, chắc chắn sẽ trở nên yếu đuối vô lực, mặc cho đối phương đâm đâm, có thể là do bản thân hắn cũng gặp qua tình cảnh giống như trong sách, kết quả Huyền Lang không thành công, còn bị mình đánh một trận, tình huống lúc ấy quả thật phi thường hung hiểm, cho nên hắn cũng tức giận, giáo huấn Huyền Lang không biết điều một chút.

Hắn không cảm giác được mình làm gì không đúng, cũng không cảm thấy được Huyền Lang làm không đúng, dù sao chỉ là cùng nhau uống rượu thôi mà! Vì thế hắn rất rộng rãi tha thứ cho Huyền Lang, ngày hôm sau Huyền Lang tỉnh rượu thì hắn còn vỗ bả vai Huyền Lang, nói cho hắn biết không có gì lớn.

Đúng vậy, bọn hắn luôn luôn là huynh đệ tốt không phải sao?

Tuy rằng về sau có lẽ Huyền Lang không phục, cũng khó chịu vài lần, có mấy lần tính làm dương mưu âm mưu cái gì, nào hãm hại, nào ám sát, còn bái độc tôn làm sư phó nữa, nhưng mà Lý Tư Hàm cảm thấy được, Trần Lý Nhị gia thế giao đã lâu, tình hữu nghị vững chắc thế này đến đời bọn hắn không thể mất, hắn vẫn như trước tin vào người huynh đệ Huyền Lang.

Âm mưu và dương mưu giống nhau ở chỗ chỉ muốn đạt được kết quả tốt nhất. Chỗ khác biệt giữa chúng là âm mưu có sơ hở có thể tìm ra, mà dương mưu là theo thế mà động, theo thế mà phát, không có dấu vết để tìm ra, so với âm mưu thì cao minh hơn nhiều cũng khó thực hiện hơn nhiều. Facebook

Về sau tính tình Huyền Lang có một điểm không tốt, người trên giang hồ có một điểm không thích hắn, cho nên mỗi lần Huyền Lang ra ngoài, Lý Tư Hàm luôn quan tâm cho huynh đệ, đều sẽ phái người ở Trung Nguyên tìm hiểu tin tức, nhắc nhở mọi người trên con đường hắn đi qua nhanh chóng tránh đi Huyền Lang có làm chỗ không đúng, hắn người huynh đệ này có đôi khi sẽ ra tay trợ giúp hắn uốn nắn, vì thế Huyền Lang "chịu thua" bế quan tu luyện.

Lúc ấy, Lý Tư Hàm là thật tâm thay vị huynh đệ Huyền Lang có lòng cầu tiến cảm thấy rất cao hứng, cũng chúc phúc võ công của hắn càng tiến thêm một tầng, vì có thể để cho Huyền Lang an tâm tu luyện võ công, hắn trộm phái người dọn đường cho Huyền Lang, ở phủ Bình Nam Hầu thả một mồi lửa, đương nhiên đương nhiên, trước khi đốt vẫn phải thông báo cho đại bộ phận người trong Hầu phủ biết, không ai thương vong, trừ bỏ nhà sụp, hắn tin tưởng Huyền Lang người anh em tốt của mình nơi bế quan tương đối xa xôi, lửa không thể lan đến, cho nên không thông báo cho hắn, sợ quấy rầy hắn tu luyện.

Ai, đáng tiếc người anh em tốt Huyền Lang bế quan thời gian quá ngắn, mới ba năm đã ra rồi, không nghĩ tới hắn vừa ra ngoài, tính tình vẫn nóng nảy như vậy.

Lý Tư Hàm bất đắc dĩ cười khổ, nụ cười khổ chiêu bài của hắn.

Nhưng là ở trong mắt Ngụy Chính Phong,

Đó là nụ cười khổ phúc hắc cỡ nào a a a a a!

Lại nói tiếp, Ngụy đại hiệp, bằng không ngươi cho là người có thể luôn luôn hợp tác với Mộ Dung Long Sách con hồ ly lão luyện đó chứ, chu toàn cho Ma giáo cùng chính đạo một sợi tóc cũng không bị gì, trong trạng thái bị tôn chủ Ma giáo làm điên đảo thần hồn mà lý trí luôn luôn vững vàng xử lý các loại công việc gọn gàng ngăn nắp, trong tay cầm binh lực hùng hậu uy hiếp được quân binh của hoàng đế mà luôn luôn ẩn nhẫn không phát, đem Trấn Tây vương phủ xử lý rất quy củ chặt chẽ cẩn thận, liên tiếp âm thầm hóa giải tai vạ bất ngờ ở Trung Nguyên, làm cho ma đầu Trần Huyền Lang kia nhiều lần không thể thực hiện được việc hung ác thoạt nhìn hòa ái vô hại, một trung khuyển vừa ôn hoà hiền hậu Lý vương gia thật sự là quả hồng mềm dễ bóp như vậy hả?

Tinh hoa của một trung khuyển chính là làm một trung khuyển đứng đầu, trong trung phải ẩn chứa sự uyên thâm, phúc hắc là một phẩm chất bắt buộc cần có.

Học cho tốt đi, Ngụy đại hiệp.

114. Chương 114: Người Yêu Trong Lúc Đó Cũng Muốn Cẩn Thận Chặt Chẽ

"Vị gia này, ta xem ngài có thể rộng lòng giúp đỡ hay không, mọi người ở đây dù sao cũng đều là người vô tội." Long Sách khuyên nhủ, "Nếu ngài thật sự muốn biết hướng đi của Lý Tư Hàm, giết chúng ta, ngài sẽ mất đi manh mối quan trọng, khiến ngài phải lãng phí thêm thời gian lại lỡ việc, không bằng ngài cứ đại nhân đại lượng, buông tha cho chúng ta những tiểu nhân hèn mọn này đi!"

Trần Huyền Lang không kiên nhẫn nhìn hắn, nếu đổi lại là ngày trước, hắn nhất định không nói hai lời rút kiếm chém người, nhưng hiện tại hắn quả thật rất vội muốn đến gặp tiện nhân Lý Tư Hàm kia, cho nên bình sinh lần đầu tiên trong đời phải nhận nhịn áp chế cơn tức, phất phất tay nói: "Ngươi tốt nhất có thể nói ra tin tức làm ta tin phục!"

Long Sách không hổ là chuyên gia đàm phán, mọi người vừa nghe, vội vàng im hơi lặng tiếng ráo riết rời đi, ai nấy đều âm thầm tán thưởng cảm kích với Long Sách.

Nhưng thật ra mấy người kia trong phòng, thành con tin của Huyền Lang.

Long Sách thấy những người rỗi rãnh đều đi hết sạch, mới nói: "Không dối gạt gì Hầu gia, Lý Tư Hàm với bọn ta quan hệ không nhỏ." Há?" Huyền Lang trong mắt lóe ra tia hung ác, "Vậy các ngươi đáng chết!"

"Hầu gia đừng vội, ngài nhất định phải biết thân phận của vị này rồi hãy động thủ cũng không muộn." Mộ Dung Long Sách chỉ vào Đức Âm nói, "Ngươi có biết thân phận của hắn chứ?"

"Ta vì sao phải biết thân phận của hắn?" Huyền Lang từ trước đến nay không coi ai ra gì.

Mộ Dung Long Sách cười hắc hắc: "Vị này chính là tôn chủ hiện giờ của Ma giáo! Mộ Dung Đức Âm!" Để lộ tên tuổi Mộ Dung Đức Âm ra, chẳng những không làm Huyền Lang kinh ngạc, trái lại khiến cho hắn bạo phát!

"Vô liêm sỉ! Vậy mà cũng dám giả dạng bỡn cợt với bản hầu!" Huyền Lang giận tím mặt! Hóa ra hắn nhìn Mộ Dung Đức Âm mặc quần áo vải thô, rõ ràng là cung cách ăn mặc của gã sai vặt, vì vậy dứt khoát cho rằng đối phương cố ý giễu cợt mình!

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh! Chỉ thấy Huyền Hầu vung độc kiếm sắc xanh chợt lóe, giây tiếp theo đã bổ về phía Mộ Dung Long Sách! Một kiếm này dồn hết uy lực mũi nhọn có thể đem Mộ Dung Long Sách cắt thành hai nửa!!

"Nhóc con! Ngươi quá làm càn!" Một tiếng hô nhỏ cùng lúc vang lên, đợi mọi người trước mặt phục hồi tinh thần lại thì chỉ thấy trường kiếm trong tay Huyền Lang cách yết hầu Long Sách chỉ có nửa tấc, lại bị Mộ Dung Đức Âm dùng đũa kẹp lấy, Huyền Lang kinh hãi!

"Ngươi!!"

Huyền Hầu ánh mắt trừng to nhìn nam tử đội mũ sa, hắn không thể tin được, trên đời này thế mà lại vẫn có người có thể thoải mái đỡ đường kiếm của mình!

"Hưm hưm… Hưm hưm… Tiểu tử, ngươi cho là trên giang hồ này, không còn ai có thể ngăn mũi kiếm của ngươi?" Mộ Dung Đức Âm cố ý cười kỳ quái, làm cả Ân Cốt lẫn hoàng đế đều cảm thấy được thực = =

Huyền Hầu ngay lập tức nói: "Ngươi là U Cốc lão quái!" Thì ra hắn nhớ tới có một kỳ nhân trong võ lâm vốn đã qua tuổi trăm tuổi đang ở ẩn trong u cốc, thái độ làm người rất cổ quái, thậm chí giả trang thành thanh niên, cao hứng thì cướp của người giàu chia cho người nghèo, khi mất hứng thì đại khai sát giới, hiện giờ ở trường hợp này, lại thấy người nọ mặc quần áo thô tục nhưng công lực thâm hậu, xác thực chính là lão quái không thể nghi ngờ.

"Lão quái U Cốc thì làm sao? Trần Huyền Lang ta xưa nay không tin tà đạo! Hôm nay nếu không giết được ngươi! Ta ngay tại chỗ tự vận!" Trần Huyền Lang tính tình cực kì cực đoan, lập tức khiêu chiến Mộ Dung Đức Âm.

Mộ Dung Đức Âm liền giả tạo thành lão già khàn khàn giọng cười khan nói: "Ha ha ha ha… Được thôi, quả nhiên lão phu mấy năm nay không đi lại, hiện tại thanh niên một người so với một người nói như rồng leo,

làm như mèo mửa, không biết tiếng tăm của lão! Lão phu sẽ cùng chơi một trận với nhóc con chưa đủ lông cánh nhà ngươi, nếu như ngươi đánh không lại lão phu, lão phu để cho ngươi đi dẫn ngựa đánh xe!"

(tiêu chuẩn yêu cầu bản thân thì cao mà năng lực thực tế thì thấp)

"Bớt nói nhảm đi!! Nhận lấy cái chết!!" Trần Huyền Lang tính tình nóng nảy táo tợn, làm sao nghe đối phương nhiều lời.

Vì thế, binh binh bàng bàng so chiêu.

Hoàng đế tiếp tục cắn bánh mì loại lớn của mình, Ân Cốt cầm cái giũa móng tay bắt đầu giũa móng, Long Sách đếm ngân phiếu của mình, nhìn thử xem mình có đem theo ngân phiếu mệnh giá một lượng của Đức Âm trộn lẫn với loại mệnh giá lớn hay không.

Thái độ của những người này khiến cho Trần Huyền Lang sôi gan, nhất thời trên tay dồn sát chiêu, hận không thể đem tên nam tử đội mũ sa trước mặt bầm vằm thành vạn đoạn!!

"Lão quái U Cốc!! Nhận lấy cái chết!!!" Tiếng la hét của Trần Huyền Lang đổi cả giọng, hết sức tiêu điều thê lương thảm thiết, kêu đến mức khiến cho da đầu ba người run lên —— xem ra tính tình Huyền Hầu trong truyền thuyết có thể so với ma khôi, quả nhiên không giả, đời trước người này là lệ quỷ à?

"Ranh con, ngươi vẫn quá non!" Đức Âm giọng cười khặc khặc quái dị, luôn luôn không chút hoang mang thành thạo hắn đột nhiên nửa đường biến chiêu, tung một chưởng hùng hồn ầm vang ———— những người khác đều cả kinh dừng động tác trong tay, nhìn theo Trần Huyền Lang bị một chưởng lực cuồn cuộn đáng bay ra ngoài, một chưởng này ít nhất cũng đem hắn ném văng ra ngoài hơn chừng mười trượng, chỉ có điều mười trượng bên ngoài chính là khu rừng trúc, không biết hắn lúc nào mới có thể trở về, lại nói, bị một chưởng kia, khả năng còn sống cũng rất nhỏ đi?

"Hắn còn sống, ta không có hạ sát thủ." Mộ Dung Đức Âm thì khẳng định nói cho mọi người.

Mộ Dung Long Sách nói: "Trần Huyền Lang là một mặt hàng cực kì khó chơi, hắn nói hắn muốn tự sát, kì thực phải kéo dài tới tận lúc ngươi chết hắn mới có thể tự sát, một lát hắn phục hồi tinh thần lại, nhất định tìm chúng ta gây rối, chúng ta nhanh nhanh chạy đi!"

Vì thế Long Sách cùng Ân Cốt trao đổi ánh mắt, tự mình hóa trang cho tiểu công nhà mình. Long Sách cởi quần áo vải thô bên ngoài cho Đức Âm, lộ ra bộ áo tơ gấm xanh nhạt bên trong, Ân Cốt nhận lấy bộ quần áo vải thô, khoác lên cho hoàng đế, gỡ trâm ngọc trên đầu hoàng đế xuống ném cho Long Sách, Long Sách khéo tay chỉ một chút đã đem mái tóc trên đầu Đức Âm đùa nghịch loáy hoáy một chập xong xuôi cố định bằng trâm ngọc trông rất phiêu xinh đẹp. Không mất bao lâu, hoàng đế biến thành gã sai vặt, mà Đức Âm biến thành quý công tử.

Lúc này Long Sách cùng Ân Cốt đều tự lấy ra tấm mặt nạ da người đội lên, cũng cởi quần áo bên ngoài, lộ ra lớp quần áo thứ hai bên trong—— có trời mới biết hai người này rốt cuộc tính toán làm gì nữa, quần áo một tầng rồi lại một tầng, Ân Cốt thì lôi kéo hoàng đế rời khỏi chỗ ngồi, lao vào xe ngựa, Long Sách chạy ra ngoài, từ trên xe ngựa lấy hành lý vào sau đó lập tức đem chiếc xe lăn Đức Âm nhét vào trong, thay mũ sa màu trắng, hết thảy đều làm rất lưu loát, khi Trần Huyền Lang lung la lung lay từ trong rừng trúc bên kia đi tới thì trong trạm dịch chỉ còn lại có Long Sách cùng Đức Âm hình như mới vừa đi vào.

"Lão quái U Cốc đâu!! Các ngươi là ai!!" Trần Huyền Lang vô cùng chật vật không giảm hung ác, ánh mắt càng thêm khát máu, hắn chống kiếm đi vào trạm dịch, đột nhiên một ếm đánh bay mũ sa Mộ Dung Đức Âm.

Kinh diễm đi

Long Sách ác thú vị ở trong lòng hoan hô.

Quả nhiên, Trần Huyền Lang nhất thời cứng lại rồi.

Vì thế hắn mở miệng nói với Mộ Dung Đức Âm ba chữ:

"Ta

Muốn

Ngươi."

Dứt lời vươn tay, đem mỹ nhân trên xe lăn ôm vào trong ngực, bá đạo tuyên bố: " Sau khi giết Lý Tư Hàm, ta cưới ngươi, làm phi tử của ta!"

"Ta là nam nhân." Mộ Dung Đức Âm không chút nào kinh hoảng, đột nhiên phất tay tát hắn một bạt tai.

Trần Huyền Lang không thể động, nặng trĩu nói: "Một chưởng này, ta sẽ nhớ kỹ! Nhớ kỹ, từ nay về sau ngươi chỉ thuộc về một mình ta!"

"Ngươi có biết ta là ai không!" Mộ Dung Đức Âm đôi mắt đẹp sắc bén nhìn hắn.

"Ta không cần biết, ngươi chỉ thuộc về ta, ngươi là giấc mộng ban ngày của ta, ngươi mê hoặc cặp mắt cùng tâm trí của ta, từ nay về sau, ngươi chính là mộng của ta, Mộng Lang, đây sẽ là tên của ngươi!" Trần Huyền Lang vây quanh hắn, gắt gao nhìn chằm chằm khuôn mặt Đức Âm.

"Ngươi nói đúng, ta sẽ là giấc mộng của ngươi, chỉ có điều đây chính là ác mộng của ngươi!" Mộ Dung Đức Âm đột nhiên nâng tay, Trần Huyền Lang cho là hắn lại muốn tát mình, không ngờ cũng một chưởng đánh vào l*ng ngực của hắn, một chưởng này nhìn thì thong thả mềm mại, đánh vào người lại uy lực vô cùng, Trần Huyền Lang lại bay ra ngoài.

Mà Đức Âm thì xinh xắn xoay người, rơi vào xe lăn.

Trần Huyền Lang bay ra ngoài rốt cục cũng hộc máu ngất đi.

Long Sách vỗ tay: "Tốt lắm, trêu hắn cũng đủ rồi, chúng ta nhanh nhanh lên đường đi." Vì thế đội ba cái mặt nạ.

Hoàng đế mây đen ngồi ở trong xe ngựa, hồi tưởng lại cảnh tượng vừa rồi.

Trong ấn tượng, hắn nhiều lần triệu kiến Trần Huyền Lang, Trần Huyền Lang hoàn toàn không phải là cái bộ dáng này, ở cung đình, Trần Huyền Lang hoàn toàn là một vị quân tử thong dong, có tri thức hiểu lễ nghĩa, ai ngờ ra giang hồ hắn lại là một tên điên như thế, việc này thật làm cho hắn tức giận!

"Tiểu Phong, vẻ mặt của ngươi có điểm kỳ quái." Ân Cốt tự nhiên chú ý tới biến hóa rất nhỏ của hắn, liền hỏi.

"Đại ca ca, vừa rồi người kia thiệt hung dữ à nha! Ta rất sợ hãi! Ta nhớ…muốn về nhà!" Hoàng đế vội vàng thay một bộ biểu tình si ngốc khờ dại.

"Không sợ, một lát ca ca mang ngươi về nhà." Ân Cốt cười cười, kì thực hắn thông minh lanh lợi cũng đã sinh nghi. Mấy ngày nay hắn đang âm thầm quan sát một phen.

Mộ Dung Đức Âm bị Long Sách bế vào, Long Sách muốn tự mình đánh xe, để tránh bị Trần Huyền Lang đuổi theo nhìn ra dấu vết gì.

Mà Mộ Dung Đức Âm cuối cùng cũng có thể ngồi ở trong xe ấm áp, sự xuất hiện của hắn làm cho sắc mặt Ân Cốt không khỏi có chút khó coi, nếu có thể, hắn mới không muốn ngồi chung một chỗ ngồi xe với Mộ Dung Đức Âm.

Mộ Dung Đức Âm cũng không để ý đến hắn, cứ thế lao vào ở trong chăn mền Long Sách trải tốt, nhưng ánh mắt của hoàng đế và Ân Cốt không tự chủ được bị hắn hấp dẫn. Ân Cốt con mắt ngoảnh sang một bên, nhìn thấy hoàng đế khác thường.

Quả nhiên… … Có cổ quái… … Ân Cốt tỉnh bơ. Vì thế tiến thêm một bước kiểm tra đo lường hoàng đế, hắn do dự một chút, cuối cùng cũng chuyển người qua, nói với Mộ Dung Đức Âm: "Mộ Dung Đức Âm, ngươi."

"Làm gì?" Mộ Dung Đức Âm.

"Không làm gì, ta nhớ ngươi rất thích sạch sẽ, bây giờ ngươi không tắm rửa đã nằm ngủ, không thấy bẩn à?" Ân Cốt cố ý nói.

"Ấy, ngươi nói cũng phải." Mộ Dung Đức Âm nghĩ đến mình ở bên ngoài đánh xe cả một ngày, một thân đầy tro bụi.

Ân Cốt tay chỉ căn phòng riêng đằng sau xe ngựa nói: Huynh trưởng tốt của ngươi rất chu đáo, ở trong xe ngựa tạo một phòng rửa mặt, nơi đó còn hai thùng nước, nội lực của ngươi thâm hậu, không sợ lạnh, đi tắm đi."

"Đa tạ ngươi." Mộ Dung Đức Âm có chút cảm kích nhìn nhìn Ân Cốt, làm quả tim Ân Cốt tê dại một chút, xem ra lại bị Đức Âm phóng điện.

Vì thế Mộ Dung Đức Âm vào phòng riêng, cởi sạch quần áo, rào rào tiếng nước truyền đến, làm cho người ta cực kì mơ màng, hoàng đế nhìn nhìn Ân Cốt không chú ý tới mình, liền mê đắm nhìn tấm ván gỗ phòng riêng chằm chằm, mơ tưởng hảo huyền.

Ân Cốt thì đưa lưng về phía hoàng đế, cầm một cái khăn tay chà lau bộ đồ ăn của bọn họ, những thứ này đều làm bằng bạc trắng, giống như tấm gương, rõ ràng chiếu ra vẻ mặt của hoàng đế, kia tuyệt đối không phải là biểu tình của một tên ngốc có trí lực năm tuổi!!

Hừ!

Ân Cốt suýt nữa bẻ gãy đũa bạc trong tay.

Khi Đức Âm chỉ bọc một cái khăn hơi mỏng từ trong phòng tắm đi ra, ánh mắt của hoàng đế lẫn Ân Cốt đều nhìn thẳng tắp, Ân Cốt đột nhiên cảm giác trên tay mình nóng lên, hóa ra máu mũi nhỏ xuống mu bàn tay.

115. Chương 115: Đến Chết Cũng Cố Chấp Không Đổi

Mộ Dung Đức Âm nhìn thấy bộ dạng của hai người kia, đột nhiên cười tà, nói: "Các ngươi muốn nhìn bộ dạng dưới thảm của ta sao?"

Ân Cốt phốc một tiếng, che lại cái mũi của mình, máu tươi không ngừng theo giữa kẽ tay chảy ra, ngay cả hai chữ "khốn kiếp" cũng không thể kêu ra.

Mộ Dung Đức Âm chỉ cười không nói, chính là đưa tay chậm rãi cởi bỏ tấm khăn vây quanh ở bên hông chính mình, từng chút một từ từ cởi xuống, hoàng đế thẳng tắp nhìn chòng chọc vào —— hắn đã nếm qua thịt ba chỉ, ngày ấy ở mật thất rình coi thì cái dạng thịt gì hắn không thấy qua? Cho nên lần này trái lại không chảy máu mũi, nhưng dù sao Ân Cốt cũng chưa đủ kinh nghiệm, máu mũi như trút.

Mộ Dung Đức Âm rốt cục cũng giơ tay lên, tháo khăn xuống, Ân Cốt suýt nữa nằm ngã sấp xuống đất —— bởi vì bên trong Mộ Dung Đức Âm còn mặc thêm một cái quần cộc dài màu trắng thuần, vô cùng… sát phong cảnh.

Lập tức, đầu sỏ gây chuyện chui vào trong ổ chăn, đắc ý ngủ.

Ân Cốt run rẩy cầm khăn tay bịt miệng mũi, hận không thể ngay lập tức xông đi lên đâm chết Mộ Dung Đức Âm.

Hắn biết mà, chỉ cần ở cùng một chỗ với Mộ Dung Đức Âm nhất định sẽ không có chuyện tốt!!

Ba ngày sau, Huyền Hầu Trần Huyền Lang đuổi theo. Hình như hắn đã hoài nghi cái xe ngựa này là kẻ thù, bởi vậy âm thầm theo dõi mấy ngày, vì để thoát khỏi thằng cha khó chơi này, Mộ Dung Long Sách bảo Mộ Dung Đức Âm nội trong ba ngày không được rời khỏi xe ngựa, mà hắn thì giả tạo thành người đi đường bình thường, cẩn thận đề phòng, để tránh bị Trần Huyền Lang nhìn ra dấu vết, chỉ có điều Trần Huyền Lang quả thật trực giác kinh người, cứ như biết trước đường đi nước bước của bọn hắn vậy, thủy chung oan hồn không tiêu tan, thậm chí ban đêm lúc bọn hắn đang nghỉ ngơi, còn cố gắng lặng lẽ tới gần xe ngựa.

Mộ Dung Đức Âm không thể nào nhịn được nữa cứ chui rúc trong thùng xe nhỏ hẹp xe ngột ngạt này.

Ngày thứ tư, Mộ Dung Long Sách ném cho hắn cái ánh mắt ra hiệu, ý bảo hắn thừa dịp Trần Huyền Lang ăn cơm nhanh ra ngoài thông khí.

Mộ Dung Đức Âm vội vàng cầm lấy sấp giấy Tuyên Thành tốt nhất, chạy tới rừng cây gần đó, tìm một gốc cây đại thụ rậm rạp xinh đẹp tuyệt trần, ngồi chồm hổm dưới tàng cây.

Hắn biết ngay mà, mỗi lần vào thời gian hắn giải quyết, chung quy sẽ có chuyện đặc biệt ngoài ý muốn phát sinh, lần này cũng không ngoại lệ. Ngay chỗ cách hắn không xa địa kia, Trần Huyền Lang ở bãi đất trống trong rừng kê bếp, nhóm lửa nấu cơm —— ở trên giang hồ lang bạc lâu như vậy, tuy hắn có thể gặp người giết người, thấy phật diệt phật, cũng khiến cho không ai dám tới gần hắn, nấu cơm gì gì đó, tất nhiên là tự mình giải quyết.

Tất cả chuyện này đều là do ai làm hại? Trần Huyền Lang nghiến răng nghiến lợi, đang nhớ lại cái tên Lý Tư Hàm chết tiệt kia! Đều là do Lý Tư Hàm, đem mình dồn đến nông nổi thế này! Nghĩ mà xem năm đó người mà mình tin tưởng nhất chính là hắn, mà hắn thế nhưng nhiều lần chống lại mình, ấy vậy mà cuối cùng còn đốt Hầu phủ của hắn! Thường ngày mình tôn kính hắn thế nào chứ? Thậm chí gọi hắn một tiếng Lý đại ca, chính là, vị đại ca thân thiết này lại nhiều lần đem chính mình ép tới đường cùng!!

Nguyên nhân bất quá chỉ là do mình mấy lần bày âm mưu râu ria, mấy lần ám sát hắn, tiêu diệt sư môn của hắn, giết nữ tử sắp gả cho hắn mà thôi! Cũng bởi vì những việc nho nhỏ vụn vặt chả bỏ bẻn gì thế này!

Trần Huyền Lang tức giận bẻ gẫy nhánh cây, dù sao cái tên Lý Tư Hàm kia tuyệt đối sẽ không bị ám sát chết được, lần nghiêm trọng nhất bất quá cũng chỉ là bị sát thủ đâm chảy ruột thôi sao, sau đó còn không phải rất vui vẻ hay sao? Thế nhưng hắn lại ghen ghét mình như thế, dám đốt Hầu phủ của hắn!

Thế nhưng đốt Hầu phủ của hắn!

Thế nhưng đốt Hầu phủ của hắn!!

Hận! Hận! Hận! Hận!

Hắn thề, đời này tuyệt đối không để cho Lý Tư Hàm sống dễ chịu! Chỉ cần Lý Tư Hàm coi trọng thứ gì đó, hắn nhất định muốn tự tay mình đi hủy diệt! Lý Tư Hàm không phải tôn kính sư môn sao? Vậy hắn trù tính diệt trừ sư môn của hắn! Lý Tư Hàm không phải muốn thành thân với tiểu thư một nhà thế gia hay sao? Vậy hắn nửa đường ám sát nữ nhân kia! Lý Tư Hàm không phải là ưa thích Mộ Dung Đức Âm sao? Vậy hắn liền… …

Từ từ? Mộ Dung Đức Âm!?

Trần Huyền Lang phảng phất bị đánh trúng, nghiền ngẫm cái tên đó.

Đúng vậy, Mộ Dung Đức Âm, hiện giờ chính là tôn chủ Ma giáo mới phất lên, nghe nói Lý Tư Hàm kia chết mê chết mệt hắn, đầu nhập dưới trướng Ma giáo, mặc người ta sai phái.

Mộ Dung Đức Âm. Hắc hắc hắc… Trần Huyền Lang lộ ra tươi cười hung ác, hắn rốt cục có mục tiêu kế tiếp, Mộ Dung Đức Âm. Hủy diệt thứ gì đó quý giá nhất của Lý Tư Hàm, mới là có ý nghĩa chân chính a!

Cái tên Mộ Dung Đức Âm kia a, đang ngồi chồm hổm ị ị ở một chỗ cách hắn không xa chứ đâu.

Lý Tư Hàm cùng Ngụy Chính Phong tiếp tục tại trên đường.

Ngụy Chính Phong hỏi: “Vương gia, ta thấy ngươi nhắc tới Trần Huyền Lang, tựa hồ có một chút cảm giác nói không ra lời.”

“Chính Phong, lần này sao ngươi đặc biệt để ý tới người này?” Lý Tư Hàm nhướng mày.

“Ta nghe nói, hắn trù tính tiêu diệt sư môn của ngươi, còn giết chết vị hôn thê của ngươi, người như thế, ngươi vì sao nói hắn là anh em tốt của ngươi?” Ngụy Chính Phong nói, “Ngươi không hận hắn sao?”

Lý Tư Hàm cười khổ một tiếng: “Cái kia sao..? Kỳ thật ta tin tưởng, bản tính của hắn vẫn rất lương thiện, cho nên ta hy vọng lại cho hắn thêm một cơ hội.”

“Cho hắn cơ hội gì? Người như thế, gàn rỡ tàn nhẫn, muốn giết người là giết thẳng tay!” Ngụy Chính Phong lời lẽ đanh thép nói.

“Để cho hắn cơ hội trao đổi với tôn chủ.” Lý Tư Hàm ánh mắt xa xôi nói.

"Ấy… …" Ngụy Chính Phong không nói gì.

Trần Huyền Lang bưng nồi đặt lên bếp của mình, đổ nước, bắt đầu nấu thịt bò.

Lập tức, ánh mắt hắn thoáng nhìn, chứng kiến một cái bóng xanh nhạt thoáng hiện đang ngồi xổm cách đó không xa bên cây đại thụ. Thân ảnh kia ngay lập tức chọc thẳng vào mắt của hắn, tuy chỉ là duyên phận ngắn ngủn một chiều, hắn lập tức nhận ra, người đó chính là tuyệt mỹ vô cùng, nội lực kinh người, hai chân tàn phế không phải Mộng Lang thì còn ai!

Hắn ngồi ở trong đó làm cái gì? Bởi vì đánh mình một chưởng rồi sau đó hối hận, cho nên âm thầm rình coi tư thế oai hùng của mình sao? Trần Huyền Lang nghĩ đến đây, tâm tình hơi hơi tốt lên một chút, sau đó tỉnh bơ, tùy ý cho hắn nhìn.

Mộng Lang, Mộng Lang của ta, ngươi là vật trong bàn tay của ta. Trần Huyền Lang cười thầm, hắn nghĩ: ta sẽ đối xử với ngươi thật tốt, Mộng Lang, ta sẽ đánh gãy gân tay và gân chân ngươi, phế bỏ nội lực của ngươi, sau đó suốt ngày thị tẩm, ha ha ha ha…

Vì thế hắn kích động, nói: "Mộng Lang, ngươi nhìn đủ rồi chứ?"

Mộ Dung Đức Âm cổ họng rặn nín, thần tình phiền muộn ngồi cầu như trước.

"Ngươi không để ý tới ta? Còn nhìn lén ta làm chi?" Trần Huyền Lang chậm rãi nói, lửa giận trong lòng lại bị thổi bùng lên.

"Ta đang ị, đồ đần." Mộ Dung Đức Âm = = nói, mỗi lần trong thời gian hắn đang hòa hợp thoải mái cùng thiên nhiên hít thở không khí trong lành ngoài vùng dã ngoại, luôn gặp được chuyện không mấy vui vẻ.

Trần Huyền Lang mắt đầy tơ máu nhìn chằm chằm Mộ Dung Đức Âm, thật lâu thật lâu.

Lâu đến Mộ Dung Đức Âm cầm cái khăn gấm trắng thiêu mây trời lau xong pp, đứng dậy kéo quần lên.

"Ngươi có thể đi?" Trần Huyền Lang không để mắt đến hành vi vừa rồi của Mộ Dung Đức Âm, chú ý tới chi tiết cực nhỏ mà hắn tự cho mình thực sắc bén mới phát hiện ra.

Mộ Dung Đức Âm nghĩ đến lời Mộ Dung Long Sách nói với hắn, nếu có người đối với mình nói những lời này, vậy phải trả lời hắn:

"Ta dùng chân giả."

Trần Huyền Lang quả nhiên lộ ra biểu tình ngày một khó coi, hắn khó có thể tưởng tượng nằm dưới thân mình chính là một mỹ nhân xinh đẹp không có chân, thân hình duyên dáng cùng xấu xí vết sẹo, nghĩ đến khiến cho hắn buồn nôn.

Luôn hướng tới sự hoàn mỹ hà khắc khiến cho hứng thú của Huyền Hầu với Mộ Dung Đức Âm nhất thời giảm đi hơn phân nửa, hắn rốt cục nhớ tới mở miệng hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai? Ở trước mặt bản hầu làm cái loại chuyện xấu xa này, kết cục chỉ có một! Chính là đi tìm chết!"

Mộ Dung Đức Âm chắp tay sau lưng, ẩm đạm cười, hắn không cười thì còn ổn, Huyền Hầu còn có thể khắc chế, nụ cười này, đột nhiên khiến trời đất nhạt màu, làm Huyền Hầu hoàn toàn quên mất hắn "không trọn vẹn ", chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh hắc ám, chỉ có nụ cười rực rỡ xán lạn của Mộ Dung Đức Âm, chọc thẳng vào trái tim của hắn.

Đáng chết!! Hắn sao lại xinh đẹp như thế!!

Huyền Hầu cảm thấy hít thở không thông—— đây cũng không phải vấn đề thích hay không thích, mà hắn nhất định phải giữ lấy Mộng Lang báu vật này trong nhân gian này!!

Nhất định!!

"Ngươi theo ta đi!!" Huyền Hầu từng bước ép sát, "Dù giết ngươi, cũng sẽ biến ngươi thành khối thi thể vĩnh viễn không thối rữa, ta nhất định phải có được ngươi!!"

"Ngươi trả lời rồi ta sẽ đi, ngươi có biết ta là ai không?" Mộ Dung Đức Âm cười nói, "Ta vốn là Mộ Dung Đức Âm, chủ nhân của Lý Tư Hàm, Trần Huyền Lang, ngươi tính là thá gì?"

Vừa nghe đến ba chữ "Lý Tư Hàm", Trần Huyền Lang nhất thời cảm thấy được máu dồn lên não, ong ong vang lên —— thật sự là không ngờ được! Không ngờ được! Đời người quỷ dị như vậy, hắn thế nhưng lại tìm được người trăm phương ngàn kế muốn tìm cho ra!

Mộ Dung Đức Âm!! Mộng Lang của hắn! Hôm nay thề phải bắt hắn bằng được!! Huyền Hầu đột nhiên ra sát chiêu, vừa ra tay đã dùng chiêu thức cực đoan cùng cực muốn cùng nhau đi đến chỗ chết!

Mộ Dung Đức Âm cười lạnh một tiếng, dáng người yểu điệu, đột ngột từ mặt đất dựng lên, thoáng qua như tiên tử bay trên trời, rực rỡ đẹp mắt cực kì trong nháy mắt đã dễ dàng tránh khỏi sát chiêu Huyền Hầu, phi người trở ra.

Huyền Hầu không chút chần chờ, đuổi sát theo sau, chỉ thấy Mộ Dung Đức Âm ở trong rừng giữa không trung trượt đi giống như bay lượn, kì thực chính là dùng sức mượn lực cực kỳ khéo léo điểm nhành cây trong rừng, để mình đi nhanh mà không phải chạm đất. Trần Huyền Lang giống như mê muội, không để ý bụi gai hoa dưới mặt đất quấn lấy làm áo quần rách rưới, chỉ một lòng chấp nhất đuổi theo Mộ Dung Đức Âm.

Một lát sau hai người đã ra khỏi rừng cây cối, đi tới khu đất trống trên đồi dưới đất là lớp cỏ dại mọc um tùm, rốt cục Mộ Dung Đức Âm từ giữa không trung hạ xuống, quay đầu vươn tay, dùng thế sét đánh như núi thái sơn đè đầu bóp lấy cần cổ Trần Huyền Lang, dồn ép áp đảo hắn xuống bãi cỏ.

Mộ Dung Đức Âm quay lại xe ngựa thì Long Sách hỏi hắn: "Ngươi táo bón à? Sao đi lâu như vậy!"

Mộ Dung Đức Âm nói: "Ta không táo bón, chính là xử lý một chút việc riêng."

"Ngươi có cái việc riêng gì?" Long Sách không tin, "Ngoại trừ ăn uống cùng với ngủ, ngươi còn có thể làm gì?"

"Chú ý tới giọng điệu của ngươi, Mộ Dung thành chủ." Mộ Dung Đức Âm ra dáng, "Ta vừa rồi giải quyết Trần Huyền Lang."

"Gì! Ngươi đánh chết hắn rồi! Ngươi có biết nếu hắn chết đối với chúng ta mà nói, chính là một món phiền phức hay không? Thủ hạ của hắn sẽ dây dưa không ngớt, ngươi không phải không biết phong cách của phủ Bình Nam Hầu…" Long Sách mới mở máy, đã bị Đức Âm cắt đứt:

"Ta không có giết hắn, chỉ là đem hắn đánh bất tỉnh, trước khi đánh hắn bất tỉnh, ta nói cho hắn hướng đi của Lý Tư Hàm, ta nghĩ lần này hắn sẽ không làm phiền chúng ta nữa." Mộ Dung Đức Âm nói, "Ngươi ngẫu nhiên cũng nên tin tưởng ta đi chứ."

"Vậy ngươi làm sao làm cho hắn tin tưởng vậy?" Mộ Dung long hỏi xong, đột nhiên rùng mình một cái, hắn không phải không biết thủ đoạn Đức Âm làm cho người ta tin phục.

Quả nhiên, ở một chỗ khác trên bãi cỏ trong rừng cây, Trần Huyền Lang bày hình chữ đại nằm trên mặt đất, miệng sùi bọt mép, hai mắt mất đi tiêu cự, ngây ngốc nhìn không trung trên đỉnh đầu, cho dù là Lãnh Hồn, sau khi nhìn thấy bộ mặt thực của Mộ Dung Đức Âm cũng phải rút lui, nhưng mà Trần Huyền Lang ở ước chừng nằm một ngày một đêm, khóe miệng gợi lên, vẫn như cũ là nụ cười quỷ dị. Từ trong miệng của hắn thì thào đứt quãng tràn ra:

" Mỹ nhân… Đáng sợ cỡ nào a… Ta… Ta… Thích… Mộ Dung Đức Âm… Huyền Hầu đối với ngươi… đến chết mới thôi… Ha ha… Ha ha ha…"

116. Chương 116: Đi Du Lịch Cũng Muốn Dẫn Theo Tâm Phúc A

đi du lịch cũng muốn dẫn theo tâm phúc a

Trong một lần gặp gỡ có tính lịch sử, bá chủ thiên hạ Mộ Dung Đức Âm cùng đế vương một đời Hiên Viên Cực Phong đã dừng chân ở trên đỉnh làm ra ước định. Mộ Dung Đức Âm đồng ý sẽ không bước vào Trung Nguyên, mãi mãi sẽ không đặt chân vào kinh thành nữa. Lúc ấy lời ước định có núi sông làm chứng, nhất

thời trở thành câu chuyện mọi người trong võ lâm ca tụng thành đề tài mọi người nói chuyện say sưa, nhiều lần được trích dẫn trong các loại công văn trịnh trọng.

Nhưng mà, hiện tại xem ra, lời ước định này chỉ là cái p

Mộ Dung Đức Âm đứng ở trước thành trì vĩ đại nhất của Hiên Viên hoàng triều, nhìn bức họa do hoạ sĩ mở sạp ở đầu đường ngoài cửa thành nơi náo nhiệt chính tay vẽ để mình giữ lại làm vật lưu niệm, tuy người trong bức tranh là hắn đang mang mũ sa, nhưng Mộ Dung Đức Âm vẫn vui vẻ trả mười lượng bạc, lại không biết công việc làm ăn cũng chính là lừa những người quê mùa chưa từng tới kinh thành, nếu như người biết rõ thì ngay cả mười văn tiền cũng chưa tới.

Bây giờ chỉ mới sáng sớm, cửa thành còn chưa có mở, nhưng ở bên ngoài kinh thành cũng đã rất náo nhiệt, Mộ Dung Đức Âm cầm bức họa do hoạ sĩ kia vẽ, đang muốn mang về dâng hiến vật quý cho huynh trưởng, lại bị một vài người kinh doanh nhỏ lẻ ngăn lại —— vừa rồi vị gia này chỉ một bức tranh đã thanh toán mười lượng bạc, bọn hắn thấy rành rành, cho nên Mộ Dung Đức Âm ở trong mắt bọn hắn nghiễm nhiên trở thành miếng thịt dê béo đợi người làm thịt.

Vì thế, sau một chuyến đi ra ngoài tản bộ lúc Mộ Dung Đức Âm trở lại xe ngựa, dẫn theo một đại đội bán hàng vỉa hè, bọc một bao vải lớn. Mộ Dung Long Sách vẻ mặt hắc tuyến thấy được kết quả hắn không muốn nhất—— hắn cho Mộ Dung Đức Âm một trăm lượng bạc, đều bị hắn tiêu cạn sạch hết trơn! Đây chính là khoản tiền đủ để cho một nhà thường thường bậc trung dùng trong một năm đó!!

A a a a a a!! Mộ Dung Long Sách sắc mặt trắng bệch, càng nghĩ càng cảm thấy quá khủng bố —— Đức Âm một lát đã tiêu sạch sành sanh một trăm lượng bạc, vậy hắn chỉ cần một ngày là có thể tiêu hết một vạn lượng bạc, sau đó dùng xxx ngày là có thể đem tài sản Mộ Dung thế gia toàn bộ tiêu hết, dù cho tốc độ kiếm tiền của mình là xxx hai ngày, so sánh với tốc độ tiêu pha của hắn mà nói… #%# #

Long Sách lâm vào trong vòng luẩn quẩn tính toán nan đề: một ao nước có hai cái ống nước, một ống đưa vào, một ống chảy ra, tốc độ nước vào là xx thước vuông giây, tốc độ xả nước là xx thước vuông giây, hỏi trong thời gian bao lâu mới có thể đem cái ao nước này phóng sạch hoàn toàn?

Mộ Dung Đức Âm khinh thường nhìn nhìn hắn, Long Sách ngu ngốc, ta chỉ là ngẫu nhiên tiêu xài một chút thôi. Mà Mộ Dung Long Sách thì lâm vào trong bài toán phức tạp không thể tự kềm chế, Mộ Dung Đức Âm đem món hàng mình mua trên vỉa hè bày ra, cùng Ân Cốt, hoàng đế có vẻ như giả ngu chia nhau hưởng lợi..

Vốn thái độ của Ân Cốt đối với Đức Âm xa cách, nhưng nghe nói Đức Âm muốn cho mình lễ vật, trong ánh mắt Ân Cốt không tự chủ được toát ra ánh sáng mong chờ, vì thế một đám người ghé đầu vào trước xe ngựa, chòng chọc nhìn thứ trong bao vải Đức Âm đang mở ra, triển lãm thành quả "đổ máu" của mình.

"Nghe nói đây là chảo có cán do danh tượng kinh thành làm ra—— cái này cho Ân Cốt."

"Cái này là bàn tính bằng sắt do thợ thủ công khéo tay chế tạo thành, còn có thể dùng để đập người, cho huynh trưởng."

"Chong chóng màu sắc rực rỡ, con quay, lúc lắc, khuyên sắt mấy cái này tặng cho hoàng đế."

"Ô sơn nước màu do thợ khéo làm rất tinh xảo xinh đẹp, mua cho mình."

"Cái vòng buộc chó này mua cho Lý Tứ."

Long Sách nói chen vào: "A được rồi, ta có thể hỏi, ngươi vì sao phải tặng hắn cái này?"

"Là do hắn có một lần hỏi ta." Mộ Dung Đức Âm giải thích.

"Vậy ngươi hỏi hắn vì sao phải cần cái này không?" Long Sách hỏi tiếp.

"Không, có lẽ là hắn muốn nuôi chó chứ gì." Đức Âm nói. (vâng chó, J buộc bạn Lang chứ ai vào đây)

"Chỉ là theo ta được biết, hắn hành tẩu giang hồ lâu như vậy, căn bản chưa từng nuôi chó lần nào mà." Mộ Dung Long Sách có thâm ý khác nói, Ân Cốt cũng sờ sờ cằm, ánh mắt nghiền ngẫm, xem ra hai người trong lúc vô ý đã biết được bí mật ác thú vị của Lý vương gia.

“Có lẽ là tặng cho người ta a.” Mộ Dung Đức Âm lại không liên tưởng được nhiều như vậy.

“Tặng cho người ta không thể tự mình mua hay sao? Vì sao phải nhờ ngươi mua? Hắn đã nói với ngươi như thế nào?” Long Sách truy hỏi kỹ càng sự việc.

“Hắn nói, nếu khi nào ta tiện, tặng hắn một cái vòng, đừng nói cho người khác biết.” Đức Âm nói.

“Há ” Ân Cốt cùng Long Sách ý vị thâm trường kéo dài âm cuối.

Sau đó hai người tiếp tục làm tiếp việc dang dở của mình, Ân Cốt tiếp tục mặt đen với lễ vật của Đức Âm, Long Sách tiếp tục buồn rầu với bài toán ống nước.

Đức Âm thì tiếp tục triển lãm thành quả của mình:

“Còn đây là gối đầu thêu, giữ lại để đưa cho Trần Huyền Lang dùng.”

Long Sách ghen tị vô cùng lại giật mình tỉnh lại, cắn răng hỏi: “Chết! Vì cái gì cho hắn dùng! Hắn là cái thá gì chứ!!”

“Người nào cũng có phần, hắn luôn luôn đi theo chúng ta, ta mua cho hắn cái gối đầu, để phòng khi nào hắn bị ta đánh bay còn có gối để dùng..” Đức Âm giải thích, “Đây là chậu rửa mặt, đưa cho Tuyết Thần.”

“Vì cái gì tặng chậu rửa mặt cho hắn?” Long Sách = =

“Bởi vì không ra nghĩ tặng hắn cái gì mới tốt, tiện thể có người cực lực hướng ta đẩy mạnh tiêu thụ. Còn có cái này là gậy chống, đưa cho Lãnh Hồn quần cộc dài cho Chu Đồng thích trần truồng thảm lông gà tặng cho Ngũ Bảo cùng nha hoàn còn có thứ này kẹp tóc một cái mười văn tiền có thể đưa cho các phi tử của hoàng đế, ta nghĩ các nàng quanh năm ở mãi trong hậu cung, hẳn là chưa từng thấy qua hàng mỹ nghệ dân gian, những thứ này tuy giá rẻ, nhưng là nói không chừng sẽ ngoài ý muốn làm người ta yêu thích.”

Hoàng đế ở một bên nghe được nghiêm mặt, ngụy biện cái gì chứ?!! Dùng hàng vỉa hè đưa cho hoàng hậu?!

“Cái này là đệm lót chén trà hoa văn nhiều màu làm bằng gỗ, có mười mấy cái, có thể đưa cho các đại môn phái cùng Đường chủ phân đường chúng ta gặp ở kinh thành làm vật kỷ niệm.” Đức Âm rất chu đáo.

Long Sách = = nói: “Hàng vỉa hè chính là hàng vỉa hè hàng, trừ bỏ có thể thỏa mãn d*c v*ng xài tiền bậy bạ của ngươi ra thì còn tác dụng gì hả, đem những thứ rách nát này ném hết đi, vào hoàng thành, ca ca mang ngươi đi kiến thức cái gì mới chân chính là hàng chất lượng, cái gì mới là kẻ có tiền hưởng thụ!” Nói xong ôm hết mấy món hàng vỉa hè, làm bộ muốn ném xuống.

“Những thứ này rất hữu dụng đó.” Mộ Dung Đức Âm lưu luyến hàng vỉa hè. Cầm lấy bọc da không tha.

Một tiếng cười khẽ tao nhã đúng vào lúc này vang tới, giống như Thiên Âm từ đỉnh đầu truyền đến, chỉ nghe người nọ cười nói: “Đường đường tôn chủ Ma giáo, chẳng lẽ không đúng như lời đồn như hoa sen đen kiệt ngạo cô lập, trái lại lại yêu thích những thứ phường dung tục như thế, chẳng lẽ là ta nhìn lầm người rồi?”

Mộ Dung Long Sách vừa nghe vậy, vội vàng cất cao giọng nói: “Đúng là nhìn sai rồi, nếu đường đường Vô Lượng Thiên Tôn Mai Bát Sát tự mình ra hoàng thành nghênh đón, làm sao lại lý do nhìn lầm để qua loa tắc trách? Nếu các hạ không thừa nhận bọn ta, vậy mời trở về đi! Xin thứ cho bọn ta làm cho ngươi thất vọng rồi.”

“Vô Lượng Thiên Tôn?” Mộ Dung Đức Âm tên này kiến thức giang hồ hạn hẹp trong đầu lòe ra tượng của vị Thái Thượng Lão Quân—— nếu như dùng ngoại hiệu Vô Lượng Thiên Tôn, như vậy này Mai Bát Sát nhất định là lão đạo bụng phình to, râu dài phiêu phiu.

Kết quả dừng ở trước mặt bọn họ lại là một công tử tuấn tú mặc trường bào hoa lệ lộng lẫy, trong tay cầm một cây quạt xếp điểm mai tuyết, trong mắt phượng lộ ra thông minh lanh lợi, khóe miệng hàm chứa ý cười, mặt mày nhìn như hớn hở, lại mang ba phần lệ khí.

“Là võ lâm tà tôn đóng quân ở kinh thành, hắn vô cùng thích dồn người ta tới chỗ khó xử, chú ý một chút.” Mộ Dung Long Sách thấp giọng nhắc nhở.

“Muốn tặng đệm lót chén trà lấy lòng sao?” Mộ Dung Đức Âm hỏi Long Sách.

“Này.” Long Sách = =

Mai Bát Sátnhìn Đức Âm mỉm cười: “Tôn chủ khóe chứ, ta không cần đệm lót chén trà.” Hóa ra hắn nghe được.

Sau đó, Mai Bát Sát vẫn đang lời qua tiếng lại quang quác sắc bén với Long Sách, đại ý là Mai Bát Sát tới đây chào hỏi, tận tình vai trò của người chủ nhà, cũng tức là uy hiếp bọn hắn đừng làm càn ở trên địa bàn của mình, quan hệ cũng xem như thân thiết.

Mà ở bên cạnh Mộ Dung Đức Âm thì đột nhiên xuất hiện một tên trên người mặc hắc y nói: “Ngươi là ảnh vệ bên người của đạo giả Bát Sát?”

Nam tử áo đen trầm mặc một hồi lâu, mới mở miệng nói: “Chủ nhân không phải đạo giả.”

“Ngươi che dấu vô cùng tốt, nhưng mà ta phát hiện ngươi.” Mộ Dung Đức Âm nói, “Chủ nhân của ngươi đang đàm phán hoà bình với chúng ta, ta đây lý nên tặng thứ gì đó làm quà gặp mặt, ta ngửi thấy hơi thở của ngươi biết ngươi từng bị nội thương ngoại thương nhiều lần, cho nên hộp thuốc chữa thương này xem như quà gặp mặt ta tặng cho ngươi.”

Nói xong thật sự từ trong tay áo lấy ra một cái hộp gấm, hộp gấm này là Long Sách vừa rồi lặng lẽ đưa cho hắn —— Long Sách dùng bí pháp nội lực truyền tin cho Đức Âm biết, Mai Bát Sát rất yêu thương ảnh vệ bên người của mình, tên của ảnh vệ là Thập Nhị, có thể nhân cơ hội lấy lòng hắn, gián tiếp cùng Mai Bát Sát lo lót quan hệ.

Nhưng ảnh vệ Thập Nhị khuôn mặt bất động, thản nhiên nói: “Thực xin lỗi, không có mệnh lệnh của chủ nhân, ta không thể nhận quà của ngài.”

“Đây là vật tặng cho ngươi, không phải tặng cho chủ nhân của ngươi, tự ngươi quyết định là tốt rồi.” Mộ Dung Đức Âm nói.

Lúc này ở một bên Mai Bát Sát mở miệng nói: “Thập Nhị, nếu tôn chủ tặng quà cho ngươi, ngươi cứ nhận lấy đi.”

Ảnh vệ đành phải đáp: “Dạ.” Liền nhận lấy hộp gấm.

Buổi đàm phán kết thúc, ảnh vệ đi theo chủ nhân quay về, nửa đường, Mai Bát Sát biện hộ với ảnh vệ nhà mình: “Thập Nhị, đem thuốc tôn chủ Ma giáo đưa cho ngươi lấy ra cho ta xem xem.”

“Dạ.” Thập Nhị đưa tay vào trong lòng, đột nhiên biến sắc.

Mai Bát Sát hé mắt, một phát bắt được cổ tay của Thập Nhị, xem xét mạch tượng của hắn, vội vàng hỏi: ” Tôn chủ Ma giáo thế nhưng dám xuống tay với ngươi?! Hắn quả nhiên là có âm mưu!! Muốn dùng ngươi khống chế ta!”

“Không… Không phải, hắn không có rat ay với ta, nhưng đúng là hắn có bản lĩnh giết ta.” Thập Nhị chua xót nói.

“Hắn đến tột cùng làm gì ngươi vậy? Mạch tượng của ngươi thực bình thường.” Mai Bát Sát khó hiểu, muốn lấy tay đi thử xem Thập Nhị có ổn không.

Chỉ thấy Thập Nhị giật vạt áo ra, một đống đệm lót chén trà rầm rầm rớt ra —— mãi cho hết mới thôi, hắn cũng không phát hiện ra mấy cái đệm lót này được bỏ vào khi nào.

“… …” Mai Bát Sát nhìn chằm chằm đệm lót chén trà một chút, sau một lúc lâu rốt cục nói:

“Tốt lắm.

Lấy về, lót chén trà.”

Cửa thành cuối cùng cũng mở ra, bọn Mộ Dung Đức Âm vẫn chờ cho đến khi cổng thành mở ra, mà không phải giống như Mai Bát trong khoảnh khắc dùng khinh công bay qua cửa thành đi vào.

Lại nói người vào thành đông nghịt, tất cả mọi người chen chúc túi bụi, Mộ Dung Đức Âm sớm đã lao vào trong xe ngựa, hoàng đế cũng chen vào, lưu lại Ân Cốt cùng Long Sách hai người vất vả dẫn ngựa thoát khỏi đám người.

Hai tên công cặn bã.

Đức Âm chỉ nghe thấy tiếng người ồn ào bên ngoài, xe ngựa giống như ốc sên thong thả di động. Ở trong xe quá không thú vị, Mộ Dung Đức Âm bắt đầu thưởng thức cây quạt hàn mai tuyết mà Mai Bát Sát vừa rồi mới tặng, cái chuôi quạt này chính là tượng trưng cho tín vật của Tà Tôn, ở trong võ lâm là thánh vật đại biểu quyền uy tà tôn, đem cây quạt đưa cho Mộ Dung Đức Âm, đại biểu là lễ ngộ Tà Tôn dành cho Mộ Dung Đức Âm.

Mộ Dung Đức Âm vuốt vuốt cây quạt, bắt chước bộ dạng Tà Tôn đem cây quạt xoạch một phát tiêu sái xòe ra, tự mình say mê một chút —— quả nhiên người cầm cây quạt cảm giác sẽ không giống như bình thường, chẳng thể trách Long Sách thích lấy cây quạt này bày trước mặt tiền cửa hàng.

Vì thế hắn bắt chước giọng điệu của tà tôn, vỗ vỗ đầu hoàng đế nói: "Tiểu Phong, gọi ta một tiếng chủ nhân, ta cho ngươi đường ăn."

"Mộ Dung Đức Âm, ngươi không nên quá càn rỡ!" Hoàng đế âm lãnh nói.

Lililicat

Phong

= = =

117. Chương 117: Vào Cửa Mà Muốn Trốn Vé

vào cửa mà muốn trốn vé

Mộ Dung Đức Âm khẽ nâng hàng lông mi xinh đẹp: "Hoàng đế, quả nhiên ngươi giả bộ."

"Ngươi hoài nghi từ sớm, ta cần gì phải tiếp tục diễn!" Hoàng đế đã khôi phục dáng vẻ tà mị, "Mộ Dung Đức Âm, chúng ta có thể làmcuộc giao dịch, chỉ cần ngươi đồng ý giúp ta, ta sẽ thỏa mãn một điều kiện của ngươi."

"Ta không có yêu cầu gì, Long Sách đã đủ để cho ta thỏa mãn." Một lời Mộ Dung Đức Âm nói ra mang theo hai nghĩa.

Hoàng đế lạnh lùng cười: "Phải rồi nha, bởi vì trong thiên hạ này, chỉ sợ người ngươi ăn nằm cũng chỉ có một mình Long Sách đi! Mộ Dung Đức Âm, ngươi đã không muốn cùng ta giao dịch, vậy không ngại nghe lời uy hiếp của ta một chút chứ.Nếu như ngươi không giúp ta, xì căng đan của ngươi và Long Sách sẽ truyền khắp thiên hạ!"

"Ta với Long Sách có cái xì căng đan gì chứ?" Mộ Dung Đức Âm đôi mắt trong sáng giống như dòng suối tinh khiết. " Chuyện xấu xa giữa ngươi và Long Sách kia kìa, ngươi nghĩ rằng bộ ta không biết sao? Hơn nữa, buồn cười chính là, Long Sách lại chính là kẻ nằm dưới à!" Hoàng đế hắc hắc cười lạnh.

Thẳng cho đến lúc này sắc mặt của Mộ Dung Đức Âm mới đổi, nói: "Hoàng đế, ngươi rình coi chuyện riêng tư của người khác, đồ hạ lưu!"

"Ngươi lại cũng dám nói trẫm hạ lưu? Ngươi có biết bây giờ ngươi sắp sửa đặt chân tới đâu hay không hả? Mộ Dung Đức Âm, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, ngươi có mười cái mạng cũng không đủ dùng!" Hoàng đế nhất thời dùng địa vị thiên tử ra vẻ ta đây.

"Cái này vô dụng gì với ta, chỉ cần ngay bây giờ ta khẽ vẫy tay, cái mạng duy nhất của ngươi ngay tức khắc cũng chả còn." Mộ Dung Đức Âm trái lại cũng chẳng đếm xuể. Hoàng đế nói: "Mộ Dung Đức Âm, ngươi lại

học cái thói giảo hoạt của Long Sách, chỉ có điều ta biết ngươi sẽ không thể giết ta dễ dàng như thế, ngươi nên biết lợi và hại. Giao dịch cùng với ta, chỉ có lợi cho ngươi, không có chỗ xấu."

"Ngươi muốn ta làm cái gì?" Mộ Dung Đức Âm lười quanh co lắt léo với hắn, nói thẳng.

Hoàng đế gật gật đầu: "Đây mới chính là việc người thông minh nên làm, ta nói cho ngươi biết, ở trong cung ta thực sự đau đầu với hoàng hậu, thủ đoạn của nàng nhiều lắm, khó có thể phòng bị hết được.

Dù sao thì bây giờ Cốt nhi hắn cũng không có thế lực, ta chỉ sợ hắn khó có thể đối kháng lại hoàng hậu, bởi vậy muốn mời ngươi phối hợp với ta, thay đổi mục tiêu của hoàng hậu, lấy năng lực của ngươi và thế lực Ma giáo đứng sau, tất nhiên có thể ở đối phó hoàng hậu toàn thân trở ra. Nếu ngươi chịu phối hợp, ta sẽ phong vương cho Mộ Dung Long Sách!"

" Vương gia Long Sách sao?" Mộ Dung Đức Âm bổ não một chút, đột nhiên cảm thấy cái này hết sức hết sức đặc biệt có phong cách hết sức hết sức —— Cái danh Vương gia này nè chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến cho lòng người kích động!

Vì danh xưng của huynh trưởng, Đức Âm cùng hoàng đế làm một số giao dịch bí mật.

Hoàng đế hắc hắc cười lạnh, nghĩ thầm: "Hừ, ngu dân dốt nát, quả nhiên một khi dùng địa vị áp chế là lập tức đi vào khuôn khổ."

Mỗ chuyên gia từng nói, trong lòng mỗi một người Trung Quốc luôn ngập tràn chủ nghĩa vương quyền.

Mộ Dung Long Sách và Ân Cốt thật vất vả đầu đầy mồ hôi đem cỗ xe trong hàng người chen chúc tiến vào trong thành, vào cửa thành, bởi vì cảnh tượng muôn hình vạn trong hoàng thành mà khuất phục —— quả nhiên không hổ là đại đô đệ nhất thiên hạ!

Dõi mắt nhìn lại các tòa ốc lâu đài đồ sộ ngay ngắn chỉnh tề, ngã tư đường rộng rãi đủ để cùng lúc chứa mười cái xe ngựa… song hành, mỗi một con phố đều náo nhiệt tấp nập, trong mắt thường dân cũng mang theo ngạo khí, khác hoàn toàn với những vùng khác.

Cũng như những gì mà bọn họ nhìn thấy, kinh thành không chỉ là trung tâm vương quyền trong thiên hạ, còn là chỗ đủ các loại nhân vật vàng thau lẫn lộn, một trong số đó chính là Tà Tôn Mai Bát Sát. Long Sách nhân cơ hội dẫn ngựa, lặng lẽ ở một ngã rẽ chỗ góc đường rộng rãi lưu lại ký hiệu, để liên lạc với thế lực mà mình bố trí ở kinh thành.

Cuối cùng, sau khi tìm hết nữa ngày cũng tìm được một khách đ**m chất lượng trung bình còn chỗ trống, đoàn người rốt cục cũng có thể dừng chân nghỉ thở hơi.

Long Sách và Đức Âm một gian, mà Ân Cốt cùng hoàng đế một phòng, bọn hắn ở ngay bên cạnh. Cuối cùng thì Mộ Dung Đức Âm có cơ ở trong thế giới riêng với Long Sách, vừa đóng cửa phòng, liền dính lên người Long Sách, chậm rãi cận kề. Long Sách ngoài miệng mặc dù nói mình bận bịu, nhưng trong lòng rất chi là hưởng thụ a

Mộ Dung Đức Âm tự nhiên ở trên xe tiếp nhận không ít văn hóa phẩm độc hại từ chỗ hoàng đế, hoàng đế vì lôi kéo mượn sức Mộ Dung Đức Âm đã truyền thụ rất nhiều phương pháp lấy lòng tiểu thụ. Mộ Dung Đức Âm kéo cánh tay Long Sách, cười xấu xa nói: "Huynh trưởng, chúng ta cùng nhau tắm nhé?"

Long Sách vừa nghe, máu lập tức vọt lên đầu, sung sướng à,phấn chấn à,ngây ngất cười toe tóe, vội vàng nói: "Nơi này quá kém, tắm cái gì mà tắm, đợi buổi tối, ca ca mang ngươi đi chỗ tốt."

"Nơi tốt gì?" Kỳ vọng của Đức Âm lại bị Long Sách kéo lên.

"Ôn tuyền nhà quý tộc tốt nhất trong kinh thành —— ở trong phủ Cảnh Vương gia, chỉ cần vạn lượng hoàng kim có thể hưởng thụ một đêm xuân, Đức Âm, ca ca mang ngươi đi cho biết, chỗ kia thật sự là… Chậc chậc…" Long Sách chặc lưỡi cười.

Hoàng đế dán lỗ tai trên ván gỗ cách vách, thầm nghĩ: ôn tuyền trong Cảnh Vương phủ hắn cũng biết, chỉ là không biết tiểu tử đó điên cuồng như vậy, vậy mà lấy ôn tuyền để kinh doanh! Xem ra không thể không đi một chuyến, rất nhiều việc mà ngay cả cấp trên như hắn cũng không biết, có một chỗ tốt như vậy đến nỗi ngay cả Mộ Dung Long Sách cũng mong ngóng muốn tới, không được, hắn cũng muốn mang Cốt nhi

hưởng thụ một lần! Chỉ có điều… Hiện tại mình giả ngu ở trước mặt Cốt nhi, muốn hẹn hắn cùng đi chỉ sợ có chút khó khăn… …

Bẹp!

Một chiếc giầy bay tới, đáy giày vừa vặn đập thẳng trên mặt hoàng đế. Đột nhiên Ân Cốt vào cửa dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm hoàng đế đang nghe lén.

"Đừng giả bộ, ta đã sớm biết." Ân Cốt nghiêm túc không cho phép lừa gạt.

"Cốt… Cốt nhi… …" Hoàng đế rên rỉ, thoáng chốc con sói háo sắc trở nên thất vọng chán chường.

Vì thế ở bên kia Đức Âm nghe được phòng bên cạnh truyền đến tiếng đánh nhau cùng thanh âm khắc khẩu, Long Sách vội vàng dùng tay ra hiệu cho Đức Âm chớ có lên tiếng, sau đó hai huynh đệ áp vào vách tường, trộm nghe hai vợ chồng người ta đánh nhau, nghe lén phòng bên cạnh đánh nhau gì gì đó, rất thú vị!

Màn đêm buông xuống. hai người Mộ Dung Đức Âm và Long Sách cũng không đánh tiếng với Ân Cốt, một mình lặng lẽ xuống lầu, đi tới Cảnh vương phủ.

Long Sách vốn bí mật gặp mặt Đường chủ chi nhánh ngân hàng ở kinh thành của mình, Đường chủ nơi đó mang tới năm vé vào trong ôn tuyền, năm vé này là hắn tốn mười vạn lượng bạc mua được, có thể tắm Thập Nhị lần trong Cảnh vương phủ, có ưu đãi, cho tới giờ hắn cũng không có thời gian đi tắm, còn giữ hai vé, vừa lúc cho mình và Đức Âm mỗi người một vé.

Nhưng Đường chủ nơm nớp lo sợ nói cho hắn biết, bởi vì gần đây trong kinh thành hay xảy ra trận mưa to, lũ tràn vào trong phòng cho nên có một vé bị ngâm nước nát vụn, cho nên chỉ có mỗi một vé.

Mộ Dung Long Sách tất nhiên cực kỳ căm tức, muốn hung hăng giáo huấn tên Đường chủ kia nhưng lại bị Đức Âm ngăn lại: "Huynh trưởng, chỉ là một tấm vé thôi mà, cần gì phải giận dữ thế cùng lắm thì trốn vé."

Long Sách nhanh trí: "Đúng vậy, chúng ta trốn vé! Tấm vé này ta cũng không cần, để cho Đường chủ bán đi, thu hồi tổn thất, hai người chúng ta cũng trốn vé là được rồi, ôn tuyền kia mây mù lượn lờ, tầm mắt không rõ, chúng ta võ công cao cường, trốn vé dễ như trở bàn tay."

Vì thế đại quân trốn vé một trước một sau đã đi tới Cảnh vương phủ gây họa.

Cảnh Vương tên là Hiên Viên Cực Ảnh, là Tam đệ của hoàng đế, từ nhỏ đã rất xảo quyệt, ranh ma láu cá cũng chẳng có chút hứng thú gì với quyền lực cái nhưng lại đặc biệt ham mê những sở thích quái lạ, hắn xin tiên đế cho phép mình dưới nền đất dựng ôn tuyền trong tòa vương phủ ở kinh thành, toàn bộ vương phủ được bao quanh bởi mặt nước, hàng năm mây mù lượn lờ, phong cảnh mộng ảo, hắn cải tạo nơi này biến nó thành nhà tắm xa hoa nhất thiên hạ, dùng cái này kiếm được món lãi kếch sù.

Chỉ có điều vì nâng giá trị nơi này cho nên quy định người không có vé tuyệt đối không thể đi vào, bên ngoài cửa không nói lính gác nghiêm mật, còn sử dụng cơ quan cùng trận pháp, một cái nhà tắm, có đến mức thế sao?

Có điều người ta đã thiết kế như thế! Muốn trốn vé, so với lên trời còn khó hơn!!

Đây là phong phạm của Vương gia!

Nhưng mấy cái cơ quan trận pháp này đối với cao thủ trốn vé mà nói thì tính là cái thá gì?

Tính cái gì? Tính cái gì?

Long Sách ở một bên không phục hừ lạnh, một bên là Đức Âm ôm theo bồn tắm cùng khăn mặt ban đêm vòng tới vòng lui trên hành lang bên ngoài vương phủ, mấy cái trận pháp này vậy mà thiết kế cũng có chút tinh diệu, nếu liều lĩnh trèo tường vào nói không chừng ngay lập tức sẽ kinh động đến thủ vệ, cũng khởi động cơ quan khắp bốn phương tám hướng. Nếu là người bình thường, ở trong này xoắn xuýt một đêm chạy cũng không thoát, ban ngày có người sẽ tuần tra, đem bọn họ tống ra ngoài.

Long Sách mới không muốn bị mất mặt như thế, cũng may hắn từ nhỏ đã bắt đầu thường xuyên huấn luyện bổ não với mấy cái loại ống dẫn nước vào ống thoát nước này, bài toán phức tạp tính nhẩm đối với hắn mà nói chẳng thấm vào đâu, nhắm mắt cẩn thận suy tư một lát, hắn lôi kéo tay Đức Âm nói: "Đi theo ta!"

Hai người cuối cùng cũng tìm được cửa sau vương phủ!

Cửa sau Vương phủ chính là trận môn của cả trận pháp, Vương gia khoe khoang là thiên hạ khó có người nào chỉ dùng mấy canh giờ có thể tìm ra được chỗ này, cho nên nơi đây phòng thủ cũng không chặt chẽ.

Mộ Dung Đức Âm lôi khóa sắt ra, hai người lặng lẽ tiến vào hậu hoa viên cỏ cây sum xuê, quả nhiên chưa đi được mấy bước, chỉ thấy đã đến cuối hoa viên, trước mắt chính là một dòng suối bốc hơi nghi ngút sương mù dày đặc, Long Sách cười nói: "Chúng ta ở trong này lội xuống, mỗi dòng suối trong vương phủ đều thông với nhau, vả cũng đều là ôn tuyền."

Vì thế hai người cởi sạch bách nhảy xuống nước, nước ấm quả nhiên là nóng, Long Sách nói: "Không nên gấp, chúng ta bơi vào bên trong đi, trong này có thắng cảnh rất đẹp, mô phỏng theo long cung dưới đáy biển, không có chỗ nào thích hợp tắm rửa hơn so nơi kia…."

"Huynh trưởng thật sự là kiến thức rộng rãi." Đức Âm châm chọc.

"Câm miệng, đi theo ta đi là tốt rồi!" Long Sách bơi ở phía trước.

Lai không biết, trốn vé không chỉ một đôi bọn hắn, hoàng đế cùng Ân Cốt đuổi phía sau, hai người thấy chỗ cây liễu bên bờ có quần áo của Long Sách cùng Đức Âm, liền bốn mắt nhìn nhau, lập tức đem toàn bộ quần áo này xé nát, ném ra rất xa.

"Xem hai người các ngươi trần truồng đít khỉ làm sao đi lên!" Hoàng đế oán hận nói.

Cho nên bọn họ cũng cởi quần áo ra, nhảy vào.

Không bao lâu sau khi hoàng đế cùng Ân Cốt bơi đi, lại có hai người bay qua đầu tường, một vị công tử trong đó cầm quạt xếp chỉ huy hắc y nhân bên người nói: "Thập Nhị, đem y phục của bọn hắn tiêu hủy tất cả, sau đó chúng ta đi vào!"

Người này không ngờ là tà Tà Tôn Mai Bát Sát!

Thập Nhị do dự nói: "Chủ nhân, chúng ta cũng phải cởi sạch sao?"

"Tất nhiên, bổn tọa trăm cay nghìn đắng tới chỗ này, không hưởng thụ một phen sao được? Thập Nhị, ngươi làm liền đi!"

Mai Bát Sát vừa nói, một bên cởi được trơn, sau đó tay cầm chiết phiến, trần truồng nhảy vào trong suối nước nóng, tuy rằng cả người trần truồng nhưng hắn vẫn phong nhã cầm cây quạt quạt.

118. Chương 118: Tắm Suối Nước Nóng Ít Nhất Phải Lưu Lại Cái Quần Lót Chứ

tắm suối nước nóng ít nhất phải lưu lại cái quần lót chứ

Mai Bát Sát cùng Thập Nhị cởi sạch bách —— ngay sau khi Mai Bát Sát cùng Thập Nhị xuống nước không lâu sau có một đám người áo đen lén lút đến bên bờ ao, dùng mũi kiếm gảy quần áo của Mai Bát và Thập Nhị, thấp giọng nói: "Tà Tôn cả người đều là độc, vạn lần không được để lại mấy bộ quần áo này, đốt đi!"

Những người này, là thủ vệ bí mật theo đuôi bóng dáng lẻn vào vương phủ, xem ra lần này, lũ tiểu tử trốn vé đều phải thành đám khỉ phơi pp. (mông đó)

Cặp đầu tiên chính là hai anh em nhà Mộ Dung. Hai người bơi qua đám đá cuội bóng loáng dưới đáy nước, nước dần dần lên tới bộ ngực của bọn hắn, ngâm người trong dòng nước ấm áp c gười rất chi là thoải mái, vừa đi ngang qua một cây cầu nhỏ, Mộ Dung Đức Âm liền đề nghị ở dưới cầu tắm táp xíu, Long Sách kiên quyết không đồng ý, hai người vì thế ở dưới cầu mười tám khúc cong bắt đầu sờ soạng, lại nhìn thấy bên trên là đình đài lầu các giá không ở trên mặt nước, sương mù lượn lờ, đèn đuốc nhấp nháy, như mộng ảo, hoa lệ làm cho hai người thấy tâm thần nhộn nhạo.

"Nơi này thật đẹp." Mộ Dung Đức Âm tự nhủ, chỉ thấy trong cầu nhỏ nước chảy qua, trên mặt những đóa hoa lơ lửng, tăng thêm nét u nhã. Mộ Dung Long Sách ở trong nước lôi kéo đệ đệ, bơi ngang qua cảnh đêm mê người, không biết quanh quẩn bao lâu, trước mắt rộng mở sáng trong, lại xuất hiện một cái ao lớn hình tròn, ao xây bằng cẩm thạch, nước từ trong miệng tượng điêu khắc hình rồng phun ra, phối với Cửu Long, quanh mình có mấy rặm san hô cao làm trang sức, bên cạnh ao bày biện đủ các loại món ngon rượu thơm, xem ra tối nay còn chưa đón khách.

Long Sách nói: "Chúng ta có thể đi đến nơi đây, cũng coi như là khách nhân chính thức, nơi này có mỹ thực lại là nơi tắm rửa tốt nhất kinh thành, một lát còn sẽ có thiếu niên xinh đẹp đến xoa bóp cho chúng ta, Đức Âm, nằm xuống là có thể hưởng thụ một phen." "Thật không tệ. So với ôn tuyền nhà chúng ta còn lớn hơn." Mộ Dung Đức Âm ghé vào bên cạnh ao, tay trái cầm quả táo, tay phải cầm lợn sữa nướng, chuẩn bị mỗi bên một ngụm mà ăn.

"Đồ đần, ngươi muốn ở truồng như thế mà ăn hả?!" Mộ Dung Long Sách = = hỏi.

Mộ Dung Đức Âm lúc này mới quệt quệt mồm, nói: "Đúng thế, chúng ta tới đây còn có chuyện quan trọng hơn."

Long Sách cầm một quả cây nho lên, đánh bay ra ngoài, chuẩn xác dập tắt một chiếc đèn l*ng treo bên ngoài ao, cái này là dấu hiện chứng tỏ bên trong đã có khách nhân, cấm khách nhân khác tiến vào. Lúc này mới nói: "Ngươi hiểu được là tốt rồi." Lúc này Đức Âm quét mâm vàng bên cạnh ao, bên trong mâm đĩa thế mà bày đủ các loại bình thủy tinh, có rất nhiều hộp b*i tr*n đủ các loại mùi, tác dụng của mấy thứ này không nói cũng tự hiểu, Mộ Dung Đức Âm cười nói: "Vương phủ này đúng thật là chuẩn bị chu đáo." Vì thế hắn chọn tới chọn lui, chọn tới một lọ hương hoa sen, Long Sách không biết có phải là bởi vì do hơi nóng bốc lên hay không mà cả khuôn mặt đỏ bừng.

Đức Âm cầm lọ hương sen, ôm Long Sách qua, hai người cùng nhau ngồi xuống ghế mềm bên bờ, xô-fa kia mô phỏng theo hình dạng vỏ sò tạo ra, ba phần ngâm vào nước, cơ thể Long Sách cùng Đức Âm quấn quýt, t**h d*c thấm đượm hai bên vuốt ve bộ vị không ngừng ngẩng cao đầu, Long Sách trơn trượt giống như cá nheo trượt xuống dưới thân Đức Âm, hé miệng ngậm vào bộ vị Đức Âm.

"Ân " Đức Âm thoải mái rên rỉ một tiếng, chưa bao giờ trải qua cảm thụ khác thường để khiến cho hắn cảm thấy kích thích lớn hơn nữa, hơn nữa đầu lưỡi của Long Sách nhẹ nhàng khiêu khích nếp uốn, làm hông của hắn kéo căng đành phải cong lại, ngay cả ngón chân cũng không khỏi cuộn lại.

Tình cảnh ướt át nóng bỏng dị thường, cũng ở bên ngoài trong dòng suối này cách nơi này hơn mười trượng cũng bị máu nhuộm thành màu đỏ, Ân Cốt cùng hoàng đế ồ ạt chảy máu mũi, bởi vì mất máu quá nhiều mà trôi nổi ở trên mặt nước, bị trôi dạt y hệt hai xác chết.

Không nên hỏi con báo vì sao bọn hắn máu chảy thành ao như vậy, nghe đâu là nhìn phải thứ không nên nhìn, hoàng đế vì xem một loại dụng cụ vàng ròng khắc hoa nhỏ cống nạp từ Tây Dương đến, có tên là:

Kính viễn vọng.

Khi dùng cái dụng cụ nho nhỏ kia lại nhìn thấy cảnh tượng nào đó siêu cấp rõ ràng, y hệt như dán mắt nhìn cảnh tượng diễn ra ở trước mặt.

Vì để lấy lòng Ân Cốt đang hờn dỗi cho nên hoàng đế còn đem kính viễn vọng kia đưa cho Ân Cốt, kết quả tạo thành thảm kịch xuất huyết.

Về phần Mai Bát Sát cùng Thập Nhị trong lúc ở cây cầu nhỏ u tĩnh thì nhịn không được, dưới biểu tình nhẫn nại chịu đựng của Thập Nhị, Mai Bát Sát tàn nhẫn dùng phương thức thô bạo hung hăn tra tấn ở trên người ở Thập Nhị, tuy rằng thô bạo thế đó, nhưng đối với bọn hắn loại hình nam nhân lực lượng này, hình như còn rất hưởng thụ phương thức này.

Là cường giả, sẽ khẩu khẩu bằng phương thức thô bạo nhất đi!! Nhất là đối với ảnh vệ loại hình mặt than cứng cỏi trầm mặc cường thụ này, không có phương thức nào thích hợp hơn khẩu khẩu thô bạo để diễn tả yêu thương mãnh liệt nhất!

Yêu đến trong chỗ sâu, mới yêu cầu nỗi đau đến mức tận cùng, mới vừa rồi hoàn toàn xỏ xuyên qua!!

"Thập Nhị…" Mai Bát Sát ở trong hưng phấn cực độ một ngụm cắn cổ Thập Nhị, nhất thời đổ máu, khiến cho miệng hắn đầy là máu, hắn âm u cười, bên tai ở Thập Nhị cắn răng nhẫn nhịn nói:

"Không để ý ta bẻ gẫy cánh tay của ngươi đi?"

"Chủ nhân… xin… tự tiện…" Thập Nhị nhắm mắt nói.

Hóa ra từ lần đầu tiên khẩu khẩu trong lúc tàn bạo Mai Bát Sát đã bẽ gãy cánh tay Thập Nhị thì từ sau đó liền nhiễm thói xấu ngược yêu, tính đến nay đã có mấy lần làm cho Thập Nhị gãy xương.

Chỉ thấy Mai Bát Sát bắt lấy cánh tay phải Thập Nhị, dùng sức dúm một cái, cánh tay Thập Nhị phát ra một tiếng vang răng rắc giòn tan, sau đó mềm rũ xuống.

Mai Bát Sát thỏa mãn thở ra một hơi, nói: Lần sau không cần dùng cà rốt, thanh âm không giống."

Thập Nhị lúc này mới từ dưới nách lấy ra củ cà rốt bản thân mang theo, củ cà rốt kia đã bị chặt đứt, vừa rồi thế thân cho Thập Nhị bị bẽ gãy xương đúng là củ cà rốt đáng thương —— vì thỏa mãn ác thú vị của tôn chủ không để bản thân mình bị gãy xương ảnh hưởng tới sức chiến đấu, Thập Nhị dùng hạ sách này, bên người thường mang theo cà rốt, ngẫu nhiên còn lấy hai củ ăn nữa, bồi bổ thân thể.

Trải qua một đêm triền miên, nghênh đón ngày mới.

Dựa theo lệ thường, cả suối nước nước vương phủ cần phải toàn bộ xả ra, sau đó dọn vệ sinh đáy ao, vớt rác.

"Những thứ này là cái gì?" Tổng quản nhìn thấy túi lưới vớt lên thứ gì đó, lấy từng cái nghiên cứu, chỉ thấy mấy thứ này có cây quạt, có ống đồng Tiểu Hoàng (kính viễn vọng), còn có cà rốt, bồn tắm, khăn mặt vân vân vũ vũ, hết thảy dấu hiệu tỏ rõ, có kẻ bản lĩnh trộm lẻn vào trong ôn tuyền tắm rửa.

Mà giờ khắc này, ba cặp vợ chồng đều tự nằm sấp ở đáy ao ngủ, Mộ Dung Đức Âm cùng Long Sách nằm trên ghế vỏ sò, vừa mở mắt nhìn thì nước không còn, đáy ao khô cạn, mà bọn hắn trần pp ngồi trên tảng sáng sáng rỡ.

Hoàng đế cùng Ân Cốt hôn mê nằm dưới đáy ao, thiếu máu nhiều lắm, hơn nữa do ngâm nước trong thời gian quá dài, nhất thời ngất xỉu đến mức chẳng biết trời đất mây gió.

Mà Mai Bát Sát thì ước chừng cùng Thập Nhị giằng co một đêm, hai người cũng đang ngủ ở bên cạnh ao.

Mộ Dung Đức Âm vội vàng lay tỉnh Long Sách, bọn hắn nghe thấy gần đây có tiếng bước chân đang đến, vừa nhìn đáy ao khô cạn thì vội vàng nhảy xuống ao, nhân cơ hội trước khi mọi người đi tới liều mạng chạy như điên —— tự nhiên, là trần truồng.

Trên đường, bọn hắn gặp được hoàng đế cùng Ân Cốt nửa đường hôn mê, vì thế mỗi người khiêng một người, xem như thấy việc nghĩa hăng hái mà làm, sau đó tiếp tục chạy như điên.

Khi bọn hắn chạy như điên đến gần bên cầu nhỏ thì thấy Mai Bát Sát còn đang ngủ!

"Đứng lên! Có người đến đây!" Mộ Dung Đức Âm thấy việc nghĩa hăng hái làm trước tiên đạp Mai Bát Sát trên mặt đất một cước, lại bị Thập Nhị phản xạ có điều kiện ngăn cản, mà Thập Nhị giờ phút này còn đang nửa ngủ nửa tỉnh, thật sự là trung khuyển tốt!

"Không cần để ý đến nhóm bọn hắn! Chúng ta nhanh đi tìm quần áo." Long Sách cũng hoàng đế kêu lên.

Thập Nhị rất mỏi mệt, dùng hết khí lực đỡ một cước kia sau đó thì mệt lả té xỉu —— tối hôm qua Mai Bát Sát thật sự rất thô bạo. Mai Bát Sát cảm thấy trên người trầm xuống, lập tức bừng tỉnh, hắn lơ đểnh ngẩng đầu, thấy Mộ Dung Đức Âm cùng Long Sách đi xa hai cái pp trần, bóng dáng trần trụi của Mộ Dung Đức Âm, thật sự là đẹp quá… Giống như mộng ảo…

Hắn thật vất vả từ trong hấp dẫn của pp Mộ Dung Đức Âm giựt mình tỉnh lại, mới nhớ tới kêu lên: "Thập Nhị! Ngươi làm sao vậy?!"

"Chủ nhân… Đi nhanh lên…" Thập Nhị dùng hết khí lực gian nan nói.

Mai Bát Sát vội vàng xoay người dựng lên, ôm lấy Thập Nhị chạy như điên theo sát bọn Mộ Dung Đức Âm.

Thế nhưng khi bọn hắn tập trung ở chỗ trút quần áo bên bờ biển, chỉ thấy được quần áo biến thành từng mảnh nhỏ, làm gì còn hình dáng của một bộ quần áo nào đâu chứ?

Sáu người, sáu con lợn trần như nhộng. Mộ Dung Đức Âm trông mong nhìn Mộ Dung Long Sách: "Huynh trưởng, làm sao bây giờ?"

Mộ Dung Long Sách nói: "Còn có thể làm sao? Lần này thì bẽ mặt! Chúng ta hãy tìm bụi cây này núp đi, chờ trời tối rồi nói sau."

Mai Bát Sát hừ lạnh: "Nghĩ tới ta đường đường là Tà Tôn, thế nhưng suy bại tới nông nỗi này!"

Thập Nhị nhắm mắt nằm ở trong ngực hắn vốn muốn nói: chủ nhân, xin cho ta đi lấy quần áo cho ngươi. Nhưng lập tức nghĩ đến mình cũng không mặc quần áo, vì thế nuốt xuống bụng câu nói kia, tiếp tục nhắm mắt.

Mộ Dung Đức Âm đi theo Long Sách cùng nhau trốn trong một bụi hoa, thực khó có thể tưởng tượng, bọn hắn phải ngồi một ngày ở đây.

"Là ai cắt nát y phục của chúng ta?" Mộ Dung Đức Âm.

"Nhất định là hoàng đế khốn kiếp này!" Long Sách nghiến răng nghiến lợi. hai người hoàng đế ngay và Ân Cốt cách đó không xa bò lên.

Bên cạnh Mai Bát Sát cười nói: "Ta giúp các ngươi báo thù, ta đem y phục của bọn hắn xé nát."

"Chỉ là ngay cả y phục của mình không phải cũng nát sao?" Đức Âm nói.

Mai Bát Sát cười gượng hai tiếng: "Thú vị, nghĩ tới đường đường là Tà Tôn ta, thế nhưng dưới tình huống như vậy cùng tôn chủ Ma giáo gặp mặt, thật đúng là thẳng thắn thành khẩn gặp nhau a!"

Long Sách vội vàng đem Mộ Dung Đức Âm dồn qua một bên, đối mặt Mai Bát Sát nói: "Mai Tọa, hiếm khi chúng ta có cơ hội ở chung một ngày như vậy, không cần lãng phí, không bằng nói chuyện về sản chuyện của ngươi ở võ lâm Giang Nam đây… % #% # "

Mai Bát Sát bĩu môi: "Long Sách, ngươi thật sự là một tên không hiểu phong tình, quả nhiên giống như lời đồn trong giang hồ."

Long Sách đổi lại chiêu bài nở nụ cười tươi, tiếp tục bám riết không tha cùng Mai Bát Sát thấp giọng bắt chuyện. Lúc này Mộ Dung Đức Âm ra tiếng nhắc nhở: "Có người đến đây!"

Mọi người lập tức dừng nói, cào bụi cỏ rẻ một đường nhỏ nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy đoàn người chậm rãi đi bộ đến, người đi đầu vốn là là một vị thanh niên hoàng tộc dáng vẻ hiên ngang, chính là Cảnh Vương gia, Cảnh Vương gia đang đi cùng với một vị khách quý vừa đi vừa nói chuyện, giới thiệu đặc sắc trong phủ của mình, vị khách quý chính mình không phải ai khác ngoài Vương gia Lý Tư Hàm!!

Mộ Dung Đức Âm thấy là Lý Tư Hàm, nhẹ nhàng thở ra, nói: "Cứu binh đến đây!"

Lililicat

Phong

= = =

119. Chương 119: Nỗi Oán Cung Đình Bắt Đầu Mở Màn

nỗi oán cung đình bắt đầu mở màn

Lý Tư Hàm tới sớm hơn anh em nhà Mộ Dung mấy ngày, trước đó vẫn còn giúp bọn Mộ Dung Đức Âm an bài điểm dừng chân ở Cảnh vương phủ, vốn nghĩ mấy ngày này đi đón bọn họ tới, chỉ không biết có phải vì Long Sách che dấu tốt quá hay không, tìm mấy ngày rồi cũng không có tìm được mỹ nhân Đức Âm mà hắn ngày nhớ đêm mong. Đành phải mỗi ngày cùng Cảnh Vương tâm sự một chút, tản bộ, giết thời gian.

"Vương huynh, " Cảnh Vương gia gọi Lý Tư Hàm một tiếng, Lý Tư Hàm tuy rằng không phải là người Hiên Viên hoàng tộc, nhưng hắn cũng là Vương gia khác họ, tổ tông chính là anh em kết nghĩa của thái tổ, bởi vậy Cảnh Vương gia gọi hắn một tiếng Vương huynh.

"Vương huynh, ngươi biết không, tối hôm qua có người ban đêm xông vào phủ của ta, trốn vé tắm rửa." Cảnh Vương gia cười tủm tỉm nói, "Ta sẽ phái người đem quần áo của mấy người hại dân hại nước kia đốt sạch, thử nhìn xem bọn hắn trần như nhộng bò về thế nào."

"Cực Cảnh, thủ vệ vương phủ của ngươi nghiêm mật như thế sao vẫn có người có thể đột ph vòng vây bên ngoài vào được, có thể thấy rằng đám người nọ thực không phải bình thường a." Lý Tư Hàm nói, lúc này hắn còn không nghĩ tới mấy người vào trong kia còn có tôn chủ mà hắn kính yêu.

"Bọn hắn tự nhiên không phải người bình thường, ngươi tới nơi này nhìn xem này, từ trong nước ta vớt lên được một ít đồ vật, hẳn là do bọn họ đánh rơi, Vương huynh kiến thức rộng rãi, nhìn xem có thể nhận ra thân phận của những người này không." Cảnh Vương dẫn Lý Tư Hàm đi tới hiện trường vớt được đồ. Lý Tư Hàm vừa nhìn vật bên trong túi lưới, chỉ thấy có cây quạt, bồn tắm, cà rốt vân vân, bồn tắm kia mặc dù là làm bằng gỗ, bên trong chậu tráng một tầng bạch ngọc, Lý Tư Hàm nhíu mi suy tư, trong lòng có một cái đáp án mà hắn không muốn đi tưởng tượng.

Hắn sợ nếu mình hơi tưởng tượng một chút, máu mũi sẽ không có tiền đồ phun ra, cho nên gõ đầu của mình, làm cho mình xoá sạch cái ý tưởng kiều diễm kia, mà là đổi lại thành ý tưởng đứng đắn "Tôn chủ là người cao quý như vậy tuyệt đối không có khả năng làm ra loại chuyện trần truồng thế này".

"Cái cây quạt này ta nhận diện được." Vứt bồn tắm, Lý Tư Hàm cầm lấy cây quạt nói cụ thể, "Thư họa trên cây quạt này cũng không bị loen ố khi ngâm nước, loại kỹ nghệ này chỉ có Tà Tôn Mai Bát Sát trong kinh thành mới sử dụng. Người tới không phải Mai Bát Sát, thì cũng là người có quan hệ với Mai Bát Sát."

"Tà Tôn? Hắn thế mà cũng trốn vé, hay là Tà Tôn không có tiền?" Cảnh Vương sờ sờ cằm suy đoán. Trốn từ một nơi bí mật gần đó Mai Bát Sát vừa nghe vậy, tức không có chỗ trút, khá lắm Hiên Viên Cực Cảnh! Khá lắm Lý Tư Hàm! Bản tôn ngày sau nhất định cho các ngươi biết kết cục vu tội bản tôn! Dám nói đường đường Tà Tôn mà không có tiền! Kinh thành, không, giang hồ người nào không biết, Tà Tôn phô trương từ trước đến nay luôn là kẻ xa xỉ! Ngay trong lúc Lý Tư Hàm cùng Hiên Viên Cực Cảnh câu có câu không góp vào tiêu thời gian, Mộ Dung Đức Âm rốt cục nhịn không được, ở trong bụi cỏ kêu lên: "Lý Tư Hàm! Đi lấy cho ta bộ y phục!"

Trong lòng Lý Tư Hàm hung hăn run rẩy một chút!

A a a a a a a!! Quả nhiên là cái âm thanh thiên nhiên quen thuộc kia! A a a a a!!

Không thể! Không thể lại liên tưởng đi xuống! Không thể!!

Lý Tư Hàm liều mạng cảnh cáo bản thân mình, hắn véo cánh tay của mình, vẻ mặt giống như phải chịu được nỗi thống khổ thật lớn.

Cảnh Vương kinh hãi, cho là hắn có cái gì bất trắc, vội vàng nói: "Người đâu mau tới!! Có người trốn ở trong bụi cây!!"

Nhất thời, từ nơi bí mật xuất hiện mấy bóng dáng thị vệ, chạy tới bụi cây, Lý Tư Hàm vội vàng kêu to: "Không cần!!! Tất cả lui ra! Để ta tới xử lý!!"

"Vương huynh! Ngươi không sao chứ?" Cảnh Vương quan tâm nói.

"Ta không sao." Lý Tư Hàm cười khổ một tiếng, "Ta đi qua."

"Vương huynh không thể! Bên kia nguy hiểm! Có người trốn ở nơi này! Nói không chừng là kẻ xấu!" Hiên Viên Cực Cảnh giữ chặt hắn.

"Không có việc gì, không có việc gì." Lý Tư Hàm không để ý lời khuyên của hắn, mũi chân điểm một chút, đột ngột từ mặt đất dựng lên, chuẩn xác rơi xuống nơi vừa rồi Mộ Dung Đức Âm cất giọng, khinh công thân pháp xinh đẹp làm cho Cảnh Vương âm thầm tán thưởng.

Một khắc đồng hồ sau, Lý Tư Hàm cởi áo khoác giao cho Mộ Dung Đức Âm, sau đó hắn chống đỡ hết nổi phải đỡ một thân cây bên cạnh, khom thắt lưng, bưng miệng mũi, máu tươi ào ào từ khe hở chảy ra, hắn tập tễnh xoay người rời đi, đi tới bên người Cảnh Vương, Cảnh Vương thấy thế cực kỳ khủng hoảng, vội vàng kêu lên: "Mau truyền thái y!! —— Vương huynh!! Làm sao ngươi! Sao lại hộc máu lợi hại như vậy!!"

"Ta không phải hộc máu, là chảy máu mũi…" Lý Tư Hàm bưng mũi rầu rĩ nói, "Đáng giá, đáng giá…" Hắn thì thào không thôi.

"Đáng giá cái gì?" Cảnh Vương khó hiểu, vì thế nhìn sang chỗ bụi cây bên kia vừa nhìn qua chỉ thấy trong bụi cây chậm rãi có một người bước ra, người này chỉ mặc một cái áo choàng của Lý Tư Hàm, đắp ở trên người, đôi chân trần trụi, lúc hắn đi ra, tóc dài đen thùi cơ hồ kéo dài tới mặt đất, dưới ánh mặt trời phản xạ lên lưu quang, da thịt trắng như tuyết non mềm mịn màng vô cùng, khuôn mặt so với vầng trăng trên bầu trời còn long lanh tươi đẹp hơn nhiều lần.

Cảnh Vương ngây dại, sau một lúc lâu cũng không thể hồi hồn, máu mũi chậm rãi chảy xuống.

Vì thế. Sáu con lợn trần truồng cuối cùng dưới sự trợ giúp của Âm Tiểu Trư, tìm được quần áo có thể mặc.

Mộ Dung Long Sách mặc quần áo chỉnh tề thì lắc mình một cái biến thành thượng khách vương phủ. Hoàng đế được thái y cứu chữa từ trong hôn mê tỉnh lại, Ân Cốt vì chuyện này, suốt bảy ngày đều không thèm để ý tới hoàng đế, nhưng buổi tối lúc đêm khuya trong mộng quay ngược thời gian, chảy máu mũi mà bừng tỉnh. Nhìn lén hậu di chứng.

Mộ Dung Đức Âm một thân chỉnh tề xuất hiện ở trước mặt đám đông, tự nhiên là diễm quang bắn bốn phía, lực sát thương kinh người, Mộ Dung Long Sách cười híp mắt uống trà, vênh mặt hất hàm sai khiến nói: "Đức Âm, đến rót cho ta chén trà."

"Vâng, huynh trưởng." Mộ Dung Đức Âm rất vâng lời, ngoại trừ Lý Tư Hàm còn lại các vương công quý hầu đang ngồi đều biểu lộ ra ánh mắt cực kỳ hâm mộ ghen tị vô cùng —— Hóa ra đang ngồi ở đây trừ bỏ Cảnh Vương, Lý Tư Hàm, còn có rất nhiều bằng hữu vàng thau lẫn lộn của Cảnh Vương, huynh đệ đủ các loại nổi tiếng đoạn tay áo cùng nhóm thanh niên đang chuẩn bị đoạn tay áo, chính là bạn bè của nhóm diễn viên chính trong đam mỹ văn, thông thường những người đó làm quân dự bị trong hệ liệt.

Lập tức đám người liên can bắt đầu líu ríu thảo luận, tiêu điểm thảo luận tập trung ở trên người Mộ Dung Đức Âm, dù ở đây có đủ các loại hình mỹ nhân, chỉ có điều khi đối mặt với Mộ Dung Đức Âm mỹ mạo áp đảo các sắc đẹp khác toàn bộ đều trở nên trắng xám thiếu sức sống.

Tôn chủ Ma giáo, thật sự là nhân vật từ trên trời giáng xuống!! —— Trong lòng tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

Được rồi, kỳ thật hắn là từ trong dòng máu của Úc Sơn huyết thống ra tới.

"Nghe nói tôn chủ đang cùng Tuyết Thần một trận chiến tổn hại nguyên khí, từ đó vẫn luôn tĩnh dưỡng ở Tuyết Hải thần cung, sao đột nhiên lại vào kinh thành?" Một người trong đoàn quân dự bị hệ liệt đam mỹ văn hỏi.

"Chúng ta lần này tới kinh thành là vì…" Mộ Dung Đức Âm còn chưa nói xong nói, đã bị Mộ Dung Long Sách đoạt lời, thay hắn đáp: "Bởi vì chữa thương cần một loại dược liệu trân quý, chỉ có hoàng cung mới có, cho nên chúng ta bí mật vào kinh thành, vốn không muốn xôn xao rối loạn. Sở dĩ lựa chọn ôn tuyền trong vương phủ này, cũng là vì muốn mượn ôn tuyền vận công chữa thương, ngày hôm qua đúng lúc là mười lăm, ánh trăng tròn trịa, là thời cơ thích hợp nhất để thần công khôi phục, bởi vậy chúng ta mới không thông báo trước, nắm chắc canh giờ ánh trăng mạnh nhất, để chữa thương cho Đức Âm."

Mọi người đồng loạt lộ ra biểu tình thì ra là thế.

Mộ Dung Đức Âm từ trong lỗ mũi phát ra tiếng hừ lạnh ít có thể nghe, im lặng, mắt lạnh quắc sang Mộ Dung Long Sách bắt đầu nói dóc thổi phồng cái gọi là thương thế của tôn chủ.

Cuối cùng dưới công phu ba hoa chích choè thổi phồng của Mộ Dung Long Sách, tất cả mọi người cảm thấy được, nội thương Mộ Dung Đức Âm vô cùng nghiêm trọng, có vẻ như động một chút là kinh mạch có thể nổ mạnh.

Vì thế Mộ Dung Long Sách lòng tham không đáy, lấy cớ Mộ Dung Đức Âm không có sức chịu mệt nhọc, ở lại trong vương phủ.

Mộ Dung Đức Âm đối với việc hắn rải rắc lời đồn, dù sao sớm đã thành thói quen, có thể có ngâm suối nước nóng miễn phí mỹ mãn là tốt nhất rồi.

Vì thế đêm đó, Mộ Dung Đức Âm ăn cơm xong, vui vẻ mặc cái quần cộc, cùng Long Sách đi tới địa điểm u tĩnh được chỉ định để tiếp tục ngâm ôn tuyền.

Chỗ này khác biệt với long cung xây dựng để kinh doanh ở chỗ dòng suối này được khảm ở trong trăm bụi hoa hình trăng lưỡi liềm, ý cảnh càng lờ mờ mông lung, nơi này không người quấy rầy, là nơi thích hợp nhất dùng để luyện công cùng chữa thương. Chỉ có điều hai người Mộ Dung Đức Âm cùng với Long Sách căn bản là đến để sống phóng túng, sau khi nhảy vào nước thì bắt đầu chơi nước trận ——HHH gì gì đó thì cũng phải chờ tới khi ánh trăng treo lên cao thì mới có tư tưởng.

Hai người Mộ Dung Đức Âm cùng Long Sách nổi tại trên mặt nước, ngửa mặt lên trên, ở trong nước bày mâm rượu ngon cùng hoa quả, mọi thứ đều mãn nguyện hết sức, nhàn nhã, đi theo Long Sách quả nhiên là được ăn uống, Mộ Dung Đức Âm thỏa mãn môi mím rượu ngon.

"Đức Âm, ta gần đây có nghe được một cái tin đồn, nghe đâu người ta nói hoàng đế lần này quay về kinh, mang về một vị mỹ nhân tuyệt thế mà tuyệt thế mỹ nhân này tên là Mộ Dung Đức Âm, " Long Sách ở bên cạnh quay đầu nhìn hắn, híp mắt nói: "Đức Âm, ngày ấy ngươi ở trong xe một mình với hoàng đế, đã đàm phán hiệp nghị bí mật gì với hắn?"

"Không có gì, chỉ là đồng ý đóng giả thành nam sủng của hắn vào cung thôi." Mộ Dung Đức Âm nói rất bâng quơ nhẹ nhàng.

"Ngươi có biết việc này nghiêm trọng thế nào không? Bọn ngươi tuyên bố công khai với toàn bộ thiên hạ, tôn chủ Ma giáo chính là người bên gối của hoàng đế! Nếu không phải ta tích cực phòng bị, loại chuyện này đã sớm gây náo nhiệt ồn ào rồi! Ngươi cũng biết đương kim hoàng hậu chính là là cái mặt hàng khó chơi gì không hả?" Mộ Dung Long Sách nói.

"Ai thèm quan tâm nàng là cái mặt hàng gì." Mộ Dung Đức Âm không quan tâm nói.

"Đức Âm, ngươi rất tuỳ hứng, mặc kệ ngươi cùng hoàng đế có ước định cái gì, hiện tại lập tức kết thúc! Chúng ta đã đem hắn mang về kinh thành, cũng đừng có bất kỳ tiếp xúc với hoàng hậu người đàn bà kia!" Long Sách nắm nắm tay, "Ngươi không biết sự đáng sợ của nàng ta đâu!

Sau lưng của nàng là thế lực gia tộc khổng lồ, hoàng đế chính là sợ làm cho quốc gia biến động mới dùng ngươi làm tấm bia ngắm, bên trong đó dính líu nhiều thứ lắm, chúng ta tốt nhất không nên nhúng tay vào! ——Ngươi có biết hoàng đế có thể ngồi trên ngai vàng thiên tử nguyên nhân rất lớn chính là lúc trước chiếm được sự ủng hộ mạnh mẽ của gia tộc hoàng hậu, ngươi đừng nhìn thấy bây giờ hoàng đế tên kia diễu võ dương oai, kì thực hậu cung và việc trong triều, đều có hoàng hậu can thiệp, nước không thể một ngày không có vua, nhưng hắn nhiều lần xuất cung, trong triều lại không mấy gợn sóng, đủ thấy khả năng của hoàng hậu —— chỉ sợ ngày sau nữ nhân này gây sóng gió, Hiên Viên gia sợ là chịu không nổi —— chúng ta không cần giao du với kẻ xấu, đừng trở thành bia ngắm trong cuộc tranh đoạt của Đế Hậu."

Mộ Dung Đức Âm ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: "Ngươi nói cũng không phải không có lý, nhưng ta đã đồng ý hoàng đế vào cung, sao có thể nuốt lời? Huống chi ta đường đường là tôn chủ Ma giáo, không thể nói không giữ lời."

"Được rồi, ngươi nếu khăng khăng vào cung, ta cũng có điều kiện, ta muốn vào cung với ngươi, hết thảy làm việc đều phải nhìn ánh mắt của ta." Mộ Dung Long Sách nói.

" Lần này ta vào cung dùng thân phận nam sủng của hoàng đế, vậy thân phận của huynh trưởng là gì đây?" Mộ Dung Đức Âm nói.

Long Sách miệng kín như bình, cố ý không đáp.

Ba ngày sau, hoàng đế bình phục, mang theo Đức Âm vào cung, Mộ Dung Đức Âm mới biết được, hóa ra bên người chẳng biết lúc nào có thêm vị "Sách công công" —— trên mặt trét thêm tầng phấn trắng, mặc quần áo của thái giám tứ phẩm, trốn vào trong đội ngũ thái giám thế mà nhất thời không ai phát hiện, ngay cả hoàng đế cũng bị tài hoá trang khéo léo tài tình của Long Sách lừa gạt, chẳng qua bên người Sách công công cũng còn có thêm một vị "Cốt công công " thể trạng gầy nhòm, xem ra hai người rất lo lắng về tiểu công nhà mình.

120. Chương 120: Bái Kiến Ngoại Công Đại Nhân

bái kiến ngoại công đại nhân

Vào cái ngày Mộ Dung Đức Âm tiến cung, ở trong cung nhấc lên một trận sóng to gió lớn.

Nghe nói mấy vị…quý phi vậy mà không để ý tiết trời đông rét lạnh, dẫn theo hơn mười tần phi quỳ gối trước cửa cung, cùng nhau khuyên can hoàng đế, ngăn cản Mộ Dung Đức Âm vào hậu cung, thậm chí trình diễn tiết mục tự sát không thành, nhất thời máu tươi nhiễm bậc thềm trông rất thê thảm.

Cho dù có như vậy, hoàng đế vẫn sai người tới chỗ bậc thang thấm vết máu loang lổ, đem Mộ Dung Đức Âm nâng vào hậu cung, cũng đem hắn an bài ở trong điện Ôn Ngọc này cực kỳ hoa lệ. Điện Ôn Ngọc này từ trước tới nay vẫn luôn là chỗ ở của phi tử được sủng ái, đủ thấy hoàng đế đối với Mộ Dung Đức Âm coi trọng cỡ nào.

Mà hoàng hậu thế mà cực kỳ bình thản, không hề nổi giận, trái lại là người thứ nhất sai phái người đến hỏi han Mộ Dung Đức Âm rất ân cần, một bộ phong phạm của quốc mẫu.

Mộ Dung Đức Âm vì phối hợp với hoàng đế, còn đặc biệt mặc bộ cung trang rườm rà, bộ quần áo này vốn đã được thiết kế không phân nam nữ, đặc biệt dùng cho nam sủng mặc, chỉ có điều mặc ở trên người Mộ Dung Đức Âm lại càng tăng thêm vẻ đẹp thiên tiên hệt như hắn là người trên trời giáng xuống cõi phàm trần. Ngày đầu tiên sóng gió cũng không bởi vì Mộ Dung Đức Âm thuận lợi tiến vào điện Ôn Ngọc mà chấm dứt, đội khăn che mặt Mộ Dung Đức Âm vừa mới được thị nữ dìu vào trong điện Ôn Ngọc này, ngồi ở trên giường êm phía sau màn lụa, bên ngoài đã có người vội vàng tới thông báo, nói là có hơn mười người tần phi không để ý chết sống, thế mà xông vào ngoài điện Ôn Ngọc đốt giấy vàng tiền bạc khóc lóc kể lể, cũng không biết vị phi tử này hôm nay làm sao, thế mà cũng không tự giác một lần nữa chọc tức mặt rồng, rất rõ ràng, sau lưng các nàng có chỗ dựa vững chắc lớn hơn.

Chỗ dựa vững chắc này là ai, không cần nói cũng biết.

Chính là hoàng đế đối với cái việc hoàng hậu điều khiển tần phi, hình như cũng không có ý định đi trấn áp, Mộ Dung Đức Âm nghe xong hồi báo, nói với cung nhân: "Đem cửa lớn đóng lại, cứ để các nàng làm gì tùy thích!"

"Chủ tử, nhóm nương nương này nói, ngươi nếu không ra đi gặp các nàng, các nàng đầu tiên đốt sạch điện Ôn Ngọc này, sau đó tự sát." Thái giám bẩm báo ghé lại đây nói: "Chủ tử, sau lưng những vị nương nương này có nhân vật lớn, ngày đầu tiên ngài vừa tới, hay là không cần cùng các nàng cứng đối cứng, lúc trước khi Cốt chủ tử đến đây, thiếu chút nữa đã bị nhóm nương nương này chỉnh chết, ngài không biết sự lợi hại của các nàng … …" "Hóa ra sau khi Ân Cốt tiến cung còn trải qua một đoạn thê lương như vậy." Mộ Dung Đức Âm nói, "Được rồi, nếu không thể cùng các nàng cứng đối cứng, vậy bổn tọa sẽ ra đi gặp các nàng."

Vì thế, Mộ Dung Đức Âm nhìn bốn phía, chỉ vào một tên thái giám đi theo mình tiến cung nói: "Ngươi qua đây, mặc vào trang phục và đạo cụ của ta, đội cái khăn che mặt của ta, đi bên ngoài đàm phán với đám nữ nhân đó đi."

Người mà hắn chỉ không phải ai khác, đúng là Mộ Dung Long Sách công công trộm lẻn vào.

Sắc mặt Mộ Dung Long Sách khó coi bẻ giọng đáp lời, còn trong lòng thì đem Âm Heo lười biếng này mắng một trăm lần a một trăm lần.

Vì thế Mộ Dung Long Sách công công bi tráng đổi trang phục và đạo cụ của Âm chủ tử, đi ra cửa chiến đấu với nhóm tần phi, mà Mộ Dung Đức Âm thì xả mái tóc đen như thác đổ, ở trên giường êm ái to như vậy quay cuồng —— hoàng cung không hổ là hoàng cung, ngay cả giường cũng lớn như vậy! Mộ Dung Đức Âm lăn đi lăn lại mười sau đó cúi đầu.

Bên ngoài cung điện.

Mộ Dung Long Sách bản thân tự xưng tài ăn nói của mình chính là độc bộ (kiết xuất) võ lâm, không nghĩ tới khi mặt đối mặt với nhóm nữ nhân hậu cung này mới phát giác ra, những nữ nhân này mới chính là kình địch chân chính của hắn, quá khó chơi! Ngay từ đầu còn phân rõ phải trái, đến cuối cùng hai bên xé rách mặt, bắt đầu dùng lời lẽ thô tục liều mạng! Cũng may Mộ Dung Long Sách vào Nam ra Bắc, kiến thức rộng rãi, phương hướng thô tục cũng đều xả ra hết, mới miễn cưỡng có thể ngang tay với nhóm phụ nữ hậu cung này —— cũng không biết nhóm tần phi này xuất thân từ trong khuê phòng nhà giàu có quyền quý làm sao học được nhiều từ ngữ hủ bại như vậy, quả nhiên trong thâm cung này không phải là chỗ của kẻ ngốc mà.

Cung đình trong xã hội phong kiến đem người ta biến thành quỷ, xã hội hiện đại hóa công nghiệp hóa đem quỷ biến thành người.

Đó là khẩu hiệu rất nhiều rất nhiều rất nhiều năm về sau.

Trời sắp tối rồi, cuối cùng Sách công công mới khuyên đám đông tần phi rút lui về, miệng đắng lưỡi khô vào điện Ôn Ngọc, lúc này, ngự thiện phòng đã bày biện dâng đồ lên, chỉ thấy trên bàn dài thật dài bày đầy các loại món ngon, đều dùng mâm vàng cốc ngọc, nguy nga lộng lẫy.

Mộ Dung Đức Âm lười biếng nằm ở trên giường, há mồm ra, chờ thái giám hầu hạ đem một bàn mỹ vị đã được thử độc từng món từng món đưa đến trong miệng của mình —— thật sự là một hình ảnh điển hình của việc giai cấp bóc lột quần chúng khổ cực. Long Sách bĩu môi, lấy thân phận thái giám tứ phẩm đuổi thái giám đút cơm, tự mình ra trận, đút cho Mộ Dung Đức Âm giai cấp bóc lột ăn cơm.

Mộ Dung Đức Âm ăn hai cái, nói: "Vẫn là ta nên tự mình ăn cơm cho bớt việc, này, các ngươi qua hết đây cùng ăn luôn với ta đi."

Nhất thời nhóm thái giám cùng cung nữ chung quanh đều sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, bọn hắn nào dám cùng nhau ăn cơm với chủ tử a!

Long Sách nói: "Âm chủ tử, trong cung có quy củ trong cung, ngài cũng đừng làm khó cho nhóm hạ nhân bọn hắn."

"Được rồi, vậy người khác tạm thời lui xuống đi, chờ ta ăn xong rồi, sẽ gọi các ngươi thu dọn." Mộ Dung Đức Âm phất phất tay, nhóm cung nhân yên lặng lui ra.

Nhưng từ một đêm kia bắt đầu, Âm chủ tử mỹ mạo tuyệt thế trở thành đề tài sốt dẻo nhất được lén truyền trong cung.

Long Sách cùng Mộ Dung Đức Âm hưởng dụng mỹ thực, may mắn chính là, buổi cơm chiều đầu tiên trong cơm canh cũng không có hạ độc. Sau khi hai người ăn no nê, đợi cung nhân thu dọn thì cả điện Ôn Ngọc này cũng chỉ còn lại hai huynh đệ bọn hắn.

Mộ Dung Long Sách nói: "Đức Âm, ta muốn đi liên lạc với tai mắt trong cung của ta, để về sau chúng ta có thể thuận lợi rời đi. Một lát nữa sẽ có thái giám thay ca cho ta, ta sắp xếp xong xuôi, ngươi ngoan ngoãn chờ ta, không cần sinh sự."

Long Sách vừa dứt lời, bên ngoài liền truyền đến tiếng thái giám thay ca bẩm báo: "Sách công công, canh giờ đã tới, tiểu nhân đến thay ban cho ngài."

Thanh âm kia rất kỳ quái, nhưng lại có vài phần quen thuộc, Mộ Dung Đức Âm còn chưa kịp hỏi, Long Sách đã đỡ đỡ mũ đầu, đứng dậy rời đi. Lập tức một tên thái giám cúi đầu đi đến, dập đầu hành lễ với Mộ Dung Đức Âm, Mộ Dung Đức Âm vừa nhìn, không ngờ là Lý Tư Hàm!

“Đường đường trấn Tây Vương gia, thế mà đóng giả thái giám.” Mộ Dung Đức Âm cố ý nói.

“Chủ tử, ngài đừng nói như thế, nô gia chỉ là một thái giám bình thường đến trực đêm thôi.” Lý Tư Hàm bóp xuống họng đổi giọng, lập tức ghé sát vào, thấp giọng nói: “Tôn chủ, tình thế trong cung vô cùng hiểm ác, ta nghĩ vẫn là ta tự mình vào an toàn hơn một chút. Đúng rồi, ta ở trong này dùng tên giả làTứ công công, tôn chủ cũng đừng gọi sai.”

“Ừ, thôi được rồi, ngươi đã đến đây, đúng lúc ta tặng thứ mà ngươi muốn cho ngươi này.” Mộ Dung Đức Âm nhảy xuống giường, từ trong rương gỗ mình mang vào cung lôi ra một cái vòng giao cho Lý Tư Hàm.

Lý Tư Hàm vừa thấy cái vòng kia, cả mặt đều trở nên đỏ bừng, hắn có chút run rẩy nhận lấy cái vòng, cẩn thận cất kỹ, sau đó mới nói: “Tôn chủ… Chuyện này, không có người khác biết chưa?”

“… Ấy, không có.” Mộ Dung Đức Âm nghĩ nghĩ, vẫn là nói dối thì hơn.

“Đa tạ tôn chủ đã thành toàn!!” Lý Tư Hàm hưng phấn tột đỉnh, cũng không biết rốt cuộc trong đầu hắn suy nghĩ cái gì nữa, mặt đỏ bừng.

Mắt thấy bốn bề vắng lặng, Mộ Dung Long Sách trong chốc lát sẽ chưa quay lại, Lý Tư Hàm cắn răng nửa ngày, mới cố lấy hết dũng khí, cả khuôn mặt đỏ bừng nói: “Tôn… Tôn chủ… Ta… Ta… Ta muốn… ta có cái… yêu cầu quá đáng…”

Hắn lắp bắp nửa ngày, Mộ Dung Đức Âm: “Ngươi muốn làm cái gì?”

“Ta… Ta… Ta… Cái kia… Này…” Lý Tư Hàm miệng bắt đầu run rẩy, không thể nói rõ cho được, hắn dùng sức cắn cắn môi, mới nhắm mắt nghiến răng nghiến lợi nói: “Tôn chủ, ngươi có dây thừng sao?”

“Cần dây thừng làm cái gì?” Mộ Dung Đức Âm theo dõi hắn, lại càng làm cho Lý Tư Hàm cảm thấy kích động tột cùng, đều đã đến từng bước, rốt cuộc cũng không thể giấu diếm được hắn, đành phải nói: “Xin… Xin tôn chủ buộc cái vòng này… Ta… Ta muốn đeo… Xin tôn chủ cầm dây thừng…”

Mộ Dung Đức Âm ( ) một trận, rốt cục nói:

“… … … Được rồi. Chỉ có điều, ngươi đừng học chó sủa, học mèo kêu thì tốt rồi.”

“Không! Tôn chủ! Trung khuyển trung khuyển, sao có thể kêu tiếng mèo chứ?” Lý Tư Hàm cắn răng can gián.

“… … Mỗi người đều có ham thích riêng của mình, ta cảm thấy thân là bạn tốt, có quyền tôn trọng ham thích của cá nhân.” Mộ Dung Đức Âm giúp hắn giải vây, sau đó tìm sợi dây thừng, đeo cái vòng, Lý Tư Hàm cả khuôn mặt đỏ bừng buộc cái vòng, chậm rãi quỳ xuống, khi bàn tay hắn chấm đất, một cỗ kích động thật lớn đâm sâu vào đáy lòng lan tràn ra, cơ hồ suýt nữa làm cho hắn hôn mê —— tuy cuộc đời này hắn không có khả năng trở thành duy nhất của Đức Âm, nhưng là, nhưng là… cảm giác này hạnh phúc vô vàng… kho*i c*m vặn vẹo này… (TT,dầu gì thì gì ta cũng đã ghét tên họ Lý này rồi đấy, ta muốn couple Lý – Trần mà)

Nước mắt vui mừng ào ào trào lên, Lý Tư Hàm quỳ rạp trên mặt đất, khóc giống hệt đứa bé.

Một tiếng “Gâu gâu”tán vụn từ trong miệng hắn đứt quãng bật ra, nhưng mà Lý Tư Hàm đã hóc lóc kể lể.

Ngay trong lúc Lý Tư Hàm không thể cầm lòng bật khóc, một tiếng cười lạnh đột nhiên từ trên xà nhà truyền đến, chỉ thấy Trần Huyền Lang gần đây luôn luôn không hiện thân từ trên trời giáng xuống, trường kiếm trong tay chỉ thẳng vào Lý Tư Hàm, nghiến răng nghiến lợi nói: “Lý Tư Hàm!!! Ta không nghĩ tới, ngươi lại là một kẻ xấu xa như thế!! Ta sai lầm rồi! Ta sai lầm rồi!! Loại người khốn nạn như ngươi căn bản không xứng bị ta ghi hận!!”

Lý Tư Hàm quỳ rạp trên mặt đất, ngay cả đầu cũng chưa nâng, nước mắt cũng không có lau đi, chỉ lạnh lùng nói: “Trần Huyền Lang, đúng vậy, mơ ước lớn nhất trong đời của ta chính là làm cẩu của tôn chủ! Tâm lý của ta, một chút cũng không dừng ở trên người của ngươi, trước không có, hiện tại cũng không, tương lai cũng sẽ không có!”

Trần Huyền Lang bị lời này của hắn đả kích đến nổi sắc mặt trắng bệch, kiếm trong tay không ngừng run rẩy —— cho tới nay, hắn đều nghĩ đến, Lý Tư Hàm chính là người luôn cùng mình dây dưa hắn đến chết! Lý Tư Hàm trong lòng hắn thật cao lớn, thật thà phúc hậu, quang minh chính đại, dù cho lần lượt những

việc làm hành động của Lý Tư Hàm phúc đen dần dần được ấn tượng dãn dần, nhưng hắn như cũ vẫn một mực tin tưởng, Lý Tư Hàm là bởi vì bị mình bức bách mới biến thành như vậy!!

Nhưng một màn vừa rồi, hoàn toàn đánh nát toàn bộ ảo tưởng của hắn!! Tư Hàm ca của hắn căn bản chính là một con chó!! Một con chó thích bị người ta xem làm nô dịch mà cho rằng đó là niềm hưởng thụ!!! Hắn thế mà cùng một con chó lãng phí thời gian lâu như vậy!!

Trần Huyền Lang tức giận bùng nổ, đột nhiên kiếm chỉ thẳng vào Mộ Dung Đức Âm, oán hận đến giọng điệu cũng đều thay đổi: "Là ngươi! Là ngươi để cho hắn biến thành cái loại bộ dáng thấp hèn này!! Ta giết ngươi!! Giết ngươi a a a a!!"

"Nhóc con, ngươi còn chưa có học cách ngoan ngoãn à, muốn ta giáo huấn ngươi thêm vài lần, hử?" Mộ Dung Đức Âm thân hình như điện, không đợi Trần Huyền Lang hoàn hồn, cổ hắn đã bị Mộ Dung Đức Âm bóp lấy, ngay tức khắc cắm ở trên giường.

"Ta mới không sợ!! Ta mới không sợ!! Hắc hắc hắc hắc!!" Trần Huyền Lang đối mặt Mộ Dung Đức Âm đe dọa, thế nhưng cười rộ khặc khặc quái dị, "Mộ Dung Đức Âm! Ta muốn cầu nguyện! Ta muốn cầu nguyện! Ngươi chính là Úc Sơn! Ta muốn cầu nguyện!"

Cùng lúc khi hắn nói những lời này, quanh thân Mộ Dung Đức Âm không ngừng phát ra cảnh tượng quỷ dị vậy mà cùng thanh âm của Trần Huyền Lang sinh ra cộng hưởng, không khí chung quanh thoáng chốc trở nên hắc ám đến ngạt thở! Ngọn nến trong khoảnh khắc đọng lại, ánh sáng cũng dần dần trở thành màu xám.

Lý Tư Hàm cũng cả người cứng ngắc lại, cơ hồ hòa tan làm một thể với sắc xám, giống như là một món đồ vật chết.

Mộ Dung Đức Âm một con mắt biến mất, ngón tay từ từ buông lỏng khỏi cần cổ Trần Huyền Lang, Trần Huyền Lang biểu tình quỷ dị, nhìn thấy đằng sau Mộ Dung Đức Âm bay lên bóng đen, bóng đen dần dần ngưng thành hình người, từ trong ảnh phát ra một thanh âm xa lạ: "Mộ Dung Long Sách tận lực bảo hộ cả đời, thế mà lại thua ở d*c niệm sâu nặng trên người của ngươi, Trần Huyền Lang, ngươi làm sao lại chấp nhất trở thành một bộ phận Úc Sơn như thế?"

"Ta… Ta chỉ cần… Chỉ cần…" Trần Huyền Lang cho dù cả người cũng không chịu nổi run rẩy, vẫn là liều mạng muốn nói.

"Buông tha hắn, đừng để cho hắn cầu nguyện." Mộ Dung Đức Âm đột nhiên mở miệng cắt đứt Trần Huyền Lang, hắn không có quay đầu, nói chuyện với lại với bóng đen sau lưng.

"Đức Âm, đáng ra thì ngươi không nên có loại tình cảm thương hại này." Ngưởi trong Ảnh nói, "Ngươi là do ta sáng tạo, ta biết bản chất của ngươi."

"Ngươi đã đáp ứng mẫu thân ta, phong bế thế gian này trăm năm." Mộ Dung Đức Âm nói.

"Trần Huyền Lang d*c niệm quá nặng, cùng Úc Sơn cộng hưởng, mở ra Úc Sơn, đây là chuyện xấu. Hắn muốn cầu nguyện, hắn đã nhận lấy điều Úc Sơn cho hắn, đây là yêu cầu từ đáy lòng của hắn, " Người trong ảnh nói, "Từ ngày hắn ra đời, d*c niệm của hắn đã thịnh vượng dị thường kể từ ngày đó đã dần dần hấp dẫn Úc Sơn tới gần hắn, ngươi cũng thấy đấy, lần đầu tiên nhìn thấy bản thể của ngươi thì hắn hưng phấn biết bao nhiêu, Úc Sơn hấp dẫn chính là người như vậy, hắn sớm muộn gì cũng sẽ đến Úc Sơn."

Mộ Dung Đức Âm nói: "Hắn cầu nguyện, chỉ cần trừng phạt Lý Tư Hàm, trừng phạt một lần còn chưa đủ, hắn nhất định sẽ cầu nguyện, làm cho toàn bộ người ngỗ nghịch lại ý hắn bị trừng phạt nặng nề, lực lượng của Úc Sơn làm cho hắn xé rách sự cân bằng, thời đại của ta sẽ biến thành Ma thế. Ta tuyệt đối không cho phép!"

"Ngươi nói chuyện với ta như vậy?" Người trong ảnh nói, "Ta là ông ngoại của ngươi. Ngươi có biết ta sẽ đem ngươi biến trở về thành trạng thái cũ, quay về Úc Sơn thành hòn đá huyết nhục, tựa như cái dạng lúc đầu ta sáng tạo ra mẫu thân ngươi kia."

"Không đúng, nếu nói là trở về hình thái như cũ, không phải là thi hài vướng víu thật lớn kia hay sao?" Mộ Dung Đức Âm khẽ mở môi son, "Ông ngoại, ông không thích hợp nói đùa đâu, buông tha đi. Ta sợ nói thêm

gì đi nữa, thì nội dung chúng ta nói cũng phải xông ra khỏi không gian Úc Sơn này, mà cái này sẽ khiến thực tế hỏng mất."

"Thật sự là cuộc trò chuyện nhàm chán, ngươi học được miệng đầy thô tục của huynh trưởng kia của ngươi rồi, ta lười nói chuyện cùng với ngươi. Ngọc Khuynh, ngươi nên hài lòng, lúc trước căn cứ theo ý nguyện của ngươi sáng tạo ra đứa bé, ngươi bây giờ nhìn tới, hắn đã lớn lên trưởng thành bộ dáng ra sao đi." Người trong ảnh dứt lời, cuối cùng cũng trở về với bóng tối, cảnh trí chung quanh trong nháy mắt thu lại, khôi phục lại trạng thái bình thường.

Lililicat

Phong

= = =

121. Chương 121: Ngoại Công Của Ta Là Úc Cương (lầm Rồi) Úc Sơn

ngoại công của ta là Úc Cương (lầm rồi) Úc Sơn

Mộ Dung Đức Âm mở to hai mắt, mờ mịt nhìn tiếng lòng không ngừng phát ra của Mộ Dung Long Sách.

Mộ Dung Long Sách đem tình ý triền miên liên tục không ngừng tuôn ra cho Đức Âm nghe, trong đó tràn ngập hàng loạt cảm thụ từ đáy lòng, tình trường trắn trọc, ước chừng so với xem bộ tiểu thuyết ngược tâm còn đã ghiền hơn nhiều, không khoa trương chút nào đâu, Long Sách hiện tại đã đến trình đồ xuất khẩu thành thơ.

Sau khi nói xong, Long Sách uống một ngụm trà thấm giọng, bảo Đức Âm: "Ta thổ lộ xong rồi, Đức Âm, cũng nên đến phiên ngươi thổ lộ lời từ trong đáy lòng ngươi dành cho huynh trưởng, để huynh trưởng nghe xem, ngươi yêu huynh trưởng bao nhiêu."

"A…" Đức Âm ngốc tại chỗ, "Ta chưa chuẩn bị tâm lý mà. Ta một câu cũng không nghĩ ra, máu chó quá khó khăn, huynh trưởng."

"Khốn kiếp, ngươi không thể biểu hiện một chút giống như một vị tôn chủ võ lâm bình thường gặp phải khó khăn được sao! Ngươi không thể thốt ra một câu nói từ trong lòng làm cho người ta cảm động sao!!" Long Sách đối với tên đệ đệ không chút tình cảm quá là tuyệt vọng. "Ta đúng là không nghĩ ra được." Đức Âm ( )

"… … Khốn kiếp!! Thực nhàm chán!" Long Sách ở trong điện Ôn Ngọc này nổi trận lôi đình.

Công thụ lúc nào cũng nói chuyện nhàm chán như thế a…

Dựa theo suy tưởng của Long Sách, hết thảy hẳn phải là như vậy: Long Sách ánh mắt liễm diễm nhìn nhìn Mộ Dung Đức Âm, cắn cắn môi, huynh đệ loạn luân, nối giáo cho giặc, trên lưng một đời bị bêu danh, hắn nhận hết.

Ai bảo người nọ cả đời này lại dây dưa cùng với mình, hắn cũng dùng trọn một đời ái mộ không hối hận là được, ngay cả người kia máu lạnh vô tình, nhưng hắn dứt khoát, miễn là chỉ cần hắn có chung dòng máu với mình, ở trong lòng của hắn vẽ lên dấu vết, vậy cũng đủ rồi.

Chỉ có điều, hắn cười khổ, cho đến tận giờ phút cuối cùng, hắn vẫn là si tâm vọng tưởng, mong muốn người nọ có thể nói một câu với mình, nói một câu nói hắn luôn luôn muốn nghe, chỉ một câu, từ nay về sau dù tan xương nát thịt cũng đáng.

"Mộ Dung Đức Âm, ngươi thật sự không có gì muốn nói với ta sao?" Hắn nhẹ nhàng nói.

Mộ Dung Đức Âm hơi hơi ngước mắt lên, nhìn Mộ Dung Long Sách, người trước mắt là huynh trưởng của hắn, là người thân cận nhất với hắn, nghĩ mà coi Mộ Dung Đức Âm hắn, trời sinh ý chí đã sắt đá, chưa

từng đối với thứ gì có một chút chấp nhất, lại chỉ có mỗi mình Mộ Dung Long Sách, nhiều lần làm cho tâm đã chết từ sớm của hắn như một cái đầm sâu lạnh như băng nổi lên gợn sóng, hắn không phải không có cảm giác với hắn, chỉ là, trái tim băng giá lạnh lẽo này đã chết từ lâu lắm rồi, đáy lòng đóng băng từ lâu, thế cho muốn mở miệng nhưng lại không thể nói lên lời.

Lập tức, trong lòng hai người thổ lộ cách cách cách cách ba vạn từ + đối thoại về mối tình bi thương rối rắm ba vạn chữ

Nhưng mà tất cả chuyện này đều bị dập nát hoàn toàn dưới cái biểu tình ( ) ngu ngốc tới cực điểm của Mộ Dung Đức Âm.

Hỏi thử coi làm sao khi mà tên đó lộ ra cái biểu tình ngốc mao như vậy mà có thể biểu diễn chuyện tình bi kịch phức tạp trong nội tâm đây?

Long Sách tuyệt vọng thở dài.

ps. Về diễn cảm của ngốc mao.

Long Sách oán thầm: Đức Âm biểu tình ngốc mao như vậy, nhất định là do di truyền từ tổ tiên! Khốn kiếp! Đi chết đi! Nhóm tổ tiên vạn ác của Đức Âm!

Có thể nghe được lòng người Thanh Ảnh công tử: "?? Ta làm sao có thể di truyền cái loại diễn cảm này cho đứa cháu ngoại chứ? Có vẻ như Nhậm Thiêm Cuồng cùng Tiêu Bội Ngọc cũng sẽ không… Ầy… Theo lý thuyết, tính cách của Đức Âm hỗn hợp thành như bây giờ, quả thật ra ngoài dự liệu của ta, quả thật đối tượng mà là ta lấy đúng là vật chất hỗn độn, hơn nữa lại thêm một ít vật chất của Úc Sơn… Theo lý thuyết, hắn ít nhất cũng nên giống ta… thế nhưng mà hắn lại thích ăn như vậy… Còn có cái loại diễn cảm này…" (tự mình nghĩ lại chuyện đã qua)

Ngọc Khuynh nói leo: "Sư phụ, ngươi lúc đó vì cái gì dùng mấy thứ kỳ quái gì đó tạo Đức Âm… …"

"Ảnh công tử ở nhà sao? Cùng đi chơi mạt chược sao? Tay xát mạt trượt nhưng ba chân thiếu một." (chú thích, tg viết tắt ba vị đại thần hỗn độn) mỗ phượng hoàng đột nhiên gõ cửa.

"Là đại thần Phượng Vũ." Ảnh công tử lễ độ đứng dậy.

"Công tử đang phiền não gì thế?" Mỗ phượng hoàng hỏi.

Ảnh công tử nhìn thấy khuôn mặt của hắn, đột nhiên hỏi: "Phượng Vũ đại thần, ta làm đặc sản mứt mơ của Úc Sơn này, muốn nếm thử không?"

"Ở nơi nào?" Mỗ phượng hoàng (v)

Cái diễn cảm kia … … Tương tự nhau… …

Ảnh công tử: "… … Ngọc Khuynh, đi làm mứt mơ."

Mỗ phượng hoàng: "Bây giờ mới đi làm? (o) chỉ có điều ta có thể đợi, dù sao cũng không vội (v) ừ, Úc Sơn cũng có đặc sản mỹ thực a, không phải là nguyên vật liệu làm bằng máu thịt gì đi chứ? ( ) "

Tương tự nhau… …

Ảnh công tử nâng trán, đúng vậy, hắn đã quên mất, lúc trước sáng tạo Đức Âm, quả thật có mượn dung mạo của Phượng Vũ đại thần, chỉ có điều chỉ mượn mỗi dung mạo, mà cũng sẽ kéo theo một vài đặc tính di truyền sao? Thần Hỗn Độn quả nhiên là có vô số năng lượng thể siêu cấp a!

Ps Phần sau của mứt mơ

"Mứt mơ đã làm xong, xin giữ lại vào ngày mưa, một bên ngắm hải đường, một bên nhấm nháp." Ảnh công tử nghiêm túc đem bao mứt mơ giao cho mỗ phượng hoàng.

"Vì cái gì không nên ăn khi trời mưa? Hiện tại không có thể ăn sao?"

Ảnh công tử: "… … Như vậy rất có thi vị, cảnh đẹp ý vui."

"Nếu hiện tại ăn thì sẽ như thế nào?" Mỗ phượng hoàng rất muốn ăn.

"… … Nếu như ăn ở nơi không có ý tình, điểm tâm sẽ bị Úc Sơn nguyền rủa, chuyển hóa thành đống huyết nhục." Ảnh công tử nghiêm túc nói. (hắn đang nói đùa, chỉ có điều lúc hắn nói giỡn chưa từng làm cho người ta cảm thấy được là đang nói đùa!)

Mỗ phượng hoàng kinh hãi.

Sau đó quả nhiên là ngoan ngoãn để dành một ngày mưa có hải đường có nước chảy róc rách có cảnh trí mê người chỗ hậu viện thanh nhã, lúc này đang ngồi ở sau bức rèm che, chuẩn bị ăn mứt mơ.

Lại nói, hậu viện này là nơi gần nhất mà mỗ phượng hoàng tìm được chỗ … có thi vị ý tình.

Chỉ có điều, bỗng nhiên có một người đi tới đặt mông ngồi ở trên ghế ngồi bằng bạch ngọc mà đằng sau rồi cả xung quanh hắn cũng được chạm trổ bằng bạch ngọc vô cùng hữu tình, cả mỗ phượng hoàng lẫn cái tên mới vào kia đều giật nảy cả mình.

"Ngươi là ai!! Vì cái gì xuất hiện ở cầu tiêu của ta!!" Mộ Dung Đức Âm kêu lên.

"A a a a a a! Khốn kiếp thì ra nơi này là WC sao!! A a a mứt mơ của ta đã mở ra rồi!! A a a sẽ biến thành khối thịt!! Ta hận ngươi!!" Mỗ phượng hoàng thét chói tai —— mệt cho hắn mất công tìm chỗ hữu tình như vậy không ngờ là WC!!

Đức Âm ngơ ngác nhìn tên thế nhưng cùng mình giống nhau như đúc sau khi thét chói tai thì trong nháy mắt biến mất hút trong khoảng không.

Hiện tượng thần quái? Đức Âm ngốc mao một chút, tiếp tục bày ra phong độ đại tướng ngồi cầu.

Theo lời Ảnh công tử thì: "Điểm hữu tình này, mấu chốt là tùy theo lòng ta."

Mỗ phượng hoàng: " "( )# đi tìm chết đi! Ngươi vui mừng cái cọng lông! Hại ta chạy đến WC ăn mứt!"

Còn Thượng Hi thì nhịn không được thốt lên: "Ăn hàng!! Một đám ăn hàng!!"

Điện Ôn Ngọc các vào lúc này, Trần Huyền Lang bị trói gô ném ở trên giường, Lý Tư Hàm ở bên cạnh canh chừng.

"Đồ khốn kiếp, Lý Tư Hàm! Mộ Dung Đức Âm! Đồ khốn kiếp Úc Sơn!!" Trần Huyền Lang chửi ầm lên.

"Kỳ thật ta cũng không nghĩ ra lời nói xoắn xuýt gì để nói cùng ngươi." Lý Tư Hàm nói, "Giống như trong lúc đó giữa chúng ta, quả thật có không ít chuyện xoắn xuýt."

Trần Huyền Lang vì thế mở to hai mắt, nhìn nhìn Lý Tư Hàm: "Ngươi… Ngươi thế mà không có gì để nói với ta?!"

"Không có, ngay từ đầu, ta chỉ xem ngươi thành nghĩa đệ, lúc sau muốn cùng ngươi làm bạn tốt, chính là ngươi từng bước ép sát ta, liên tiếp dùng âm mưu hãm hại, ta cũng chỉ có thể đem ngươi trở thành kẻ địch, Hầu phủ của ngươi đúng thật là do ta đốt." Lý Tư Hàm nói.

Trần Huyền Lang u oán nói: "Chẳng lẽ… Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghĩ tới, ta làm như vậy… Đều là bởi vì… Ta… Ta thích ngươi!" Rốt cục trong lòng hắn cũng không còn xoắn xuýt dùng lời văn tràn ngập miêu tả đem chuyện mười mấy năm muốn nói nói hết ra.

"Vô nghĩa, người có chút đầu óc đều nhìn ra, cái kia gọi là thích gì chứ? Phải gọi là gây sức ép!" Lý Tư Hàm nhìn nhìn hắn, "Ngươi không biết hai chữ yêu thích này, Huyền Lang, ngươi cho tới bây giờ cũng chưa từng hiểu được, ngươi chính là bị làm hư."

"… Chẳng lẽ là ngươi biết… Cái gì được gọi là thích sao?" Trần Huyền Lang cắn răng, trong mắt dâng lên lệ quang, mấy năm ủy khuất đều sắp sửa bùng nổ.

"Ta biết." Lý Tư Hàm ánh mắt sâu thẳm, "Thích một người, chính là không tiếc hóa thân thành chó của hắn, tự tay đeo cái vòng mà hắn ban cho.

Ngươi nếu như thật sự tâm thích một người, sẽ dốc hết tin tưởng và giúp hắn gây dựng sự nghiệp." cái này được gọi là sự nghiệp trung khuyển sao?

"Lý Tư Hàm, ngươi đi chết đi."

Sương mù trong mắt Trần Huyền Lang thoáng chốc biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

khó có thể tin có thể bám víu viết ra đam mỹ văn không hề đau khổ hoa lệ cẩu huyết dài như vậy, khó mà tin được bạn còn đang ngồi trước máy vi tính xem

[Phong:: Tui ghét bạn nha Ly miêu, cho hai người thành cặp đi đi, tui ghét Lão Lý, hức hức. Tui là tui ghét công hay thụ vạn nhân mê lắm đó nhưng vì tui thích bạn Sách quá huh u. Couple biến thái trung khuyển công x bạo lực si tình thụ của lòng tui aaaaaaa.]

Trần Huyền Lang bị Lý Tư Hàm tống xuất khỏi cung. Giống như hoàn toàn bị Mộ Dung Đức Âm và Lý Tư Hàm đả kích.

Chuyện làm hấn đả kích nhất trừ bỏ tên Lý Tư Hàm kia vô cùng xấu xa ác thú vị, thậm chí còn có Úc Sơn loại truyền thuyết đáng sợ này bị đình chỉ —— Úc Sơn linh thiêng như thế mà bởi vì Mộ Dung Đức Âm là cháu ngoại của hắn nên rụt trở về, phá hủy quy luật Úc Sơn cứng như thiết!! Thế gian này còn có tin vào gì sao?

Phỏng chừng nếu hắn biết diện mục thật của ba vị thần hỗn độn chúa tể vũ trụ sẽ càng trông mong hơn.

122. Chương 122: Địa Ngục Khuyển Đến Đây

Địa Ngục Khuyển đến đây

Có người hỏi Mộ Dung Long Sách xuất hiện ở chương trước như thế nào, bởi vì hắn làm xong việc đã trở lại.

Mộ Dung Long Sách cùng Mộ Dung Đức Âm ở trong điện Ôn Ngọc vài ngày trôi qua cũng rất yên ổn, đám người của hoàng hậu gì gì đó cũng không còn đến đây gây rối, nhưng thật ra Mộ Dung Đức Âm bảo Long Sách đi giúp mình đẩy lùi tần phi, kết quả khiến cho thanh danh của mình bị hỏng bét rất nhiều người truyền tai nhau hắn là kẻ cực kì thô tục. Kỳ thật Đức Âm căn bản sẽ không nói thô tục.

Sáng sớm, Mộ Dung Đức Âm còn đang rúc vào trong chăn mền thơm giấc nồng, trong lòng còn ôm con mèo vừa mới thông đồng của xx quý phi. (lại nói xx quý phi vì mèo yêu của mình mất tích khóc ba ngày ba đêm)

Hoàng đế lại đột nhiên qua đây lâm hạnh.

Đương nhiên, hắn thật sự không dám chạm vào Mộ Dung Đức Âm, hắn phải lo lắng cho an nguy tánh mạng của mình. Vì thế chỉ là ngồi ở một bên uống trà, Mộ Dung Đức Âm như trước nằm lỳ ở trên giường ôm mèo. Mộ Dung Long Sách đã rời đi từ sớm, vừa thấy hoàng đế đến đây, vội vàng đã chạy tới xum xoe, hoàng đế vội vàng nói: “Long Sách, ngươi nổi danh là người khéo ăn khéo nói miệng mồm dẻo quẹo, ta không nói chuyện phiếm với ngươi.”

Long Sách phẫn nộ nói: “Vậy Thánh Thượng cứ tự mình thưởng thức trà đi, tiểu nhân đi gọi Cốt công công.”

Vì thế Ân Cốt bị thái giám Long Sách lặng lẽ dẫn qua đây, hai vợ chồng hoàng đế ở ngay tại điện Ôn Ngọc này công khai hoạt động bí mật, khanh khanh ta ta.

Vốn là buổi sáng coi như an ổn, đột nhiên lại bị một cây phi tiêu phá vỡ bình tĩnh, phi tiêu ánh bạc lòe lòe trực tiếp cắm bên trên cây cột, trên mặt còn bí mật mang theo lên một tờ giấy. Long Sách cẩn thận gỡ phi tiêu xuống, mở ra vừa nhìn chỉ thấy bên trên mặt là văn sức của Băng Tiễu Thành. Mộ Dung Long Sách mở ra nhìn, nhất thời sắc mặt thay đổi, nói với Đức Âm: “Hoa Ảnh từ phía Bắc Trường Thành đã trở lại, hiện tại đã vào kinh!”

"A a a a a! Huynh trưởng ngươi vì cái gì không đem hắn kéo ra xa một chút!" Đức Âm lập tức từ trong chăn mền ngồi bật dậy, "Hắn chắc chắn sẽ không tìm tới được trong cung." Tự an ủi mình như vậy, Mộ Dung Đức Âm lại nằm xuống ôm lấy mèo.

Ngay cả Mộ Dung Đức Âm bỗng nhiên xuất hiện biểu tình sụp đổ, hoàng đế cùng Ân Cốt nhất thời đối với Hoa Ảnh này sản sinh ra hứng thú nồng đậm.

"Hoa Ảnh là ai?" Hoàng đế hỏi.

Long Sách vò nát tờ giấy, đau đớn kịch liệt nói: "Là ảnh vệ của Đức Âm."

"Gì?!! Ảnh vệ của tên ăn hàng! Hắn! Thế mà! Có! Ảnh vệ!!" Vợ chồng hoàng đế trăm miệng một lời, không rõ vì cái gì là vũ khí sát thương quy mô lớn như Mộ Dung Đức Âm lại vẫn có ảnh vệ.

Mộ Dung Long Sách ánh mắt mơ mơ màng màng, giọng nói xa xăm: "Chuyện này phải ngược dòng trở về mười năm trước, ta lúc đó tìm ảnh vệ cho Đức Âm còn tấm bé, cho nên mang Đức Âm đi một chuyến tới khu chợ nô lệ."

Khu chợ nô lệ kia chính là chỗ thối nát nhất trong chốn giang hồ, có thể tiến vào trong đó buôn bán nô lệ đều là kẻ đã trải qua khổ hình nghiêm khắc nhất, tinh thần cùng với thân thể cũng bền bỉ vững vàng hơn so với bình thường, tự nhiên giá cả cũng cao đến thần kỳ, nhưng mà Long Sách trả nổi, hắn muốn tìm nô lệ tốt nhất, để bảo vệ cho đệ đệ bảo bối năm ấy mười tuổi của mình, tuy rằng đệ đệ bảo bối của hắn có vẻ như đã lộ ra tư chất tuyệt thế cao thủ.

Năm ấy Mộ Dung Đức Âm mười tuổi khoác áo choàng có mũ, ôm mèo mập ngồi ở trên xe lăn được người đẩy đi, theo Long Sách ngạo mạn một đường ngang qua trong hành lang tối tăm trong chợ, ở ven đường nhìn thấy đều là nô lệ bị trói ở trên cây cột y như gia súc, cuối cùng, Long Sách bất quá chỉ mười mấy tuổi được người xem như khách quý bị dẫn tới một gian phòng lớn hoa lệ, gã thống lĩnh mang đến một tên thiếu niên hấp hối nhưng trong ánh mắt lại vô cùng quật cường. Thiếu niên kia ước chừng mười một mười hai tuổi, vừa chào giá đã lên tới con số vạn lượng hoàng kim, nghe nói sức lực của hắn lớn vô cùng, tay không giết vài tên thủ vệ, chết cũng không chịu khuất phục, so với mãnh hổ còn hung hãn hơn, nếu tiến hành dạy dỗ, nhất định sẽ trở thành chiến tướng dũng mãnh nhất.

Long Sách bảo người kiểm tra thiếu niên kia một chút, cảm thấy được cực kỳ vừa lòng, thì đem giá cả chém tới tám nghìn hoàng kim, lập tức cởi áo choàng mũ của Đức Âm, mỹ mạo của Đức Âm lập tức làm mọi người ở đây chấn kinh rồi.

Long Sách đưa cho Đức Âm một cái khăn tay cùng quả táo, bảo hắn đưa cho cái tên nô lệ thiếu niên đã bị giày vò đến hấp hối, thần chí không rõ kia.

Đức Âm dựa theo lời của huynh trưởng, ngồi chồm hổm trên mặt đất lau tro bụi trên mặt cho thiếu niên, còn đem quả táo đưa cho hắn, dựa theo lời huynh trưởng dạy, nhỏ giọng nói: "Cho ngươi quả táo ăn này, theo ta về nhà, làm ảnh vệ của ta đi. Ầy, huynh trưởng nói phải có âm cuối, ta lặp lại lần nữa, theo ta về nhà làm ảnh vệ của ta đi "

Hương vị ngọt ngào của quả táo đưa đến bên miệng thiếu niên đã mấy ngày bị bỏ đói, thiếu niên một ngụm cắn lấy, sau đó vĩnh viễn nhớ kỹ vị tiên tử đã cứu hắn ra khỏi địa ngục trần gian này, hắn quyết định cả đời đi theo chủ nhân ———— Mộ Dung Đức Âm.

Tuy rằng hết thảy đều là do một tay Mộ Dung Long Sách biên đạo, mục đích chính là kiếm cho Đức Âm một tấm ảnh vệ tuyệt đối trung tâm tinh thần vượt khó.

Nhưng hậu quả lại không phải là điều anh em nhà Mộ Dung muốn thấy.

Ngay từ đầu, thiếu niên kia bị Đức Âm ban cho cái tên "Hoa Ảnh ", vì bảo hộ Đức Âm mà liều mạng luyện võ, cũng làm hết phận sự khác, luôn luôn ngốc ở một nơi bí mật gần đó yên lặng bảo hộ, chính là về sau, Hoa Ảnh không tầm thường dần dần hiển hiện ra.

Thứ nhất, võ công của Hoa Ảnh phi thường cao, cực kì cao, cơ hồ có thể sóng vai cùng Đức Âm.

Thứ hai, Hoa Ảnh cực kỳ máu lạnh vô tình, ngoại trừ lời Đức Âm nói, những người khác hắn cũng đều không nghe.

Thứ ba, trong thế giới Hoa Ảnh, quan niệm của hắn chính là toàn bộ là của chủ nhân, bản thân mình tuyệt đối nhất định là tôi tớ của chủ nhân. Nếu Đức Âm cười hì hì tìm hắn cùng chơi, hắn sẽ dùng sắc mặt nghiêm nghị quỳ mãi trên đất, hơn nữa tự trách tự ngược, tự trách mình không có ẩn mình tốt, thậm chí còn tự quất biến một thân mình toàn là máu.

Đức Âm sau này không dám lại tìm hắn chơi. Nhưng về sau, nếu ai dám có một câu bất mãn với Đức Âm hoặc là đụng chạm vào Đức Âm, hắn dứt khoát rút kiếm hái sạch quả đầu người kia Đức Âm mất hứng, hắn sẽ từ trong bóng tối đi tới, lấy roi ra cho Đức Âm, để cho Đức Âm quất lên mình hắn trút giận, hơn nữa nhất định phải quất đến gần chết Long Sách giáo d*c Đức Âm, hắn sẽ lao tới, trực tiếp làm thịt Long Sách, có một lần thiếu chút nữa đem Long Sách đánh chết, Đức Âm lần đó cực kì tức giận, Hoa Ảnh liền tự mình móc xương cốt của mình, đem mình treo trên tàng cây ba ngày ba đêm, còn cho mình ăn kịch độc để trừng phạt bản thân mình để Đức Âm nguôi giận.

Có tên gia hỏa như vậy đi theo, Đức Âm sớm muộn gì cũng bị thói quen của hắn biến thành ác ma! Long Sách vì sự an toàn của bản thân và tiền đồ Đức Âm suy nghĩ, kêu Đức Âm điều Hoa Ảnh đến sa mạc rộng lớn phía Bắc Trường Thành tìm kiếm bí tịch võ công hư vô mờ mịt cũng để cho hắn luyện xong thần công ở phía Bắc Trường Thành rồi hãy trở về.

Vốn tưởng rằng, hắn vĩnh viễn không tìm thấy bí tịch võ công trong truyền thuyết, không ngờ tới, thế nhưng

Nhanh như vậy đã tìm được rồi.

"Tên Hoa Ảnh khốn kiếp, mới trước đây còn tưởng rằng ta là người dễ khi dễ như vậy sao?" Long Sách không phục nói, Hoa Ảnh này căn bản chính là vì cướp đoạt quyền giám hộ Đức Âm của hắn mà giáng sinh! Tuyệt đối không thể để cho hắn tiếp tục tiếp cận Đức Âm!

"So sánh qua lại, ta cảm thấy được Lý Tư Hàm bình thường hơn." Mộ Dung Đức Âm nói.

Mà Ân Cốt cùng với hoàng đế thì đồng tình nhìn bọn hắn, hoàng đế lo lắng cho nên một đoạn thời gian cũng không muốn tiếp xúc với Mộ Dung Đức Âm, cái tên Hoa Ảnh kia nghe thôi cũng đã cảm thấy thật đáng sợ. Vì thế hai vợ chồng hoàng đế cứ thế cáo từ, rời khỏi điện Ôn Ngọc này.

Cung điện to như vậy chỉ còn lại hai người bọn họ, một lát sau anh em nhà Mộ Dung cứ im lặng đợi thời gian trôi đi.

Lúc này, Mộ Dung Đức Âm ôm cánh tay nghĩ nghĩ, từ trên giường đứng lên, nói với Long Sách: "Ta có một loại dự cảm rất tệ."

"Nói nghe thử xem." Mộ Dung Long Sách nói.

Mộ Dung Đức Âm cầm bình trà trên bàn lên, chảng vào đầu mình.

Kết quả bình trà còn chưa có chạm tới tóc của mình, đã bị một đạo kiếm khí đánh bay, ngay cả một giọt nước ngói cũng đều không có dính vào Đức Âm.

"Ngươi xem! Ngươi xem!" Đức Âm ( )

"A a a a a! Sao mà tìm đến chỗ chúng ta nhanh như vậy!!" Long Sách cảm thấy lưng rét run, ngay cả Mộ Dung Đức Âm cao thủ như thế đều không phát hiện ra chung quanh có người!

"Có thể Hoa Ảnh đã thành tiên hay không, không ta sao một chút hơi thở của hắn đều không có cảm giác." Mộ Dung Đức Âm ngắm nhìn bốn phía, vẫn không phát giác bất kỳ dấu hiệu có người.

"Hắn làm sao có thể thành tiên!" Long Sách đè bả vai Đức Âm lại, nói lời nói thấm thía: "Đức Âm, ngươi phải hiểu được, ngươi hẳn là phải quản lý cấp dưới như thế nào, lần này ca ca không thể giúp được ngươi. Ngươi nhớ phải ngược đãi hắn thiệt mạnh vào để trút giận thay cho ca ca!"

"Được." Đức Âm = = vì thế hắn nói với không khí: "Hoa Ảnh, ngươi đi ra."

Vừa dứt lời, bên cạnh Đức Âm liền nháy mắt xuất hiện một nam tử áo đen quỳ trên mặt đất, dọa Long Sách nhảy dựng.

“Thật sự là hắn…” Đức Âm dùng chân đá đá nam tử vẫn không nhúc nhích, nói: “Hoa Ảnh, ngươi ngẩng đầu lên.”

Nam tử nghe lời ngẩng đầu, xa cách mấy năm, ngũ quan của hắn càng thêm anh tuấn kiên nghị, chỉ có điều khi nhìn thấy Đức Âm ánh mắt tràn ngập cố chấp sùng bái điên cuồng.

Điểm này, so với Lý vương gia trung khuyển chả đáng kể chút nào. Hoa Ảnh này chính là cấp bậc của địa ngục khuyển.

Không khí tại hiện trường cứng ngắc lại rồi.

Mộ Dung Đức Âm nói: “Hoa Ảnh, đã lâu không gặp, ngươi cũng nói chút gì đó đi.”

Hoa Ảnh cúi đầu nói: “Chủ nhân mỹ mạo của ngài đã muốn thiên hạ vô song, từ nay về sau Hoa Ảnh đem tất cả mọi ong bướm thối rữa làm phiền ngài chém sạch không còn một mảnh vụn. Nếu như Mộ Dung Long Sách lạm dụng uy quyền với ngài, ngay bây giờ Hoa Ảnh liền cắt đầu của hắn.”

Mặt Mộ Dung Long Sách trở nên rất khó coi.

“Ta cùng với huynh trưởng đôi bên người tình ta nguyện. Không cho phép ngươi động đến hắn.” Mộ Dung Đức Âm nói, “Hoa Ảnh, ta đã nói qua với ngươi, ngươi có thể không làm ảnh vệ của ta… Ngươi có thể tự do…”

“Là Hoa Ảnh làm chủ nhân thất vọng rồi sao?” Hoa Ảnh ánh mắt ảm đạm, đột nhiên từ bên hông rút chủy thủ ra, nói: “Chủ nhân không cần Hoa Ảnh, Hoa Ảnh cũng không cần phải sống!” Dứt lời liền lấy tốc độ cực nhanh đem chủy thủ đâm tới cổ của mình, bị Mộ Dung Đức Âm vội vàng bắn ra một đạo kình khí xoá sạch.

“Được được được, ta thu hồi lời nói mới vừa rồi!” Mộ Dung Đức Âm nói với Mộ Dung Long Sách, “Sau này phải làm sao bây giờ?”

Long Sách làm khẩu hình bằng miệng: “Bảo hắn an phận chút, đừng để cho hắn si sự.”

Đức Âm đành phải nói: “Hoa Ảnh, sau này không mệnh lệnh của ta, ngươi không cần tùy ý hành động, ta ăn cơm, ngươi hãy cùng ăn cơm với ta, ta ngủ, ngươi cũng ngủ. Ngoài ra, không được can thiệp gì vào hành động của ta.”

“Chỉ là nếu như không có người nào làm nguy hại tới sự an toàn của chủ nhân.” Hoa Ảnh dứt lời lại vèo một cái tiêu thất.

“Đáng ghét, biết có người ở gần, tâm tình cũng không tốt.” Long Sách than thở.

Đức Âm nói: “Ảnh vệ của ngươi không phải cũng ở gần đây hay sao?”

” Cảm giác không giống nhau.” Long Sách nói. Trên thực tế, ảnh vệ Thị Long của hắn đã ở xung quanh, chẳng qua mới vừa rồi nhìn thấy công lực của Hoa Ảnh, khiến cho Thị Long từ một nơi bí mật gần đó tự ti một phen, dựa vào, hắn sao mà không bằng với cái loại trình độ như Hoa Ảnh này.

“Ngươi kêu Thị Long phải không?” Thanh âm âm trầm của Hoa Ảnh ở sau lưng Thị Long vang lên.

“A!” Thị Long kinh hô ra tiếng.

“Ngươi đi qua một bên, mảnh đất này là vị trí tốt nhất để ta bảo hộ chủ nhân Đức Âm.” Hoa Ảnh không lưu tình đem Thị Long ném đi ra ngoài.

Vì cái gì ảnh vệ cũng muốn đoạt địa bàn a a a a a!!

Thị Long bị đánh bay khóc không ra nước mắt.

Lililicat

Phong

= = =

123. Chương 123: Cỡ Lớn Hung Mãnh Khuyển Loại Chăn Nuôi Cần Biết

cỡ lớn hung mãnh khuyển loại chăn nuôi cần biết

Đức Âm mười tuổi.

"Hoa Ảnh thật là xấu, không chơi với ta còn giết mèo của ta, ô ô ô ô ô " Đức Âm chạy tới khóc lóc kể lể với huynh trưởng.

"Lại làm cho Đức Âm khóc!! Nhóc con khốn kiếp kia đâu!" Long Sách bỏ lại bàn tính mang theo Đức Âm đi trút giận.

"Ô oa oa oa Tiểu Hoa đã chết! Tiểu Hoa đã chết!!" Đức Âm đối với con mèo huynh trưởng béo mà mình thật vất vả nuôi tới mười tám cân bị giết gào khóc, thương tâm được không phải vì mèo Hoa đã chết, mà là mất trắng mười tám cân.

Hoa Ảnh hết sức lo sợ quỳ gối trong sân viện, ngày hôm nay hắn chứng kiến con mèo mập kia muốn bắt Đức Âm, nhất thời nhịn không được ra tay giết chết con mèo kia, không nghĩ tới chọc cho Đức Âm khóc. Hắn cũng không sợ phải bị phạt, hắn chỉ sợ chủ nhân Đức Âm thương tâm, mà làm cho tiểu chủ nhân Đức Âm thương tâm chính là lỗi do hắn không làm tròn tốt bổn phận của mình, là hắn đáng chết! Chỉ có điều hắn cần phải giữ lại tính mạng để bảo hộ tiểu chủ nhân, cho nên hắn yên lặng quỳ ở nơi đó, đợi tiểu chủ nhân trừng phạt mình. Nếu tiểu chủ nhân chưa hết giận, hắn sẽ tự mình trừng phạt bản thân cho đến khi tiểu chủ nhân nguôi giận mới thôi, dù có chém đứt một bàn tay, móc một con mắt xuống cũng không sao cả.

Thấy thái độ nhận tội thành khẩn của Hoa Ảnh, Long Sách nói với Đức Âm: "Đức Âm, ngươi cứ giẫm hắn một chút trút giận là tốt rồi."

Hoa Ảnh chủ động đem một cái roi đưa cho Đức Âm: "Xin tiểu chủ nhân hung hăng trách phạt thuộc hạ."

"Thiết." Đức Âm trốn đằng sau Long Sách, để Long Sách thay mình nói chuyện. "Nô tài! Ngươi hù Đức!" Long Sách vậy mà bày ra vẻ mặt cao cao tại thượng của chủ tử, hắn nhận lấy cây roi, quất mạnh Hoa Ảnh mấy roi, Hoa Ảnh không rên một tiếng, Long Sách lúc này mới lạnh lùng hỏi: "Tự ngươi nói xem, sau này phải làm như thế nào?"

"Sau này thuộc hạ sẽ không bao giờ nữa làm tiểu chủ nhân tức giận." Hoa Ảnh quỳ trên mặt đất nói.

"Huynh trưởng, ta không có bị hắn hù." Đức Âm uốn nắn.

Long Sách = = quay đầu lại nhìn tên đệ đệ tẻ ngắt của mình kia, bóp lấy mặt Đức Âm: "Sau này không được cắt đứt lời của ta."

Kết quả đột nhiên một cái tát đánh ngã Long Sách, Hoa Ảnh gắt gao đem Đức Âm bảo hộ vào trong ngực, trợn mắt trừng trừng: "Không cho chạm vào tiểu chủ nhân!!"

Đêm khuya mộng quay về,

Bóng ma thời thơ ấu hiện lên trong lòng Long Sách.

Nhưng mà đối với Hoa Ảnh đang ngồi trên xà trong lòng toàn tâm toàn ý bảo hộ Đức Âm mà nói, vẻ mỉm cười lại nổi lên khóe miệng của hắn —— tiểu chủ nhân trưởng thành rồi a! Lấy trước tiểu chủ nhân còn nho nhỏ như vậy, hiện tại cũng lớn là một công tử văn nhã ngọc thụ lâm phong, mình rời đi mấy năm nay, tiểu chủ nhân quả thật có vất vả hay không?

Tiểu chủ nhân, thật sự đã yêu cái kia tên ca ca du côn thật sao? Tiểu chủ nhân không bước ra cửa chính, chưa trải đời, hắn đâu biết rằng dương gian hiểm ác… …

Nếu Mộ Dung Long Sách dám cô phụ tiểu chủ nhân, quyết đem hắn bầm thây vạn đoạn!

Trong mắt Hoa Ảnh hiện lên một tia ngoan độc.

Chỉ có điều, Long Sách nếu như chết đi, tiểu chủ nhân chắc chắn sẽ thương tâm a… Không thể để cho tiểu chủ nhân thương tâm! Tuyệt đối không thể! Hoa Ảnh cắn chặt răng, suy tư biện pháp hành động nếu như Long Sách phụ lòng chủ nhân, phải làm sao mới có thể giải quyết Long Sách lại không phải khiến cho chủ nhân thương tâm.

Không bằng, sau khi giết Long Sách, cả đời mình sẽ giả dạng Long Sách, dỗ tiểu chủ nhân vui vẻ, mình tuyệt đối sẽ không phản bội tiểu chủ nhân, nhất định sẽ không để cho tiểu chủ nhân thương tâm … Hoa Ảnh lại lộ ra tươi cười đáng sợ.

Bầu không khí địa ngục tràn ra chung quanh hắn.

Ngày hôm sau.

Thừa dịp Long Sách ra ngoài làm việc không ở trong Ôn Ngọc này, Mộ Dung Đức Âm nhàm chán lục ra một chồng ngân phiếu, đếm, đột nhiên trong đầu lóe một cái ý niệm không tệ, vì thế hắn gọi: "Hoa Ảnh."

Hoa Ảnh lập tức quỳ trước mặt hắn, hắn không biết tiểu chủ nhân gọi mình làm cái gì, nhưng mà tiểu chủ nhân sai mình làm việc, hắn đã cảm thấy thật vui vẻ, đây là niềm vui duy nhất trong cuộc đời của hắn, dù cho tiểu chủ nhân rỗi rảnh buồn chán muốn tán gẫu hay ngược đãi mình để giải sầu, hắn cũng vui vẻ chấp nhận.

Quả nhiên, Đức Âm nhìn thấy Hoa Ảnh, vẻ mặt tà mị cười, nói: "Hoa Ảnh, ta có chút nhàm chán, ngươi không để ý ta làm nhục tôn nghiêm của ngươi một chút đi."

"Tiểu chủ nhân xin cứ tự nhiên." Hoa Ảnh biết, mình đi vắng mấy năm nay, Long Sách nhất định đã dạy tiểu chủ nhân rất nhiều thứ không tốt, chỉ có điều không sao cả, chỉ cần tiểu chủ nhân cho mình, mình cũng sẽ bằng lòng nhận lấy.

Mộ Dung Đức Âm cầm ngân phiếu lắc lắc trước mắt Hoa Ảnh, hỏi: "Hoa Ảnh, đây là cái gì?"

"Là ngân phiếu." Hoa Ảnh kính cẩn nghe theo nói.

"Cầm đi, gia thưởng của ngươi!" Đức Âm đem ngân phiếu quăng tới trên mặt Hoa Ảnh. Hoa Ảnh nhặt ngân phiếu lên, yên lặng cất kỹ, không biết ý tứ của Đức Âm là sao.

"Chủ nhân, những ngân phiếu này muốn dùng làm cái gì?" Hoa Ảnh hỏi.

"Chính là đưa cho ngươi thôi." Đức Âm ( ) "Ta còn đặc biệt cố ý cầm một trăm lượng cho ngươi, đừng có nói cho Long Sách."

"Ấy… Chủ nhân nói rõ…" Hoa Ảnh vẫn là không biết số ngân phiếu này dùng để làm cái gì.

"Ngươi cầm mà mua đồ ăn thức uống, ngươi muốn mua cái gì thì cứ mua cái đó, nếu muốn ta còn có." Đức Âm nhà giàu mới nổi nói.

"??????" Hoa Ảnh đầu đầy dấu chấm hỏi, vẻ mặt mờ mịt. Tra tấn kỳ vọng là đây? Ngược đãi đây?

"Chủ nhân không phải muốn làm nhục thuộc hạ sao…" Hoa Ảnh rốt cục thật cẩn thẠhỏi, sợ chọc giận Đức Âm.

"Làm nhục xong rồi." Đức Âm (- v -)

"… …" Hoa Ảnh, "Chủ nhân… Thuộc hạ có thể cả gan góp lời không…"

"Nói."

"Tiểu chủ nhân, ngài có biết làm sao để khống chế ảnh vệ hay không?" Hoa Ảnh thấy Đức Âm không bài xích mình tới gần, liền quỳ lên lại gần, ở bên tai Đức Âm truyền thụ như vậy như vậy.

"Trút nước ớt cây? Ghế hùm? Hạ độc khống chế? Bẽ gãy cánh tay?" Đức Âm ( )

(hình phạt tra tấn thời xưa, người ngồi trên chiếc ghế dài, duỗi thẳng chân ra, trói chặt đầu gối với ghế, rồi đệm dần gạch dưới gót chân, đệm càng cao thì càng đau)

Hoa Ảnh liên tục gật đầu, ánh mắt anh ánh —— lại nói ngươi đang chờ mong cái cọng lông á! Với cái loại chủ nhân như Đức Âm này ngươi còn chờ mong cái cọng lông á!

"Chỉ là ta chỉ thích quăng ngân phiếu." Đức Âm mới mặc kệ mấy thứ đó.

Hoa Ảnh sịu mặt nhìn chủ nhân nhà mình, cuối cùng đành buông tiếng thở dài, ai, tiểu chủ nhân của hắn chính là thiện lương ôn nhu như vậy, một tia tà niệm cũng không có, còn trong suốt hơn cả thủy tinh, hắn nhất định phải bảo hộ tiểu chủ nhân thật tốt giống như trân bảo vậy!

Ba!

Một đống ngân phiếu lại quăng tới trên mặt Hoa Ảnh.

" Phát tiền công cho thuộc hạ cảm thấy thật không tệ." Đức Âm tìm được rồi cảm giác tầng lớp địa chủ rồi, nói với Hoa Ảnh: "Sau này mỗi ngày ta đều phát tiền công một lần cho ngươi đi!"

Long Sách phỏng chừng muốn qua đời.

"Chỉ là thuộc hạ không cần nhiều tiền như vậy." Hoa Ảnh trong lòng đã cầm một sấp ngân phiếu thật dày.

"Ngươi cầm, muốn mua cái gì thì mua cái đó." Đức Âm mới sẽ không phải là người khi giàu to rồi thì trở nên keo kiệt. Cho nên Long Sách mới có thể hỏng mất nha!

Giữa trưa lúc ăn cơm, Long Sách và Đức Âm lặng yên không nói gì, bởi vì xung quanh đây có một con địa ngục khuyển.

Mộ Dung Đức Âm vừa rồi bày thêm một đôi bát đũa lên bàn không biết từ khi nào đã mất hơi, bọn hắn bên trong gắp đồ ăn, mà Địa Ngục Khuyển thì ở trong một góc sáng sủa bí ẩn không muốn người biết, lòng tràn đầy vui mừng ăn cơm canh tiểu chủ nhân ban cho.

Thị Long mặt mũi bầm dập đã trở lại, ủ rũ ngồi chồm hổm trên xà nhà, bởi vì sự tồn tại của địa ngục khuyển, làm cho hắn cũng tâm tình cũng tệ.

Hiện tại ngay cả Thị Long cũng không biết Địa Ngục Khuyển ở chỗ nào, võ công của Địa Ngục Khuyển quá cao, cao vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

"Thị Long ngươi đi ra cùng nhau ăn cơm đi." Đức Âm nói.

Thị Long vì thế từ nơi bí mật xuất hiện, dọa Long Sách nhảy dựng: "Thị Long, mặt của ngươi sao lại thế này?"

"Hoa Ảnh đánh." Thị Long rầu rĩ nói.

"Hắn vì cái gì đánh ngươi?!" Long Sách có chút tức giận.

"Ta chiếm vị trí bảo hộ tốt nhất của hắn…" Thị Long lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt ủy khuất.

"… …" Mộ Dung huynh đệ lặng lẽ, Long Sách đứng lên vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Ăn cơm trước đi."

Khốn kiếp!Cùng là ảnh vệ! Có gì đặc biệt hơn người! Có cái gì! Có cái gì!! Ngươi trung tâm, cho rằng người khác không trung tâm sao! Thị Long Nhất một bên trong đầu buồn bực bới cơm, một bên gắt gao siết chặt đũa, trên mu bàn tay nổi lên gân xanh cho thấy tâm tình giờ phút này của hắn.

Tôn nghiêm! Tôn nghiêm!! Tôn nghiêm của người làm ảnh vệ!! Đây là chiến tranh giữa các ảnh vệ!! Đừng tưởng rằng người thường không thể sáng tạo kỳ tích! Ta Thị Long tuy rằng xuất thân bình thường, nhưng chăm học khổ luyện của ta một chút cũng không có ít hơn ngươi! Hoa Ảnh!! —— Thị Long nội tâm mênh mông không thôi, chỉ nghe răng rắc một tiếng, đũa bị hắn bẻ gãy.

"Thị Long ngươi đừng kích động." Long Sách khuyên nhủ.

"Chủ nhân… Ta không sao…" Thị Long ngồi ở đối diện anh em nhà Mộ Dung, ngẩng đầu, rõ ràng phát hiện phía sau hai anh em, Hoa Ảnh bưng bát khiêu khích nhìn nhìn hắn, khóe miệng còn treo nụ cười lạnh trào phúng!!

Một hồi chiến tranh không có khói thuốc súng vô hình của hai ảnh vệ huynh đệ Mộ Dung đã phát động.

Cuối cùng thì đợt tiến công thứ nhất của hoàng hậu bắt đầu vào sáng sớm ngày hôm sau.

Trong đồ ăn sáng Mộ Dung Đức Âm ăn trúng, bị Mộ Dung Long Sách tra ra một loại kịch độc cực kỳ khó chơi. Lúc ấy, sát khí mãnh liệt lan tràn khắp điện Ôn Ngọc này, Mộ Dung Long Sách không tự chủ được rùng mình một cái —— loại sát khí này mang theo hơi thở đầy đặc ở địa ngục, không cần nghĩ cũng biết đến từ chỗ nào.

"Đức Âm, vì phối hợp hoàng đế, ta thấy ngươi hay là giả bộ bị trúng độc là được rồi." Mộ Dung Long Sách vùng mình thoát khỏi tấm lưới dày đặc sát khí này, nói với Đức Âm.

"Được." Mộ Dung Đức Âm nói.

Hai người coi thường sát khí, tận lực tiến hành mọi việc dựa theo kế hoạch bọn họ đã định, dưới sự trợ giúp của hoàng đế vặn ngã hoàng hậu, sau đó hoàng đế sẽ phong vương cho Long Sách.

Hoa Ảnh sắc mặt lại trở nên âm trầm tiến đến phía sau Thị Long, đột nhiên nhấn bả vai Thị Long một cái, lại càng làm cho Thị Long không phát giác ra điều gì sợ tới mức kinh hô ra tiếng, vậy mà một tiếng còn không có kêu đi ra, hắn cảm thấy thấy hoa mắt, đã bị người túm lấy phi ra cành cây bên ngoài.

Hoa Ảnh níu lấy vạt áo của hắn, lạnh lùng nói:

"Có người muốn hại tiểu chủ nhân."

"Ngươi… Ngươi yên tâm, thiên hạ không ai có thể gây tổn thương cho Đức Âm công tử…" Thị Long đáp.

"Đây là thái độ của của ngươi đó à? Hừ! Ta chỉ muốn ngươi nói cho ta biết, tiểu chủ nhân sao lại vào cung, ta muốn truy tìm hung thủ đứng phía sau màn hãm hại tiểu chủ nhân." Hoa Ảnh nói.

"Ta thấy hai chúng ta tốt nhất không cần nhúng tay vào, đây là mưu kế Đức Âm công tử cùng chủ nhân nhà ta định ra, ngươi phá hư mưu kế của bọn họ, cẩn thận coi chừng công tử tức giận." Thị Long rốt cục cũng khôi phục một chút lạnh tĩnh.

Những lời này quả nhiên cực kì có hiệu quả, Hoa Ảnh nhíu mi nói: "Ta tuyệt sẽ không làm tiểu chủ nhân tức giận, tốt lắm, ta không đi tra, ta cũng quyết không buông tha người thương tổn chủ nhân!!"

Thị Long nhìn bộ mặt nghiêm túc của hắn, một lúc lâu sau cũng không nói ra lời.

Nhưng vào lúc này, một tiếng kêu gọi của Đức Âm làm cho toàn thân Hoa Ảnh cảnh giác, nháy mắt biến mất ngay trước mặt Thị Long, cũng quỳ rạp xuống trước mặt Đức Âm.

"Tiểu chủ nhân! Xin người phân phó!" Hoa Ảnh nói.

"Hoa Ảnh, ngươi đứng lên, đưa lưng phía ta, vô luận ta có làm cái gì với ngươi, ngươi cũng không được phép trả đòn." Đức Âm làm trò trước mặt Mộ Dung Long Sách nói như vậy.

Hoa Ảnh cắn chặt răng, trong lòng hình như hiểu được điều gì. Nhưng vẫn như cũ vâng theo xoay người, đưa lưng về phía chủ nhân.

Tiểu chủ nhân nếu như muốn lấy mình làm bao cát luyện quyền thì tốt, nếu như muốn rút kiếm chém mình để trút giận hắn cũng chẳng quan tâm, vạn nhất Long Sách dạy cho tiểu chủ nhân cái thủ đoạn kinh khủng nào…

Thôi, mạng mình là của tiểu chủ nhân, tiểu chủ nhân muốn tra tấn mình ra sao, hắn đều nhận hết.

Mộ Dung Đức Âm tới sát Hoa Ảnh, chìa hai cánh tay, xuyên qua dưới nách hắn, bỗng nhiên cứ như vậy kéo hắn, trong lòng Hoa Ảnh thít chặt, tùy ý Đức Âm dây dưa mình.

Một lát sau, Đức Âm đã thay đổi mấy tư thế. Hình như đang suy xét cái chiêu thức gì đó, nhìn tới nhìn lui, cũng không giống như là muốn ngược đãi mình để trút giận.

Hoa Ảnh hồ nghi, nếu chủ nhân muốn luyện chiêu, vì sao phải bảo mình đưa lưng lại? Chỉ có điều mệnh lệnh của chủ nhân là toàn bộ hết thảy, vẫn là không nên suy nghĩ nhiều.

Chỉ có Đức Âm cùng Long Sách biết, bọn hắn đang tập luyện vạn nhất nếu như bệnh điên của Địa Ngục Khuyển phát tác, nên dùng cái chiêu thức gì can ngăn!!

Mà Địa Ngục Khuyển hoàn toàn không biết rõ tình hình cứ ngoan ngoãn làm "người mẫu" can ngăn bị Đức Âm tha đến tha đi… vẻ mặt còn mang theo biểu tình trung thành tuyết đối.

Phụ: phân cấp loại khuyển

So sánh với trăm ngàn loại thì—— Hoa Ảnh, là Địa Ngục Khuyển đứng thứ ba, thủ vệ thần ở địa ngục. Cấp bậc Ma thần.

Giống chó săn Đức———— Thị Long. Trung thành và tận tâm, tháo vát, năng lực cao cường.

Giống chó lông rậm quý báu —— Lý Tư Hàm. Chỉ có lòng trung thành mà thôi, không tận sức, lúc bình thường thì cuộc sống tốt lắm, ngẫu nhiên ghé đến chỗ Đức Âm thì nghiện trung khuyển, tính chất nhà quý tộc.

Chó củi —— Ngụy Chính Phong, nhập môn vào trung khuyển, nguyên do không rõ ràng, không xuất lực cũng không trực tiếp thừa nhận bản thân mình là trung khuyển, chỉ là theo chân giống chó quý báu nên rất ngây thơ không có lý tưởng.

124. Chương 124: Quang Vinh Của Ảnh Vệ Chính Là Bị Ngược

quang vinh của ảnh vệ chính là bị ngược

Cuộc tranh đấu trong hậu cung vậy mà phi thường kịch liệt.

Chẳng qua, đối với Mộ Dung Đức Âm đem hết thảy mọi việc giao hết cho Mộ Dung Long Sách mà nói, mỗi ngày quả thật đều không cảm thấy có chút áp lực gì cả. Nhưng chỉ cần nhìn Mộ Dung Long Sách bôn ba hết ra ngoài rồi lại chuyển trở về, cũng đủ biết thế cục trong cung biến hóa cỡ nào.

Mộ Dung Đức Âm một mình ngồi ở trên nóc nhà xem một quyển sách giải sầu, Địa Ngục Khuyển ngồi chồm hổm phía sau cách hắn không xa.

Địa Ngục Khuyển nóng nảy phát cuồng tràn lan phát tán ở trong không khí.

Quyển sách kia là ngày hôm qua trong thời gian Mộ Dung Đức Âm tập luyện can ngăn từ trong lòng ngực của hắn rớt ra. Nếu chủ nhân muốn xem, Địa Ngục Khuyển liền liều mạng siêu cấp không tình nguyện cung kính dâng lên. Quyển sách kia là sách đen, là cuốn sách tuyệt đối không thể để lộ dưới ánh mặt trời.

Quyển sách kia tên là tấm gương đệ nhất ảnh vệ kỳ thứ chính .

Tập san học thuật trong giới ảnh vệ.

Hiện tại, Mộ Dung Đức Âm trong tay đang cầm cuốn sách vốn tuyệt mật này cẩn thận quan sát. Quyển sách kia là món đồ duy nhất mà Hoa Ảnh dùng tiền Đức Âm ban cho mua. Lúc mua quyển sách này, hắn tự đáy lòng cảm động một phen, thậm chí có điểm luyến tiếc đem ngân phiếu của tiểu chủ nhân ban cho tiêu xài. Trên tờ ngân phiếu kia, còn lưu lại mùi hương lan thản nhiên trên người của tiểu chủ nhân, cho nên sau khi thanh toán tiền, Địa Ngục Khuyển lại đem tiền đoạt về. Mộ Dung Đức Âm đang đọc một mục trong quyển sách này, tên rất là văn vẻ Truyền kết cục của ảnh vệ thiết huyết—— sưu tầm bản tin Hoa Ảnh bị ngược tàn bạo nhưng trung tâm núi quyết không thay đổi, chủ nhân chính là trời của ta . (ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh)

Hoa Ảnh liều mạng nhịn xuống xúc động muốn đem quyển sách kia cướp lại, thế cho nên thiếu chút nữa đã vung đao chém đứt tay của mình.

Sau nửa canh giờ, Mộ Dung Đức Âm buồn bực nói: "Gạt người, ta làm sao giống như người trong sách viết ngược đãi ngươi như vậy chứ, Hoa Ảnh?"

A a a a a a a a a a a a a a a a a a a a a a a a a a a a a a a!!!!!

Hoa Ảnh cả người đều cứng ngắc lại rồi.

A a a a a a a a a a a a a a tiểu chủ nhân a đây không phải là hình tượng thật sự của chủ nhân kỳ thật lần đó ta chỉ ngẫu nhiên gặp ảnh vệ Mật Giám gì gì đó hắn cầm bút nói muốn ta nói chuyện ta nghĩ nếu như ta là ảnh vệ lợi hại nhất thì những chuyện đã trải qua phải tương xứng với… thể hiện thân phận của ta nếu như bọn hắn biết thân phận ảnh vệ số một trong thiên hạ của ta mà cho đến cuối cùng ngay cả một chút xíu ngược đãi cũng chưa từng trải qua thì làm sao ta có thể đảm bảo cho tôn nghiêm một người ảnh vệ của ta được cho nên ta nói một số điểm không đúng với tình huống thực tế a a a a a a a a a a a a a a a a tiểu chủ nhân ta đáng chết!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Hoa Ảnh dưới đáy lòng kịch liệt hò hét lên.

Nhưng mà một câu cũng không thể nói ra miệng.

Tiểu chủ nhân nhất định hận chết mình mất! Không bao giờ nữa cần mình làm ảnh vệ!! Hoa Ảnh tuyệt vọng nhìn Mộ Dung Đức Âm, hắn quyết định, Mộ Dung Đức Âm nếu mở miệng, hắn liền tự sát, không, hắn phải đi tới một nơi rất xa tiếp tục tự sát, không cho tiểu chủ nhân sau này nhìn thấy phiền lòng.

"Phía trên nói còn có phần sau còn chương hồi gì gì đó, để cho huynh trường ta giúp ngươi trau chuốt đi, hắn biên soạn trên cơ hơn ngươi nhiều lắm." Mộ Dung Đức Âm quay đầu nói, "Hai người các ngươi có thể liên thủ, mới có thể sáng tạo ra một câu chuyện xưa càng thêm bi kịch."

"Chủ nhân… … Ngài yên tâm, trên quyển sách kia đề tên đều dùng tên giả thay thế, cũng không có nói rõ thân phận của ngài!!"

"Vậy cũng không nên dùng tên của Mộ Dung Long Sách đại biểu cho ta!!! Hắn là huynh trường của ta!!! Đồ đần!!! Ngươi đến tột cùng là hận hắn bao nhiêu a!!" Đức Âm cầm cuốn sách đánh lên mặt Hoa Ảnh.

"Không nghĩ tới Địa Ngục Khuyển còn rất tài hoa, hắn hành văn rất có phong vận của ta." Long Sách đang xem trang tự bạch của Địa Ngục Khuyển lại càng thêm tán thưởng, dù sao đều là hai kẻ hợp nhau đều thích ngược.

"Xuyên suốt trong bài đó đều nào là máu chảy nào là gãy xương nào là cắt thịt rồi chịu hình bị nội thương tiếp lại trúng độc vân vân vũ vũ." Mộ Dung Đức Âm miệng ngậm nước chè.

"Để ta tới giúp hắn viết phần chương hồi thứ hai, hắc hắc. Ta có thể làm cho thiên văn chương này càng thêm xuất sắc." Mộ Dung Long Sách cực kì hưng phấn.

Hoa Ảnh yên lặng đứng ở đằng sau Đức Âm, cái trán nổi lên gân xanh, tuy rằng hắn cực kì không tình nguyện thứ này bị Mộ Dung Long Sách tận mắt nhìn thấy.

Thị Long đứng ở bên cạnh hắn, chắp tay bảo vệ lấy chủ nhân nhà mình, ngẫu nhiên liếc mắt Hoa Ảnh một cái, nói: "Kỳ thật ta cũng mua mấy kỳ xem, nói thực ra, ngươi quả thật cũng có tài."

"Hừ, ngươi tự mình đề tên chủ nhân nhà ta viết chương hồi cái gì ác ma bên người , còn nói chủ nhân là ma, ngươi nghĩ rằng ta sẽ không tính khoản nợ này với ngươi sao?" Hoa Ảnh lạnh lùng nói.

"Nhưng là ta ít nhất không có nói quàng, ta viết đúng sự thật chủ nhân ở Tuyệt Ảnh Thành từng chịu qua tổn thương, chịu qua ngược, ta là người vào sinh ra tử bên cạnh chủ nhân Long Sách, còn ngươi thì sao? Ngươi luôn chỉ khiến cho Nhị công tử phải quan tâm!! Nhị công tử bị người hạ độc làm hại gân mạch hai chân bị cắt đứt lúc đó ngươi ở đâu chứ?!" Thị Long đột nhiên kích động.

"Ngươi nói cái gì?!! Gân mạch của tiểu chủ nhân bị cắt đứt!!?" Địa Ngục Khuyển ánh mắt đột nhiên trở nên màu đỏ, sát ý đáng sợ nhất thời thổi quét bốn phía.

"A a a a a a a!!!" Anh em nhà Mộ Dung cũng nhìn không được nữa, Mộ Dung Đức Âm nháy mắt bùng nổ công lực cường đại, liều mạng giữ chặt Địa Ngục Khuyển muốn nổ tung.

"Ta muốn giết kẻ khốn kiếp đã hại chủ nhân!!!! Không cần ngăn cản ta!!!" Địa Ngục Khuyển trở nên vô cùng cuồng bạo, dù cho Mộ Dung Đức Âm dùng mười phần mười công lực đẩy hắn ngã trên nệm dưới đất, khí kình hai người không ngừng xung đột nhau, lại hiện ra trạng thái giằng co!

"Ngươi tỉnh táo lại cho ta!" Mộ Dung Đức Âm cũng đồng dạng nổi cơn thịnh nộ nói. Sát khí của hai người khiến cho mặt đất dưới người bọn họ xuất hiện một cái hố thật sâu.

Thị Long bị sợ ngây người, bị Mộ Dung Long Sách vả miệng mắng mỏ: "Ngươi cái đồ bép xép này!! Một lát ta sẽ tìm ngươi tính sổ!" Lập tức nói với Đức Âm: "Đức Âm!! Ngươi không cần cứng đối cứng với hắn!!"

Mộ Dung Đức Âm nghiến răng nghiến lợi nghĩ tới lời dạy bảo của Long Sách, liền uy hiếp nói: "Ngươi nếu như còn không chịu bình tĩnh, ta liền thu lực, mặc cho ngươi đánh nát nội phủ của ta!"

Hoa Ảnh trong cơn điên cuồng bạo phát đột nhiên cả kinh, kình lực toàn thân trong phút chốc trút hết không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

"Tiểu chủ nhân… Không cần…" Hoa Ảnh thất kinh ôm lấy Đức Âm, "Là ai làm tiểu chủ nhân bị thương!! Ta nhất định phải khiến cho hắn bầm thây vạn đoạn!!"

"Không có việc gì, Hoa Ảnh." Mộ Dung Đức Âm bị hắn ôm, thản nhiên nói: "Cơ thể của ta đã tốt lắm, ngươi không cần làm chuyện dư thừa cho ta. Biết sao? Ta không cần chó không nghe lời."

"Vâng! Hoa Ảnh vĩnh viễn trung thành với tiểu chủ nhân!"

Thị Long ghen tị nhìn một màn hoà thuận giữa Hoa Ảnh cùng Đức Âm, một cái tát kia ở trên mặt nóng rát —— vì cái gì! Vì cái gì cái tên Hoa Ảnh kia mỗi một lần đều đè ép mình!

Mà thần tình Mộ Dung Đức Âm bình tĩnh ôn nhu cùng tao nhã mới vừa rồi khi ở trong lòng Hoa Ảnh nhất thời hóa thành mặt tê liệt, rõ ràng đây đều là huynh trưởng dạy bảo.

Hoa Ảnh tự nhiên cũng biết, hắn từ nhỏ đi theo bên người Đức Âm, sao có thể không biết tập tính mặt tê liệt ngốc tự nhiên nói chuyện luôn tẻ ngắt kia của Đức Âm, hắn chỉ là hận tiểu chủ nhân rõ ràng chưa trải đời, nơi nơi chốn chốn luôn bị Long Sách nắm mũi dẫn đi, trước kia tiểu chủ nhân bị thương, khẳng định thoát không khỏi liên quan với Long Sách, khoản nợ này để đó từ từ rồi tính!

Đương nhiên, Hoa diễn viên trở lại xách theo bộ dụng cụ đem sàn nhà bị huỷ hoại sửa chữa.

Lililicat

Phong

== ==

125. Chương 125: Một Trăm Hỏi Đáp Xoay Quanh Đức Âm Và Long Sách

một trăm hỏi đáp xoay quanh Đức Âm và Long Sách

Đức Âm cùng Long Sách tương tác một trăm hỏi

Người chủ trì: người chủ trì này không biết từ đâu tới đây, nghe nói là người chủ trì tiết mục đam mỹ

Người xem: chính là người xem ngồi một vòng bên dưới, cũng không biết nơi nào đến.

Khách quý: Long Sách, Đức Âm, địa ngục khuyển. Xin được nói thêm, tụi này không có mời địa ngục khuyển, hắn tự theo tới đó.

Toàn trường vốn là bị mỹ mạo xinh đẹp tuyệt lệ của Đức Âm làm cho chấn động không thôi, một lúc lâu sau mới bắt đầu vào chủ đề chính hỏi đáp một trăm câu. Người chủ trì: xin hỏi tên của ngài?

Long Sách: Mộ Dung Long Sách.

Đức Âm: Mộ Dung Đức Âm.

Người chủ trì: tuổi của ngài là? Long Sách: 24

Đức Âm: 20

Người chủ trì: giới tính của ngài?

Long Sách: nam.

Đức Âm: nam.

Người chủ trì trêu chọc: hai vị còn rất phối hợp nha, thường thường các cặp khác khi nhận được vấn đề này luôn bắt đầu xù lông trợn trắng mắt đủ các loại. Hai vị thực thẳng thắn!

Người chủ trì: xin hỏi tính cách của ngài như thế nào vậy?

Long Sách: Tốt.

Đức Âm: Không tồi.

Người chủ trì đổ mồ hôi: Cái này cũng quá ngắn gọn đi. Chúng ta tiếp tục, tính cách của đối phương thì sao?

Long Sách: tạm được

Đức Âm: Tốt

Người chủ trì tiếp tục đổ mồ hôi: hai người gặp nhau lúc nào? Ở nơi nào?

Long Sách: hắn sinh ra, trong phòng mẹ hắn.

Đức Âm: ta sinh ra, trong phòng mẹ ta.

Người chủ trì: Hình như có chút không thú vị á, vậy ấn tượng đầu tiên với đối phương?

Long Sách: ta có đệ đệ nhỏ.

Đức Âm: đã quên. Khi đó ta mới vừa sinh ra.

Đức Âm: người chủ trì, ta có thể nói một vấn đề chứ?

Người chủ trì: tuy sẽ gây rối loạn trình tự của chúng ta, chỉ có điều, ngươi nói một chút đi.

Đức Âm: có thể để một mình huynh trường ta trả lời vấn đề được chứ? Ta muốn về nhà.

Người chủ trì: Này! Ngươi còn chưa bắt đầu trả lời một trăm hỏi đâu!

Đức Âm: một trăm hỏi thật quá nhàm chán. Chẳng qua là một trăm câu hỏi về vấn đề của công thụ mà thôi, ta cảm thấy được một mình huynh trường nhà ta là có thể đem mấy vấn đề này trả lời tốt lắm.

Người chủ trì: không được!! Một trăm câu hỏi nhất định phải do hai người hoàn thành!!

Đức Âm: Hoa Ảnh.

Hoa Ảnh đột nhiên xuất hiện: chủ nhân, có thuộc hạ.

Đức Âm: thay ta trả lời một trăm câu hỏi.

Người chủ trì: Này này này!! Không được như vậy! Chưa từng có công thụ nào tìm người trả lời thay!!

Long Sách: kỳ thật một mình ta đáp cũng không có vấn đề gì, ta đã phác thảo xong bài phát biểu rồi, một trăm câu hỏi gì gì đó không thể làm rõ tình yêu của chúng tôi, không bằng các ngươi hãy nghe con đường đã trải qua biết bao chông gai nhọc nhằn vô vàng cảm động để đến được với nhau giữa ta và Đức Âm một chút đi.

Hoa Ảnh: ta tới thay tiểu chủ nhân trả lời vấn đề, ngươi có dị nghị? một đao đặt ở trên cổ người chủ trì

Người chủ trì: hừ, đây chính là hiện trường trực tiếp, ngươi dám!

Phốc ————————

Máu tươi từ động mạch phun trào.

Người chủ trì ngã xuống rồi, bị nhân viên công tác nhanh chóng mang đi xuống dưới.

Hoa Ảnh tiêu sái thu đao: "Không phối hợp với chủ nhân chỉ có một kết cục, vĩnh viễn quy tụ tại địa ngục."

Người chủ trì đi rồi, Long Sách cầm microphone, nói: "Mọi người đừng vội đi, chỗ này của ta còn có tiết mục đặc sắc lắm, ngồi nghe một chút nhân sinh đam mỹ của chúng ta."

"Ca, mọi người đã đi." Đức Âm nói.

"Đóng cửa, thả chó." Long Sách vung tay lên.

"Hoa Ảnh, ngăn bọn hắn lại." Đức Âm nói.

Nhất thời mọi người toàn trường thành thành thật thật ngồi xuống.

Long Sách nhẹ nhàng bắt chéo chân, tựa vào trên ghế sa lon của người chủ trì nói: "Đam mỹ thắp sáng sinh mệnh, đam mỹ thay đổi nhân sinh, các vị khán giả, chào mừng tới chương trình nhân sinh đam mỹ do Long Sách làm chủ trì, ngày hôm nay ta muốn mang đến cho mọi người một câu chuyện xưa cảm động lòng người."

Đức Âm: "Huynh trưởng, không phải muốn quảng bá bộ tiểu thuyết mới thiên hạ đệ nhất ảnh vệ của Ly Miêu hả? Sao giờ ngươi lại nói cái này vậy?"

Long Sách: "Ngươi lui ra, để ta lên trước. Ngày hôm nay ta muốn mang đến cho quý vị khán giả, là một câu chuyện tình yêu sâu nặng giữa người cha và con cũng là tình yêu dưới trần gian, câu chuyện xưa về một người huynh trưởng vĩ đại giải cứu đệ đệ khỏi con đường đen tối u ám của ma đạo… …"

Đức Âm vẫy Địa Ngục Khuyển tới: "Đi ra bên ngoài mua chút đồ ăn vặt cho ta ăn, ra cửa quẹo trái có cửa hàng cho thuê sách, thuê hai cuốn sách tới để ta xem."

Địa Ngục Khuyển tuân mệnh, một lát sau thì trở lại. Đức Âm mặc kệ Long Sách ở nơi này một mình cách cách cách cách nói chuyện không ngừng, ở bên cạnh sô pha vừa ăn đồ ăn vặt một bên ngồi xem tiểu thuyết.

"Sao đều là ảnh vệ ngược văn?" Đức Âm lườm địa ngục khuyển.

Địa Ngục Khuyển ánh mắt ngó nghiêng 45 độ, làm bộ như hoàn toàn không biết gì cả.

Vì thế trên sân khấu lớn như vậy, tiểu thụ cách cách cách cách phát biểu bản báo cáo, tiểu công ở trên ngồi lì trên sân khấu, người xem bị Địa Ngục Khuyển uy hiếp, ngồi nghiêm chỉnh, không ngừng máy móc vỗ tay.

Lúc kết thúc, Đức Âm cầm một túi tiền mặt lần lượt tặng cho khán giả phong bì đỏ, đương nhiên là dùng phương thức đập tiền thẳng vào trên mặt người ta, tiền đập tới đều là Hàn tệ cùng đồng yen.

Có vị khán giả dị nghị sao không vung đồng Euro, bị Thị Long sử dụng kiếm gác lêncổ uy hiếp: "Đừng tưởng rằng thủ đoạn của ta kém hơn địa ngục khuyển!"

Địa Ngục Khuyển nhưng chỉ cười không nói, dùng mắt lạnh từ xa liếc nhìn Thị Long.

Cuộc chiến giữa ảnh vệ, không chỗ nào không có mặt.

126. Chương 126: Một Đêm Cung Đình Hiểm Ác

một đêm cung đình hiểm ác

Thời gian trôi qua thấm thoát Đức Âm ru rú ở trong hoàng cung đã được một tháng, bây giờ là nửa đêm, Đức Âm mang theo Địa Ngục Khuyển đi đến chỗ hẻo lánh trong hoàng cung ngắm cảnh, đương nhiên là trộm xẹt qua nóc nhà, đi dò xét phòng bếp trong hoàng cung. Chỉ có thể nói, Địa Ngục Khuyển quả nhiên là chủ nào chó nấy, hai người kết hội giữa đêm khuya xâm nhập vào một nhà bếp.

Mộ Dung Long Sách còn đang bận bịu mệt mỏi đi ứng phó các loại âm mưu cung đấu phức tạp. Gần đây rốt cục đã hoàn toàn chọc giận hoàng hậu, khiến cho hoàng hậu quyết định ra tay với Mộ Dung Đức Âm!

Sau khi Long Sách biết được tin tức này đúng là có chút hết hồn, chỉ có điều hắn giả dạng thành thái giám lẫn vào Phương Lai Cung của hoàng hậu để tra xét tin tức cho nên nhất thời không thoát thân.

Một đám sát thủ nhận mật chỉ của hoàng hậu, thừa dịp bóng đêm lặn lẽ tới điện Ôn Ngọc, ra tay hạ độc Mộ Dung Đức Âm. Chỉ là Mộ Dung Đức Âm đang mang Địa Ngục Khuyển đang ở trong phòng bếp cung điện nào đó nhồi nhét, còn không biết chung quanh cung điện mình đã bị sát thủ hạ kịch độc.

Một đêm này tuyệt đối không chỉ đơn giản như vậy. Mộ Dung Long Sách rủ mắt xuống suy nghĩ, đang cùng nhóm thái giám liên can đứng ở bên ngoài Phượng Lai cung, đợi Hoàng hậu nương nương phái đi. Nhiều ngày như vậy, hắn biết, hoàng hậu đã không còn kiên nhẫn nữa rồi.

Từ mấy năm trước, người bên nhà hoàng hậu đã không an phận, hơn nữa gần đây hoàng đế thường xuyên ra ngoài, cẩu thả thu nhận nam sủng, ở mặt ngoài hoàng hậu không ngừng sai người đi gây chuyện, kì thực đang âm thầm kéo dài thời gian cho bên ngoại thích chuẩn bị làm loạn cương quyền.

Ba ngày trước, hoàng đế bí mật tính viết chiếu chỉ truyền ngôi cho Thập Nhất đệ của hắn, việc này đối với hoàng hậu còn chưa có sinh hạ long chủng mà nói là mối uy hiếp lớn.

Không biết có phải là hoàng đế cố ý để lọt tin ra ngoài cho hoàng hậu biết được hay không, gần đây hắn suy tính muốn giả bộ chết để nhường ngôi, để tay trong tay cùng với nam sủng âu yếm của hắn tiêu dao, động thái này lại càng làm cho thế lực sau lưng hoàng hậu cực kỳ bất an. Mộ Dung Long Sách biết rõ lúc này tình thế trong hoàng cung cực kì khẩn trương, gần đây ngoại trừ việc hắn đóng giả Mộ Dung Đức Âm cùng mấy người phi tử bị hoàng hậu sai khiến kia đấu pháp rất nhiều, lại âm thầm điều động thế lực của mình, mật báo với một số vị hoàng tử trong kinh thành.

Hắn biết, cử động lần này hoàng đế ngoài việc muốn giăng một lưới bắt hết gia tộc ngoại thích bên nhà hoàng hậu, nhưng mà Mộ Dung Long Sách lại nghĩ không chỉ mỗi vì mục đích này —— hiện giờ hoàng đế đã làm bộ hạ thánh chỉ, muốn truyền ngôi cho Thập Nhất đệ đệ của hoàng đế, Thập Nhất đệ đệ của hoàng đế chỉ mới là một đứa bé chừng mười tuổi, cho dù hắn thật sự lên ngôi, hết thảy mọi chuyện lớn nhỏ đều phải qua tay lão sư của hắn —— đương triều Thừa tướng Bạch Thịnh điều khiển. Long Sách vốn âm thầm lui tới Bạch Thịnhđã lâu, hai người mưu đồ bí mật, đang chờ cơ hội này đem hoàng đế đá xuống, phù chính Thập Nhất đệ đệ của hoàng đế!

Còn hơn suốt ngày bị hoàng đế uy hiếp, chẳng thà làm công thần của tân triều còn an ổn hơn. Mộ Dung Long Sách trù tính kế hoạch thật lâu sau, ai có thể biết tâm tư xảo quyệt của hắn?

Đáng tiếc tất cả những chuyện này nhấc lên một hồi phong ba sóng gió, một âm mưu cực lớn kinh thế hãi tục, vừa về tới điện Ôn Ngọc này, nhất thời đã bị tên đệ đệ ngốc cùng với trung khuyển ngốc ngốc hòa tan, khiến cho Long Sách thường xuyên có cảm giác đối với đời người mờ mịt không thôi " rốt cuộc những gì mà mình làm là vì cái gì a".

việc đi ngược quy tắc, khiến cho cả thế gian phải kinh hãi

Nói trở lại, tối nay đúng thật là một ngày lành. Đại quân của gia tộc nhà hoàng hậu bây giờ đã bí mật tập kết ở ngoài thành, thị vệ trong cung cũng bắt đầu đổi mới, hoàng đế bên kia thì đã chuyển binh phù, điều đại quân hổ doanh cách kinh thành ba trăm dặm trở về bình loạn, chỉ có điều hắn còn chưa biết một chuyện, Long Sách cùng với Bạch Thịnh đã sắp xếp nhân thủ từ lâu, cướp lấy tấm binh phù sớm, trái lại dùng danh nghĩa của Thập Nhị đệ của hắn triệu tập đại quân vào kinh hộ giá, tối nay, không biết là một đêm mây đen giăng lối trở giời trước ồn ào náo động như thế nào đây!!!

Trong một ngày quan trọng như vậy, Đức Âm lại cùng Địa Ngục Khuyển ở trong phòng bếp cắn lợn sữa nướng.

Lợn sữa được nướng vàng óng, rắc lên nguyên liệu bí mật trong hoàng cung, hơn nữa bọn hắn còn đang nhóm bếp hầm canh gà Bát Bảo cung đình, hương khí lan tỏa khắp bầu không khí đang cực độ khẩn trương trong cung đình này, Địa Ngục Khuyển cùng Đức Âm cũng không thể nhịn được nữa, ôm lợn sữa nướng vui vẻ gặm cắn.

Ngốn một miệng đầy dầu mỡ bóng loáng hai người bị thanh âm không ngừng đi lại ở bên ngoài cửa sổ làm kinh động, Địa Ngục Khuyển vội vàng đi ra ngoài tra xét, chỉ thấy tối nay thị vệ trong cung hình như đặc biệt nhiều, rất nhiều đội đi ngang qua, làm cho người ta cảm giác bất an.

"Chủ nhân, bên ngoài có rất nhiều thị vệ thay ca, thoạt nhìn hình như tình thế rất khẩn trương." Hoa Ảnh hồi báo.

"Ừ, hình như là cuộc đấu tranh cuối cùng cũng đến hồi phân định, Hoa Ảnh, chúng ta trở về." Mộ Dung Đức Âm từ trong tủ quầy phòng bếp rút một chiếc lá sen bao lấy lợn sữa nướng còn chưa ăn xong, đóng gói giao cho Hoa Ảnh.

Lúc này trong điện Ôn Ngọc vẫn còn im lặng, chỉ là chung quanh tản mát một mùi thơm nhàn nhạt, dưới ánh trăng, lờ mờ có đám sương màu tím thản nhiên quanh quẩn, đó là kịch độc do hoàng hậu phái người rải rắc ở chung quanh, ở trên giường cũng phủ kín một lớp gần như trong suốt, đủ các loại đầu tiêm lớn nhỏ, chỉ cần vừa đụng vào da thịt, sẽ ngay lập tức chui vào vân da của người, độc tính ăn sâu vào trong, trong nước trà cũng thả kịch độc năm màu không vị, có thể nói, cả điện Ôn Ngọc này từ ngoài vào trong không chỗ nào là không bị nhiễm kịch độc trí mạng, nhiều chủng loại, không chừa đường sống cũng là một cảnh quan đáng xem.

Độc, thứ này, từ khi được sáng tạo cho tới nay, luôn luôn là một lợi khí để tiến hành thực hiện vô số âm mưu.

Đủ các loại bệnh trạng khi bị độc phát, đủ các loại thống khổ, khiến cho độc hòa cùng người tạo thành oán niệm. Khó trách người ta thường hay nói, oán độc oán độc, thù hận như độc.

Mộ Dung Đức Âm đi từ ngoài cửa lớn vào điện Ôn Ngọc, nhìn thấy dưới ánh trăng cởi ra một tầng sa mỏng giống như cung điện, Hoa Ảnh tiến lên từng bước nói: "Chủ nhân, bên trong giăng lưới toàn là kịch độc, xin chủ nhân rời xa nơi này."

Mộ Dung Đức Âm nói: "Nếu như ta rời đi, Long Sách biết tìm ta chỗ nào? Hoa Ảnh, ngươi tránh ra, không cần ngăn cản ta."

"Chủ nhân! Không thể!" Hoa Ảnh càng muốn tiến sát ngăn cản, đã thấy Mộ Dung Đức Âm đột nhiên tung một chưởng đẩy hắn ra, còn hắn thì đánh bay nọc độc dính đầy cửa lớn, khoanh tay đi vào.

"Hoàng hậu cũng coi như thông minh, biết có người ở chỗ này thì rất khó đối phó, vậy mà tiêu phí một khoản lớn khúc chiết như thế." Mộ Dung Đức Âm nhìn chung quanh một chút, từ hoa lá cho đến băng đá, mọi thứ cơ hồ đều phủ thêm một tầng màu tím thản nhiên, những người này thật sự là nhọc nhằn khổ cực một phen, chỉ tiếc khi thi độc thì bên trong cũng chỉ là một gian cung điện rỗng tuếch, người bọn họ muốn hại cũng không có ở bên trong.

Theo lý thuyết, chỉ cần thả độc ở trong điện này sau đó đám sát thủ có thể rời đi, vì sao phải làm đến loại tình trạng này? Thậm chí ngay cả tầng tầng trong ngoài chung quanh tòa cung điện đều không buông tha?

Mộ Dung Đức Âm tuy rằng đang ở trong sương mù phấn độc, nhưng khói độc này thủy chung không thể lấn đến gần thân thể hắn, bị cương khí quanh người hắn tản phát ra, cho nên một hạt khí độc cũng chưa từng bị dính tới.

Trên mặt đất nhưng không có thả độc, có lẽ là do độc trong tay bọn họ đã dùng hết, chỉ rắc nơi cửa ra vào ở chỗ cửa lớn là phủ sắc tím sáng, đủ thấy không đủ vật liệu.

Hoa Ảnh nhắm mắt theo đuôi đi lên, nói: "Những tên sát thủ này thật sự là hao tổn tâm trí, tổng sản lượng của những độc phấn này, chỉ sợ phải đến hơn mười cân."

"Bất cứ chuyện gì, làm quá giới hạn cũng sẽ không tốt." Mộ Dung Đức Âm trầm ngâm nói, " Đám nngười ày dùng độc nhằm giết ta, đúng là dùng hết sức." Hắn liếc nhìn một bãi máu chỗ cửa chính vào trong điện.

Vết máu này càng đi lại càng nhiều, từng bãi lớn bãi lớn nhìn thấy ghê người, trong bãi máu có rất nhiều khối máu đen, Hoa Ảnh đoán được thứ này chính là nội tạng bị vỡ vụn, nhìn trạng thái xem ra là sau khi bị trúng kịch độc, độc phát làm cho nội phủ vỡ nát, tiếp đó hộc máu nôn ra, nhìn vết máu, người nôn ra máu hẳn không còn đường sống, chỉ là bốn phía không thấy thi thể.

Chẳng lẽ nơi này từng có trận ẩu đả gì a?

Nhưng chung quanh cũng không có một tí dấu vết tranh đấu, chỉ có kịch độc kéo dài không ngừng.

Thật sự quá kỳ quái.

Gian cung thất này, là chỗ Úc Sơn ngày ấy cảm ứng được tâm tư vặn vẹo của Trần Huyền Lang bị kéo về. Mộ Dung Đức Âm ánh mắt u sầu, hình như đã biết xảy ra chuyện gì.

"Hoa Ảnh, trong hai canh giờ, mặc kệ ngươi dùng phương pháp gì, đem độc nơi này tẩy sạch cho ta, nếu ngươi không hoàn thành không xứng là ảnh vệ của Mộ Dung Đức Âm ta." Giọng của Mộ Dung Đức Âm trở nên lạnh lẽo uy nghiêm, làm Hoa Ảnh chấn động.

"Vâng!! Chủ nhân!" Hoa Ảnh quỳ xuống nhận lệnh, giờ phút này chủ nhân mang đến cho hắn cảm giác rung động tuyệt đối, đây mới chính là chủ nhân chân chính trong lòng hắn!

Mắt thấy Mộ Dung Đức Âm xoay người muốn đi, Hoa Ảnh vội vàng hỏi: "Chủ nhân, ngài đi nơi nào?"

"Hử? Hoa Ảnh, ta làm việc khi nào thì đến phiên ảnh vệ như ngươi phải hỏi đến? Đừng quên thân phận của mình!" Mộ Dung Đức Âm khinh thường liếc mắt nhìn hắn một cái, thái độ kiêu căng nhất thời khiến cho trong lòng Hoa Ảnh sinh ra một cỗ kho*i c*m.

Đúng vậy, thật sự kho*i c*m! Hoa Ảnh hết sức lo sợ cúi đầu, cúi đầu nghe theo, mặc cho Mộ Dung Đức Âm rời đi.

Mộ Dung Đức Âm tự nhiên là đuổi theo đám người rắc độc đã rời khỏi. Chỉ có điều đúng như phán đoán của hắn, cho dù có đuổi được cũng không nhất định là người sống.

Điện Ôn Ngọc này đã bị Úc Sơn ô nhiễm, có mùi của Úc Sơn, những người hạ độc này không từ một thủ đoạn nào, chỉ sợ là rắc đủ các loại độc chẳng thể kể xiết, thế cho nên cuối cùng bản thân mình bị trúng độc, khi phát độc thì mang theo oán niệm dẫn hơi thở Úc Sơn tới, khiến cho những người này còn không biết thân mình đã muốn đi vào cõi chết, tiếp tục rải rắc độc.

Xem ra tối nay không chỉ có mỗi chính biến.

Mộ Dung Đức Âm từng nghe Long Sách nói qua, trong hoàng cung có một chỗ cấm địa cực kỳ bí mật, tên là kho độc.

Trong đó chứa đựng vô số kỳ độc trong thiên hạ, cũng chính là cấm địa trong hoàng thất.

Vì vậy nơi đó vô cùng nguy hiểm, cho nên chỗ ở của nó bí mật vô cùng. Chỉ có điều Long Sách lại đắc ý nói cho Đức Âm, hắn biết chỗ kho độc đó, thế hệ xây dựng kho độc này nằm bên dưới Phượng Lai cung, cũng chính là phía dưới phòng ngủ của hoàng hậu.

Rất rõ ràng, người quản lý trông coi kho độc mấy năm này không phải là hoàng đế, mà là hoàng hậu, là nàng dùng đặc quyền của mình, sai người mở kho độc ra, lợi dụng mấy chất kịch độc trong kho độc để đối phó Mộ Dung Đức Âm.

Chỉ là nàng trăm triệu không thể tưởng được, tất cả các diễn biến đều không phải cục diện mà mình đã suy tính.

Phượng Lai cung, giờ phút này vẫn còn vô cùng bình tĩnh, ngoại trừ mấy tên thái giám bị hoàng hậu hoài nghi là nội gián đang bị giam giữ ở trong sân viện đợi xử lý. Hoàng hậu đã muốn truyền ý chỉ xuống bên dưới, sai người mang tới hình cụ kẹp ngón tay, để đối phó với thái giám trong đó có Long Sách ở bên trong, một đám thái giám sợ tới mức kêu cha gọi mẹ, khóc nỉ non không thôi.

Hoàng hậu sai tổng quản thái giám, tha một tên tiểu thái giám khóc to nhất, kéo ra ngoài cắt đầu lưỡi, lúc này những kẻ khác mới sợ tới mức không dám nói lời nào, một đám vô cùng sợ hãi. Long Sách cúi đầu đứng trong đám người, trong lòng có chút lo âu, hắn đánh giá thấp hoàng hậu, hoàng hậu quả nhiên nghi ngờ mình!

Lần này, phải làm thế nào mới có thể thoát thân? Hắn biết rõ ở bên cạnh hoàng hậu, cao thủ vô số kể.

Một giọt mồ hôi lạnh từ trán của hắn chảy xuống, hắn là đang đau khổ suy nghĩ đối sách.

127. Chương 127: Đại Pháp Làm Nũng Thật Là Độc

đại pháp làm nũng thật là độc

Mộ Dung Đức Âm thừa dịp bóng đêm bay tới trên nóc cung điện của hoàng hậu, quả nhiên nhìn thấy bên dưới có mấy bóng người, đang rầm rì khuân vác bao tải đựng thứ gì đó.

Mộ Dung Đức Âm vội vàng bốc một viên ngói lên, ném qua chỗ những người kia. Viên ngói nện vào những người kia, có một người quay lại, không ngờ mặt mũi lem luốt máu tươi, ánh mắt và miệng tựa như động đen, hiển nhiên bị thuốc độc ăn mòn từ lâu rồi.

Rõ ràng đều là chết người, mà trước khi chết vẫn tiếp tục sự nghiệp dang dở—— khuân vác độc dược.

Hình như ý thức được mình đã bị người phát hiện, mấy gã sát thủ đã sắp sửa trở thành xác chết còn mau lẹ từ trong bao đay bốc một nắm độc phấn lên, bắt đầu nghiêng ngã, đối với bọn hắn mà nói, ở chỗ nào cũng như nhau cả thôi, bọn hắn một lòng muốn đem toàn bộ số độc dược trong kho này chuyển ra ngoài, rắc đầy hoàng cung.

"Này, các ngươi không thể ở trong này khuân vác mấy thứ rác rưởi này." Mộ Dung Đức Âm rốt cục cũng lên tiếng, khiến cho động tác mấy xác chết bị kiềm hãm, ngẩng đầu nhìn chỗ phát ra tiếng. Chỉ thấy Mộ Dung Đức Âm tay áo bay phất đứng ở trên nóc nhà cách bọn hắn không xa, đang lạnh lùng nhìn bọn hắn. Mấy xác chết liếc nhau, thế mà bắt đầu nói chuyện.

"Ta nhìn thấy mỹ nhân rồi!"

"Ta cũng nhìn thấy! Lúc còn sống cũng chưa từng thấy qua người đẹp như vậy, sau khi chết thế mà lại gặp được!"

"Chỉ là nửa người dưới của ta chỉ còn lại có xương cốt! Thật đáng tiếc!" "Cho nên mỹ nhân đối với chúng ta mà nói không có ý nghĩa, mau làm việc…"

Mộ Dung Đức Âm: "… …" Vì cái gì đám xác chết này lại nói ra nhiều … lời kỳ quái thế này?

"Lời ta nói các ngươi nghe được à?" Mộ Dung Đức Âm lại nói.

"Mỹ nhân nói chuyện với chúng ta!" Một cái xác chết há cằm ra, cười két két quái dị.

"Hừ hừ, hắn không thể tóm bọn mình được, chúng ta đều đã là người chết rồi!"

Mộ Dung Đức Âm thấy đám xác chết này vẫn một mực nhắm mắt làm ngơ lời mình nói, nhân tiện nói: "Chẳng lẽ các ngươi sau khi chết muốn làm chuyện nhàm chán như khuân vác độc dược vậy à? Các ngươi không muốn làm chuyện gì khác thú vị hơn sao?"

Nhóm xác chết lại cùng nhau cười rộ két két quái dị cả lên: "Ngu ngốc, trên đời này chẳng có chuyện gì thú vị hơn so với công việc khuân vác độc dược và rắc độc dược! Oa két két! Đứa ngốc! Không biết hưởng thụ cuộc sống!"

"Đúng thế đúng thế! Cút ngay, đừng gây trở ngại chúng ta hưởng thụ cuộc sống! Bằng không lập tức làm cho ngươi tan thành một bãi thịt nát!" Nhóm xác chết bắt đầu uy hiếp Đức Âm.

Vì cái lông gì khi đã bị hơi thở Úc Sơn ô nhiễm đám xác chết này sẽ biến thành cái bộ đức hạnh này?

Đức Âm mày nhíu lên, đột nhiên nhảy đi vào trước mặt xác chết, túm lấy một cái vạt áo rách nát của một xác chết, mảy may chẳng thèm để ý cả người xác chết này đều là kịch độc.

"A a a! Hắn thế mà dám bắt nhóm bọn ta! Đại ca dùng phấn độc hủy dung hắn!" Cái gã xác chết kia kêu lên.

"Đúng đúng! Hủy dung hắn! Để cho kỵ hoàng đế của hắn thống khổ đi! Rắc rắc két! Đừng giết hắn chết, bằng không sẽ không có chuyện bi kịch thú vị để xem! Hoàng đế nhất định sẽ ôm dung nhan mỹ nhân đã

bị huỷ hoại thống khổ cả đời, rất thú vị nha! Để xem hoàng đế đối với tên nhóc dung nhan bị huỷ hoại này còn có thể nổi lên ham muốn khẩu khẩu khẩu khẩu… hay không " Gã xác chết kia lại lải nhải.

"Câm miệng!" Mộ Dung Đức Âm một con mắt đã muốn mất đi đồng tử, "Cút trở về chỗ của các ngươi nên tới, đừng tới quấy rối ta!"

"Chúng ta mới không đi Úc Sơn!" Nhóm xác chết lắc đầu thét chói tai, "Chúng ta cần rắc độc dược! Độc dược!"

"Trở về!" Đức Âm dù sao chỉ có một nửa huyết thống của Úc Sơn, thế nhưng không thể trực tiếp đem những quái vật vặn vẹo này lề mề này tống vào trong núi Úc Sơn, chỉ có thể dùng miệng đe doạ.

"Một con mắt của mỹ nhân bị mù há! Người đẹp chột mắt không có mỹ cảm ấy…" Nhóm xác chết còn đang vui vẻ bàn tán xôn xao hiện tượng một con mắt của Đức Âm đột nhiên tất cả đều là tròng trắng.

Đức Âm nghe vậy, chợt đánh ra một chưởng, đánh thẳng tới trước ngực xác chết đang nói xằng nói bậy, xác chết quơ quơ vào không rồi ngã xuống, cho dù hứng phải nội kình mạnh mẽ không gì sánh nổi của Đức Âm, nhưng vẫn như cũ không hề ảnh hưởng chút gì với nó, thậm chí cũng không có bay ra ngoài, trái lại dùng bộ xương khô cánh tay một phát bắt được cánh tay của Đức Âm. Không biết cớ gì, khí lực của xác chết mạnh đến kinh người, nó bắt lấy cánh tay của Đức Âm vặn một cái, vậy mà khiến cho Đức Âm kêu lên một tiếng đau đớn, cánh tay mềm rũ xuống, tựa hồ bị vặn gãy xương.

"Đại ca làm tốt lắm! Bẻ gãy cổ của hắn đi!" Một gã xác chết khác hoan hô, lập tức đồng loạt xông lên, cuốn chặt lấy Đức Âm.

"Đủ rồi." Một tiếng quát khẽ vang lên ở phía sau bọn họ, chỉ thấy trên miếng ngói ném xuống của Đức Âm dần dần hiện ra một cái bóng dài thật dài, rốt cục người nọ cũng đã hoàn toàn hiện thân ở dưới ánh trăng, lại là một vị thanh niên áo tím mỹ mạo âm trầm, thanh niên áo tím một bàn tay dễ dàng túm mở bàn tay của gã xác chết ở trên người Đức Âm, nhìn thấy Mộ Dung Đức Âm nói: "Tay thế nào?"

"Không việc gì, ngươi tốt nhất nhanh đưa mấy thứ này mang về." Mộ Dung Đức Âm nói.

"Không vội, trước hết nối xương cho ngươi đã." Người nọ nắm lên Đức Âm gãy xương đích tay cánh tay, lại bị Mộ Dung Đức Âm rút trở về: "Ta không gãy xương. Vừa rồi là ta giả bộ."

"… … Cái gì?" Người nọ im lặng một chút, mới nói.

"Huynh trường ta dạy ta, cái này gọi là ' làm nũng '. Nói làm như vậy mới nhận được ưu đãi." Mộ Dung Đức Âm mặt không chút thay đổi nói.

"… … Há, ra là như thế này." Bóng người trong giọng nói có chút buồn bực, rốt cuộc Mộ Dung Long Sách đã dạy dỗ hắn thành cái dạng gì rồi?

Nhóm xác chết này lại đầu bô bô: "Thiết! Chỉ là hai cái tên nam nhân khó chịu! Cái kia mà gọi là làm nũng gì chứ, làm nũng thật sự hẳn phải giống như hoàng hậu vậy kìa ' ô ô cánh tay của người ta đau quá a ngươi mau tới a lòng dạ của ngươi thật sự quá nhẫn tâm a ' "

Lần này ngay cả cái trán của bóng người nọ cũng toát ra gân xanh.

Lại nói đám xác chết này khi còn sống đến tột cùng có bao nhiêu áp lực a!

Cuối cùng, Ảnh công tử cuối cùng đem kia bốn xác chết huyên náo mang đi.

Rốt cục thì Mộ Dung Đức Âm cũng đưa mấy người phiền phức không phải người kia tống đi, thở ra một hơi, mắt thấy trong vườn ngự uyển của hoàng hậu bên kia đèn đuốc sáng trưng, Long Sách lẻn vào trong cung hoàng hậu ẩn núp cũng chậm chạp chưa về, nhất định đã gặp phiền toái, không bằng lần này đi trợ giúp Long Sách một phen. Lúc này hắn nhẹ nhõm thở dài một hơi, cũng cảm thấy cánh tay phải đau nhói, vén ống tay áo lên nhìn, dù xác chết không có bẻ gãy xương cốt của hắn, nhưng mà đám xác chết này đã trải qua dị biến lúc sau sức lực lớn vô cùng, vừa vặn một cái cũng đủ để vặn gãy một cây cột hau cánh tay ôm xuể, lúc này đây trên cánh tay Đức Âm xanh tím một mảng lớn, thoạt nhìn thấy mà ghê người.

Đức Âm nhíu mi, nghĩ thầm: ngày sau làm nũng với Long Sách đi. Để Long Sách cho mình thiệt nhiều ngân phiếu mệnh giá lớn.

Lại nói bị thương với chuyện làm nũng xin ngân phiếu có quan hệ gì? ( )

Mà Long Sách bên kia, hắn đang bất hạnh bị hoàng hậu vây khốn, khó có thể thoát thân, mắt thấy ngay lập tức thì đến phiên mình chịu cực hình, hắn dứt khoát cắn răng một cái, đứng ra nói: "Công công! Ta nói ra suy nghĩ của mình!"

Thái giám tổng quản hỏi: "Ngươi là người phương nào? Hãy xưng tên ra, nói, ngươi có lời gì muốn nói! Khai cho đúng sự thực, bằng không chờ đại hình tới hầu hạ đi!"

Long Sách khom người nói: "Tiểu nhân tên là Long Đại Sách, mười bốn tuổi thì vào cung làm thái giám, bảy năm trước tiểu nhân ngẫu nhiên nhận được lời tán thưởng của hoàng thượng, được Hoàng Thượng ủy thác trọng trách, để cho tiểu nhân lẫn vào trong điện Ôn Ngọc này, gần đây Hoàng Thượng bí mật hạ chỉ, một người thiếu niên tiến vào Phượng Lai cung làm nô, tên là Tạp Dịch, kì thực… Kì thực là muốn giám thị nương nương."

"Lớn mật!!! Không ngờ tên gian tế kia lại là ngươi!!" Tổng quản thái giám giơ cây roi kia muốn đánh, lại bị Long Sách cướp lời: "Công công, tiểu nhân cũng không phải là người đần độn, tiểu nhân bằng lòng lập công chuộc tội, vì nương nương làm việc, hiện giờ tội phi Mộ Dung Đức Âm kia đã rời khỏi điện Ôn Ngọc rồi, tiểu nhân đồng ý dẫn đường tìm được tội phi kia…"

Tổng quản thái giám cũng là người lòng dạ thâm sâu, con mắt hắn xoay xoay, liền sai người trông chừng Mộ Dung Long Sách, còn mình thì đi vào trong đại điện bẩm báo hoàng hậu, chỉ một lát sau, hoàng hậu truyền chỉ, phái mấy tên thái giám võ công cực cao đi theo Mộ Dung Long Sách tìm Mộ Dung Đức Âm, nếu như không tìm thấy, dứt khoát lấy mạng của Mộ Dung Long Sách.

Mộ Dung Long Sách chỉ cúi đầu, bị đám thái giám cưỡng ép dần dần đi ra Phượng Lai cung. Mộ Dung Đức Âm từ lúc trên nóc nhà đã nhìn thấy rõ ràng, âm thầm theo đuôi. Chỉ thấy Long Sách đi tới chỗ lãnh cung ngày xưa Ân Cốt ở—— chỗ kia mặc dù tên là lãnh cung, kì thực bị hoàng đế bí mật bày bố ôn hương nhuyễn ngọc, thích hợp tổ chức mấy cuộc hẹn hò nhất, Mộ Dung Đức Âm ngầm hiểu, đi trước một bước đến lãnh cung.

Trong lãnh cung, Ân Cốt một mình một người ngồi bên trong, tối nay tình thế biến hóa khôn lường, hắn đi trước đến chỗ này chuẩn bị đủ các thứ nào thuốc độc nào chủy thủ hắn giấu ở trong lãnh cung, chỉ đợi tình thế nguy cấp thò liền đi trợ giúp hoàng đế một tay. Không ngờ nhìn thấy một bóng người xông vào trong điện có chết hay không chứ, người nọ dáng người quen thuộc chỉ cần nhìn một tí là hắn đã biết là ai.

"Mộ Dung Đức Âm, ngươi tới đây làm cái gì?" Ân Cốt lạnh nhạt nói.

"Ta tới, tự nhiên là có lý do của ta." Mộ Dung Đức Âm nhìn thấy Ân Cốt mỉm cười.

Ân Cốt vội ho một tiếng, vội vàng dời ánh mắt, bằng không sẽ bị đồ khốn tuyệt mỹ mị hoặc của Âm Heo nhiếp người.

"Dù ngươi có lý do gì, ngay lập tức cút ra ngoài cho ta, nơi này là địa bàn của ta." Ân Cốt không chút khách khí nói.

Mộ Dung Đức Âm lại không chút hoang mang nói: "Ân Cốt, ta bị thương."

chú ý, Âm Tiểu Trư bắt đầu thí nghiệm đại pháp làm nũng lần thứ hai!

"Ngươi bị thương liên quan cái rắm tới ta á! Ngươi bị thương thì tìm ca ca tốt của ngươi đi!" Ân Cốt hung tợn nói, nhưng ngay lập tức ánh mắt lại không tự chủ được đảo quanh ở trên người Đức Âm, "Thương thế của ngươi làm sao?"

"Ta không hy vọng Long Sách nhìn thấy bộ dạng bị thương của ta, cho nên muốn mời ngươi hỗ trợ." Mộ Dung Đức Âm một bộ dáng thánh mẫu ngấm ngầm chịu đựng.

Trong lòng Ân Cốt bị bộ dạng nhẫn nhịn của Âm Heo xé rách một tiếng. Hắn gắt gao nhìn chằm chằm Mộ Dung Đức Âm, nhíu mi nhìn nhìn hắn từ từ vén lên tay áo của mình, tay áo kia còn chưa có vén lên, Ân Cốt đã cảm thấy đau nhói —— tuy rằng không phải hắn bị thương, nhưng cái loại động tác ám chỉ này thật sự là rất…

Kết quả ——————————

“Cũng chỉ là bị tím bầm? Không có gãy xương? Không có trật khớp? Kinh mạch không có bị đứt? Không có bị trúng độc?” Ân Cốt = =

“Chỉ là bị bầm tím thôi.” Âm Heo ( ) đã khôi phục biểu tình ngơ ngác khuôn mặt tê liệt như trước.

Ân Cốt = =: “Âm Heo!!!! Ngươi cứ tận lực mà giả bộ thổi phồng đi! Ngươi cứ tận sức giả bộ chịu đựng đi!!! Ngươi giả bộ đến chết đi!!”

“Ngươi bảo ta là gì?”

“Âm Heo! Heo quyến rũ chết tiệt!!” Cuối cùng thì Ân Cốt cũng dùng sáng tạo từ mới mắng chửi người.

“Nói ngốc cái gì đó, qua đây băng bó cho ta đi.” Đức Âm phong độ thủ lĩnh tha thứ cho hắn.

Ân Cốt dậm chân: “Giả bộ thì cho ngươi chết!! Chỉ chút thương tích này băng bó cái rắm á!!”

Mộ Dung Đức Âm lông mi giương lên: “Há? Không chịu giúp à?”

Đương nhiên, một khắc đồng hồ sau, cánh tay của Mộ Dung Đức Âm bị Ân Cốt dùng vải trắng quấn tốt lắm, còn tặng thêm đai đeo, treo cánh tay cố định ở trước ngực.

Không có biện pháp, đại pháp làm nũng của Âm Heo quá độc.

Ân Cốt vô cùng thống hận bản thân biết rõ Âm Heo cố tình giả bộ nhưng cuối cùng mình lại còn là rơi vào tay giặc ngoan ngoãn làm theo lời hắn nói, hối hận đến nổi muốn đâm đầu vào cây cột.

128. Chương 128: Các Loại Ngược Luyến Cung Đình, Ngươi Không Biết Đó Là Ngược Bởi Vì Ngươi Sớm Đã Bị Nếm Đủ Các Loại Ngược V

các loại ngược luyến cung đình, ngươi không biết đó là ngược bởi vì ngươi sớm đã bị nếm đủ các loại ngược văn

Long Sách đi rất chậm, nhưng thật ra là muốn kéo dài thời gian với mấy tên cao thủ thái giám này một lát, suy nghĩ đối sách ứng phó, bằng công phu của hắn, giải quyết mấy tên cao thủ hoàng cung này chỉ sợ cũng phải hao tổn chút khí lực, Thị Long đang ở một nơi bí mật gần đó, hai người liên thủ, hẳn là dư dả. Nhưng, hắn cũng không muốn thoát thân như vậy, hắn muốn tương kế tựu kế, công khai trả đòn lại cho hoàng hậu, sau đó kiềm chế hoàng hậu, điều khiển biến hóa của thế cục.

Nhưng mà Mộ Dung Đức Âm đang ở nơi này trái đợi phải chờ, chờ cho đến khi tán gẫu nằm vật xuống ở trên giường Ân Cốt, đêm đã khuya, hắn cũng có chút mệt mỏi. Vì thế nói với Ân Cốt: “Long Sách đến đây gọi ta.”

“Đi chết đi, heo quyến rũ chết bầm.” Ân Cốt không để ý tới hắn. Đêm nay hoàng đế cần đạo diễn một trận chết giả, hắn phải ra sân khấu, giúp cho hoàng đế diễn vở kịch chết giả mà thôi, nào có thời gian chơi đùa với Âm Heo. Vì thế kéo chăn mền trên giường qua bỏ một bên Đức Âm, cứ thế đi ra ngoài. Trước khi đi vẫn không quên nói: “Mộ Dung Đức Âm, ngươi dám chạm vào chăn mền của ta, ta sẽ đốt luôn cái giường!”

Còn tình huống thực tế thì Mộ Dung Đức Âm đắp chăn mền mà ngủ, Ân Cốt ác thú vị mỗi ngày đều đắp, thời gian rời khỏi kinh thành, hắn còn ý đặc biệt đem chăn mền lưu mùi hương thơm tho trên người Đức Âm mang theo cùng luôn, không biết là trong đầu yy những thứ gì.

Ân Cốt rời khỏi, lãnh cung to như vậy lại trống rỗng, Mộ Dung Đức Âm đang đắp mền của Ân Cốt, dần dần chìm vào mộng đẹp. Thẳng đến khi cánh tay phải bị người nhẹ nhàng tháo bỏ, hắn mới chợt mở to mắt, chỉ thấy Địa Ngục Khuyển không biết từ khi nào đã tới bên cạnh hắn, đang cởi bỏ lớp vải trắng trên tay xem xét thương thế. “Đừng cởi.” Đức Âm nói, “Chỉ là vết thương nhẹ.”

Địa Ngục Khuyển lo lắng nói: "Là ai làm ngài bị thương?"

"Mấy người chết." Mộ Dung Đức Âm phất phất tay, "Ngươi đi sang chỗ hoàng đế bên kia, bây giờ thời gian cũng không sai biệt lắm, dựa theo lời dặn của Long Sách lúc trước đi làm đi."

"Ngài bị thương…" Hoa Ảnh trong mắt tràn đầy thương tiếc. "Không ngại." Đức Âm nói, "Chỉ là trầy da một ít."

Trầy da mà lại bao thành như vậy sao? Trong mắt Địa Ngục Khuyển không tin, chậm chạp không muốn rời đi, muốn đích thân xử lý miệng vết thương cho Đức Âm rồi mới đi.

Không lay chuyển được hắn Đức Âm đành phải để cho Địa Ngục Khuyển tháo vải trắng ra. đang cầm cánh tay của Đức Âm, động tác nhẹ nhàng gần như không có cảm giác đụng chạm, sau khi cởi bỏ lớp vải trắng, mới phát hiện cánh tay Đức Âm chỉ là bị nắm chặt quá nên để lại vết bầm tím.

Hoa Ảnh lại hoài nghi Đức Âm có phải xương cốt bị thương hay không, lo lắng kiểm tra một lần, sau đó xác định đúng thật chỉ bị bầm tím thôi.

Cho là Địa Ngục Khuyển đành phải = = mà đem vải trắng băng lại một lần nữa, lúc này mới đi làm nhiệm vụ Đức Âm giao cho.

Sau khi Địa Ngục Khuyển đi rồi một lúc sau cuối cùng Long Sách mang theo đám thái giám đến đây. Hoàn hảo, thằng nhóc Đức Âm quái đản từ nhỏ đã hiểu chuyện, biết âm thầm theo dõi mình, khi nhìn thấy thân ảnh quen thuộc trên giường kia, Long Sách liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: "Các vị công công nhìn đi, Mộ Dung Đức Âm đúng là ở chỗ này."

Đức Âm vừa nghe là Long Sách, cũng lười ngồi dậy, chỉ nói: "Các ngươi là ai? Muốn làm cái gì?"

"Ít nói nhảm! Theo chúng ta đi!" Bọn thái giám kéo Đức Âm từ trên giường xuống, cánh tay Đức Âm bị tóm chặt, bởi vì bị đau mà "Ư" một tiếng, Long Sách không hổ là Long Sách, chỉ bằng mỗi tiếng kêu đau đớn này là đoán được trên người Đức Âm bị thương —— hắn lập tức xông lên phía trước, đẩy mấy tên thái giám hai bên ra, vội hỏi: "Sao lại bị thương?!"

Đức Âm vừa nhìn thấy huynh trưởng, liền mềm xuống, tựa vào trên người Long Sách nói: "Cánh tay của ta bị người túm bị thương. Ta mệt mỏi quá, ta không muốn tiếp tục bôn ba, tối nay ngươi không thể để cho ta ngủ một giấc thiệt ngon sao?"

Long Sách đau lòng vuốt tóc Đức Âm nói: "Ca ca cũng muốn cho để ngươi nghỉ ngơi thật tốt, trong lòng ca ca còn đau hơn ngươi nửa đó, cục cưng ngoan, tối nay thật sự rất quan trọng, như vậy đi, ngươi ngủ của ngươi, mọi việc để ca ca đến xử lý được không? Cục cưng bị thương làm sao? Để ca ca nhìn xem, ca ca chữa trị, đau lắm hay không…"

Ngoài hắn ra mấy thái giám nhìn thấy một màn buồn nôn như thế, đều nghẹn họng nhìn trân trối, một người kêu lên: "Long Đại Sách! Rốt cuộc thì ngươi là ai?!"

Long Sách nói: "Từ sau khi Đức Âm vào cung, ta đã xem hắn như em trai của mình, hắn gọi ta là ca ca, ta cũng không thể không nói cho các ngươi biết, kỳ thật ta chính là người yêu Đức Âm nhất ở trên đời này, ta mang các ngươi qua đây, đơn giản là muốn nhìn thử tình hình hắn thế nào, nếu chúng ta đã nằm ở trong tay các ngươi, đơn giản không bằng đoàn tụ." Nói xong ôm chặt lấy Đức Âm, đem cả người hắn ngay cả mền cũng ôm luôn.

Thật không ngờ tới một tên thái giám thế mà tốt với nam sủng của hoàng đế như thế, nói ra chuyện cũng là chuyện lạ thiên cổ! Mấy gã thái giám không khỏi chậc chậc, cuối cùng sau một hồi thảo luận mở miệng nói: "Long Đại Sách, chúng ta cũng đều là những người bởi vì gia cảnh không tốt mới vào cung làm thái giám, quả thật không muốn làm khó ngươi, nhưng mà lệnh của hoàng hậu, chúng ta không thể chống lại, các ngươi theo chúng ta trở về đi, đợi hoàng hậu xử lý vậy."

"Được!" Mộ Dung Long Sách hiên ngang lẫm liệt ôm Đức Âm, từng bước một bi tráng đi ra lãnh cung.

Khi hắn đi tới cửa thì Đức Âm nói: "Cầm theo gối đầu luôn đi."

Long Sách vì thế đành phải nhờ mấy người thái giám kia mang theo đệm giường cùng gối đầu cho hắn —— mấy người thái giám kia một đường bắt chuyện với hắn, thật sự cũng thật thích hắn, cuối cùng họp bàn đem ván giường hủy đi, đem Mộ Dung Đức Âm đặt trên ván giường, bọc mền, gối lên gối đầu, cứ như vậy nâng đi ra ngoài. Mộ Dung Đức Âm ngủ được an ổn, lại nói thể nghiệm giấc ngủ trên này cũng thật sự là mới mẻ a.

Về phần hoàng đế bên kia thì phát triển như thế này.

Gần đây hoàng hậu luôn luôn âm thầm hạ độc hoàng đế, hoàng đế tương kế tựu kế, giả vờ trúng độc, viết di chiếu, ngay lập tức giả chết qua mắt hoàng hậu, chờ xử lý xong đám người tạo phản bên gia tộc của hoàng hậu, hắn tiếp tục tỉnh bơ "sống lại". Vì phối hợp giả chết của hắn, Ân Cốt còn phải làm trò trước mặt đám người hoàng tộc trình diễn một vở bi kịch cùng tuẫn táng với người yêu, tự nhiên cũng giả, từ nay về sau hoàn toàn loại bỏ sự tồn tại của "Ân Cốt", thoát khỏi tất cả mọi âm mưu đuổi giết.

Nhưng mà không tốt vẫn cứ là không tốt, thuốc để cho hoàng đế giả chết đến từ chỗ của Lão Yên Quỷ, Lão Yên Quỷ động tay động chân trong phương thuốc, tự nhiên là yêu cầu của Mộ Dung Long Sách—— Dù cho vương quyền như núi, thủ đoạn hoàng đế cực kỳ thảm khốc, cuối cùng Lão Yên Quỷ vẫn là cắn răng cược bằng tính mạng giở trò ngay dưới mí mắt của hoàng đế, làm như vậy mục đích chỉ có một chính là có thể đụng đến một đôi đùi ngọc của Đức Âm, vì cặp đùi kia, hắn thật sự là cố chấp mạng cũng chẳng cần mà.

Cho nên thuốc chết giả kia thời gian sẽ kéo dài hơn nhiều, chờ đến khi hoàng đế thật sự tỉnh lại, đã kinh hoảng phát hiện, thiên hạ này đã thật sự đổi chủ. Cái này giống như việc ly hôn giả biến thành thực vậy đó.

Chuyện đại bi kịch trên triều đình kia, các ngươi còn muốn xem sao? Đã xem qua vô số bộ tiểu thuyết ngược tâm ngược thân cung đấu, còn muốn tiếp tục xem chuyện giả chết này sao?

Được rồi, cứ biểu diễn cho mọi người liếc mắt nhìn một cái đi, dù sao cuối cùng kết cục của hoàng đế quả thực đúng là một vở bi kịch, không phải sinh li tử biệt cùng với người yêu hắn mà chính là cùng với giang sơn của hắn.

Trên long sàng, hoàng đế thân mình khô héo, không ngừng hộc máu còn hai mắt thì trống rỗng, thái y tự nhiên là một trong tâm phúc của hoàng đế thở dài lắc đầu, mấy Vương gia khác thì quỳ gối trước giường, bày tỏ tình cảm chân thành đau xót, một đám người từ sớm đã khóc than.

"Cốt nhi… Cốt nhi của ta…" Hoàng đế gian nan thở phì phò, trái lại chỉ lặp đi lặp lại phục một câu kia.

Cuối cùng thì Ân Cốt bị Đức Âm ngăn trở trên người một cây màu trắng xuất hiện ở cửa, không quan tâm tới đám thị vệ ngăn cản, lạnh lùng nói: "Tránh ra. Ta muốn gặp Hiên Viên Cực Phong."

"Cốt nhi… … Cốt nhi…" Hoàng đế hình như đã không nhìn thấy gì nữa, nghe giọng của Ân Cốt bắt đầu giãy dụa.

"Hiên Viên Cực Phong!" Ân Cốt đi tới trước giường, tay nắm chặt tay hoàng đế, ôm chặt lấy hoàng đế.

"Cốt nhi… Ngươi cuối cùng cũng tới rồi…" Hoàng đế buồn bả cười, ở bên tai Ân Cốt nhẹ nhàng nói vài chữ, sau đó lập tức tuột tay, nhắm hai mắt lại.

Thái y vội vàng kêu: "Hoàng Thượng! Hoàng Thượng a! Hoàng Thượng a!" Sau đó giả bộ sờ sờ hơi thở, ngay lập tức ngã ngồi trên mặt đất, khóc ròng nói: "Thánh Thượng… Băng hà … …"

Ân Cốt thật sự là không thể nào khóc được, vốn là hắn nên ở trước "thi thể" của người yêu lặng lẽ rơi lệ, chỉ có điều lúc này ở trong đầu đều là hình ảnh Mộ Dung Đức Âm cởi sạch quần áo lao vào trong ổ chăn của mình báo đáp tình nghĩa. Hắn vội vàng bịt mũi, hình như yên lặng nức nở, kì thực máu mũi chảy xuống —— gần đây trời cũng rất nóng, vốn đã dễ dàng hỏa vượng, huống chi hắn còn bổ não mình đang đắp cái mền mang theo nhiệt độ cơ thể cùng mùi thơm của cơ thể mền báo đáp tình nghĩa —— hơn nữa là thân mình trần truồng ngủ trần ở trong chăn trên chiếc giường… …

A a a a!! Heo quyến rũ đáng chết này! Trường hợp này vậy mà hấp dẫn mình!!

Vì thế trong mắt mọi người, chỉ thấy Ân Cốt che mũi, máu không ngừng từ giữa kẽ tay chảy ra, thoạt nhìn hắn thương tâm đến cực điểm, lập tức hắn che mũi xua tan vô số hình ảnh trong đầu, nằm ở trên người

hoàng đế, xem như tuẫn táng chung với hoàng đế.

Căn cứ theo di ngôn của hoàng đế, hai người phải hợp táng, vì thế bị đám người chuyển ra ngoài.

Vở kịch ngược luyến hoàn mỹ rốt cục cũng hoàn thành xong, tuy rằng cực kỳ cảm động, nhưng dưới ánh mắt người khác tựa hồ thiếu bớt cái gì thì phải.

Chính là, rốt cuộc không đúng ở chỗ nào đây?

Ngay sau khi hoàng đế cùng Ân Cốt bị khiêng xuống dưới, Địa Ngục Khuyển thần không biết quỷ không hay lẫn vào linh đường, đem một viên thuốc giả chết nhét vào trong miệng Ân Cốt giả vờ hôn mê, Ân Cốt không thể sớm tỉnh lại, hắn mà tỉnh sớm thì hỏng chuyện.

Rốt cục Mộ Dung Đức Âm cũng bị mang tới trong cung điện của hoàng hậu,theo lời thái giám bẩm báo, lúc trước Mộ Dung Đức Âm bị trọng thương, không thể nhúc nhích, cho nên phải nâng hắn qua đây. Hơn nữa cái tên Long Đại Sách kia là một thái giám đa tình, từ lâu đã thông đồng làm chuyện mờ ám với Mộ Dung Đức Âm, hai người yêu đến chết đi sống lại, lần này hai người theo đến, hình như là đã chuẩn bị làm tốt việc tự tử.

Kỳ thật hai anh em nhà người ta một kẻ thì đùa giỡn tâm cơ, một tên thì hay ngủ, tự tử vì tình cái khỉ gì a.

Trong lỗ tai Mộ Dung Đức Âm nhét hai cục bông, đó là khi bôi thuốc hỏi Ân Cốt, nhét ở trong lỗ tai vừa vặn có thể yên tĩnh ngủ, cứ việc hoàng hậu chít chít méo mó gì ì đó thì hắn cũng không cần để ý, Đức Âm còn dùng đoạn gấm bịt kín hai mắt, hưởng thụ niềm vui ngon giấc ở trên đại điện hoàng hậu. Hoàng hậu hỏi vì cái gì Mộ Dung Đức Âm bịt mắt, Long Sách nói dối bảo hai mắt Đức Âm bị trọng thương. Kỳ thật đó là miếng che mắt mà đệ đệ bảo bối của hắn che khi ngủ.

Càng tồi tệ hơn chính là trước khi Đức Âm ở bị nâng quay về, còn đặc biệt cố ý đem quần áo cởi bỏ, chỉ mặc mỗi cái quần cộc cởi bỏ phần trên sát cánh tay chui ở trong chăn mền, bên chân còn ủ cái phích nước nóng.

Thật sự biến cung điện của hoàng hậu như phòng ngủ của nhà mình. Thậm tệ hơn chính là, Long Sách thế mà dễ dàng tha thứ cho hắn làm như vậy!

Lililicat

Phong

129. Chương 129: Triển Khai Kế Hoạch Lớn, Tế Trời Xanh Gió Mây Xoay Vần

triển khai kế hoạch lớn, tế trời xanh gió mây xoay vần

"Đây là tội phi mị hoặc hoàng thượng Mộ Dung Đức Âm à?" Hoàng hậu ngồi trên giường, nhìn người nằm trên ván gỗ dưới mặt đất.

"Khởi bẩm hoàng hậu, đúng là hắn." Thái giám khom người, nơm nớp lo sợ thối lui qua một bên. Hoàng hậu hạ lệnh: "Người đến, xách Mộ Dung Đức Âm ra ngoài, để cho ai gia nhìn thử xem, hắn rốt cuộc là bộ dạng gì, thế nhưng có thể mê hoặc lòng người đến vậy!"

Mộ Dung Long Sách vội vàng nói: "Hoàng hậu nương nương! Mộ Dung Đức Âm hiện giờ thân mình nhiễm bệnh hiểm nghèo, tốt nhất ngài đừng nhìn hắn."

Hoàng hậu cười lạnh: "Bổn cung có gì mà không thể nhìn! Người đến! Xốc lên cho ta!"

Thị vệ hai bên lập tức tiến lên muốn nhấc đệm chăn, Mộ Dung Long Sách thấy thế, bổ nhào lên trên người Đức Âm, kêu lên: "Các ngươi đừng động vào hắn! Ta cùng Đức Âm một lòng một thể, nếu như hắn không thể sống, ta cũng không muốn sống!" Nói xong bi thương khóc lớn lên, vậy mà có khiến lòng người dao

động vài phần, nhất thời để cho mọi người ở đây sôi nổi phỏng đoán, thái giám này đến tột cùng cùng với gã nam sủng kia trong lúc đó tình cảm vướng mắc ghi lòng tạc dạ như thế nào?

Mấy người đưa tay kéo hắn ra, Long Sách liều mạng giãy dụa, tóc buông thỏng, giống như nổi cơn điên. Hoàng hậu giận tím mặt, hét lên: "Người đến!! Đem kẻ điên này kéo xuống! Dùng đại hình hầu hạ! Trước tiên cứ cắt đứt đầu lưỡi của hắn đi!"

"A!! A a a a! Đức Âm! Đức Âm!! Ta muốn vĩnh viễn cùng một chỗ với ngươi!!" Long Sách chỉ là điên cuồng la hét không thôi đến mức khàn cả giọng, bị người kéo nhưng hai chân không ngừng quẫy đạp, liều chết cũng không muốn rời khỏi đại điện, làm cho đám người xung quanh dựng thẳng lông tơ, thiệt là cực kì dũng cảm, nha, hắn là thực sự sẽ được tận mắt chứng kiến chuyện tình trời đất cũng phải bùi ngùi xúc động dù sống hay chết không rời không bỏ à nha?!

"Đức Âm a a a a!!" Long Sách mỗi một tiếng hét giống như quỷ khóc tang thương tiêu điều, lực đạo của hắn mạnh đến kinh người, thế mà giãy thoát khỏi vòng kiềm chế của đám người nọ, bổ nhào về lại trên người Đức Âm, sau đó lại bị kéo ra. Như thế ba phen mấy bận, những người đó tìm dây thừng đem kẻ điên này trói chặt, bốn năm người mới áp chế được hắn, cuối cùng cũng tha được hắn ra cửa.

Vì thế, chỉ còn lại có một mình Mộ Dung Đức Âm nằm ở trước mắt bao người.

"Xốc lên!" Hoàng hậu càng muốn nhìn thử coi Mộ Dung Đức Âm có cái bộ dạng gì, thị vệ sợ hãi tên Mộ Dung Đức Âm kia thật sự đang mắc phải cái bệnh hiểm nghèo gì, nên dùng cây gậy vén một góc mền lên, động tác này còn chưa kịp làm xong, người đắp mền bên dưới đột nhiên ngồi dậy, giống như xác chết vùng dậy, khiến cho mọi người đồng loạt kinh hô.

Chỉ nghe rầm một tiếng, Mộ Dung Đức Âm đột nhiên từ dưới đất dựng lên, xé miếng che mắt trên mặt xuống, dùng ánh mắt= = nhìn mọi người.

Lúc này hắn chỉ mặc mỗi một cái quần cộc, tóc dài rơi rớt rũ xuống, chân mang vớ trắng, tuy thoạt nhìn không có gì khác lạ cả, nhưng trong nháy mắt tất cả mọi người ở đây trong nháy mắt giống như bị nổ tung—— khuôn mặt tuyệt mỹ hoàn mỹ, dáng người tuyệt mỹ hoàn mỹ, cặp đùi cùng cánh tay tuyệt mỹ hoàn mỹ, mái tóc dài tuyệt mỹ hoàn mỹ óng ả mượt mà… …

Vì thế toàn trường đều ngây dại, không khí kết băng.

Cuối cùng, hoàng hậu phục hồi tinh thần lại, ra lệnh: "Bắt lấy, đánh gãy gân chân, đưa vào tẩm cung của ta."

Nhưng mà những người khác vẫn còn đang đắm chìm ở cơn gió lốc dội bom tuyệt mỹ của Đức Âm.

Mộ Dung Đức Âm dùng hắn ánh mắt sắc bén quét qua bốn phía,

Vì thế,

Lại chui về trong ổ chăn.

Hết thảy đều thật là quỷ dị.

Quỷ dị tới nỗi làm tất cả mọi người hóa đá.

Lúc này, Mộ Dung Long Sách ở cửa thoải mái giải quyết thị vệ cột trói hắn, chậm rãi thong thả tiến vào, giọng điệu cực kì thoải mái nói: "Hoàng hậu nương nương, ngươi cũng đã gặp đệ đệ ngoan của ta rồi, vậy kế tiếp chúng ta nói chuyện được chứ? Ngươi cho là, đệ đệ của ta chỉ dựa vào khuôn mặt mới lên làm tôn chủ Ma giáo sao?"

"Ngươi là cái thá gì chứ?!" Hoàng hậu căm hận nhìn hắn.

"Ta là thành chủ Băng Tiễu Thành, Mộ Dung Long Sách, anh trai ruột của Mộ Dung Đức Âm. Hiện tại ta đã dẫn theo vạn nhân mã bao vây Phượng Lai cung, ta hy vọng nương nương tốt nhất là nên ôn hoà nhã nhặn cùng ta trao đổi, ta mới bảo đảm được an toàn cho nương nương." Long Sách nói.

"Vạn nhân mã? Ngươi vậy mà lại là kẻ ba hoa khoác lác! Ngay bây giờ bổn cung có thể đem ngươi lăng trì xử tử!" Hoàng hậu nói.

(hình phạt thời xa xưa, trước tiên là chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu)

Long Sách vuốt vuốt tóc của mình, lập tức lấy bộ quần áo mà mình mới vừa rồi ở bên ngoài bảo Thị Long mang tới, đá đá Đức Âm, đem hắn kéo đứng lên, mặc quần áo tử tế cho hắn. Bất quá chỉ khoác một kiện áo bào trắng đơn giản mà Mộ Dung Đức Âm lại càng thêm chói sáng rực rỡ, hắn làm biếng ngồi xếp bằng, nói: "Vạn đại quân, đã ở trước mắt ngươi."

Dứt lời chìa một bàn tay, ngón tay giương cao, lập tức vẽ ra một đạo kiếm khí vô cùng lợi hại, trong nháy mắt chặt đứt một cây hai tay ôm hết ở bên cạnh, mọi người lập tức kinh hô chạy trốn, trên đại điện nhất thời một đống hỗn độn.

Hoàng hậu vội vàng đứng lên, trước người đứng đầy thái giám cùng thị vệ bảo hộ nàng, Long Sách cười nói: "Đây chỉ là chút lòng thành, bảo bối đệ đệ kia của ta nếu như tức giận, đám... lâu la trước mặt ngươi này nhìn cũng chẳng đủ đâu! Sao nào? Hoàng hậu trăm tính ngàn tính, có thể tính tới chuyện này chưa, bảy năm trước, từ lúc ngươi tiến cung, hết thảy mọi hành động của ngươi sớm bị người nắm trong tay, cũng chính là người đó hướng dẫn ngươi từng bước thực hiện kế hoạch đoạt quyền, kỳ thật đều là do một tay Băng Tiễu Thành ta đây? Hiện giờ thời cơ đã chín muồi, đa tạ nương nương đã trồng cây lót đường cho tại hạ, tại hạ mới có thể thưởng thức trái cây và bóng râm kia a!"

Lập tức Mộ Dung Long Sách xoay người, nâng cằm Mộ Dung Đức Âm lên, cười nói: "Đức Âm, ngươi có thể xả thân vì ta tiến vào Ma giáo, ngươi cũng biết, vì ngươi, ta cũng có thể mưu cầu giành lấy thiên hạ, chỉ vì ngươi! Từ nay về sau, sẽ chẳng còn ai có thể làm lay động bá nghiệp của ngươi!"

Nói xong thế nhưng làm trò trước mặt mọi người ở trên trán Đức Âm ấn xuống một nụ hôn.

Từ một khắc ở Phượng Lai cung, rốt cục Long Sách cũng chiêu hàng hoàng hậu.

Sau đó, hắn cùng với Mộ Dung Đức Âm chia làm hai đường, Đức Âm phụ trách bảo vệ đại điện và ngọc tỷ, còn Long Sách thì tự mình ra trận, xuất cung dẫn nhân mã tấn công vào đại điện kim loan.

Long Sách đem ngọc tỷ như củ khoai lang phỏng tay giao trong tay Đức Âm, còn mình thì khoác chiến giáp, nhảy lên ngựa, dứt khoát nói: "Lần này, để ta chinh chiến thay cho ngươi, ngươi cứ ngồi trên ngai vàng mà nhìn, khi tia nắng mặt trời đầu tiên mọc lên thì ta sẽ tận tay dâng cho ngươi bá quyền của thiên hạ. Ngươi sinh ra đã làm Mộ Dung Đức Âm, cuộc đời này nếu như không khuynh quốc một lần, chẳng phải đáng tiếc lắm sao?Cứ mở to mắt mà nhìn huynh trưởng làm sao dâng giang sơn vạn dặm tận tay cho ngươi!"

Dứt lời ở trên ngựa chìa một cánh tay ôm lấy đầu Đức Âm, hàng vạn hàng nghìn nhu tình, đều hóa thành ý chí chiến đấu trào dâng. Thì ra đến cuối cùng, thành ma không phải là Đức Âm, trái lại là chính bản thân hắn, vì yêu thành ma, hắn không oán không thẹn.

Một đêm đó hoàng thành tắm trong máu tươi hỗn loạn, trong ngoài hoàng cung, từ nửa đêm tiếng giết rung trời, hàng ngàn hàng vạn nhân mã hỗn chiến không ngừng, nhân mã Ma giáo thừa dịp rối loạn dũng mãnh tràn vào, ở trong tối dưới sự chỉ huy của tôn chủ, trộm quan tài của hoàng đế ra ngoài mang đến Băng Tiễu Thành.

Bên dưới màn trời đêm đông là máu tươi thành dòng, trên người Mộ Dung Đức Âm mặc bộ y phục màu đỏ sậm xa hoa, đứng sừng sững trên đại điện kim loan trống trải, phía sau hắn chính là ghế vàng Cửu Long, tượng trưng cho vương quyền tối cao, trận chém giết tối nay là quyết định cuối cùng xem ai mới là người chân chính ngồi ở trên cái ghế kia.

Hoa Ảnh quỳ một gối xuống ở dưới bậc thềm, chờ đợi chủ nhân tối cao của mình ra lệnh một tiếng, là triển khai tàn sát địa ngục.

Mộ Dung Đức Âm khoanh tay mà đứng, nhìn ngai vàng xanh vàng rực rỡ, đột nhiên, giọng lạnh lùng nói: "Tối nay, chỉ có Long Sách suất lĩnh nhân mã có thể tiến vào nơi này, người còn lại xông vào, giết không tha."

Hoa Ảnh hơi hơi ngẩng đầu, khóe miệng kéo ra nụ cười khát máu: "Lĩnh mệnh."

Sau khi Hoa Ảnh chậm rãi đi ra khỏi đại điện, Đức Âm vươn tay, vuốt ve ghế rồng, cười nói: "Thật sự là vị trí chịu đủ nguyền rủa a!"

Dứt lời, tay áo phất lên, xoay người ngồi ở trên ghế vàng chạm trổ cửu long, hắn lấy tay nâng đầu, nghiêng người tay vịn khảm đầu rồng, thản nhiên nói: "Bản tôn cứ ở chỗ này, nhìn thử xem người bị nguyền rủa kế tiếp là ai, ha."

Màn đêm sắp tiêu tán, kết quả cuối cùng, như thế nào như thế nào? Ai mới là người cuối cùng chiến thắng?

"Biểu huynh." Một thiếu niên nhút nhát từ đằng sau bình phong dát vàng đi tới, gọi Đức Âm đang ngồi trên ghế rồng một tiếng. Thiếu niên kia trên người mặc sắc phục của hoàng tử, mày mắt như vẽ, chính là Thập Nhất hoàng đệ của hoàng đế Hiên Viên Cực Phong người có tên trong di chiếu truyền ngôi, dựa theo vai vế, hắn hẳn là phải gọi Mộ Dung Đức Âm một tiếng biểu đệ.

"Ngươi chính là Cực Ngọc." Đức Âm tựa ở ghế rồng cũng không nhúc nhích một li, trái lại ngoắc gọi hắn, "Đến đây, ngồi ở bên cạnh ta."

"Vâng." Thập Nhất đệ đệ của hoàng đế thật cẩn thận đi tới, ngồi xuống một góc ghế rộng rãi, hắn là một trong số những người con nối dõi của tiên đế nhỏ tuổi nhất yếu đuối nhất, ở trong cung từ trước đã không được sủng, hiện giờ lại sắp bị làm con rối đẩy lên địa vị cao, chỉ sợ bị người áp chế đã quen rồi có khi ngay bản thân hắn cũng không biết đang đợi mình là vận mệnh gì đi.

Hoàng tử trộm mắt nhìn nam tử tuyệt mỹ vô song đáng sợ trước mắt này, Mộ Dung Đức Âm là đóa hoa đẹp nhất độc nhất, trong khoảnh khắc đã hút lấy được mọi ánh nhìn của hắn, làm hắn ngây ngô si ngốc, chỉ nhìn như vậy thôi, hắn cũng đã biết, thiên hạ của mình, đều bị nam nhân nguy hiểm này nắm trong tay, cả đời này của mình cho tận thời hơi thở cuối cùng cũng chỉ là tượng gỗ của hắn.

"Ngồi gần đó." Mộ Dung Đức Âm ngoắc ngón tay, hoàng tử liền nuốt nuốt nước bọt, từ trên ghế đứng lên chuyển tới trước mặt Mộ Dung Đức Âm, cũng không dám cùng Mộ Dung Đức Âm sóng vai mà ngồi, chỉ là ngồi dưới đất, chân khoát lên trên bậc thang bạch ngọc, ngửa đầu nhìn tôn chủ Ma giáo làm người khác mê muội.

Mộ Dung Đức Âm liền dùng ngón tay vuốt ve mái tóc của hắn, mỗi một cái vuốt ve cũng đủ làm cho hoàng tử run rẩy run rẩy, mà khi tay của hắn rời đi thì hắn lại tuyệt vọng điên cuồng mà chờ mong hắn lại vuốt ve mình lần nữa. Hắn đã mười lăm tuổi, hắn cảm thấy trong cơ thể bị này nam tử ma mỵ này nhấc lên từng trận sóng to gió lớn, để cho hắn run rẩy lại mê muội.

"Cực Ngọc, ta giao thiên hạ này cho ngươi, ngươi báo đáp ta thế nào?" Mộ Dung Đức Âm câu họa cằm của hắn lên, khiến thiếu niên nâng mặt, chống lại ánh mắt của hắn.

Thiếu niên cảm thấy ngón tay duyên dáng kia như bạch ngọc lạnh lẽo vạch lên bờ môi của hắn, mùi thơm nhàn nhạt lan tỏa quẩn quanh, hắn không thể không mở miệng được, mang theo một chút run rẩy: "Ta sẽ phong biểu huynh làm ám hoàng, hưởng chung thiên hạ cùng ta, ta làm minh, biểu huynh làm ám, Hiên Viên hoàng triều đời đời thế thế này tuyệt không phá bỏ quy củ này…"

"Đứa trẻ ngoan." Mộ Dung Đức Âm dùng cánh tay đem thiếu niên ôm vào trong lòng, nâng cằm của hắn lên, ghé vào lỗ tai hắn nói: "Cầm chắc ngọc tỷ của ngươi."

Hoàng tử dán ở trước ngực của hắn run rẩy không thôi, toàn thân như bị một luồng cảm xúc thật lớn nào đó thổi quét, thân thể đột nhiên mềm nhũn, thế mà hôn mê bất tỉnh.

Trong lúc mơ màng, cũng chính là nam nhân ma khí ma mỵ cả người rực lửa, mũ vàng châu ngọc, tựa như ma thần giống như đẩy hắn vào trong động, khóa chặt trong lòng bàn tay, đến cuối cùng cũng chẳng thể giãy dụa. Ở dưới chân của hắn, không ngờ mình lại nhỏ bé như vậy… yếu đuối như vậy…

phỏng vấn lý do vì sao hoàng đế Hiên Viên Cực Phong vì cái lông gì mà lựa chọn Hiên Viên Cực Ngọc làm con rối thừa kế ngôi vị?

Hiên Viên Cực Phong: bởi vì đứa bé kia là người dễ vê nặn, dễ khi dễ nhất, là kẻ yếu đuối nhất. Ầy…, từ mà thông dụng của hủ nữ các cô chính là… Ậy… Cái từ kia là gì?

Phóng viên Miêu: thánh mẫu thụ mơ mộng hão huyền bị hại?

Hiên Viên Cực Phong đúng vậy! Chính là cái đó!

Phóng viên Miêu: nói cách khác, trong mắt hắn, hiện tại Đức Âm chính là cái cặn bã mỹ công hả?

Hiên Viên Cực Phong: dựa theo lối suy nghĩ của Cực Ngọc thì hẳn là như vậy.

Âm Heo vì thế hưng phấn một đường chạy chậm về chỗ huynh trưởng báo tin: huynh trưởng, cuối cùng có người nói ta là cặn bã công đó!

Long Sách vui mừng: oa ha ha, cuối cùng cục cưng cũng đã trưởng thành, biết từ cặn bã rồi đó nha, cặn bã được thì tốt, cặn bã công đúng là có khí thế, còn có thể tùy tiện khi dễ làm nhục tiểu thụ, có điều hãy nhớ kỹ, ca ca ngươi ta đây vĩnh viễn là "Công" của ngươi! Rầm rì! (tự lừa mình dối người)

130. Chương 130: Cái Được Gọi Là Chủ Nghĩa Giáo Điều Cặn Bã Công

cái được gọi là chủ nghĩa giáo điều cặn bã công

Ở bên ngoài cung vàng điện ngọc Cửu Long, Hoa Ảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng nghiêng người trên ở trên trên bậc thang, thanh trường kiếm không vỏ tựa vào bên cạnh hắn, ngoài ra hắn còn mang theo một bình rượu hồ lô, ánh mắt nửa khép hờ, tùy ý ngửa mặt tu rượu vào miệng, tựa hồ cực kỳ thanh thản.

Mà ở bên dưới bậc thang, còn lại là từng đống từng đống xác chết chất cao như núi, máu chảy thành sông. Lúc này đại điện kim loan y hệt như tòa thành đơn độc lững lờ trước phía hòn đảo vạn bộ thi hài xương cốt. Chân trời phía Đông dần dần nhô lên, Hoa Ảnh nhìn lên trời cao, trong mắt một mảnh mênh mông.

"Đây là lần thứ hai ta nhìn thấy cảnh tượng tàn nhẫn như vậy, ngươi cùng chủ nhân của ngươi đúng thật là rất giống nhau." Thị Long đứng ở phía xa, lạnh lùng nói.

Hoa Ảnh nói: "Ngoại trừ Mộ Dung Long Sách, ai cũng không thể tiến vào." Dứt lời, đoạn kiếm rời khỏi một thi thể gào thét xẹt đi như tên bắn xượt qua sườn mặt của Thị Long, ở trên mặt hắn lưu lại một đạo vết cắt thật sâu.

Thị Long dù thế cũng chẳng nhúc nhích, mặc kệ máu tươi chảy tích tích từ trên gương mặt, chỉ nói: "Nếu người tới hết thảy đều giết không tha, vì sao không giết ta, chẳng lẽ ta đặc biệt sao?" Hoa Ảnh nhìn cũng không thèm nhìn hắn một cái, nói: "Trên đời này, chỉ có tiểu chủ nhân là đặc biệt nhất, chỉ có hắn mới là ý nghĩa của ta."

"Vậy ngươi có từng thật sự liếc mắt nhìn ta một cái chưa, ngươi cũng đã biết cảm tưởng của ta dành cho ngươi đi?" Thị Long giẫm lên dòng suối máu tươi thấm trên mặt đất, chậm rãi đi tới, "Từ lần đầu tiên khi mà ta nhìn vào đôi mắt kia của ngươi, ngươi khiến cho ta phẫn nộ, để cho ta cảm thấy bản thân như rơi vào ranh giới tận cùng, để cho ta càng ngày càng khó có thể ức chế tâm tình của mình."

"Câm cái miệng của ngươi lại, ta ghét nhất tiếng huyên náo." Hoa Ảnh lấy tay gối lên đầu, tiếp tục uống rượu, nhưng không có lập tức giết chết Thị Long đang dần tới gần.

Cuối cùng thì Thị Long cũng đi tới bên cạnh hắn, nói: "Ta là ảnh vệ, cuộc đời này chỉ biết một lòng trung thành một mình Mộ Dung Long Sách. Vì chủ nhân, đôi tay này của ta cũng sẽ nhuộm đầy máu tươi, nhưng cũng sẽ không tàn nhẫn hưởng thụ ham muốn khát máu điên cuồng một lòng muốn chém giết như ngươi, ngươi là quỷ, ngươi căn bản không phải là người." Hoa Ảnh không hề để ý đến hắn.

Thị Long thấy hắn không trả lời, liền bước từng bước trên bậc thềm, nói: "Hoa Ảnh, nếu như ta cứ như vậy tiến vào đại điện, uy hiếp người mà ngươi trân quý nhất, ngươi có thể liếc mắt nhìn ta một cái hay không?"

Dứt lời thật sự xẹt ngang qua bên người Hoa Ảnh mà qua, muốn đi vào đại điện kim loan.

Bỗng nhiên, trời đấtđảo lộn, khoảnh khắc khi hoàn hồn lại, thế mà bị cánh tay như gọm kèm bằng thiết sắt kiềm chế sít sao, quật hắn ngã xuống đất. Thị Long kinh ngạc sợ hãi ngẩng đầu, chống lại con ngươi nhuộm máu của Hoa Ảnh.

"Ta sẽ dành cho ngươi sự trừng phạt so với cái chết còn nặng hơn." Hoa Ảnh một tiếng xé nát kéo rách quần áo Thị Long, trong đôi mắt sợ hãi của Thị Long dần dần chuyển sang thê lương buồn bã cùng mê ly, hắn chậm rãi nhắm mắt lại, nói: "Như vậy, rốt cục ngươi cũng có thể liếc mắt nhìn ta một cái."

Vì thế ở trước ánh bình minh, sau khoảng tối của đêm đen, ngay trước vô số thi thể chất thành đống, phía trước bậc thềm rồng, hai thân thể gắt gao quấn quýt, không chút lưu tình mà hoan ái, thống khổ cùng khát vọng muốn giày vò chà đạp đan xen vào nhau.

Thị Long mặc cho thân thể bị biến thành một con rối bị người giày xéo tàn phá, mặc cho cuồng thú từ địa ngục chà đạp, hắn chẳng để tâm khi tình cảm của mình đến tột cùng có được thú điên máu lạnh đáp lại dù chỉ một chút hay không, quan trọng nhất chính là, rốt cục hắn cũng đã quyết ở…nơi này thời khắc đặc biệt này để lại dấu vết tỏ rõ lòng mình, sau khi chủ nhân công thành, biết quá nhiều bí mật của hắn cho nên mình không còn cần phải tồn tại nữa, mà đem thân thể vô dụng giao phó cho Hoa Ảnh cũng thế.

Một giọt nước mắt lạnh lẽo từ trên hai gò má chảy xuống, ở trong đợt tiến công mãnh liệt của Hoa Ảnh, Thị Long cảm thụ được đau đớn đốt cháy linh hồn cùng với đỉnh điểm của kho*i c*m. Ý thức dần dần mơ hồ, máu tươi càng ngày càng nhiều từ trong miệng tràn ra, thế mà hắn lại gắt gao gì chặt tấm lưng của Hoa Ảnh, khàn khàn giọng nói: "Đừng có ngừng… Để cho ta đem phần đau đớn này mang xuống địa ngục…"

Trước khi mà hắn tới đây, hắn đã uống kịch độc, Long Sách sắp sửa mở ra một thời kì thống trị mới huy hoàng nhất trong lịch sử, mà mình có thể vì chủ nhân làm được một chuyện cuối cùng này, vì hắn cho dù đến chết cũng chôn vùi toàn bộ bí mật, đem tất cả những bí mật này vùi sâu vào trong địa ngục đi.

Sáng sớm khi tia nắng màu vàng rực rỡ đầu tiên chiếu ở trên bậc thềm rồng, cánh tay Thị Long rốt cục cũng dần tuột xuống, mang theo một nụ cười thỏa mãn, dần dần ở trong lòng Hoa Ảnh lạnh cứng.

Hoa Ảnh buông thân thể hắn ra, lấy tay giúp hắn vuốt đôi mắt lại, nói: "Làm một người ảnh vệ, ngươi tận lực."

Một bóng người chắn đi ánh mặt trời, Hoa Ảnh vội vàng quỳ gối xuống, cung kính hành lễ: "Bái kiến tôn tọa."

Từ hôm nay trở đi, tiểu chủ nhân của hắn một mình nắm trong tay quyền uy vinh dự nhất trên đời, là vị Thần cai quản giang sơn này, toàn huyết tinh dơ bẩn, tất cả đều do một tay mình làm thay hắn.

"Thị Long đã chết?" Đức Âm nhìn Thị Long trên người chỉ đắp một cái áo choàng nằm ở nơi này.

"Vâng. Hắn ăn xong kịch độc, đã ngừng thở chết rồi." Hoa Ảnh đáp.

"Ta muốn để cho hắn sống." Đức Âm khí độ ung dung hạ lệnh.

"Dạ." Hoa Ảnh không tra hỏi bất kỳ lý do, lập tức bắt lấy Thị Long, đem một đạo nội kình bá đạo đánh vào tâm mạch của hắn —— Thị Long vừa mới tắt thở, hẳn là còn chưa có chết hẳn. Lúc này, Mộ Dung Đức Âm cởi giày, một cước đá vào trên bụng Thị Long, chỉ nghe Thị Long oa một tiếng, vậy mà thông hơi!

Mộ Dung Đức Âm = = nhìn nhìn Thị Long nửa chết nửa sống, Long Sách quá độc, chiêu này nhất định là hắn dạy cho Thị Long, căn bản không có cái gì gọi là diệt khẩu để giấu kín bí mật gì gì đó, chỉ là dạy Thị Long làm sao để thông đồng với Hoa Ảnh thôi, loại tiết mục ngược chuyện này hắn xem ở trong sách Long Sách phải nhiều lần lắm rồi, Long Sách nhất định vì bản thân mình đạo diễn vở kịch ngược luyến này mà rất đắc chí, đồng thời còn có thể để cho Thị Long bám trụ địa ngục khuyển, quả nhiên là kế sách hay!

Hoa Ảnh mặc giầy vào giúp Đức Âm. Đức Âm nhân tiện nói: "Đem Thị Long dẫn đi, phải để hắn sống, ta còn muốn từ trong miệng hắn moi ra vài thứ."

"Dạ." Địa Ngục Khuyển đứng lên, thô lỗ vác Thị Long ném tới một góc không nhìn thấy, dù sao Thị Long chỉ không chết là được, không thể để cho hắn gây trở ngại cho đại quân sau khi tiến vào nhìn thấy chủ nhân triển lãm tư thế oai hùng.

(Phong:: Giờ thì hiểu cái tựa rồi đi, cặn bã công x trung khuyển cường thụ)

Đức Âm một lần nữa trở vào trong điện Kim Loan, tiểu hoàng tử Hiên Viên Cực Ngọc kia đang nằm trên ghế rồng ngủ, có lẽ là cảm thấy vị trí bên người không còn, hắn dụi dụi mắt, cuối cùng đã tỉnh, chỉ thấy Mộ

Dung Đức Âm che ánh sáng đứng ở trước mặt hắn, khiến cho hắn nhất thời rùng mình.

"Biểu huynh…" Cực Ngọc e dè ngập ngừng lên tiếng.

"Cực Ngọc, tới xem thiên hạ của ngươi một chút đi." Mộ Dung Đức Âm lôi kéo tay hắn chậm rãi đi ra khỏi đại điện, dưới ánh mặt trời sáng rỡ chói mắt, Hiên Viên Cực Ngọc nhìn thấy khắp nơi trên mặt đất hài cốt chất thành đống cả người lạnh như băng, lạnh run không khống chế được mà giật lùi về sau lưng Mộ Dung Đức Âm.

"Đừng sợ, ngươi là đế vương, nhìn xuống giang sơn vạn cốt bên dưới, mới là khí phách của ngươi." Mộ Dung Đức Âm đè bờ vai của hắn lại, Hiên Viên Cực Ngọc lại nhắm mắt lại —— không! Hắn không phải là đế vương! Không phải! Đế vị chân chính căn bản không thuộc về mình!

"Biểu huynh…" Hiên Viên Cực Ngọc cơ hồ đem cả người dán hết ở trên người Mộ Dung Đức Âm, hắn cao đã đến bả vai Mộ Dung Đức Âm, ngẩng đầu, cơ hồ răng nanh của hắn cũng cực độ run rẩy liều mạng phun ra mấy chữ: "Biểu huynh… Ngươi sẽ giết chết ta sao?"

"Chỉ cần ngươi nghe lời, nhất định sẽ không." Mộ Dung Đức Âm nói.

Một hàng nước mắt từ trong mắt Cực Ngọc khẽ rơi, cũng được, có thể lấy, ngươi đều cầm hết đi.

"Nếu ta đem thiên hạ giao cho biểu huynh ngươi, thay đổi triều đại thì sao đây?" Cực Ngọc cúi đầu nói.

Một bạt tai dội thẳng tới làm cho hắn cơ hồ không thể đứng vững, Cực Ngọc mắt nổ đom đóm, rốt cục ngã ngồi dưới đất, một tơ máu tươi từ khóe miệng chậm rãi chảy xuống, người nam nhân tà mị kia không chút lưu tình mà đánh hắn, mà hắn thậm chí cả dũng khí biện giải đều không có.

"Hiên Viên Cực Ngọc, ngươi hãy nhớ kỹ thân phận của ngươi, nếu cho ngươi đăng cơ, thì đừng có mở mồm nói ra những lời vô vị này. Làm tốt con rối gỗ của ngươi, bằng không cho dù ngươi mặc hoàng bào thì bất quá cũng chỉ là một con kiến hôi nhỏ bé mà thôi!" Mộ Dung Đức Âm dẫm mu bàn tay trên mặt đất của Cực Ngọc, Hiên Viên Cực Ngọc cắn chặt môi, không dám than đau.

"Đứng lên! Lau sạch sẽ khuôn mặt ngươi đi, để cho ta nở mày nở mặt trước mặt mọi người." Mộ Dung Đức Âm còn không chịu buông tha người thiếu niên đáng thương này, vươn tay túm lấy vạt áo của hắn, Hiên Viên Cực Ngọc kêu lên một tiếng đau đớn, sau khi đứng dậy thì thân thể lảo đảo, lại nghiêng ngã ù té xuống đất, sợ Đức Âm tiếp tục đánh mình, hắn vội vàng run run rẩy rẫy nói: "Biểu… Huynh… Ta… Ta bị trật chân …"

"Đồ vô dụng." Mộ Dung Đức Âm hừ lạnh.

Vâng, ta là vô dụng… Các ngươi vừa ý ta, lúc đó chẳng phải nhìn trúng điểm vô dụng của ta sao… Cực Ngọc rơi nước mắt suy nghĩ.

Ngẩng đầu, nhìn nam tử ma mỵ kia, chỉ cảm thấy hắn cao lớn che cả vùng trời, sợ là cả đời này vĩnh viễn cứ chắn ở trước mặt mình như vậy, lấy việc phá hủy hắn làm niềm vui.

"Đứng lên." Đức Âm hạ lệnh.

Không dám chống lại cái người tính tình thất thường kia, Cực Ngọc cắn răng, nhẫn nhịn đau đớn đứng lên, cúi đầu nép ở một bên, chỉ sợ một ngày này cứ duy trì như thế, mắt cá chân sợ là phảo sưng y hệt như cái bánh mỳ ấy chứ. Cực Ngọc âm thầm cười khổ, dứt khoát đau cho chết luôn đi, trái lại với hắn mà nói mình bất quá chỉ là một hình nhân rối gỗ mà thôi, mình nếu như chết đi, hắn còn có thể tìm một người khác dễ diều khiển hơn mình nhiều đi a.

Tua lại đoạn video trước

Đêm qua, Long Sách tiêu sái lên ngựa, thúc roi tuyệt trần mà đi.

Kết quả, một lát sau, hắn lại phóng ngựa trở về.

"Đức Âm, ngươi có biết làm sao để tên nhóc con Hiên Viên Cực Ngọc thành thành thật thật làm con rối của chúng ta không?" Long Sách ở trên ngựa lo lắng hỏi đệ đệ.

"Đe dọa hắn?" Đức Âm nghiêng đầu nói.

“Cũng không phải.”

“Cho hắn ngon ngọt?”

“Cũng không phải.”

“Giết hắn, đem hắn làm thành thi thể không bị thối rữa, để cho hắn chân chính biến thành con rối thi thể.” Việc cuối cùng Đức Âm có thể nghĩ tới.

“… … … Quên đi, đừng có đoán mò.” Long Sách mồ hôi tuôn ào ạt, Đức Âm mặt u ám đột nhiên xông tới, hắn ngoắc ngoắc ngón tay, bảo Đức Âm tới gần, truyền thụ cho hắn: “Đối phó với cái loại thiếu niên gầy yếu nhu nhược tự cho mình thanh cao có điểm tiểu quật cường xinh đẹp, không có biện pháp nào có hiệu quả hơn so với ngược đãi bọn hắn càng làm cho bọn họ khăng khăng một mực, ngươi càng ngược hắn, hắn trái lại đối với ngươi càng ngày càng ỷ lại sùng bái, chỉ có điều không cần làm quá mức. Nhớ kỹ khẩu quyết ca ca đưa cho ngươi một tát hai đá ba túm, biết không?”

Đức Âm gật đầu, hỏi: “Một tát hai đá ba túm là theo thứ tự cố định, trật tự có thể đảo lộn hoặc lặp lại hay không? Tát với đá phải dùng lực đạo thế nào cho thích hợp?”

Chủ nghĩa giáo điều cặn bã công.

“… … Tự mình lĩnh hội đi! Không cần cái gì cũng đều phải theo sách vở như vậy! Huynh trưởng dạy ngươi quá nhiều, cục cưng ngu ngốc!” Long Sách thở dài, “Cục cưng, để huynh trưởng tiếp tục thoải mái một lần.”

“Gì?” Đức Âm ( ) lập tức nhìn sang huynh trưởng.

Long Sách hất đầu, phất áo choàng đỏ thẫm phía sau, biểu tình kiên quyết nói: “Đức Âm, ngươi có thể vì ta xả thân tiến vào Ma Giáo, ngươi hẳn cũng phải biết, vì ngươi, ta cũng có thể miễn cưỡng giành thiên hạ, chỉ vì ngươi! Từ nay về sau, sẽ không còn ai có thể lay động bá nghiệp của ngươi nữa!”

Đức Âm: ” “( )? Không phải lời này y hệt lời lúc nãy sao?”

Long Sách ( )#: “Ngươi không thể ngậm miệng để ca ca hưởng thụ một chút bầu không khí này hay sao!! Hừ!” Lập tức đắm chìm trong màn máu chó tràn ngập của mình, “Từ nay về sau, không còn bất cứ ai có thể lay động bá nghiệp của ngươi nữa! Hắc hắc! Lay động bá nghiệp của ngươi! Câu này đủ khí thế hàm chứa xiết bao tình cảm!” Vì thế quay ngựa lại, lầm bầm lầu bầu rời đi.

Đức Âm đưa mắt nhìn huynh trưởng rời đi. Long Sách thật đáng thương ( )

Lililicat

Phong

131. Chương 131: Tiểu Thụ Chủ Nghĩa Xét Lại Chính Là Hại Chết Người

tiểu thụ chủ nghĩa xét lại chính là hại chết người

Tai nạn và rắc rối trong cung đình, trong chớp mắt bao nhiêu đầu người rơi xuống đất.

Máu thịt bao nhiêu, mới xây được ngai vàng cao cao tại thượng trên kia? Có lẽ theo ý nghĩa nào đó mà nói, hoàng cung nơi này, thật sự hiệu quả hệt như thế giới hỗn độn vặn vẹo đến kì diệu.

Rốt cục Mộ Dung Long Sách cũng suất lĩnh nhân mã trong đêm tắm máu tiến vào đại điện kim loan. Ngồi ở trên ngai vàng cao cao kia chính là tiểu hoàng tử Hiên Viên Cực Ngọc mặt như tro tàn, mà dưới bậc thềm trên chiếc xe lăn, ngồi thẳng nơi đó chính là ma tôn tuyệt mỹ vô song—— Mộ Dung Đức Âm.

Bộ ngân giáp đang mặc trên người Mộ Dung Long Sách bị máu tươi nhuộm đỏ, dẫn theo chúng binh tướng cúi lạy dưới ghế rồng, chỉ có điều hai mắt cũng không nhìn tới con rối hoàng tử, mà đang nhìn Mộ Dung Đức Âm.

"Thiên hạ, rốt cục ta cũng giao cho tới tay của ngươi." Mộ Dung Long Sách đứng lên, chậm rãi đi tới chỗ hắn. Những lời này, nhìn như là nói với Hiên Viên Cực Ngọc, kì thực ánh mắt của hắn một khắc cũng chẳng rời đi dung nhan băng tuyết của Mộ Dung Đức Âm. Khi hắn đi tới trước mặt Mộ Dung Đức Âm luôn luôn ẩn nhẫn thương thế rốt cục cũng không thể chống đỡ được nữa, trước mắt tối sầm, cuối cùng cũng ngã xuống rồi.

"Hoàng Thượng! Mộ Dung tướng quân làm gương cho binh sĩ, liều chết chiến đấu một đêm, thân mình sớm đã chịu trọng thương, nhưng hắn vẫn một lòng quyết chí không chịu xuống ngựa muốn là người đầu tiên đặt chân vào nơi này!" Đằng sau có người kinh hô.

Hiên Viên Cực Ngọc mặt không chút thay đổi nhìn tất cả những chuyện này —— nhìn Mộ Dung Long Sách ngã xuống trong lòng nam tử may, thật khờ a! Ngươi vào sanh ra tử vì một ma nhân như thế, đến tột cùng đổi lấy được cái gì? Mộ Dung Đức Âm căn bản chính là tên máu lạnh không có cảm tình.

Một chút đau thương từ trong mắt Hiên Viên Cực Ngọc biểu lộ ra, thương hại thay cho Long Sách một lòng cuồng dại, nhưng phần lớn là vì tiền đồ mờ mịt xa vời của mình. Mộ Dung Đức Âm đỡ Long Sách, cúi đầu nhìn Long Sách bởi vì thống khổ mà mặt mày tái nhợt, cười nói: "Lễ vật của ngươi, ta nhận rồi. Đa tạ ngươi từ trước tới nay luôn một lòng chiếu cố cho ta."

Long Sách hơi hơi mở mắt ra, cố gắng kéo ra một nụ cười mỉm: "Ta… Trúng tên độc… Hiện nay độc đã ăn sâu vào tâm mạch, hết thuốc chữa, ta liều chết đến nơi đây… Chỉ là muốn hỏi ngươi… Ngươi… Có… có yêu ta hay không?"

Làm trò trước mắt ngàn vạn tướng sĩ binh tướng vào sinh ra tử cùng với tân hoàng đế đăng cơ, Mộ Dung Long Sách lại nói ra lời nói kinh hãi thế tục. Nhưng mà, hắn dũng mãnh cùng không để ý tới sống chết từ sớm đã được mọi người kính yêu vô cùng, hiện giờ trong lúc tánh mạng hắn hấp hối, nói ra lời này lại càng làm cho người ta cảm thấy chấp nhất của hắn —— cho dù là không thể tiếp tục mối tình say đắm hậu thế nhưng cũng chấp nhất đến hơi thở cuối cùng, nam nhân là phải như vậy a!

Mộ Dung Đức Âm ôm lấy đầu của hắn kéo vào trong lòng, nói: "Ta yêu ngươi, Long Sách, ta sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ hết thảy những gì mà ngươi đã làm cho ta, vĩnh viễn."

Gạt người! Gạt người! Gạt người! Hiên Viên Cực Ngọc mở to hai mắt —— hết thảy đều là gạt người! Cái tên ma nhân kia! Hắn căn bản không có một chút áy náy cùng sầu não gì sao! Trong đôi mắt hắn tràn ngập đắc ý khi âm mưu được thực hiện! Lòng của hắn đến tột cùng cứng rắn rét lạnh đến cỡ nào a!

Đúng rồi, đúng rồi, chỉ có người như vậy, mới có thể được đến thiên hạ, mà mình thì chỉ xứng làm con rối… Hiên Viên Cực Ngọc không ức chế được run rẩy, so với thường nhân hắn lại càng thêm nhạy cảm nhỏ bé, mới có thể chú ý tới phần giảo hoạt và tàn nhẫn của tên nam tử ma mỵ kia, phần lạnh lùng tàn nhẫn như băng giá kia vĩnh viễn dùng để đùa bỡn lòng người, lợi dụng mị lực đáng sợ đó để làm cho người khác vì hắn mà chết, lại càng làm cho Hiên Viên Cực Ngọc cảm thấy trời đất đảo lộn, hắn liều mạng cầm lấy tay vịn, bằng không chỉ sợ hắn cũng bị ma nhân kia đánh tan tinh thần.

Mà Mộ Dung Long Sách, thì tràn đầy hạnh phúc nhắm hai mắt lại, dùng hết một chút sức lực cuối cùng còn sót lại nói: "Thực xin lỗi… Ta không thể… Cùng ngươi ngắm… ánh mặt trời…ngày mới… Ngươi… phải chiếu cố… tốt… cho bản thân mình…"

Dứt lời, tay trượt xuống, một tia tức giận cuối cùng cũng rớt khỏi trên người của hắn trôi đi mất, sao chiếu rơi xuống.

Tất cả mọi người im lặng cởi mũ giáp xuống, mặc niệm cho vị nam tử vĩ đại một lòng chấp nhất tình si.

"A!" Hiên Viên Cực Ngọc đột nhiên che miệng lại, nước mắt vậy mà hoen tràn mi —— ma nhân! Ngươi còn muốn bỡn cợt lòng người đến trình độ nào chứ!Đến tột cùng ngươi phải khiến cho bao nhiêu người vì ngươi mà chết?!!

Trong đầu một tiếng nổ vang, công thêm vết thương bị sái chân suốt đêm lạnh buốt, rốt cuộc Hiên Viên Cực Ngọc không thể nào chống đỡ được nữa, trước mắt tối sầm, đột ngột ngã quỵ xuống.

Sau đó, Mộ Dung Long Sách đột nhiên mở mắt ra, đứng lên nói với mọi người: "Đa tạ mọi người phối hợp, đêm nay bày tiệc rượu, ngoài ra cái điều kiện lúc trước ta đã đồng ý cho các vị… …" Vì thế cách cách cách

cách bắt đầu thu xếp giải quyết tốt mọi hậu quả.

Mộ Dung Đức Âm mặt không chút biểu tình.

Hiên Viên Cực Ngọc đáng thương —— hắn té nhào trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự, nếu như thấy một màn như vậy, chỉ sợ trực tiếp ngã chết.

Lại nói hắn là từ đâu mà có thể phát hiện ở trong ánh mắt Mộ Dung Đức Âm tràn ngập giảo hoạt cùng tàn nhẫn? Từ lúc bắt đầu rõ ràng Âm Heo vẫn luôn là cái ánh mắt = =. Thiếu niên tự nhận mình là người mẫn cảm yếu ớt quả đúng là suy nghĩ miên man nhiều lắm.

Địa Ngục Khuyển ôm Thị Long trở về chiếu cố —— đương nhiên là phụng theo mệnh lệnh của Mộ Dung Đức Âm.

Một đêm hỗn loạn cuối cùng cũng kết thúc, trăm năm phế chờ đợi một ngày hưng thịnh, thay đổi hoàng đế, cả hoàng cung từ trên xuống dưới ai nấy đều bận rộn. Mộ Dung Đức Âm là đại boss hiệp trợ thiên tử lấy uy trước chư hầu, ở trong hoàng cung địa vị tôn quý. Đương nhiên, hiện tại trong hoàng thành có hai người rỗi rãnh nhất, một là Mộ Dung Đức Âm, người kia chính là Hiên Viên Cực Ngọc hai người kia, trên bản chất rất giống nhau.

Đều là nam nhân không có sự nghiệp thật đáng thương, hoặc là cho dù có sự nghiệp cũng không muốn đi xử lý đúng là nam nhân quá đáng thương.

Nhiệm vụ chính mà Mộ Dung Long Sách giao cho Mộ Dung Đức Âm chính là khống chế được tinh thần của Hiên Viên Cực Ngọc, nói trắng ra thì chính là tiếp theo làm cặn bã. Vì thế Mộ Dung Đức Âm sau khi chén no nê trong bữa tiệc lớn của hoàng thất, thì vội vã đi khi dễ hoàng đế đệ đệ đáng thương.

Khi dễ hoàng đế đệ đệ đáng thương đúng là chuyện nhàm chán nhất, còn không bằng một đao đem tiểu tử đó giết sau đó đút cho mèo ăn cho nó bớt việc. Mộ Dung Đức Âm nghĩ thầm —— hắn thật ra so với sự tưởng tượng của Hiên Viên Cực Ngọc càng độc hơn đấy.

Long Sách cũng không cho hắn đem ngân phiếu nện ở trên mặt Cực Ngọc. Thiết, thiên hạ còn chưa có chuyện gì kích thích hơn nện tiền lên trên mặt hoàng đế đâu. Mộ Dung Đức Âm vậy mà âm thầm chờ mong loại thủ đoạn tra tấn này.

Hiện tại Hiên Viên Cực Ngọc bị giam lỏng ở trong tẩm cung hoàng đế, cũng không cho hắn ra khỏi cửa. Hắn đang ở trong tẩm điện buồn bực một ngày một đêm, trừ bỏ yên lặng rơi lệ thì chính là đánh đàn viết vần thơ tuyệt vọng thơ gì gì đó. Đồng bọn duy nhất làm bạn bên người hắn chính là con mèo Tiểu Bạch của hắn mà thôi.

"Tiểu Bạch, chỉ có ngươi ở cùng ta, giúp ta vượt qua đêm dài cô độc rét lạnh này…" Cực Ngọc ôm Tiểu Bạch yên lặng rơi lệ.

ấy, chỉ sợ Tiểu Bạch nhà ngươi ngay lập tức muốn ruồng bỏ ngươi, bởi vì đại ma đầu Âm Heo đang tới! Cạc cạc!

Âm Heo đáng sợ đang tới gần.

Âm Heo từ điện Ôn Ngọc đi tới. Vừa đi một bên lật xem quyển sách nhỏ mới nhất mà Long Sách vừa đưa cho—— dạy ngươi làm sao để khi dễ người thành công . Sách còn chưa đọc được một nửa, thì thấy Cực Ngọc đang đi ra. Vì thế Âm Heo tay chắp sau lưng, rất có tư thái đi tới, đẩy cửa tiến vào.

Cửa lại bị Cực Ngọc khoá trái.

Vì thế Đức Âm thực không khách khí một cước đá văng cánh cửa.

"A!" Cực Ngọc ở bên trong hét lên một tiếng: "Là ai! Các ngươi muốn làm gì ta?!"

"Cực Ngọc, đừng sợ, là ta đến đây." Âm Heo xả ra nụ cười tà mị. khi dễ người khi dễ người khi dễ người

"Mộ Dung… Đức… Âm…" Cực Ngọc giọng điệu run lẩy bẩy. Hắn vội vàng ngồi sát bên trong lưng đưa về góc tường, không dám quay đầu. Tiểu Bạch từ trong ngực của hắn nhào ra, nhảy tới một bên.

“Cực Ngọc, nghe nói ngươi không chịu ăn bữa tối, cho nên ta tới thăm ngươi một chút.” Mộ Dung Đức Âm ngồi trên một cái ghế ở bên bàn trà.

“Ta… Ta rất khỏe…” Cực Ngọc lạnh run, luôn luôn không dám quay đầu lại.

“Cực Ngọc, ngày mốt ngươi phải ăng cơ, ngươi không nên sợ sệt như vậy, ngươi nên tự xưng là trẫm mới đúng, đến đây, kêu một tiếng cho ta nghe xem.” Mộ Dung Đức Âm kéo kéo giọng.

“Trẫm… Trẫm tốt lắm…” Cực Ngọc nhắm mắt lại, trong lời nói của Mộ Dung Đức Âm tràn ngập ý tứ muốn nhục nhã hắn lại bổ não cùng khinh miệt, khiến cho hắn vừa cảm thấy phẫn nộ vừa căm hận bản thân mình vô dụng, chỉ có thể giống như con chó vâng theo mệnh lệnh của hắn.

Lúc này, Tiểu Bạch lặng lẽ chen lại đây, từ từ đi tới bên chân Mộ Dung Đức Âm.

“Ánh mắt nhìn rất đẹp.” Mộ Dung Đức Âm nhịn không được quan sát con mèo nhỏ.

“… Cái… gì?” Cực Ngọc không dám quay đầu.

“Ánh mắt của ngươi như là hồ nước xanh biêng biếc lấp lánh giữa sa mạc khô hạn, ” Mộ Dung Đức Âm cúi xuống, bắt lấy con mèo Tiểu Bạch nhìn vào đôi con ngươi xanh biếc, mà con mèo Tiểu Bạch kia đánh chết cũng không lên tiếng miệng kín như bình, nhìn chằm chằm Mộ Dung Đức Âm chả kêu một tiếng.

“… A?” Cực Ngọc tim đập thình thình—— vì cái gì Mộ Dung Đức Âm đề cập tới hai mắt của mình? Những lời kia ý của hắn muốn gì? Hay là… Hay là hắn… Hắn muốn… bởi vì là mẫu thân là Hồ Cơ, cho nên mắt Cực Ngọc cũng là màu lam.

“Lần đầu tiên nhìn vào mắt ngươi, trong đầu ta đã có ý niệm muốn đem ngươi giữ lấy.” Mộ Dung Đức Âm tiếp tục đối thoại thi ý cùng Tiểu Bạch.

Mèo ngốc Tiểu Bạch tiếp tục nhìn chằm chằm Mộ Dung Đức Âm.

Mà Cực Ngọc thì cả người đều nóng lên, mặt đỏ bừng, sợ hãi cùng ngượng ngùng đủ các loại cảm xúc phức tạp không ngừng mãnh liệt đập vào người hắn.

“Cho nên, từ giờ khắc này, đời đời kiếp kiếp này hết thảy những gì của ngươi phải thuộc về ta.” Mộ Dung Đức Âm bá đạo tuyên bố. ngang nhiên đoạt mèo!

A a a a a a a a a a a a a a a a!!!!! Hiên Viên Cực Ngọc trong lòng điên cuồng hò hét!!!

Hắn quả nhiên trở thành tính nô của đại ma đầu a a a a a a!!! Vì cái gì vì cái gì vì cái gì!!! Vì cái gì ông trời tàn nhẫn với mình như thế!!! Bổ nổi lên đang chờ mình chính là vô tận ngược đãi, Cực Ngọc gắt gao siết chặt lấy cánh tay của mình, dựa vào tường không tiếng động nức nở, trong lòng oán than!

Mộ Dung Đức Âm!! Ta rõ ràng đã sớm rơi vào y giặc hãm sâu vào bên trong ở đôi mắt sâu thẳm của tên ma nhân ngươi! Ta rõ ràng đã bị ngươi câu dẫn hồn phách từ sớm! Vì cái gì! Vì cái gì ngươi trừng phạt ta còn chưa đủ sao! Vì cái gì ngươi muốn đem ảo tưởng cuối cùng ta dành cho ngươi cũng vò nát!

“Ha… Ha ha… Ha ha ha…” Cực Ngọc chảy nước mắt phát ra tiếng cười điên cuồng tuyệt vọng —— thôi, thôi, cứ như vậy đi… Cứ như vậy sa vào đi… Để thân thể gánh chịu nỗi thống khổ giằng vặt thiêu hủy linh hồn của mình… Ít nhất như vậy, bản thân mình làm một món đồ chơi, ở dưới thân thể của hắn, cũng không tính là hạnh phúc a… Chính là do hắn bởi vì đã yêu kẻ thù đúng là rối gỗ đáng thương…

“Ám hoàng, ngươi muốn đem ta biến thành gì thì mới cam tâm?” Cuối cùng Cực Ngọc chậm rãi quay đầu, thê thảm tuyệt vọng cười, nhìn thấy Mộ Dung Đức Âm ——————————

A a a a a a a a!! Hắn vậy mà bắt lấy Tiểu Bạch!!! Tiểu Bạch của ta! Không cần! Không cần! Van cầu ngươi! Tiểu Bạch là thân nhân duy nhất của ta! Không cần giết nó! Van cầu ngươi!

Cực Ngọc té nhào qua, túm lấy chân của Mộ Dung Đức Âm, trên mặt đầy vệt nước mắt: “Van cầu ngươi! Van cầu ngươi giết ta đi! Không cần giết Tiểu Bạch! Không cần! Không cần a!!”

“Con mèo này, ta mang đi.” Mộ Dung Đức Âm đem Tiểu Bạch nhét vào trong lòng, đá văng Cực Ngọc ra, nghĩ nghĩ giống như đêm nay mình chưa làm gì cặn bã thì phải, chưa hoàn thành nhiệm vụ mà Long Sách giao cho. Vì thế trước khi đi giả bộ nhét thêm một câu: “Ngươi chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của ta,

trong mắt của ngươi cũng chỉ có thể chứa mỗi sự tồn tại của ta, loại súc sinh dư thừa này ngươi không cần." chính ngươi còn chẳng chịu ăn người nhỏcây đậu làm sao có thể đem mèo này nuôi béo. ( )

Tiểu Bạch tựa hồ cảm thấy được mình đi theo kim chủ, sung sướng kêu meo meo một tiếng —— meo meo, đi hưởng phúc vậy đã sớm nghe cái tên mèo Hoa kia ở tiền viện nói có một nhân loại mới tới đặc biệt rất thích cho mèo ăn ngon meo meo cuộc sống hạnh phúc của Tiểu Bạch đã tới meo meo

Hiên Viên Cực Ngọc phát ra tiếng gào đau đớn đến tận cùng, sau đó ngất rồi.

Tiểu Bạch… Tiểu Bạch của ta… Tiểu Bạch đáng thương…

Mê man trong mộng tất cả đều là nội dung Mộ Dung Đức Âm đem Tiểu Bạch ngược đãi đến chết.

Tiểu thụ theo chủ nghĩa xét lại trong đam mỹ đúng là hại chết người a.

132. Chương 132: Có Người Coi Trọng Long Sách

có người coi trọng Long Sách

Một đêm tuyết nhẹ, khiến cho bên trong bên ngoài hoàng thành khoác một tấm áo choàng trắng.

Hàn mai trong sân, tuyết trắng mang theo mùi hương thơm mát. Cả khu vườn mang theo sắc lạnh, rồng uốn ánh bạc, người múa kiếm cơ hồ cùng với bông tuyết lả tả bay giữa đất rời tan làm một thể, kiếm thế nhẹ nhàng mang theo sắc bén bức người, kiếm phong lướt qua, đánh bay bông tuyết, vài cánh hoa đỏ thắm đậu xuống kiếm phong, người nọ nhẹ nhàng nhặt lên, nhàn nhạt nở nụ cười.

Mà người đang đứng nhìn ở chỗ hành lang gấp khúc, cư nhiên đã ngây dại mất rồi.

Người múa kiếm, đương nhiên là Mộ Dung Long Sách.

Còn người đang nhìn chính là Đại tướng quân Tiêu Mạc, vị kia dẫn theo đại quân tiến vào hoàng thành một trận đấu quyết tử, Đại tướng quân hộ giá có công, tiếng tăm lừng lẫy ở trên chiến trường giống như chiến tướng quỷ thần, cả người là khí phách trương cuồng, cường giả như vậy, trong đêm hôm đó tận mắt nhìn thấy Mộ Dung Long Sách bày mưu tính kế, tự mình tới chiến trận chém giết thì lòng vậy mà đã rơi vào tay giặc. Mộ Dung Long Sách, nam tử tài trí bất phàm cường thế, dáng người mạnh mẽ cao ngất, đã nhiều ngày rồi thế nhưng mộng cảnh ấy vẫn quanh quẩn vây lấy hắn không tiêu tan, rõ ràng cùng là người bá đạo như nhau, rõ ràng biết hắn cùng mình đều cùng một loại, cùng là bá chủ một phương, nhưng hết lần này tới lần khác không thể vảy đi ý niệm ôm lấy hắn vào lòng ở trong đầu. Tiêu Mạc ôm cánh tay, tự mình nhìn Long Sách múa kiếm, không chút nào thấy nụ cười mỉm đã hiện lên bên khóe miệng.

Mộ Dung Long Sách, ngươi này vốn là con rồng kiêu ngạo bất phàm, ta phải làm sao mới có thể bắt lấy nanh vuốt sắc nhọn của ngươi kia, khiến cho ngươi ngoan ngoãn bái phục ở dưới thân thể của ta?

"Tướng quân, ngươi nhìn đủ rồi chứ?" Mộ Dung Long Sách thu kiếm vào vỏ, lãnh đạm nói.

"A, ngữ khí của thành chủ không tốt lắm đâu. Bản tướng chẳng qua là tới thăm thành chủ, ngày trước nghe nói thành chủ trọng thương ở cuộc chiến nơi đêm, cho nên đến thăm." Tiêu Mạc phủi bông lên trên người, bình tĩnh đi tới. Long Sách xoay người, nhìn thẳng vào hắn —— hai người, hai loại khí độ, một người cuồng, một kẻ ngạo, cũng đều là khí độ khôi hoành, bốn mắt nhìn nhau, thoáng như tranh đoạt. Tiêu Mạc nhìn hắn, ý niệm trong đầu đột nhiên mãnh liệt dâng trào chỉ muốn ôm hắn vào trong lòng—— chỉ sợ làm như vậy, nam nhân kiêu ngạo như vậy nhất định sẽ liều chết chống cự, có lẽ sẽ cả hai đều thiệt đi?

Mộ Dung Long Sách nói: "Tại hạ rất tốt, tướng quân tới lần này, sợ là có dụng ý khác."

Tiêu Mạc cười nói: "Bản tướng chỉ có một câu."

"Nói." Long Sách quay lưng lại, thái độ đúng là kiêu căng.

“Ta muốn ngươi.” Như đinh đóng cột, không chừa chút đường sống, như con người của hắn, thẳng thắn lại trực tiếp.

“Lý do.” Long Sách ngay cả đầu cũng không quay lại, càng khiến cho Tiêu Mạc tán thưởng.

“Ngươi làm cho ta tán thưởng, ta thích nam nhân như ngươi vậy, không hơn.” Tiêu Mạc chậm rãi tiến lên, chìa một bàn tay, từ phía sau tóm lấy eo của Mộ Dung Long Sách.

” Nam nhân xử trí theo cảm tính, chính là nam nhân ngu xuẩn nhất.” Mộ Dung Long Sách một phen kềm chặt tay hắn, khí lực mãnh liệt đủ để bóp nát vàng đá, nhưng Tiêu Mạc không chút động tĩnh, mặc chi hắn kiềm chế, chỉ nói: “Ta biết trong lòng của ngươi, cho tới bây giờ chỉ một lòng truy đuổi quyền lực. Nếu ta dùng binh quyền trao đổi, đổi lại để có được ngươi, ngươi có bằng lòng hay không?”

“Ha ha ha.” Long Sách xoay người lại, “Giữ chặt con ấn của ngươi, đừng đánh nát.”

Cuối cùng chỉ lưu lại một trận cười nhạo, nghênh ngang rời đi.

Tiêu Mạc nắm chặt nắm tay, mà ngay cả góc áo của hắn cũng không bắt được, vì thế cứ đứng ở trong sân viện, thật lâu mãi miết nhìn theo.

Sau khi Long Sách rời đi.

“Ngu ngốc, nếu ngươi là đệ đệ xinh đẹp ta còn sẽ xem xét nếm thử mùi vị được áp đảo ngươi, ” Long Sách hừ giọng nói, “Thừa dịp hai ngày này có thời gian rảnh, nhanh chóng ghé tới thanh lâu nổi tiếng nhất kinh thành tìm bọn đệ đệ xinh đẹp đi, hắc hắc ”

Vì thế, thuộc trường phái hành động Long Sách thật sự chỉnh lý một chút, mang cho một số lớn ngân phiếu đi ăn chơi trác táng rồi.

Cơ hồ là cùng thời gian, ở phía sau hoàng cung đang cắn lợn sữa nướng đùa bỡn mèo Đức Âm nhận được hồi báo —— nói là Cực Ngọc tự sát, đã được cứu, kết quả còn không ngừng tiếp tục làm, thắt cổ cắt cổ tay cắn lưỡi không thành gì gì đó, cùng với —— Long Sách lại đi thanh lâu.

Mộ Dung Đức Âm đành phải buông lợn sữa cùng mèo ra, mặc bộ y phục hoàn toàn mới, lại đi áp chế thằng nhóc đó.

Cực Ngọc nghe nói Mộ Dung Đức Âm đến đây, cơ hồ từ trên giường lăn xuống, hắn liều mạng túm lấy góc áo của Đức Âm, khóc lóc kể lể nói: “Van cầu ngươi… Không cần giết Tiểu Bạch… Ngươi giết ta đi! Giết ta đi! Dù sao ta chỉ là một thứ rườm rà…”

“Giết ngươi? Ngươi biết mình có bao nhiêu cân lượng sao?” Mộ Dung Đức Âm vỗ ngã hắn,

Cực Ngọc nhắm mắt, mặc cho nước mắt chảy xuống, chậm rãi đợi Mộ Dung Đức Âm ngược đãi.

“Đứng lên, mặc quần áo tử tế, ta mang ngươi đi một chỗ.” Mộ Dung Đức Âm lạnh lùng nói.

“Đi… Đi nơi nào?” Cực Ngọc mở to mắt, nơm nớp lo sợ nhìn thấy tuyệt mỹ ác ma.

Mộ Dung Đức Âm kéo hắn sát vào người, ghé vào lỗ tai hắn cười tà nói: “Đi thanh lâu, chính là chỗ của mấy tên tiểu quan đó, ngươi biết không, những thiếu niên ở nơi này lớn xinh đẹp giống như ngươi nhưng là sẽ bán giá rất tốt.”

Cực Ngọc nhất thời như bị sét đánh.

Quả nhiên,

Vẫn là đi tới một bước này ———— Mộ Dung Đức Âm tên ác ma kia, rốt cục cũng muốn đem hắn bán vào thanh lâu, mặc bao người làm nhục!

Quả nhiên, quả nhiên… Đây mới là thủ đoạn tàn ác cực đoan nhất để nhục nhã mình của tên ác ma kia…

Tốt lắm… Tốt lắm… Đây là số mệnh… Đây là số mệnh…

Cực Ngọc bi phẫn đến cực điểm, trái lại thấp giọng nở nụ cười, vỡ vụn thành tiếng cười thê lương càng lúc càng lớn, hắn cười đến mức suýt nữa thì tắt thở, cuối cùng kịch liệt ho khan, gần như ngồi không vững.

"Người đến, thay thường phục cho hắn!" Bộ dạng Mộ Dung Đức Âm hạ lệnh trái lại càng giống hoàng đế hơn.

Cực Ngọc đã đần độn như con rối gỗ, tâm như tro tàn, tùy ý cho đám người đó hý hoáy, chính là đã sớm quyết định, sau khi đặt chân vào thanh lâu thì liền tự sát, đỡ phải ở trên đời này chịu khổ thêm nữa. Vừa nghĩ như thế, ngược lại là an lòng.

Mộ Dung Đức Âm sai người nâng Cực Ngọc vào một chiếc xe ngựa, hắn và tên nọ ngồi chung một xe.

Cực Ngọc yên lặng ngồi ở trong xe, không nói một lời, thẳng thắn đối mặt với vận mệnh tàn khốc sắp đến.

"Không có mệnh lệnh của ta, ngươi không được chết." Mộ Dung Đức Âm ở trong xe nói.

Cực Ngọc ánh mắt ngây ngốc nhìn ngoài cửa sổ, nghĩ thầm: điều này không phải do ngươi quyết định.

"Ngươi có nghe thấy ta nói chuyện hay không?" Mộ Dung Đức Âm rất là bất mãn với trạng thái của Cực Ngọc, chỉ là vì phòng ngừa hắn tự sát, hắn mới đi thanh lâu cũng đem thằng nhóc này mang theo bên người.

Cực Ngọc vẫn như trước ngây ngốc nhìn ngoài cửa sổ, không hề động.

Trong dự liệu cơn đau nhức dừng ở đầu vai —— Mộ Dung Đức Âm một phát túm lấy bờ vai của hắn, đem thân thể hắn vặn lại đây, Cực Ngọc hệt như rối gỗ thất thần nhìn Mộ Dung Đức Âm, buồn bả cười: "Ngươi không phải muốn ta biến thành con rối sao, vậy ta chính là con rối tốt lắm."

"Đồ nhàm chán!" Mộ Dung Đức Âm mặc kệ hắn, đội mũ sa.

"Ngươi rất đẹp, không cần che mặt." Cực Ngọc nhìn thấy cử động của hắn, lời nói nhịn không được liền xông ra, nagy cả chính hắn cũng vì vậy mà kinh ngạc không thôi.

"Ngươi nói cái gì?" Mộ Dung Đức Âm.

Cực Ngọc vội vàng câm miệng, đã khôi phục lại trạng thái rối gỗ —— nhưng mà mặt lại đỏ, đây là làm sao vậy, vậy mà chủ động nói chuyện với ác ma! Rõ ràng mình hẳn phải căm hận hắn mới phải! Vì cái gì dám nói hắn đẹp?! Điểm chết người chính là, vì cái gì mình biết rõ hắn là kẻ hung tàn như thế, còn cảm thấy hắn đẹp quá… …

Quả nhiên… mình thật sự là… Bị coi thường…

Cực Ngọc cắn môi nhắm mắt lại, không thể tha thứ cho bản thân mình, không thể tha thứ, không thể tha thứ!! Không thể tha thứ mình lại thấp hèn như thế! Trong đầu bốc lên ảo tưởng vậy mà đều là hình ảnh ác ma đụng vào người mình!!

Vì cái gì! Vì cái gì mình lại thấp hèn như thế! ———— ngón tay găm thật sâu vào lòng bàn tay, thẳng đến khi móng tay chọc thủng lòng bàn tay, máu tươi chảy ra cũng không buông lỏng. Thực hận không thể, cứ như vậy đem mình xé nát.

Giờ phút này, Long Sách sớm đã ngồi ở trong gian phòng tại kỹ viện nổi tiếng nhất kinh thành, cùng một hồng bài tiểu quan nổi danh nhất nâng cốc vui vẻ, trái ôm phải ấp uống rượu ngon, mặc sức thả lỏng.

Mà phòng cách vách người đang âm thầm ngắm nhìn, nắm tay nắm chặt sau lưng.

Tiêu Mạc nhìn nụ cười ra vẻ của con rồng kiêu ngạo kia khi vây mình bên trong đám son phấn—— Long Sách a Long Sách, ngươi đến tột cùng có thể diễn đến mức độ nào? Vì sao phải ép buộc chà đạp mình đến như vậy? Chỉ vì tôn chủ Ma giáo mà ngươi một lòng mong đợi, cứ giày xéo bản thân mình đến loại tình trạng này, ngươi tội gì?

Chẳng lẽ ta không thể cho ngươi thâm tình sâu như biển kia sao? Ngươi lần này diễn kịch là cho ai xem? Để cho cái tên Mộ Dung Đức Âm sớm đã ôm tiểu hoàng đế yếu đuối phát tiết d*c v*ng kia nhìn sao? Chẳng lẽ là ngươi không nhìn thấy rõ từ trước t7i1 nay ngươi luôn bị hắn lợi dụng sao?

Không, ta biết, ngươi thấy rõ, ngươi là bằng lòng nguyện ý! Ngươi kẻ si tình này! Ngươi có biết hay không, ngươi chà đạp bản thân như vậy, kì thực người kia sớm đem ngươi trở thành hòn đá kê chân đá văng rồi! Long Sách, người làm cho ta vừa yêu vừa hận kia!

kỳ thật là, Long Sách hắn chính là đang hưởng thụ a! Nhìn chỗ nào mà bảo hắn chà đạp chính mình? Hắn chính là không tự trọng lại chạy tới thanh lâu mà thôi. Chỉ có điều Đức Âm tôn tọa đang vội vã lăn bánh trên đường tới đây rồi.

Trong xe ngập tràn mùi máu tươi thản nhiên.

Mộ Dung Đức Âm đột nhiên túm lấy cổ tay Cực Ngọc nhấc lên, sợ tới mức Cực Ngọc khẽ run rẩy.

"Trở về cắt sạch móng tay." Mộ Dung Đức Âm đem từng ngón tay một đang siết chặt của hắn tách ra, sau đó vươn tay ra ngoài cửa sổ. Cực Ngọc khó hiểu, chỉ thấy Đức Âm nói tiếng: "Kim sang dược."

Chờ Đức Âm vươn tay đưa vào, trên tay quả nhiên nắm chặt một lọ kim sang dược tốt nhất.

Thần.

Cực Ngọc nhất thời quên tự ngược tâm, ngơ ngác nhìn Đức Âm bôi thuốc cùng băng bó cho mình.

kỳ thật kia là Địa Ngục Khuyển đưa tới được không. Địa Ngục Khuyển đúng là tiện a.

Ngón tay của Mộ Dung Đức Âm thực ấm, so với ngón tay lạnh lẽo của hắn còn ấm áp hơn, ngón tay của hắn dính thuốc mỡ, nhẹ nhàng an ủi miệng vết thương tay mình, nhẹ như xoa xoa, chuyên chú như vậy, cơ hồ khiến cho hắn quên mất nam nhân bôi thuốc cho mình là một ác ma tà ác cỡ nào, Cực Ngọc ngưng mắt nhìn thật lâu, cơ hồ quên hết thảy mọi thứ trên thế gian này.

Hi vọng Giờ khắc này… Hi vọng…… kéo dài lâu một chút

Cứ tiếp tục như thế lâu một chút a…

Hi vọng… Mình không phải là hoàng tử… Mà hắn… Không phải là Ma tôn…

Cảm giác đau thương nảy lên trong lòng, tiếp tục khuếch tán đến toàn thân, làm Cực Ngọc gần như ngất đi.

"Bổn tọa khiến ngươi chán ghét cùng sợ hãi vậy sao?" Đức Âm.

Cực Ngọc không nói một lời, chỉ là cúi đầu nhìn bàn tay của mình —— trên tay còn lưu lại độ ấm của Mộ Dung Đức Âm.

Mộ Dung Đức Âm, ngươi là người tàn nhẫn cỡ nào a, đến cuối cùng, ngươi muốn tự tay đem ta đẩy vào vực sâu địa ngục, nhưng lúc còn ở bên vách núi lại cho ta chút ôn tồn phút cuối, để cho ta mang theo phần tàn nhẫn và tham vọng quá đáng đến tận cùng này, sa vào địa ngục vĩnh viễn, vĩnh viễn không được siêu sinh!

Cực Ngọc đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lóe ra.

Ngay lập tức, hắn đột nhiên một phát bắt được cánh tay của Mộ Dung Đức Âm, hung hăng dùng hết khí lực bình sinh trong đời nói: "Mộ Dung Đức Âm! Ta muốn ngươi vĩnh viễn nhớ rõ ta!!"

Dứt lời ————

Thế mà một ngụm hung hăng cắn lên cổ tay Đức Âm!!

Hắn muốn để lại cho hắn kỷ niệm vĩnh viễn! Hắn muốn cả đời này mỗi lần chứng kiến vết thương kia đều phải nhớ tới mình! Ít nhất là như vậy, mình có thể lưu ở trong lòng hắn chứ…

Thực xin lỗi… Thực xin lỗi… Ta yêu ngươi…

Ta

… Hận ngươi…

Trong khoảnh khắc khi hắn mặt mũi tràn đầy vệt nước mắt há mồm đi cắn, cả người đột nhiên bị một cỗ lực lượng thật lớn đạp bay đi ra ngoài, thật sự bay ra ngoài! Bay ra khỏi thùng xe!

"A a a a a a a!!" Mộ Dung Đức Âm kêu to lên, "Địa ngục khuyển! Hoa Ảnh! Không cho ngươi giết hắn!!"

Vì thế,

Kết quả ấn ký vĩnh viễn cũng chưa kịp khắc lại bị giết trong nháy mắt như thế sao?

Nhóc con bi thúc… (⌒)

Lililicat

Phong

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ac-huynh-tai-ben-ac-huynh-ben-nguoi